ÖLÜM VE YIKIM GELİYOR!

YALDIZLI KEMİKLER TACI

JENNIFER L. ARMENTROUT

DE X

YALDIZLI KEMİKLER TACI

JENNIFER L. ARMENTROUT

Çeviren: Seyhan Dönmez

KAKTUSUN
TELEGRAM

DEX

Yazardan Teşekkür

Bu karakterlere ve dünyaya benim kadar âşık olan Liz Berry, Jillian Stein ve MJ Rose'a teşekkür ederim. Verdikleri emek ve destekleri için temsilcim Kevan Lyon'a, Chelle Olson, Kim Guidroz ve Blue Box Press ekibine, Jenn Watson ve asistanım Stephanie Brown'a teşekkürlerimi sunarım. Bu kadar güzel kapaklar yarattığı için Hang Le'ye kocaman teşekkürler. Jen Fisher, Malissa Coy, Stacey Morgan, Lesa, JR Ward, Laura Kaye, Andrea Joan, Sarah Maas, Brigid Kemmerer, KA Tucker, Tijan, Vonetta Young, Mona Awad ve nicelerine akıl sağlığımı korumama ve gülmeme yardımcı oldukları için canı gönülden teşekkürler. Sundukları destek ve dürüst değerlendirmeleri için ARC ekibine teşekkür ederim, bir yazarın sahip olabileceği en muhteşem okuyucu grubu oldukları için JLAnders'a ve taslak aşamasını son derece eğlenceli ve muhteşem hale getirdiği için Blood and Ash Spoiler Group'a sonsuz teşekkürler.

Sen olmasan bunların hiçbiri mümkün olmazdı okuyucu. Teşekkür ederim.

Kahramanlara... dünyanın dört bir yanında hayat kurtarmak ve mağazaları açık tutmak için canlarını tehlikeye atarak durup dinlenmeden çalışan sağlık çalışanlarına, ilkyardım ekiplerine, temel sektör işçilerine ve araştırmacılara ithaf edilmiştir.

1. BÖLÜM

"Kılıçlarınızı indirin" diye emretti Kraliçe Eloana, dizinin üstüne çökerken saçları güneşte oniks gibi parlıyordu. İçinden taşarak Nyktos'un Odaları'nın zeminine sızan dizginsiz duygular acı ve hiddet doluydu, bu duygularda kederin ve çaresizce bir öfkenin tadı vardı. Bana doğru uzanıp tenime batmaya ve içimdeki şu... *ilkel* şeyi dürtmeye başladılar. "Ve kadimler soyunun son temsilcisinin önünde diz çökün. O ki damarlarında Tanrıların Kralı'nın kanını taşımaktadır. Yeni Kraliçenizin önünde diz çökün."

Tanrıların Kralı'nın kanı mı? Yeni Kraliçeniz mi? Bu çok anlamsızdı. Eloana'nın sözleri de tacını başından çıkarması da çok anlamsızdı.

Atlantia Kraliçesi'nin yanında duran adama bakınca güçlükle aldığım nefes boğazımı yaktı. Taç hâlâ Kral'ın sarı saçlı başındaydı ama kemikler öyle bembeyaz kalmıştı. Kraliçe'nin Nyktos heykelinin altına bıraktığı parlak yaldızlı taçla hiç alakası yoktu. Bakışlarımı bir zamanlar pırıl pırıl olan beyaz zemine saçılmış korkunç parçalarda şöyle bir gezdirdim. Bunu onlara ben yapmıştım, gökyüzünden yağarak mermerdeki ince yarıkları dolduran şeye kanlarını katmıştım. Buna da başka birine de baktığım yoktu, tüm benliğimle *ona* odaklanmıştım.

Casteel hâlâ tek dizinin üstünde duruyor, göğsünde V şeklinde çaprazladığı kılıçların arasından bana bakıyordu. Atlantia güneşinde mavi-siyah parıldayan ıslak bukleleri alnında, buğday rengi teniyle tezat oluşturuyordu. Çıkık elmacık kemiklerinden, mağrur çenesinden ve bir zamanlar kalbimi paramparça eden dudaklarından kanlar akıyordu. O kırılan parçaları gerçekle birleştiren dudak-

lardan. Altın rengi parlak gözler gözlerime kenetlendi, önümde diz bile çöktü, o kadar hareketsizdi ki nefes aldığından emin değildim, bana hâlâ küçükken Kraliçe Ileana'nın sarayındaki kafeste gördüğüm olağanüstü güzellikteki vahşi mağara kedisini hatırlatıyordu.

Casteel benim için pek çok şey olmuştu. Loş bir odada ilk öpüşmemi yaşadığım bir yabancı. Beni korumak için hayatı üzerine ant içmiş bir muhafız. Beni gerçekten görmek için Bakire'nin peçesinin altına bakan, yaldızlı bir kafese girmeye zorlamak yerine kendimi savunmam için bana kılıç veren bir dost. Bana ihanet etmeyi planlayan karanlığa ve kâbuslara sarınmış bir efsane. Zamana ve savaşa yenik düştüğüne inanılan bir krallığın akıl almaz acılara katlanmış, yine de eski parçalarını bulup kim olduğunu hatırlamayı başarmış prensi. Ailesini kurtarmak için her şeyi yapabilecek, her türlü eyleme girişebilecek bir kardeş. Halkını kurtarmak için. Ruhunu ve kalbini bana, sadece bana açıp gösteren bir adam.

Benim ilk aşkım.

Muhafızım.

Dostum.

Sırtımdan bıçaklayanım.

Ortağım.

Kocam.

Kalp eşim.

Her şeyim.

Casteel Da'Neer önümde eğildi ve bana bütün krallıkta benden başka kimse yokmuş gibi baktı. Ne hissettiğini anlamak için daha önceki gibi yoğunlaşmama gerek yoktu. Tüm hisleri olanca açıklığıyla ortadaydı. Duyguları durmadan değişen tatlardan oluşan bir kaleydoskop gibiydi, soğuk ve ekşi, ağır ve acılı, çikolata kaplı çilekler gibi tatlı. O acımasızca sert ve son derece yumuşak dudaklar aralandı, sivri dişler görünür gibi oldu.

"Kraliçem" dedi soluyarak, bu buğulu kelime tenimi yatıştırdı. Sesindeki ahenk diğerlerinden yayılan öfkeyi ve korkuyu alıp büktükten sonra gerisin geri fırlatarak, onlara gerçekten korkulacak bir şey vermek ve yerlere saçılmış parçalara yenilerini eklemek

isteyen içimdeki o kadim şeyi bastırdı. Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrılınca sağ yanağında derin bir gamze belirdi.

O insanı çileden çıkaracak kadar aptal –ve muhteşem– gamzeyi görünce rahatladım, tüm bedenimden bir ürperti geçti. Ne yaptığımı görünce ürkmüş olmasından korkuyordum. Hem onu bu yüzden suçlayamazdım. Yaptığım şey herkesi dehşete düşürmeliydi ama Casteel'i değil. Gözlerini bal rengine çeviren sıcaklık bana korkunun aklının ucundan bile geçmediğini söylüyordu. Bu biraz da rahatsız ediciydi. Ama o Karanlık Olan'dı, bu isimden hoşlansa da hoşlanmasa da.

Şok hafifledi, deli gibi pompalanan adrenalin kesildi. İşte o zaman *yaralandığımı* fark ettim. Omzum ve kafamın yan tarafı zonkluyordu. Yüzümün sol yanı şişmiş gibiydi ve bunun oradaki eski yara izleriyle bir ilgisi yoktu. Kollarım ve bacaklarım sızlıyor, bedenim bana bir tuhaf geliyordu, dizlerimin bağı çözülmüş gibiydi. Ilık tuzlu esintide sallanmaya başladım.

Casteel hemen ayağa kalktı, bu kadar hızlı hareket etmesine şaşırmamam gerekirdi ama yine de şaşırmıştım. Bir anda diz çöktüğü yerden doğrulmuş, bana bir adım yaklaşmış ve aynı anda pek çok şey oluvermişti.

Casteel'in annesiyle babasının arkasında duran ve yerde yatanlarla aynı beyaz tuniklerden ve bol pantolonlardan giymiş olan adamlar ve kadınlar da harekete geçmişti. Kılıçlarını havaya kaldırarak korumak için Casteel'in annesiyle babasına yaklaşırlarken kollarını süsleyen altın sarısı kollukları güneş ışığında parıldıyordu. Kimi sırtındaki kurmalı yaya uzanıyordu. Bunlar bir tür muhafız olsa gerekti.

Şimdiye dek gördüğüm en büyük kurt birden uyarıda bulunurcasına hırladı. Kieran ve Vonetta'nın babası sağımda duruyordu. Spessa's End'de Casteel'le nikahımızı Jasper kıymıştı. Nyktos bir anlığına gündüzü geceye çevirerek onayladığını gösterdiğinde oradaydı. Ama şimdi çelik grisi kurdun dudakları geri çekilmiş, eti parçalayıp kemiği kırabilecek dişleri ortaya çıkmıştı. Casteel'e sadıktı ama içgüdülerim sadece muhafızları uyarmadığını söylüyordu.

Sol tarafımdan başka bir hırıltı geldi. Kanımın döküldüğü yerden fışkırıp saniyeler içinde devasa büyüklüğe ulaşmış olan kan ağacının gölgesinden kahverengi bir kurt çıktı, başını aşağı eğmişti, buz mavisi gözlerinde yanardöner parıltılar oynaşıyordu. *Kieran.* Öfkeli bakışlarını Casteel'e dikti. İkisinin de Prens'e neden bu şekilde davrandığını anlamıyordum, özellikle de Kieran'ın. Casteel'e doğduğundan beri bağlıydı, ne pahasına olursa olsun itaat edip onu koruması gerekiyordu. Ayrıca Casteel'e sadık bir kurttan da öteydi. Onlar kardeşti, aralarında kan bağı yoksa da kardeş kadar yakındılar ve birbirlerini sevdiklerini biliyordum.

Oysa şu anda Kieran'ın kulaklarını geriye yatırışında sevgiden eser yoktu.

İçime bir tedirginlik yayılırken Kieran hafifçe eğildi, bacaklarındaki biçimli kaslar gerilirken saldırmaya hazırlandığını anladım, Casteel'e saldıracaktı.

Yüreğim ağzıma geldi. Bu doğru değildi. Bunların hiçbiri doğru değildi. "Hayır" diye soludum, boğuk sesim kendi kulaklarıma bile yabancı gelmişti.

Kieran'ın beni duyduğu da umursadığı da yoktu. Normal davranıyor olsaydı beni görmezden gelmeye çalıştığını düşünürdüm ama bu kez durum farklıydı. Kieran farklıydı. Gözleri hiç görmediğim kadar parlaktı, hem bir tuhaflık vardı çünkü şimdi... şimdi sadece mavi değillerdi. Gümüş gibi parlayan gözbebekleri incecik filizler halinde maviye sızan halelere benziyordu. Başımı hızla Jasper'a çevirdim. Onun gözleri de değişmişti. Bu tuhaf ışığı daha önce de görmüştüm. Beckett'ın kırık bacaklarını iyileştirdiğimde tenim de böyle olmuş, dakikalar önce tenimden aynı gümüş rengi parıltı yayılmaya başlamıştı.

Casteel kurda bakarken kanını donduran bir şaşkınlığa kapıldı ama sonra... *rahatladığını* hissettim.

"Hepiniz biliyordunuz." Casteel'in sesi arkasında duranlardan hiçbirinin hissetmediği bir hayretle doluydu. Kızıl-kestane saçlı Atlantislinin içten gülümsemesi bile ortada görünmüyordu. Emil kocaman açılmış gözlerle bize bakarken her zerresinden korku ya-

vıyordu, Naill de öyle, oysa Naill hep hiçbir şeyden etkilenmezmiş gibi görünürdü, birden fazla kişiyle dövüşürken bile.

Casteel kılıçlarını yavaşça iki yanındaki kınlara soktu. Boş ellerini iki yanına bıraktı. "Hepiniz Poppy'ye bir şey olduğunu biliyordunuz. Bu yüzden..." Dişlerini sıkarak sözünü yarıda kesti.

Muhafızlardan birkaçı Kral ve Kraliçe'nin önüne çıkarak etraflarını tamamen çeviriyordu ki...

Beyaz bir tüy yığını ileri fırladı. Delano kuyruğunu geriye atarak pençesiyle mermere vurdu. Başını kaldırıp uludu. Bu urkütücü ama güzel sesi duyunca tüylerim diken diken oldu.

Uzaklardan kesik havlamalar ve ulumalar duyuldu, sesler her geçen saniye daha da yaklaşıyordu. Aşağıdan yeri göğü inleten bir gümbürtü kopunca tapınağı Saion's Cove'dan ayıran koni biçimli yüksek ağaçların yaprakları titredi. Mavi-sarı kanatlı kuşlar ağaçlardan havalanıp gökyüzüne dağıldı.

"Kahretsin." Emil Tapınağın basamaklarına doğru döndü. Ellerini belindeki kılıçlara attı. "Bütün şehri buraya topluyorlar."

"Onun yüzünden." Yaşlı kurdun alnındaki derin yara izi büsbütün ortaya çıktı. Casteel'in annesiyle babasının etrafını çevirmiş olan muhafızların hemen önünde duran Alastir'in yüzünden kuşku okunuyordu.

"Hiç de değil" dedi Casteel sertçe.

"Kesinlikle öyle" diye doğruladı Kral Valyn, bir gün Casteel'ın yüzünün de dönüşeceği bir yüzle bana ters ters baktı. "Ona cevap veriyorlar. Yolda yanımızda olanların birden şekil değiştirmesinin nedeni de bu. Onları o çağırdı."

"Ben... ben kimseyi çağırmadım" dedim Casteel'e, sesim çatlak çatlak çıkıyordu.

"Biliyorum." Gözlerini gözlerime dikerken Casteel'in sesi yumuşadı.

"Bal gibi de çağırdı" diye diretti Casteel'in annesi. "Fark etmemiş olabilirsin ama onları çağırdın."

Gözlerimi ona çevirince göğsüm sıkıştı. Casteel'in annesi tam hayal ettiğim gibiydi. Çarpıcı. Asil. Güçlü. Şimdi sakindi, bir dizi-

nın üstüne çökmüşken bile, beni ilk gördüğünde oğluna *Ne yaptın sen? Neyi geri getirdin?* diye sorarken bile. Bu sözlerin uzun zaman kafamdan çıkmayacağı düşüncesiyle irkildim.

Altın rengi gözler yüzümde gezinirken Casteel'in yüz hatları sertleşti. "Eğer arkamdaki aptallar kılıçlarını *karıma* karşı kaldırmak yerine yere indirmiş olsaydı bir koloni kurt üstümüze çullanmaya kalkmazdı" dedi sert bir sesle. "Onlar sadece algıladıkları tehdide tepki veriyorlar."

"Haklısın" dedi babası karısını nazikçe ayağa kaldırırken. Eloana'nın dizi ve leylak rengi elbisesinin eteği kan içindeydi. "Ama sadık kurtlarının neden *seni* değil de bir başkasını koruduğunu bir düşün."

"Şu an gerçekten umurumda değil" diye yanıtladı Casteel, toprağı döven yüzlerce –belki daha da fazla– pençe sesi giderek yaklaşıyordu. Ciddi olamazdı. Umursamak zorundaydı çünkü bu gerçekten yerinde bir soruydu.

"Umursasan iyi edersin" diye uyardı annesi, hafifçe titremese sesi son derece kararlı çıkıyordu. "Aranızdaki bağ koptu."

Bağ mı? Ellerim titrerken kocaman açılmış gözlerim Emil'in ağır ağır geri çekildiği Tapınak basamaklarına döndü. Naill şimdi kılıçlarını eline almıştı.

"Doğru söylüyor" dedi Alastir, ağzının etrafı her zamankinden de beyaz görünüyordu. "Bunu... ben de hissedebiliyorum. İlkel *notam*. Onun damgası. Yüce tanrılar." Geri geri giderken sesi titriyordu, az kalsın tacın üstüne basacaktı. "Bütün bağlar koptu."

Notam'ın ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ama şaşkınlığa ve baş gösteren paniğe karşın Alastir'in söylediğinde bir gariplik vardı. Bu doğruysa o neden kurt formunda değildi? Yıllar evvel bir önceki Atlantia kralıyla bağını zaten koparmış olduğu için mi?

"Şunların gözlerine bak" dedi Kraliçe usulca, eliyle benim zaten görmüş olduğum şeyi işaret etti. "Anlamadığını biliyorum. Asla öğrenmen gerekmeyen şeyler vardır Hawke." Casteel'in lakabını söylerken sesi çatallanıp boğuklaştı, bir zamanlar bir yalandan ibaret olduğuna inandığım o ismi. "Ama şu anda bilmen gereken şey

artık ilkel soya hizmet etmedikleri. Güvende değilsin. Lütfen" dedi yalvarırcasına, "Lütfen. Beni dinle Hawke."

"Nasıl?" dedim boğuk bir sesle. "Bağ nasıl kopabilir?"

"Şu anda bunun bir önemi yok." Casteel'in kehribar rengi gözlerinden neredeyse ışıklar çıkıyordu. "Yaran kanıyor" dedi o an en önemli mesele buymuş gibi.

Ama değildi. "Nasıl olabilir?" dedim bir kez daha.

"Senden dolayı." Eloana sol eliyle elbisesinin eteğini sıktı. "Damarlarında bir tanrının kanı dolaşıyor..."

"Ben ölümlüyüm."

Eloana başını iki yana sallayınca siyah kalın bir saç lülesi topuzundan kurtuldu. "Evet ölümlüsün ama ilah soyundan geliyorsun, tanrıların çocuklarının soyundan. Bir damla tanrı kanı yeterli..." Güçlükle yutkundu. "Bir damladan fazlasını taşıyor olabilirsin ama kanında taşıdığın şey, içindeki şey, kurtların yeminini geçersiz kılıyor."

O zaman Kieran'ın bana New Haven'da kurtlar hakkında söylediklerini hatırladım. Tanrılar bir zamanlar vahşi olan kiyou kurtlarına tanrıların çocuklarına, ilahlara hizmet edip onları korumaları için ölümlü formu vermişti. Kieran'ın o zaman söylediği bir başka şey Kraliçe'nin tepkisini açıklıyordu.

Gözlerimi hemen Nyktos'un ayağının dibinde duran taca çevirdim. Bir damla ilah kanı Atlantia tahtına yönelik tüm hak iddialarını bertaraf ederdi.

Ah tanrılar, gerçekten düşüp bayılabilirdim. Ne kadar utanç verici olurdu.

Eloana'nın bakışları oğlunun dimdik duran sırtına kaydı. "Penellaphe'nin yanına gidecek misin? Şimdi? Bunu ona bir tehdit olarak görürler. Seni paramparça ederler."

Birden kalbim duracak gibi oldu. Casteel bunu yapabilirmiş gibi görünüyordu. Arkamda duran küçük kurtlardan biri havlayarak ısıracakmış gibi ileri atıldı.

Vücudumdaki bütün kaslar gerildi. "Casteel..."

"Sorun yok." Casteel gözlerini gözlerimden hiç ayırmıyordu. "Kimse Poppy'ye zarar vermeyecek. Buna müsaade etmeyeceğim."

Derin bir nefes alarak göğsünü şişirdi. "Sen de bunu biliyorsun, değil mi?"

Kesik kesik soluyarak başımı salladım. Şu anda anlayabildiğim tek şey buydu.

"Her şey yolunda. Sadece seni koruyorlar." Casteel bana gülümsedi ama bu gergin ve zoraki bir gülümsemeydi. Sol tarafımda duran Kieran'a baktı. "Şu anda neler olup bittiğini tam olarak bilmiyorum ama siz –hepiniz– onu güvende tutmak istiyorsunuz. Benim istediğim de bu. Ona asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun. Bunu yapmaktansa kalbimi kendi ellerimle yerinden sökmeyi tercih ederim. Poppy yaralı. İyi olup olmadığını kontrol etmem gerek ve kimse beni bundan alıkoyamaz." Diğer kurtların uğultusu tapınağın basamaklarına ulaşırken Casteel gözünü bile kırpmadan Kieran'ın gözlerine bakıyordu. "Sen bile. Hiçbiriniz. İçinizden kim yoluma çıkacak olursa onu parça parça ederim."

Kieran daha derinden hırlamaya başladı, daha önce onda hiç hissetmediğim bir duygu içime doluyordu. Öfke gibiydi ama daha eskiye dayanan bir duyguydu. Kanımda vızıldayan şey gibiydi. Kadim. İlkel.

Birden her şey gözümün önünde olup bitiyormuş gibi zihnimde bütün açıklığıyla canlandı. Kieran saldıracaktı. Belki de saldıran Jasper olacaktı. Bir kurdun ne denli zarar verebileceğini görmüştüm ama Casteel kolay kolay gerilemeyecekti. Tam da dediği gibi yapacaktı. Karşısına çıkan herkesi paramparça edecekti. Kurtlar ölebiliyordu, Casteel Kieran'a zarar verirse, bundan da kötüsünü yaparsa, kurt kanı sadece eline bulaşmış olmayacaktı. Bu lekeyi ölene dek ruhunda da taşıyacaktı.

Kurtlar tapınağın basamaklarından çıkıyordu, değişik renklerde irili ufaklı çok sayıda kurt vardı. Gelişleri korkunç bir şeyin habercisiydi. Casteel son derece güçlü ve hızlıydı. Bir çoğunu yere indirecekti. Ama o da onlarla birlikte düşecekti.

Ölecekti.

Casteel benim yüzümden ölecekti çünkü bu kurtları ben çağırmıştım ve onları nasıl durduracağımı bilmiyordum. Kalbim deli

gibi atıyordu. Basamakların yakınındaki bir kurt geri çekilmeye devam eden Emil'e doğru sinsice ilerlemeye başladı. Bir diğeri ikna etmek için yumuşak bir sesle kurtlarla konuşan Naill'e doğru sokuldu. Diğerleri tamamen Kral ve Kraliçe'yi çevreleyen muhafızlara odaklanmıştı ve içlerinden birkaçı... Ah tanrılar, birkaç kurt arkadan Casteel'e yaklaşıyordu. Durum kaos halini almıştı, kurtlar artık onların kontrolünde olmadığından...

Zihnim acıdan ve kargaşadan sıyrılarak deli gibi işlemeye başlarken derin bir nefes aldım. İçimde bir şey olmuş ve damarlarımdaki tanrı kanının bağları koparmasına yol açmıştı. Kurtların önceden ettiği yeminleri yürürlükten kaldırmıştım ve bu da... şimdi *bana* itaat etmeleri gerekiyor demekti.

"Dur!" diye emrettim Kieran Casteel'i ısırmak üzereyken, Casteel de şimdi dişlerini gösteriyordu. "Kieran! Dur! Castell'e zarar vermeyeceksin." Sesim yükselirken kanım yine hafifçe uğuldamaya başladı. "Hepiniz durun. Derhal! Hiçbiriniz saldırmayacak."

Kurtların zihninde bir düğmeye basılmıştı sanki. Daha az önce hepsi saldırmaya hazırlanırken şimdi karınlarının üstüne yatıp başlarını ön pençelerinin arasına koymuşlardı. Öfkelerini, o eski gücü hâlâ hissedebiliyordum ama şimdiden yatışıp düzenli dalgalar halinde azalmaya başlamıştı.

Emil kılıcını indirdi. "Tam zamanında. Teşekkürler."

Titreyerek nefesimi salarken kollarımda bir ürperti gezindi. Gözlerimi tapınakta gezdirip bütün kurtların yere yattığını görünce işe yaradığına adeta inanamadım. Tüm varlığım Kraliçe'nin iddiasının daha fazla doğrulanmaması için isyan etmek istiyordu ama tanrılar, ancak bir yere kadar inkâr edebilirdim. Boğazım kuruyarak Casteel'e baktım.

Casteel bakışlarını bana dikti, gözleri yine kocaman açılmıştı. Nefes alamıyordum. Kalbim yeterince yavaşlamadığı için ne hissettiğini anlayamıyordum.

"Casteel bana zarar vermez. Hepiniz bunu biliyorsunuz" dedim titrek bir sesle, Jasper'a, ardından Kieran'a baktım. "Bana her

telegram: @kaktusunx

iki krallıkta yanında güvende olacağım tek kişinin Casteel olduğunu söylemiştiniz. Bu değişmedi."

Kieran'ın kulakları seğirdi, sonra ayağa kalkıp geri çekildi. Dönüp burnunu elime sürttü.

"Teşekkür ederim" diye fısıldadım gözlerimi bir anlığına kapatarak.

"Bilesin diye söylüyorum" diye mırıldandı Casteel gözlerini hafifçe kısarak, "az önce her ne yaptınsa, ne söyledinse, şu anda içimde son derece uygunsuz duygular uyandırıyor."

Dudaklarımdan cılız, hafif bir kahkaha koptu. "Sende cidden bir sorun var."

"Biliyorum." Dudaklarının sol tarafı kıvrılınca gamzesi ortaya çıktı. "Ama bu huyuma bayılıyorsun."

Evet bayılıyordum. Tanrılar. Gerçekten bayılıyordum.

Jasper kürkünü silkeleyerek koca kafasını benden Casteel'e çevirdi. Boğuk bir oflama sesi çıkararak yana doğru döndü. O zaman diğer kurtlar harekete geçip kan ağacının arkasından çıkmaya başladı. Yanımdan –Casteel ve diğerlerinin yanından– geçişlerini izledim, kulaklarını dikip kuyruklarını sallayarak basamaklardan inenlere katılıp tapınaktan çıktılar. Kurtlardan sadece Jasper, oğlu ve Delano kaldı, keşmekeşin yarattığı gerginlik ortadan kalkmıştı.

Siyah bir saç tutamı Casteel'in alnına düştü. "Yine gümüş gibi parlıyordun. Kurtlara durmalarını emrettiğin zaman" dedi. "Daha önceki kadar çok değildi ama eğirilmiş ay ışığı gibi görünüyordun."

Gerçekten öyle miydim? Ellerime baktım. Normal görünüyorlardı. "Ben... ne olup bittiğini hiç bilmiyorum" diye fısıldadım, bacaklarım titriyordu. "Ne olduğunu bilmiyorum." Başımı kaldırıp gözlerine baktım, Casteel bana bir adım yaklaştı, sonra bir adım daha. Tehditkâr hırlamalar yoktu. Hiç ses yoktu. Boğazım yanmaya başladı. Hissedebiliyordum... gözlerim yaşla doluyordu. Ağlayamazdım. *Ağlamayacaktım*. Ben hıçkırıklara boğulmadan da işler zaten yeterince karışmıştı. Ama çok yorgundum. Acı çekiyordum ve çektiğim sadece fiziksel acı değildi.

Bu tapınağa ilk kez girip Saion'un berrak sularına baktığımda kendimi *evimde* gibi hissetmiştim. Zor olacağını biliyordum. Casteel'in annesiyle babasının ve krallığın onayını almak evliliğimizin gerçek olduğunu kanıtlamaktan çok daha zor olacaktı. Hâlâ Casteel'in ağabeyi Prens Malik'i bulmak zorundaydık. Benimkini de. Yükselmiş Kraliçe ve Kral'la başa çıkmamız gerekiyordu. Bizi kolay bir gelecek beklemiyordu, yine de umuda kapılmıştım.

Şimdi kendimi aptal gibi hissediyordum. Fazla bön. Spessa's End'in yaşlı kurtları, savaştan sonra iyileşmelerine yardım ettiğim kurtlar, beni Atlantia halkı konusunda uyarmıştı. *Seni seçmediler.* Bundan sonra seçeceklerinden de şüphem vardı.

Titreyerek içimi çekip fısıldadım, "Bunların hiçbirini ben istemedim."

Casteel gerilerek dudaklarını büzdü. "Biliyorum." Sesi boğuk çıkıyordu ama avucunu şiş olmayan yanağıma koyduğunda dokunuşu nazikti. Alnını alnıma dayadı, tenini hissetmenin verdiği şok içime dalga dalga yayılırken elini darmadağın olmuş saçlarıma daldırdı. "Biliyorum Prenses" diye fısıldadı, birden akın eden gözyaşlarıma engel olmak için gözlerimi sımsıkı yumdum. "Sorun yok. Her şey yoluna girecek. Sana söz veriyorum."

Bunun garantisini veremeyeceğini bilsem de başımı salladım. Artık veremezdi. Boğazımda bir yumru oluşturan duyguları bastırmak için zorla yutkundum.

Casteel kan bulaşmış alnımı öpüp başını kaldırdı. "Emil? Delano ve Kieran'ın atlarından giysi getirebilir misin, böylece kimsede iz bırakmadan şekil değiştirebilirler."

"Hem de seve seve" dedi Atlantisli.

Neredeyse gülecektim. "Bence çıplaklıkları bugünün en az iz bırakacak şeyi olur."

Casteel bir şey söylemeden tekrar yanağıma dokunup başımı nazikçe yana eğdi. Sonra bakışlarını hâlâ ayağımın dibinde duran birkaç taş parçasına indirdi. Çenesinde bir kas seğirdi. Gözlerini gözlerime diktiğinde gözbebeklerinin büyüdüğünü gördüm, kehribar rengi incecik bir şerit halinde kalmıştı. "Seni *taşlamaya* mı kalktılar?"

Birinin hafifçe iç çektiğini duydum, sanırım Casteel'in annesiydi ama dönüp bakmadım. Yüzlerini görmek istemiyordum. Şu anda ne hissettiklerini bilmek istemiyordum. "Beni Yükselmişler'le birlikte çalışmakla suçladılar ve bana Ruh Yiyici dediler. Onlara bunun doğru olmadığını söyledim. Onlarla konuşmaya çalıştım." Kelimeler ağzımdan ardı ardına dökülürken Casteel'e dokunmak için ellerimi kaldırdım ama sonra durdum. Dokunuşumun neye sebep olacağını bilmiyordum. Kahretsin, birine *dokunmadan* ne yapacağımı bile bilmiyordum. "Onları ikna etmeye çalıştım ama bana taş atmaya başladılar. Durmalarını söyledim. Bu kadar yeter dedim ve... ne yaptım bilmiyorum..." Omzunun üstünden arkasına doğru bakınmaya başladım ama Casteel ne aradığımı biliyor gibiydi. Beni durdurdu. "Niyetim onları öldürmek değildi."

"Sen kendini savunuyordun." Gözlerime bakınca gözbebekleri küçüldü. "Sen yapman gerekeni yaptın. Kendini savunuyordun..."

"Ama onlara dokunmadım, Casteel" diye fısıldadım. "Tıpkı savaş sırasında Spessa's End'de olduğu gibiydi. Bizi çeviren askerleri hatırlıyor musun? Yere düştüklerinde içimde bir şey hissetmiştim. Onu yine hissettim. Sanki içimdeki bir şey ne yapılması gerektiğini biliyordu. Ben de öfkelerini aldım ve... bir Ruh Yiyici ne yaparsa tam olarak onu yaptım. Öfkelerini onlardan aldım, sonra da geri verdim."

"Sen Ruh Yiyici değilsin" dedi Kraliçe Eloana fazla uzak olmayan bir yerden. "Kanındaki ether görünür hale geldiği an saldırganların senin ne olduğunu anlaması gerekirdi."

"Ether mi?"

"Bazıları büyüye böyle der" dedi Casteel annesini görmemi engellemek ister gibi yerinde kımıldanarak. "Daha önce görmüştün."

"Sis mi?"

Casteel başını salladı. "Ether tanrıların özüdür, kanlarında taşıdıkları, onlara yeteneklerini ve sahip oldukları her şeyi yaratma gücünü veren şeydir. Artık kimse bu kelimeyi kullanmıyor, tanrılar uykuya yattığından ve ilahlar öldüğünden beri." Dikkatle gözlerime baktı. "Tahmin etmeliydim. Tanrılar, böyle olacağını..."

"Katılıyorum" dedi annesi. "Ama böyle bir olasılık insanın aklına nasıl gelsin? Kimse bunu beklemiyordu."

"Senden başka" dedi Casteel. Haklıydı da. Annesinin bildiğine şüphe yoktu. Kabul, onun gelişiyle parlamaya başlamıştım ama kesinlikle biliyordu.

"Açıklayabilirim" dedi Eloana, tam o sırada elinde iki heybeyle Emil çıkageldi. Hayli uzağımızda durarak heybeleri Jasper'ın yanına bırakıp geri çekildi.

"Anlaşılan açıklanması gereken çok şey var" dedi Casteel sakin bir sesle. "Ama beklemek zorunda." Gözü sol yanağıma ilişince çenesindeki o kas yine seğirdi. "Seni güvenli bir yere götürmem gerek, rahatça ilgilenebileceğim bir yere."

"Benim evimdeki eski odalarından birine götürebilirsin" dedi Jasper, sesini duyunca sıçradım. Şekil değiştirdiğini duymamıştım bile. Başımı çevirip şöyle bir bakacak oldum ama heybeye uzanırken tenini gördüm.

"Olur." Casteel Jasper'dan pantolona benzeyen bir şey aldı. "Teşekkür ederim."

"Orası senin için güvenli mi?" diye sordum, Casteel'in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

"Orada güvende olur" dedi Kieran.

Kieran'ın sesini duymak beni o kadar şaşırtmıştı ki başımı çevirdim. Ve bakışlarımı kaçırmadım. Esmer teninin büyük bölümü açıktaydı ama orada kalanların karşısında çıplak değilmiş gibi duruyordu. Bir kez olsun çıplak olduğu gerçeğini göz ardı etmeyi başarmıştım. Gözlerine baktım. Normaldiler, gümüş rengi haleler olmaksızın canlı, çarpıcı bir mavi. "Casteel'e saldıracaktın."

Kieran pantolonu Casteel'den alırken başını salladı.

"Kesinlikle saldıracaktı" diye doğruladı Casteel.

Başımı tekrar kocama çevirdim. "Sen de onu öldürmekle tehdit ettin."

Sol yanağındaki gamze yeniden belirdi. "Evet."

"Neden gülüyorsun? Bu gülünecek bir şey değil." Ona bakarken aptal yaşlar gözlerimi yakıyordu. Başkalarının önünde konu-

şuyor olmamız umurumda değildi. "Bu bir daha asla olmayacak. Beni duydun mu?" Kieran'a döndüm, Kieran pantolonunu dar kalçalarından yukarı çekerken bir kaşını kaldırdı. "İkiniz de duydunuz mu? Buna izin vermeyeceğim. Buna asla..."

"Şş." Casteel yanağıma hafifçe dokununca yeniden ona döndüm, yanıma yaklaştı. Göğsü her nefeste göğsüme değecek kadar yakınımdaydı. "Bir daha olmayacak Poppy." Başparmağı çabucak sol gözümün altını sıyırdı. "Tamam mı?"

"Tamam." Kieran hafifçe öksürdü. "Ben..." Sonra sustu.

Babası ise susmadı. "Prens farklı davranmamızı gerektirecek bir şey yapmadıkça onu da senin kadar sıkı koruyacağız."

Biz. Yani kurt ırkının tamamı. Alastir bütün bağların koptuğunu söylerken bunu kastetmişti. Aklımda bir sürü soru vardı ama başımı Casteel'in göğsüne bıraktım. O kadar da iyi gelmedi çünkü başıma bir ağrı saplanmıştı. Umursamadım çünkü nefes aldığımda burnuma sadece baharat ve çam kokusu geliyordu. Casteel bir kolunu usulca sırtıma doladı, bir an... titrediğini hisseder gibi oldum.

"Bir dakika" dedi Kieran. "Beckett nerede? Sen giderken yanındaydı."

Casteel hafifçe geri çekildi. "Doğru. Sana tapınağı gezdirmeyi teklif etmişti." Bana bakarken gözlerini kıstı. "Seni buraya o getirdi."

Tüylerim birden diken diken oldu. *Beckett*. Yolun büyük kısmını kelebek peşinde koşarak geçiren küçük kurdu düşününce göğsüm sıkıştı. Beni buraya getirirken başıma gelecekleri bildiğine hâlâ inanamıyordum. Ama Spessa's End'deki o gün kapıldığı korkunun acı tadını hatırlıyordum. Benden ödü kopmuştu.

Yoksa başka bir şeyden mi korkmuştu?

O gün duyguları allak bullaktı. Yanımda gayet normal davranıp mutlu mutlu gülümserken birden endişe ve korkuya kapılmıştı, tıpkı beni buraya getirdiğinde olduğu gibi.

"Diğerleri gelmeden ortadan kayboldu" dedim Casteel'e. "Nereye gittiğini bilmiyorum."

"Beckett'ı bulun" diye emretti Casteel, hâlâ kurt formunda olan Delano başını eğdi. "Naill? Emil? Onunla gidin. Beckett'ı sağ istiyorum."

İki Atlantisli de baş sallayarak selam verdi. Casteel'in ses tonuna bakılırsa bu *sağ* kısmı pek de hayırlı bir şey değildi. "O daha bir çocuk." Delano'nun acele edip Naill ve Emil'le birlikte hızla gözden kayboluşunu izledim. "Korkmuştu. Hem şimdi düşünüyorum da..."

"Poppy." Casteel parmak uçlarını yanağıma, acıyan yerin tam altına yerleştirdi. Başını eğip dudaklarını usulca kesiğe değdirdi. "İki şey söyleyeceğim. Beckett'ın bu işte parmağı varsa ne ya da kim olduğu hiç umurumda değil, ne hissettiği de beni hiç ilgilendirmiyor." Sesi annesi ve babası da dahil tapınakta kalan herkesin işitebileceği kadar yükseldi.

"Karıma yapılan her saldırı *bana* karşı bir savaş ilanıdır. Kaderleri çoktan yazıldı. İkincisi de..." Başını biraz daha eğdi. Bu kez dudakları bir tüy hafifliğiyle dudaklarıma bir öpücük kondurdu. Tam olarak hissettiğim bile söylenemezdi ama her nasılsa içimi düğüm düğüm yapmaya yetmişti. Casteel başını kaldırdı, yüzünde onu gördüm... avına kilitlenmiş bir yırtıcının katıksız dinginliğini. Bunu daha önce de görmüştüm, New Haven'da Landell'in kalbini yerinden sökmeden hemen önce.

Casteel başını çevirip içeride kalan tek kurda baktı, kurt şimdi iki bacağının üzerinde duruyordu. "*Sen*."

2. BÖLÜM

Alastir Davenwell, Casteel'in annesiyle babasının danışmanıydı. Kral Malec metresi Isbeth'i yükselttiğinde bunu Kraliçe Eloana'ya haber vererek şimdi sürgünde olan –büyük ihtimalle de ölmüş olan– Kral'la arasındaki bağı koparan da Alastir'di. Alastir'in yıllarca Solis'ten ve kanlarını daha fazla vampir yapmak için kullanan Yükselmişler'den kaçmalarına yardım ederek kaç Atlantisliyi kurtardığını sadece tanrılar biliyordu.

Kim bilir Alastir'i bulmuş olsalardı ailem için her şey ne kadar farklı olurdu. Hâlâ hayatta olabilir, Atlantia'da mutlu bir yaşam sürebilirlerdi. Ağabeyim Ian da orada olurdu. Oysa şimdi Carsodonia'daydı ve büyük ihtimalle onlardan, Yükselmişler'den biriydi.

Yutkunarak bu düşünceleri bir kenara ittim. Şimdi bunları düşünmenin sırası değildi. Alastir'i severdim. Başından beri bana iyi davranmıştı. Daha da önemlisi Casteel'in kurdu sevip saydığını biliyordum. Alastir'in bu işte parmağı varsa Casteel derinden yaralanırdı.

Dürüst olmak gerekirse Alastir'in de Beckett'ın da bu işle bir ilgisi olmasın diye dua ediyordum ama tesadüflere inanmayı bırakalı çok olmuştu. Ya Yükselmişler'in Spessa's End'e geldiği gece? Alastir'le ilgili hoşuma gitmeyen bir şey fark etmiştim. Yükselmişler'in gelişiyle ve sonrasında olanlarla bu şey önemini yitirmiş olsa da bir kez daha ortaya çıkmıştı.

Casteel bir zamanlar Shea'yla –Alastir'in kızıyla– evlenmeye niyetlenmiş ama sonra Yükselmişler tarafından yakalanmıştı, Shea da canını kurtarmak için Casteel'e ve ağabeyine ihanet etmişti.

Alastir de dahil herkes Shea'nın kahramanca öldüğüne inanıyordu ama ben Shea'nın aslında nasıl trajik bir şekilde öldüğünü biliyordum. Bu arada Alastir'in bir de yeğeninin kızı varmış, Alastir de Kral Valyn de Casteel'in krallığa döndüğü zaman bu kurtla evlenmesini bekliyormuş. Alastir bunu akşam yemeğinde söylemişti, dediğine göre Casteel'in bunu bana zaten söylemiş olduğunu sanıyordu. Gerçekten öyle sandığından pek de emin değildim ama bunun bir önemi yoktu.

Tüm bunları garip bulan sadece ben olamazdım. Alastir'in kızı mı? Şimdi de yeğeninin kızı ha? Casteel'le evlenmeye uygun çok sayıda başka kurt ya da Atlantisli yok muydu acaba, üstelik Casteel böyle bir evliliği istediğine dair en ufak bir imada bulunmamıştı.

Bunların hiçbiri Alastir'i suçlu yapmazdı ama yine de garipti.

Şimdi kurt afallamış bir halde Casteel'e bakıyordu. "Beckett'ın ne yaptığını ya da benim bu işle nasıl bir ilgim olduğunu düşünüyorsun bilmiyorum ama yeğenim asla böyle bir şeye bulaşmaz. O bir kurt yavrusu. Ayrıca..."

"Kapa çeneni" diye hırladı Casteel ben omzunun arkasından bakarken.

Kurdun benzi attı. "Casteel..."

"Bana aynı şeyi tekrar söyletme" diye sözünü kesti Casteel, sonra muhafızlara döndü. "Yakalayın."

"Ne?" diye gürledi Alastir, muhafızların yarısı ona döndü, diğerleri gergin bir şekilde bir Casteel'e bir tanıdıkları tek Kral ve Kraliçe'ye bakıyordu.

Kral gözlerini kısarak oğluna baktı. "Bildiğimiz kadarıyla Alastir bir suç işlemedi."

"Olabilir. Belki tamamen masumdur, tıpkı yeğeni gibi. Ama emin olana kadar tutuklu kalmasını istiyorum" dedi Casteel. "Yakalayın, yoksa ben yaparım."

Jasper yavaşça öne çıktı, boğuk bir sesle hırlarken kasları ölümlü derisinin altında gerildi. Muhafızlar endişeyle kımıldandı.

"Durun!" diye bağırdı Alastir, yanakları öfkeden al al olmuştu. "Casteel tacın muhafızlarına emir verme yetkisine sahip değil."

Taç muhafızları da Yükselmişler'e hizmet eden Kraliyet Muhafızları gibiydi herhalde. Kraliyet Muhafızları sadece Kraliçe Ileana ve Kral Jalara'dan, bir de şehre hükmeden Kraliyet Yükselmişi kimse ondan emir alırlardı.

"Yanılıyorsam düzelt. Yanıldığımı sanmıyorum ama tuhaf şeyler oldu" dedi Casteel, kaşlarımı çattım. "Annem tacını çıkarıp buradaki herkese yeni kraliçenin önünde diz çökmesini söyledi ki kendisi eşim oluyor. Bu nedenle, Atlantia geleneklerine göre, taç kimin kafasında olursa olsun kral ben oluyorum."

Kalbim yerinden oynadı. Kral. Kraliçe. Biz olamazdık.

"Sen tahtı da tacın getirdiği debdebeyi de asla istemedin" dedi Alastir sertçe. "Yıllarını tahta çıksın diye ağabeyini aramakla geçirdin. Şimdi kalkmış tahtta hak mı iddia ediyorsun? Demek ağabeyinden ümidi iyice kestin."

İçim öfkeyle dolarken nefesim kesilir gibi oldu. Alastir Malik'i bulup kurtarmanın Casteel için ne kadar önemli olduğunu herkesten iyi biliyordu. Sözleri yaralayıcıydı. O anda Casteel'de onu ik gördüğümde hissettiğim şeyi sezdim, etime batan buz parçaları gibi bir soğukluk. Casteel bildim bileli acı çekiyordu, bu acı her geçen gün biraz daha dinse de ağabeyinden dolayı duyduğu ıstırap hiç azalmamıştı. Suçluluk duygusu, utanç ve acıdan başka şeyler de hissetmeye daha yeni yeni başlamıştı.

Artık kan ağacının gölgesinde olmadığımı görene dek yürüdüğümün farkında değildim. "Casteel Malik'ten ümidi kesmedi" dedim sertçe, sonra lanet hançerimi bulup tapınağın ortasına fırlattım. "Onu bulup kurtaracağız. Malik'in bu işle ilgisi yok."

"Ah tanrılar." Eloana elini ağzına bastırarak oğluna döndü. Yüzü acıyla gerilmişti, bir anda tüm benliğinden güçlü dalgalar halinde derin bir keder yayılmaya başladı. Göremiyordum ama acısı bir gölge gibi sürekli peşindeydi, tıpkı Casteel gibi. Bu acı duyularımı altüst ediyor, donmuş bir cam parçası gibi etimi çiziyordu. "*Hawke*, sen ne yaptın?"

Beni bütünüyle alt etmeden Casteel'in annesiyle bağımı kesip gözlerimi Valyn'e çevirdim. Keskin ve umutsuz bir öfke dalgasıyla

karışan acı Valyn'i düzensiz atan bir nabız gibi ele geçirmişti. Ama Valyn hayran kalıp kıskanmaktan kendimi alamadığım bir güçle acısını bastırdı. Eğilip karısının kulağına bir şeyler fısıldadı. Eloana onu dinlerken gözlerini kapatıp başını salladı.

Ah tanrılar, bunu söylememem gerekirdi. "Özür dilerim." Ellerimi sıkıca birbirine kenetledim. "Ben..."

"Özür dileyecek bir şey yok" dedi Casteel omzunun üstünden bana bakıp gözlerini gözlerime dikerken. Yaydığı hoş sıcaklık buz gibi acıyı bir nebze hafifletiyordu.

"Özür dilemesi gereken benim" dedi Alastir boğuk bir sesle, çok şaşırmıştım. "Malik'i bu işe karıştırmamam gerekirdi. Haklısın."

Casteel'in Alastir'e bakışlarından bu özür karşısında ne yapacağını bilemediğini anladım. Ben de aynı durumdaydım. Casteel gözlerini annesiyle babasına çevirdi. "Aklınızdan ne geçtiğini biliyorum. Siz de Alastir gibi düşünüyorsunuz. Penellaphe'yle evliliğimin de Malik'i kurtarmak için beyhude bir taktik olduğunu sanıyorsunuz."

"Öyle değil mi?" diye fısıldadı annesi, gözleri yaşlarla doluydu. "Penellaphe'yle onu kullanmak için birlikte olduğunu biliyoruz."

"Evet" dedi Casteel. "Ama bu yüzden evlenmedik. Birlikte olmamızın nedeni bu değil."

Eskiden olsa bunları duymak canımı sıkardı. Casteel'le buraya nasıl geldiğimiz gerçeği rahatsız ediciydi ama bu artık içimi sıkmıyordu. İşaret parmağımdaki yüzüğe ve sol avucumdaki altın sarısı sarmala baktım. Dudaklarım yukarı kıvrıldı. Casteel ilk başta beni kullanmayı planlıyordu ama bu ikimiz de farkına varmadan uzun süre önce değişmişti. Bunun *nasıl* olduğu artık önemli değildi.

"Buna inanmak istiyorum" diye fısıldadı annesi. Endişesi çok kalın ve kaba bir battaniye gibi bunaltıcıydı. Belki de gerçekten inanmak *istiyordu* ama inanmadığı açıktı.

"Bunu başka zaman tartışırız." Valyn hafifçe öksürdü, onun da oğlunun neyi neden yaptığı konusunda şüpheleri olduğu açıktı. "Şu anda ne sen kralsın ne de o kraliçe. Eloana bir anlık heyecanla tacını çıkardı" dedi karısının omuzlarını sıkarak. Kocasının söyle-

dikleri karşısında Eloana'nın yüzüne yansıyan duguları ruhumun derinliklerinde hissettim. "Bir taç giyme töreni tertiplenmeli, ayrıca kimsenin itirazı olmaksızın yapılması gerek."

"Penellaphe'ye mi itiraz edecekler?" Jasper kollarını göğsünde kavuşturarak güldü. "Bir varisle evli olmasa bile taht üzerindeki hakkına kimse itiraz edemez. Bunu biliyorsunuz. Hepimiz biliyoruz."

Yine Skotos Dağları'ndaki uçurumun kıyısındaymışım gibi karnıma ağrılar girmeye başladı. Tahtı istemiyordum. Casteel de öyle.

"Öyle bile olsa" dedi Valyn gözlerini kısarak, "bu işte kimin parmağı olduğunu bulana kadar Alastir güvenli bir yerde tutulmalı."

Alastir ona döndü. "Bunu..."

"Memnuniyetle karşılıyorsun." Valyn tek bakışıyla kurdu susturdu, Casteel'in bu yeteneğini kimden aldığı belli oluyordu. "Bu herkes kadar senin de yararına. Karşı koyarsan Jasper, Kieran ya da oğlumun anında gırtlağına çökeceğinden şüphem yok. Ayrıca şu anda onları durdurmak için harekete geçeceğime söz veremem."

Casteel başını eğdi, gülümseyişi kışın ilk nefesi kadar soğuktu. Sivri dişlerinin ucu ortaya çıktı. "Bunu yapan ben olurum."

Alastir bir Jasper'a bir Prens'e baktı. Ellerini iki yanına indirip göğsünü şişirerek derin bir nefes aldı. Buz mavisi gözlerini Casteel'e dikti. "Seni oğlum gibi görüyorum. Kader hepimiz için ağlarını başka türlü örmeseydi oğlum olabilirdin" dedi, kızını düşündüğünü anlamıştım. Sözlerindeki içtenlik, hissettiği katıksız acı içini parçalıyordu, buz yağmuru gibiydi, Casteel bir şey söylemeyince bu acı daha da arttı. Bu kadar büyük bir acıyı benden saklayabilmiş olması inanılmazdı. "Neler döndüğü ortaya çıkacak. Benim bir tehdit oluşturmadığımı herkes öğrenecek."

Alastir'e bakarken birden onu hissettim. Damarlarına pompalanan azmi ve çelik gibi kararlılığı. Anlık bir histi ama içgüdüm harekete geçmişti ve bana tam olarak anlamadığım bir uyarıda bulunmak için çığlık çığlığa haykırıyordu. Öne çıktım. "Casteel..."

Yeterince hızlı değildim.

"Kral ve Kraliçenizi koruyun" diye emretti Alastir.

Birkaç muhafız harekete geçerek Casteel'in annesiyle babasının etrafını çevirdi. İçlerinden biri elini sırtına attı. Valyn hızla döndü. "Sakın!"

Jasper öne atıldı, daha yere inmeden şekil değiştirmişti bile, Eloana boğuk bir sesle haykırdı. "Hayır!"

Omzuna saplanan bir ok kurdu havada durduruverdi. Kurt çatlak mermerin üzerine düşmeden yeniden ölümlü formuna dönmüştü. Sendeleyerek geri çekildim, hareketsiz kalan Jasper'ın tenine soluk, gri bir rengin yayıldığını görünce şoke oldum. Yoksa?..

Tapınağın altından gelen tiz havlama ve hırlama seslerini duyunca kalbim buz kesti. Diğer kurtlar...

Kieran bana doğru zıplarken havada vınlayan bir oka hedef oldu. Yanına koşarken bir çığlık boğazımda takılı kaldı. Kieran yere düşmeden kendini topladı, sırtı önce dümdüz oldu, sonra yay gibi kıvrıldı. Boynundaki tendonlar dışarı fırlarken göz göze geldik. Elini omzuna saplanan oka atarken irisleri mavi-gümüşi bir renkle ışıldıyordu, ince oktan grimsi bir sıvı akıyordu. "Kaç" diye hırladı kaskatı kesilmiş bacaklarıyla bana doğru tuhaf bir adım atarken. "*Kaç.*"

Yanına koştum, bacaklarından biri eğrilirken kolundan tuttum. Teni... tanrılar, teni buz gibiydi. Onu tutmaya çalıştım ama çok ağırdı, sırtüstü yere düştüğü an Casteel yanımda bitip bir kolunu belime doladı. Dehşet içinde Kieran'ın esmer teninin solup griye dönüşünü izledim ve... hiçbir şey hissetmedim. Kieran'dan hiçbir şey hissetmiyordum. Jasper'dan da. Yoksa... bu mümkün değildi. "Kieran?.."

Casteel birden beni hızla arkasına çekti, göğsünden hiddet dolu bir kükreme koparken yakıcı öfkenin tadını aldım. Bir şey Casteel'e çarpıp onu benden uzağa yuvarladı. Annesi bir çığlık attı, başımı kaldırınca Kraliçe Eloana'nın dirseğini bir muhafızın yüzüne geçirdiğini gördüm. Kırılan kemiklerin sesi duyuldu, Eloana ileri atıldı ama başka bir muhafız onu arkasından yakaladı.

"Durun! Hemen durun!" diye bağırdı Eloana. "Size emrediyorum!"

Casteel'in beline saplanan oku görünce kendimi dehşetin pençelerinde buldum, bu oktan da o tuhaf, gri şey akıyordu. Ama Casteel hâlâ bir elinde kılıcıyla önümde duruyordu. İçinden kopan kükreme ölüm tehdidiyle doluydu. Bir adım öne çıktı...

Tapınağın girişinden gelen başka bir ok Casteel'i omzundan vururken Valyn'in kılıcını elinde yay tutan bir adamın karnına sapladığını gördüm. Casteel bacağına saplanan bir okun etkisiyle geriye savruldu. Dengesini kaybedince onu belinden yakaladım ama Kieran gibi o da çok ağırdı. Başını geriye atıp boylu boyunca yere serilirken kılıcı mermerin üzerinde şangırdadı. Kendimi yanına atarken boyun kaslarının dışarı fırladığını gördüm, dizlerimin yere çarptığını hissetmemiştim bile. Yaralarından kanla karışık gri bir sıvı akıyordu, gerilen dudaklarının arasından sivri dişleri ortaya çıkmıştı. Teninin altında damarları şişip kararmıştı.

Hayır. Hayır. Hayır.

Kocaman açılmış vahşi gözleri benimkilerle buluştuğunda soluğum kesildi. *Bu gerçek olamaz.* Bu kelimeler kafamda tekrarlanıp dururken eğilip yüzünü titreyen ellerimin arasına aldım. Fazla soğuk tenini hissedince bir çığlık attım. Canlı hiçbir şey bu kadar soğuk olamazdı. Ah tanrılar, teni artık et gibi bile değildi.

"Poppy, ben..." dedi nefesi tıkanarak elini bana uzatırken. Gözlerinin akına, sonra da irislerine yayılan gri renkli zarımsı bir tabaka kehribarın ışıltısını söndürdü.

Casteel hareketsiz kaldı, gözleri arkamda bir noktaya dikilmişti. Göğsü kımıldamıyordu.

"Casteel" diye fısıldadım onu sarsmaya çalışarak ama teni –tüm bedeni– taş gibi kaskatı kesilmişti. Donmuştu, sırtı kamburlaşmış, bir bacağı kıvrılmış, bana uzanan kolu havada kalmıştı. "*Casteel.*"

Cevap yoktu.

Tüm duyularımı ona açıp çaresizce bir duygu izi aradım, herhangi bir şey. Ama hiçbir şey yoktu. Uykunun en derin aşamasına geçmiş gibiydi ya da...

Hayır. Hayır. Hayır. Gidemezdi. Ölemezdi.

Alastir'in ilk emri vermesiyle Casteel'in yere serilmesi arasında sadece saniyeler vardı, hayat vücudundan çekiliyordu.

Omzumun üstünden çabucak arkama baktım. Ne Jasper ne de Kieran kımıldıyordu, onların teni de koyu gri bir renk almıştı, demir gibi.

Panikle karışık bir acı içime akın ederek deli gibi atan kalbimin etrafına çöreklenirken ellerimi Casteel'in göğsüne kaydırıp nabzını hissetmeye çalıştım. "Lütfen. Lütfen" diye fısıldarken gözlerime yaşlar doluyordu. "*Lütfen*. Bana bunu yapma. Lütfen."

Hiç faydası yoktu.

Casteel'den de, Kieran ve Jasper'dan da hiçbir şey hissetmiyordum. Can evimi bir uğultu kaplarken gözlerimi Casteel'e diktim, kocama. Kalp eşime. *Her şeyime.*

Onu kaybetmiştim.

Ruhumun en derinlerinden kapkara bir öfke kabarırken tenim titreşmeye başladı. Genzimde bir metal tadı bırakırken damarlarımda ateş dolaşıyormuş gibi içimi yakıyordu. Tadı ölüm gibiydi. Hem burada gerçekleşen ölümler gibi de değil, son sözü söyleyecek korkunç bir ölümdü bu.

Öfke onu artık içimde tutamaz olana dek şişip kabardı. Yaşlar yanaklarımdan akıp Casteel'in demir rengi almış tenine düştüğü zaman bile onu durdurmaya kalkmadım. İçimden taşıp havayı döverek taşlara sızdı. Altımda tapınağın yine hafifçe titremeye başladığını hissettim. Biri bağırdı ama kelimeleri duyacak halde değildim.

Casteel'in üstünden uzanıp yere düşen kılıcını alırken dudaklarımı onun kıpırtısız, taş kadar soğuk dudaklarına sürdüm. Kocamın başında ayağa kalkıp dönerken içimdeki o *kadim* şey daha önce de yaptığı gibi nabız gibi atarak zonklamaya başladı. Sert bir rüzgâr tapınağın taşlarını kamçılayarak meşaleleri söndürdü. Elimdeki kısa kılıcı daha da sıkı kavradığımda kan ağacının yaprakları kuru kemikler gibi takırdadı. Casteel'in annesiyle babasını görmüyordum. Alastir'i bile görmüyordum.

Beyazlar giymiş çok sayıda kişi ellerinde kılıçlar ve hançerlerle karşımda dikiliyordu. Alçalmışlar'ın kullandığı türden tanıdık

metal maskeler yüzlerini gizlemişti. Onları karşımda görmek beni korkutmalıydı.

Ama sadece öfkeden delirtiyordu.

İlkel güç bastırıyor, tüm duyularımı istila ediyordu. İçimdeki bütün duyguları susturmaya başladı, sonunda geriye tek bir duygu kaldı: *intikam*. Başka hiçbir şey yoktu. Empati yoktu. Merhamet yoktu.

Bu bendim.

Bir yandan da tamamen başka bir şeydim.

Bulutsuz gökyüzü baş döndürücü maviliğini koruyordu. Kan yağmıyordu ama etimde *kıvılcımlar* çakıyordu. Gümüşi-beyaz korlar tenimde çatırtılarla dans ediyor, bedenimden çıkan incecik ipler kolonları parlak örümcek ağları gibi kuşatarak yanardöner damarlar halinde zemini sarıyordu. Öfkem somut bir varlığa, elinden kurtulmanın mümkün olmadığı yaşayan, nefes alan bir güce dönüşmüştü. Yürümeye başlayınca taş zeminin en üst tabakası çizmemin altında paramparça oldu.

Minik taş parçaları ve tozlar aşağı dökülmeye başladı. Tanrı heykellerinde ince yarıklar belirince maskeli saldırganlardan birkaçı geri çekildi. Zemindeki çatlaklar büyümeye başladı.

Maskeli bir saldırgan sıradan çıkıp üstüme doğru koştu. Kılıcını havaya kaldırınca güneş ışığı metalin üzerinde parıldadı. Rüzgâr darmadağın saçlarımı havalandırırken kımıldamadan durdum. Saldırgan kılıcın kabzasını üstüme indirirken bağırdı.

Kolunu havada yakalayıp Casteel'in kılıcını göğsüne sapladım. Tunığinin önünden kanlar boşanırken titreyerek yana devrildi. Dört kişi daha üstüme atıldı, hızla dönüp birinin kolunun altından geçerken kılıcı yukarı savurarak bir diğerinin boğazını kestim. Kanlar fışkırırken hemen arkama dönüp kılıcı metal maskeye geçirdim. Ayağımı adamın göğsünün ortasına koydum, kılıcı kafatasından çekip çıkarırken sırtıma keskin, yakıcı bir acı yayıldı.

Bir el beni yakaladı, dönüp kılıcı hızla saldırganın karnına sapladım. Kılıcı kabzasından sertçe iterek iyice adamın karnına geçirirken içimdeki öfkeyi dile getiren bir çığlık attım. Bu öfke etrafım-

daki havayı titreştirince tapınağın arka taraflarındaki bir heykel ikiye yarıldı. Taş parçaları yere saçıldı.

Bacağıma da dalga dalga bir acı yayıldı. Kılıcı başımın üstünden savurarak arkama döndüm. Kılıç pek az bir dirençle karşılaştı. Elime bir hançer düşerken kafa bir yana maske bir yana yuvarlandı. Göz ucuyla Alçalmışlar'dan birinin Kieran'ın kaskatı kesilmiş bedenini kollarından tuttuğunu gördüm. Kolumu gererek elimde çevirdiğim hançeri hızla fırlattım. Bıçak maskenin altına saplandı, saldırgan boğazını tutarak döne döne geriye savruldu.

Bir hareket dikkatimi çekti. Maskeli saldırganlar tapınağın içinde bana doğru koşuyordu. Gümüşi-beyaz ışık görüş alanıma sokulurken içimde fısıldayan bir ses –bir kadın sesi– duydum. *Bu şekilde olmaması gerekiyordu.*

Birden kadını gördüm, ellerini yerin derinliklerine bastırırken saçları ay ışığı gibiydi. İçimden bir ses kadının farklı bir zamanda şimdi tapınağın durduğu yerde olduğunu söylüyordu, dünyanın bilinmez bir yer olduğu zamanlarda. Kadın başını geriye atarak içimi sızlatan acı dolu bir öfkeyle haykırdı. Kadının dokunduğu yerden yayılan gümüşi-beyaz bir ışık toprağa yayıldı. Yer yarıldı, kadının dört bir yanından kemikten ibaret bembeyaz ince parmaklar toprağın üstüne uzanmaya başladı. Bir kez daha sesini duydum. *Bıktım, tüm bunlardan bıktım.*

Ben de bıkmıştım.

Ürperdim, kadının görüntüsü silinirken kılıcı bir kenara attım. Bomboş zihnimde parlak ipliklerin kolonlardan söküldüğünü canlandırdım. Onlar da öyle yapıp saldırganları ağ gibi kaplamaya başladılar. Benim hissettiğimi onlar da hissetsin istiyordum. Mahvolmuş. Darmadağın. Kayıp.

Kemikler çatırdadı. Kollar ve bacaklar kırıldı. Sırtlar parçalandı. Kırılmış fidanlar gibi yere devrildiler.

Diğerleri dönüp kaçmaya yeltendi. Buna izin vermeyecektim. Yaptıklarının bedelini ödeyeceklerdi. Hepsi gazabımı tadacak ve bu gazabın içinde boğulacaktı. Gerekirse bu binayı yıkacak, bütün krallığı yerle bir edecektim. Benim hissettiğimi, sebep oldukları şeyi onlar da hissedecekti. Hem de üç misli.

Kollarımı havaya kaldırıp ileri çıkarken öfke bir başka çığlıkla dışarı taştı. İplikler yerden havalandı. Zihnimde büyüyüp çoğaldılar, Nyktos'un Odaları'ndan ötedeki ağaçlara, oradan da şehre uzandılar. Yükselmeye başladım...

Karmaşanın içinde *onu* gördüm. Alastir Tapınağın önüne yakın bir yerde duruyordu, havayı titreştiren öfkenin ve enerjinin ulaşamayacağı bir yerde. Korku yaydığını hissetmiyordum. Bunu bekliyormuş gibi bana bakarken onda hissettiğim tek şey kabullenmeydi.

Alastir gözlerime baktı. "Ben Atlantia için tehdit oluşturmuyorum" dedi. "Asıl sen oluşturuyorsun. Tehdit her zaman sendin."

Birden başımın arkasında öyle yoğun bir acı hissettim ki üstüme akın eden karanlığı hiçbir şey durduramazdı.

Hiçliğin içine düştüm.

3. BÖLÜM

Ne güzel, küçük bir çiçek
Ne güzel bir gelincik
Onu kopar ve kanamasını izle
Artık o kadar da güzel değil.

Islak toprak ve çürük kokan havayı ciğerlerime çekerek kendime geldim. Korkunç şiir zonklayan kafamın içinde yankılanıp duruyordu, gözlerimi açıp bağırmaya çalıştım.

Toz toprak içindeki bir kafatasının karanlık, boş göz çukurları bana bakıyordu.

Kalbim kaburgalarımın arasından fırlayacak gibi atarken hızla kalkıp geri geri kaçmaya yeltendim. Daha bir metre gitmemiştim ki bir şey kollarıma ve bacaklarıma canımı acıtacak kadar sertçe asıldı. Bileklerim ve dizlerimden aşağısı yanarken inlememek için dişlerimi sıktım. Biri kazağımı çıkarmış, üstümde sadece kazağın altına giydiğim incecik iç gömleğimi bırakmıştı. Ellerime bakınca kazağımın ve pantolonumun nereye gittiğini de bağcıklı iç gömleğimden her yerimin göründüğünü de dert etmeyi bir kenara bıraktım.

Kemikler... bileklerime fildişi renginde parlak kemikler dolanmıştı. Kemikler ve... ve sarmaşıklar. Ayrıca bir bölümü tenime batıyordu. Yavaşça bir bacağımı kendime çektim, dizlerimin hemen altında da aynı şeyi görünce göğsüm hızla inip kalkmaya başladı. Daha dikkatli bakınca bunların sarmaşık olmadığını gördüm. Köke benziyorlardı. Kelepçeye uzanırken baldırlarıma kurumuş kan bulaştı.

Bileklerimi saran korkunç bir acı beni durdurdu. Dişlerimin arasından "Tanrılar" diye tıslayarak dikkatle arkamdaki sert, ıslak ve soğuk şeye yaslandım. Bir duvar mıydı?

Boğazım kurumuştu, gözlerim birbirine geçmiş kemik ve sarmaşıkların duvarla birleştiği yere doğru kaydı. Kesik kesik soluyarak arkama, arkamdaki şeye baktım. Tel tel ayrılmış cılız sarı saçlar tutamlar halinde kafatasından sarkıyordu. Geriye sadece zamanın ve toprağın etkisiyle kararmış lime lime giysi parçaları kalmıştı. Kadın mı erkek mi olduğuna dair en ufak fikrim yoktu ama on yıllardır burada olduğu kesindi, belki de yüz yıllardır. Cesedin göğsüne mızrağa benzer bir şey dayanmıştı, mızrağın keskin kısmı mat siyahtı. Cesedin el ve ayak bileklerinde de aynı düğüm düğüm kemikleri ve kökleri görünce tüm bedenim buz kesti. Gözlerim cesedin diğer tarafında duran şeye kayınca boğazıma bir yumru oturdu. Aynı şekilde bağlanmış başka bir cesedin kalıntıları. Yanında bir ceset daha vardı, sonra bir tane daha –duvar boyunca yan yana sıralanmış– düzinelerce ceset.

Ah, Tanrılar.

Kocaman açılmış gözlerimi deli gibi etrafımda gezdirdim. Tam ortadaki ve daha ilerideki gri-siyah sütunlardan çıkan meşalelerin turuncu ışıklarıyla aydınlanan...

Birkaç taş levhayı, iki sütun sırasının arasına yerleştirilmiş uzun ve kare şeklindeki sandıkları görünce dehşete kapıldım. Ah tanrılar. Bunların ne olduğunu biliyordum. *Lahitler.* Kemik ve kök zincirleriyle kaplı lahitlerdi bunlar, hepsi bu bağlarla sarılmıştı.

Bir yeraltı mezarındaydım.

Ve anlaşılan buraya kapatılan ilk kişi ben değildim.

İçimden yükselen panik dalgası soğuk, nemli havada nefes almayı daha da zorlaştırıyordu. Kalbim deli gibi atıyordu. Gözlerimle lahitlerle sütunların ötesini tararken midem bulanıyor, karnıma kramplar giriyordu. Buraya nasıl geldiğimi hiç hatırlamıyordum, ne zamandır burada...

Casteel.

Kafamda Casteel'in görüntüsü belirdi, teni griye dönüp katıla-

şırken elini bana uzatıyordu. Göğsüme çöken ağırlık kalbimi eziyordu. Bir anda akın eden gözyaşlarımı durdurmak için gözlerimi sımsıkı yumdum ama faydası yoktu. Hâlâ Casteel'i görüyordum, sırtı yay gibi eğrilmiş, bedeni çarpılmıştı, gözleri matlaşmış, bakışları sabitlenmişti. Ölmüş olamazdı. Kieran ve Jasper da. Muhakkak iyiydiler. Sadece buradan çıkıp onları bulmam gerekiyordu.

Kalkmaya yeltendim.

Bağlar tenime yapışıp daha da derine battı. Kuru dudaklarım boğuk bir çığlıkla aralanırken gerisin geri düşüp duvara yaslandım. Derin derin soluyarak zinciri daha iyi görebilmek için kolumu havaya kaldırdım. Dikenler. Kemiklerin üstünde sivri dikenler vardı.

"Kahretsin" diye fısıldadım, sesimi duyunca yüzümü buruşturdum.

Sakin olmam gerekiyordu. Panik yapmamalıydım. Kurtlar... beni duyabilirlerdi, değil mi? Casteel ve diğerlerinin söylediklerine bakılırsa öyle olmalıydı. Endişemi duyduklarını ya da hissettiklerini ve karşılık verdiklerini söylemişlerdi. Şu anda *kesinlikle* endişeliydim.

Ama Jasper ve Kieran vurulduktan sonra acıyla uluduklarını duymuştum. Ondan sonra da hiçbiri tapınağa çıkmamıştı. Ya onlar da?..

Ellerimi yüzüme götürdüm. Zincir canım yanmadan bu kadarını yapmama izin veriyordu. "Kes" dedim kendi kendime. Bütün kurtları öldürmüş olamazdı.

O.

Yani Alastir.

Sakince nefes alıp vermeye çalışırken içimde öfke ve şüphe birbiriyle savaşıyordu. Buradan çıkacaktım. Casteel, Kieran ve diğerlerini bulacaktım. Hepsi iyi olsa gerekti.

Sonra da Alastir'i öldürecektim. Ağır ağır ve acı çektirerek.

Kendi kendime söz verirken nefesimi sakince salıp ellerimi indirdim. Daha önce de zincire vurulmuştum. New Haven'da yaşadığım bunun kadar kötü değildi ama daha önce de Dük Teerman ve Lord Mazeen'le kötü şeyler yaşamıştım. Tıpkı Lord Chaney'le arabada yaşadıklarım gibi, Lord kana susadığında olduğu gibi sa-

kin kalmak zorundaydım. Paniğe teslim olamazdım. Yoksa kendimi kaybederdim.

Tıpkı Nyktos'un Odaları'nda kendimi kaybettiğim gibi.

Hayır. O insanları öldürdüğümde kendimi kaybetmemiştim. Hâlâ kendimdeydim. Sadece... kendimi tutmak, içimde canlanan güç her ne ise ona engel olmak istememiştim. Şimdi suçluluk bile hissetmiyordum. Sonradan pişman olacağımı da sanmıyordum.

Bağlarımın duvarla birleştiği yere bakarken kollarım ve bacaklarım kılıç yaraları yüzünden acıyordu. Zinciri tutan bir halka yoktu. Zincir duvara takılmış değildi, duvarın bir *parçasıydı*, bir çıkıntıydı.

Burası nasıl bir yeraltı mezarıydı böyle?

Kayayı kıramazdım ama kemikler... kemikler ve kökler görece zayıftı. Bağları bileğime baskı yapmadan gerebilmek için elimi yavaşça çevirdim. Diğer elimle kemik ve köklerden oluşan bağın geri kalanını kavrayıp...

"Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Başım hızla erkek sesine doğru döndü. Ses aydınlık sütunların ötesindeki gölgelerden geliyordu.

"O uğraştıkların normal kemikler değil" diye konuşmaya devam etti adam. "Onlar kadimlerin kemikleri."

Dudaklarımı büzerek hemen bağı elimden bıraktım.

Gölgelerden boğuk bir kahkaha yükseldi, bir kez daha kaskatı kesildim. Bu kahkaha... tanıdık gibiydi. Ses de öyle.

"Ayrıca ilahların kemikleri oldukları için içlerinde İlkel büyüyü –yani ether'i– taşıyorlar" diye ekledi. "Bu ne demek biliyor musun Penellaphe? O kemikler kırılmaz, içinde tanrıların kanını taşıyan biri tarafından aşılanmıştır." Ses yaklaştıkça geriliyordum. "Bu tanrılar tarafından kullanılan hayli eski bir teknikti, fazla tehlikeli hale gelenleri, fazla tehdit oluşturanları hareketsiz hale getirmek için tasarlanmıştı. Ölülerin kemiklerine güç bahşedenin Nyktos'un kendisi olduğu söylenir. Gölgeler Diyarı'ndaki ölülere hükmettiği zamanlarda başvurduğu bir uygulamaydı. Küle Çeviren, Kutsanmış Olan, Ölüm Getiren ve Ruhların Gardiyanı olduğu zamanlarda. Olağan Kişiler ve Sonların İlkel Tanrısı olduğu zamanlarda."

Gölgeler Diyarı mı? Ölülere hükmetmek mi? Nyktos Yaşam Tanrısı'ydı, bütün tanrıların Kralıydı. Olağan Kişiler ve Sonlar Tanrısı Rhain'di. Daha önce Gölgeler Diyarı'nı hiç duymamıştım ama ismi bile hakkında daha fazlasını öğrenmek istemeyeceğim bir yer olduğunu düşündürüyordu.

"Ama konudan uzaklaştım" dedi, karanlığın içinde bir adamın belli belirsiz siluetini gördüm. Gözlerimi kısarak iyice odaklandım ama ondan yayılan herhangi bir duygu algılamadım. "O bağlara asılarak sadece daha da sıkılaşmalarına neden olursun. Bunu yapmaya devam edersen etini kesip kemiğine işlerler. Sonunda da ellerini keserler. Bana inanmıyorsan yanındakine dikkatlice bir bak."

Bakmak istemiyordum, gözlerimi siluetten ayırmak istemiyordum ama kendime engel olamadım. Yanımdaki cesede bir göz attım. Cesedin yanında bir el iskeletinin kalıntıları vardı.

Ah tanrılar.

"Ne mutlu sana ki sadece tanrıların kanını taşıyorsun. Onlar gibi ilah değilsin. Kan kaybından çabucak ölürsün. Oysa yanındaki gibi ilahlar öyle mi ya?" dedi adam. Gözlerimi hızla ona çevirdim. Gölge halindeki cüsse şimdi daha yakınımdaydı, aydınlık alanın tam kenarında durmuştu. "O... açlıktan iyice zayıflayıp güçten düştü, sonunda vücudu kendi kendini yemeye başladı. Sadece bu bile muhtemelen yüzyıllar sürmüştür."

Yüzyıllar mı? İçimi bir ürperti kapladı.

"Böyle korkunç bir cezayı hak etmek için ne yapmış olabileceğini sormak gerek. Onun ve duvar boyunca sıralanmış diğerlerinin ve tabuttakilerin ne yaptığını sormak gerek" dedi. Evet, ben de bunu merak ediyordum.

"Çok tehlikeli olmaya başlamışlardı. Fazla güçlü. Fazla... güvenilmez." Sustu, güçlükle yutkundum. Duvar dibindekilerin ve önümdekilerin ilah olduğunu tahmin etmek hiç de zor değildi. "Fazla tehdit oluşturuyorlardı. Tıpkı senin gibi."

"Ben tehdit değilim" diye hırladım.

"Öyle mi dersin? Pek çok kişiyi öldürdün."

Parmaklarım içe doğru kıvrıldı. "Hiçbir neden yokken bana saldırdılar. Kurtlara..." Sesim titredi. "Kurtlara zarar verdiler. Prensleri. Benim..."

"Kalp eşin mi? Sadece kalplerin değil ruhların da birleştiği bir evlilik. Bütün soylardan daha kudretli ve eşine az rastlanır bir şey. Çoğu kişi için bu bir mucize. Söylesene, şimdi de mucize olduğunu düşünüyor musun?"

"Evet" diye hırladım hiç tereddüt etmeden.

Bir kahkaha attı, hatıralarımın kuytularında bir şey yine dürtüldü. "Öyleyse rahatlayabilirsin çünkü hepsi güvende. Kral ve Kraliçe... o iki kurt, hatta Prens de" dedi, nefesim kesildi sandım. "Buna inanmıyorsan evlilik damgasına güvenebilirsin."

Kalbim teklemeye başladı. Bu hiç aklıma gelmemişti. Casteel eşlerden biri ölünce damganın solduğunu söylemişti. Kimileri kalp eşinin öldüğünü böyle öğrenmişti.

Bir yandan bakmak istemiyordum ama bakmak zorundaydım. Bakışlarım sol elime kayarken mideme ağrılar giriyordu. Yavaşça titreyen sol elimi çevirdim. Avucumdaki altın sarmal hafifçe parıldıyordu.

Birden öyle bir rahatlama hissettim ki içimin derinliklerinden kopup gelen çığlığı bastırmak için ağzımı kapatmak zorunda kaldım. Damga hâlâ yerindeydi. Casteel yaşıyordu. Tekrar ürperdim, gözyaşları boğazımı yakıyordu. Casteel *yaşıyordu*.

"Ne hoş" diye fısıldadı adam. "Gerçekten çok hoş."

İçime yayılan tedirginlik duyduğum rahatlamayı bir parça azalttı.

"Ama durdurulmamış olsaydın çok kötü yaralanacaktı" dedi. "Tapınağı yerle bir edecektin. O da altında kalacaktı. Belki de onu öldürecektin. Bunu yapman gayet olası, biliyorsun değil mi? Buna gücün var."

Kalbim duracak gibi oldu. "Ona asla zarar vermem."

"Kasten vermeyebilirsin. Ama anladığım kadarıyla kendini pek kontrol edemiyorsun. Bunun garantisini nasıl verebilirsin?"

Söylediğini inkâr edecek oldum ama vazgeçip kafamı huzursuzca duvara yasladım. O tapınakta neye dönüştüğümü bilmiyor-

dum ama kendimi kaybetmiş değildim. Ayrıca intikam arzusuyla doluydum, tıpkı garip bir biçimde zihnimde beliren o kadın gibi. Benden kaçanları öldürmeye hazırdım. Bütün krallığı yerle bir etmeye hazırdım. Bunu yapar mıydım? Saion's Cove masum insanlarla doluydu. İşler o raddeye varmadan muhakkak dururdum.

Kendime yalan söylüyordum.

Casteel'in ölmediyse bile ağır biçimde yaralandığına inanmıştım. Durmazdım. İçimdeki intikam hırsı doyana kadar durmazdım. Bunun neye mal olacağını da hiç bilmiyordum.

İçime çektiğim hava ekşi bir tat vermeye başlamıştı, bu düşünceleri daha sonraya saklamak için bir kenara atmakta da zorlanıyordum. "Ona ne yaptın? Diğerlerine?"

"Hiçbir şey yapmadım."

"Hadi oradan" dedim sertçe.

"Ben ok atmadım. Orada bile değildim. Gizli gölge'den elde ettikleri bir zehri kullandılar, gizli gölge Nyktos Dağları'nın en doğu bölgelerinde yetişen bir çiçektir. Kasılmalara ve felce yol açtıktan sonra teni sertleştirir. Derin uykuya dalmadan evvel hayli acı çekmene neden olur. Duyduğuma göre Prens'in uyanması normalden biraz daha uzun sürecekmiş. Birkaç gün. Yani yarın uyanır diye düşünüyorum."

Bir... kaç gün mü? Yarın mı? "Ne zamandır baygınım?"

"İki gündür. Belki üç."

Yüce tanrılar.

Beni bu kadar zaman baygın yatıran kafa hasarını düşünmek bile istemiyordum. Ama diğerleri Casteel kadar çok ok yememişti. Kieran büyük ihtimalle şimdiye uyanmıştı. Jasper da öyle. Hem belki diğer...

"Ne düşündüğünü biliyorum" diyen adam düşüncelerimi bölüverdi. "Kurtların çağrını hissedeceğini düşünüyorsun. Seni kurtarmaya geleceklerini düşünüyorsun. Hayır, gelmeyecekler. Kemikler ilkel *notam*'ı etkisiz hale getiriyor. Ayrıca tüm yetenekleri geçersiz kılıp seni özünde olduğun şeye indirgiyor. Bir ölümlüye."

Bu adamda hiçbir duygu algılamamamın nedeni bu muydu? Bunu duyduğuma hiç de sevinmemiştim. İçimde bir kez daha pa-

nik baş gösterdi ama gölge biraz daha yaklaşıp meşalelerin aydınlığına girdi.

Baştan ayağa siyahlar giyinmiş adamı görünce bütün bedenim taş kesildi. Her bir parçam gördüğüm şeye isyan ediyordu. Bu çok mantıksızdı. İmkânsızdı. Ama kısacık kesilmiş koyu renk saçları, sert hatlı çeneyi ve ince dudakları tanıyordum. Gülüşünün bana neden tanıdık geldiğini şimdi anlamıştım.

Bu adam Kraliyet Muhafızları Komutanıydı.

Komutan Jansen.

"Sen ölmüştün" diye soludum sütunların arasından yaklaşan adama bakarak.

Siyah bir kaş yukarı kalktı. "Bu kanıya nereden vardın Penellaphe?"

"Yükselmişler biz gittikten kısa süre sonra Hawke'ın iddia ettiği kişi olmadığını keşfetmiş." Lord Chaney'in o arabada söyledikleri yeniden aklıma geldi. ""Alçalmışlar'ın Kraliyet Muhafızlarının en yüksek kademelerine sızdığını söylediler."

"Evet ama beni yakalayamadılar." Jansen parmaklarını bir tabutun yanına sürterek yaklaşırken dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı.

Gözlerimi ona dikerken kafam allak bullaktı. "Anlamadım. Sen Alçalmışlar'dan mısın? Prensi mi destekliyorsun?.."

"Atlantia'yı destekliyorum." Jansen hızlandı, göz açıp kapayıncaya dek dibimde bitiverdi. Gözlerime bakmak için diz çöktü. "Ben Alçalmışlar'dan değilim."

"Gerçekten mi?" Süper hızı bunu ele veriyordu. "Öyleyse nesin?"

Gergin gülümseyişi yüzüne daha da yayıldı. Yüz hatları keskinleşti, daraldı ve Jansen birden *değişiverdi*. Hem enine hem boyuna küçülen yeni beden kıyafetlerin içinde kayboluyordu. Teni şimdi daha koyu, daha pürüzsüzdü. Bir anda saçları siyaha dönüp uzarken gözlerinin rengi açılıp mavileşti.

Birkaç saniye sonra Beckett karşımda diz çökmüştü.

4. BÖLÜM

"Yüce tanrılar" dedim çatlak bir sesle, bir yandan da karşımda duran bu... bu şeyden uzaklaşmaya çalışıyordum.

"Seni korkuttum mu?" diye sordu Jansen/Beckett, Alastir'in yeğeninin aynısı olan surattan çıkan genç kurt sesiyle.

"Sen... sen bir şekil değiştirensin."

Başını salladı.

Gözlerimi ondan alamıyordum, beynim karşımdakinin Beckett değil Jansen olduğu gerçeğini kabullenmeye yanaşmıyordu. "Şekil değiştirenlerin diğer insanların kılığına girebildiğini bilmiyordum."

"Hâlâ varlığını sürdüren şekil değiştiren soylarının çoğu ya sadece hayvan formuna geçebilir ya da... başka türden yeteneklere sahiptir" dedi. "Bunu yapabilen ve uzun süre bir başkasının formunda kalabilen az sayıda kişiden biriyim. Nasıl olduğunu bilmek ister misin?"

Aslında istiyordum ama cevap vermedim.

Şansıma gevezeliği tutmuştu. "Sadece üstümde o kişiden bir şey bulunması gerekiyor. Genellikle bir tutam saç yeterli olur. Kurtların kopyasını yapmak inanılmayacak kadar kolaydır."

Birinin kolayca nasıl kopyalanabileceğini aklım almıyordu. "Peki bundan... o kişinin haberi oluyor mu? Onun kılığına girdiğinden yani?"

Jansen, Beckett'ın çocuk yüzüyle gülümsemeyi sürdürürken başını iki yana salladı. "Genellikle hayır."

Başka birinin kimliğine bürünmenin nasıl bir şey olduğunu da insanın izin almadan bunu nasıl yapabildiğini de anlayamıyor-

dum. Bana büyük bir saygısızlık gibi gelmişti, özellikle de birini aldatmak için yapılıyorsa...

Birden her şeyin farkına vardım ve yeniden öfkeye kapıldım. *"Sendin"* diye tısladım. "Beni tapınağa götüren aslında Beckett değildi. Sendin."

"Peçenin arkasında zeki bir kız olduğunu biliyordum." Jansen yeniden şekil değiştirerek kendi formuna döndü. Bunu da öncekinden aşağı kalmayan bir beceriyle yapmıştı.

Beni tuzağa çekenin genç ve oyuncu kurt olmadığını bilmek içimi çok rahatlatmıştı. "Peki nasıl? Kimse nasıl anlamadı? Ben nasıl..." Sözümü yarıda bıraktım. Tapınakta duygularını okuduğumda tıpkı Beckett'ın duyguları gibiydiler.

"Sen ya da Prens nasıl anlamadı? Hatta Kieran ya da Jasper? Biz şekil değiştirenler bir başkasının kılığına girdiğimizde o kişinin özelliklerine öylesine bürünürüz ki gerçeği anlamak son derece zordur. Bazen biz bile gerçekte kim olduğumuzu hatırlamakta zorlanırız." Yüzünde bir tedirginlik okur gibi oldum ama o kadar çabuk kayboldu ki gördüğümden bile şüpheye düştüm. "Prensimiz bir şekil değiştiren olduğumu elbette biliyordu. Tıpkı pek çok kişi gibi. Ama anlaşılan kimse böyle bir hile beklemiyordu. Kimsenin aklından bile geçmiyordu."

"Beckett iyi mi?"

Jansen başını çevirdi. "Öyle olması gerekiyordu. Ona uyku ilacı verildi. Plan böyleydi. Yerine geçmeme yetecek kadar bir süre uyuyacaktı."

Kalbim sıkıştı. "Ama öyle olmadı mı?"

"Hayır." Jansen bir an gözlerini yumdu. "Genç bir kurdun uykuda kalması için gereken iksir miktarını yanlış hesaplamışım. Odasına girdiğim zaman uyandı." Geriye doğru kaykılıp bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Bir talihsizlik oldu."

Ağzıma safra tadı gelmeye başladı. "Onu öldürdün mü?"

"Yapılması gereken buydu."

Şaşkınlıktan soluğum kesilerek gözlerimi şekil değiştirene diktim. "O daha bir çocuktu!"

"Biliyorum." Elini indirdi. "Hiçbirimiz bundan hoşlanmadık ama öyle olması gerekiyordu."

"Hiç de gerekmiyordu." Gözlerim yaşla doldu. "O bir çocuktu ve masumdu."

"Zaten hep masumlar ölür. Tüm hayatını Solis'te geçirdin. Bunun böyle olduğunu biliyorsun."

"Yani bu birine zarar vermeyi mazur mu gösteriyor?"

"Hayır. Ama amaca giden her yol mübahtır. Atlantia halkı bunu anlayacaktır." Bir çocuğu öldürmenin nesinin *anlaşılabilir* olduğunu aklım almıyordu. "Hem bunu neden umursuyorsun ki? İnsanlar açlıktan ölürken, hırpalanırken, Ayin için tanrılara sunulurken seyretmekle yetindin. Hiçbir şey yapmadın."

"O zaman gerçeği bilmiyordum" dedim sertçe, ağlamamak için gözlerimi kırpıştırdım.

"Bilmemek mazeret olabilir mi peki?"

"Hayır. Olamaz" dedim, Jansen'in gözleri hafifçe açıldı. "Ama her zaman izlemekle yetinmedim. Elimden geleni yapmaya çalıştım."

"Yeterince değil."

"Yeterli olduğunu söylemedim zaten." Titreyerek içimi çektim. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Atlantia'ya yönelik her türlü tehdidin önüne geçmek benim vazifem."

Şaşkınlıkla boğuk bir kahkaha attım. "Beni tanıyorsun. Beni yıllardır tanıyorsun. Tehdit olmadığımı biliyorsun. Tehdit edilmeseydim o tapınakta hiçbir şey yapmazdım."

"Şimdi böyle diyorsun. Bir gün bu değişecek" dedi Jansen. "Dünyanın bu kadar küçük olması ne garip. Üstlendiğim rolün bütün amacı Casteel'le ikinizin arasında bir yol açmaktı. Yıllarca bir yalanı yaşadım, sırf Casteel Bakire'yi ele geçirip ağabeyini kurtarmak için onu kullanabilsin ve çalınan topraklarımızın bir kısmını geri alabilsin diye. Senin ne olduğunu da, hatta neden Bakire olarak seçildiğini de bilmiyordum."

"Yani Casteel benimle evlenince kendini ihanete uğramış gibi mi hissettin?"

"Aslında hayır" dedi Jansen beni şaşırtarak. "İstediği şeyi hâlâ gerçekleştirebilirdi. Muhtemelen tutsağı değil de karısı olduğun için bunu daha da rahat yapardı."

"Öyleyse neden? Bir damla tanrı kanı taşıdığım için mi?"

"Bir damla mı?" Jansen güldü. "Kızım, o tapınakta yaptıklarını biliyorum. Bence kendine haksızlık etme."

Birden tepem attı, seve seve öfkeme sarıldım. "Artık küçük bir kız değilim, o yüzden bana kızım deme"

"Özür dilerim." Jansen başını eğdi. "Bahse girerim damarlarında bir damladan daha fazlası vardır. Bu tür tanrısal yetenekler sergilediğine göre soyun çok temiz kalmış olmalı." Birden elini uzatıp çenemi tuttu. Başımı çekmeye çalıştım ama beni yerime sabitledi. Karanlık gözleri bir şey arar gibi yüzümde gezindi. "Bunu daha önce görmemiş olmam garip. Görmem gerekirdi."

Elimi uzatıp kolunu yakaladım. Bileğimdeki kelepçe tehdit edercesine gerildi. "Çek elini üzerimden."

"Çekmezsem ne olur Bakire?" Öfkem iyice kızışırken gülümseyişi yüzüne daha da yayıldı. "Bana yapacağın her şey kendine zarar vermenle sonuçlanır. Az önce daima zeki olduğunu söylemiştim. Beni yalancı çıkarma."

Öfkem kendimi savunamamanın verdiği derin çaresizliği tetikledi. "Bırak beni!"

Jansen birden elini çekip ayağa kalktı. Ben derin derin nefes alırken yanımdaki kemik yığınına baktı. Kalbim çok hızlı atıyordu. "Masadonya'da kalmamın akıllıca olmayacağını biliyordum" dedi. "O yüzden sizden kısa bir süre sonra ben de ayrıldım. Spessa's End yolunda Alastir'le karşılaştım. Senin ne olduğunu da o zaman öğrendim."

Tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. "Alastir ne olduğumu biliyor muydu yani?"

"Seni ilk gördüğünde değil." Ayağıyla tozlu zemindeki bir şeyi dürtüp tekmeledi. Bu kesilmiş olan eldi. Midem bulandı. "Zamanı gelene kadar saklandım, sonra da Beckett'ın kimliğine büründüm."

""Yükselmişler'in orduları canımıza okurken izlemekle yetindin. İnsanlar öldü ve sen izledin, öyle mi?" Ses tonum küçümseme doluydu.

Gözlerini yeniden bana dikti. "Ben korkak değilim."

"Sen söyledin." Hafifçe gülümsedim. "Ben değil."

Uzun zaman kımıldamadı. "O orduların Spessa's End'e saldırmasını izlemek kolay değildi. Saklanmak hayatımda yaptığım en zor işlerden biriydi. Ama o sahte Muhafızlardan farklı olarak ben Atlantia'nın Koruyucusuyum, krallığın gerçek muhafızlarından biriyim. Hedefimin Spessa's End'in düşmesinden, hatta Prensimizin ölmesinden de önemli olduğunu biliyordum."

"Gerçek muhafız mı?" Savaşçı soyundan gelen kadınları düşündüm, Spessa's End'i çeviren Sur'dan atlayıp komutanlardan daha korkusuzca kılıç kullanan kadınları. Sertçe güldüm. "Muhafızlarla karşılaştırıldığında sönük ve zavallı kalıyorsun."

Ne olduğunu anlamadan, hareket ettiğini bile görmeden yanağımda bir acı hissettim, bana vurmuştu. Ağzıma metalik bir tat doldu.

"Olanlar yüzünden kafanın karıştığını ve gergin olduğunu biliyorum" dedi, kalkıp bir adım geri çekilirken sesi yapmacık bir anlayışla doluydu. "Ama bana bir kez daha hakaret edersen olacaklardan sorumlu değilim."

Tenim cayır cayır yanmaya başladı. Başımı tekrar ona çevirip gözlerine bakarken yanağım zonkluyordu. "Öleceksin" dedim, öfkeden yanaklarının kızardığını görünce gülümsedim. "Ölümün benim elimden olacak, senin gibi *korkaklara* yaraşır bir ölüm."

Üstüme atıldı. Bu kez korkunç acıya karanlık da eşlik etti, ne kadar uğraşsam da kaçamadığım bir karanlık.

* * *

Bileğimi saran bağların acısına dayanmak için dişlerimi sıkarak elimi yavaşça sola döndürürken gözlerim iskeletin göğsündeki mızraktaydı. Taş zemine taze kan damlıyordu, durup soluklandım.

Bekledim, kazandığım her santimde bağların biraz gevşediğini öğrenmiştim. Bunu öğrenmek çok zamanımı almıştı.

Kolum boydan boya zonklarken derin, düzenli nefes alıp vermeye odaklanarak başımın yan tarafını duvara dayadım. Ne kadar baygın kaldığımı bilmiyordum. Saatler geçmiş olmalıydı. Açlık sancılarım önceleri arada bir gelen dalgalar halindeyken şimdi sürekli midemi kemiren bir sızıya döndüğüne göre belki de daha fazla zaman geçmişti. Ayrıca üşümüştüm, her yanım donuyordu.

Gözlerim taş tabutlarda gezindi. Neden onlara düzgün istirahat yerleri verilirken duvara dayanmış olanlara verilmemişti? Bu kafamdaki sorulardan yalnızca biriydi. Kabul, pek önemli bir soru değildi ama neden hâlâ hayatta olduğumu merak etmektense bunu düşünmeyi tercih ederdim.

Jansen tehdit oluşturduğumu iddia etmişti. Belki tapınakta içimde uyanan şey bir tehditti. Belki de gerçekten tehdit oluşturuyordum. Peki neden beni öldürmüyordu? Yoksa başından beri planladıkları bu muydu? Beni bu mezara tıkmak ve açlıktan ölüp duvarın dibindeki tozlu kemik yığınına karışayım diye burada bırakmak.

Boğazımı sıkıştıran panik duygusu nefes almamı zorlaştırıyordu. Yine de üstesinden gelmeyi başardım. Zihnimin bir köşesinde rahatsız edici bir gölge şeklinde beliren korkuya teslim olamazdım. Buradan çıkacaktım, ya kendim çıkacaktım ya da Casteel beni bulacaktı.

Casteel'in beni aradığını biliyordum. Muhtemelen kendine geldiği an aramaya başlamıştı. Gerekirse bu uğurda bütün krallığı yerle bir ederdi. Beni bulacaktı.

Buradan çıkacaktım.

Ama önce bir silaha ihtiyacım vardı.

Kendimi acıya hazırlayarak kolumu yavaşça öne uzattım. Parmaklarım mızrağın tozlu sapına dokundu. İçimi heyecan basarken bileğimdeki bağlar sıkılaşıp etime battı. Canım daha çok yanmaya başladı...

Yeraltı mezarının karanlıklarından birbirine sürtünen taş sesi geldiğini duyunca durdum. Kolumun zonklamasına aldırmadan

elimi tekrar kucağıma çektim, iç gömleğim kana bulanmıştı. Kimin geldiğini görmeye çalışarak bakışlarımı karanlığa diktim.

"Nihayet uyanmışsın."

Alastir'in sesini duyunca yumruklarımı sıktım.

Az sonra meşalelerden birinin aydınlığından geçiyordu. Tıpkı tapınaktaki gibi görünüyordu, yalnız sırma işlemeli siyah tuniği kolsuzdu. "Daha önce de gelip baktım ama uyuyordun."

"Seni hain orospu çocuğu" dedim tükürür gibi.

Alastir taş mezarlardan ikisinin arasında durdu. "Kızgın olduğunu biliyorum. Buna hakkın da var. Jansen kendine hâkim olamayıp sana vurduğunu itiraf etti. Bunun için senden özür dilerim. Kendini savunamayan birine vurmak ettiğimiz yemine aykırı."

"Bana vurması umurumda değil" diye tısladım Alastir'e öfkeyle bakarken. "Asıl umursadığım şey Casteel'e ihanet etmiş olman. Kendi yeğeninin ölümünde rol oynaman."

Alastir başını eğdi, gölgeler alnındaki yara izini gizliyordu. "Sen yaptığımı ihanet olarak görüyorsun. Bense Atlantia'nın güvenliği için bir zaruret olarak görüyorum."

Hiddet göğsümü ve kanımı yakıp tutuşturuyordu. "Jansen'a da söylediğim gibi, ben sadece kendimi savundum. Sadece Casteel, Kieran ve Jasper'ı savundum. Yoksa..."

"Bu şekilde tepki vermenin gerekli olduğuna inanmasaydın o yaptıklarını yapmaz mıydın?" diye sözümü kesti. "Diğerlerine karşı kanındaki gücü kullanmak zorunda mı kaldın?"

Göğsüm ağır ağır inip kalktı. "Evet."

"Uzun zaman önce, isimleri çoktan unutulmuş tanrılar uyanıkken ve ölümlülerle birlikte var olurken, ölümlülerin eylemlerini kurallar yönetirdi. Tanrılar ölümlülerin koruyucusu görevini görür, kriz zamanlarında onlara yardım eder, hatta en sadık olanlara iyilikler bile bahşederdi."

"Benim için hayat memat meselesi dahi olsa bu tarih dersi umurumda değil" dedim hiddetle.

"Ama ölümlülerin eylemleri saldırganca ya da bağışlanamaz olarak değerlendirildiğinde ölümlülerin yargıcı, jürisi ve celladı

görevini de görürlerdi" diye devam etti Alastir ben bir şey söylememişim gibi. "Burada sorun neyin ceza gerektiren bir eylem olduğuna neyin olmadığına sadece tanrıların karar verebilmesiydi. Bir tanrıyı kızdırmak gibi küçük kabahatler yüzünden sayısız ölümlü tanrılar tarafından öldürüldü. Sonunda gençler bu tanrılara karşı ayaklandı. Ama genellikle hırsla ya da gelip geçici duygularla beslenen düşünmeden hareket etme ve şiddete başvurma eğilimi, tanrıların bile yenik düştüğü bir alışkanlıktı, özellikle de en yaşlılarının. Uykuya yatmak istemelerinin nedeni de buydu."

"Bilgi için teşekkürler" dedim sertçe. "Ama Prens'e neden ihanet ettiğini hâlâ açıklamadın. Neden planını uygulamak için Beckett'ı kullandığını da."

"Ben yapmam gerekeni yaptım çünkü tanrıların şiddet eğilimi çocuklarına geçmiş" dedi Alastir. "İlahlar düşünce ve davranışları yönünden atalarından daha karmaşıktı. Bazıları bunun ölümlerin etkisinden kaynaklandığını düşünüyordu çünkü onlardan önceki tanrılar ölümlülerle aynı zamanda var olmuş ama içlerinde yaşamamıştı. Çocukları ölümlüler diyarında yaşarken Iliseum'da kalmışlardı."

Iliseum? Gölgeler Diyarı? Bütün bunlar deli saçması gibi geliyordu ve sabrım taşmak üzereydi. Bir elimi kaybetmek uğruna mızrağı alıp piç kurusuna fırlatabilirdim.

"Ölümlülerin etkisi miydi değil miydi bilmiyorum ama tanrılar uyumaya karar verdikten sonra ilahlar..."

"Fazla güçlü ve tehlikeli hale geldi" diye sözünü kestim. "Biliyorum. Bunu zaten duymuştum."

"Peki Jansen sana bu yazgıyı hak edecek ne yaptıklarını da söyledi mi? Bu mezarlarda yatanların ilahlar olduğunu eminim fark etmişsindir." Kollarını kaldırıp lahitleri ve cesetleri işaret etti. "İlkel Atlantislilerin tıpkı orijinal tanrılara başkaldıran ataları gibi neden bu tanrılara isyan ettiğini söyledi mi? Ne tür canavarlara dönüştüklerinden söz etti mi?"

"Bana vurmakla o kadar meşguldü ki oralara gelemedi" dedim alay ederek. "Yani hayır."

"Sanırım bunun için senden bir kez daha özür dilemeliyim."

"Siktir git" dedim boğuk bir sesle, özür dilemesi de, samimiyeti de sinirimi bozuyordu. Sözlerinde gerçekten içtendi. Bunu anlamak için yeteneğime ihtiyacım yoktu.

Alastir kaşlarını yukarı kaldırdı, sonra yüzü gevşedi. "Atlantia'yı ilahlar kurdu ama hırsları ve hayata susamışlıkları yüzünden, hep daha fazlasına duydukları doymak bilmez istek yüzünden neredeyse onu yok ediyorlardı. Hep *daha fazlasını* istediler. Sınırları yoktu. Bir şeyi istiyorlarsa ya alırlar ya da yaratırlardı. Bazen de krallığın yararına. Burada gördüğün pek çok iç yapı onlar sayesinde yapıldı. Ama çoğunlukla sadece kendi çıkarlarına göre hareket ederlerdi."

Söyledikleri bana Yükselmişler'i hatırlatıyordu. Onlar da kendi arzularını her şeyden üstün tutarak hükmediyorlardı.

Gözlerimi yüzüne diktim. "Yani öfke kontrol sorunu olabilecek bir ilahın soyundan geldiğim için icabına bakılması gereken bir tehdit mi oluyorum?" Dudaklarımdan boğuk bir kahkaha döküldü. "Bağımsız hareket etme niteliğim yokmuş da kanımdaki şeyin bir türeviymişim gibi mi?"

"Şu anda sana akıl almaz geliyor olabilir Penellaphe ama sen Ayrılış evresine yeni girdin. Er ya da geç sen de onlarla aynı kaotik ve şiddete meyilli dürtüleri sergilemeye başlayacaksın. Şimdi tehlikelisin ama sonunda bütünüyle başka bir şeye dönüşeceksin."

Önümde ay ışığı saçlı tuhaf kadının görüntüsü belirdi.

"Daha da kötüsü özünde sen bir ölümlüsün, bir Atlantisliden ya da bir kurttan çok daha kolay etki altında kalırsın. Ayrıca ölümlü olduğun için düşüncesizce seçimler yapmaya daha yatkın olacaksın."

Gözlerimi Alastir'e dikince kadın zihnimden kayboldu. "Yanılıyorsun. Ölümlüler daha temkinli ve koruyucudur."

Alastir bir kaşını kaldırdı. "Öyle bile olsa en güçlü tanrıların etinden ve ateşinden doğanların soyundan geliyorsun. Yeteneklerin kızdığı zaman çabucak yıkıcı hale gelenlerin, öfkesiyle yakıp geçenlerinkine çok fazla benziyor. Biri onları kızdırdığı için aileleri

kırıp geçirdiler. Biri onlara karşı suç işlediği için kasabaları yerle bir ettiler. Ama bedelini herkes ödedi, erkeğiyle, kadınıyla, çocuğuyla." Öfkemin altında bir tedirginlik baş göstermeye başladı.

"Sonra Atlantia'yı kim yönetecek kavgasına düşüp birbirleriyle savaşmaya başladılar. Bunu yaparken de bütün soyları kuruttular. Saion soyundan gelenler öldürüldüğü zaman ceeren'ler sorumlu ilahlara baş kaldırdı. Buhran yüzünden ölmediler, sayıları azalıp sonunda soyları tükendiği için de ölmediler. Onları başka bir ilah öldürdü. Pek çok soy tek bir ilah eliyle kurutuldu, farklı olduğuna inanılan bir ilahın eliyle." Dudakları öfkeyle gerildi. "Bir zamanlar ben bile buna inanıyordum. Onun farklı olduğuna inanmamak mümkün değildi ki. Ne de olsa Tanrıların Kralı'nın soyundan geliyordu. Diğerleri gibi olamazdı."

"Malec mi?" diye sordum.

Alastir başını salladı. "Ama çoğu kişi yanıldı. *Ben* de yanıldım. Malec içlerinde en kötüsüydü."

Alastir'in yaklaşıp karşımda taş zemine çöküşünü izlerken gerildim. Derin derin iç geçirerek oturdu, bir kolunu dizinin üstüne atarak dikkatle yüzüme baktı. "Malec'in neler yapabileceğini çoğu kişi bilmiyordu. Ne tür tanrısal güçlere sahip olduğunu da. O güçleri kullandığında arkasında pek tanık bırakmazdı. Ama ben neler yapabileceğini biliyordum. Kraliçe Eloana biliyordu. Kral Valyn biliyordu." Soğuk mavi gözleri gözlerime dikildi. "Yetenekleri seninkilere çok benziyordu."

Tıkanarak nefes almaya çalıştım. "Hayır."

"Empatlar gibi duyguları sezebiliyordu. Empat soyunun Malec'in geldiği soydan ayrılıp bir şekil değiştiren soyuyla karıştığına inanılıyordu. Bazıları tanrıların empatları bu yüzden kayırdığını düşünüyor. İçlerinde diğerlerinden daha fazla ether taşıdıkları için" diye sürdürdü sözlerini.

"Malec dokunarak yaraları iyileştirebiliyordu ama bunu nadiren yapardı çünkü sadece Yaşam Tanrısı'nın değil Ölüm Tanrısı'nın da soyundan geliyordu. Nyktos'un soyundan. Tanrıların Kralı bunların her ikisiydi. Ayrıca Malec'in yeteneklerinin karanlık bir

tarafı vardı. Empatlar gibi bir duyguyu alıp karşısındakine çevirebilirdi. Ama bundan çok daha fazlasını yapabiliyordu."

Bu mümkün değildi.

"İrade gücüyle hiç dokunmadan karşısındakinin kemiklerini kırabiliyordu. Ölüm'e *dönüşebiliyordu*." Alastir gözlerime bakınca başımı iki yana salladım. "Seni severim. Belki de buna inanmıyorsundur, inanmamanı da anlayabilirim. Ama üzgünüm çünkü Casteel'in seni derinden sevdiğini biliyorum. Başta bilmiyordum ama şimdi ilişkinizin gerçek olduğunu biliyorum. Bu ona acı verecek. Ama damarlarında taşıdığın kan bu Penellaphe. Sen Nyktos'un soyundan geliyorsun. İçinde Kral Malec'in kanını taşıyorsun" dedi Alastir bana bakarak. "Bense Atlantia'yı ve sırlarını korumaya ant içmiş bir soyun temsilcisiyim. Malec'le bağımı koparmak istememin sebebi de buydu. Yine bu sebepten onun başarmaya çok yaklaştığı şeyi yapmana izin veremem."

Tanrı kanı taşıdığıma inanmakta zorlanıyordum. Elbette sadece yarı Atlantisli yarı ölümlü olmadığımı inkâr edemezdim. Karışık soylardan biri benim yaptıklarımı yapamazdı. İlkel soydan gelen bir Atlantisli bile yapamazdı. Peki ya Nyktos'un soyundan gelen biri? Kral Malec'in soyundan?

İlk Yükselmişi yaratan ilah mı yani? Yaptıkları yüzünden binlerce kişi ölmüştü, belki de daha fazla.

Kanımdaki *bu* muydu yani?

Alastir'in söylediklerine inanamıyordum. Bu Düşes Teerman'ın Solis kraliçesinin büyükannem olduğuna dair söyledikleri kadar inanılmaz geliyordu. Bu imkânsızdı. Yükselmişler çocuk doğurmazdı.

"Nasıl Malec'in soyundan olabilirim?" diye sordum ne kadar imkânsız görünse de.

"Malec'in bir sürü metresi vardı Penellaphe. Bazıları ölümlüydü. Bazıları da değildi" dedi Alastir. "Ayrıca bazılarından çocuğu vardı, krallığa dağılıp batıdaki uzak topraklara yerleşen çocukları. O kadar da imkânsız değil. Senin gibi başkaları da var, Ayrılış evresine hiç varamamış olanlar. Sen onun torunusun."

"Ayrılış evresine varamayanlar..." Sözümü yarım bıraktım, zihnimde yeni bir dehşet şekillenmeye başladı. Yüce tanrılar, yüz yıllardır çocukların... ölümünden Alastir ve Jansen –ve kim bilir daha niceleri– mi sorumluydu?

"Mesele sadece soy değil Penellaphe. Senin hakkında uzun zaman önce uyarılmıştık. Tanrılar uykuya yatmadan önce adaşının kemiklerine yazılmıştı" dedi Alastir. Tüylerim diken diken oldu.

"'*Son Seçilmiş kan da dökülünce İlkellerin teninden ve ateşinden doğmuş olan büyük suikastçı tanrıların bahşettiği topraklara Ölüm ve Yıkım Getiren olarak uyanacak. Sakının çünkü son batıdan gelip doğuyu yok edecek ve arada ne varsa harabeye çevirecek.*'"

Afallamış bir halde hiç konuşmadan gözlerimi Alastir'e diktim.

"Sen tanrıların teninden ve ateşinden doğmuş olan Seçilmişsin. Ayrıca batıdan tanrıların bahşettiği topraklara geldin" dedi Alastir. "Adaşının dikkat etmemizi söylediği kişi sensin."

"Yani... tüm bunları geldiğim soy ve bir *kehanet* yüzünden mi yapıyorsun?" Göğsümden sert bir kahkaha koptu. Kehanetlerle ilgili bu kocakarı masalları ve kıyamet hikâyeleri nesillerdir anlatılagelirdi. Hepsi de uyduruktu.

"Bana inanmak zorunda değilsin ama biliyordum, sanırım başından beri biliyordum."

Gözlerini hafifçe kısarak kaşlarını çattı. "Gözlerine ilk baktığında anlamıştım. Geçmişten gelen gözlerdi. İlkeldiler. Yıllar önce bile gözlerinde ölümü görmüştüm."

Kalbim bir an duracak gibi oldu, sonra deli gibi atmaya başladı. "Ne?"

"Daha önce karşılaşmıştık. Belki o zaman çok küçük olduğun için hatırlamıyorsundur ya da o gece yaşananlar fazla travmatik olduğundan" dedi Alastir, önce her yerime ateş bastı, ardından tüm bedenim buz kesti. "Seni New Haven'da ilk gördüğümde fark etmemiştim. Bana tanıdık gelmiştin, bu aklımı kurcalayıp duruyordu. Gözlerinde bir şey vardı. Ama annenle babanın adını söyleyene kadar kim olduğunu anlamadım. Coralena ve Leopold. Cora ve *aslanı*."

Yer altımdan kaymış gibi sıçradım. Konuşamıyordum.

"Sana yalan söyledim" dedi Alastir usulca. "Annenle babandan haberi olan ya da Atlantia'ya kaçmalarına yardım etmiş olabilecek birileri var mı diye sorup soruşturacağımı söylediğimde aslında kimseye sormayı planlamıyordum. Bunu yapmama gerek yoktu çünkü o bendim."

Kalbim deli gibi atarken uyuşukluğumdan kurtuldum. "O gece orada mıydın? Craven'ların hana saldırdığı gece?"

Meşale ışıkları arkasında titreşirken Alastir başını salladı.

Gözümün önüne babam geldi, hanın penceresinden dışarı bakıp birini ya da bir şeyi ararken yüz hatları belli belirsizdi. O gecenin ilerleyen saatlerinde zihnimin gölgelerinde gezinen birine, *"Bu benim kızım"* demişti.

Alastir'e bakarken nefes alamıyordum. Sesi. Gülüşü. Bana hep çok tanıdık gelmişti. Vikter'ı hatırlattığını düşünmüştüm. Ne kadar da yanılmıştım.

"Sağ salim gitmelerini sağlamak için onlarla buluşmaya gelmiştim" dedi Alastir, sesi bitkin çıkmaya başlamıştı.

"Kızım bilmiyor" demişti babam zihnimdeki tam olarak anlam veremediğim o gölgeye. Görüntüler gözlerimin arkasından hızla akıp geçiyordu, anıların fotoğrafları... gerçek mi yoksa kâbuslardan kesitler mi olduklarını anlayamadığım hatıralar. Babam... omzunun üstünden baktığında gülümseyişinde bir tuhaflık vardı. *"Anladım"* diye cevap vermişti hayalet ses. O sesin kime ait olduğunu şimdi anlamıştım.

"Annenle babanın bildiklerini kimseyle paylaşmaması gerekiyordu." Alastir başını yine iki yana salladı, bu kez üzgün bir hali vardı. "Ayrıca krallıktan mümkün olduğunca uzaklaşmak için Solis'ten kaçmaya çalıştıklarını düşünmekte haklıydın. Solis'ten kaçıyorlardı. Gerçeği biliyorlardı. İşte görüyorsun Penellaphe, annen ve baban Yükselmişler'in ne olduğunu başından beri biliyordu."

Kendimi geriye attım, bileklerimin ve bacaklarımın acısını hissetmiyordum bile. "Hayır."

"Evet" diye üsteledi Alastir. Ama bunun gerçek olmasına imkân yoktu. Annem ve babamın iyi insanlar olduklarını biliyordum.

Bunu *hatırlıyordum*. İyi insanlar Yükselmişler hakkındaki gerçeği bile bile hiçbir şey yapmaksızın seyirci kalmazdı. Ayin sırasında teslim edilen çocuklara ne olduğunu bilirdi. İyi insanlar sessiz kalmazdı. Suça ortak olmazdı.

"Sahte Kraliçe anneni çok severdi ama annen Yükselecek leydilerden biri değildi. Kraliçenin Refakatçilerinden biriydi."

Refakatçi mi? Bu bende bir çağrışım yapmıştı. Kaos içinde çalkalanan zihnimde daima Kraliçenin yanında olan kadınlar görüyordum. Hiç konuşmayan ve sarayın koridorlarında gölgeler gibi dolaşan siyahlar giymiş kadınlar. Küçükken onlardan korkardım. *Evet*. Şimdi hatırlıyordum. Onları nasıl unutmuştum?

"Refakatçiler kraliçenin özel korumalarıydı." Alastir kaşlarını çatınca alnındaki yara izi derinleşti. "Casteel onların benzeri görülmemiş türden bir kâbus olduğunu iyi bilir."

Bir elimi havaya kaldırdım ve donup kaldım. Casteel uzun yıllar boyunca kraliçenin tutsağı olmuş, hem kraliçe hem de diğerleri tarafından işkence görüp kullanılmıştı. Annem doğmadan önce serbest kalmış ama yerini kardeşi almıştı.

Ama annem, benim nazik, yumuşak, çaresiz annem öyle biri olamazdı. Kraliçenin özel muhafızlarından biriyse, kâbus olsa da olmasa da savaşmak üzere eğitilmiş olmalıydı. Öyleyse...

Öyleyse kendini savunabilirdi.

Anlamıyordum. Bunlar doğru muydu bilmiyordum. Ama neyin doğru olduğunu biliyordum. "Sen" diye soludum, dost bildiğim adama bakarken her yerim uyuşmuştu. Güvendiğim adama. "Sendin. Onlara ihanet eden *sendin*, değil mi?"

"Babanı öldüren ben değildim. Annene ihanet eden ben değildim" dedi Alastir. "Ama sonuç olarak bunun bir önemi yok. Nasıl olsa onları öldürecektim. Seni öldürecektim."

Öfke ve şaşkınlıkla allak bullak olurken sert bir kahkaha attım. "Sen değilsen kimdi peki? Craven'lar mı?"

"O gece Craven'lar da oradaydı. Onlardan kalan yara izlerini taşıyorsun. Craven'lar doğruca hanın kapısına götürüldü." Alastir gözünü hiç kırpmadı. Bir kez bile. "Onları O götürdü. Karanlık Olan."

"Yalancı!" diye bağırdım. "Casteel'in olanlarla hiçbir ilgisi yok."

"Casteel yaptı demedim ki. O hana geldiğinde pelerinin altındaki yüzü hiç görmesem de Casteel olmadığını biliyorum. O gece başka şeyler de oluyordu. Karanlık etki alanımın dışında hareket ediyordu. Ben annen ve babana yardım etmek için oradaydım. O zaman yaptığım buydu. Ama bana senin yapabileceklerini söyledikleri zaman kimin soyundan geldiğini anladım. O yüzden karanlık hanın kapılarına dayandığında onu içeri aldım."

Ona inanıp inanmadığımı da annemle babamı onun öldürmüş olmasının bir şeyi değiştirip değiştirmeyeceğini de bilmiyordum. Yine de ölümlerinde rol oynamıştı, Ian'ı, beni ve diğer herkesi orada ölüme terk etmişti. Beni pençeler ve dişler tarafından parçalanmaya bırakmıştı. O acı. O gece. Hayatım boyunca peşimi bırakmamıştı.

Alastir titreyerek içini çekti. "Karanlığın içeri girmesine izin verdim, sonra da vazifemin en pis kısmını yerine getirdiğimi düşünerek çekip gittim. Ama kurtulmayı başardın ve işte buradayız."

"*Evet.*" Bu kelime başka zaman olsa beni şaşırtacak bir hırıltı halinde çıkmıştı. "Buradayım. Şimdi ne olacak? Beni öldürecek misin? Yoksa burada çürümeye mi terk edeceksin?"

"Keşke o kadar basit olsaydı." Bir elinin üstüne yaslandı. "Ayrıca seni asla burada can çekişerek ölmeye terk etmem. Fazla barbarca olur."

Ağzından çıkanı kulağı duyuyor muydu? "Beni bu kemikler ve köklerle bağlamak barbarca değil mi? Beni ve ailemi ölüme terk etmek barbarca değil mi?"

"O yapmaya mecbur olduğum bir kötülüktü" dedi. "Seni kolayca öldüremeyiz. Belki sen buraya gelmeden... İlkel *notam* yerini bulmadan önce olabilirdi. Ama şimdi olmaz. Kurtlar seni gördü. Seni hissetti."

Sert bakışlarımı yüzüne diktim. "Neden diğerleri gibi şekil değiştirmedin? Kral ve Kraliçe'nin konuştuklarından anladığım kadarıyla kurtların formları üzerinde kontrolü yokmuş. Çağrıma cevap vermek zorunda kalmışlar."

"Çünkü artık kurt formuma geçemiyorum. Kral Malec'e bağlılık yeminimi bozduğumda kurt yanımla olan bağlantıyı kesmiş oldum. Bu nedenle İlkel *notam*'ı da hissetmedim."

İçimde sert bir şok dalgası dolaştı. Bunu bilmiyordum. "Öyleyse... hâlâ kurt musun?"

"Hâlâ bir kurdun yaşam süresine ve gücüne sahibim ama şekil değiştirip gerçek formuma dönemiyorum." Bakışları bulutlandı. "Bazen bir bacağımı kaybetmişim gibi hissediyorum, değişimi hissedememenin üzüntüsüne kapılıyorum. Ama ne yaptıysam sonuçlarını bilerek yaptım. Çoğu kişi bunu yapmazdı."

Tanrılar, dayanılmaz bir şey olmalıydı. Beni peçe takmaya zorladıklarında hissettiklerim gibi. Bir yanım Alastir'in Atlantia ve Kraliçe'ye olan bağlılığından etkilenmişti. Bu karakteri hakkında da pek çok şeyi ortaya seriyor, bir insan olarak, bir kurt olarak kim olduğunu ve krallığına hizmet etmek için neler yapabileceğini gösteriyordu.

"Bunu yaptın ama beni öldürmeyeceksin, öyle mi?"

"Seni öldürürsek kahraman olursun. Bu da batıda gerçek bir savaş varken ayaklanmaya, yeni bir savaşa neden olur." Solis'ten bahsediyordu, Yükselmişler'den. "Bundan kaçınmak isterim. Krallığımız için yeni sorunlar yaratmak istemiyorum. Zaten yakında bizim için sorun olmaktan çıkacaksın."

"Beni öldürmeyeceksen ya da burada ölüme terk etmeyeceksen ne yapmayı planladığını anlamadım" dedim sert bir sesle.

"Yükselmişler'e o çok istedikleri şeyi vereceğim" dedi. "Onlara seni vereceğim."

5. BÖLÜM

Doğru duymuş olamazdım. Söylediği şeyi yapmayı planlıyor olamazdı.

"İş işten geçene kadar kimsenin ruhu duymayacak" dedi. "Yükselmişler'in aldığı herkes gibi ulaşamayacakları bir yerde olacaksın."

"Bu... bu hiç mantıklı değil" dedim, ciddi olduğunu anlayınca afallamıştım.

"Mantıklı değil mi?"

"Hayır!" diye haykırdım. "Hem de birçok nedenden. Öncelikle beni oraya nasıl götürmeyi düşünüyorsun?"

Alastir bana gülümseyince huzursuzluğum daha da arttı. "Penellaphe, tatlım, artık Atlantia Sütunları'nda değilsin. Skotos Dağları'nın derinliklerinde, Unutulmuşların yer altı mezarındasın. Burada olduğunu öğrenseler bile seni bulamazlar. O zamana kadar gitmiş oluruz."

Şaşkınlıktan içim buz kesmişti. "Muhafızları nasıl atlattın?"

"Varlığımızdan bihaber olanlar gizli gölgenin öpücüğünü hissetti."

"Peki bihaber olmayanlar?" diye sordum ama onlara ne olduğunu tahmin edebiliyordum. "Muhafızları öldürdün mü?"

"Ne gerekiyorsa onu yaptık."

"Tanrılar" diye fısıldadım içimdeki öfke ve panik girdabını bastırarak. "Onlar Atlantis'i koruyordu. Onlar..."

"Onlar Atlantis'in gerçek muhafızları değildi" diye sözümü kesti Alastir. "Olsalardı ortaya çıktığın an seni öldürürlerdi."

Nefesimi kontrol etmeye çalışarak dudaklarımı büzdüm. "Beni onlara versen bile Atlantis'in sorunu olmaktan nasıl çıkıyorum, sonuçta beni kanımı kullanarak daha çok vampir yapmayı planlayan insanlara vermiyor musun?"

Alastir oturduğu yerde doğruldu. "Planladıkları bu mu?"

"Başka ne olacaktı?" Birden Düşes Teerman'ın Spessa's End'de söylediklerini hatırladım. Kraliçe Ileana'nın Prens'le evlendiğimi duyunca ne kadar sevineceğini söylemişti. Onun asla yapamadığını benim yapacağımı, krallığı içeriden çökerteceğimi söylemişti. Bu sözlerin Alastir'in tehdit oluşturduğuma dair söylediklerine karışmasına izin vermeden hepsini bir kenara ittim. Düşes Teerman ölmeden önce bir sürü yalan söylemişti, bunların ilki de Kraliçe Ileana'nın, çocuk doğurma becerisinden yoksun bir vampirin, büyükannem olduğuydu. Tawny'nin Prens Malik'in kanını kullanarak Yükseliş'i gerçekleştirdiğini de söylemişti. Buna inanmam da mümkün değildi.

Alastir bir an konuşmadan bana baktı. "Yapma Penellaphe. Gerçekten Yükselmişler'in on dokuz yıl boyunca ellerinde Nyktos'un torununu tuttuklarını bilmediğini mi düşünüyorsun? Ya da daha uzun süredir?"

Ian.

Nefesim kesildi. Ian'dan bahsediyordu. "Ian'ın Yükseldiğini söylemişlerdi."

"Bu konuda hiçbir bilgim yok."

"Sence Kraliçe Ileana ve Kral Jalara Nyktos'un torunları olduğumuzu biliyor mu?" Cevap vermeyince içimden üstüne atılmak geldi. "Bunu bilmek neyi değiştirir ki?"

"Seni başka vampirler yapmak için kullanabilirler" dedi Alastir. "Belki de senin neler yapabildiğini biliyorlardır. Hakkında neler yazıldığını biliyorlardır ve seni Atlantia'ya karşı kullanmayı planlıyorlardır."

Midem bulanmaya başlamıştı. Yükselmişler'e verileceğim düşüncesi zaten yeterince korkutucuydu. Ama Atlantia'ya karşı kullanılmak... Casteel'e karşı? "Öyleyse bir kez daha sorayım, bu nasıl

Atlantia'nın sorunu olmuyor, eğer beni?.." Gözlerim kocaman açılırken sırtımı sertçe duvara yasladım.

"Bir dakika. Malec'in neler yapabileceğini çok az kişinin bildiğini söylemiştin... benim de onunla aynı yeteneklere sahip olduğumu. Ian ve benim tanrı kanı taşıdığımızı tahmin edebilirler ama hangi soydan geldiğimizi nereden bilecekler?" Mümkün olduğunca öne eğildim. ""Yükselmişler'e çalışıyorsun, değil mi?"

Alastir'in dudakları incecik bir çizgi halini aldı. "Malec'in hükümdarlığı zamanında bazı Yükselmişler hayattaydı."

"Jalara Pompay'da Atlantislilerle savaşırken Malec artık tahtta değildi" dedim. "Sadece bu da değil, yeteneklerini ve kimin soyundan geldiğini Atlantislilerin büyük çoğunluğundan saklamayı da becermişti. Ama Yükselmişler'den biri biliyordu, öyle mi? Savaştan sağ kurtulmayı başaran biri miydi? Çünkü kesinlikle Jalara ya da Ileana değildi. Onlar Vodina Adalarından geliyordu ve bahse girerim orada Yükseliş'i gerçekleştirmişlerdi." Dudaklarım tiksintiyle büzüldü. "Atlantia'nın gerçek koruyucusu olduğunu iddia ediyorsun ama Atlantia düşmanlarıyla birlikte entrikalar çeviriyorsun. Iki prensini de esir tutan insanlarla yani. Dahası..."

"Bunun kızımla bir ilgisi yok" dedi Alastir, dudaklarımı büktüm. "Ne yaptıysam taç için, krallık için yaptım."

Taç mı? Birbiri ardına öğrendiklerimden serseme dönerken göğsüme buz gibi bir soğuk yayıldı. Ağzımı açacak oldum ama cevabını bilmek istediğimden emin olamadığım için o soruyu sormaktan vazgeçtim.

"Ne?" dedi Alastir. "Bu suskunluk ayaklarını bırak. İkimiz de öyle biri olmadığını biliyoruz."

Gözlerine bakarken omuzlarım gerildi. "Casteel'in annesiyle babası bunu yapacağını biliyor muydu?" Tapınakta savaşmışlardı ama rol yapıyor olabilirlerdi. "Biliyorlar mıydı?"

Alastir dikkatle yüzüme baktı. "Fark eder mi?"

Elbette ediyordu. "Evet."

"Haberleri yoktu" dedi Alastir. "Belki... kardeşlik teşkilatımızın bir kez daha ayaklandığını düşünmüş olabilirler ama bu işte onla-

rın parmağı yoktu. Bulaştığım şeyden hoşlanmayacaklardır ama bunun gerekli olduğunu göreceklerine inanıyorum." Burnundan derin bir nefes alıp başını geriye attı. "Aksi takdirde onlara da tehdit gözüyle bakılır."

Gözlerim yine kocaman açıldı. "Sen... bir darbe tertipliyorsun."

Alastir hemen gözlerini yüzüme dikti. "Hayır. Ben Atlantia'yı kurtarıyorum."

"Atlantia'yı Yükselmişler'e çalışarak, krallığın insanlarını daha fazla tehlikeye atarak ve yaptıklarını onaylamazsa kralı devirerek ya da daha kötüsünü yaparak mı kurtarıyorsun? Buna darbe derler. Darbe ve ihanet."

"Tahtta oturanlara bağlılık yemini ettiysen evet" dedi Alastir. "Ayrıca işin oraya varacağını sanmıyorum. Eloana da Valyn de Atlantia'yı korumanın nahoş işlere girişmeyi gerektirebileceğini bilir."

"Peki Casteel'in buna razı olacağını mı sanıyorsun?" diye sordum. "Beni Yükselmişler'e vermeni kabullenip yoluna devam mı edecek? Yeğeninin kızıyla evleneceğini mi sanıyorsun, hem de kızının..." Shea'nın aslında ne yaptığını ağzımdan kaçırmak üzereyken sustum. Bunu Alastir'in iyiliği için saklamıyordum. Tanrılar aşkına, hayır. Kızının ne yaptığını öğrendiği zaman yüzünün alacağı şekli görmek için yanıp tutuşuyordum ama Casteel'e, yapmak zorunda kaldığı şeye duyduğum saygıdan ötürü susmuştum.

Alastir dişlerini sıkarak bana baktı. "Casteel'e uygun olabilirsin ama asla kızımın yerini tutamazsın."

"Kesinlikle" dedim tırnaklarımı avuçlarıma batırarak. Kendimi toplamak için birkaç saniye bekledikten sonra yeniden konuşmaya başladım. "Casteel beni seçti. Fikrini değiştirip yeğeninin kızıyla ya da ona sunacağın başka bir aile üyesiyle evlenmeyecek. Yaptığın şey Casteel'in kendi hayatını ve Atlantia'nın geleceğini tehlikeye atmasından başka işe yaramayacak. Çünkü beni bulmaya gelecek."

Soluk gözler gözlerime dikildi. "İşin oralara varacağını sanmam."

"Buna inanıyorsan kafayı yemişsin."

"Senden vazgeçeceğine inanıyor değilim" dedi Alastir. "Sadece seni kurtarma şansı bulacağını sanmıyorum."

Tüm bedenim kaskatı kesildi. "Ona bir şey yapacak olursan..."

"Hiçbir şey yapamazsın Penellaphe. Bir şey yapacak pozisyonda değilsin." Öfke ve hiddetten bağırmamak için yutkundum. "Zaten Prens'e zarar vermeyi planlamıyorum. Ayrıca işin o raddeye varmaması için tanrılara dua ediyorum."

"Öyleyse?.." Birden kafama dank etti. "Yükselmişler'in beni öldüreceğini mi düşünüyorsun?"

Alastir cevap vermedi.

"Sen gerçekten kafayı yemişsin." Başımı duvara dayadım. "Yükselmişlerin bana ihtiyacı var. Atlantisli kanına ihtiyaçları var."

"Söylesene Penellaphe, ellerine düşünce ne yapacaksın? Kemiklerden kurtulduğun an. Onlara saldıracaksın, değil mi? Öldürebildiğin kadarını öldürdükten sonra kaçıp Prensimize geri döneceksin."

Doğru söylüyordu.

Casteel'le aramıza giren herkesi öldürürdüm çünkü biz birlikte olmayı hak etmiştik. Bir geleceği, birbirimizin sırlarını keşfetmek için bir şansı hak etmiştik. Birbirimizi sevmek için. Biz... *yaşamayı* hak etmiştik. Bunun için her şeyi yapardım.

Alastir bana bakmaya devam ediyordu. "Yükselmişler'in güçten daha fazla değer verdiği tek şey ne sence? Hayatta kalmak. Seni bağlamak için böyle kemikleri olmayacak. Ayrıca seni kontrol edemeyeceklerine, fazla tehlikeli olduğuna kanaat getirirlerse işini bitireceklerdir. Ama ölürken pek çok kişiyi de yanında götüreceğini tahmin edebiliyorum."

Midem bulanıyordu, yumruklarımı sıkmamak için kendimi zor tutuyordum. "Bir taşla iki kuş mu yani?"

Alastir başını salladı.

"Bunu başarsan bile planın işlemeyecek. Sen ve sözüm ona diğer Koruyucular beni onlara vereceksiniz ve Casteel bunu öğrenmeyecek mi sanıyorsun? Kurtlar öğrenmeyecek mi?"

"Hâlâ bir ayaklanma tehlikesi var" diye kabullendi Alastir. "Ama küçük bir ayaklanma. Onları kaçıp Yükselmişler'in eline

düştüğüne inandıracağız. Seni onlara bizim verdiğimizi asla bil-meyecekler. Hep olması gerektiği gibi öfkelerini Yükselmişler'e yöneltecekler. Yükselmişler'in her biri öldürülecek, onlara destek verenler de. Atlantia bize ait olanı geri alacak. Yeniden büyük bir krallık olacağız."

Alastir'ın konuşma tarzından anlamıştım ki yeteneğimi kulla-nabilseydim onda gurur ve kibir hissedecektim. Ayrıca *daha fazla-sına* susadığını da hissedecekmişim gibi geliyordu. Tek amacının Atlantia'yı kurtarmak olduğuna bir an bile inanmamıştım. Tersine planı krallığı daha da tehlikeye atacaktı. Bu işten sıyrılırsa bu plan sayesinde menfaat elde edebilirdi.

"Bir şey soracağım" dedim boş midem guruldarken. Alastir bir kaşını yukarı kaldırdı. "Malik ya da Casteel kral olursa sana ne olacak? Danışman olarak mı kalacaksın?"

"Kral ve kraliçe kimi seçerse danışman o olur. Genellikle bağlı-lık yemini etmiş bir kurt ya da güvenilir bir dost."

"Diğer bir deyişle sen olmayacaksın yani." Alastir sessiz ka-lınca önemli bir konuya değindiğimi anladım. "O zaman Kraliyet –ve Atlantia– üstündeki nüfuzun azalacak ya da ortadan kalka-cak mı?"

Alastir cevap vermedi.

Kurtların temsilcisi Jasper olduğuna göre Alastir'in ne hükmü kalacaktı? Hem ne tür bir güce sahip olmak istiyordu?

"Ne demeye çalışıyorsun Penellaphe?"

"Kraliyet ailesinin ve diğer Yükselmişler'in içinde büyüdü-ğüm için her dostluğun ve tanışıklığın, kişinin verdiği ya da davet edildiği her partinin ve yemeğin, kral ve kraliçenin buyruğuyla gerçekleşen her evliliğin güç uğruna yapılmış birer hamle oldu-ğunu çok erken yaşta öğrendim. Her seçim ve karar, gücü ya da nüfuzu korumaya ya da kazanmaya dayanıyordu. Bunun sade-ce Yükselmişler'e has olduğunu sanmıyorum. Aynı şeyi varlıklı ölümlülerde de gördüm. Kraliyet Muhafızlarında gördüm. Kurtla-rın ya da Atlantislilerin de farklı olduğunu sanmam."

"Bazıları değil" dedi Alastir.

"Taşıdığım kandan ve yapabileceklerimden dolayı tehdit oluşturduğumu düşünüyorsun. Ama bana atalarımın yaptıklarının toplamı olmadığımı kanıtlama şansını bile tanımadın. Kendimi ve sevdiklerimi korumak için yaptıklarıma bakarak yargıda bulunmayı seçiyorsun ama ben yaptıklarımdan pişman değilim. İlkel *notam*'ı hissetmiyor olabilirsin ama kurtlarla Atlantislileri bir araya getirmek için Casteel'i yeğeninin kızıyla evlendirmeyi planladıysan bu evliliği neden desteklemediğini anlamıyorum. Kraliyeti ve Atlantia'yı güçlendirmek için bu evliliğe bir şans ver. Ama tek istediğin bu değil, öyle değil mi?"

Burun delikleri genişlerken Alastir gözlerini benden ayırmadı.

"Casteel'in babası intikam istiyor, tıpkı senin gibi. Değil mi? Kızına yapılanlar yüzünden sen de intikam istiyorsun. Ama Casteel savaş istemiyor. Bunu biliyorsun. Casteel toprak kazanırken bile insanların hayatını korumaya çalışıyor. Tıpkı Spessa's End'de yaptığı gibi."

Casteel'in planladığı buydu. Topraklar ve Prens Malik'in serbest bırakılması için pazarlık yapacaktık. Ağabeyimi bulacak ve neye dönüşüp dönüşmediğini görecektim. Kral Jalara ve Kraliçe Ileana Casteel'in öne sürdüğü her şeye razı olsa bile tahtta kalmayacaktı. Kalamazlardı. Casteel ona ve ağabeyine yaşattıklarından ötürü onları öldürürdü. İşin tuhaf yanı bu düşünce artık bende bir iç çatışma yaratmıyordu. Yine de annemle babam öldükten sonra bana kol kanat geren Kraliçeyle, Casteel'e ve sayısız insana işkence eden kişiyi bağdaştırmakta zorlanıyordum ama o kadar çok şeye tanık olmuştum ki bana olan yaklaşımı diğerlerine yaşattığı dehşeti silmeye yetmiyordu.

Ama şimdi, Alastir kendi bildiğini okuduğuna göre, bu plan asla gerçekleşemezdi.

"Spessa's End'de yaptığı şey etkileyiciydi ama yeterli değildi" dedi Alastir duygusuz bir sesle. "Daha fazla toprağı geri alabilsek bile yeterli olmaz. Kral Valyn ve ben Solis'in yaptığının bedelini ödemesini istiyoruz, sadece kişisel kayıplarımız için değil, Yükselmişlerin soyumuza yaptıkları için de."

"Bu anlaşılabilir bir şey." Ian'ın neye dönüşebileceğini kavramak benim için zaten yeterince zordu. Peki Tawny de mi... benim nazik, cıvıl cıvıl, sevgi dolu dostum da mı? Düşes Teerman'ın iddia ettiği gibi onu bir Yükselmiş'e dönüştürdüyseler Solis'in yandığını görmek isterdim. "Yani Casteel'in planını desteklemiyorsun. Kan istiyorsun ama daha önemlisi istediğini elde etmek için nüfuz sahibi olmak istiyorsun. Ve taç üzerinde en ufak bir iddiada bulunmamış olmama karşın o gücün parmaklarının arasından kayıp gittiğini görüyorsun."

"Tacı isteyip istememenin bir önemi yok. Yaşadığın müddetçe senindir. Bu senin doğuştan sahip olduğun bir hak, kurtlar da tacın senin olması için ellerinden geleni yapacaktır" dedi Alastir, kendi halkından artık onlardan biri değilmiş gibi bahsediyordu. Belki de gerçekten öyle hissediyordu. Bilmiyordum, umurumda da değildi. "Tıpkı Casteel'in de hakkı olduğu gibi. Sorumluluktan Prens kadar nefret de etsen önemi yok."

"Casteel sorumluluktan nefret etmiyor. Şimdiye dek Atlantia halkı için senin Malec'e olan bağlılık yeminini bozduğundan beri yaptığından çok daha fazlasını yaptığına eminim" dedim kızgın bir sesle. "O sadece..."

"Ağabeyinin umutsuz vaka olduğuna inanmayı reddediyor, bu nedenle de Atlantia için en hayırlısı olacakken tahtın sorumluluğunu almayı da reddediyor." Çenesinde bir kas seğirdi. "Bu yüzden de krallığın iyiliği için gerekeni yapmak bana düşüyor."

"Sana mı?" Bir kahkaha attım. "Sen kendi iyiliğini düşünüyorsun. Fedakârlık peşinde değilsin. Senin de güç ve intikam peşinde koşanlardan farkın yok. Ayrıca sana bir şey söyleyeyim mi?"

"Ne söyleyeceksin?" dedi Alastir bağırır gibi, göstermelik sükûnetinde çatlaklar oluşmaya başlamıştı.

"Yaptığın plan suya düşecek."

"Öyle mi dersin?"

Başımı salladım. "Ayrıca bu işten sağ kurtulamayacaksın. Seni ben öldürmezsem Casteel öldürecek. Seni kesin öldürecek. Hem kalbini göğsünden sökerek öldürmeyecek. Böylesi fazla hızlı ve acısız olur. Acılar içinde öleceksin."

"Ne yaptıysam sonuçlarına katlanmayı göze alarak yaptım" dedi Alastir çenesini havaya dikerek. "Kaderimde varsa ölüme de razıyım. Atlantia yine de senden kurtulmuş olacak."

Dudaklarının nasıl gerildiğini ve nasıl yutkunduğunu görmeseydim sözleri beni tedirgin edebilirdi. Gülümsedim, tıpkı Dük Teerman'a bakarak gülümsediğim gibi.

Alastir birden ayağa kalktı. "Planım suya düşebilir. Gayet olası. Başarısızlık ihtimalini göz önünde bulundurmamak zaten aptallık olur. Yani bunu hesapladım." Gözlerini bana dikti. "Ama başarısız olursam asla serbest kalamazsın Penellaphe. Tacı senin başında görmektense, Atlantia'ya musallat olduğunu görmektense halkımın birbirine düştüğünü görmeyi tercih ederim."

* * *

Bir ara Alçalmışlar'ın bronz maskesinden takmış bir adam ya da kadın yemek getirdi. Tepsiyi ulaşabileceğim bir yere bırakıp tek kelime etmeden çekildi, böylece Ayin'e yapılan saldırıda Alastir ve şu *Koruyucuların* bir rolü olup olmadığına dair düşüncelerimle baş başa kaldım. Karanlık Olan adına yapılan saldırının emrini Casteel vermemişti, yine de iyi planlanmış ve organize bir saldırıydı. Biri Sur Muhafızlarını uzağa çekmek için yangın başlatmıştı, tam Jansen'ın yapabileceği türden bir şeydi bu.

Dişlerimi sıkarak peynir dilimine, bir beze sarılmış ekmek parçasına ve yanında duran bir bardak suya baktım. Casteel sadece Alastir'in değil Jansen'ın da ona ihanet ettiğini öğrendiği zaman öfkeden köpürecekti.

Ya duyacağı acı?

Acısı da bir o kadar amansız olacaktı.

Ya annemle babamın öldüğü gece Alastir'in de işin içinde olduğunu düşününce hissettiklerim? Öfke içimi kavuruyordu. Alastir oradaydı. Aileme yardıma gelmiş ama onlara ihanet etmişti. Ya annemle babamın Yükselmişler hakkındaki gerçeği bildiklerine dair söyledikleri? Anlaşılan gerçeği öğrenmiş ve kaçmışlardı. Bu

gerçeği yıllardır bildikleri ve seyirci kalıp hiçbir şey yapmadıkları anlamına gelmezdi.

Peki annem? Bir Refakatçi miydi? Bu doğruysa neden o gece kendini savunmamıştı?

Yoksa savunmuştu da ben mi hatırlamıyordum?

O geceye dair hatırlamadığım pek çok şey vardı, gerçek mi yoksa kâbus mu olduğunu ayırt edemediğim şeyler. Unuttuğuma inanamıyordum. Korktuğum için hepsini zihnimin gerisine mi itmiştim yoksa? Başka nasıl unutabilirdim?

Ne olursa olsun Kraliçe'nin Refakatçilerinin muhafız olup olmadığına dair en ufak fikrim yoktu. Ayrıca o gece olanlarda herhangi bir karanlığın –Alastir dışında– rol oynadığına inanmıyordum. Hastalıklı gururu ve haklılık duygusu yaptığını üstlenmesini engelliyordu. Öyle ya da böyle Craven'ları üstümüze sürmüş, sonra da o handaki herkesi ölüme terk etmişti. Hepsi de damarlarımda tanrı kanı taşıdığım içindi.

Hepsi Kral Malec'in torunu olduğum içindi.

Bir parçam hâlâ bunların hiçbirine inanamıyordu, kullanmama izin verilmeyen bir yetenek ve doğuştan şanslı olmam dışında beni Seçilmiş olacak kadar özel kılanın ne olduğunu anlayamayan parçamdı bu. Kutsanmış. Bakire. Ve o parçam bana çocukken karanlıktan korktuğum için odama gitmek yerine Kraliçe Ileana'nın tahtının arkasına saklandığım zamanları hatırlatıyordu. Öğleden sonraları ağabeyimle birlikteyken annemle babam ölmemiş de birlikte bahçede dolaşmaya çıkmış gibi yapmama olanak veren de bu parçamdı. Ne kadar da küçük ve safmışım.

Ama artık o küçük kız değildim. Genç Bakire değildim. İçimdeki kan doğuştan sahip olduğum yetenekleri ve neden Bakire olduğumu açıklıyordu, yeteneğimin nasıl geliştiğini ve tenimin neden parıldadığını da. Ayrıca Kraliçe Eloana'da hissettiğim şüpheyi ve ıstırabı da açıklıyordu. Eloana kimin soyundan geldiğimi biliyordu ve oğlunun ona sürekli ihanet eden ve bu uğurda neredeyse krallığı yok edecek raddeye gelen adamın soyundan biriyle evlendiğini düşünmekten de muhakkak midesi bulanıyordu.

Gerçeği bilirken beni nasıl hoş karşılayabilirdi ki?

Casteel de bana aynı gözle bakabilir miydi?

Yemeklere bakarken birden göğsüm sıkıştı. Casteel'i bir daha görme şansım olacak mıydı? Düşüncelerimi Alastir'in planladığı şeyden uzak tutmaya çalışırken saniyeler dakikalara dönüşüyordu. Bu planın zihnimi çok fazla meşgul etmesine, kafamda en kötü senaryonun dönüp durmasına izin veremezdim. Yoksa karşı koymaya çalıştığım panik kontrolümü ele geçirecekti.

Alastir'in planının başarıya ulaşmasına izin vermeyecektim. *Veremezdim.* Fırsatını bulduğum an ya kaçmam ya da savaşmam gerekiyordu. Bu da güçlü olmam gerekiyor demekti. Yemek zorundaydım.

Elimi yavaşça uzatarak bir parça peynir koparıp ağzıma attım. Pek tadı yoktu. Ardından yediğim ekmek parçası da kesinlikle bayattı ama ikisini de çabucak yuttum, ağzıma gelen kum tadını ve büyük ihtimalle pis olduğunu düşünmemeye çalışarak suyu da içtim.

Karnımı doyurduktan sonra gözlerimi yeniden mızrağa diktim. Onu yanımdaki zavallı ruhtan almayı başarsam bile saklayamazdım. Ama bıçak kısmını kırarsam saklama şansım olabilirdi. Nedense aldığım derin nefesten tıkanır gibi oldum, elimi santim santim mızrağa yaklaştırmaya başladım ve ansızın durdum. Nedeni bağlar değildi. Gerilmemişlerdi.

Yutkundum, kalbim duracak gibiydi. Genzimi tuhaf bir tatlılık kapladı, dudaklarım karıncalanıyordu. Parmak uçlarımı dudaklarıma bastırdım, baskıyı hissetmiyordum. Yeniden yutkunmaya çalıştım ama bir tuhaflık vardı, sanki boğazım daha yavaş işlemeye başlamıştı.

Yediklerim. Sudaki o *kum* tadı.

Ah tanrılar.

O tatlılık. Masadonya'daki Şifacıların yaptığı uyku ilaçları ağızda şeker gibi bir tat bırakırdı. Ne kadar az uyusam da ilaç almayı reddetmemin bir nedeni vardı. Bunlar güçlü ilaçlardı, saatlerce uyumanıza neden olur, sizi tamamen savunmasız bırakırlardı.

Bana ilaç vermişlerdi.

Alastir beni böyle götürmeyi planlamıştı. Beni Yükselmişlere böyle teslim edecekti. Ben kendimde değilken bağları güvenle çıkarabilecekti. Kendime geldiğimde de...

Büyük ihtimalle yine Yükselmişler'in elinde olacaktım.

Alastir'in planı da büyük ihtimalle başarıya ulaşacaktı çünkü Yükselmişler'in beni hiçbir şey için kullanmasına izin vermeyecektim.

Onlara –ve kendime– duyduğum öfke duvara doğru devrildiğim zaman yerini çabucak paniğe bıraktı. Gerilen bağların verdiği acıyı bile hissetmiyordum. Çaresizce elimi mızrağa uzattım. O mızrağı alabilirsem lanet kemiklere ve köklere rağmen silahsız olmayacaktım. Mızrağı tutmaya çalıştım ama kolum kalkmıyordu. Sanki artık bana ait değildi. Bacaklarım da uyuşup ağırlaşmıştı.

"Hayır, hayır" diye fısıldarken kaslarıma, tenime sinsice sokulan sıcaklığa karşı koymaya çalışıyordum.

Ama hiç faydası yoktu.

Uyuşukluk bütün bedenimi sarıp göz kapaklarımı ağırlaştırdı. Bu kez hiçlik beni almaya geldiğinde hiç acı yoktu. Bir kâbusa uyanacağımı bilerek uykuya daldım.

6. BÖLÜM

Gözlerimi açtığımda yeraltı mezarının tavanı titreşen ışıklarla kaplıydı. Dudaklarımı aralayıp derin derin nefes aldığımda içime... taze, temiz hava doldu. Gördüğüm şey tavan ya da ışıklar değildi. Yıldızlardı. Artık yeraltı mezarında değil, dışarıdaydım.

"Kahretsin" dedi sağ tarafımdan bir adam. "Kendine geldi."

Vücudum hemen sese tepki verdi. Kalkmaya davrandım...

Bütün vücudumu yere bastıran bir basıncın ardından canımı yakan sert bir dalga geldi. Acıdan bağırmamak için çenemi sıkarak başımı sert zeminden kaldırdım. Göğsümden dizlerime kadar koyu renkli kalın köklere dolanmış fildişi rengi kemiklerle sarılmıştım.

"Sorun yok. Bağlardan kurtulamıyor."

Bakışlarım sesin geldiği yere kaydı. Komutan Jansen sol tarafımda duruyordu, yüzü gümüş bir kurt maskesiyle gizlenmişti. Üstüme doğru eğildi. Arkasında taş bir duvarın ay ışığıyla aydınlanan kalıntılarını gördüm, onun ötesinde karanlıktan başka bir şey yoktu. "Neredeyim?" dedim kulak tırmalayan bir sesle.

Jansen başını yana eğdi, gözleri maskenin ince yarıklarının içinde gölgelerden ibaretti. "Irelone şehrinin kalıntıları içindesin. İşte" dedi kollarını iki yana açarak, "bir zamanların o görkemli Bauer Kalesi'nden geriye kala kala bu kaldı."

Irelone? Bu ismi bir yerden hatırlıyordum. İki Krallar Savaşı'ndan önce çizilmiş soluk mürekkepli eski haritaları zihnimde net bir şekilde canlandırabilmem için birkaç dakika geçmesi gerekti. Irelone... Evet, bu ismi biliyordum. Şimdi Carsodonia'nın bulunduğu

yerin kuzeydoğusunda bir liman şehriydi. Savaşta Pompay'dan önce düşmüştü. Yüce tanrılar, demek...

Çorak Topraklar'daydım.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu. Ne zamandır uyuyordum? Saatlerdir, günlerdir? Unutulmuşların Yeraltı Mezarı Skotos Dağları'nın neresindeydi bilmiyordum. Tek bildiğim yeraltı mezarlarının dağın eteklerinde, Çorak Topraklar'ın kuzey sınırlarına yarım günlük mesafede olabileceğiydi.

Boğazım kururken başımı etrafa göz atabilecek kadar kaldırdım. Bir zamanlar kalenin Büyük Salonu olması gereken yerin tam ortasına ve harabe yapının etrafına hepsi parlak bronz maskelerin arkasına gizlenmiş çok sayıda sözüm ona Koruyucu sıralanmıştı. En korkunç kâbusların derinliklerinden kopup gelmiş bir görüntü gibiydi. Alastir de içlerinde miydi?

Kalıntıların ötesindeki karanlıkta tek bir meşale yandı. "Geldiler" dedi maskeli bir adam. "Yükselmişler."

Birkaç meşale daha yanınca soluğum kesildi, meşalelerin turuncu ışığı geçen yüzlerce yıl boyunca yeni bir hayata ev sahipliği yapmayı reddetmiş taş toprak yığınlarına vuruyordu. Sonra gölgeler belirdi, sert toprağın üstünde ilerleyen toynakların ve tekerleklerin sesini duydum.

"İster inan ister inanma" Jansen ellerini taş levhaya dayayarak iyice üstüme eğildi, "kimsenin kaderi seninki gibi olsun istemem."

İçim öfkeyle dolarken gözlerimi gözlerine diktim. "Yerinde olsam kendi kaderim için endişelenirdim."

Jansen bir müddet bana baktıktan sonra elini pantolonunun cebine soktu. "Bakire'yken" dedi şimdi bir kumaş parçasını tuttuğu elini havaya kaldırarak, "hiç değilse çeneni ne zaman kapaman gerektiğini biliyordun."

"Seni..." Kumaş tomarını ağzıma bastırıp iki ucunu başımın arkasından bağlayarak tehditlerimi susturdu. Duyduğum çaresizliğin keskin tadından midem bulanmaya başladı.

Jansen bir kaşını kaldırarak bana baktıktan sonra dayandığı taş levhadan doğrulup elini kısa kılıcının kabzasına attı. Omuzları ge-

rildi, keşke yüzünü görebilsem diye geçirdim içimden. Diğerleri kılıçlarını çekerken bana sırtını döndü. "Tetikte olun" diye bağırdı. "Ama saldırmayın."

Araba tekerlerinin gıcırtısı kesilince maskeli adamlar görüş alanımdan çıktı. Meşalelerin ilerleyişini, Bauer Kalesi'nin yıkıntıları etrafında toprağa saplanışını izlerken şu andan ötesini düşünmeye cesaret edemiyordum. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Başıma gelene inanamıyordum. Bağlardan kurtulma umuduyla başımı yana çevirdim ama bana mısın demediler.

Karanlık bir gölge basamak kalıntılarına yaklaşıp yavaşça yukarı çıkmaya başlayınca paniğe kapıldım. Yıkık dökük duvarların ortasında siyah-kırmızı pelerinli biri duruyordu. Kımıldamayı bıraktım ama kalbim delirmiş gibi göğüs kafesimi dövmeye devam ediyordu.

Bu gerçek olamazdı.

İki solgun el pelerinin başlığını indirince ortaya tanımadığım bir kadın çıktı, kadının güneş ışığı rengindeki saçları sert hatlı yüzünü açığa çıkaracak şekilde geriye toplanmıştı. Yürürken ayakkabılarının topukları taşın üstünde takırdıyordu. Diğerlerine tek bir kez olsun bakmadı. Varlıkları da ellerindeki kılıçlar da onu zerre kadar korkutmuyor gibiydi. Bütün dikkatini bana vermişti, iki tarafın nasıl yan yana gelebildiğine hayret ettim. Sahte Koruyucuların benden kurtulma isteği ve Yükselmişler'in beni geri alma arzusu bu kadar güçlü olabilir miydi? Peki Yükselmişler beni almakla yetinecek ve elde etmek için can attıkları kanla dolu bunca Atlantisliyi yakalamaya kalkmayacaklar mıydı?

Tanrılar, hastalıklı bir yanım bunun bir tuzak olmasını istiyordu. Yükselmişler'in onlara saldırmasını. Ne güzel olurdu.

Yükselmiş bacaklarımın yanından geçerken hiç tepki vermemeye çalıştım, kadın gözlerini kemik ve köklerden oluşan bağlarda gezdirirken dudaklarını hafifçe büktü. "Bu nedir?" diye sordu sakin bir sesle.

"Onu... sakinleştirmek için" dedi Jansen arka tarafımda bir yerden. "Onları çıkarmanız gerekecek. Ağzındaki mi? Eh, çok kaba

davranıyordu da ondan. Onu mümkün olduğunca çıkarmamanızı tavsiye ederim."

Piç kurusu diye soludum öfkeyle, bir yandan da yaklaşmakta olan Yükselmiş'i izliyordum.

"Şu anda gayet sakin görünüyor." Kadın geceyi yutan gözlerle bana, yara izlerime baktı. Birden irkildi. Elini bana uzatırken "Bu o" diye bağırdı karanlığın içinde bekleyen birine doğru. Soğuk parmaklar alnıma dokununca irkildim. Kan kırmızısı dudaklarda bir gülümseme belirdi. "Her şey yoluna girecek Bakire. Seni eve götüreceğiz. Ait olduğun yere. Kraliçen buna çok..."

Islak ve sıcak bir şey yüzüme ve boynuma püskürürken Yükselmiş hızla geriye savruldu. İkimiz aynı anda bakışlarımızı aşağı indirdik, göğsüne saplanan kalın oku görünce ikimizin gözleri de faltaşı gibi açıldı.

Kadın dudaklarını gererek tiz bir sesle hırladı, sivri dişleri ortaya çıkmıştı. "Bu da ne demek?.."

Bir başka ok kafasına saplanıp beynini dağıttı. Bu öyle beklenmedik, öyle ani bir görüntüydü ki önce bağırtıları duymadım. Tek yapabildiğim Yükselmiş'in az önce durduğu yere bakmaktı, az önce kafasının olduğu yere. Birden zıplayarak görüş alanıma giren kocaman beyaz bir şey maskeli adamlardan birini yere serdi.

Delano.

Rahatlama duygusu içimde öyle hızlı yükselmişti ki bir çığlık attım, sesim ağzımdaki bezden dolayı boğuk çıkmıştı. Gelmişlerdi. Beni bulmuşlardı. Başımı çevirip elimden geldiğince görmeye çalıştım. Bir başka kurt ileri fırladı, bu büyük ve koyu renkliydi. Kalenin yıkıntılarında hızla koşuyordu, yıkık dökük duvarlardan birinin üstünden atlarken güçlü kasları gerildi. Kurt gecenin içinde gözden kayboldu ama peşinden tiz bir feryat duyuldu. Yükselmişler'den birini yakalamıştı.

"Poppy."

Başımı hemen sağa çevirdim, Kieran'ı görünce ürperdim. Son gördüğüm haline hiç benzemiyordu, siyah giysilerinin içinde teni şimdi açık kahverengiydi. Elimi uzatmak istedim ama bu girişimim acı dolu bir tıslamayla sonuçlandı.

Kieran küfrederek ağzımdaki bezi çekip alırken gözlerini üstümde gezdirdi. "Yaran ağır mı?"

"Yaralı değilim." Bez parçasının ağzımda bıraktığı pamuksu tada aldırış etmeden kıpırdamamaya çalıştım. "Yalnız şu bağlar. Onlar..."

"Bir ilahın kemikleri." Kieran tam boğazımın altındaki bağa uzanırken dudakları tiksintiyle büküldü. "Ne olduklarını biliyorum."

"Dikkatli ol" dedim. "İçlerinde dikenler var."

"Merak etme. Sen... kıpırdama yeter" dedi Kieran, bağların ilk sırasına asılırken çıplak kolundaki kaslar iyice gerildi.

Aklımda bin tane soru vardı ama dudaklarımdan önce en önemlisi döküldü. "Casteel?.."

"Şu anda Alçalmışlar'ın maskesinden takmış bir salağın bağırsaklarını deşmekle meşgul" dedi Kieran iki eliyle birden kemikleri ve kökleri kavrayarak. Bu kulağa ürkütücü gelse de başımı diğer tarafa çevirip Casteel'i bulmaya çalıştım.

"Kıpırdama Poppy."

"Çabalıyorum."

"Öyleyse daha çok çabala" dedi Kieran sertçe, gözlerini kısarak harap olmuş bileklerime baktı. "Ne zamandır bu şeylerle bağlısın?"

"Bilmiyorum. Çok olmadı" dedim. Kieran'ın bakışlarından yalan söylediğimi anladığı belli oluyordu. "Hepiniz iyi misiniz? Baban?"

Kieran başını sallarken birkaç metre gerisinde geniş omuzlu bir adam belirdi, adamın sarı saçları ensesinde toplanmıştı. Yan dönüp kılıcını bir adamın göğsüne saplarken Alçalmış maskesini de yüzünden çekip aldı, birden içimden bir şok dalgası geçti.

Bu Casteel'in babasıydı. Buradaydı. Belki açlıktan, belki de bir kez daha Yükselmişler'in eline düşmeye bu kadar yaklaşmış olmanın paniğinden henüz tam olarak kurtulamadığım içindi. Belki de Alastir'in anlattıkları yüzündendi. Sebebi ne olursa olsun Kral Valyn'e bakarken ağlamak üzereydim. Buradaydı, beni kurtarmak için savaşıyordu.

"Sanırım babam şu anda Naill ve Emil'le birlikte Yükselmişler'i doğrayarak öfkesini boşaltıyor" dedi Kieran.

"Casteel'in babası da öyle yapıyor galiba." İçimi kaplayan şiddetli duyguları bastırarak nefes almaya çalıştım. Valyn'in burada olduğuna inanamıyordum. Atlantia'dan bu kadar uzakta olmak onun için inanılmaz tehlikeliydi. Yükselmişler siyahlar içindeki adamın o olduğunu bilseler başına üşüşürlerdi. Tehlikeli olduğunu bildiği halde Casteel'e yardım etmek için gelmişti. *Bana* yardım etmek için.

Kieran sessizce güldü. "Hem de ne biçim."

Daha bir sürü sorum vardı ama Kieran'ın neyle karşı karşıya olduklarını bildiğinden emin olmam gerekiyordu. "Sadece Alastir değildi. O burada mı bilmiyorum ama Komutan Jansen burada. Yüzünde gümüş Alçalmış maskesi var."

Kieran dişlerini sıkarak bağı ikiye ayırdı. Kopan bağın uçları iki yana düştü. "Başka tanıdık birini gördün mü?"

"Hayır." Kalbim tekledi. "Ama Beckett... Tapınaktaki Beckett değilmiş. O..." Sesim titredi. "O değilmiş."

Kieran ikinci bağ sırasını kavradı. "Poppy..."

"Beckett ölmüş" dedim, Kieran gözlerini gözlerime dikerek donup kaldı. "Onu öldürmüşler Kieran. Planlayarak yaptıklarını sanmıyorum ama öldürmüşler. Beckett ölmüş."

"Kahretsin" diye hırladı Kieran tekrar bağlarla uğraşmaya başlarken.

"Jansen Beckett'ın kılığına girmiş. Spessa's End'den bizimle birlikte ayrılan oymuş. Beckett değil. Jansen her şeyi itiraf etti, Alastir de beni Yükselmişler'e vermeyi planladığını söyledi."

"Orası kesin" dedi Kieran alaycı bir sesle, bir sıra kemik ve kökü daha parçaladı. "Siktiğimin salağı."

Bir kahkaha attım, boğuk kahkaham acı dolu çığlıkların ve öfkeli hırlamaların arasında hayli tuhaf kaçmıştı. Yeniden gülebilmek hem tuhaf hem de harikaydı. Kieran'ın çatılmış kaşlarına bakarken gülüşüm de yitip gitti. Söylediklerim ağzımdan fısıltı halinde döküldü. "Alastir benim Nyktos'un soyundan geldiğimi söyledi. Kral Malec'le

akraba olduğumu ve annemle babamın öldüğü gece orada olduğunu söyledi. Dediğine göre..." Kieran'ın arkasında bir hareketlenme dikkatimi çekti. Maskeli bir adam bize doğru koşuyordu.

Kieran'ı uyarmak için bağırmaya fırsat bulamadan adam yanımıza varmıştı bile, uzun boylu ve kalıntılara sokulan gece kadar karanlıktı, mavi-siyah saçları rüzgârdan darmadağın olmuştu. Kıpkırmızı kılıcı Koruyucu'nun karnını deşip arkadaki duvara saplanırken tüm benliğimle Casteel'e odaklandım. Casteel dönüp bir başkasını kolundan yakaladı. Adamı kendine çekerken boğazından tehdit dolu bir gürleme koptu. Dişlerini adamın boğazına geçirirken elini göğsüne daldırdı. Başını kaldırdı, ağzındaki kanı Koruyucu'nun yüzüne tükürdü.

Casteel cesedi yere fırlatıp başını kaldırarak başka bir adama bakarken ağzından kanlar akıyordu. "Ne?"

Maskeli adam dönüp kaçmaya başladı.

Casteel daha hızlıydı, göz açıp kapayıncaya dek adama yetişti. Yumruğunu adamın sırtına geçirdikten sonra kolunu kan ve et kaplı beyaz bir şeyle birlikte sertçe geriye çekti. Adamın omurgası. Yüce tanrılar, bu resmen adamın *omurgasıydı*.

Kieran gözlerime baktı. "Biraz sinirli de."

"Biraz mı?" diye fısıldadım.

"Tamam. Çok sinirli" dedi Kieran tam göğüslerimin altından geçen bağa uzanırken. "Seni ararken deliye döndü. Onu hiç böyle görmemiştim." Elleri kemik ve kökten zincirlerin üstüne kapanırken hafifçe titriyordu. "Hem de hiç Poppy."

"Ben..." Casteel hızla arkasına dönünce sözüm yarıda kaldı. Göz göze geldik, o anda karşımda Nyktos'un kendisi bile belirse gözlerimi Casteel'den ayıramazdım. Sert yüz hatlarından ve gözlerinden korkunç bir öfke okunuyordu. Gözlerinin kehribarı incecik bir şerit halindeydi ama bu gözlerde bir rahatlama ve çok kudretli, çok güçlü bir şey daha görüyordum ki bunu hissetmek için özel yeteneğe ihtiyacım yoktu.

Bana doğru yürürken rüzgâr pelerininin eteklerini havalandırıyordu. Bir muhafız karanlığın içinden fırlayıp kaçmaya

başladı, üstünde Sur Muhafızlarının siyah üniforması vardı ve Yükselmişler'le birlikte gelmişti. Casteel dönüp muhafızı boğazından yakalayarak kılıcını göğsüne geçirdi.

"Onu seviyorum" diye fısıldadım.

Kieran bacaklarımın yanında durakladı. "Bunu yeni mi anlıyorsun?"

"Hayır." Belinden çıkardığı hançeri karanlığın içine fırlatan Casteel'i izliyordum. Kısa tiz bir çığlık yükselince hedefi vurduğunu anladım. Her yerim ona dokunmak, son dokunuşumun anısı silinsin diye tenini tenimde hissetmek için yanıp tutuşuyordu. Titreyerek iç geçirdim. "Beni nasıl buldunuz?"

"Casteel işin içinde başka Taç Muhafızlarının da olduğunu anladı" dedi Kieran. "Ortaya çıkmazlarsa hepsini öldüreceğini açıkça ilan etti."

Yüreğim hoplayarak gözlerimi tekrar Kieran'ın gözlerine diktim. Sormama gerek kalmadı.

"Zorlama'ya başvurdu. Dördünü böyle ortaya çıkardı ama içlerinde gerçekten bir şeyler bilen tek kişi vardı. Nerede tutulduğunu ve planın ne olduğunu bize o söyledi. O yeraltı mezarına vardığımızda sen gideli daha birkaç saat olmuştu ama elimiz boş dönmedik."

Soramayacak kadar umuda kapılmıştım ama sordum. "Alastir?"

Kieran vahşice sırıttı. "Evet."

Tanrılara şükür. Bir anlığına gözlerimi kapadım. Casteel'in böyle bir ihanete uğramış olması beni kahrediyordu ama en azından Alastir yakalanmıştı.

"Poppy?" Kieran'ın elleri kemik bağların sonuncusundaydı. "Senden kibarca bu dövüşe karışmamanı istesem bile beni dinlemeyeksin, değil mi?

Acı hissetmeyi bekleyerek yavaşça doğruldum. Oysa bağlardan kalan sızılardan başka bir şey yoktu. "Ne zamandır ellerindeydim?"

Kieran'ın burun delikleri açıldı. "Altı gün sekiz saattir."

Altı gün.

Göğsüm birden hızla şişti. "Beni ilahların kemikleriyle dolu bir yeraltı mezarında duvara zincirlediler. Sonra bana ilaç verdiler,

beni Yükselmişler'e teslim etmeyi planlıyorlardı. Bu işe karışmamam mümkün değil."

"Tabii ya." Kieran içini çekti.

Son kemik de kırıldı, Kieran kemiği çekip çıkardı. Bağdan kurtulduğum an başımın arkasından başlayan bir karıncalanma sırtımdan aşağı inerek sinirlerime dağıldı. Göğsümün ortasında bir sıcaklık hissettim, işte o zaman beni üşüten şeyin sadece yeraltı mezarının nemli soğuğu olmadığını anladım. Aynı zamanda kemikler yüzündendi. Sanki uyuşan yerlerime yeniden kan gitmişti. Ama bu kan değildi, öyle değil mi? Bu... ether'di. Karıncalanma hissi canımı hiç yakmıyordu, daha çok bir gevşeme dalgası gibiydi.

Göğsümün ortası uğuldamaya başladı, ses titreşerek dudaklarımdan dışarı taşıyordu. Duyularım açılıp genişleyerek etrafımdakilerle bağlantıya geçti. Korkunun tere batmış acımsı tadını ve nefretin asitli yakıcılığını duydum. Engel olmaya kalkmadım. İçgüdünün –Nyktos'un Odaları'nda uyanmış olan İlkel bilginin– kontrolü ele almasına izin verdim. Bacaklarımı bulunduğum yükseltiden aşağı salladım, Casteel Yükselmiş'e benzeyen birini yere indirirken babası da hemen yanında dövüşüyordu. Ayağa kalktım, kemikler ve köklerle o kadar uzun süre bağlı kaldıktan sonra sırf ayağa kalkabilmek bile içime bir güç dalgasının yayılmasına yetmişti.

Kieran yere düşmüş bir kılıcı alıp kaşlarını çatarak gözden geçirdi. "Al" dedi kılıcı bana vererek.

Başımı iki yana sallayarak bir adım attım, bacaklarım uzun süredir ağırlığımı taşımadığı için hafifçe titriyordu. Göğsümdeki uğultu artmıştı, duyularımı alabildiğine açık tutarken kanımdaki ether yoğunlaşıyordu. Bu insanlar bana zarar vermek istiyordu. Vermişti de. Ayrıca Casteel'e, Kieran'a ve diğer herkese zarar vermişlerdi. Beckett'ı öldürmüşlerdi. Hiçbiri yaşamayı hak etmiyordu.

Beyaz bir ışık görüş alanıma sızmaya başladı, zihnimde gümüşbeyaz renkli incecik iplikler belirdi, bedenimden çıkıp yerde çıtırtılarla ilerleyerek diğerleriyle yeniden birleşiyorlardı. Öfkem şimdi duyularımı zorlayan duygularla birleşiyordu. Derin bir nefes alarak herkesin duygularını içime çekip nefretlerinin, korkularının

ve çarpık haklılık duygularının tenime sızmasına ve bir parçam haline gelmesine izin verdim. Bu duygular zihnimdeki iplikleri dolanıyordu. Hepsini birden kendime çekerken zehirli fırtınanın içimde uğuldadığını hissediyordum. Kalkıştıkları işten pişmanlık duymaya bile vakitleri olmayacaktı. Canlarına okuyacaktım. Onları yok edecektim...

O anda aklıma Alastir'in söyledikleri geldi. "Şimdi tehlikelisin ama daha sonra bütünüyle farklı bir şeye dönüşeceksin."

Birden kapıldığım tedirginlik zihnimdeki gümüş iplikleri dağıtıverdi. Bu insanlar onlara ne yaptıysam hak etmişti. Alastir'in söylediklerinin bir önemi yoktu. Onları öldürürsem bu kendimi kontrol edemediğim için olmayacaktı. İlahlar gibi dengesiz ya da şiddet düşkünü olduğumdan da değildi. Sadece hissedecekleri son şey o çirkinlik olsun diye duygularının tadını alsınlar istiyordum. Hatta bunu şeyden bile çok...

Bunu gerçekten çok istiyordum, istememem gerektiği halde.

Öldürmek hoşuma gitmiyordu, Craven'ları bile. Öldürmek arzulanmaması ve zevk alınmaması gereken acı bir gerçekten ibaretti.

Huzursuzca kuru havayı içime çektim ve kalabalık içindeyken ya da duygularını etrafa yansıtan birilerinin yanındayken yapmam gerekeni yaptım. Duyularımı kapatıp gümüşi ışık ağlarını zihnimden kovdum. Göğsümdeki uğultu kesildi ama zihnim sakinleşmedi. Kendime engel olmuştum. Alastir'in söylediklerinin doğru olmadığını kanıtlamak için bilmem gereken tek şey de buydu. Ben kendini kontrol etmekten aciz, şiddet düşkünü biri değildim.

Kieran yanıma gelip hem beni hem de etrafımızda olup biten her şeyi görebileceği şekilde pozisyon aldı. Pelerinini çıkardı. "İyi misin?"

"Ben canavar değilim" diye fısıldadım.

Kieran kaskatı kesildi. "Ne?"

Güçlükle yutkunarak başımı iki yana salladım. "H-hiç. Ben..." Kral Valyn'in bir maskeli adamı daha yere serişini izledim. O da oğlu da zarif bir gaddarlıkla dövüşüyordu. "Ben iyiyim."

Kieran yumuşak pelerini omuzlarıma koyunca irkildim. "Emin misin?"

"Evet." Kieran pelerini boynumun altından iliklerken gözlerine baktım. Üstümde incecik kanlı iç gömleğinden başka bir şey olmadığını ancak o zaman hatırladım. Kieran pelerinin önünü kapadı. "Teşekkür ederim. Ben... bu dövüşe karışmayacağım."

"Tanrılara teşekkür etmek istiyorum" diye mırıldandı Kieran. "Ama şimdi beni gerçekten endişelendirdin."

"Ben iyiyim." Dönerek bir Koruyucunun elindeki kılıcı yere fırlatan Casteel'e baktım. Kılıç taş zeminde şakırdarken Casteel kendi kılıcını havaya kaldırıp ölümcül darbeyi indirmeye hazırlandı. Ay ışığı adamın yüzünü gizleyen maskeyi aydınlattı, bu gümüş bir maskeydi.

Jansen.

"Casteel, dur!" diye bağırdım. Casteel göğsü hızla inip kalkarak kılıcı Jansen'e indirirken birden durdu. Sonradan hiç tereddüt etmeden durmuş olmasına hayret edecektim. Hiç soru sormadan. Yanlarına yürüdüm. "Ona bir söz verdim."

"Bu işe karışmayacağını sanıyordum" dedi Kieran benimle birlikte yürüyerek.

"Karışmayacağım" dedim. "Ama Jansen istisna."

Casteel söylediklerimi duyunca kaskatı kesildi, sonra öyle hızlı atıldı ki yine de ölümcül darbeyi indirecek sandım. Ama yapmadı. Gümüş maskeyi tutup çekiverdi.

"Orospu çocuğu." Maskeyi yere fırlattı.

Jansen'ın gözleri Casteel ve babası arasında gidip geliyordu. "Penellaphe..."

"Kapa çeneni" diye hırladı Casteel yana çekilirken.

Çıplak ayaklarımla taşın üstünde yürürken Kieran da peşimden geliyordu. Yanından geçerken Casteel kılıcının kabzasını avucuma bastırıp kanlı dudaklarını yanağıma dokundurdu.

"Poppy" dedi, sesi güçlerimin etrafına ördüğüm duvara bir yumruk gibi inerek küçük bir delik açtı. O anda hissettiği her şey bana ulaşıyordu. Öfkenin sıcak yakıcılığı, duyduğu rahatlamanın verdiği ferahlık duygusu ve bana olan hislerinin sıcaklığı. Bir de daha önce yaşadıklarından kaynaklanan korku ve paniğin acılığı.

Jansen'a bakınca ürperdim. "Merak etme, her şey yolunda."

Casteel kılıcını tutan elimi sıktı. "Hiçbir şey yolunda değil."

Haklıydı.

Gerçekten hiçbir şey yolunda değildi.

Ama doğru ya da yanlış bunu neyin biraz da olsa düzelteceğini biliyordum.

Elimi Casteel'in elinden çektim. "Sana ne söz vermiştim?" diye sordum Jansen'a.

Kraliyet Muhafızları komutanı yerdeki kılıcını almaya yeltendi ama ben daha hızlı davranıp kılıcımı sapladım. Jansen hırıldayarak geriye doğru sendeleyip dizlerinin üstüne çöktü. Öfke dolu bakışlarını yüzüme dikerek az sonra olacakları engelleyebilirmiş gibi elleriyle kılıcı kavradı. "Ölümünün benim elimden olacağını söylemiştim." Kılıcı yavaşça göğsüne soktum, kılıcın kemikleri kırarak yumuşak ete ulaştığını hissedince gülümsedim. Ağzına dolan kanlar dudaklarının iki yanından sızıyordu. "Verdiğim sözü tutarım."

"Ben de" dedi hırıltılı bir sesle, yaşam gözlerinden çekilirken elleri kılıcın üstünden kaydı, avuçları ve parmakları kılıçtan kesilmişti.

Ben de mi?

Birden biri beni arkamdan tutup öyle sert çekti ki göğsüme korkunç bir ağrı saplandı. Kılıç elimden düştü. Öyle ani olmuştu ki bir an bedenimden ayrılmışım gibi hiçbir şey hissetmedim. Zaman benim için durmuştu ama insanlar hâlâ hareket ediyordu, bir an Jasper'ın bir Koruyucunun sırtına atlayıp dişlerini maskeli adamın boğazına geçirdiğini gördüm. Adamın elinden bir şey düştü. Bir yay... bir tatar yayı.

Yavaşça başımı aşağı eğdim. Kırmızı. Her yer çok fazla kırmızıydı. Göğsüme bir ok saplanmıştı.

7. BÖLÜM

Afallayarak başımı kaldırdım, Casteel'le göz göze geldik. Casteel'in daha önce hiç görmediğim kadar dehşet dolu gözlerinin kehribarı neredeyse görünmez olmuştu. Yaşadığı şok koruyucu duvarlarımı havaya uçurup duyularımı altüst etti.

Ağzımı açınca genzimde tuhaf metalik bir tat hissettim. Almaya çalıştığım her nefeste dudaklarımdan yapış yapış bir şeyler akıyordu. "Casteel?.."

Bütün vücudumu korkunç bir acı sardı. Dalga dalga gelen sancılar giderek nefesimi kesiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Handaki gece bile. Duyularım kısa devre yapmış, gücüm etkisini yitirmişti. Göğsümü, ciğerlerimi ve sinir uçlarımı kavuran acıdan başka şey hissedemiyordum.

Ah tanrılar, acının böylesi müthiş bir korkuyu da beraberinde getiriyordu. Öğrenmekten kaçamadığım bir bilgi. İçimi kaygan, ıslak ve soğuk hissediyordum. Derin bir nefes alarak elimi oka uzattım. Ya da uzatmaya çalıştım. İçime çektiğim hava beni boğuyor, boğazımdan geçerken göğsümde çatırdayıp köpürüyordu. Parmaklarım kan taşından yapılmış okun pürüzsüz yüzeyinde kaydı, bacaklarım... *yok olmuştu*. Ya da bana öyle geliyordu. Dizlerim çözülüverdi.

Kollar beni yakalayıp düşmeme engel oldu, bir anda keskin baharat ve çam kokusu yaradan akan kanın yoğun demir kokusunu gölgeledi. Başımı kaldırdım.

"Seni tuttum. Sorun yok. Tutuyorum seni." Kocaman açılmış kehribar gözler gözlerime kenetlendi, vahşice bakıyorlardı. Casteel

göğsüme çabucak bir göz atarken bakışları *vahşiydi*. Yeniden yüzüme bakıp "İyileşeceksin" dedi.

Kendimi iyi hissetmiyordum. Ah tanrılar. Hiç iyi değildim.

Kieran yanımızda belirirken havada bir hareketlenme oldu, Kieran'ın esmer teni şu an çok çok solgun görünüyordu. Kanı durdurmak için elini okun dibine yerleştirdi.

Dokunuşu işkence gibiydi. Kıvranarak uzaklaşmaya çalıştım. "Çok... *acıyor*."

"Biliyorum. Üzgünüm. Acıdığını biliyorum." Casteel Kieran'a baktı. "Ne kadar derine girdiğini görebiliyor musun?"

"Okun üstündeki çıkıntılar görünmüyor" dedi Kieran omzumun üstünden bakarak. O çıkıntıların daha önce kullandığım bazı okların gövdesindeki dişlere benzediğini bildiğimden ürperdim, bu oklar maksimum hasarı yaratmak üzere planlanmıştı. "Kanaması çok fazla Cas. Çok kan kaybediyor."

"Biliyorum" dedi Casteel öfkeyle, ardından söyledikleri arkamızdan gelen hırıltılı, *etimsi* ve ıslak bir ses tarafından bastırıldı.

Kieran sol omzumu kavrayınca bütün vücudum acıyla kasıldı. Bir çığlık attım. Belki de çığlık değil kesik bir solumaydı. Dudaklarıma sıcak bir ıslaklık saçıldı, bu hiç iyi değildi. Kocaman açılmış gözlerim Casteel ve Kieran arasında gidip geliyordu. Durumun kötü olduğunu biliyordum. Hissedebiliyordum. Oku hissedebiliyordum ve derin nefes alamıyordum, ayrıca... parmak uçlarımı da hissedemiyordum.

"Affedersin. Oku kımıldatmamak için vücudunu sabit tutmaya çalışıyorum. Affedersin. Affedersin Poppy" dedi Kieran tekrar tekrar. Bunu söyleyip duruyordu, bense susmasını istiyordum çünkü sesi fazla hırıltılı, fazla boğuk çıkıyordu. Hiç hırıltılı sesle konuşmazdı. Bedenimin bana ne anlatmaya çalıştığını zaten biliyor gibiydi.

Casteel hareket edince acıdan uzaklaşmak, bacaklarımı kullanmak için öne doğru eğilmeye çalıştım. Ama... paniğe kapıldıkça kalbim daha da hızlı atıyor, gözlerim yuvalarında deli gibi dönüyordu. "Bacaklarımı... hissetmiyorum."

"Bunu halledeceğim. Söz veriyorum. Her şeyi yoluna koyaca-

ğım" dedi Casteel, omzunun üstünden karanlık gökyüzüne baktım, kaybolmakta olan elmas kadar parlak yıldızlara.

Casteel dizlerinin üstüne çöküp beni yavaşça yere indirdi. Sağ tarafımı göğsüne yasladı.

"Çok mu kötü?" Casteel'in arkasında babası belirdi, bana doğru bakarken tanıdık yüz hatları sertleşmiş, gözleri kocaman açılmıştı.

"Oku çıkaramayız" dedi Casteel.

"Hayır" diye onayladı Kieran, sesi boğuk ve gergindi. Şimdi yıldızları gizleyen bulutlar kapkaraydı. Kieran elini göğsümde kaydırıp yaraya bastırdığı avucunu çabucak değiştirdi. Bu kez canım o kadar yanmamıştı. "Cas, dostum..."

"Kalbine ulaşmamış" diye sözünü kesti Casteel. "Yoksa şimdiye..." Sesi çatallaştı, irkilerek yüzüne odaklanmaya çalıştım. Beti benzi atmıştı. "Kalbine ulaşmamış."

"Cas..."

Casteel başını iki yana sallayarak yanağıma dokunup ağzımın altını sildi. "Ona kan verebilirim..."

"*Cas*" dedi Kieran bir kez daha, Kral Valyn elini Casteel'in omzuna koydu.

"İyileşeceksin" dedi Casteel. "Acını geçireceğim. Sana söz veriyorum." Çenemdeki el titredi, Casteel de... o hiç titremezdi ki, oysa şimdi tüm bedeni titriyordu. "Sana söz veriyorum Poppy."

Ona dokunmak istiyordum ama kollarım ağırlaşıp tutmaz olmuştu. Güçlükle aldığım nefes ıslak ve hırıltılıydı. "O kadar... canım yanmıyor."

"Güzel." Gülümsedi... daha doğrusu gülümsemeye çalıştı. "Konuşmaya çalışma. Tamam mı? Sana biraz kan vereceğim."

"Oğlum" dedi babası. "Veremezsin. Hem verebilsen bile..."

Casteel babasının elini omzundan silkip sivri dişlerini gösterdi. "Siktir git buradan."

"Özür dilerim" diye fısıldadı Kral Valyn, sonra Jasper göründü, hırlayarak Casteel'in babasını geri çekilmeye zorladı. Karanlık gökyüzünde bir şimşek çaktı. "Böyle olsun istemedim... ikiniz için de. Çok üzgünüm..."

"Cas" diye hırıldadı Kieran, sesi şimdi yalvarır gibi çıkıyordu.

Casteel dişlerini bileğine geçirdi. Kıpkırmızı bir kan fışkırdı, işte o zaman gökyüzünde çakan gümüş-beyaz renkli şimşekleri izlerken artık canımın hiç yanmadığını fark ettim. Bedenim uyuşmuştu ve... "Üşüyorum. Ben... yine üşüyorum."

"Biliyorum." Casteel'in dudakları ve çenesi kan içindeydi. Bileğini ağzıma yaklaştırırken başımı kaldırıp koluna yasladı. "İç Prenses. Benim için iç."

Dudaklarıma akan kanı sıcacıktı. Genzime aktığı halde tadını alamıyor, yutamıyordum. Orada zaten çok fazla şey vardı. Panik başladı.

"Cas..."

"Ne?" diye gürledi Casteel.

"Beni dinle. Lütfen Cas. Beni dinle. Ok kalbine girmemiş." Kieran eğilip Casteel'i ensesinden kavradı. "Kana bak. Ok atardamara ve ciğere girmiş. Biliyorsun ki..."

Yıkıntıların üstünde çakan şimşeğin parlak ışığından gözlerim bir an görmez oldu, ardından büyük bir gürleme duyuldu. Taş çatırdadı. Biri bağırdı. Bir çığlık duydum. Yıldırımın düştüğü şey devrilirken taş zemin sarsılmaya başladı.

"*Hayır. Hayır. Hayır.* Gözlerini aç" diye yalvardı Casteel. Gözlerim kapalı mıydı? "Hadi. Bunu yapma. Bana bunu yapma. *Lütfen.* Gözlerini aç. Lütfen Poppy. İç şunu." Üstüme kapanıp bileğini ağzıma bastırdı. "Lütfen. İç Poppy."

Casteel'in yüzü tekrar bir araya toplandı ama yüz hatları lekeliymiş gibi bulanıktı. Hızla gözlerimi kırpıştırarak görüşümü netleştirmeye çalıştım.

"İşte böyle" dedi, göğsü çok hızlı inip kalkıyordu. "Benimle kal. Tamam mı? Gözlerini açık tut. Benimle kal."

Ben de bunu istiyordum. Tanrılar, her şeyden çok istiyordum ama yorgundum. Uykum vardı. Bunu fısıldadım. En azından fısıldadığımı sanıyordum. Emin değildim ama bir önemi de yoktu. Casteel'in yüzüne, koyu saç buklelerine, kavisli güzel kaşlarına odaklandım. Gür kirpiklerine ve çıkık elmacık kemiklerine doya

doya baktım. Çenesinin sert kıvrımından biçimli dolgun duaklarına kadar çarpıcı yüz hatlarının her santimini hafızama kazıdım. Çünkü biliyordum ki... Biliyordum ki gözlerim yeniden kapandığında bir daha açılmayacaktı. Dünya kapkaranlık olduğunda yüzünü hatırlamak istiyordum. Kollarında olmanın, sesini duymanın ve dudaklarını dudaklarımda hissetmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamak istiyordum. Onu tehdit ettiğimde nasıl gülümsediğini, ona meydan okuduğumda gözlerinin nasıl parlayıp sıcacık baktığını hatırlamak istiyordum. Çevremdekileri ne zaman sözlerimle ya da kılıcımla sustursam onda hissettiğim gururu hatırlamak istiyordum. Yara izlerime nasıl saygıyla dokunduğunu hatırlamak istiyordum, onlara layık değilmiş gibi... bana layık değilmiş gibi.

Gökyüzünde bir şimşek daha çaktı, yıldırım düşerken hava elektrikle yüklendi. Taş parçaları havaya uçtu. Casteel'in babası bağırmaya başladı, dört bir yandan koro halinde ulumalar geldiğini duydum. Ama gözlerimi Castell'den ayırmadım. Casteel'in gözleri ışıl ışıl, kirpikleri ıslaktı.

Ağlıyordu.

Casteel *ağlıyordu.*

Gözyaşları kurumuş kanda parlayan izler bırakarak yanaklarından yuvarlanırken biliyordum... ölmek üzere olduğumu biliyordum. Casteel de biliyordu. Bilmesi gerekirdi. Söylemek istediğim çok şey vardı, onunla birlikte yapmak ve değiştirmek istediğim çok şey vardı. Ağabeyinin geleceği. Ian'ın. Atlantia ve Solis halkının geleceği. *Bizim* geleceğimiz. Peçenin arkasını görebildiği için ona hiç teşekkür etmiş miydim? Ya da beni hiç geride durmaya zorlamadığı için? Hayatımı ne kadar değiştirdiğini, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu ona hiç söylemiş miydim, ondan nefret ettiğimi sandığım zamanlarda bile... ondan nefret etmek *istediğim* zamanlarda bile. Galiba söylemiştim ama bu yeterli değildi. Hem dahası vardı. Bir öpücük daha istiyordum. Bir gülümseme daha. O aptal gamzelerini yeniden görmek ve onları öpmek istiyordum. Bana layık olduğunu ona kanıtlamak istiyordum, sevgiye, hayata layık olduğunu, geçmişinde ne olmuş ya da ne yapmış olursa olsun. Ama, ah tanrılar, buna vakit yoktu.

Paniğimi, boğulma hissini ve bunların gerçek olmadığı duygusunu bastırdım. Dudaklarım kımıldadı. Onları kımıldatabilmiştim ama hiç ses çıkmamıştı.

Casteel... *kendini kaybetti.*

Başını arkaya atıp kükredi. *Kükredi*, sesi etrafımızda ve içimde yankılandı. Altımda taş zemin çatlayıp yarıldı. İpe benzeyen kül rengi kalın kökler dışarı fışkırdı. Kökler bacaklarıma, Casteel'in sırtına yağarken Kieran kıç üstü yere düştü. Yerden bir ağaç yükseldi. Çok hızlı büyüyordu. Kalın, parlak kabuk yükseklere uzanıp yüzlerce dala bölünürken art arda çakmaya başlayan şimşekler geceyi gündüze çevirdi. Altın sarısı minik tomurcuklar dalları doldurupverdi. Çiçek açıp kan kırmızısı yapraklara dönüştüler.

Casteel'in başı öne düştü, gözleri kâbustan uyandığı sabahki gibi vahşi ve yitikti. Karnıma düşen köklerden birini yakalayıp bir müddet baktı, sonra kökü kırıp bir kenara fırlattı. "Gitmene izin veremem. Vermeyeceğim. Şimdi olmaz. Asla olmaz." Elini yanağıma koydu ama dokunuşunu hissetmiyordum bile. "Kieran, oku senin çekip çıkarman gerek. Ben... yapamam..." Sesi titredi. "Sana ihtiyacım var. Bunu ben yapamam."

"Ama bunu yaparsak..." Kieran öne doğru eğildi. "Siktir et. Evet. Tamam." Kökleri parçaladı. "Hadi bitirelim şu işi."

Hangi işi?

Kieran oku kavradı. "Yüce tanrılar, bizi bağışlayın" dedi. "Hızlı olman gerek. Şanslıysan birkaç saniyen var, sonra..."

"Sonra neyle karşılaşırsam icabına bakacağım" dedi Casteel.

"Hayır" diye karşı çıktı Kieran. "*Biz* icabına bakacağız. Birlikte."

"Casteel, dur!" diye bağırdı babası. "Maalesef bunu yapamazsın!" Paniği duydum. Sesinde çok fazla panik vardı, havaya taşıyordu. "Ne olacağını biliyorsun. Buna izin vermeyeceğim. Hayatının kalanında benden nefret edebilirsin ama buna izin vermeyeceğim. Muhafızlar, yakalayın onu!"

"Onları benden uzak tut" diye hırladı Casteel. "Hepsini bizden uzak tut, yoksa yemin ederim kalplerini göğüslerinden sökerim. Bu bana hayat veren kişinin kalbi de olsa fark etmez. Beni durduramazsın."

"Çevrene bir bak!" diye bağırdı babası. "Tanrılar şu anda bizimle konuşuyor. Bunu yapamazsın, yoksa..."

"Tanrılar da beni durduramaz" dedi Casteel.

Korkunç bir gümbürtü yeri sarstı ama bu daha hızlı ve şiddetliydi. Gök gürlemeleri arasında ulumalar duyuldu. Ayrıca... çığlıklar vardı. Acı dolu tiz feryatlar ve titreşimli boğuk hırlamalar. Jasper görüş alanıma girdi, Kieran ve Casteel'in arasında durup bacaklarıma doğru çömeldi. Bir an daireler çizerek dönüp duran beyaz bir kürk gördüm. Aldığım her kesik, cılız nefeste kurtların çıkardığı sesleri –ağıt yakarcasına dokunaklı ulumalarını– duyuyordum.

"Kimse yanımıza yaklaşmasın." Kieran öne eğildi. "Yoksa kötü olur."

"Güzel" dedi Casteel. "Pek o kadar..." Üstüme karanlık bir perde kayarken düşmeye başlamışım gibi hissettim. Casteel bir an silinip geri geldi. "...Penellaphe farklı olabilir... Onu güvende tutacağına söz ver."

"İkinizin de güvende olmasını sağlayacağım" dedi Kieran.

Bundan sonra duyduğum şey Casteel'in sesiydi. "Bana bak" diye emretti başımı kendine çevirerek. Göz kapaklarım çok ağırdı. "Gözlerini açık tut ve bana bak."

Gözlerim emrine itaat ederek açıldı, küçülen göz bebeklerine bakakaldım.

"Bana bakmaya devam et Poppy ve dinle." Sesi yumuşak ve boğuktu, hem *her yerdeydi*, dört bir yanımda ve içimde. Tek yapabildiğim itaat etmekti. "Seni seviyorum Penellaphe. *Seni*. Cesur yüreğini, zekânı ve gücünü. İçinde barındırdığın sonsuz iyiliği seviyorum. Beni kabullenişini seviyorum. Anlayışını. Sana âşığım, son nefesimi verip Vadi'ye girerken de sana âşık olacağım." Casteel başını eğip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Islak bir şey yanağımı sıyırdı. "Ama Vadi'ye bu kadar çabuk girmeye hiç niyetim yok. Ayrıca seni kaybetmeyeceğim. *Asla*. Seni seviyorum Prenses, az sonra yapacağım şeyden dolayı benden nefret etsen de hayatımızın geri kalanında bunu telafi etmeye çalışacağım." Geri çekilip nefesini yavaşça saldı. "Şimdi!"

Kieran oku çekip çıkarınca bedenimi saran soğuk uyuşukluk deliniverdi. Bütün vücudum sarsıldı, sonra da sarsılıp kasılmaya devam etti. Kafatasıma, göğsüme çöken basınç girdaplar halinde bedenimi sarıyordu ve...

Casteel şimşek kadar hızlı atıldı. Başımı geriye çekip dişlerini boğazıma geçirdi. Kafam karışmıştı. Zaten yeterince kan kaybetmemiş miydim? Düşüncelerim bulanıktı ve Casteel'in yaptığı şey yavaş yavaş anlam kazanıyordu. Casteel...

Ah, tanrılar, beni bir Yükselmiş'e çevirecekti.

Birden dehşete kapıldım. Ölmek istemiyordum ama insan olmayan bir şeye dönüşmek de istemiyordum. Soğuk, hiddet dolu ve ruhsuz bir şeye. Yükselmişler'in yoksun olduğu şey ruhtu, değil mi? Bu yüzden onlarda hiçbir duygu algılayamıyordum. Duyguları besleyecek ruhları yoktu. En temel duygulara bile sahip değillerdi. Onlardan biri olmayı...

Korkunç bir acı düşüncelerimi dağıtıp zaten teklemekte olan kalbimi şoka uğrattı. Casteel ağzını yaranın üzerine kapatınca ısırığının acısı hafiflemedi. Kanımı içerken acı yerini o ağır ve şehvetli çekime bırakmadı. Muhteşem, iç gıcıklayıcı sıcaklık yoktu. Sadece tenimde ve içimde her bir hücremi yakıp geçen bir ateş vardı. Lord Chaney'le arabada kısılı kaldığım zamankinden çok daha kötüydü ama şimdi karşı da koyamıyordum. Hiçbir şey işe yaramıyordu. Acıdan uzaklaşamıyordum. Acı çok şiddetliydi, atacak soluğu bulamadığım çığlık kafatasımı delerek gökyüzüne fırladı, gümüş rengi şimşekler halinde buluttan buluta atladıktan sonra kalenin yıkıntılarına ve dört bir yanına çakıldı. Kıpkırmızı yapraklar ağaçtan Casteel'in omuzlarına dökülürken, Kieran'ın sırtını boylu boyunca kaplayıp Jasper'ın gümüşi kürküne konarken tüm dünya sarsılıyor gibiydi.

Kalbim... tekliyordu. Hissediyordum. Ah, tanrılar. Bir-iki kez tekledikten sonra yavaş yavaş hızlanmaya, yeniden atmaya başladı. Sonra duruverdi. İçimdeki her şey donup kaldı. Ciğerlerim. Kaslarım. Bütün organlarım. Gözlerim kocaman açıldı, bakışlarım sabitlenirken tüm bedenim nefes almak için gerilmişti, rahatlamak için, sonra... ölüm o kadar tatlı sokuldu ki beni olduğum gibi yutuverdi. Onun o kesif, karanlık çeşnisinde boğuldum.

8. BÖLÜM

Işık yoktu, renk yoktu, bir müddet başıboş sürüklendim, bomboş ve buz gibiydim. Düşünmüyordum. Hissetmiyordum. Sadece hiçliğin içinde sürükleniyordum.

Ta ki benden çok uzaktaki bir dünyaya benzeyen gümüş rengi ışık zerresini görene dek. Aydınlık nokta nabız gibi atarken her defasında genişliyordu. Kenarlarından sızan incecik filizler boşluğun içine uzanıyordu. Yavaş yavaş ona doğru sürükleniyordum.

Birden ses geri geldi. Öyle derin ve güçlü bir sesti ki beni hiçliğin içinde bulup yakaladığı için artık gümüş rengi ışığa doğru sürüklenmiyordum. Ses beni esir almıştı.

"İç. İçmeye devam et" diye emretti. "İşte bu kadar. Yutkunmaya devam et. İç Prenses, benim için iç..."

Kelimeler sonu hiç gelmeyecekmiş gibi defalarca tekrarlandı, sonunda duyulmaz olduklarında bir kez daha sessizliğin içindeydim. Şimdi gümüş rengi ışık yoktu. Sıcak ve boş karanlıktan başka bir şey yoktu, bir de insanın içini ferahlatan tatlı bir koku... leylaklar.

Etrafımda soluk renkler belirene kadar orada kaldım. Kırmızılar. Gümüşler. Sarılar. Hepsi birleşip bir girdap oluşturdular, içlerinden geçip geceleri, yılları aşarak düşmeye başladım, sonunda kendimi babamın karşısında küçücük ve çaresiz bir halde buldum.

Onu açık seçik görebiliyordum, lambanın ışığında bakırımsı kızıl görünen saçlarını. Birkaç günlük sakalla kaplı köşeli çenesini. Düzgün burnunu. Çam rengi gözlerini.

"Ne güzel küçük bir çiçek. Ne güzel bir gelincik." Babam eğilip dudaklarını başımın üstüne bastırdı. "Seni gökyüzündeki yıldızlardan da çok seviyorum."

"Seni denizdeki balıklardan da çok seviyorum."

"İşte benim kızım." Babamın elleri yanaklarımda titriyordu. "Cora?"

Annem solgun bir yüzle yanımıza geldi. "Buraya gelmenin bir yolunu bulacağını tahmin etmeliydin." Annem omzunun üstünden arkasına baktı. "Ona güveniyor musun?"

"Güveniyorum" dedi babam, annem elimi ellerinin arasına aldı. "Bizi güvenli bir yere götürecek..."

Hanın içinde gök gürültüsü gibi kükreyen rüzgâr buraya uzak bir yerden geliyordu. Sesler duyuldu, anneme ya da babama ait olmayan sesler, yukarıdan geliyorlardı, hiçliğin diğer ucundaki renk girdabının ötesinde bir yerden.

"Kim kaldı?" Kulağıma bir erkek sesi geldi, gümüşi ışığa sürüklenirken beni bulan sesti bu, yalnız şimdi boğuk ve zayıf çıkıyordu, bitap ve dermansız.

"Sadece biz" dedi bir başka boğuk ses, gergin bir sesti. "Muhafızlar yüzünden endişelenmemize gerek yok. Galiba Jasper var olmamalarının daha iyi olacağına karar verdi."

"Ya babam?"

"Şimdilik sorun teşkil etmiyor." Bir sessizlik oldu. "Cove'a dönemeyiz ama..." Ses kısa bir süreliğine kesildi. "Her ihtimale karşı bunu yapmamız gerek, eğer Poppy... Hareket edebilir misin?"

Uzun süre cevap gelmedi. "Bilemiyorum."

Yeniden düşmeye başladım, bir kez daha yıllar öncesine sürükleniyordum.

"Annenle kal bebeğim." Babam yanaklarıma dokunup beni seslerden uzaklaştırdı. "Annenle kal ve ağabeyini bul. Çok geçmeden döneceğim."

Babam kalkıp kapıya, kapıdaki panellerin arasındaki küçük yarıktan dışarıyı izleyen adama döndü. "Onu görüyor musun?"

Saçları bana Stroud Denizi'nin kumsalını hatırlatan adam başını salladı. "Burada olduğunuzu biliyor."

"Poppy'nin burada olduğunu biliyor."

"Ne olursa olsun onları buraya o getirdi. İçeri girerlerse..."

"Buna izin vermeyeceğiz" dedi babam kılıcının kabzasını kavrayarak. "Poppy'yi alamazlar. Buna izin veremeyiz."

"Hayır" diye onayladı adam usulca, tuhaf mavi gözleriyle omzunun üstünden bana baktı. "Buna izin vermem."

"Gel Poppy." Annem beni elimden çekip...

Ses beni renklerin ve hiçliğin ötesine çekti.

"Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum." Ses şimdi daha yakınımdaydı ama son duyduğumdan da bitkin çıkıyordu. Her kelime dermanını tüketen bir efor gerektiriyor gibiydi. "Nefes alıyor. Kalbi atıyor. Yaşıyor."

"Önemli olan da yalnızca bu" dedi öbür ses, şimdi daha az gergindi. "Beslenmen gerek..."

"Ben iyiyim..."

"Saçmalama. Atın üstünde bile zar zor duruyordun. Çok fazla kan kaybettin" diye karşı çıktı diğeri. "Eninde sonunda uyanacak, o zaman ne olacağını biliyorsun. Böyle yaparsan onunla sen ilgilenemeyeceksin. Naill'in ya da Emil'in mi sana mı yardım etmesini istersin yoksa..."

"Naill" diye bağırdı. "Naill'i getir kahrolası."

Boğuk bir kıkırdama duyuldu, yine kendimden geçtim, bir müddet sonra sesleri yeniden duydum, "Dinlen. Ben ikinize de göz kulak olurum."

* * *

Yine kendimden geçmiştim ama bu defa farklıydı. Uyuyordum. Öyle derin uyuyordum ki sadece bölük pörçük kelimeler duyabiliyordum. Ama yeniden hissetmeye başlamıştım. Bedenimi hissediyordum. Alnımda, yanağımda sıcak, nemli bir dokunuş vardı. Yumuşaktı. Bir bez parçası. Dudaklarımda ve dudaklarımın altında, boynumun yan tarafında ve göğüslerimin arasında gezindi. Sonra yok oldu, ardından bir ses duydum. Su sesiydi, sonra bez geri döndü, çıplak kollarımın ve parmaklarımın arasında kaymaya başladı.

Dokunuşu iyi gelmişti. Beni sakinleştirip bir kez daha derin uykuya ve yıllar öncesine dönmemi sağladı.

Yine o çocuktum, annemin kanlı kollarına yapışmıştım. *Adamın dediği gibi içeri girmişlerdi. Çığlıklar. Çok fazla çığlık vardı, bir de dışarıdan camı tırmalayan şu şeylerin bağırışları.*

"Beni bırakmalısın bebeğim. Saklanman gerek Poppy..." Annem kıpırtısız kaldı, sonra kolunu sertçe çekip kurtardı.

Elini deri çizmesinin içine soktu, *bu çizmeleri ayağıma geçirip büyükmüşüm gibi ortalıkta dolanmayı severdim. Bir şey çıkardı, gece kadar siyah, ince ve sivri bir şey. Çok hızlı hareket ediyordu, hiç bu kadar hızlı hareket ettiğini görmemiştim, dönerek doğrulurken siyah çivi elindeydi.*

"Bunu nasıl yaparsın?" diye sordu annem ben dolabın yanına kaçarken.

Sonra yine renklerin üzerinde, hiçliğin içindeydim ama yalnız değildim.

Bir kadın vardı, uzun saçları etrafında dalgalanıyordu, rengi o kadar açıktı ki eğirilmiş ay ışığı gibiydi. Yüzü tanıdık geliyordu. Tapınaktayken onu zihnimde görmüştüm. Ama şimdi bir parça bana benziyordu sanki. Burnunun üstünde ve yanaklarında çiller vardı. Gözleri çiğ düşmüş otların rengindeydi ama gözbebeklerinin arkasında bir ışık vardı. Gümüşi-beyaz bir ışık oradan sızıp gözlerinin canlı yeşiline dağılıyordu.

Kadının dudakları kımıldamaya başladı, bir şeyler söylüyordu. Kirpikleri aşağı indi, gözünden bir damla yaş yuvarlandı, kan kırmızısı bir damla yaş. Sözleri içime buz gibi bir şok dalgası gönderdi. Ama sonra kadın gitti, ben de öyle.

* * *

Farkına vardığım ilk şey bir karıncalanma hissiydi. Ayaklarımdan başlayıp baldırlarıma, sonra da tüm vücuduma yayılmaya başladı. Ardından sıcaklık geldi. Vücudumu saran ateş zaten kavrulan boğazımı iyice kuruttu. Çok *susamıştım*. Ağzımı açmaya çalıştım ama dudaklarım birbirine yapışmış gibiydi.

Ayak parmaklarım kıvrıldı, önce bu histen hiç hoşlanmadım.

Bedenimin geri kalanının üstüme örtülmüş olan battaniyeyi ve altımdaki döşeği fark etmesine neden olmuştu. Tenim o kadar hassastı ki battaniye ve döşek bana batıyordu.

Çok susamıştım.

Parmaklarım çıplak karnımın üstünde kımıldadı. Tenim pütür pütürdü. Dudaklarımı aralamak için tüm dikkatimi ağzıma verdim. Eğer ağzımı açabilirsem su isteyebilirdim. Hayır, su istemiyordum. Başka bir şey istiyordum.

Susamamıştım. Acıkmıştım. *Açlıktan ölüyordum.* Dudaklarımı zorla aralayıp nefes almaya çalıştım. Kokular geliyordu. Taze çam kokusu. Vahşi bir koku. Sızlayıp gerilmeye başlayan tenim şimdi daha da hassaslaşmıştı. Kulaklarım sesle titreşti. Hafif bir rüzgâr fısıltısı. Tembelce dönen bir pervane. Ses güzeldi ama ben bomboştum, bir boşluktan ibarettim.

Çok açtım.

O kadar açtım ki, *azap* içindeydim. Ağzımın içi zonkluyor, içimdeki her şey kuruyup pörsümüş gibi geliyordu. Gözlerimi açmaya çalışırken kaslarıma kramplar giriyordu. Sanki gözlerimi dikmişlerdi ama çok açtım ve gözlerimi açmam gerekiyordu. Kirpiklerimi birazcık aralayabilmem sanki bir ömür sürdü.

Her şey gölgelerden ve ışık beneklerinden oluşan bir bulanıklıktan ibaretti. Gözlerimin bir daha açılmayacağından korka korka birkaç kez gözümü kırptım ama açıldılar. Görüşüm netleşti. Gaz lambasının yumuşak ışığı gri duvarlara ve eski püskü bir sandalyeye vuruyordu.

Sandalye boş değildi.

Orada bir adam oturuyordu, esmer tenli, koyu renk saçları kısacık kesilmiş bir adam. Adam gözlerini ovuştururken göğsümde tuhaf bir duygu belirdi, yakalamaya çalıştığım bir duygu. Ama her ne ise parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu. Konsantre olamayacak kadar açtım. İhtiyacım olan...

Adam iç geçirince kaslarım gerildi. Dizlerim bükülürken karnımdaki ve göğsümdeki sızı arttıkça arttı. Açlık beni ele geçirirken nefesim daralmaya, kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Saçlar omuzlarıma dökülüp tenimi acıtana kadar hareket

ettiğimin, kalkıp oturduğumun bile farkında değildim. Adam elini yüzünden indirdi.

Adamın yüzüne ve sıcak tenime buz gibi bir şok akın etti. Bacaklarım altımda gerildi.

Adam öne eğilirken sandalyenin kolçaklarına o kadar sıkı yapıştı ki tendonları fırlayacak gibi oldu, damarları ise... "*Notam*'ı hâlâ hissedebiliyorum."

Sözlerinin bir önemi yoktu. Açlık göğsümü parçalarken çenem göğsüme düştü, dudaklarım geriye doğru gerildi. Tüm benliğimle adamın boğazına odaklandım, nabzının attığını resmen gördüğüm yere.

"Hassiktir" diye fısıldadı adam yerinden kalkarak.

Yataktan fırlayıp üstüne atıldım. Geriye doğru sendelerken bileklerimi yakaladı. Dizlerinin arkası sandalyeye çarptı. Dengesini kaybedip sandalyeye oturuverdi, ben de onunla birlikte dengemi kaybederek sandalyeye tutunmaya çalıştım. "Tanrılar. Çok hızlısın. Ayrıca gerçekten güçlüsün" diye homurdandı, beni kendinden uzak tutarken kolları titriyordu. Başımı kaldırınca bakırımsı saç tutamları yüzüme düştü.

Mavi gözleri kocaman açılırken hafifçe çığlık attı. "Lanet olsun."

Üstüne atladım. Sandalye ikimizin ağırlığı altında çatırdadı. Kollarından biri gücünü yitirince boğazına atıldım, ağzımı alabildiğine açtım, midem açlıktan burkuluyordu...

Bir kol beni belimden yakaladı. Bir diğeri göğüslerimin üzerinden dolanarak beni sertçe çekip sert ve sıcak bedene yapıştırdı. Temas anında içimden bir elektrik geçince şaşaladım. Bu duygu... bu baharat ve çam kokusu. Gırtlağımdan sızlanmaya benzer bir ses koparken adama ulaşmak için ellerimi uzattım, adam sandalyeden fırladı, siyah tuniği buruş buruştu ve üzerinde lekeler vardı. Kan lekesi? Benim kanım. Ölümlü olmadığını sezerek gözlerimi ona diktim. *Başka* bir şeydi. Bana ait olan bir şey.

"Onu tavsiye etmem" dedi bir ses kulağıma. "Pek lezzetli olmaz. Beni dene."

"Başka zaman olsa" dedi buz mavisi gözlü adam. "Gücüme gidebilirdi."

Açlık içimi kemiriyor, çaresizlik tenimi dağlıyordu. Açlıktan ölüyordum ve canım yanıyordu. Her yerim *sızlıyordu*. Tenim, kemiklerim, kaslarım. Saçlarım. İçimin derinliklerinden hafif bir uğultu yükseldi, sonunda kaba, gırtlaksı kelimeler halini aldı. "Canım yanıyor."

"Biliyorum. Açsın. Ama Kieran'ı yiyemezsin. Bu beni birazcık üzer."

Üzülmesi umurumda değildi. Kafamı geriye atıp çenesine bastırdım. İnledi ama kollarını gevşetmedi. Tersine beni daha da sıkı kavradı.

"Dikkat et" dedi Kieran adlı kişi. "Çok güçlü."

"Onu tutuyorum" dedi diğeri beni önüne bastırarak. "Biraz uzaklaşsan iyi edersin."

Beriki kımıldamazken beni tutan adam bir kolunu kıpırdatarak bileğini omzumdan yukarı kaldırdı. Burnuma bir koku doldu. Durup derin derin nefes alınca kalp atışlarım hızlandı. Bu *harika* bir kokuydu, keskin ve baştan çıkarıcı. İçimi kemiren sancı daha da arttı.

"Gözleri" dedi diğeri, beni tutan adam kolunu, bileğini aşağı indirdi. *Kanayan* bileğini. "Siyah değiller. Gözleri hâlâ yeşil."

Arkamdaki adam kaskatı kesildi. *"Ne?"*

Karşımda duranı boşverip kolu tuttuğum gibi kendime çektim, ağzımı iki açık yaranın üstüne kapatıp sertçe emmeye başladım. Adam sarsılarak küçük bir çığlık kopardı. *"Tanrılar."*

Kanının tadını aldığım an tüm duyularım şoka uğradı, keskin ve tatlıydı. Sıcak ve koyu kanı boğazımdan aşağı inmeye başladı. Göğsümdeki boşluğa, midemdeki sonsuz çukura varınca sızımı giderdi. Kaslarımdaki kramplar geçmeye başlayınca titreyerek inledim. Zihnimdeki kırmızılı gölgeler incelmeye, düşünce parçaları açlığı delip geçmeye başladı. Parçalar halindeki...

Bir el çenemi alttan kavrayıp ağzımı bileğinden çekti. "Hayır!" dedim panikle. Acı veren açlık yeniden dönmüştü. Daha... daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Bana bak."

Debelenerek elinden kurtulmaya çalıştım ama çok *güçlüydü*.

Adam başımı çevirdi. "*Dur.*" Nefesi dudaklarımda dans ediyordu, kelimelerinde farklı bir şey vardı, daha yumuşak, daha derin. İçimde yankılandılar. "Bana karşı koymayı bırak ve gözlerini aç Penellaphe."

Sesi daha önce karanlıkta sürüklendiğimde olduğu gibi açlığı parçalayıp geçti. Bedenim emrine itaat ederken daha yavaş solumaya başladım. Altın beneklerle çalkalanan parlak kehribar gözler gözlerime dikildi. Gözlerimi onlardan alamıyordum, içime keskin bir acı yayılırken kımıldayamıyordum bile.

"*Poppy*" diye fısıldadı, o tuhaf, çalkalanan gözler birden ıslanıverdi. "Sen Yükselmedin."

Bu sözlerin bir anlamı olması gerektiğini biliyordum. Uzak, parça parça bir yanım bunu anlamam gerektiğini biliyordu. Ama açlıktan düşünemiyordum, açlıktan başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

"Anlamıyorum" dedi diğer adam. "İçinde tanrıların kanı olduğu halde yine de ölümlüymüş."

Beni tutan adam elini çenemden çekip dudaklarıma dokundu. Parmağını ısırmamak için kendimi zor tutuyordum ama ona karşı koyamazdım. Beni o kadar sıkı tutuyordu ki bu mümkün değildi, yavaşça üstdudağımı geri itti.

"Sivri dişleri yok" dedi gözlerini yeniden gözlerime dikerek. Şüphenin mayhoşluğu yerini rahatlamanın topraksı ferah tadına bırakmıştı. "Bunun ne olduğunu biliyorum. Kan arzusu. Poppy şu anda kana susamış durumda ama Yükselmedi. İlkel *notam*'ı hâlâ hissedebilmenin sebebi de bu." Başparmağını çekerken titredi. "İç" dedi beni serbest bırakarak.

Göremediğim, hissedemediğim bağlar gevşedi. Hareket edebiliyordum. Adam bileğini yeniden kaldırdı, tenine yapıştım. Ağzım yine yarasının üstüne kapandı. Kan bir önceki kadar bol akmıyordu ama yine de kana kana içtim, onu içime çektim.

"Dikkat et" dedi diğer... kurt. "Çok kan verdin, üstelik yeterince kan içmemiştin."

"Ben iyiyim. Sen gidebilirsin."

"Söz konusu bile olamaz" diye hırladı kurt. "Sana zarar verebilir."

Bana kanını içiren boğuk bir sesle kıkırdadı. "Şu anda asıl onun iyiliğini düşünmen gerekmiyor mu?"

"Ben ikinizi de düşünüyorum."

Adam içini çekti. "İşler... çığırından çıkabilir."

Bir an sessizlik oldu. "Zaten çıktı."

Kurdun söyledikleri ve kanını içtiğim adamın sesindeki bitkinlik beni endişelendirmeliydi. Biraz endişelendirdi de. Neden bilmiyordum ama yine beni tutan adamda, onun tadında ve özünde kaybolmuştum. Hareketlendiğini, bileğini ağzımdan çekmeden oturup beni kucağına aldığını, göğsüne bastırdığını zar zor hissettim. Benim için önemli olan tek şey kanıydı. Bir uyanış yaşıyordum. Damarlarımda bir *güç* kıvılcımlanıyor, içimdeki boşluğu bir kez daha doldurarak zihnimin karanlıklarına ulaşıyordu. Zihnimdeki kapkara kalın tabaka çatlıyor, *benden* minik parçalar içeri sızıyordu.

Adamın parmakları yanağımı okşadı, saç tutamlarımı omzumdan geriye attı. Gerildim ama beni bileğinden uzaklaştırmayınca rahatladım. Bana yeniden dokundu, parmaklarını rahatlatıcı okşayışlarla saçlarımda gezdirmeye başladı. Hoşuma gitmişti. Bu dokunuş... benim için özeldi. Bir zamanlar yasak olan bir dokunuştu bu... ama *o* bu kuralı daha başında ezip geçmişti.

"Poppy" diye fısıldadı. *Poppy.* Bu bendim. "Özür dilerim" dedi hırıltılı bir sesle. "Bu halde uyandığın ve ben yanında olmadığım için özür dilerim. Galiba... bayılmışım. Çok özür dilerim. Kana susamanın ne olduğunu bilirim. Bu yüzden kendini kaybedebileceğini bilirim. Ama kendini yeniden bulacaksın. Bundan hiç şüphem yok. Sen çok güçlüsün." Parmakları başımda hareket etmeyi sürdürdü, onu dinlerken kolunu tutan ellerim gevşeyiverdi. Kanının tadı bana hayat veriyor, her yudumda içimdeki boşluk azalıyor, zihnimdeki gölgeler daha da dağılıyordu.

"Tanrılar, umarım ne kadar güçlü olduğunu gerçekten anlıyorsundur. Sana hep hayran kalıyorum. Kızıl İnci'deki o geceden beri sana hayranım."

Düzensiz soluklar hafifledi. Kalp atışlarım yavaşlamaya başladı, gözlerimin arkasında renkler görüyordum... mavi, bulutsuz bir

gökyüzü ve sıcak gün ışığı. Obsidiyen havuzları gibi parıldayan siyah sular ve ayaklarımın altında sıcak kumlu toprak. Avuçlarımız birleşirken adam fısıldadı: *"Sana layık değilim."* Bu görüntüler, bu düşünceler usulca konuşan adama aitti.

"Sen cesursun, hem de çok cesursun. Bunu Kızıl İnci'de fark etmiştim. Bakire olduğun halde, o şekilde yetiştirilmiş olduğun halde hayatı yaşamak istemenden ne kadar cesur olduğunu anlamıştım. Sur'daki o gece, o lanet gecelikle oraya geldiğin gece hani?" Boğuk bir sesle kıkırdadı. "Saklanmadın. O zaman da saklanmadın. Craven'lar tarafından lanetlenenlerin acısını dindirmeye gittiğin zaman da. Aslında farkında olmasan da uzun süredir kararlarını kendin veriyordun. Daima en önemli olan neyse onu yaptın ve sonuçlarını bilerek yaptın. Çünkü cesursun. Sen asla Bakire olmadın. Asla gerçekten çaresiz olmadın. Sen zeki, güçlü ve cesurdun."

Derin bir iç geçirdi. "Sana bunu söylediğimi sanmıyorum. Fırsatını bulamamıştım. Söğüt ağacının altında seni öpmemi istemiştin ya? İstediğin her şeyi sana vereceğimi aslında o zaman anlamıştım. Vereceğim de. Ne istersen." Parmaklarını saçlarıma doladı. "Ne istersen senindir. Ne istersen. Her şey. İstediğin her şeyi vereceğim. Bunun için ne gerekirse yapacağım."

İçime yayılan sıcaklık tenimdeki karıncalanmayı geçirdi. Adamın zengin özünü içtikten sonra ilk defa nefes alıyormuşum gibi derin bir nefes aldım. Aldığım nefes ne içimi yaktı ne de o boşluk hissinin geri gelmesine neden oldu. Bütünüyle farklı bir şey yaptı. Kan...

Onun kanı...

Kanı sıvı ateş gibiydi, içimde başka türlü bir ihtiyaç uyandırmıştı, hiç düşünmeden içine daldığım bir ihtiyaç. Öne eğilip göğüslerimi çıplak göğsüne bastırdım. Temas içimde öncekinden çok farklı ama onun kadar güçlü bir açlık uyandırdı. Kucağında kımıldandım. İkimiz de inledik. Bileğinden kanını içerken güdülerim kontrolü ele aldı, vücudum ne istediğimi –neye *ihtiyacım olduğunu*– biliyordu. Kucağında kalçalarımı kıvırırken karnımın altındaki burulma hissiyle titredim.

Kanı... tanrılar. Tenim şimdi karıncalanıyordu ve aşırı hassaslaşmıştı. Göğüs uçlarım adamın göğsündeki kıllara sürtünürken sızlıyordu. Vücudumu ince pantolonu geren sertliğe bastırarak inledim. Onu istiyordum... hayır, ona ihtiyacım vardı.

"Ne istersen" dedi ant içer gibi. "Ne istersen vereceğim."

Onu. Onu istiyordum.

Bileğini ağzımdan ayırmadan elimi göğsüne koyup bastırdım, sertçe bastırdım. Sırt üstü düşerken kalçalarımı kıvırarak aletine sürtündüm. Şok edici bir güçle ikimizi birden bir eliyle pantolonunu sıyırabilecek kadar havaya kaldırdı. Vücudumun alt kısmında sıcak sertliğini hissedince hafifçe inledim.

Soluk soluğa inlerken yapılı vücudu titriyordu. Sonra beni bir hamlede kalçalarımdan tutup kaldırdı. Üstüne oturtup içime kaydı. Kalçaları kasılarak yukarı kalkarken bileği şaşkınlık çığlığımın sesini boğdu. Ayak parmaklarım kıvrıldı. Koluna sarılıp kana kana içerken kalçalarımı bastırıp ona ayak uydurdum.

"Çok fazla içiyor" dedi diğer adam, sesi şimdi daha yakından geliyor. "Onu durdurman gerek."

Zihnim şehvetten uyuşmuş olsa da, içimdeki gerilim gitgide artıyor olsa da altımda ve içimde hareket eden adamın beni durdurmayacağını biliyordum. Bütün kanını içmeme izin verecekti. Kanını kurutmama izin verecekti. Bunu yapacaktı çünkü...

"Hadi ama" diye hırladı kurt. Az sonra kolunun belime dolandığını, parmaklarının çenemin altına bastırdığını hissettim. Kafamı geri çekti ama ona karşı koymadım çünkü bu adamın kanı benim için her şey demekti.

Altımdaki adam kalkıp oturdu, kolunu diğer adamın kolunun hemen altından kalçalarıma doladı. İçimden sert bir karıncalanma dalgası geçti. Elini kurdunkinin yanından geçirip saçlarımı avuçlayarak alnını alnıma bastırdı. Muhteşem vücudu altımda azgın bir ritimle hareket ediyordu. Tüm bedenim kaskatı kesildi, sonra damarlarıma şimşekler yayıldı. Kaslarım aletinin üstüne kapanarak kasılmaya başladı. Çığlığım boğuk haykırışına karışırken kalçaları çılgınca hareket ediyor, o da bütün bedenimi sarsan vahşi, şuursuz

mutluluğa doğru beni takip ediyordu. Bedenimdeki gerilim yavaş yavaş boşaldı, kaslarım gevşedi. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum ama sonunda çenemin altındaki el çekildi, üstümdeki kollardan biri kayıp gitti. Yanağım sıcak bir omuza düştü, gözlerim kapalı kesik kesik solurken adam beni sıkıca göğsüne bastırdı, eli hâlâ başımın arkasında, saçlarımın arasındaydı. Başını sallayınca kurt çekilip gitti. Yakındaki bir kapının kapanma sesinden gittiğini anladım ama doymuş ve gevşemiş bir halde oturduğum yerde kaldım. İçimde dolaşan sıcak kan serinledi. Onun kanı...

Hawke'ın kanı.

Casteel'in kanı.

Zihnimdeki boşluk bir anda tuzla buz oldu. Aklıma üşüşen düşünceler hatıralarla birleşti. En derinlerime ulaşıp bir benlik algısıyla bağlantıya geçtiler. Önce şok yaşadım, Nyktos'un Odaları'nda Alastir'in ne yaptığı ve akabinde olanlar aklıma gelince büyük bir şaşkınlık ve acıya kapıldım.

Ona güvenmiştim.

Tapınaktaki insanlar beni kabul etsin istemiştim ama onlar bana Ruh Yiyici demişlerdi. Bana *fahişe* demişlerdi. Bana... Bakire demişlerdi ama ben bunlardan hiçbiri değildim. Öfke dehşete üstün geldi. Bütün kemiklerime sokulan bir hiddete kapıldım. Öfke en derinimde uğuldayarak içimde büyüyen vahşiliği kamçılıyordu. Bana yaptıklarını ödeyeceklerdi. Her biri tam olarak ne olduğumu öğrenecekti. Bir daha asla öyle yıkılmayacaktım. Amaçlarına asla...

Ama zaten ulaşmamışlar mıydı?

Hayati organlarımı parçalayan oku hâlâ etimde hissedebiliyordum. Ölümün tadını almıştım. Onu *hissetmiştim*, alamadığım nefeste, artık atmayan kalpte, söyleyemediğim kelimelerde. Can çekişiyordum ama farklı bir acı daha duymuştum, içimi parçalayan şiddetli bir acı. İç. İçmeye devam et. İşte böyle. Yutmaya devam et. İç *Poppy, benim için içmeye devam et*... Genzimde, dudaklarımda hâlâ turunçgil ve kar tadı vardı. Hâlâ içimi kemiren o boşluğu ısıtıp dolduruyordu. Titredim, başımın arkasındaki el kıpırtısız kaldı. Ah tanrılar, başarmışlardı. Casteel... beni Yükseltmişti.

Bunu yaparken ne düşünüyordu? *Seni kaybetmeyeceğim. Asla. Seni seviyorum Prenses.* Düşünmüyordu ki. Sadece... hisleriyle hareket ediyordu.

Sanki birden zihnimde bir sandığın kapağı hızla açılıvermişti. İçime duygular akın ediyordu, tapınakta olanlardan ötesine uzanan neredeyse on dokuz yıllık hatıralar, inançlar, deneyimler ve hisler. Çaresizlik ve umutsuzlukla dolu kâbuslar da vardı. Ama harikalar ve umutla dolu rüyalar da. İhtiyaçla, istekle ve *aşkla* dolu rüyalar.

Öyle hızlı doğruldum ki dengemi kaybettim. Bir kol belime dolanıp kucağından düşmemi engelledi. Dağınık saçlarımın arasından onu gördüm, *onu* gerçekten gördüm.

Koyu renk darmadağın saçlar alnına düşmüştü. Dudakları endişeyle gerilmiş, gözlerinin altı morluklarla gölgelenmişti ama bana bakarken bu gözler topaz gibi parlıyordu. Birbirimize bakarken ikimiz de ne kımıldadık ne de bir şey söyledik. Ne düşündüğünü bilmiyordum ve o anda kendi düşüncelerime dair de bir fikrim yoktu. Çok fazla şey olmuştu, anlamadığım çok fazla şey. Mesela Yükseldiğim halde neden burada olduğumu anlamıyordum. Beni kurtarmak için akla hayale sığmaz o şeyi yaptığı halde. Bunu yapmaması için yalvaran babasının panik dolu sesini hatırlıyordum... geçmişi tekrar etmemesi için. Ama riski göze almıştı... tanrılar, her şeyi tehlikeye atmıştı. Onun sayesinde hayattaydım. Onun sayesinde buradaydım. Ama bunların hiçbiri mantıklı değildi.

Yükselmişler dönüştürüldükten sonra kontrol edilemez hale geliyordu, Atlantisliler bir yana ölümlüler için de tehlikeliydiler. Susuzluklarını kontrol edebilmeleri yıllar alabiliyordu ama daha da inanılmaz olan şey, tüm o şiddetli, canlandırıcı, dehşet verici duyguları hâlâ içimde hissedebiliyor oluşumdu. *Aşkı* hissedebiliyordum, oysa hiçbir Yükselmiş'in böyle bir mucizeyi hissedebileceğini sanmıyordum. Buna anlam veremiyordum. Yoksa bu bir rüya falan mıydı? Belki de ölmüştüm ve Vadi'deydim, sonsuz bir cennet beni bekliyordu. Gerçekten öyle olup olmadığını öğrenmek istediğimden emin değildim.

Titreyen ellerimi kaldırıp parmaklarımı sıcak yanağına bastırdım. *"Casteel."*

9. BÖLÜM

Casteel ürpererek fısıldadı, "Poppy."

"Bu gerçek mi?" diye sordum.

Gözlerindeki altın benekler deli gibi çalkalandı. "Şu anda bundan daha gerçek bir şey yok."

Önce kim harekete geçti bilmiyorum. Ben. O. İkimiz aynı anda? Bunun bir önemi yoktu. Ağızlarımız birleşti, birleşmemiz hiç de nazik türden değildi. Beni başımın arkasından kavrayıp elini saçlarıma daldırdı. Ona sarılıp parmaklarımı omuzlarına bastırdım. Yıkıcı türden bir öpücüktü, talepkâr ve haşin. Birbirimizi istiyorduk. Dudaklarımız birbirini eziyordu. Dişlerimiz birbirine çarpıyordu. Çılgınca dolanan kollarımız, öpüşmemiz, birbirimize sarılışımız bambaşka bir şeye dönüşmüştü. Elleri iki yanımdan popoma kayıp beni kendine çekti, bir kez daha sertliğini hissettiğim yere.

"Seni istiyorum" diye inledi dudaklarıma doğru. "Seni istiyorum Poppy."

"Seninim" dedim daha önce de söylediğim sözü tekrarlayarak. Şimdi bu söz çiğnenemez bir yemin gibi geliyordu. "Daima."

"Daima" diye tekrarladı.

Beni kucaklayıp kalkarak döndü, sonra beni daracık bir yatak olduğunu fark ettiğim şeyin ortasına bıraktı. Bir an karanlık duvarları ve bir kapının çatlak tahtaları arasından sızan gün ışığını gördüm ama sonra tek gördüğüm Casteel'di.

Casteel.

Kocam.

Kalp eşim.

Kurtarıcım.

Tanrılar, o... o yasaklanmış bir eylem olduğunu bile bile beni Yükselterek gerçekten hayatımı kurtarmıştı. Bir vampire dönüşebileceğimi bilerek bu riski almıştı. Babası onu durduramamıştı. Tanrılar da öyle. Kimse durduramazdı çünkü Casteel gitmeme izin vermezdi. Beni kaybetmeyi reddetmişti.

Çünkü beni seviyordu.

Ve şimdi üstümdeyken bakışları vahşi ve sahipleniciydi. Vücudumdaki bütün kaslar gerildi. Elini kalçamdan yukarı kaydırırken pütürlü avucunun enfes okşayışları karşısında bacağımı kıvırdım. Bakışlarımı alev alev yanan gözlerinden alamıyordum. Bu gözler, Casteel, beni tamamen büyülemişti. Bir kolunu belimin altına kaydırarak beni karınüstü çevirdi. Birden şaşkınlığa kapıldım. Kalkmaya yeltendim ama sıcak bedeni beni sert battaniyeye bastırdı. Sırtımı öpe öpe kalçalarıma, sonra da popomun kabartısına inince ürperdim.

"Bir gün kıçını öpmemi söylersen" dedi, "zaten öptüğümü unutma."

Aralanan dudaklarımdan boğuk bir kahkaha döküldü, ses de gülmek de şaşırtıcıydı. "Bunu unutacağımı sanmıyorum."

"Güzel." Beni dizlerimin üstüne dikip kalçasıyla bacaklarımı ayırdı. İçimden beklenti dolu bir ürperti geçerken parmaklarımla kaba döşeği kavradım. "Çok dayanamayacağım" dedi. "Ama sen de öyle."

Bir kolunu belime dolayıp diğer eliyle kalçamı kavramışken ne düşünebiliyor ne de nefes alabiliyordum. Kımıldamıyordu. Kalbim deli gibi çarpıyordu.

"Cas..." Birden içime girince tiz bir çığlık attım.

Beni kendine çekerek içimde gidip gelmeye başladı, vahşi bir hızla hareket ediyordu. Sırtımı göğsüne çekerek kalçasını popoma yasladı, elini kalçamdan çekip boğazımı tuttu. Dudaklarını ıslak şakağıma bastırdı. "Seni seviyorum."

Paramparça olup binlerce minik parçaya bölündüm, öyle şiddetli boşaldım ki Casteel'in göğsünden bir hırıltı koptu. Beni kol-

larıyla iyice sardı. Aletini içime bir kez daha saplayınca adımı söyleyerek boşaldı. Nefes nefese ve terden parlayarak ikimizi birden yatağa devirdi. Battaniye tenime batıyordu ama doyuma ulaşmış, hafiflemiştim ve hayatta olduğum için o kadar rahatlamıştım ki battaniyenin verdiği rahatsızlığı umursayacak durumda değildim. Orada ne kadar kaldığımızı bilmiyordum, ben karnımın üstüne uzanmıştım, Casteel yarı yarıya üstümde yatıyordu ama ağırlığını hissetmek de beni sırtımda duyduğum çılgın kalp atışları kadar büyülüyordu.

Bir müddet sonra kendimi bir kez daha kucağına oturup göğsüne yaslanmış buldum. Şimdi dar yatağın baş kısmındaydık. Oraya nasıl geldiğimizi bile hatırlamıyordum ama Casteel bana sarılırken titreyen elini başımda, saçlarımda gezdiriyordu. Çok uzun süre öyle kaldık, galiba saatlerce.

"Nasılsın?" diye sordu Casteel, sesi boğuk çıkıyordu. "Bir yerin acıyor mu?"

Başımı hafifçe iki yana salladım. "Pek sayılmaz." Biraz sızım varsa da önemli değildi. "Hiç... anlamıyorum. Ölmek üzereydim." Başımı kaldırdım, birbirine dolanmış saçlarımı yana atarak göğsüme baktım. Göğüslerimin arasında kabaca daire şeklinde parlak bir pembelik vardı. Ok göğsüme girmişti. "Ve sen... kalbim tekleyene dek kanımı aldın, sonra da bana kendi kanını verdin."

"Evet." Parmaklarını zar zor seçilen yaranın altına bastırınca içimden bir bilinç dalgası geçti. "Gitmene izin veremezdim. Yapamazdım."

Gözlerine baktım ama Casteel kaşlarını çatarak gözlerini yaraya dikmişti. "Ama kana susadığım falan yoktu... şey, aslında öyleydi evet. Çok acıkmıştım. Daha önce hiç bu denli açlık hissetmemiştim." Nasıl bir his olduğunu unutmak isteyerek güçlükle yutkundum. Casteel'in bunu on yıllarca yaşadığını unutmak istedim. Kendini nasıl bulmuştu? Ona hayrandım, ona âşıktım.

Seni seviyorum. Bu sözler zihnimde tekrarlanıp duruyordu, bu sözler tenime işlemiş, kemiklerime kazınmıştı. Ona olan hislerim kelimelerden çok daha güçlüydü ama kelimeler önemliydi. Dü-

şüncelerini açıkça söylemenin, bunu dürüstçe ve hiç tereddütsüz yapabilmenin gücünü herkesten iyi biliyordum. Şimdi bu sözleri açıkça söylemenin ne kadar önemli olduğunu biliyordum çünkü o yıkıntıların içinde kan kaybederek yatarken bunu Casteel'e söyleme şansım olacağını hiç sanmıyordum.

Parmaklarımla yanağını kavrayarak bir kez daha gözlerine baktım. "Seni seviyorum."

Saçlarımın altından sırtımı okşayan Casteel'in eli olduğu yerde kalıverdi. "Ne?" diye fısıldadı. Gözleri hafifçe irileşmiş, gözbebekleri biraz büyümüştü. Şaşkınlığını görebiliyor, ansızın tenime vuran bir soğuk hava dalgası gibi hissedebiliyordum. Neden bu kadar şaşırmıştı? Biliyor olması gerekti.

Ama Casteel benim gibi duyguları okuyamıyordu. Ona olan duygularımı söylemiş, Spessa's End'deki savaş sırasında bıçağı boğazıma dayayarak bunu göstermiştim, onun hayatını kurtarmaya yarayacaksa kendi hayatıma son vermeye hazırdım. Ama bu kelimeleri ona hiç söylememiştim.

Ve söylemek istiyordum. Hem de çok.

Parmak uçlarımı yanağına bastırıp içimi çektim. "Seni seviyorum Casteel." Göğsüme yaslanmış olan göğsü bir an hareketsiz kaldıktan sonra ansızın yükseldi. "Seni..."

Casteel beni öptü, dudakları dudaklarımın üstünde öyle nazik, öyle şefkatli hareket ediyordu ki. Dudaklarımız ilk kez birleşiyormuş gibi yavaş ve tatlı bir öpücüktü, sanki ağzımın şeklini ve tadını ilk kez keşfediyordu. Casteel'in vücudundan bir ürperti geçti, bir gözyaşı dalgası gözlerime akın ediyordu.

Başını hafifçe geriye çekip alnını alnıma yasladı. "Ben hiç..." Hafifçe öksürerek boğazını temizledi, parmaklarımı çenesinde gezdirdim. "Yani ben... Beni sevdiğini düşünüyordum. Buna inanıyordum –belki de buna inanma ihtiyacı duyuyordum– ama aslında bilmiyordum." Elini uzatıp gözümden dökülen bir damla yaşı silerken sesi yine boğuk çıkmaya başladı. Az sonra göğsü derin bir nefesle şişti. O anda taktığı tüm maskeler yıkıntılarda başını arkaya atıp haykırdığında olduğu gibi kırılıp düşüverdi. "Bana değer

verdiğini biliyordum. Ama aşk? Olanlardan sonra... beni sevebilir misin bilmiyordum. Bana karşı böyle hissetmeseydin de seni suçlamazdım. Onca şeyden sonra..."

"Geçmişte olanların bir önemi yok. Yaptıklarının nedenini anlıyorum. Ben bunu geçmişte bıraktım." Parmaklarımı ensesindeki yumuşak saç tutamlarına doladım. "Seni seviyorum. Senin için..." –yutkundum– "Senin için her şeyi yaparım Cas. Tıpkı benim için yaptığın gibi. Her şeyi..."

Ağzı yeniden ağzımı buldu ve bu kez... ah tanrılar, beni daha ateşli öpüyordu. Dili okşarcasına dudaklarımı aralarken içinde eriyip gittim. Bütün bedenimi minik ürpertiler sardı, ikimiz de soluksuz kalıncaya dek öpüştük.

"*Cas*" diye fısıldadı ağzını dudaklarımdan çekmeden. "Bana böyle seslendiğini duymak için ne kadar bekledim bilemezsin."

"Neden?" Ona lakabıyla seslendiğimin farkında bile değildim.

"Bilmem. Sadece en güvendiklerim bana böyle der." Hafifçe güldükten sonra biraz daha geri çekilip yanaklarımı özenle ellerinin arasına aldı. "Biliyorsun, değil mi?" Dikkatle gözlerime baktı. "Benim için ne kadar önemli olduğunu? Sana hissettiklerimi?"

"Evet."

Başparmağıyla bir gözyaşı damlasını daha sildi. "Böyle şeyler hissedebileceğim hiç aklıma gelmezdi. Birine böyle hisler besleyebileceğim. Ama oldu işte... Seni seviyorum."

Göğsüm aşkla, umutla, beklentiyle ve tüm olanlardan sonra bana garip gelen binlerce diğer vahşi duyguyla kabarırken titredim. Garip gelse de bunlar muhteşem duygulardı. "Galiba daha da çok ağlamaya başlayacağım."

Casteel başını eğip kaçmayı başaran bir damla gözyaşını öptü. Şakağıma, alnıma, sonra da burnumun üstüne bir öpücük kondurarak sol elimi tuttu, kendimi biraz toparlamıştım. Casteel altın evlilik damgasına minik öpücükler kondururken gözlerini kapadı. Bir müddet hiç konuşmadan onu izledim, kendimi onda kaybetmiş gibiydim.

İşaret parmağımdaki yüzüğe dokundu. "Atlantia'yı, evini, ilk görüşünün bu kadar dehşet verici olmasını istemezdim. Evimizin,

halkımızın güzelliğini görmeni isterdim. Kolay olmayacağını biliyordum." Güçlükle yutkundu. "Alastir bazılarımızın batıl inançlara kapıldığını, yeni gelenlerden tedirgin olduğunu söylerken haklıymış ama ben kendini evinde hissetmeni istemiştim. Her şeyden çok da güvende hissetmeni istemiştim. Böyle olduğu için çok üzgünüm, özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm."

"Senin suçun yok. Beni güvende tutmak için elinden geleni yaptın."

"Öyle mi dersin?" dedi. "Karşı çıkanlar olabileceğini biliyordum. İntikama susamış insanlar olduğunu biliyordum. Hayatta kalma arzularının nerelere varacağını hesap etmedim. Öyle yürüyüp gitmene izin vermemeliydim. Ben de orada olmalıydım. Seni korumayı beceremedim..."

"Sus." Başımı eğip diğer elimi yanağına koydum. "Senin suçun yoktu" dedim tekrar. "Lütfen bunu düşünme. Ben..." Derin bir nefes aldım. Duygularımı açmak hiçbir zaman kolay olmamıştı, o çok güçlü kelimeleri söyledikten sonra bile. Duygularımı açığa vurmamayı öğrenerek yetiştirilmişken zaten nasıl mümkün olabilirdi ki? Ama bu kelimeleri söylemeye devam etmem gerekiyordu. Etmek zorundaydım çünkü içimde suçluluğun acısı vardı. "Kendini sorumlu tutmana dayanamam. Bunun seni yiyip bitirmesini istemiyorum. Beni hayal kırıklığına uğratmadın. Sen olmasaydın şu anda nerede olurdum bilmiyorum. Hatta belki hayatta bile olmazdım."

Casteel hiçbir şey söylemeden gözlerini kapadı, başını yana çevirip yanağını avucuma bastırdı.

Başparmağımı altdudağında gezdirdim. "Ama şunu biliyorum ki... o zaman eksik olurdum. Böyle hissetmezdim... bir bütünmüşüm gibi. Bu da senin sayende." Derin bir nefes daha aldım. "Sütunları ilk gördüğümde, Odalara ilk girdiğimde gerçekten kendimi evimde hissettim. Sanki ait olduğum yerdeydim... tıpkı sana olan hislerim gibi. Kendimi buraya ait hissediyorum. Belki bunun atalarımla bir ilgisi vardır. Şu anda Atlantia'nın benim için ne olduğunu da ileride neye dönüşeceğini de bilmiyorum ama bunun bir önemi

yok." O anda bu söylediğimin ne kadar doğru olduğunu ve üstümden büyük bir yükün kalktığını fark ettim. Atlantia ve Casteel'in annesiyle babası tarafından kabul edilmek harika olurdu ama asıl önemli olan bizim birbirimizi kabul etmemizdi. Gece gözlerimi yumup sabah tekrar açtığımda asıl önemli olan buydu. "Sen benim ayakta durmamı sağlayan dayanaksın. Sen benim duvarlarım ve çatımsın. Benim sığınağımsın. *Sen* benim evimsin."

Kirpikleri yukarı kalktı, gözlerinin kehribarı çılgınca çalkalanıyordu. "Sen de benim evimsin Poopy."

"Öyleyse lütfen kendini suçlama. Lütfen. Yoksa... Yoksa ne yaparım bilmiyorum ama yapacağım şeyin hiç hoşuna gitmeyeceğinden eminim."

"Bıçaklamak da buna dahil mi?"

Ters ters baktım.

"Çünkü o hoşuma giderdi."

İçimi çektim. "Cas."

Castell hafifçe gülümsedi. "Kendimi suçlamamaya çalışacağım. Tamam mı? İçimdeki suçluluk duygusu öyle hemen kaybolacak bir şey değil ama deneyeceğim. Senin için."

"Bizim için" diye düzelttim.

"Bizim için."

Suçluluk duygusunun hemen yok olmasını istesem de usulca iç geçirerek başımı salladım. "Esir tutulurken bile seni yeniden göreceğimi biliyordum." Elimi saten gibi pürüzsüz ve sert göğsünde kaydırdım. "Ya kaçıp kurtulacaktım ya da sen beni bulacaktın. Buldun da. Beni buldun."

"Nasıl bulmam?" dedi Casteel. "Seni nerede olsan bulurum. Ne olursa olsun."

Elimi yanağına bastırırken kalbim sıkıştı. "Ama o oku yedikten sonra yerde yatıyordum ya hani? Bana sarıldığını bir daha asla hissedemeyeceğim sandım. Öpücüklerini bir daha hiç hissedemeyeceğimi, o aptal gamzelerini göremeyeceğimi sandım."

Casteel sırıtınca sol yanağındaki gamze ortaya çıktı. "Gamzelerime bayılıyorsun."

Başparmağımı gamzeye sürttüm. "Evet." Başımı eğip dudaklarımı parmağımın olduğu yere bastırdım. "Kendime geldiğimde hissettiklerim... yani açken. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. O ihtiyaç? Dehşet vericiydi ve ben..." Bir an gözlerimi kapadım. "Nasıl bir his olduğunu iyi biliyorsun. Yükselmişler'in elindeyken defalarca o noktaya geldin. Bununla nasıl başa çıktın bilmiyorum." Gözlerine baktım. "Güçlü olduğumu söyledin ama sen... sen tanıdığım en güçlü kişisin."

"Bunun nasıl bir his olduğunu öğrenmek zorunda kalman beni çok üzüyor. Bunun olacağını biliyordum, özellikle de Yükselirsen. Yanında olmalı ve..."

"Yanımdaydın. Beslenmeyi sürdürmeme izin verecektin."

Gözlerime bakmaya devam etti. "İhtiyacın olan buysa sana vücudumdaki kanı son damlasına kadar veririm."

Nefesim kesildi. "Bunu yapamazsın. İstediğim kadar içmeme izin vermemeliydin. Sana kan verilmesi gerekti, değil mi?" Konuşmayı şimdi hatırlıyordum. "Sen... Sen Naill'den beslendin."

"Evet, ayrıca iyiyim. Kanım kendini çabucak yeniliyor" dedi Casteel, ona inanıp inanmamakta kararsızdım. Göğsü derin bir solukla şişti. Elini elimin üstüne koydu, sonra elimi kaldırıp avucumun ortasına bir öpücük kondurdu. "Hâlâ aç mısın?"

"Hayır. Artık öyle hissetmiyorum. Tek hissettiğim sensin."

"Kanım..."

"Hayır. Öyle değil." Kanını içimde hissedebiliyordum, karanlık ve yoğundu ama sakinleşmişti. Artık beni... ikimizi şuursuzca bir deliliğe sürüklemiyordu.

Ah tanrılar.

O anda Kieran'ın da orada olduğu kafama dank etti. O da odadaydı, biz... Casteel ve ben ilk birlikte olduğumuzda. Çok kan içmemem için beni durdurmuştu. Sırtımı dikleştirip kurdu orada görmeyi bekler gibi omzumun üstünden arkama baktım. Bu odayı hiç tanımıyordum.

"Kieran gitti" dedi Casteel parmaklarını yanağıma koyarak. Başımı yeniden kendine çevirdi. "Endişelendiği için kalmıştı."

"Şey... biliyorum." Hatırlıyordum. *Ben ikinizi de düşünüyorum.* Utançtan boğulmayı, yerin dibine geçmeyi bekledim ama bunun Kieran'ın tanık olduğu şeyle ilgisi yoktu. "Ben... Kieran'ın kanını içmeye kalktım."

"Bunun için seni suçlamayacaktır."

"Çıplakken Kieran'ın kanını içmeye kalktım."

"Zaten o da bu yüzden suçlamayacaktır."

"Hiç komik değil." Ters ters baktım.

"Hadi ya." Dudağının bir tarafı yukarı kıvrılınca gamzesi ortaya çıktı.

O aptal gamze.

"Anlamıyorum. Kieran'ın kanını içmeye kalkmaktan senin kanını içmeye, sonra da bu noktaya nasıl geldim? Duyguları hissedebiliyorum. Kendimi *normal* hissediyorum. Yeni vampir olmuş biri böyle hissetmez, değil mi? Yoksa kanını içtim diye mi?" Kalbim hızla çarpıyordu. "Tenim sana soğuk geliyor mu? Sivri dişlerim var mı?" İkisinden birinin sivri dişlerim olmadığını söylediğini belli belirsiz hatırlıyordum ama yine de emin olmak için elimi ağzıma götürdüm.

Casteel elimi tutup yüzümden çekti. "Sivri dişlerin yok Poppy. Ve gözlerin... hâlâ Atlantia baharı rengindeler. Yeni vampir olmuş biri ne kadar içerse içsin kana doymaz. Biliyorum. Onları vampire dönüşmelerinden saatler, günler sonra gördüm." Bunları yaşamış olması beni kahrediyordu. "Vampir olsaydın şu anda boğazıma yapışmış olurdun. Seni kollarımda ya da sikimde sıcacık ve yumuşak hissetmezdim." Kıpkırmızı oldum. "Sen Yükselmedin."

"Ama öyleyse..." Bakışlarım yataktan kapıya kaydı. *Gün ışığı.* Yükselmişler güneş ışığını doğrudan almadıklarında zarar görmezdi. Peki doğrudan aldıklarında?

O zaman işler değişirdi.

Ne yaptığımı bile bilmeden Casteel'in kucağından fırladım. Onu hazırlıksız yakalamış olmalıydım çünkü beni tutmak için elini uzattığı halde kurtulmayı başardım. Ya da çok hızlıydım. Bilmiyordum.

"Poppy!" Kapıya yürürken Casteel arkamdan bağırdı. "Sakın..."

Tokmağı tutup kapıyı ardına kadar açtım. Küçük bir verandaya çıkarken soğuk hava odaya akın etti. İçeri vuran güneş çatlak döşeme taşlarını soğuk bir ışığa boğuyordu. Casteel'in ettiği küfür kulaklarımı dağlarken bir kolumu dışarı uzattım. Işık parmaklarıma, sonra da elime düştü.

Casteel koluyla belimi sarıp beni göğsüne çekti. "Kahretsin Poppy."

Elime, tenime bakarak korkunç bir şey olmasını bekledim. "Hiçbir şey olmuyor."

Casteel, "Tanrılara şükür" diye hırladı beni sımsıkı tutarken. "Ama ben kalp krizi geçiriyor olabilirim."

Kaşlarımı çattım. "Atlantisliler kalp krizi geçirir mi?"

"Hayır."

"Öyleyse sorun yok." Bacaklarımın arasındaki ıslaklığı fark edince dudağımı ısırdım.

Casteel alnını başımın yan tarafına dayadı. "Orası şüpheli. Şu anda kalbim göğsümden fırlayacak gibi geliyor."

Boğuk bir nefes sesi dikkatimi yarı çıplak ağaçlara çekti. Gülme sesine çok benziyordu. Bir an ne yaptığımı bütünüyle unuttum. Gözlerimi kısarak yere sarkan çıplak, cesede benzer dallara baktım. Ağaçların arasında bembeyaz bir kurt çömelmiş duruyordu.

Delano.

Kulaklarını dikerek başını yana çevirdi.

O anda üstümde giysi namına bir şey olmadığını fark ettim. "Eyvah." Bütün vücudumu hararet bastı. "Çıplağım."

"Bir hayli" diye mırıldandı Casteel beni gizlemek için önüme geçerek. Tokmağı tuttu. "Kusura bakma" dedi Delano'ya.

Casteel kapıyı kapatırken kurt yine güler gibi o boğuk sesi çıkardı. Casteel hemen bana döndü, şimdi yüz yüzeydik. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Ben de birinin daha beni çıplak gördüğüne inanamıyorum" diye söylendim, Casteel öncelik sıralamam yanlışmış gibi bana ters

ters baktı. Belki de yanlıştı. Yeniden düşündüm. "Ama Yükselmediğimi söylemiştin..."

"Bu tam olarak ne olduğunu bildiğim anlamına gelmez. Güneşe çıkarsan ne olacağını bilmiyordum." Omuzlarımı tuttu, darmadağın duyularım duygularıyla bağlantıya geçti. Ağır endişe duygusuyla karışık rahatlamanın verdiği tazelenmeyi hissettim. Altında tatlımsı, baharatlı, buğulu bir tat vardı. "Belki hiçbir şey olmazdı. Belki de tenin çürümeye başlardı ve seni *tekrar* kaybederdim." Gözlerindeki altın benekler alev alev yanarken göğsü hızla yükseldi. "Çünkü seni gerçekten kaybetmiştim Poppy. Kalbinin durduğunu hissettim. Avucumdaki damga solmaya başlamıştı. Seni kaybediyordum ve sen benim her şeyimsin."

Ürperdim. "Özür dilerim."

"Özür dileme. Olanların hiçbiri senin suçun değildi. Poppy, ben... aynı duyguyu bir kez daha yaşayamam."

"Yaşamanı da istemem zaten." Yanına sokuldum, kolunu bana doladı. "Niyetim sana aynı şeyi yeniden yaşatmak değildi."

"Biliyorum." Beni şakağımdan öptü. "Biliyorum. Hadi oturalım. Tamam mı?" Beni yeniden yatağa götürdü.

Ben otururken eğilip yerden pantolonunu aldı. Dudağımı ısırarak pantolonunu bacaklarına geçirişini izledim, düğmelerini kapamadan bırakmıştı. Dönerken pantolon her an düşecekmiş gibi belinden edepsizce sarkıyordu. Odada bir sandalye daha vardı, ahşap bir sandalye, üstünde küçük bir giysi yığınının durduğunu gördüm.

"Jasper sana uyacağını düşündüğü birkaç parça giysi ve çizme bulmuş. Bir iç gömleği, pantolon ve kazak var. Açıkçası onları nereden bulduğunu bilmiyorum, bilmek istediğimden de pek emin değilim." İç gömleğini ve koyu kahverengi kazağı bana getirdi. "Ama temizler."

"Neredeyiz?" diye sordum Casteel kollarımı kaldırmamı işaret ederken. İstediğini yaptım. "Şu anda... Irelone'dayız, değil mi? Beni yakaladıkları yerde."

İç gömleğini başımdan geçirirken loş ışıkta çenesinde bir kasın gerildiğini gördüm. Gömlek yumuşaktı ve ferah bir kokusu vardı.

"Artık Irelone'da da Çorak Topraklar'da da değiliz. Skotos etekle-rindeyiz. Burası Skotos'a gidip gelirken kullandığımız eski bir avcı kulübesi. Aslında Spessa's End'den çok uzak değiliz ama oraya git-mek istemediğimizden..."

Casteel cümlesini bitirmedi, dizlerimin üstünde doğrulup göm-leğin aşağı inmesine izin verdim. Ne düşündüğünü biliyordum. Yükseldiysem kontrolden çıkabilirim diye beni Spessa's End'e gö-türmek istememişlerdi.

Casteel kalın kazağı başımdan geçirirken hayatta olmanın ve vampire dönüşmemenin verdiği şaşkınlıkla hiçbir şey söyleme-dim. Kazak biraz kaşındırsa da sıcak tutuyordu. Yakasını kaldırıp hafifçe kokladım. Biraz odun gibi kokuyordu ama nedense leylak gibi de kokuyordu.

Hatırlıyordum.

Başımı kaldırınca Casteel'in bir kaşını kaldırmış beni izlediğini gördüm, pantolonunun önünü sonunda kapamıştı. Kazağın yaka-sını bıraktım. "New Haven'da bana kanını ilk verdiğinde galiba... galiba hatıralarını gördüm. Ya da duygularını hissettim. O zaman leylak kokusu almıştım, şimdi yine alıyorum" dedim Spessa's End'deki mağarayı kaplayan çiçekleri düşünerek. "Bu kez kanını içtiğimde evlendiğimiz zamanı mı düşünüyordun?"

"Evet."

"Peki hatıralarını nasıl gördüm? O zaman ve şimdi? Bu duygu-ları okumakla aynı şey değil."

"İki Atlantisli beslendiği zaman bu olabilir." Başını eğip dudak-larını alnıma sürdü. "İki taraf da hatıraları görebilir. Sanırım sana olan da bu."

New Haven'daki ilk seferi düşündüm. Tam hatıralarına ulaştı-ğım an beni durdurmuştu.

Bu kez beni durdurmamıştı.

"Sen benimkileri okuyabiliyor musun?" diye sordum.

"Hiç bunu deneyecek kadar uzun süre kanını içmedim" dedi, nedense bunu duyunca tuhaf bir beklenti içine girdim. "Ama şim-di o anda ne düşündüğünü bilmek isterdim."

"Düşündüğüm..." Derin bir nefes aldım. Tanrılar, her şeyi düşünüyordum. Düşüncelerim bir olaydan, bir konuşmadan diğerine atlıyordu. "Odalarda ne yaptığımı biliyor musun? Sen... sen saldırıya uğradıktan sonra?"

Yanıma oturdu. "Duydum."

Ellerimi kazağın kat kat toplandığı kucağıma indirdim. Normal görünüyorlardı. "Nyktos'un Odaları'nda o ok sana saplanınca, vücudun grileşip soğuyunca, öldüğünü düşündüm. Bir daha kendimi toplayacağımı sanmıyordum. Damgayı unutmuştum" dedim elimi çevirerek. İşte oradaydı, altın sarmal hafifçe parlıyordu. "Sanki... bilmiyorum. Aklımı kaçırmıştım."

"Sen kendini savundun" diye düzeltti Casteel. "Yaptığın buydu."

Başımı salladım, hâlâ damgaya bakıyordum, zihnim tapınaktan yeraltı mezarlarına, sonra da atalarım kadar şiddet eğilimli olduğumdan hiç şüphesi olmayan Alastir'e kaydı.

10. BÖLÜM

"Çok fazla şey yaşadığını biliyorum" dedi Casteel saçımdan bir tutamı nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırırken. "Şu anda kafanın çok karışık olduğunu da biliyorum ama bana neler olduğunu anlatabilir misin? Bazılarını biliyorum. Zorlama'ya başvurarak Alastır ve diğerlerinden bir şeyler öğrenebildim ama sonuçta onlara gerçeği söyleten bir ilaç içirmiş değilim, her şeyi anlattırabilmem de mümkün değil. O yüzden senden duymak istiyorum. Bence olup bitenleri çözmeye başlamanın tek yolu bu, her şeyi tek tek ele alarak adım adım ilerlemeliyiz."

Bakışlarımı ellerimden yüzüne çevirdim. "Anlatabilirim."

Gülümseyerek yanağıma dokundu. "Kieran'ı da çağırmamın sakıncası var mı? Bunları onun da duyması gerek."

Başımı salladım.

Casteel az önce parmaklarının dokunduğu yeri öpüp kalkarak kapıya yürüdü, gözlerimi yeniden ellerime çevirdim. Birkaç saniye sonra Kieran odaya girmişti bile. Göz ucuyla ona baktım, gözlerini bana dikmiş yatağa doğru yürürken ihtiyatla duyularımı açtım. Ondan ne hissetmeyi beklediğimi bilmiyordum ama tek hissettiğim endişenin ağırlığı ve bana bahar havasını anımsatan bir tazelikti. İç rahatlığı.

Casteel yeniden yanıma otururken Kieran önümde diz çöktü. "Nasılsın?"

"İyiyim, sadece kafam biraz karışık" dedim. "Aklımda bir sürü soru var."

Kurdun dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Ne kadar da şaşırdım" diye mırıldandı, açık renk gözleri keyifle parlıyordu.

"Kanını içmeye kalktığım için özür dilerim." Yanaklarıma ateş basmıştı.

Kieran gülümsedi. "Sorun değil."

"Seni suçlamayacağını söylemiştim" dedi Casteel.

"Aç bir Atlantislinin saldırısına ilk kez uğramıyorum" dedi Kieran, kaşlarımı kaldırdım. Şimdi aklımda daha da çok soru vardı ama kafamda ansızın bir hatıra belirdi.

Kendime geldiğimde o kadar kana susamış bir haldeydim ki üstümde kan olmadığını fark etmemiştim. Oysa olmalıydı. Yaradan çok fazla kan akmıştı. "Beni sen temizledin, değil mi? Kanları sen sildin."

"İkinizi de kanlar içinde bırakmak bana doğru gelmedi" dedi Kieran önemli değilmiş gibi omuz silkerek. "Uyandığınızda kanları görmenizi istemedim."

Kieran'a bakarken kapıldığım duygular boğazımı tıkadı. Hiç düşünmeden öne atıldım. Ne yapmak istediğimi sezmiş miydi yoksa yine boğazına saldırmamdan mı korkuyordu bilmiyordum ama hafifçe sendelese de beni hemen yakaladı. Hiç tereddüt etmeden kollarını bana doladı, ona sarıldığım kadar sıkıca sarıldı. Belimde Casteel'in elini hissettim, Kieran'ın kollarının tam altında, üçümüz bir müddet öyle kaldık. "Teşekkür ederim" diye fısıldadım.

"Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok." Kieran bir eliyle başımın arkasını tutarak gözlerime bakacak kadar eğildi. "Lafı bile olmaz."

"Ama tek yaptığın bu değildi" dedi Casteel elini kurdun omzuna koyarak. "Buraya sağ salim gelmemizi sağladın ve bize göz kulak oldun. İhtiyacımız olan her şeyi, hatta fazlasını yaptın. Sana çok şey borçluyum."

Kieran elini başımdan çekip Casteel'in kolunu tuttu, açık renk gözlerini kocamın kehribar gözlerine dikti. "Ben elimden geleni yaptım."

İkisini birlikte görünce içimde yine duygular kabardı. Nyktos'un Odaları'nda bağların kopması hakkında söylenenleri hatırladım. Göğsüme bir sızı yayılırken Kieran'ı bıraktım, bakışlarım ikisi ara-

sında gidip geliyordu. "Bağ gerçekten koptu mu?" diye sordum. "İkiniz arasındaki bağ?"

Casteel gözlerini Kieran'a dikti, uzun bir müddet kimse konuşmadı. "Evet."

Göğsümdeki sızı artmaya başladı. "Bu ne anlama geliyor? Gerçekte?"

Kieran bana baktı. "Bu konuşma bekleyebilir diye..."

"Bu konuşmayı şimdi yapabiliriz." Kollarımı kavuşturdum. "Yeraltı mezarlarında Alastir ve Jansen bir şeyler söyledi." İçimdeki ikiz öfke patlamasını hissederken bir tiksinti duydum. "Ne kadarı doğruydu bilmiyorum ama ikisi de şunu açıklamıyordu, bir ilahın soyundan geldiğim halde..." Alastir'in kimin soyundan geldiğimi iddia ettiği aklıma gelince nefesim kesildi. Casteel bunu zaten biliyor muydu? "Bunun çok uzun zamandır var olan bir şeyin yerini nasıl aldığını anlamıyorum. Ben ilah değilim."

"Bence senin tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz" dedi Casteel.

"İlah değilim."

"Burada olman ve vampir olmaman her şeyin mümkün olduğu anlamına geliyor" diye ekledi Kieran. Ne var ki ilah olmam hiç de mümkün değildi. "Ama her şekilde sen tanrıların soyundan geliyorsun. Yaşayan tek temsilcilerisin. Ayrıca..."

"Damarlarımda tanrı kanı taşıdığımı bir kez daha duyarsam bağıracağım" diye uyardım onu.

"Tamam öyleyse." Kieran yüzünü kaşıyarak kalkıp diğer tarafıma oturdu. Çenesi birkaç günlük sakalla kaplıydı. "Taşıdığın kan sayesinde kiyoulara ölümlü form verildi. İlkel soylara değil, tanrıların çocuklarına hizmet etsinler diye. Eğer ilahlar..." Sözünü yarıda kesip başını iki yana salladı. "Tanrılar kiyoulara ölümlü formu verince nesilden nesile geçen bir içgüdüyle onlara ve çocuklarına bağlandık. Ve bu içgüdüsel bağ seni tanıyor."

Teknik açıdan ne dediğini anlıyordum ama temelde bu bana son derece saçma geliyordu. "Yine de... ben sadece Poppy'yim, tanrıların kanı olsa da olmasa da..."

"Sadece Poppy değilsin ve bunun vampire dönüşmemenle de il-

gisi yok." Casteel elini omzuma koydu. "Ben ciddiyim Prenses. Bir tür ilah olmadığını kesin olarak söyleyemem. Yaptığını gördüğüm şeyler. Eskiden yaptığını *gördüğüm* ve duyduğum şeyler. Bizim gibi değilsin, ayrıca etrafında o ışığı ilk görüşümde bunu nasıl anlamadım bilmiyorum."

"Senin anlaman gerekmez meydi?" dedim Kieran'a. "Kanım gerçekten o kadar güçlü olsaydı kurtlar ne olduğumu anlamaz mıydı?"

"Sanırım anlamıştık Poppy" dedi Kieran. "Ama Casteel gibi biz de senin yanındayken gördüklerimize ve hissettiklerimize ne anlam vereceğimizi bilemedik."

Anlamaya başlamıştım. "O yüzden bana ölü bir şey gibi koktuğumu söyledin..."

"Ölüm koktuğunu söyledim" diye düzeltti Kieran içini çekerek. "Ölü bir şey gibi değil. Ölüm güçtür, çok eski türden bir güç."

"Ölüm güç müdür?" Önce bunun ne anlama geldiğini anlamamıştım. Ama sonra kafama dank etti. "Ölüm ve hayat bir madalyonun iki yüzüdür. Nyktos..."

"Hayat ve Ölüm Tanrısıdır." Kieran'ın bakışları Casteel'e kaydı. "Bu da neden Poppy'nin kanının eski bir tadı olduğunu düşünmeni açıklıyor."

"Kadim" diye mırıldandı Casteel, kaşlarım çatılmaya başlamıştı. "Kanının kadim bir tadı var."

Kanımın nasıl bir tadı olduğunu tartışmaya devam etmelerini gerçekten istemiyordum. "Delano ben Spessa's End'deki o odada tutsakken onu çağırdığımı duyduğunu düşünüyordu..."

"Senin güvenliğin içindi" dedi Casteel.

Yorumunu duymazdan geldim, o odaya kapatıldığım için hâlâ kızgındım. "O zaman kendimi son derece... duygusal hissediyordum. Çağırma denen şey bu mu? Duygularıma tepki vermeniz mi?"

Kieran başını salladı. "Bir bakıma evet. Atlantislilerle olan bağımıza benziyor. Şiddetli duygular genelde bağımız olan birinin tehlikede olduğuna dair bir uyarıydı. O duyguları sezebiliyorduk."

Biraz düşündüm. "Bazı kurtlar bana dokunduğunda elektrik şoku yaşıyordum" diye mırıldandım. İşaretler ortadaydı ama Casteel'in annesinin dediği gibi ilahların sonuncusu da çok uzun zaman önce ölmüşken insan neden şüphelensindi ki? Gücümün neleri kapsadığı Alastir'in bile kafasını karıştırmışa benziyordu. Peki gerçekten Tanrıların Kralı'nın soyundan geliyorsam neden diğer müthiş yeteneklere sahip değildim?

Eh, duygularını kendilerine çevirerek insanları öldürmek herhalde müthiş yetenek sayılıyordu –korkutucu bir yetenek– ama neden ejderha gibi bir şeye dönüşemiyordum?

İşte bu gerçekten harika olurdu.

"Gerçekten Nyktos'un soyundan mı geliyorum? Alastir öyle olduğunu söyledi ama Nyktos tanrıların babası olduğuna göre..."

"Sadece lafın gelişi" diye düzeltti Casteel. "Nyktos tanrıların gerçek babası değil. Onların kralı. Alastir doğru söylemiş, en azından doğru olduğuna inandığı şeyi söylemiş" dedi dişlerini sıkarak.

Derin derin iç geçirdim. "Odalarda yaptıklarımı nasıl yapabildim? Ne değişti? Ayrılış yüzünden mi?" Atlantislilerin artık ölümlüler gibi yaşlanmamaya ve süregelen pek çok fiziksel değişimin yanı sıra gelişmiş duyulara sahip olmaya başladığında geçirdiği süreçten bahsediyordum. Casteel Yükselmişler'in beni Yükseltmek için şimdiye dek beklemelerinin nedeninin bu olduğunu düşünüyordu. Kanım şimdi daha çok işlerine yarayacak, daha fazla Yükselmiş elde edecek kapasiteye ulaşmış olacaktı.

Yükselmişlerin taşıdığım kandan haberi var mıydı? Kraliçe Ileana başından beri biliyor muydu? Alastir Yükselmişler'le temas halindeydi. Buna inanıyordum. Kanım şimdi de işe yarayacak mıydı çünkü neredeyse...

Neredeyse ölüyordum.

Belki ölmüştüm de. Bedenim ya da düşüncelerim olmaksızın gümüş rengi bir ışığa doğru sürüklendiğimi hatırlıyordum. Ayrıca o ışığa varsaydım Casteel'in bile bana ulaşamayacağını da biliyordum.

"Sanırım" dedi Casteel sıcak bedeniyle yan tarafıma yaslanıp beni düşüncelerimden sıyırarak. "Sanırım Atlantia topraklarında

olmak sana verdiğim kanla birleşince damarlarındaki kanın güçlenmesinde etkili oldu."

"Nyktos'un Odaları'nda olanlar da iyice açığa çıkmasına mı neden oldu?" Casteel'e yaslandım. "İçimdeki... şu şeyi mi uyandırdı yani?"

"İçindeki sıradan bir şey değil Poppy." Casteel bana baktı. "O bir güç. Sihir. İçinde uyanan, bir parçan haline gelen şey ether."

"Bunun kendimi daha iyi hissetmemi sağladığından emin değilim."

Casteel yan yan sırıttı. "Atalarına şey gözüyle bakmaktan vazgeçersen belki daha iyi hissedersin. Ama olup biten her şeyi düşünürsek aslında bunların hiçbirini kabullenmeye vaktin olmadı."

Vaktim olsaydı bile nasıl kabullenecektim bilmem. "Ben..."

"Bunu istemiyorsun" diye benim yerime cümlemi bitirdi Kieran buz mavisi gözlerini gözlerime dikerek.

"Ben" –bir an gözlerimi kapadım– "ikinizin arasına girmek istemiyorum. Birbirine bağlı hiçbir kurt ve Atlantislinin arasına girmek istemiyorum." Alastir'in uyardığı gibi bir canavar olmak istemiyorum.

"Poppy" dedi Casteel.

"Kieran'la olan bağının kopmasının seni etkilemediğini söyleyemeyezsin" diye sözünü kestim. "Siz ikiniz tapınakta birbirinizi parçalamaya hazırdınız çocuklar. Bu bana hiç doğru gelmedi." Boğazıma bir yumru oturdu. "Hiç hoşuma gitmedi."

"Bizi küçüklüğümüzde tanısaydın büyük ihtimalle birbirimizden nefret ettiğimizi düşünürdün." Casteel hafifçe omzumu sıktı. "Senden çok daha az önemli meseleler yüzünden birbirimize girerdik."

"Bunun beni rahatlatması mı gerekiyor?" diye sordum. "Çünkü şu anda gerçekten çuvallamış durumdasın."

"Sanırım hayır." Casteel yanağıma dokundu, gözlerime bakabilmek için başımı yukarı kaldırdı. "Bak, bağın olmadığını bilmek garip. Yalan söylemeyeceğim. Ama bağın sana kaydığını, sadece Kieran'ın değil, tüm kurtların seni koruyacağını bilmek rahatlatıcı.

Skotos Dağları'ndaki yeraltı mezarlarına ve Çorak Topraklar'a kadar izini sürebilmemizin nedeni biraz da bu. Kurtlar seni hissediyordu. Bunu yapamasalardı sana zamanında yetişemezdik." Söyledikleri yüzünden karnıma ağrılar girmişti. "Bu yüzden kızmam ya da üzülmem mümkün değil. Kieran'ın seni korumak için neler yapabileceğini biliyorum."

Altdudağım titredi. "Ama o senin en iyi dostun. Kardeşin gibi."

"Hâlâ öyleyim. Bağlar tuhaf şeylerdir Poppy." Kieran elini Casteel'in hâlâ omzumda duran elinin üstüne koydu. İçimden bir ürperti geçti. "Ama Cas'e olan sadakatimin ikimiz de yürüyemeyecek kadar küçükken yaratılmış bir bağla hiçbir zaman ilgisi olmadı. Asla da olmayacak. Bizim için endişelenmene gerek yok. Diğer kurtlar için de endişelenmen gerektiğini düşünmüyorum. Çoğumuzun arasında koparılamayacak dostluk bağları var. Yani biz sadece... biz sadece sana yer açmış olduk."

Bana yer açmak.

"Bu hoşuma gitti" diye fısıldadım boğuk bir sesle.

Kieran hafifçe omzuma, daha doğrusu Casteel'in eline vurdu. Belki ikisine birden.

"Hatırladıklarını bize anlatabilecek misin?" diye sordu Casteel az sonra, anlatabileceğimi söyledim. "Tapınakta tam olarak neler olduğunu bilmem gerek. Beckett kılığındayken o orospu çocuğu Jansen'la neler konuştuğunuzu mesela. Nasıl rol yaptığını. O insanların sana tam olarak ne söylediğini bilmek istiyorum." Gözlerime baktı. "Kolay olmayacağını biliyorum ama hatırlayabildiğin her şeyi bilmem gerek."

Başımı salladım. Ona her şeyi anlattım, hem bu düşündüğümden de kolay oldu. Bunu yapmak göğsümün ortasında bir sızıya neden olmuştu ama bu hissin büyümesine de bana engel olmasına da izin vermedim. Casteel buna izin vermezdi. Konuşurken Casteel'den hiçbir duygu algılamadım. Şimdi duyguları düşünecek zaman değildi. Sadece gerçeklere ihtiyaç vardı.

"Alastir'in sözünü ettiği şu kehanet?" dedim bir Casteel'e, bir Kieran'a bakarak. "Daha önce duymuş muydunuz?"

"Hayır." Casteel başını iki yana salladı. "Saçmalıktan başka bir şey değilmiş gibi duruyor, özellikle de Tanrıça Penellaphe hakkındaki kısmı. Bigelik Tanrıçasına böyle bir saçmalık atfetmek hakaret sayılır."

Kesinlikle aynı fikirdeydim. "Peki sizin duymadığınız bir şey olamaz mı?"

"Hayır. Bizde kehanetler yoktur" dedi Kieran. "Biz kehanetlere inanmayız. Onlarla daha çok ölümlüler uğraşır."

"Solis'te pek inanılmasa da kehanetler var" dedim. "Ben de inanmazdım. Hepsi de son derece işe yarar ve gerçekçi görünüyor ama bilmediğim ve inanmadığım bir sürü şey var."

"Eh, bence endişelenmemen gereken bir şey varsa o da bu" dedi Casteel.

Başımı sallayarak başka şeyler düşünmeye başladım. "Gökten kan yağmaya başladığında bunların tanrıların gözyaşları olduğunu söylediler" dedim. "Bunu yaptıkları şeyin doğru olduğunu gösteren bir işaret olarak aldılar."

"Yanılmışlar."

"Biliyorum."

"Onları durdurmayı nasıl başardığını biliyor musun?" diye sordu Kieran. "Yeteneklerini nasıl kullandığını?"

"Buna cevap vermek zor. Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, sadece ne yaptığımı biliyormuşum gibi hissediyordum." Kaşlarımı çatarak avucumu göğsüme bastırdım. "Ya da sahip olduğumun farkında olmadığım bir içgüdü gibiydi. Ne yaptığımı gerçekten biliyordum."

"Ether" diye düzeltti Casteel yumuşak bir sesle.

"Ether" diye tekrarladım. "Sanki onu... zihnimde gördüm ve herşey olup bitiverdi. Tuhaf geldiğini biliyorum..."

"Tuhaf değil." Casteel dönüp önümde durdu. "Zorlama'yı kullandığımda bunu yapabilme yetisini bana ether veriyor. Konuşurken o kişinin yapmasını istediğim şeyi zihnimde görüyorum."

"Ya. Öyleyse bu... düşüncelerini yansıtmak gibi bir şey mi?"

Casteel başını salladı. "Görünüşe göre senin yaptığın da bu. Karşımızdakinin bir ilkel mi yoksa diğer soylardan biri mi olduğunu da böyle anlıyoruz, hissettiğimiz ether miktarına göre."

"Tanrıların da ether kullanıldığını hissedebildikleri yazıyor" dedi Kieran. "Onlara sismik bir hareket gibi geliyormuş."

Söyledikleri her şeyi kafamda bir daha gözden geçirdim. "Yine de garip. Birinin acısını dindirirken mutluluk veren şeyler düşünüyorum, güzel şeyler. Sonra..." İç geçirerek gözlerimi devirdim. "Sonra o duyguları karşımdakine yansıtıyorum."

Casteel bana bakıp sırıttı.

"Sanırım çok da farklı değil."

Casteel başını iki yana salladı. "Sence tekrar yapabilir misin?"

Hafiften midem bulanıyordu. "Bilmiyorum. Eğer istersem yapabileceğimi..."

"İstemelisin" dedi Casteel, gözlerime bakarak dişlerini sıktı. "Bir kez daha öyle bir duruma düşersen, kendini fiziksel olarak savunamayacağın bir pozisyona, hiç tereddüt etme. O içgüdüyü dinle. Sana yol göstermesine izin ver. Seni yanıltmayacaktır Poppy. Hayatta kalmanı sağlayacaktır, önemli olan tek şey de bu."

"Cas'in söylediği her şeye katılıyorum" diye söze karıştı Kieran. "Ama o güçleri kullanabileceğini biliyorum. Nasıl kullanacağını bildiğini de. Harabelerde Jansen'ı görmeden önce bunu yapacaktın ama kendini tuttun." Dikkatle gözlerime baktı. "Kendini tuttun ve bir canavar olmadığını söyledin."

Öteki tarafımda duran Casteel'den tuhaf bir kıpırtısızlık hissettim. "Neden?" dedi Casteel. "Neden böyle bir şey söyledin ki?"

Kieran haklıydı. Ether'i nasıl kullanacağımı biliyordum. Tek yapmam gereken onu kafamda canlandırmaktı. Bu bilgi kadim bir içgüdü gibi içimdeydi.

"Poppy" dedi Casteel, sesi şimdi daha nazikti. "Anlat bana. Anlat bize."

"Ben..." Nereden başlayacağımı bilmiyordum. Düşüncelerim hâlâ darmadağındı. Bir Casteel'e bir Kieran'a baktım. "Yeraltı mezarlarına girdiniz mi?"

"Evet" dedi Casteel. "Kısa bir süreliğine."

"Öyleyse zincirlenip ölüme terk edilmiş ilahları gördünüz." Yazgılarını düşündükçe hâlâ içim bulanıyordu. "Beni de yanlarına

bağlamışlardı. Orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Birkaç gün falan mı acaba? Alastir ve Jansen ilahların tehlikeli bir hale büründüğünü söylemişti." Onlara her şeyi anlattım, Jansen ve Alastir'in tanrıların çocukları hakkında söylediklerini de. "Benim de tehlikeli hale geleceğimi söylediler. Atlantia için bir tehdit oluşturduğumu, ne yapıyorlarsa bu nedenle yaptıklarını söylediler. İlahlar gerçekten şiddete o kadar meyilli miydi?"

Kieran başımın üstünden Casteel'in gözlerine baktı, "Biz doğduğumuzda ilahlar ölmüştü."

"Ama?" diye üsteledim.

"Ama öfke ve şiddete yatkın olabildiklerini duymuştum. Ne yapacakları belli olmuyormuş" dedi Casteel dikkatle, birden gerildim. "Gerçi hep böyle değillermiş. Ayrıca hepsi böyle değilmiş. Ama bunun kanlarıyla bir ilgisi yokmuş. Yaşla ilgiliymiş."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Casteel derin derin iç geçirdi. "Atlantislilerin akıl almaz bir yaşam süresi vardır, bir ilahsa tanrı gibidir. Ölümsüzdür. İlahlar iki-üç bin yıl değil, bunun iki-üç katı yaşadılar." Kalbim tekler gibi oldu. "O kadar uzun yaşamak herkesi hissizleştirir ve sıkar, sabırsız ve tahammülsüz yapar. Onlar... sadece çok yaşlandılar ve duygusuzlaştılar."

"Duygusuzlaştılar mı? Yükselmişler gibi mi?"

"Bir bakıma evet" dedi Casteel. "Tanrılar bu yüzden uykuya yattı. Empati ve merhamet duygularını az da olsa korumanın tek yolu buydu. İlahlar ise böyle bir şeye hiç yeltenmediler."

"Yani bunun senin başına gelmesi için" dedi Kieran, bakışlarımı ona çevirdim, "güzel, uzun bir uyku çekme vaktin gelene dek binlerce yıl yaşamış olman gerekirdi."

Kaşlarımı çattım, Kieran'ın söylediklerini duyunca kontrolden çıkmış bir araba olanca hızı ve ağırlığıyla bana çarpmış gibi olmuştum. Kalbim hızla atmaya başlarken önce ona, sonra Casteel'e baktım. Tenime bir karıncalanma yayılırken konuşmaya çalıştım. "Yani ben şimdi... ölümsüz müyüm?"

11. BÖLÜM

Casteel'in göğsü aldığı derin nefesle şişti. "Tek bildiğim vücudunda ne kadar kan kalmışsa aldığım. Ve kalbinin durduğunu hissettiğim zaman" dedi hafifçe öksürerek, "sana kendi kanımı verdim. Kalbinin yeniden atmaya başlamasını ve çalışmaya devam etmesini sağlayan benim kanımdı, vücudunu besleyen benim kanımdı. Damarlarında tek damla ölümlü kanı yok."

Söylediklerini, bunun ne anlama geldiğini idrak etmeye çalışırken dudaklarım aralandı.

"Aslında tek bildiğim bu da değil" diye devam etti Casteel, iyiden iyiye titremeye başladım, "Bana... hiç ölümlüymüş gibi gelmiyorsun."

"Bana da öyle gelmiyorsun" dedi Kieran. "Artık ölümlü gibi kokmuyorsun."

"Peki... nasıl geliyorum? Ne kokuyorum?" Kieran bu soruya cevap vermek istemiyor gibiydi. "Ölüm gibi mi kokuyorum?"

Yavaşça gözlerini kırptı. "Keşke bunu hiç söylemeseydim."

"Ölüm mü kokuyorum?" diye üsteledim.

Kieran içini çekti. "Daha fazla güç kokuyorsun. Mutlak bir güç. Kusursuz. Daha önce hiç böyle bir şeyin kokusunu almamıştım."

"Atlantisli ya da Yükselmiş gibi gelmiyorsun" dedi Casteel parmaklarıyla çenemi tutup gözlerimi gözlerine çevirirken. "Daha önce kimsede böyle bir şey hissetmedim. Bu ilah olduğun anlamına mı geliyor bilmiyorum. Annem ve babam olsa bilirdi. Hatta belki Jasper bile bilirdi ama ilahların yanındayken çok küçük olduğundan bundan emin değilim."

Hemen Jasper'ı bulmasını söyleyecektim ki Casteel devam etti, "Ayrıca kana gereksinim duymaya devam edecek misin onu bile bilmiyorum."

Ah tanrılar.

"Bu aklıma bile gelmemişti." Yeniden çalışmaya başlayan kalbim pes etmek üzereydi. Vampirler neredeyse her gün kana –ölümlü veya Atlantisli kanına– ihtiyaç duyardı oysa bir Atlantisli beslenmeden haftalarca idare edebilirdi. İlahlar ve tanrılar hakkında bilgim yoktu. Kana ihtiyaç duyup duymadıklarını bilmiyordum. Kimse böyle bir şey söylememişti, ben de bunu hiç düşünmemiştim. "İlahlar ve tanrılar kana ihtiyaç duyar mı?"

"Sanmıyorum" dedi Casteel. "Ama ilahlar zaafları ve ihtiyaçları konusunda ihtiyatlıydı. Tanrılar daha da çok. O yüzden mümkün."

Bahse girerim annesi biliyordu. Ama kana ihtiyaç duysalar bile aslında bir şey fark etmezdi. Ben bunlardan hiçbiri değildim.

"Şu anda bunu düşünebileceğimden bile emin değilim. İğrenç bulduğumdan falan değil ama..."

"Biliyorum. Sadece değişik geliyor ve onca şeyin üstüne kaldıramayacağın kadar da fazla. Ama bunu birlikte çözeceğiz." Bir saç tutamını yüzümden çekti. "Yani ölümsüz olup olmadığını bilmiyorum Poppy. Bu soruyu günbegün sormamız gerekecek."

Ölümsüz.

Binlerce yıl yaşamak mı? Aklım almıyordu. Bakireyken ve Yükseleceğime inanırken bile bunu tam olarak idrak edemiyordum. Yüzlerce yıl yaşamak düşüncesi beni o zamanlar korkutuyordu. Bu daha çok Yükselmişler'in son derece duygusuz ve iğrenç olmasından kaynaklanıyordu. Atlantislilerin ve kurtların böyle olmadığını biliyordum ama yine de aklımın almadığı bir sürü şey vardı.

Hem ben ölümsüz olduysam bile; yüz yıl, belki de daha uzun bir zaman sonra yaşlanmaya başlayacak olsa da Casteel ölümsüz değildi. Uzun yaşasa da ölümlü olacaktı. Sonunda ölecekti. Oysa ben başka... bir şeysem, ölmeyecektim.

Gereksiz paniği kafamdan attım, bunu başka zaman düşünüp kafayı yiyecektim, gerçekten ölümsüz olduğumu öğrenirsem mesela.

O anda kendimi gayet mantıklı hissederek başımı salladım.

"Tamam" dedim güzelce derin bir nefes alarak. "Günbegün sorarız." O anda aklıma bir şey geldi, Kieran'a baktım. "Bunu duyduğuna sevineceksin. Bir sorum var."

"O kadar heyecanlandım ki." Ama Kieran'ın gözlerindeki ışıltıdan hayatta olduğuma ve soru sorabildiğime sevindiğini anlamıştım.

"Kurtlar ilahlara bağlıysa savaşta onları neden korumadılar?"

"Çoğu korudu, çoğu da korurken öldü" dedi Kieran, omuzlarım kasıldı. "Gerçi bütün ilahlar öldürülmedi. Savaştan sonra birkaç ilah kalmıştı, hükmetmekle ilgisi olmayan ilahlar. Kurtlar onlara karşı çok koruyucu davranıyordu ama savaştan sonra kurtlarla Atlantislilerin arasının açıldığı zor bir dönem yaşandı. Tarih kayıtlarımıza göre bu sorunu kocanın atalarından biri çözmüş."

"Ne?" Casteel'e baktım.

"Evet. Elian Da'Neer. İşleri yoluna koyması için bir tanrı çağırmış."

"Tanrı da gelmiş mi yani?"

"Nyktos'muş, Theon ve Lailah'la birlikte gelmiş, Uyum ve Savaş Tanrısı ile Barış ve İntikam Tanrıçası." Gözlerimin kocaman açıldığının farkındaydım. "Kurtlarla konuşmuşlar. Ne konuştuklarını bilmiyorum, bugün hayatta olan kurtların bildiğinden bile emin değilim ama kurtlarla Atlantisliler arasındaki ilk bağ o görüşme sonucu gerçekleşmiş ve ortalık sakinleşmiş."

"Yani ilk bağı kuran senin atan mıymış?"

Casteel sırıtarak başını salladı. "Evet."

"Vay canına." Gözlerimi kırpıştırdım. "Keşke ne konuştuklarını bilseydik."

"Bence de." Casteel gözlerime bakıp yeniden gülümsedi ama beni dikkatle süzerken bu gülümseme gözlerine hiç yansımamıştı. "Poppy."

"Efendim?" Parlamaya mı başladım diye tenime baktım ama gayet normal görünüyordu.

"Sen canavar değilsin" dedi Casteel, o güzel derin nefes boğazımı tıkayıverdi. "Ne bugün. Ne yarın. Sonsuza dek de yaşasan canavar olmayacaksın."

Bu sözler üzerine gülümsedim, içim gururla doldu. Buna inandığını biliyordum. İçtenliğinin tadını alabiliyordum ama Alastir'in ilahlar hakkında yalan söylemediğini de biliyordum. Gerçeği söylemişti, asıl gerçek de olsa kendi inandığı da olsa. Yine de bugün hayatta olanlar ilahları görmüştü. Gerçekten çok yaşlanıp hırçınlaştıkları için mi yoksa başka bir nedenden mi saldırganlaştıklarını bilirlerdi.

Casteel'in annesi ve babası bilirdi.

"Konuyu değiştirmenin biraz zor olduğunu biliyorum" diye söze başladı Kieran, nedense monoton ses tonu bende gülme isteği uyandırdı.

"Hayır, değiştirmek istiyorum" dedim, yine yüzüme düşmüş olan bir saç tutamını geriye iterek. "Düşünmekten kafam patlamasın diye bunu yapmaya ihtiyacım var."

Kieran'ın yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Bunun olmasını istemeyiz. Ortalık daha da fazla batar, üstelik başka temiz havlu da kalmadı" dedi, hafifçe güldüm. Soluk gözleri yumuşadı. "Jansen bu işe karışmış olabilecek başka birinden söz etti mi? Cas, Alastir'i tüm bildiklerini anlatmaya zorladı ama ya işin içinde başka kimlerin olduğunu gerçekten bilmiyordu ya da çoğunun kimliklerini gizli tutacak kadar zeki davranmışlar."

"Birinin zorlama kullanarak konuşturmaya çalışacağını hesaba katarak plan yapmışlar gibi mi?" dedim, başlarını salladılar. Bu akıllıcaydı.

Dudaklarımı birbirine bastırarak onlarla yaptığım konuşmaları düşündüm. "Hayır. İsim vermedi ama ikimiz de bunu yapanlar bir teşkilatın üyesiymiş falan gibi konuştuk. Bilmiyorum. Galiba Alastir bir kardeşlikten bahsetti ve gördüklerim, Odalara ilk geldiğim zaman gördüklerim hariç, hep erkekti, en azından görebildiğim kadarıyla. Gerçekten Alastir'in sözünü ettiği şeyin bir parçası olup olmadıklarını ya da bir şekilde bu işe çekilip çekilmediklerini bilmiyorum. Ama şunu biliyorum ki Alastir kesin Yükselmişler'le birlikte çalışıyor. Neler yapabileceğimi Yükselmişler'in bildiğini ve beni Atlantia'ya karşı kullanmayı planladıklarını ima etti." Onlara

Alastir'in düşüncesine göre Yükselmişler'in ne yapacağını anlattım, aklıma sürekli Düşes geliyordu.

"Alastir onlara saldırdığımda Yükselmişler'in beni öldüreceğini düşünüyordu ama bir de yedek planı vardı. Bir daha asla ellerinden kurtulamayacağımı söylediğinde ne demek istediğini anlamadım. Diğerlerine Yükselmişler'le yaptığı plan işe yaramazsa beni öldürmeleri emrini vermiş olmalı. Halkına... musallat olduğumu görmektense içsavaş çıkmasını tercih ettiğini söyledi."

"Alastir salağın teki" diye hırladı Casteel yataktan kalkarak. Odalarda önce Alastir'in suçsuz olduğuna inanmak istedim. Bu kadar aptal olamayacağını düşündüm."

"Hiçbirimiz böyle bir şey yapmasını beklemiyorduk" dedi Kieran. "İşi sana... ailene ihanet edecek kadar ileri götüreceğini hiç düşünmedik. Beckett'ı öldürmek mi? Bu benim tanıdığım adam değil."

Casteel elini saçlarının arasından geçirerek yeniden söylendi. İçime bir keder çökmüştü. Beckett'ın kurt formunda bizimle birlikte Spessa's End'e gelirken kuyruğunu sallayarak hoplayıp zıplayışları gözümün önünden gitmiyordu. İçimde öfke ve üzüntü birbirine karışıyordu. "Özür dilerim."

Casteel bana döndü. "Ne için özür diliyorsun?"

"Alastir'i sevip sayarsın. Canının buna çok sıkıldığını biliyorum."

"Öyle ama yapacak bir şey yok." Başını yana eğdi. "Ama bu onun kanından birinin ilk ihaneti değil."

Casteel duygularını içine hapsettiği halde göğsüme bir sancı saplandı. "Bu beni daha da üzüyor çünkü onu gerçekten korumak için uzun yıllar harcadın."

Casteel'in çenesinde bir kas gerildi, uzun bir sessizlikten sonra Kieran konuşmaya başladı: "Bence Alastir aileni önemsiyor ama krallığa olan sadakati her şeyden önce geliyor. Sonra Casteel'in ana babası, sonra da kendisi ve Malik. Böyle bir işe karışması için aklıma gelen tek mantıklı neden, senin ne olduğunu herkesten önce anlaması ve bunun Atlantia ve Kraliyet için ne anlama geldiğini biliyor olması."

Onlara Alastir'in bu işe karıştığını söylememiştim, bunun zorlama esnasında öğrenilebileceğini de sanmıyordum. Midem kasıldı, göğsümün ortası uğuldamaya başladı.

"Çünkü Alastir biliyordu."

İkisi de bana baktı.

"Craven'ların hana saldırdığı gece Alastir oradaydı. Annemle babamın Atlantia'ya geçmesine yardım etmek için gelmişti" dedim başımı iki yana sallayarak. "Annem ve babam ona güveniyordu. Ona neler yapabileceğimi söylediler, Alastir de bunun ne demek olduğunu biliyordu. Alastir bana annemle babamın Yükselmişlerin ne yaptığından haberdar olduğunu söyledi, annemin bir... Refakatçi olduğunu." Casteel'e bakınca kaskatı kesildiğini gördüm.

"Alastir bahsedene kadar onları tamamen unutmuştum ama sonra siyahlar giyinen bu kadınları sık sık Kraliçe Ileana'nın yanında gördüğümü hatırladım. Doğru hatırlıyor muyum bilmiyorum."

Casteel dudaklarını büzdü. "Refakatçiler gerçek. Onlar Kan Kraliçesi'nin özel muhafızları." İçimden bir ürperti geçti. "Annen de onlardan biri miydi bilmiyorum. Bu bana pek olası gelmiyor. Annenin kendini savunmadığını söylemiştin, oysa o kadınlar bilinen tüm ölüm şekillerine karşı eğitilmişlerdir."

"Bilmiyorum" dedim. "Dövüştüğünü hatırlamıyorum ama..." O gece annemin elinde bir şey tuttuğunu hatırlıyordum. "Gerçekten bilmiyorum ama Alastir onları kendisinin öldürmediğini söyledi. Craven'ları oraya başka bir şeyin getirdiğini söyledi. Bunu Karanlık Olan'ın yaptığını söyledi. Sen değil, başka biri."

"Bu çok saçma" diye homurdandı Kieran. "Ayrıca Craven'lar ortaya çıkıp pis işlerini onun yerine yaptığı için de epey şanslıymış."

Aynı kanıdaydım ama bilincimin eteklerinde dolanıp duran bazı görüntüler vardı. Gerçi duman gibiydiler. Ne zaman onları tutmaya kalksam parmaklarımın arasından kayıyorlardı.

İçimi çektim. "Alastir'in bana karşı tavırlarının büyük kısmı rolmüş." Bu çok üzücüydü çünkü Alastir... bana biraz Vikter'ı hatırlatıyordu. "Kaç defa gelip kaçmak için yardım isteyip istemedi-

ğimi sordu. Zorla evlendirilmeme gönlünün razı olmadığını söyledi. Ben de onun iyi bir adam olduğunu sandım."

"Belki de başta bunu içtenlikle teklif etmişti" dedi Kieran. "Kim bilebilir?"

"İşin içine sonradan mı art niyet girdi diyorsun?" Casteel'e baktım. "Yeğeninin kızıyla evlenmeni istemesi sana da tuhaf gelmiyor mu?"

"Bunu isteyen sadece o değildi" dedi Casteel. "Babam da bunu istiyordu."

"Ve Alastir babanın danışmanı" dedim. "Sen kızıyla nişanlanmışken bunu istemesi bana garip geliyor. Aradan uzun yıllar geçtiği için belki de o kadar da tuhaf değil ama... bana yine de garip geliyor."

"Tuhaf ama duyulmamış değil." Casteel düşünceli bir ifadeyle gözlerini kıstı. "Ölenlerin kardeşleriyle yıllar sonra ilişkiye giren birkaç dul erkek ve kadın hatırlıyorum."

Bunu anlamam mümkün değildi. O durumdaki birini yargılayacak değildim ama ben olsam eşimin bir başkasının yerine koyulduğundan şüphe etmesi canımı sıkardı. "Kontrol edebileceği biriyle evlenseydin Alastir'in taht üzerinde daha fazla etkisi olacağını biliyorum. Benimle evlenmenin Alastir'i Atlantia üzerindeki etkisini kaybetmenin eşiğine getirdiğini ve Alastir'in benim ne olduğum gerçeğinden haberdar olduğunu da biliyorum. Alastir'in asıl hedefinin Atlantia'yı korumak olduğunu hiç sanmıyorum. Bence kontrolü elinde tutmaya devam etmek istiyordu ve aslında bir darbe tertipliyordu. Bunları ona da söyledim."

Casteel'in yüzüne yavaş yavaş hafif bir gülümseme yayıldı. "Gerçekten mi?"

"Evet." Dudaklarımda minik bir sırıtış belirdi. "Bundan pek de memnun olmadı. Epey itiraz etti."

"Epey itiraz mı etti?" dedi Kieran.

Başımı salladım. "Galiba doğru olanı yaptığına inanıyordu ama bence sahip olduğu nüfuzu korumak ve öç almak istiyordu."

"Mantıklı" dedi Casteel. "Babam da Alastir gibi intikam istiyor. Malik olsa savaş istemezdi, benim de istemediğimi biliyor. Babam da Alastir de Spessa's End'de olanlardan çok etkilendi."

"Ama Alastir bunun yeterli olduğuna inanmıyor" dedim Alastir'in verdiği cevabı hatırlayarak. "Babanın da yeterli bulmadığını söyledi."

"Yeterli olmadı" diye kabullendi Casteel. "Ayrıca Alastir pazarlık planlarıma pek sıcak bakmadı. Solis'ten kan istiyor. Babam da öyle. Alastir ağabeyimden umudu kesmek gerektiğine inanıyor." Casteel kollarını göğsünde kavuşturdu, kederin keskin kokusunu aldım. Acısını hafifletmek için ona doğru yürümeye başladım. Sonra kendimi durmaya zorladım çünkü bir defasında bunu yapmamamı istemişti. Casteel sözlerine devam ederken ellerimi birbirine kenetledim. "Belki de Gianna karım olursa nüfuzunu kullanabileceğini düşünüyordu."

Gianna.

Şimdiye dek hiç görmediğim dişi kurt hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum. Casteel'in hiçbir zaman onunla evlenmek gibi bir niyeti olmamıştı, ona kalırsa Gianna'nın da onunla ilgilendiği yoktu. Babasının ya da Alastir'in isteği yüzünden Gianna'yı suçlamak olmazdı. En azından kendime söyleyip durduğum buydu. Alastir Gianna'dan hiç bahsetmemişti.

"Alastir'in amacı ne olursa olsun" dedi Kieran, "şu anda gerçekten bir önem taşımıyor."

Galiba taşımıyordu. Çünkü Casteel Alastir'i bulmuştu ve kurdun artık nefes almadığını biliyordum.

Casteel gelip önümde diz çöktü. Ellerimi tuttu, ona bakarken kendine ve ailesine duyduğu öfkeyi hissettim. Ama bana yapılanlar yüzünden duyduğu öfke ve endişe bunu gölgeliyordu. "Gerçeği bu şekilde öğrenmek zorunda kaldığın için üzgünüm." Ellerimi kaldırıp avuçlarında tuttu. "Neler hissettiğini hayal dahi edemiyorum."

"Onu öldürmek istedim" diye itiraf ettim. Casteel dudaklarını uzatıp iki elimin üstüne de birer öpücük kondurdu. "Ne istersen vereceğimi söylemiştim Prenses, hatırlıyor musun?"

"Evet?"

Casteel yine gülümsedi, bu kan vaat eden bir gülümseyişti. "Alastir hâlâ hayatta."

"Ne?" diye fısıldadım.

"Çorak Topraklar'a gitmeden önce onu hapse attık" dedi Kieran. "Sana zamanında yetişemezsek diye en iyisinin onu öldürmemek olduğu kanaatine vardık."

Casteel gözlerime baktı. "Alastir senindir Poppy."

* * *

Öğrendiğime göre Skotos üzerinden yolculuk edecek ve hiç durmayacaktık. Kieran'a göre gece çökerken diğer tarafa varmış olacaktık çünkü zaten dağların çok yakınındaydık. Dağlardaki sisin içinde bir gece daha geçirmeye meraklı olmadığımdan bunu duymak beni rahatlatmıştı. Son defasında uçuruma düşmekten kıl payı kurtulduğumu hâlâ unutamamıştım ve şimdi bunu tekrar yaşamanın da gereği yoktu.

Kieran diğer kurtları ve kalan Atlantislileri hazırlamaya gittiğinde zihnim hâlâ allak bullaktı, hafızam yeni keşfettiğim şeylerin birinden bir diğerine atlıyordu. Küçük banyoya gidip odaya geri dönerken düşünmediğim üç şey vardı.

Ölümsüzlük meselesi ve bunun getirdiği her şey. Şaşırtıcı olsa da bunu düşünmemek bana hiç de zor gelmiyordu çünkü kendimi ok göğsüme saplanmadan önceki halimden hiç de farklı hissetmiyordum. Farklı göründüğümü de sanmıyordum. Banyoda bunu doğrulayabileceğim bir ayna yoktu ama Casteel de bir şey söylememişti. Kendimi her zamanki gibi hissediyordum.

Kraliçe meselesini de aklıma getirmek istemiyordum, tanrılara şükür Kieran da Casteel de bu konuyu açmamıştı. Açsalardı muhtemelen oracıkta düşüp ölürdüm.

Üçüncüsünü düşünmemeyi başaramıyordum. Alastir'in kimin soyundan geldiğime dair iddiası birkaç dakikada bir aklıma geliyordu. Kalın bir tunik giyen Casteel'i izliyordum. Biliyor muydu? Yakaladıkları zaman Alastir ona söylemiş miydi? Belki de söylememişti. Bir şey söylemek zorunda değildim. Casteel bilmiyorsa herhalde böylesi daha iyiydi. Az kalsın Atlantia'yı mahvedecek

olan kralın soyundan biriyle evlendiğini öğrenirse ne hissederdi? Atlantia'yı ve annesini. Midem çalkalanıp bulanıyordu. Annesi ne düşünürdü?

Yoksa annesi zaten biliyor muydu? Bu yüzden mi Casteel'e eve ne getirdiğini sormuştu. Kral Valyn, Casteel'in yanında dövüşmüştü ama bu bilmediği anlamına gelmezdi. Alastir bizden önce gelmişti, Casteel'in annesiyle babası bu işe karışmadıysa bile kimin soyundan geldiğimi biliyor olabilirdi.

Ya babası... Casteel'e durması için, kanını bana vermemesi için bağırdığını hatırlıyordum. Babası Casteel'in ne yapacağını anlamıştı, ah tanrılar, yüzlerce yıl önce Malec de aynı şeyi yapmış, çaresiz kaldığı için metresi Isbeth'i vampire dönüştürerek ilk vampiri yaratmıştı.

Sanki tarih trajik şekilde tekerrür ediyordu, yalnız ben vampire dönüşmemiştim.

Ama Kral Valyn bunu bilmiyordu.

"Baban nerede?" diye sordum Jasper'ın bulduğu çizmenin bir tekini elime alırken.

"Emil ve birkaç kişi onu Atlantia'ya geri götürdü. Şu anda gözetim altında tutuluyor."

Başımı çizmeden kaldırıp baktım. "Sence buna lüzum var mı? Onu gözetim altında tutmaya?"

Casteel kılıçlarından birini belindeki kına koyarken başını salladı. "Büyük ihtimalle seni vampire dönüştürdüğümü sanıyor" dedi az önce düşündüklerimi tekrarlayarak. "Onu Atlantia'ya yalnız yollasaydık hemen buraya geri dönerdi."

"Ne yapmak için?" Yumuşak, eski deri çizmeyi ayağıma geçirdim. Baldır kısmından biraz sıkıyordu ama iş görürdü. "Kafamı uçurmaya mı?" diye sordum şakayla karışık.

"Buna kalkışırsa canıyla öder" dedi Casteel açık konuşarak.

Donup kaldım. "Casteel..."

"Acımasızca geldiğini biliyorum." Eğilip çizmenin diğer tekini aldı ve ucuna iliştiğim ahşap sandalyenin yanına getirdi. "Ama yanına yaklaşan herkesin boğazını parçalamaya kalkan kana su-

samış bir Yükselmiş de olsan sana zarar vermeye kalkanın canına okurum."

Başımı kaldırıp ona bakarken kalbim bir an tekledikten sonra ağır ağır atmaya başladı. "Korkmalı mıyım yoksa koltuklarım mı kabarmalı bilemedim."

"Koltukların kabarmalı diyelim." Casteel çizmem elinde diz çöktü. "İş o raddeye varmayacağı için de şükredelim. Babam seni görünce Yükselmediğini, en azından vampire dönüşmediğini anlayacak."

Peki neye dönüşmüştüm? Casteel'in babası veya bir başkası buna cevap verebilir diye umuyordum. "Çizmelerimi kendim giyebilirim."

"Biliyorum. Ama böyle bir işe yaradığımı hissediyorum. Lütfen izin ver bir işe yarayayım."

"Madem 'lütfen' dedin" diye mırıldandım bacağımı kaldırarak.

Casteel bana şöyle bir bakıp sırıttı. "Nasılsın? Doğru söyle. Sadece fiziksel olarak demiyorum."

Casteel çizmemi ayağıma geçirirken kımıldamadan durdum. "Şey... iyiyim" dedim başını eğince önüne dökülen siyah saçlarına bakarak. "Sadece bana biraz tuhaf geliyor... çünkü kendimi tıpkı eskisi gibi hissediyorum. Hiçbir şey değişmemiş gibi. Belki de değişmemiştir, ha? Belki de sen beni iyileştirince..."

"Seni iyileştirmedim Poppy." Casteel çizmeyi yukarı çekerken başını kaldırıp bana baktı. "Kalbin durmuştu. Bir-iki saniye geç kalsaydım ölmüş olacaktın." Casteel gözlerime bakarken karnıma bir ağrı girdi. "Aynı değilsin."

Ellerimle sandalyeyi sıkıca kavradım. "Bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorum. Kendimi eskisi gibi hissediyorum."

"Açıklaması zor ama koku ve içgüdünün bir kombinasyonu gibi." Ellerini dizlerime koydu. "Sana dokunduğumda tenini ruhumda ve kalbimde hissediyorum. Hâlâ Poppy'sin ama damarlarındaki ölümlü kanını hissedemiyorum, ayrıca içgüdüsel düzeyde eskisinden farklı bir his veriyorsun."

"Ya" diye fısıldadım.

Casteel bir müddet bana baktı. "Tüm söyleyeceğin bu mu gerçekten?"

"Şu anda aklıma başka bir şey gelmiyor."

Casteel dikkatle gözlerime bakarak başını salladı. "Şu anda katandan geçenleri hayal dahi edemiyorum."

Kuru bir sesle güldüm. "Neler geçmiyor ki. Bir kısmını kafayı yemek için sonraya bırakabilirim. Ama..."

"Ama ne?" dedi Casteel hemen.

Ağzımı açacak olduysam da vazgeçtim, sonra yeniden denedim. Bir yandan sessiz kalmak, Kral Malec konusunu açmaktan kaçınmak istiyordum ama... aramızda söylenmemiş bir şeyler kalmasını da istemiyordum. Olanlardan sonra bu mümkün değildi. Casteel'in benim için göze aldıklarından sonra olmazdı. Artık birbirimizi kaybetmeye dayanamayacak kadar yakındık.

Hem söyleyeceğim şey onu şoke etse bile bu yüzden aramızın bozulacağına inanmıyordum. Biz... birlikteydik. Bunu atlatacak kadar güçlüydük.

Sandalyeyi daha da sıkı kavradım. "Onu yakaladığınız zaman Alastir bir şey söyledi mi? Benim hakkımda. Atlantia için tehlikeli olduğumu söylemek dışında... eminim bunu söylemiştir."

"Bir şeyler söyledi" dedi Casteel. "Ama fazla vakit yoktu, zaten seni bulmak için gerekenden fazlasını dinleyecek halde de değildim." Dizlerimi sıktı. "Neden sordun?"

Güçlükle yutkundum. "Bana Nyktos'un, ayrıca... Kral Malec'in soyundan geldiğimi söyledi."

Bana bakan Casteel'in yüzünde şoktan da dehşetten de eser yoktu. "O kadarını bana da söyledi."

"Öyle mi?" Casteel başını sallayınca sordum, "Peki bu seni rahatsız etmiyor mu?"

Casteel kaşlarını çattı. "Neden etsin ki?"

"Neden mi?" dedim afallayarak. "Çünkü o Malec ilk vampiri yaratan kişi. Annene ihanet etti..."

"Evet, bunları *o* yaptı. Sen değil." Ellerini dizlerimden ellerime kaydırdı. Sandalyeyi sıkan parmaklarımı yavaşça gevşetti. "Bunun doğru olup olmadığını bile bilmiyoruz."

"Alastir Malec'in yeteneklerinin benimkilere çok benzediğini söyledi, dokunuşuyla insanları iyileştirebiliyor, yetenekleri sayesinde birine hiç dokunmadan acı çektirebiliyormuş" dedim.

"Bunu hiç duymamıştım." Casteel parmaklarını parmaklarıma geçirdi.

"Alastir'in dediğine göre Malec'in neler yapabileceğini sadece birkaç kişi biliyormuş. Annen ve baban da biliyormuş."

"Öyleyse biz de onlara sorarız."

Gerildim. "Annen..."

"Annem onun soyundan geldiğin için sana düşman kesilmez" diye sözümü kesti. "Belki duyunca şoke olur. Hatta belki aklına unutmaya çalıştığı şeyler gelir ama uzaktan akraban olan birinin geçmişte yaptıklarından seni sorumlu tutmaz."

Buna inanmayı o kadar istiyordum ki. Casteel haklı da olabilirdi. Annesini tanıyordu, yine de annesinin ilk gördüğünde bana nasıl baktığı da söyledikleri de aklımdan çıkmıyordu. Ama verdiği tepkiler şoktan da olabilirdi. "Neden bana bir şey söylemedin?"

"Çünkü önemli olduğunu düşünmüyordum" dedi Casteel, samimi kelimeleri vanilya tadındaydı. "Alastir'in bunu sana söyleyip söylemediğini bilmiyordum, söylediğinin doğru olup olmadığını da. Açıkçası bana mantıklı gelmiyor. Yeteneklerinin ve gücünün açıklaması bu olamaz. Aynı yeteneklere sahip olman Malec'in soyundan geldiğini göstermez."

Ayağa kalktı, beni sandalyeden kaldırıp kollarını belime doladı. "Onun soyundan geliyor olsan bile bir şey fark etmez. Bu seni değiştirmez." Bana bakarken kehribar gözleri parlıyordu. "Gerçekten bunun beni rahatsız edeceğini mi düşündün?"

"Bu yüzden aramızın bozulacağını düşünmedim" dedim. "Ben sadece... onunla akraba olmak istemiyorum. Anneni şimdiye dek ettiğimden ve gelecekte edeceğimden daha fazla huzursuz etmek istemiyorum."

"Bunu anlayabiliyorum ama bak ne diyeceğim." Casteel alnını alnıma yasladı. "Annemin ne hissedeceğini dert etmiyorum. Ben senin için endişeleniyorum, sana olanlar yüzünden. Çok güçlü

davrandın. Saldırıya uğradın, esir alındın, neredeyse hayatını kaybediyordun." Elini yanağıma, yara izlerinin hemen üstüne koydu. "Neden Yükselmiş'e dönüşmediğini bilmiyoruz, belki de bir dönüşüm geçirdin ama henüz neye dönüştüğünü bilmiyoruz. Bunlar yetmezmiş gibi şok üstüne şok yaşadın, Yükselmişler hakkındaki gerçeği öğrendin, ağabeyin ve Tawny için endişelenirken şimdi de damarlarında tanrı kanı taşıdığını öğrendin."

"Sen böyle ardı ardına sıralayınca oturmaya ihtiyacım varmış gibi geldi" dedim.

Casteel burnumun üstüne bir öpücük kondurdu. "Ama oturmuyorsun. Ayaktasın. Üstesinden geliyorsun, şu anda sana hayranlık duymuyorsam ne olayım. Ama bunlardan hiçbirini henüz tam olarak idrak etmediğini biliyorum ve bu beni korkutuyor. Ne zaman nasılsın diye sorsam iyi olduğunu söylüyorsun, oysa ben bunun doğru olamayacağını biliyorum."

"Ben iyiyim." *Büyük ölçüde.* Yanağımı göğsüne yasladım. İyi olmam gerekiyordu çünkü Nyktos'un Odaları'na adım attığımdan beri olanların hiçbiri Casteel'le birlikte ağabeylerimizi bulmamız gerektiği gerçeğini değiştirmiyordu.

Ian.

Birden başımı kaldırdım, gözlerim kocaman açılmıştı. "Yüce tanrılar. Bu hiç aklıma gelmedi." İçimi saran umut gerilmiş kaslarımı gevşetti. "Ben vampir olmadıysam belki Ian da olmamıştır. Belki o da benim gibidir. Ben her ne isem artık. Belki de onlar gibi olmamıştır."

Casteel ihtiyatlıydı. "Bu mümkün Poppy" dedi, sesi temkinli çıkıyordu. "Ama Ian sadece geceleri görüldü. Ayrıca bir Yükselmiş'le evli."

Casteel'in söylemedikleri tozlu avcı kulübesinin içinde havada asılı kaldı. Ian'la aramızda kan bağı olmayabilirdi ya da kanında ether taşıyan aynı ebeveynden olmayabilirdik. Bunu bilmiyordum. Ama Casteel'in Ian'ı gündüz vakti görmemiş olması ya da Ian'ın bir Yükselmiş'le evlenmesi vampire dönüştüğü anlamına gelmezdi. Şimdi içimde yeşeren umut bir hafta önceki kadar cılız ve dayanaksız değildi, sarılmam gereken bir umuttu.

Ben de öyle yaptım.

* * *

Casteel beni hemen sabah güneşine çıkarmayıp verandaya açılan küçük girintide bekletti, Kieran kocaman siyah bir atla –Setti– kahverengi bir atın arasında durmuş bizi bekliyordu. Setti hafifçe kişneyerek parlak siyah yelesini salladı. Casteel adımlarımı yavaşlatarak beni güneşe ağır ağır çıkardı.

Hiçbir şey olmadı, sadece güneşi yüzümde hissetmenin verdiği mutluluk vardı.

Setti'yi okşayıp kulağının arkasını kaşırken gözlerimi kulübenin etrafındaki ağaçlarda gezdirdim. Arada bir alçak dalların arasında gözüme gümüşi, beyaz ya da siyah bir parıltı ilişiyordu. Kulübeyi çevreleyen ağaçlar hem kahverengi renkte kıvrılmış yapraklarla hem de daha parlak, daha yeşil olanlarla doluydu. Sanki ani bir soğuk hava dalgası yaprakları şoka uğratmıştı. Ama Skotos eteklerindeydik ve ağaçların arkasında yükselen sisli dağları görebiliyordum. Buradaki bitkilerin soğuğa alışık olması gerekmez miydi?

Casteel heybeleri bağladıktan sonra eyeri tutup Setti'nin sırtına bindim. Yerime yerleşip başımı kaldırınca sadece Kieran ve Casteel'in değil, esmer tenli bir Atlantislinin de aval aval bana baktığını gördüm. Naill avcı kulübesinin yanından dolanıp gelmişti. Üçü de bana atın sırtında ters takla atmışım gibi bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordum elimi darmadağın saçlarıma götürerek. Kulübede saç fırçası olmadığından rüzgâr tüneline yakalanmışım gibi göründüğümden şüphem yoktu.

Naill kaşlarını kaldırarak ağır ağır gözlerini kırptı. "Bu çok... etkileyiciydi."

Kaşlarımı çattım. "Neymiş o etkileyici olan?"

"Setti'nin sırtına çıktın" dedi Casteel.

"Ee?" Dudaklarım aşağı büküldü.

"Üzengiyi kullanmadın" dedi Kieran, o sırada Naill Kieran'ın yanındaki ata bindi.

"Ne?" Kaşlarım daha da çatıldı. "Bundan emin misin?" Kullanmış olmalıydım. Ayağımı üzengiye koymadan ya da yardım almadan Setti'nin sırtına çıkmam mümkün değildi. At bunun için fazla yüksekti, üst bedenim de destek almadan bunu becerebileceğim kadar güçlü değildi.

Böyle bir şeye kalkışsaydım kesin çuvallardım.

"Kesinlikle üzengiye basmadın" diye doğruladı Naill. Hayret dolu bakışlarının daha çok vampire dönüşmemiş olduğum gerçeğinden kaynaklandığını düşündüm.

"Gel." Casteel ellerini uzatıp parmaklarını oynattı. "Bir in bakayım."

"Daha yeni bindim."

"Biliyorum, yalnızca bir saniyeliğine." Yeniden parmaklarını oynattı. "Bir şeye bakmak istiyorum."

İçimi çekerek ellerimi avuçlarına koyup beni Setti'nin sırtından indirmesine izin verdim, Setti merakla bizi izliyordu. Hepsinin önünde yeniden Setti'ye binmemi istemesinler diye dua ediyordum. "Ne oldu?"

Casteel ellerimi bırakıp geri çekildi. "Vur bana. Sertçe vur. Sakınmadan."

Alnımı kırıştırdım. "Neden sana vurmamı istiyorsun?"

Naill eyer kaşının üstünde kollarını kavuşturdu. "Güzel soru."

"Vur" diye üsteledi Casteel.

"Sana vurmak istemiyorum."

"Bu bir ilk olacak" dedi Casteel gözleri güneş ışığında parıldarken.

"Şu anda sana vurmak istemiyorum."

Casteel bir müddet sessiz kaldıktan sonra Kieran ve Naill'e döndü. "Size Poppy'yi göğsüne bastırdığı bir kitapla pencerenin önüne tünemiş halde gördüğüm zamandan bahsetmiş miydim çocuklar?"

Gözlerimi kısarak baktım, "Hayır ama merak ettim" dedi Naill.

"Cas" dedim.

Casteel bana bakıp uyarırcasına gülümsedi. "Bir kitabı vardı, en sevdiği kitap oydu. Masadonya'dan ayrılırken bile kitabı yanında getirdi."

"Hiç de değil" dedim.

"Utanıyor" dedi Casteel, "çünkü seksle ilgili bir kitap. Öyle sıradan bir seks kitabı da değil. İçinde öyle akla hayale gelmez ve ayıp şeyler var ki..."

Fırlayıp karnına bir yumruk attım.

"Hassiktir" diye hırladı Casteel iki büklüm olurken, Naill hafifçe ıslık çaldı. "Vay canına."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Şimdi mutlu musun?"

"Evet" diye hırıldadı Casteel güç bela. "Yeniden nefes alabildiğimde mutlu olacağım."

Gözlerimi devirdim.

"Lanet olsun." Casteel başını kaldırıp hafifçe büyümüş gözlerle bana baktı. "Cidden... güçlüsün."

"Sana söylemiştim" dedi Kieran. "Güçlü olduğunu söylemiştim."

Birden kanını içmeye kalktığım zaman Kieran'ın Casteel'e böyle söylediğini hatırladım. Kollarım gevşeyip iki yanıma düşerken mideme bir ağrı girdi. "Güçlendiğimi mi düşünüyorsun?"

"Düşünmek mi?" Casteel bir kahkaha attı. "Düşünmüyorum, biliyorum. Eskiden de sıkı vururdun ama bu başka bir şeydi."

"Aslında sana bütün gücümle vurmadım" dedim.

Casteel gözlerini bana dikti. "Vay canına."

"Bir daha sana vurmamı isteme. Çünkü yapmayacağım."

Casteel'in yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı, dilime baharat tadı geldi. "Sende gerçekten bir sorun var" diye homurdandım.

Başımı çevirirken sağ yanağında bir gamze belirdi. Az sonra yanımda bitiverdi, dudağımın kıyısına bir öpücük kondurdu. "Hoşuma gitti" dedi ellerini kalçalarıma koyarak. "Hem de çok."

Saç diplerime kadar kızararak hiçbir şey söylemeden eyeri tuttum. Belki ihtiyacım yoktu ama Casteel bu kez binmeme yardım etti. Sonra arkama atlayıp dizginleri aldı. Güçlenmiş olabileceğime dair ne düşüneceğimi bilemiyordum. Kafamda bu düşünceye ayırabileceğim bir yer kalmamıştı. O yüzden bunu da daha sonra düşünülecekler listesine ekleyip Naill'e döndüm. "Teşekkür ederim."

Naill alnını kırıştırarak bana baktı. "Ne için?"

"Irelone'da Casteel'e yardım ettiğin için. Bana yardım ettiğin için" dedim.

Naill sırıtarak bir Casteel'e bir bana bakarken başını iki yana salladı. "Önemli değil Penellaphe."

"Bana Poppy diyebilirsin" dedim, yardım edenlere dost gözüyle bakabileceğimi düşünüyordum. Casteel'e karşı kendilerini buna mecbur hissettikleri için yardım etmiş olsalar da fark etmezdi. Benim için fark etmezdi.

Naill'in sırıtışı çarpıcı bir gülümsemeye dönüştü. "Önemli değil *Poppy*."

Yanaklarımın yeniden kızardığını hissederek etrafa bakındım. "Delano ve Jasper nerede?" diye sordum Casteel Setti'yi ağaçlara doğru çevirirken. "Ve diğerleri?"

"Hepsi etrafımızda" dedi Casteel Setti'yi hafifçe dürterek.

"Onların atı yok mu?" Kieran'a bakarak kaşlarımı çattım. "Senin atın nerede?"

Kieran başını iki yana salladı. "Skotos yolu zorlu, ayrıca hızlı gitmemiz gerekiyor. Kurt formunda daha az enerji harcarız. Dahası bu şekilde daha çok yol alabiliriz."

Vay. Bunu bilmiyordum. Önümüzde yürüyen Kieran'ı izledim. Ağaçlara doğru giderken eğilip tuniğinin eteklerini topladı. Şimdiden yalınayak olduğunu fark ettim. Tuniği kafasından sıyırıp çıkardı. Sırtındaki kaslar bir araya toplanırken bir kolunu uzatarak gömleği bir kenara attı.

"Resmen müsriflik" diye homurdandım havada birkaç saniye uçtuktan sonra yavaşça yere inen siyah tuniği izleyerek. Az sonra peşinden Kieran'ın pantolonu geldi.

Naill içini çekerek atını sürdü. Eyerin üstünde yana doğru eğilerek bir kolunu uzatıp kıyafetleri yerden aldı. "Aslında krallığa kıçın çıplak dönesin diye bunları burada bırakmam gerek."

Göz ucuyla Kieran'ın kolunu havaya kaldırıp orta parmağıyla hareket çektiğini gördüm. Kendime ona bakmamamı söyledim ama şekil değiştirmek üzere olduğunu biliyordum ve bu son dere-

ce büyüleyici bir şeydi. Kendime engel olamadım. Yüzüm kuzeye dönükken çaktırmadan bakmaya başladım.

Pek yararı olmadı.

Kieran öne atılınca bir an gerekenden de fazlasını gördüm. Sonra değişti, incelip koyulaştı. Kemikleri çatırdayarak uzadıktan sonra yeniden birbirine kaynadı. Sırtında biten kahverengi tüyler uzayıp gürleşerek kaslarını örttü. Pençeler yere çarparken yaprakları ve tozları havaya kaldırdı. Saniyeler. Sadece saniyeler sürmüştü, sonra Kieran kurt formunda etrafı kollayarak önümüzden yürümeye başladı.

"Bunu görmeye alışacağımı hiç sanmıyorum" diye fısıldadım.

"Hangi kısmını?" dedi Casteel. "Şekil değiştirmeyi mi, yoksa Kieran'ın soyunmasını mı?"

Naill eyerin üstünde doğrulup Kieran'ın giysilerini torbasına sokarken sessizce güldü.

"İkisini de" dedim, ormana girerken gözüm ağaçlara kaydı. Ağaçların tepesi deforme olmuş, dallar üstlerine büyük bir el bastırmış gibi aşağı doğru bükülmüştü. "Bu ağaçlar hep böyle miydi?"

"Kulübeye geldiğimizde böyleydiler" dedi Casteel, yapraklar ve ince dallar Setti'nin toynakları altında çıtırdarken kolunu belime doladı. "Ama daha önce onları hiç böyle görmemiştik."

"Buna ne sebep olmuş olabilir?"

"Şiddetli bir fırtına geçmiş olsa gerek" dedi Casteel, Naill'e bakmış olduğumda onun da başını kaldırmış ağaçlara baktığını gördüm. Gördüğümüz tüm ağaçlar eğrilmiş ve şeklini kaybetmişti.

Ne tür bir fırtına bunu yapabilirdi? Yola devam ederken gördüklerimden huzursuz olup sessizliğe gömüldüm. Dağları gizleyen sise varmamız çok sürmedi. Öyle yoğun ve beyazdı ki çorbaya benziyordu. Sisin bana zarar vermeyeceğini bildiğim halde Kieran koşar adım ilerlerken gerildim. O zaman diğer kurtları fark ettim, etrafımızı saran ağaçların arasından çıkarak tereddütle sise giriyorlardı. Jasper ve Delano'nun yanımıza gelerek iki ata katıldığını gördüm. Bacaklarına ve bedenlerine incecik sis filizleri dolanmıştı.

Delano Naill'in atıyla Setti'nin arasına girerken başını kaldırıp bana baktı. Skotos'a ilk gelişimde Beckett'ın sisin içinde kayboluşunu hatırlayarak ona beceriksizce el salladım.

Ama o Beckett değildi.

Kalbime bir ağırlık çökerken başımı ileri çevirip kendimi kesif hiçliğin içine girmeye hazırladım. Gözlerimi kıstım. Sis hatırladığım kadar koyu görünmüyordu. Ya da *hareket ediyor,* döne döne seyreliyordu.

"Bu kez farklı" dedi Casteel belimi daha sıkı kavrayarak.

Sis iki yana doğru genişleyip dağılarak bize yol açtı. Dönüp arkamıza baktım. Sis tekrar kapanarak geçit vermez gibi görünen bir yoğunluğa büründü. Önüme dönünce ilerideki birkaç kurdun tüylerinin güneş ışığıyla parladığını gördüm.

İyice seyrelmiş olan sisin içinden çıktığımız an Aios'un altın ağaçlarının oluşturduğu büyüleyici manzarayı görmek için başımı kaldırdım.

"Yüce tanrılar" diye fısıldadı Naill.

Casteel arkamda kaskatı kesilirken Setti huysuzlanıp yavaşlayarak başını iki yana salladı. Önümüzde yürüyen kurtlar da durmuş, başlarını kaldırıp yukarı bakarken taş kesilmişti. Tenime bir ürperti yayılırken dudaklarım aralandı.

Kırmızı.

Kıpkırmızı yapraklar güneş ışığında milyonlarca kan birikintisi gibi parlıyordu.

Aios'un altın ağaçlarının hepsi kan ağacına dönüşmüştü.

12. BÖLÜM

Altın sarısı yerine kıpkırmızı bir örtünün altında Skotos Dağları'na öyle hızlı tırmanıyorduk ki Aios ağaçlarına ne olduğunu sorgulamaya vakit yoktu. Zaten Casteel de Naill de buna cevap veremezdi. Muhteşem bir manzara oluşturan ağaçların gövdesi altın sarısı yerine kırmızı parıltılar saçarken yaşadıkları şok ve tedirginliği aynı duyguları yayan kurtlarınki kadar net hissedebiliyordum.

Dikenli çalıların arasından sızarak ormanın yosun kaplı toprağında kıvrılarak ilerleyen sis incecik çizgilerden ibaret olsa da daha önceki gibi gruplara ayrıldık. Hiç durmadan tırmanmaya devam ederken Kieran ve Delano yanımızdan ayrılmıyordu. Ne kuş ne de başka bir hayvan sesi vardı, kırmızı yapraklarla dolu dallar üstümüzde sallanıp durduğu halde rüzgârın yankısı da duyulmuyordu. Acıkıp acıkmadığımı soran Casteel'den ve daha yükseklere çıktıkça viskinin içimizi ısıtacağını öne sürerek matarasını uzatan Naill'den başka kimse konuşmuyordu. Saatlerce yol aldıktan sonra ihtiyaç giderip atların karnını doyurmaya, Naill ve Casteel'in de pelerinlerine sarınmasına yetecek bir mola verdik. Casteel kulübeden aldığı battaniyeyi sırtıma attıktan sonra ürpertici sessizliğine rağmen hâlâ güzel olan dağda yolumuza devam ettik. Başımın üstündeki yapraklara ve yere dökülmüş olan, kayaların ve çalılıkların ardında görünen koyu kırmızı renkte olanlara bakmaktan kendimi alamıyordum. Sanki dağ kocaman bir Kan Ormanı'na dönüşmüştü, Craven'ların olmadığı bir Kan Ormanı'na.

Tanrıça Aios dağın bir yerinde uykuya yattıktan sonra ne olmuştu da etekleri ve tüm sırtları boydan boya kaplayan altın ağaç-

lar böyle değişmişti? Bu soru saatler geçtikçe kafama daha çok takılıyordu. Arada bir yadsımaya kalksam da burada meydana gelen değişimle bana olanların aynı zamana denk gelmesi tesadüf olamazdı. Şimdiye dek üç kez kanımın damladığı yerden hızla bir ağaç bitmişti, Bauer Kalesi'nin yıkıntılarında o ağacın kökleri de etrafıma toplanmıştı, Casteel'le ikimizin etrafına; ağaç bizi yere çekmek ya da korumak ister gibiydi. Bilemiyordum ama Kieran'ın kaygan, koyu gri kökleri parçaladığını çok iyi hatırlıyordum.

Bunlar kemik zincirlere dolanmış köklerin aynısıydı.

Ölüm tehlikesi atlattığım için mi buradaki ağaçlar bu haldeydi? Ya avcı kulübesinin oradaki deforme olmuş ağaçlar? Ormandan esip geçen ve Aios ağaçlarını kan ağaçlarına çeviren fırtına faniliğim son bulacak diye mi çıkmıştı? Ama nasıl? Ve neden? Burada uyuyan tanrıçayı bir şekilde etkilemiş miydi? Casteel ve Kieran'ın ölümümü engellemek için uyandığına inandıkları tanrıçayı?

Öyle olmadığını umut ediyordum.

Dağların tedirgin edici atmosferine ve korkunç hızımıza rağmen bitkinlik yakamı bırakmayınca Casteel'e gitgide daha çok sokulur oldum. Gözümü kırptığım her defasında üstümüzdeki yaprakların arasından süzülen güneş ışınlarına karşı gözlerimi yeniden açmak daha da zorlaşıyordu.

Battaniyenin altında parmaklarımı gevşekçe Casteel'in koluna doladım, bakışlarım önümüzde yan yana koşmakta olan Kieran ve Delano'ya kaydı. Gözlerim kapanmaya başlarken kafamdan türlü düşünceler geçiyordu. Casteel bana kanını verdikten ve birlikte kulübeye geldikten sonra ne kadar uyuduğumu bilmiyordum. Sormayı akıl edememiştim ama bana uzun müddet uyumuşum gibi geliyordu. Ama derin bir uyku değildi. Hiç değilse bütünüyle derin değildi çünkü rüyalar görmüştüm. Şimdi hatırlıyordum. Annemle babamın öldüğü geceyi görmüştüm ve bu rüyalar daha önce gördüklerimden farklıydı. Annem çizmesinin içinden bir şey çıkarmıştı, uzun, ince ve siyah bir şey. Ne kadar hatırlamaya çalışsam da şimdi göremiyordum ama orada başka biri daha vardı, annemin konuştuğu ve sesi geçmişte duyduğum sese, babamla konuşan ve artık Alastir ol-

duğunu bildiğim kişinin sesine hiç benzemiyordu. Siyahlar içinde bir figürdü. Başka rüyalar da gördüğümü biliyordum ama yorgun zihnim onları bir türlü hatırlayamıyordu. Rüyamda gördüklerim sonunda su yüzüne çıkan eski hatıralar mıydı? Yoksa Alastir'in Karanlık Olan hakkında söyledikleri yüzünden oraya yerleşip hayal gücümün bir parçası haline mi gelmişlerdi?

Ama rüya değil de gerçekmiş gibi gelen bir şey varsa o da gördüğüm kadındı. Nyktos'un Odaları'nda zihnimi dolduran, uzun gümüşi-sarı renkte saçları olan o kadın. Hiçliğin içinde sürüklenen bomboş bir beden olmaktan kurtulduğumda ortaya çıkmıştı. Biraz bana benziyordu. Yüzünde daha fazla çil vardı, saçları farklıydı, yeşil-gümüş rengi alacalı gözleri de bir acayipti, Odalarda yanıma geldikleri zaman kurtların gözleri de tıpkı böyle görünüyordu.

Kadının yanağından kanlı bir gözyaşı süzülmüştü. Bu da bir tanrı olması gerektiğini gösteriyordu ama hiç saçları ve yüzü bu şekilde tasvir edilen kadın bir tanrı duymamıştım. Doğrulmaya çalışırken dudaklarım bitkince aşağı kıvrıldı. Kadın bana bir şey de söylemişti, şoke etkisi yaratan bir şey. Şimdi sesini kafamda neredeyse duyabiliyordum ama handaki geceye dair rüyalarımda olduğu gibi bilincimin eteklerindeki bu ses de netlikten yoksundu.

Casteel başımı göğsüne daha rahat dayayabileyim diye beni kendine çekti. "Uyu" dedi yumuşak bir sesle. "Ben seni tutarım. Rahat rahat uyu."

Kimsenin böyle bir şansı yokken uyumak bana doğru gelmiyordu ama uykuya daha fazla karşı koyamadım. Pek derin bir uyku olduğu söylenemezdi. Unutmak istediğim şeyler peşimi bırakmadı. Kendimi yeniden yeraltı mezarlarında duvara zincirlenmiş buldum. Başımı yana çevirince ağzıma safra tadı geldi.

Ah tanrılar.

Cesetlerden biriyle yüz yüzeydim, bomboş göz çukurları hiçliğe açılan geçitler gibiydi, birden ceset *titredi*.

Çenesi açılınca havaya tozlar savruldu, dudaksız ağızdan kupkuru bir hırıltı döküldü. "Sen de bizim gibisin." Ağzından düşen dişler yuvarlanırken unufak oluyordu. "Sonun da bizim gibi olacak."

Sırtımı elimden geldiğince duvara bastırırken bileklerimdeki ve bacaklarımdaki bağların gerildiğini hissediyordum. "Bu gerçek değil..."

"Sen de bizim gibisin" dedi bir başka ceset başını bana çevirerek. "Sonun da bizim gibi olacak."

"Hayır. Hayır." Kurtulmak için bağlara asılınca kemiklerin etimi kestiğini hissettim. "Ben bir canavar değilim. Değilim."

"*Değilsin*" dedi yumuşak bir ses, nereden geldiği belli değildi, birden duvara dayalı cesetler titreyip kıpırdanmaya başladı, kemikleri gıcırdayarak birbirine sürtünüyordu. Ses sanki... Delano'nun sesi miydi? "*Sen meyaah Liessa'sın. Uyan.*"

Yanımdaki şeyin ağzından kopan sessiz çığlık az sonra uzun ve canhıraş bir ulumaya dönüştü.

"Uyan Poppy. Hadi uyan. Ben yanındayım." *Casteel.* Setti'nin güçlü kasları altımızda kımıldarken Casteel beni koluyla sıkıca sarıp olabildiğince göğsüne çekti. "Güvendesin. Kimse sana zarar veremez." Şakağıma bastırdığı dudakları sıcak ve rahatlatıcıydı. "Bir daha asla."

Kalbim deli gibi atarken derin derin nefes almaya çalıştım. Çığlık mı atmıştım? Hızla gözlerimi kırpıştırırken Casteel'in kollarıyla battaniye arasına sıkışmış olan ellerimi çekmeye çalıştım. Birini kurtarmayı başarınca hemen buz kesmiş yanaklarımı sildim, gözlerim solgun güneş ışınlarına ve başımızın üstündeki koyu, neredeyse siyah yapraklara alışmaya çalışıyordu. Güçlükle yutkunarak gözlerini ileri dikerek atını sürmekte olan Naill'e, sonra da önümüze baktım. Kahverenginin yanında koşan beyaz kurt başını çevirip kulaklarını dikerek bize baktı. Gözlerimiz bir anlığına birleşince kurdun endişesini hissettim. Göğsümdeki uğultu artarken kurdun duygularına olan bağlantım boyunca kişisel bir geçit açıldı, hissetmekten başka bir şeyi besleyen daha net bir bağ. İç rahatlığıyla alakası olmayan canlı, tüy kadar hafif bir his. Adeta ona özel bir damga –Delano'nun, özünde olduğu kişinin mührü– gibiydi.

Kurt bir kayanın üstünden atlarken göz temasını kesip Kieran'ın önüne geçti. Titreyerek iç geçirdim.

"Poppy?" Casteel'in parmakları önce çenemi, sonra da boynumu okşadı. "İyi misin?" diye sordu alçak sesle.

Bakışlarımı Delano'dan ayırarak başımı salladım. "İyiyim."

Casteel'in parmakları olduğu yerde kaldı, sonra elini indirip saç tutamlarımı avucuna aldı. "Rüyanda ne görüyordun?"

"Yeraltı mezarlarını" dedim boğazımı temizleyerek. "Yoksa... çığlık mı attım? Ya da konuştum mu?"

"Hayır" dedi Casteel, içimden tanrılara şükrettim. "Kıpırdanıp duruyordun da. Korkmuş gibi büzülüyordun." Sustu. "Anlatmak ister misin?"

Başımı iki yana salladım.

Casteel bir müddet sustuktan sonra, "Seni hissettiler" dedi. "Rüyanda her ne görüyorsan hissettiler. Kieran da Delano da. Bize bakıp duruyorlardı." Bakışlarım yine iki kurda kaydı. Artık yosunlarla kaplı olmayan toprağın üstünde koşuyorlardı. "Delano ulumaya başladı. O zaman seni uyandırdım."

"Sence... şu İlkel şey yüzünden mi?" diye sordum, Delano'nun sesini gerçekten duyup duymadığımı merak ediyordum. Bu çok saçmaydı çünkü Delano rüyamda söylediğim şeye cevap vermişti.

"İlkel *notam*'ı mı diyorsun? Sanırım öyle."

Casteel'e yaslanarak yukarı baktım. Ağaçlar seyreliyordu, şimdi pembenin canlı tonlarına ve koyu maviye boyanmış olan gökyüzünü yer yer görebiliyordum. "Skotos'u geçtik mi?"

"Evet" dedi Casteel. Hava ben uyumadan önceki kadar soğuk değildi.

Yolumuza devam ettik, gökyüzü kararırken altımızdaki toprak engebesiz bir düzlük halini alıyordu. Son ağaçları da geçtikten sonra Casteel battaniyemi biraz gevşetti, diğer kurtlar iki yanımızdan ortaya çıkıp gruba katıldı. Dönüp Casteel'in arkasına doğru baktım ama o kadar karanlıktı ki Aios ağaçlarını göremedim.

Atlantia halkının ağaçların değiştiğini görünce ne hissettiğini düşünmek bile istemiyordum. Başımı tekrar öne çevirip kayalık araziyi gözden geçirirken kalbim tekler gibi oldu. Hava her saniye biraz daha ılınsa da bu toprakları tanıyamamıştım.

"Neredeyiz?" diye sordum, gözüme önden giden gümüş rengi iri bir kurt ilişti. Jasper kayaları kolaycacık aşarak birinden diğerine atlıyor, diğer kurtlar da onu takip ediyordu.

"Saion's Cove'un güneyine çıktık" dedi Casteel. "Ione Falezlerinin bulunduğu kıyıya yakınız. Burada eski bir tapınak var."

"Odalardan falezleri görmüş olabilirsin" dedi Naill, arazi şimdi engebeli bir hal aldığı için atını yavaşlatmıştı. "Ama herhalde tapınağı görmemişsindir."

"Burası babamın beklediği, Alastir'in de esir tutulduğu yer" dedi Casteel bana.

Kalkıp otururken düşecek gibi olan battaniyeyi Setti'nin bacaklarına dolaşmadan yakaladım. Yer yer göze çarpan selvi ağaçları ileride sıklaşıyordu. Havada keskin tuz kokusu vardı.

"Burada durabilir ya da Saison's Cove'a devam edebiliriz" dedi Casteel. "Alastir'in icabına şimdi de sonra da bakabiliriz. Sana kalmış."

Alastir'in icabına bakmak Casteel'in babasıyla yüz yüze gelmek demek olsa da hiç tereddüt etmedim. "Bu işi şimdi halledelim."

"Emin misin?"

"Evet."

Dudakları yanağıma dokunurken gurura benzer bir şey Casteel'den bana aktı. "Çok güçlüsün."

Sol tarafımızdan bir akarsu sesi geliyordu. Skotos Dağları'nın yamacından inerek geniş araziye yayılan nehir ay ışığında parıl parıldı. Sular falezlerden aşağıdaki kayaların üstüne dökülüyordu.

Yıldızlar gökyüzünde parlıyordu, ağaçların arasından görünen sayısız meşalenin titreşen ışıkları neredeyse selviler kadar yüksek sütunlu cephelere turuncumsu bir aydınlık düşürüyordu.

Kurtlar ağaçların arasından kuşatılmış olan tapınağın geniş basamaklarına koşarken Kieran da babasına katıldı. Sütunların altında siyahlar giymiş birileri duruyordu, sormadan da bunların Casteel'in adamları ve Atlantia Muhafızları olduğunu biliyordum. Casteel'in güvendiği kişiler.

Kurtlardan birkaçı basamakları çıkarken Casteel Setti'yi yavaşlattı. "Büyük ihtimalle önce babamı göreceğiz. Yükselmiş'e dönüşmediğini görmesi gerek."

İçim gergin bir enerjiyle ve daha ham bir duyguyla uğuldarken başımı salladım.

"*Sonra* da Alastir'in icabına bakarız" diye devam etti Casteel belime doladığı kolunu çekerek. Eli karnımın üstünden kayarken arkasında ürpertiler bıraktı. "Alastir'den işimize yarayacak ne varsa öğrendim, yani bu gecenin nasıl sonlanacağını biliyorsundur."

Sinirlerim gerilirken bu işi bitirmeyi iyice kafama koydum. Bu gecenin nasıl biteceğini biliyordum. Kararlılık tenime işleyip kemiklerime doğru ilerliyor, göğsümün tam ortasına doluyordu. Başımı yukarı kaldırdım. "Ölümle."

"Peki senin elinden mi, yoksa benim mi?" diye sordu Casteel dudaklarını çeneme sürerek.

"Benim."

* * *

Casteel'le el ele Saion Tapınağı'nın basamaklarını çıktık. Neredeyse iki düzine kurt sütunların altında dolanırken Jasper ve Kieran gökyüzü kadar siyah ve neredeyse tapınak kadar yüksek kapıların önünde bekliyordu.

Sütunların arasında bekleyenler önce Casteel'i, sonra da beni fark edince hava tereddüdün keskinliğiyle ve merakın daha ferah limonumsu tadıyla doldu. Casteel'in bende sezdiği farklılığı onlar da hissetmişti. Bunu muhafızların kaskatı kesilmesinden, ellerini kılıçlarına atacakken durup başlarını yana eğerek sezdikleri şeyin ne olduğunu çıkarmaya çalışmalarından anlamıştım. Hiçbirinden korkmuyordum; ne muhafızlardan ne de diğerlerinden. İçlerinden birine bana baktığında ne hissettiğini, neden önce elini kılıcına atıp sonra durduğunu sormak istedim. Ama Casteel elimi daha sıkı kavrayarak kadınlardan birine yaklaşmama engel oldu. O anda yapmaya kalktığım şey buydu çünkü.

Zaten kuş yuvasına dönmüş saçlarımla, daracık pantolonum ve ayağımı sıkan çizmelerle, bana fazla büyük gelen tuniğin üstün-

de Casteel'in peleriniyle tanrılar bilir neye benziyordum. Belki de beni bir Craven sanmışlardı.

Son basamağı da çıktığımızda Atlantislilerden biri yanımıza yaklaştı. Bu Emil'di, bakışları Casteel'den bana kayarken kızıl-kestane saçları meşalelerin ışığında daha kırmızı görünüyordu. Yutkunurken gırtlağı inip kalktı, burun delikleri açıldı. Kılıcının kabzasını tutup hafifçe eğilirken yakışıklı yüzü biraz solmuştu. "Sizi burada görmek beni çok sevindirdi Majesteleri."

Hafifçe irkildim. Resmi unvanı kullanmasını hiç beklemiyordum, sonra Casteel'in karısı olarak resmi unvanımın bu olduğu kafama dank etti. Taç meselesiyle ilgisi yoktu. "Ben de öyle" dedim gülümseyerek. Orada olduğuma inanamıyormuş gibi bakan Emil'den bir şok dalgası daha yayıldı. Beni son gördüğünde içinde bulunduğum durum düşünülürse onu suçlayamazdım. "Yardımın için teşekkürler."

Teşekkür ettiğimde Naill bana nasıl baktıysa şimdi Atlantisli de öyle bakıyordu ama başını sallayarak selam verdi. Sonra Casteel'e döndü. "Babanız içeride ve pek keyifli olduğu söylenemez."

"Ona ne şüphe" diye mırıldandı Casteel.

Emil'in dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrılırken Naill yanımıza geldi. "Alastir'i kurtarmak için buraya gelen bir avuç Atlantisli ve ölümlü de öyle."

"Peki neler oldu?" diye sordu Casteel.

"Biraz... kanlı şeyler." Prensine bakarken Emil'in gözleri meşale ışığında parıldadı. "Hayatta kalanlar da... eğlenmeniz için Alastir'in yanına kapatıldı."

Casteel başını geri atarken yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi. "Babamın burada tutulduğundan başka kimsenin haberi var mı?"

"Hayır" dedi Emil. "Anneniz ve Taç Muhafızları hâlâ sizinle birlikte olduğunu sanıyor."

"Mükemmel." Casteel bana baktı. "Hazır mısın?"

Başımı salladım.

Emil tam geri çekilecekken durdu. "Az daha unutuyordum." Elini tuniğinin altına soktu. Jasper başını eğip bir adım ileri çıka-

rak tehdit eder gibi hırlayınca kaskatı kesildim. Casteel yanımda belli belirsiz kıpırdandı, vücudu gerilmişti. Atlantisli geniş omzunun üstünden huzursuzca iri kurda baktı. "Bu ona ait" dedi. "Ben sadece geri veriyorum."

Emil'in bir bıçak çıkardığını gördüm, ateşin ışığında kızılımsı bir siyahlıkla parlıyordu. Emil bıçağı elinde çevirip kemik sapı bana uzatınca nefesim kesildi. Bu benim kan taşı hançerimdi. On altıncı doğum günümde Vikter'ın hediye ettiği hançer. Kendimi koruyabilmem için kariyerini ve büyük ihtimalle hayatını tehlikeye atan adamdan bana hatıralar dışında bir tek bu hançer kalmıştı.

"Nasıl?.." Parmaklarımla soğuk kurt kemiğini kavrarken hafifçe öksürerek boğazımı temizledim. "Onu nasıl buldun?"

"Galiba şans eseri" dedi Emil hemen geri çekilerek, az kalsın sezdirmeden arkasına sokulmuş olan Delano'ya çarpıyordu. "Birkaç kişiyle birlikte kanıt aramak için geri döndüğümde kan ağacının altında buldum."

Yutkunarak boğazıma oturan yumruyu bastırdım. "Teşekkür ederim."

Emil başını sallarken Casteel Atlantislinin omzunu tuttu. Hançeri pelerinin altına soktum, sütunların yanından geçerek ilerledik. Duvarın dibinde ince yapılı bir genç duruyordu, Quentyn Da'Lahr'ın hüzünlü, yumuşak, neredeyse narin yüz hatlarını az kalsın tanımayacaktım. Gülümsemiyordu, gevezelik etmiyordu, tedirgin adımlarla bize doğru gelirken her zamanki gibi enerjiyle dolup taşmıyordu. Duyularım onun duygularıyla iletişime geçtiği an acısının keskin tadı nefesimi kesti. Tereddütle, acı bir suçlulukla doluydu ama altta yatan bir şey daha vardı... daha acı bir şey. *Korku*. Duyularım hızla korkusunun benden kaynaklanıp kaynaklanmadığını çözmeye çalışırken göğsüm sıkışıyordu. Sonra Quentyn'in Beckett'la yakın olduğunu hatırladım. İkisi arkadaştı. Arkadaşına ne olduğunu biliyor muydu? Yoksa hâlâ Beckett'ın saldırıda rolü olduğuna mu sanıyordu? Emin değildim ama Quentyn'in işin içinde olduğuna inanamazdım. Öyle olsaydı şimdi burada duruyor olmazdı.

Casteel'in kehribar gözleri genç Atlantisliye döndü ama daha

bir şey söyleyemeden Quentyn diz çöküp altın sarısı kafasını eğdi. "Özür dilerim" dedi hafifçe titreyen bir sesle. "Beckett'ın ne yapacağını bilmiyordum. Bilseydim onu durdurmak için..."

"Özür dilemene gerek yok" dedim, genç Atlantislinin boş yere suçluluk duymasına gönlüm razı olmamıştı. Herhalde diğerleri aslında neler olduğunu öğrenmemişti. "Beckett'ın hiç suçu yoktu."

"Ama o..." Quentyn başını kaldırdı, altın sarısı gözleri ıslaktı. "Sizi Odalara o götürdü ve..."

"O götürmedi" dedi Casteel. "Beckett ne Penellaphe'ye ne de bana karşı bir suç işledi."

"Anlamadım." Sarsakça ayağa kalkarken Atlantisli hem şaşırmış hem de rahatlamıştı. "Öyleyse nerede Majesteleri... yani Casteel? Sizinle birlikte mi?"

Casteel'in çenesinde bir kas seğirirken elini sıktım. "Beckett Spessa's End'den hiç ayrılmadı Quentyn. Amcasının suç ortakları tarafından öldürüldü."

Diğerleri genç kurdun öldüğünü duyunca bir tepki vermiş miydi bilmiyordum. Tek hissedebildiğim Atlantislinin içinde korkunç bir inkâr yumruğunun ardından hızla yükselen keder seliydi. Duyduğu acı öyle katıksız ve şiddetliydi ki infilak edip tuzlu havaya karıştıktan sonra yoğunlaşarak tenime yerleşti. Casteel'in ona ne kadar üzgün olduğunu söylediğini duydum, Quentyn'in başını iki yana salladığını gördüm. Yaşadığı acı... ölçüsüzdü, bir an acaba yaşadığı ilk kayıp bu mu diye düşündüm. Daha genç görünmesine rağmen benden büyüktü. Ama Atlantia hesabına göre hâlâ çok gençti. Acısını göstermemek için dudaklarını sımsıkı kapatıyor, sırtını dik tutmak için bocalıyordu. Prensi onunla konuşurken kurtların, Atlantislilerin ve muhafızların önünde kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Ne yazık ki içine dolan acı dalgaları yüzünden savaşı kaybediyordu. Kendini kaybetse de Casteel onu suçlamazdı ama cesur ve güçlü görünmek istediğini sezebiliyordum. Ve bundan nefret ediyordum. Acıların ve çalınan hayatların sorumlusu olanlardan daha da nefret ediyordum.

Hiç düşünmeden, güdülerimle hareket ettim. Dokunuşumun nelere kadir olduğunu artık hiç bilmediğimden ters gidebilecek

her şeyi sonra da takıntı haline getirsem olurdu. Elimi Casteel'in elinden çekip Atlantislinin koluna koydum. Kocaman açılmış gözleri hemen bana döndü. Gözyaşları kirpiklerine takılıp kalmıştı.

"Çok üzgünüm" diye fısıldadım, keşke söyleyecek daha iyi bir şey olsaydı, daha işe yarar, daha telkin edici bir şey. Ama kelimeler kaybın acısını hafifletmekte pek işe yaramıyordu. Ben de bildiğimi yaptım ve mutlu anlarıma, sıcak ve iyimser duygulara asıldım. Casteel beni sevdiğini söylediğinde neler hissettiğimi aklıma getirdim, Spessa's End'de yaptığı şeyi fark ettiğimde neler hissettiğimi. Bu duyguların bedenimden Quentyn'in bedenine akmasını sağladım.

Quentyn irkildi, içini dolduran keder ve şaşkınlığın şiddetle titreştikten sonra hızla yok olduğunu hissettim. Gergin dudakları gevşedi, kaskatı duran omuzları aşağı sarktı. Derin bir nefes aldı, artık acı hissetmiyordum. Kolunu bıraktım, duyduğu rahatlamanın uzun sürmeyeceğini biliyordum. Yine de arkadaşının ölümünü kabullenmesi için ona biraz zaman kazandıracağını umut ediyordum.

"Gözlerin" diye fısıldadı Quentyn gözlerini ağır ağır kırparak. "Tuhaf görünüyor..." Yanakları meşale ışığında kızardı. "Yani çok güzeller. Tuhaf bir güzellikleri var."

Kaşlarımı kaldırarak Casteel'e baktım.

Casteel'in yüz hatları yumuşamıştı. "Parlıyorlar" diye mırıldandı hafifçe öne eğilerek. "Aslında parlayan gözünün tamamı değil." Başını yana eğdi. "Işık zerrecikleri var. İrislerinde gümüş rengi ışıklar var."

Gümüş renginin sızdığı gözler.

Casteel bekledikleri yerde ne yaptığımı gören Kieran ve Delano'ya baktı. Parlak gümüş-beyaz çizgili açık mavi gözler.

Rüya olmadığını bildiğim bir rüyada gördüğüm kadının gözlerine benzeyen gözler, bana bir şeyler söyleyen kadının. O anda benliğimin her zerresi kadının söylediklerinin, her şeyin *cevabı* olduğunu anlamıştı.

13. BÖLÜM

Casteel bana döndü, elimi yeniden tutup dudaklarına götürdü. "Artık parlamıyorlar." Parmaklarıma bir öpücük kondurdu, bu tek hareket şimdiden içimi kaplayan gerilimi büyük ölçüde azaltı. Casteel başını eğdi, ağzını kulağıma yaklaştırıp fısıldadı, "Quentyn için yaptığından dolayı teşekkür ederim."

Başımı iki yana salladım, Casteel yanağımdaki pürüzlü yeri öptü. Parmaklarını parmaklarıma geçirerek muhafızlara işaret etti.

İki muhafız öne çıktı, ellerini kalplerinin üstüne koyarak eğildiler, her biri siyah kapıların tokmaklarından birini tuttu. Muhafızlar açarken kapının kanatları taş zemine sürtündü. Sütunlara mum ışığı dökülürken Jasper yavaşça yürüyerek içeri girdi, gümüş rengi kürkü ışıkta parlıyordu. Oğlu ve Delano da onu takip etti, Casteel'le yürümeye başladık, kurt hançeri hâlâ elimdeydi, onu pelerinin altına gizlemiştim. Geri kalan kurtlar iki yanımıza geçerek salonun dört duvarı boyunca uzanan kalın sütunlar arasından ilerledi, bunlar Solis tapınaklarındakiler gibi ışığı yansıtan siyah taş sütunlardı. Kurtların o parlak sütunlar arasından ilerleyişini izledim, kulaklarını yatırmışlardı, gözleri ışıl ışıl bir buz mavisine dönmüştü, Saion Tapınağı'nın ortasına dizilmiş çok sayıdaki taş sıradan birinde sırtı bize dönük oturmakta olan uzun boylu, geniş omuzlu adamın etrafını sardılar. Adam başını çevirerek ilerleyen kurtları takip ederken sırtı kaskatı kesilmişti.

"Baba" diye seslendi Casteel kapı yumuşak bir sesle arkamızdan kapanırken.

Atlantia Kralı ağır ağır kalkıp bize döndü, eli yanına, kılıcının olması gereken yere kaydı. Nyktos'un Odaları'ndayken hiç renk vermeyen adam şimdi bakışları oğlundan bana kayarken duygularını kontrol edemiyormuş gibi görünüyordu.

İrkilerek bir adım geri gidince bacakları arkasındaki sıraya çarptı. "Sen..." Sözünü yarıda kesince birden bütün bedenim buz kesti. Gözleri kocaman açılmıştı, gözbebekleri o kadar hızlı küçüldü ki dudaklarını aralayarak bana bakarken gözleri incecik altın sarısı birer çizgi halindeydi.

Duyularımı kapatma dürtümü bastırmaya çalışırken ağzım kurumuştu. Atlantia Kralı bize doğru bir adım atarken tüm duyularımı açık tuttum. Kieran'ın başı hemen krala döndü, içeride hafif bir hırıltı yankılandı ama Casteel'in babası duymamış gibiydi, "Ölmek üzereydin" dedi boğuk bir sesle.

Hatırlayınca içimden bir ürperti geçti. "Evet."

Sarı saç tutamları çenesini ve yanaklarını kaplayan kalın kılların üstüne düşüyordu. "Kurtarılamayacak kadar kötü durumdaydın" dedi hırıltılı bir sesle, bize doğru yavaşça bir adım daha attığı halde Kieran rahatlamış gibi hafifçe geri çekildi. "Seni gördüm. Yaranı ve ne kadar kan kaybettiğini gördüm. Kurtarılamayacak durumdaydın, seni ancak..."

"Kalan kanını alıp ona kendi kanımı verdim" dedi Casteel. "Bu sayede şu anda burada. Onu Yükselttim."

"Ama..." Kral ne diyeceğini bilemez haldeydi.

Hafifçe içimi çekip konuşmaya cesaret ettim. "Güneşe çıkabiliyorum, aslında bütün gün güneşin altında yolculuk yaptık. Tenim soğuk değil, ayrıca duygularım var" dedim. "Kimsenin gırtlağını parçalama ihtiyacı da hissetmiyorum."

Casteel gözlerime bakınca hafifçe keyiflendiğini hissettim.

"Ne?" diye fısıldadım. "Bunu özellikle belirtmem gerekiyor bence."

"Ben bir şey demedim."

Gözlerimi kısarak Casteel'e baktıktan sonra bakışlarımı tekrar babasına çevirdim. "Söylemeye çalıştığım şey bir vampir olmadığım."

Kral Valyn'in göğsü aldığı derin nefesle şişti, bu nefesle yaşadığı şokun her saniye azaldığını hissettim. Ama şaşkınlığının üstesinden bu kadar çabuk geldiğine inanmıyordum. Duygularını bastırıp kolayca bulamayacağım bir yere saklıyordu, tıpkı duygularını bilmemi istemediği zamanlarda oğlunun yaptığı gibi. Bir yanım, göğsümün tam ortası, enerjiyle uğuldayarak Kral Valyn'in ördüğü o duvarları delmek istiyordu; o zayıf bağlantı yerlerini bulup parçalamak ve...

Hayır.

Bunu istemiyordum.

Bunu bir sürü nedenden istemiyordum, bilhassa da büyük saygısızlık olacağı için. İnsanların duygularını bana kapatmaya hakkı vardı. Gerçekten önemli olan tek neden buydu ama böyle bir şey yapabileceğimden bile emin değildim.

Casteel'in babası hafifçe öksürünce dikkatimi yeniden ona verdim. "Bunu yaptığına inanamıyorum Casteel." Geri geri gidip sıraya oturdu, bir bacağını ileri uzattı. Onu okumaya kalkmadım. "Neler olabileceğini biliyordun."

"Neler olabileceğini çok iyi biliyordum" dedi Casteel. "Riskleri biliyordum, Poppy Yükselmiş olsaydı bile yine aynı şeyi yapardım."

Kalbim mutlulukla pırpır etti ama Casteel'in babası hiç de etkilenmişe benzemiyordu. "Bunun krallığımıza –halkımıza– neye mal olduğunu bile bile aynı riski göze aldın demek."

"Yaptığım şeyi şoke edici buluyorsan şunu anlamalısın ki *karım* için her şeyi yaparım." Casteel gözlerini babasının gözlerine dikti. "Hiçbir risk çok büyük, hiçbir şey çok kutsal değildir. Çünkü Penellaphe benim *her şeyim*. Ondan kıymetli hiçbir şey yok, *hiçbir şey*."

Dudaklarımı aralayıp hafifçe içimi çekerek Casteel'e baktım. Karmakarışık bir duygu yumağı boğazımdan yukarı doğru çıkıyordu.

"Bundan şüphem yok oğlum. Gelip Penellaphe'nin öldüğünü anladığın zaman oradaydım. Seni gördüm, seni daha önce hiç öyle görmemiştim. Bunu asla unutmayacağım" dedi babası, başımı hızla ona çevirdim. Bunu söyleyen ikinci kişiydi. "Hatta onu koruma

ihtiyacını bile anlayabiliyorum. Tanrılar, gerçekten anlıyorum." Elini yüzünden geçirdikten sonra sakalını kaşımaya koyuldu. "Ama Kral olarak yaptığın şeyi onaylamam mümkün değil."

Casteel elini elimden çekerken kurtlardan birkaçı Kral'a baktı. Prens'in içinde soğuk, son derece korkutucu bir öfke kabarmaya başlamıştı, Karanlık Olan diye bilinmesinin nedenlerinden birinin de bu öfke olduğunu biliyordum. "Senden onay istediğimi hatırlamıyorum."

Babası şöyle bir gülünce kalbim tekledi. "Her şey olup bittiğine göre bu zaten açıkça ortada."

"Yani?" diye sordu Casteel fazla yumuşak bir sesle. Fazla sakin.

Tüylerim diken diken oldu, kurt hançerinin sapını kavrayan elim terlemeye başlamıştı. Kurtların dikkat kesildiğini hissediyordum. Ürkütecek kadar kıpırtısızdılar. "Durun" dedim, bunu kurtlara mı salondaki tüm canlılara mı söylediğimden emin değildim. "Casteel büyük bir risk aldı, kime sorsanız bu riski almaması gerektiğini söylerdi ama aldı. Hepsi geçti. Ben vampir değilim." Uyandıktan sonra yaşadığım kana susamışlığı düşündüm. "Ya da en azından diğerleri gibi değilim. Casteel bir dersi hak ediyor olabilir ama..."

Babası bir kaşını kaldırırken Casteel kaşlarını çatarak bana baktı. "Şu anda bu bana çok yersiz geliyor" dedim.

"Haklısın" dedi Kral Valyn biraz düşündükten sonra. "Şansı varmış. Ya da şanslı olan sensin. Belki de ben ve bütün krallıktır şanslı olan; şanslıyız, çünkü bir Yükselmiş değilsin. O kadarını biliyorum. Yükselmiş olsaydın sana ne yapmak zorunda kalacağımı oğlum biliyor." Gözlerime baktı. "Ve bunu bu kurtlar –yüzlerce yıldır tanıdığım bu kurtlar– beni parçalamadan sana ulaşmamın pek de mümkün olmadığını bile bile söylüyorum." Gözlerini oğlunun gözlerine dikti. "Bizi batıda yatan gerçek tehlikeye karşı zayıflatacak bir savaşın başlamasına neden olabilirdin. Bunu biliyor olman gerek."

Casteel'in dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı, güldüğünü görünce gerildim. "Yaptıklarımın neye sebep olabileceğini biliyorum."

"Yani?"

"İşte buradayız" dedi Casteel.

Alev alev bir öfkenin babasının ördüğü duvarları delip geçtiğini hissedince soluğum kesildi. "Evet, hepimiz buradayız, görünen o ki birbirimizi sinirlendirmeye de kararlıyız. Gerçi ben değilim. Ben kimseyi sinirlendirmek istemiyorum, bunu bir değil iki kez saldırıya uğrayan ve göğsünden okla vurulan kişi olarak söylüyorum" dedim sertçe, bunun üzerine ikisi de bana baktı. "Yine de ikinize kesmenizi söylemek zorunda kalan ben oluyorum."

Kral gözlerini kırpıştırarak bana bakıyordu. "Neden bu bana anneni hatırlattı Cas?"

"Çünkü bunlar tam onun söyleyeceği şeyler" dedi Casteel. "Vurulma kısmı haricinde belki de söylemiştir."

Gözlerimi devirdim. "Peki, tamam, dediğim gibi ben bir Yükselmiş değilim, en azından diğerleri gibi değilim. Hepimiz bu konuda hemfikir olabiliriz, değil mi? Peki ne olduğumu biliyor musunuz?" dedim, sonra kendimi tutamayıp tuhaf bir kahkaha koyuverdim. Bunu duyan kurtlardan birkaçı merakla bana baktı. "Yüksek sesle söyleyince gerçekten çok acayip oluyor."

"Çok daha acayip şeyler duydum" dedi Casteel, bu kez *ben* merakla Casteel'e baktım. "Penellaphe bana eskisi gibi gelmiyor" dedi Casteel babasına, şimdi her zaman felaket habercisi olan o soğuk ses tonuyla konuşmuyordu. "Ama artık ölümlü değil."

Zaten biliyordum ama bunu duymak yine de çok tuhaftı.

"Hayır, değil." Babası beni öyle dikkatli bakışlarla süzdü ki tepki vermeden durmak çok zordu. Özellikle de bu bakışı sadece yara izlerime bakanlarda gördüğüm için. O anda Kral Valyn'in yara izlerimi gördüğünü bile sanmıyordum. "Ayrıca vampir de değilsin. Vampirler güneşe çıkamaz, hem değişimden sonra bu kadar çabuk türümüzün arasına karışıp böyle sakin davranamazlar."

"Sanmıyorum" dedi Casteel. "Ne olduğunu açıklayabilir misin?"

Babası uzun müddet cevap vermedi, gözlerimi ona dikmiştim ama hiçbir duygu algılayamıyordum. "Geldiği soydan kaynaklanıyor olsa gerek. Atalarından" dedi babası. "Her nasılsa buna soyu neden oldu. Sanki Penellaphe... ne diyeceğimi bilemiyorum."

Uyarı çanları çalmaya başlamıştı, çatışmanın birden ağzıma dolan acı tadının nedeni de buydu. Söylediklerinden fazlasını biliyor muydu? İç güdülerim bildiğini söylüyordu. Salona bakındım, sadece aramızdaki kurtları görüyordum. Derin bir nefes aldım. "Alastir bana kimin soyundan geldiğimi..."

"Alastir'in sana neler söylediğini tahmin edebiliyorum" diye sözümü kesti Kral Valyn. "Bir kısmı doğru olabilir. Bir kısmı da olmayabilir. Karımla birlikte senin için doğrulayabileceğimiz bazı şeyler var."

Kalbim duracak gibi oldu, bana sokulan Casteel'in sıcaklığını duydum. "Ama?"

"Ama bunları Eloana olmadan konuşamam" dedi babası, göğsümün yine sıkıştığını hissettim. Kral Valyn gözlerime baktı. "Beklemeni söyleyerek fazla şey istemiş olacağımı biliyorum ama Elona'nın da bu konuşmada hazır bulunması gerek."

Gerçekten Kral Malec'in soyundan olup olmadığımı, Casteel beni Yükselttiğinde neden vampire dönüşmediğimi öğrenmek için beklemem isteniyordu. Elbette bunu istemiyordum ama Casteel'e baktım. Bir an göz göze geldik, sonra Casteel babasına baktı. "Bunu istemek çok fazla olur baba."

"Biliyorum ama sen nasıl karın için her şeyi yapabilirsen ben de kendi karımı korumak için her şeyi yapabilirim."

"Neden korunması gerekiyor ki?" diye sordu Casteel.

"Yüzyıllardır peşimizi bırakmayan geçmişten." İçimi bir ürperti kapladı. Valyn yavaşça ayağa kalktı. "Yani ne kadar üstelesen de Eloana gelene kadar tek kelime etmeyeceğim. İstersen onu hemen çağır ama herhalde halletmen gereken daha acil meseleler vardır."

Alastir.

"Ayrıca beni burada tuttuğunu öğrenmeden önce annenle konuşmamı istersin diye düşünüyorum" diye sözlerini sürdürdü babası, sesinde acı bir alaycılık vardı. "Hem bu sayede dinlenecek zamanınız olur... ikinizin de. Hiç mola vermeden yolculuk yaptınız ve pek çok sorunla uğraştınız. Ama size kalmış tabii."

Casteel gözlerime baktı, epey zorlandıktan sonra başımı salladım. "Emin misin?" dedi Casteel alçak sesle.

"Evet" dedim, oysa hüsran çığlıkları atmak istiyordum.

Casteel'in babasının göğsü şişti. "Teşekkür ederim. Bence bu ekstra zamana hepimizin ihtiyacı var." İçimde minik bir huzursuzluk yumağı belirdi. Alastir, Casteel'in annesiyle babasının bu işe bulaşmadığını söylemişti ama Valyn'in bu konuşmayı ertelemek istemesinin, karısının da burada olmasını istemesinin muhakkak bir nedeni vardı. "Bence bu meseleyi harabelerde olmayan herkesten saklamamız akıllıca olur" dedi Kral Valyn. Diğer bir deyişle Casteel'in beni Yükselttiğini kimsenin bilmesi gerekmiyordu. "Orada bulunan herkese de gizlilik yemini ettirilmeli."

"Aynı fikirdeyim" dedi Casteel.

"Ama bende bir değişiklik seziyorsunuz, değil mi" Bir Casteel'e bir babasına baktım. "Bunu sezenler durumu anlamaz mı?"

"Sadece ne vampir ne de ölümlü olduğunu anlarlar. Hissettikleri ne olduğunu anlamaları için yeterli değil" dedi Casteel, bunu öğrenmek beni rahatlatmıştı. Peki ya Aios ağaçları? Ağaçlar Atlantia halkının bir şey olduğunu anlamasına neden olacaktı elbet. "Öyleyse gidebilir miyim?" diye sordu Kral Valyn oğluna, bunun ciddi bir soru olup olmadığını anlayamadım.

Casteel başını salladı. Kieran ve diğerleri bize doğru yaklaşan Kral'ı izlemeye başladı, Kral birkaç metre kala durup oğluna baktı. İkisi de bir şey söylemedi. İlişkilerinin hasar görmediğine inanacak kadar saf değildim, oysa öyle olmamasını isterdim. Tek yapabileceğim bunun onarılabilecek bir hasar olmasını dilemekti.

Kral Valyn'in bakışları gözlerime kaydı. "Geldiğinde sana yapılanlar için ve o zamandan beri olanlar için özür dilerim. Atlantia bu değil. Alastir'in ne planladığını bilseydik Eloana da ben de böyle bir şeyin yaşanmasına müsaade etmezdik" dedi, empati ördüğü duvarları yıkıp bana ulaşırken. "Özrümün olanları tamir etmeye yetmeyeceğini biliyorum, böyle bir ihanetin ve kötülüğün olası sonuçlarını değiştirmeyeceğini. Alastir ve işbirlikçilerinin işlediği suç budur işte."

Başımı salladım. "Önemli de..." Önemli değil diyecekken kendimi tuttum. Çünkü önemliydi, olanların hepsi önemliydi. Tek yapabildiğim başımı bir kez daha sallamak oldu.

Kral Valyn oğluna döndü. "Alastir'e ve aşağıda tutulan diğerlerine ne yapmayı planladığını tahmin edebiliyorum ama senden Alastir'in sabaha çıkmayacağına söz vermeni istiyorum. Eğer çıkarsa sabah infaz edilecek. Taç hâlâ benim başımda olduğuna göre bu yerine getirilmesi için bizzat ilgileneceğim bir emirdir."

Alastir için merhamet istemediğine sevinsem de taçla ilgili kısım içimde bir huzursuzluk yaratmıştı. Daha açıkça ifade etmesine gerek olmadan da ne demek istediğini biliyordum. Tacın ağırlığını uzun süre taşımayı beklemiyordu.

"Alastir sabaha çıkamayacak" diye güvence verdi Casteel. "Hiçbiri çıkamayacak."

Kral Valyn başını salladı, sonra bir an duraksadı. "İkiniz de hazır olduğunuzda bize gelin. Sizi bekleyeceğiz."

Casteel'in babasının kurtların onun için açtığı yoldan uzaklaşmasını izledim.

"Bir dakika. Lütfen." Casteel'in bakışlarını üzerimde hissederek kapının önünde duran babasına döndüm. Babası dönüp bana baktı. "Siz de Çorak Topraklar'daki yıkıntılardaydınız. Casteel'e yardım ettiğiniz için teşekkür ederim, bana yardım ettiğiniz için" dedim, umarım sonradan ona teşekkür etmekle aptallık yaptığımı anlayıp pişman olmam diye dua ediyordum. "Teşekkür ederim."

Kral Valyn başını yana eğdi. "Teşekkür etmene gerek yok. Artık sen de ailedensin. Elbette sana yardım edeceğim."

* * *

Ev.

Selvi ağaçlarının arasında, ayın huzmelerinin altında dururken Kieran da kurt formunda yanımda oturuyordu. Falez, Saion Cove'un şimdi gece göklerinin siyahlarını ve koyu mavilerini yansıttığı için kapkara görünen sularına bakıyordu. Buradan ağaçların ve vadilerin ötesinde yıldızlar gibi ışıldayan şehir ışıklarını görebiliyordum. Hepsi neredeyse gerçeküstü, güzel bir tuval gibi görünüyordu. Bana biraz Carsodonia'yı hatırlatıyordu ama orada

gece yarısı bile körfez, insan ve mal getirip götüren gemilerle dolu olurdu. Ama burası şelalelerin ve uzaklarda öten gece kuşlarının sesiyle insana huzur veriyordu, Nyktos'un Odaları'nda hissettiklerimin aynını hissettiğim için şoke olmuş ve rahatlamıştım.

Kendimi hâlâ evimdeymiş gibi hissediyordum.

Soyum –soyumun taşıdığı ether– toprağı, havayı, denizi tanıyor muydu? Atalarımdan aldığım miras bu kadar güçlü müydü? Çünkü saldırıdan sonra böyle hissedeceğime gerçekten inanmıyordum.

Ilık bir esinti dolaşık bir saç tutamını yüzüme uçurdu. Saç tutamını arkaya atarken aynı esinti üstümdeki pelerinin eteklerini havalandırdı. Annem ve babam da –damarlarında Atlantia kanı taşıyan hangisi ise– Atlantia'yı görse böyle mi hissederdi? Eğer başarsalardı. Keder ve öfke göğsüme çöküverdi, beni ele geçirmesine izin vermemek için bu duyguları güçlükle bastırdım. İzin verseydim göğsüme çökmüş olan iğrenç duygu yumağı kurtulacaktı ve ben... buna izin veremezdim. Şimdi olmazdı.

Bacağımda ve kalçamda bir ağırlık hissedince Kieran'ın bana yaslandığını gördüm. Delano'yla da sık sık olduğu gibi okşayıp kaşıma isteğimi görmezden gelmek zordu. Casteel beni Saion Tapınağı'nın arkasındaki taş bir pavyona götürdükten sonra birkaç kişiyle birlikte Alastir'i getirmek için yeraltı mezarlarına inmiş, Kieran da benimle dışarı kalmıştı.

Burası beni kapattıkları yeraltı mezarı değildi ama Casteel benden yukarıda kalmamı istemişti. Sanırım bunu kendimi yeniden ölülerin içinde bulmamı, onlarla geçirdiğim zamanı hatırlamamı istemediği için yapmıştı. Büyük minnet duyduğum yanlarından biri de bu sağduyusuydu.

Yüzümü denize dönüp Ian'ın da benim gibi olabileceğini düşündüğüm zaman hissettiğim umudu eşeledim. O da benim gibiyse buraya gelebilirdi. Buraya bayılırdı. Şimdiye dek çok az bir kısmını görsem de burayı seveceğini biliyordum. Huzuru o da hissederdi. Ya gündüz masmavi, gece kapkara olan denizi gördüğünde? O zaman ilham alıp anlatacağı hikâyeleri dinlemek için sabırsızlanıyordum. Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Kieran ayağa kalktı, ayak seslerini benden birkaç saniye önce duyarak kulaklarını havaya dikti. Daha güçlü olabilirdim ama anlaşılan Atlantislilerin müthiş işitme becerilerine erişememiştim, elbette erişemezdim.

Omzumun üstünden arkaya baktım. Emil ağır ağır bize doğru yürüyordu, ağaçların arasındaki tek kurdun Kieran olmadığının farkındaydı.

"Vakit geldi mi?" dedim.

Emil birkaç metre uzağımda durup başını salladı. "Alastir Cas'in yalnız olduğunu görünce senin öldüğünü sandı. Biz de bu yanlış varsayımı düzeltmedik. Casteel buna inanırsa konuşmaya, işin içinde olan diğerlerini suçlamaya daha yatkın olacağını düşündü. Ama piç kurusu pek bir şey söylemiyor."

"Ama yine de bir şeyler söyledi demek."

Emil dişlerini sıktı. "Sözünü etmeye değecek şeyler değil."

"Dur tahmin edeyim. Atlantia'yı korumak için yapması gereken yaptığını ve benim bir tehdit oluşturduğumu mu söyledi?" dedim, Atlantislinin bakışları keskinleşti. "Ayrıca bunları söylerken kibarlıktan kırılıp büküldüğünü de tahmin edebiliyorum."

"Aynen öyle" dedi Emil dudak bükerek, ne şaşırmış ne de hayal kırıklığına uğramıştım. Alastir başka ne söyleyebilirdi ki zaten? O gece handa başka kimse olmadığını mı itiraf edecekti? Etse de bir önemi yoktu. Hiçbirimizin ondan duyması gereken bir şey yoktu. En azından duymak istediğim bir şey. "Sanırım Casteel bu yüzden senin öldüğüne inanmasına izin verdi. Yanıldığını anlayınca Alastir'in yüzünde belirecek ifadenin tadını şimdiden çıkarmaya başladı bence. Gel hadi." Emil dönmeye yeltendi. "Ortaya çıkmamızı istediği zaman Cas bizi çağıracak."

Peki Alastir yanılmış mıydı?

Evet.

Birden korkuyla irkildim. Tüylerim diken diken Kieran'a baktım. Kieran o mavi-gümüş gözleriyle Emil'i izlemeye devam ediyordu. "Ben az önce?.." Kendimi tuttum. Kafamda Kieran'ın sesini duymuş olmamın imkânı yoktu. Casteel bu yolla iletişim kuramı-

yordu bile. Ama daha önce Delano'nun sesini duymamış mıydım? Gerçi o zaman uykudaydım.

"İyi misin?" diye sordu Emil, endişelendiği her halinden belliydi.

"Hı hı. Evet." Çabucak eğilip yere bıraktığım kurt hançerini aldım. "Hazırım."

Sık ağaçların arasından sessizce Emil'i takip ettim, pavyonun aydınlığına doğru yürümeye başladık. Emil sessiz olmam için bir elini havaya kaldırınca durdum. Pavyondan hâlâ birkaç metre uzaktaydık ama Casteel'i görebiliyordum.

Casteel yapının ortasında duruyordu, kollarını iki yanına sarkıtmış başını hafifçe yukarı dikmişti, sadece yanağının etkileyici kıvrımı ve dolgun dudakları görünüyordu. Tepeden tırnağa büründüğü siyahların içinde intikam alsın diye çağırılan gecenin ruhuna benziyordu.

Hançeri pelerinimin altına saklarken muhafızların tapınağın arka tarafından beş-altı adam getirdiğini gördüm, hepsinin elleri arkadan bağlanmıştı. Naill sonuncuyu getirirken kaslarım gerildi. Diğerleriyle birlikte sıraya sokulan Alastir'in yaralı yüzünde duygudan eser yoktu.

Alastir ve diğerleri zorla diz çöktürülürken nefret ruhumu yakıyordu. Annem ve babam. Casteel. Casteel'in annesi ve babası. Ben. Hepimiz ona güvenmiştik, ayrıca Alastir beni Yükselmişler'e vermeyi planlamakla kalmamış, öldürülmemi de emretmişti. Bir bakıma başarmış da sayılırdı. Öldürülmüştüm. Casteel beni kurtarmıştı ve başka bir şey olarak uyanmıştım.

Alastir'in hakkımda ne düşündüğü önemli değil dedim kendi kendime yavaşça yürüyen Casteel'i izleyerek, Casteel korkunun acı tadını yayan isimsiz adamlara yaklaştı. Alastir ve bu adamların yaptıklarını hak edecek bir şey yapmamıştım. Ben sadece kendimi savunmuştum. Annem ve babamın yaptığı tek şey ona güvenmekti. Hançeri elimde sıktım.

Casteel inanılmayacak kadar hızlıydı.

Alastir'in en uzağında duran adam yere devrilene kadar Casteel'in ne yaptığını fark etmedim bile. Adamlardan beşi daha

domino taşları gibi yere serildi, Alastir'in boynuna birkaç santim kala durana kadar ay ışığında parlayan kılıcı da görmedim. Casteel adamların kafasını kesmişti. Alastir dışında hepsinin. Birkaç saniye içinde.

Alastir'in bedenini terk ediyormuş gibi görünen nefesi içime çektim. Kurt o kadar kıpırtısızdı ki sanki taştan yapılmıştı.

"Kralına ve kraliçene ihanet ettin" dedi Casteel, sesinde duygudan eser yoktu. Kana bulanmış kılıcını Alastir'in gırtlağına dayarken hiçbir duygu algılamıyordum. "Bana ihanet ettin, Atlantia'ya ihanet ettin. Ama en büyük günahın bunlardan hiçbiri değil."

Alastir başını Casteel'e bakabilecek kadar çevirdi. "Yaptığım şey..."

"Akla hayale gelmeyecek bir şey" dedi Casteel.

"Kehanet..."

"Tamamen saçmalık" diye hırladı Casteel.

Alastir birkaç saniye sessiz kaldı. "Sana yaşattığım acıdan dolayı özür dilerim Casteel. Bunu yapmak zorundaydım. Penellaphe'nin icabına bakılması gerekiyordu. Umarım bir gün bunu anlarsın."

Casteel'in içinden bir ürperti geçerken öfkesinin iyice alevlendiğini hissettim, öfkesi çelik dövmekte kullanılan erimiş cevher kadar sıcaktı. Bir an Casteel'in işi bitireceğini sandım. Alastir'in canını hemen oracıkta alacağını. Aslına bakılırsa bunun için onu suçlamazdım. Alastir bana yaptığını Casteel'e yapmış olsaydı kendime hâkim olamazdım.

Ama Casteel oldu.

Casteel kendini hayranlık uyandıracak kadar ustaca kontrol ederek kılıcını Alastir'in boynundan çekip aşağı indirdi, sonra kılıcı yavaşça Alastir'in üzerindeki tuniğe silerek temizledi.

Bu aşağılama karşısında Alastir'in yanakları kıpkırmızı oldu.

"Yıllardır Poppy'ye musallat olan kâbusların sorumlusu sensin, değil mi?" diye sordu Casteel kılıcını temizlemeyi bitirirken. "Sonra da ona dostça davrandın. Onu korkunç bir ölüme terk ettiğini bile bile gözlerinin içine bakarak gülümsedin."

Alastir bakışlarını boşluğa dikti. "Evet."

"Poppy'nin etini parçalayanlar Craven'lar olabilir ama sonuç olarak çektiği acının sorumlusu sensin, görünen yara izlerinin de görünmeyenlerin de. Sırf bunun için bile seni öldürmem gerekir." Casteel kılıcını kınına soktu. "Ama öldürmeyeceğim."

"N-ne?" Alastir'in başı Casteel'e döndü. "Yani... beni bağışlıyor musun?"

"Üzgünüm." Casteel'in sesinde üzüntünün zerresi yoktu. Emil haklıydı. Casteel gerçekten eğleniyordu. "Sanırım yanlış anladın. Seni öldürmem gerektiğini ama öldürmeyeceğimi söyledim. Bu gece ölmeyeceğini söylemedim." Başını çevirip omzunun üstünden ağaçlara baktı.

Beklediğim yere.

Emil başını sallayarak yana çekildi.

Yürümeye başladım.

Yanlarına doğru giderken duyulan tek şey kesik bir soluk sesiydi. Alastir'in gözleri kocaman açıldı. Göz göze geldik. Arkamdan boğuk bir hırıltı yükseldi. Kieran gelip yanımda dururken ılık tüyleri elime değdi.

Alastir şok içinde bana bakarken garip bir soğukkanlılıkla pelerinimin altında hançeri tutuyordum. "Nasıl?.." Şaşkınlığı yerini öfkeye bırakırken yakışıklı, yaralı yüzü çarpıldı. Nefreti elle tutulabilir bir varlığa büründü. "Yap hadi. Hiç durma. Nasıl olsa fark etmez. Bu iş benimle bitmez. Haklı olduğumu ispatlayacaksın. O zaman..."

Kolumu hızla savurup havada bir yay çizerek kan taşını gırtlağına geçirince zehirli sözleri bir hırıltıyla son buldu.

Diz çöktüm, yüzükoyun yıkılmadan Alastir'i omzundan yakaladım. Göz gözeydik, yaranın verdiği şok şimdi gözlerinde yerini nefrete bırakmıştı. Benim gözlerimden ne okunduğunu bilmiyordum, bir şey okunuyorsa tabii.

"Bu geceden sonra bir daha seni asla düşünmeyeceğim" dedim, tıpkı Casteel gibi bıçağımı Alastir'in tuniğinin önüne silerek. "Bunu bil istedim."

Alastir'in ağzı açıldı ama dışarı kandan başka bir şey çıkmadı. Omzunu bırakıp ayağa kalktım. Alastir yere devrildi, kanı oluk oluk akarken kasılmaya başladı.

"Eh" dedi Casteel uzata uzata. "Pek kolay bir ölüm olmayacak."

Ay ışığında siyaha dönen taşı bir müddet izledikten sonra Casteel'e baktım. "Daha önce yanılmışım. Bazıları kolay bir ölümü hak etmiyor."

Casteel'in ağzının bir tarafı kıvrılınca gamzesi görünür gibi oldu, bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Ne büyüleyici, ne fena bir ufaklık."

Yanımdan geçip yerde debelenen bedene doğru yürüyen Kieran'a döndüm. Kieran koca pençesini Alastir'in sırtına koydu, başını havaya dikerken tırnaklarını Alastir'in etine geçirdi. Boğuk bir uluma gecenin sessizliğini bölerek vadilerde ve denizlerde yankılandı. Tüylerim diken diken oldu. Unutulmaz bir sesti bu, Kieran başını indirdikten sonra bile havada asılı kalmış gibiydi.

Bir saniye geçti.

Aşağılardan, karanlık denizin yakınlarından uzun, canhıraş bir uluma cevap verdi. Daha uzaklardan başka ulumalar da gelmeye başladı. Sonra bütün şehirden *yüzlerce* uluma Kieran'ın çağrısına cevap verdi, havlamaları ve ulumaları gölgeleyen tek ses ağaçların arasından koşarlarken yeri döven pençelerinin sesiydi. Taşa toprağa geçen binlerce tırnağın sesi.

Geliyorlardı.

Aşağıdaki kayaları döven acımasız dalgalar gibi kürkler ve dişler halinde büyüklü küçüklü akın ediyorlardı. Geldiler, sonra da ne varsa yalayıp yuttular.

14. BÖLÜM

Saion Tapınağı yakınındaki ağaçlıklı bir patikada ilerliyorduk; tanveri pembeli-mavili parlak çizgilerle aydınlanırken öç almaktan duyulan zevkin ne yazık ki kısa ömürlü olduğunun farkına varmıştım.

Alastir'i hemen öldürdüğüme ya da ona kolay bir ölüm sunmadığıma pişman değildim. Sadece keşke böyle gerekmeseydi diye düşünüyordum. Güneşin ölümle gölgelenmiş bir güne doğmamasını isterdim.

Casteel yavaşça elimden alıp belindeki kına sokana kadar hâlâ kurt hançerini tuttuğumun farkında değildim.

"Teşekkür ederim" diye fısıldadım.

Bakışları benimkilerle buluştu, gözleri topaz gibi ışıldıyordu. Bir şey söyleyecek sandım ama çalıların ve ağaçların arasından kurtlar çıkarken hiçbir şey söylemedi. Bir sürü kurt vardı, bazıları büyüktü, diğerleri ise neredeyse Beckett kadar küçüktü. Yanımız sıra yürüyüşlerini izlerken göğsüm sıkışıyordu. Hepsi tetikteydi, kulaklarını havaya dikmişlerdi.

Alastir ve diğerlerine yaptıklarını, kopan etlerin ve çatırdayan kemiklerin sesini aklımdan çıkaramıyordum. Bu gece olanlar uzun süre hafızamdan silinmeyecekti. Bu yaptıkları yüzünden sindirim güçlüğü yaşarlar mıydı acaba?

Gerçi sormadım çünkü münasebetsizce bir soru olacağı kanaatine varmıştım.

Ama şu anda dikkatimi daha çok adımlarıma vermiş durumdaydım. Her adım hızla tükenmekte olan enerjimden biraz daha

götürüyordu. Bitkinliğim hiç uyumadan Skotos'u ikinci kez geçişimizden kaynaklanıyor olabilirdi, ilk yolculuğumuzdan sonra dinlenmeyişimizden ya da Atlantia'ya geldiğim andan beri olup biten her şeyden de. Hepsinin bir kombinasyonu da olabilirdi. Casteel de benim kadar bitkin olsa gerekti, güzel haber ise bir kez daha gün ışığına çıkmış olduğum halde tenimin çürüme ya da onun kadar rahatsız edici bir reaksiyon göstermemesiydi.

Eh, bu da bir şeydi.

"İyi misin?" diye sordu Casteel alçak sesle, Setti'ye doğru yürüyorduk, atın tüyleri sabah güneşinde akik gibi parlıyordu. Otlamakla meşguldü.

Başımı salladım, bunun hiç de Casteel'in hayalini kurduğu gibi bir yuvaya dönüş olmadığını düşünüyordum. Annesiyle babasını son görüşünün üstünden ne kadar geçmişti? Yıllar. Ve onlarla böyle kavuşmak zorunda kalmıştı, ona ve bana yapılan bir saldırıyla, babasıyla arasının açılması olasılığıyla karşılaşmıştı.

Muhafızlardan biri Setti'yi bize doğru getirirken göğsüme bir ağırlık çöktü. Başımı kaldırıp karşımızda yükselen Skotos'a bakınca parlak kırmızı bir kubbe gördüm.

Atlantia'nın tabiat örtüsü bütünüyle değişmişti ama bu ne anlama geliyordu?

"Poppy?" dedi Casteel usulca.

Beni beklediğini fark edince gözlerimi dağlardan ayırıp Setti'nin eyerini tuttum. Avcı kulübesinin önündeki gibi kendimi atın sırtına çekecek gücümün olduğundan emin değildim. Casteel beni kaldırdıktan sonra çabucak arkama atladı.

Kieran da bize katıldı, şimdi ölümlü formuna dönmüş ve Naill'in yanımızda getirdiği kıyafetleri giymişti. Atlardan birine binerken göz altlarındaki gölgeleri gördüm. Hepimiz yorgunduk, peşimizde kurtlarla tapınaktan sessizce ayrılmamızda şaşılacak bir şey yoktu. Tapınaktan çıkarken Emil'i de Naill'i de görmemiştim, Quentyn de gözüme ilişmemişti.

Falezleri aşıp pembe ve mavi yabani çiçeklerle bezenmiş kırlara varmamız hayli uzun sürdü. Kırların bir ucundaki ağaçlara baktım

ama Nyktos'un Odaları'nı yoldan göremiyordum. Tapınağın ne tür bir şekli olduğunu merak ettim. İçimi çekerek önüme döndüm. İleri bakıp da yeniden Atlantia Sütunları'nı görünce kalbim duracak sandım. Mermer ve kireçtaşından yapılmış sütunlar o kadar yüksekti ki neredeyse bulutlara değeceklerdi. Taşların üstünde okuyamadığım bir dilde belli belirsiz işaretler vardı. Burası Uyum ve Savaş Tanrısı Theon'un ve kız kardeşi Lailah'nın, Barış ve İntikam Tanrıçasının, istirahat yeriydi. Sütunlar Solis'in başkentini çeviren Sur kadar geniş bir duvara bağlanarak göz alabildiğine uzanıyordu.

Ev.

Hâlâ böyle hissediyordum. Kalbimin duracak gibi olmasının nedeni buydu. Kendimi gerçekten buraya ait hissediyordum. Casteel'e de söylemek için omzumun üstünden arkama baktım ama birden içinde kabaran öfkeyi fark ettim. Öfkesi asit gibi ağzıma doluyordu ve kapıldığı endişe genzimde fazla koyu bir krema gibiydi.

"Ben iyiyim" dedim.

"Keşke bunu söyleyip durmasan." Dizginleri daha da sıktı. "İyi değilsin."

"İyiyim" diye üsteledim.

"Yorgunsun." Casteel kolunu gevşekçe belime doladı. "Bir sürü badire atlattın. İyi olman mümkün değil."

Dizginleri tutan ellerine baktım. Bazen duygularımı hissedip hissetmediğini ya da düşüncelerimi okuyup okuyamadığını merak ediyordum. Bunları yapamasa da beni yıllardır tanıyanlardan da iyi tanıyordu. Bunun bu kadar kısa bir zaman diliminde gerçekleşmesi hayret vericiydi. Ama şu anda keşke tersi olsaydı diyecek aşamaya gelmiştim. Manasızca gözlerime akın eden gözyaşlarını bastırmak için kirpiklerimi kırpıştırdım. Birden neden bu kadar duygusallaştığımı anlayamıyordum ama Casteel'in bunu kafasına takmasını istemiyordum. Elimi ona uzatacakken vazgeçtim, onun yerine kucağıma bırakıverdim. "Özür dilerim" diye fısıldadım.

"Ne için?"

Güçlükle yutkunarak bakışlarımı Kieran'ın sırtına çevirdim. "Aslında... her şey için."

Casteel arkamda kaskatı kesildi. "Sen ciddi misin?"

"Evet?"

"*Her şey* derken tam olarak neyi kastediyorsun?"

Kelimeleri tekrar etmenin yeterli olacağını sanmıyordum. "Anneni ve babanı yıllardır görmediğini ve eve dönüşünün mutluluk verici olması gerektiğini düşünüyordum. Tam tersine olanlara bak. Ve Alastir..." Başımı iki yana salladım. "Sen onu benden çok daha uzun süredir tanıyordun. İhaneti seni sarsmış olmalı. Ayrıca Nyktos'un Odaları'nı düşünüyordum, şimdi kim bilir ne haldedir diye. Bahse girerim Tapınak binlerce yıldır oradadır. Sonra ben geliyorum ve..."

"Poppy, burada sözünü keseceğim. Bir yandan içimden gülmek geliyor..."

"Benim de" dedi Kieran önden.

Gözlerimi kısarak kurda baktım.

"Diğer yandan kontrol edemeyeceğin şeyler için özür dilemende gülünecek bir şey bulamıyorum."

"Buna da katılıyorum" diye atıldı Kieran.

"Sen bu sohbete dahil değilsin *Kieran*" dedim sert bir sesle.

Kurt omuz silkti. "Sadece fikrimi söylemek istedim. Devam edin. Babam ve ben sizi duymuyormuşuz gibi yaparız."

Kieran'a kaş çattıktan sonra atıyla ölümlü formunda yanımızdan geçen Jasper'a baktım. Ne zaman şekil değiştirdiğine dair en ufak fikrim yoktu.

"Bak" dedi Casteel alçak sesle, "başbaşa kaldığımızda, yaralarını gözden geçirdikten sonra bir sürü şeyi konuşmamız gerekecek."

"Ne yarası?"

Casteel arkamda iç geçirdi. "Belli ki fark etmemişsin ama av kulübesinde *dinlendikten* sonra hâlâ yara bere içindeydin."

Casteel beni şeye Yükselttikten sonra... şu anda her ne isem işte. "Ben..."

"Yine iyi olduğunu söyleme Poppy."

"Onu demeyecektim" diye yalan attım.

"Hı hı." Beni kendine çekti, göğsüne yaslandım. "Şu anda bilmen gereken bunların hiçbirinin senin yüzünden olmadığı. Sen

yanlış bir şey yapmadın Poppy. Hiçbiri senin suçun değil. Anlıyor musun? Buna inanıyor musun?"

"Biliyorum. Bunlara yol açacak bir şey yapmadım" dedim gerçeği söyleyerek. Başkalarının eylemleri yüzünden kendimi suçlamıyordum ama varlığımla huzursuzluk yaratıyordum, kasıtlı olarak yapsam da yapmasam da. Bu farklı tür bir suçluluk duygusuydu.

Bakışlarım Kieran'ın ötesine, önümüzde uzanan Saion's Cove şehrine kayarken ikimiz de sustuk. Batmakta olan güneşin altında parlayan fildişi ve kum rengi binalar –bazıları kare bazıları daire şeklindeydi– inişli çıkışlı tepelere ve vadilere yayılmıştı. Yüksek olduğu kadar da geniş olan bazı binalar yere daha yakın duruyordu. Burası bana yine Solis Tapınağı'nı hatırlattı ama bunlar ışığı yansıtan siyah taştan yapılmamıştı. Bunlar güneş ışığını esir alıp tapınıyordu. Diğer binalar Teerman Kalesi'nden de yüksekti, gösterişli kuleleri zarifçe gökyüzüne uzanıyordu. Ayrıca görebildiğim bütün çatılar yemyeşildi. Çatıların üstünden ağaçlar yükseliyor, pembe, mavi ve mor çiçekli sarmaşıklar sarkıyordu.

Saion's Cove neredeyse Carsodonia kadar büyüktü ve sadece sıradan bir Atlantia şehriydi. Atlantia'nın başkenti Evaemon'un nasıl bir şehir olduğunu hayal dahi edemiyordum.

İlk hayat belirtilerini şehrin dışındaki çiftliklerde gördük. İnekler ve kabarık tüylü koyunlar kırlarda otluyordu. Keçiler yabani otları ve yolun yakınındaki alçak dalları yiyordu. Ekinlerin arasında sarı meyvelerle yüklü ağaçlar göze çarpıyor, ana yoldan içeride, selvi ağaçlarının arkasından evlerin krem rengi duvarları görünüyordu. Ağaçların arasında çok sayıda ev vardı, hepsi de birbirinden uzağa inşa edilmişti ve kalabalık bir aileyi barındıracak kadar da büyüklerdi. Büyük malikânelerin ve konakların yaygın olduğu ve işçilerin ya şehirden ayrıldığı ya da mülklerdeki oturulmayacak durumdaki kulübelerde kaldığı Masadonya'ya ya da Carsodonia'ya hiç benzemiyordu.

Çiftliklerden geçerken hayvanlar peşimizden gelen kurtları hiç umursamıyordu. Ya varlıklarına alışkındılar ya da onlar için bir tehlike oluşturmadıklarını sezmişlerdi. Çiftçiler ya da şehirdeki

insanlar gece yarısı Saion Tapınağı'na giden kurtların sesini duymuş muydu? İnsanı uykusundan uyandıracak kadar ses çıkmış olmalıydı.

Ama vücudumu gergin bir enerji kaplayınca kurtların ulumalarını düşünmeyi bir kenara bıraktım. Şehir birden karşımızda belirivermişti.

Ne kapılar, ne iç duvarlar ne de birbirine geçmiş binalar vardı. Havada sıkış sıkış yaşamaya zorlanan insanların kokusu yoktu. Oysa Masadonya ya da Carsodonia'ya girerken insanın burnuna çarpan ilk koku buydu. Bana hep sefaleti ve çaresizliği hatırlatırdı ama Saion's Cove'da yakındaki meyve bahçeleri yüzünden meyve kokusu duyuluyordu, bir de deniz tuzu. Çiftlik arazileri ve yosun bürümüş selviler şehrin içine kadar sokuluyordu ve bu da bir şeyin göstergesiydi.

Şehri besleyenlerle yiyeceğin koyulduğu masalar arasında ayrım yoktu.

Bunu görünce içim birden inanç ve umutla doldu, sırtımı dikleştirdim. Atlantislilerin politikaları hakkında pek bir şey bilmiyordum, krallığın bazı sorunları olduğunun da farkındaydım. Nüfus hızla artıyordu, Casteel, Solis devlet adamlarıyla yapacağı müzakerelerle ve New Haven'ın doğusundaki toprakları, Solis'in fazla yerleşim olmayan büyük bir parçasını, geri alma yoluyla bu sorunu bir nebze çözmeyi ummuştu. Bazıları bu bir tek farkın ne kadar önemli olduğunu anlamayabilirdi ama gerçekten çok önemliydi. Aynı zamanda Atlantia bunu yapabiliyorsa Solis'in de yapabileceğinin kanıtıydı.

Ama bu nasıl olabilirdi? Casteel ve ben Kan Tacı'nı devirmeyi başarsak bile Solis olduğu şekilde kalacaktı, yalnız ölümlüler için daha güvenli bir yer olacaktı çünkü yalnızca susuzluğunu kontrol etmeyi kabul eden Yükselmişler hayatta kalacaktı. Ama güç yine zenginlerin elinde kalıyordu. Yükselmişler'in en zenginlerinin. Sınıflı bir sistemde zenginleşmişlerdi; yıkılması, ayinleri ve masumların öldürülmesini durdurmaktan daha zor olan bir istemde.

Yükselmişler'in çoğunun değişeceğine güvenilebilir miydi? Şu anda Kan Tacı'nı yönetenlerin yerine geçen yeni kral ve kraliçe buna razı olacak mıydı? Solis gerçekten farklı bir yer olur muydu? Yine de denemek zorundaydık. Savaştan kaçınmanın, başka yıkımların ve sayısız ölümün önüne geçmenin tek yolu buydu. Öncelikle Kraliçe Ileana ve Kral Jalara'yı, Düşes'in Prens'le evliliğim konusunda iddia ettiklerinden farklı olarak, bunun Atlantia'nın değil Yükselmişler'in felaketi olacağına ikna etmemiz gerekti. Düşes de Alastir de yanılmış... ve ölmüşlerdi.

Bir bakıma Yükselmişler Bakire'yi yaratıp Solis halkını benim tanrılar tarafından *Seçilmiş* olduğuma inandırarak kendi çöküşlerini başlatmışlardı, tabii ölümlüler tanrıların son derece uyanık ve sürekli tetikte olduğuna inanıyorlardı. Yükselmişler beni manipülasyonlarla kontrol altında tuttukları insanlara karşı bir kukla olarak kullanmış ve Solis'in sembolü haline getirmişlerdi. Casteel'le evliliğim iki amaca hizmet edecekti. Craven'lar diye bilinen beladan Atlantislilerin sorumlu olmadığını kanıtlayacaktı ki bu da Yükselmişler'in pis işlerini örtmek ve insanları daha kolay kontrol altında tutmak için uydurdukları bir yalandı. Solis halkı da tanrıların Seçilmiş'in bir Atlantisliyle evlenmesini onayladığına inanacaktı. Yalanları sayesinde avantajlı durumdaydık. Yükselmişler'in iktidarda kalmasının tek yolu bunu anlamalarıydı. Çünkü beni karşılarına alırlarsa yalanlarla örülmüş krallıkları altlarında çatırdayacaktı. Casteel Kraliçe Ileana'nın zeki olduğunu söylerken haklıydı. Gerçekten de zekiydi. Muhakkak razı olacaktı. Felaket getirecek bir savaştan kaçınacak, belki bu arada Solis'i yeniden şekillendirmeyi de başaracaktık.

Ama içimde bir ses, benimkine çok benzeyen ve içimdeki kadim şeyle aynı yerden gelen tuhaf bir ses uyanmış, benliğimin derinlerinde hayat bulmuştu. Bu sesin fısıldadıkları beni huzursuz ediyor, ödümü koparıyordu.

Bazen savaş kaçınılmazdır.

* * *

Yolun iki tarafındaki büyük amfiteatrlar bana Spessa's End'deki kalıntıları hatırlatıyordu. Sütunların iç tarafına tanrı heykelleri sıralanmıştı, yolun en uzağındaki dış duvarlar daha yüksekti ve boydan boya sıralarla kaplıydı. Yapıların içine giden basamakların her birinde parlak renkli mor çiçek demetleri vardı. Yanlarından geçtiğimiz daha küçük çardaklar gibi bunlar da boştu, altın sarısı ve mavi tenteleri ılık rüzgârda hafifçe dalgalanıyordu; pencereli ve çatılı binalar da. Ama o şekilde kalmıyorlardı.

"Casteel" dedi Kieran, sesi uyarır gibi çıkmıştı.

"Biliyorum." Casteel beni koluyla daha sıkı kavradı. "Kimseye görünmeden uzaklaşırız diye umuyordum. Anlaşılan böyle bir şey olmayacak. Bu sokaklar birazdan dolup taşacak."

İnsanlar yavaş ve temkinli adımlarla dışarı çıkmaya başlayınca içimdeki tuhaf ses ve bende yarattığı huzursuzluk çabucak kayboldu. Adamlar. Kadınlar. Çocuklar. Jasper'ı da Kieran'ı da fark etmemiş gibiydiler, sanki öncekini at sırtında üstü çıplak görmek sıradan bir şeydi. Belki de öyleydi. Tersine kocaman açılmış gözlerini Casteel'e ve bana dikmişlerdi. Baktığım herkes etrafına şaşkınlık yayıyordu. Herkes donup kalmış gibi görünüyordu, sonra maviler giymiş ihtiyar bir adam bağırdı, "Prensimiz! Prens Casteel! Prensimiz geri döndü!"

Ansızın bir yel esmiş gibi kalabalığa bir şaşkınlık dalgası yayıldı. Yoldaki dükkânların ve evlerin kapıları açılıverdi. Casteel'in karanlık gölge çiçeğinden kurtulduğundan haberleri olmasa gerekti. Acaba Nyktos'un Odaları'nda olanlara dair tam olarak ne biliyorlardı? Şehre kan yağmuru yağmamış mıydı? Yüksek binalar şimdi dağları gizlese de Aios ağaçlarını muhakkak görmüşlerdi.

İnsanlar haykırışlarla binalardan dışarı dökülürken ya da yukarıdaki pencerelerden eğilip bakarken sokaklar heyecan dolu nidalar ve tezahüratlarla doluyordu. Kimi titreyen kollarını havaya kaldırarak Casteel'in adını haykırıyor, kimi de tanrılara dua ediyordu. Yaşlıca bir adam dizlerinin üstüne çöküp ellerini göğsünde kavuşturdu. *Ağlıyordu.* Ağlayan sadece o da değildi. Kadınlar. Adamlar. Çoğu Casteel'in adını söyleyerek açık açık ağlıyordu.

Gözlerim güneşin büyüklüğüne alışmaya çalışırken Casteel arkamda kıpırdandı. Şimdiye kadar hiç böyle bir şey görmemiştim. Hem de hiç.

"Bazıları... bazıları ağlıyor" diye fısıldadım.

"Galiba ölmüş olmamdan korkuyorlardı" dedi Casteel. "Uzun zamandır yoktum."

Nedenin bu olduğundan emin değildim. New Haven ve Spessa's End'de gördüklerimden çıkardığım kadarıyla halk Casteel'i sevip sayıyordu. Sevinçten kendinden geçmiş gülümseyen yüzlere bakarken boğazıma bir yumru oturdu. Yükselmişler şehirlerden geçerken hiç böyle bir şey olmazdı. Kraliçe ve Kral halkın arasına indiği zaman bile, ki yanlış hatırlamıyorsam bu nadiren olmuştu. Hep bir sessizlik olurdu.

İnsanlar birden durdu, tezahüratları yerini fısıltılara bıraktı. Sebebini ilk başta anlamadım.

Kurtlar.

Kurtlar bir ara geride kalmıştı ama şimdi yanımıza dönüyorlardı. Ölümlülerin ve Atlantislilerin arasından ağır ağır sokakta yürüyor, kaldırımları dolduruyorlardı. Hırlamıyor, dişlerini göstermiyorlardı ama gövdelerinin ne kadar gergin olduğu açıkça görülüyordu.

Gözler Casteel'den kurtlara, sonra da bana çevrilince durumu anladım, tüylerim diken diken oldu. Kirlenmiş kanlı giysilerime ve açıkça görünen yara berelerime baktıklarını hissederek kaskatı kesildim. *Yara izlerine.*

"Mümkün olsaydı Jasper'ın evine gitmek için başka bir yol izlerdim" dedi Casteel alçak sesle; şimdi binaların bulutlara eriştiği, Saion Denizi'nin kristal kadar berrak sularının yapıların arkasından görünmeye başladığı bir yola sapmıştık. Jasper'ın Odalarda yaptığı teklifi unutmuştum. Casteel'in ailesinin evine değil, oraya gitmesini söylemişti. "Ama en az kalabalık olan yol bu."

En az kalabalık yer burası mıydı yani? Öyleyse... tanrılar... sokaklarda dolaşan, pencerelerden bakan, sarmaşık kaplı bakonlara ve teraslara çıkan *binlerce* kişi vardı.

"Bunun rahatsız edici olduğunu biliyorum" diye devam etti Casteel. "Erteleyemediğimiz için de üzgünüm."

Elimi Casteel'in kalçamda duran eline götürdüm. Bu kez kendime engel olmadım. Elini tutup sıktım.

Casteel de elini çevirerek parmaklarımı kavradı. Birbirimizin elini bırakmadık.

Bir yanım insanların ne hissettiğini sezmemek için başımı çevirip başka yere bakmak istiyordu ama o zaman korkaklık etmiş olurdum. Olur da kontrolümü kaybedersem... ne olduklarını tam olarak bilmediğim yeteneklerime hâkim olamazsam diye duyularımın açık kalmasına, ancak insanların ne hissettiğini sezecek kadar yayılmasına izin verdim. Deli gibi çarpan kalbim ve çılgın düşüncelerim konsantre olmayı zorlaştırıyordu ama az sonra tadını aldığım şey... şaşkınlıktı, Atlantia halkından bir de merakın daha hafif, canlı tadı geliyordu.

Korku yoktu.

Nefret yoktu.

Sadece merak ve şaşkınlık vardı. Bunu beklemiyordum. Tapınakta olanlardan sonra bekleyemezdim de. Ağırlığımı Casteel'e vererek başımı göğsüne yasladım. Ne yaptığımı ya da ne olduğumu veya olmadığımı öğrenince kalabalığın duyguları değişebilirdi. Ama şimdilik bunun için endişelenmeyecektim. Gözlerim kapanmaya başlamıştı ki koyu mavi kumaş dikkatimi çekti.

Çok katlı binalardan birinde, bir balkonda beyaz saçlı bir kadın duruyor, rüzgâr üstündeki mavi elbisenin eteklerini uçuşturuyordu. Kadın siyah parmaklığı tutarak yavaşça bir dizinin üstüne çöküp yumruğunu zayıf göğsüne dayadı. Başını eğerken rüzgâr kar gibi beyaz saçlarını kamçılıyordu. Başka bir balkondaki kır saçlı, kalın ve uzun saç örgülü adam da aynını yaptı. Kaldırımlarda da...

Tenleri ve bedenleri yaşlarının izlerini taşıyan adamlar ve kadınlar ayakta duranların arasında diz çöktüler.

"Liessa!" diye bağırdı bir adam, elini sertçe kaldırıma vurunca irkildim. *"Meyaah Liessa!"*

Binaların birinden iki çocuk –biri en fazla beş yaşındaydı– koşarak dışarı çıkınca Setti başını geriye attı, çocukların uzun kahve-

rengi saçları arkalarında dalgalanıyordu. Biri hemen oracıkta şekil değiştirip ileri atılırken teni beyaz-kahverengi bir kürkle kaplanmaya başladı. Kurt o kadar minikti ki tiz sesler çıkararak zıplarken kulakları düşüp kalkıyordu, ondan bir yaş kadar büyük görünen diğer çocuk da yavru kurdun yanında koşuyordu.

Casteel, Setti'nin dizginlerine asılırken çocuk bağırmaya başladı, *"Liessa! Liessa!"*

Liessa. Bunu Skotos Dağları'nda kâbus görürken Delano'nun sesini işittiğimde de duymuştum. Delano da böyle demişti. Ya da rüyamda böyle dediğini görmüştüm.

Yaşça büyük bir çocuk küçüğü kapıp dönerek şekil değiştirenin peşinden gitti. Kaldırımlarda ve balkonlarda gençten adamlar ve kadınlar göründü, bebekleri kalçalarına dayayarak diz çöktüler. "Liessa" sesleri daha güçlü yükselirken diğerlerinden buz gibi şok dalgaları yayılmaya başladı.

"Bu ne demek?" diye sordum Casteel'e, bir küçük çocuk daha şekil değiştirip küçük tüylü bir şeye dönüştükten sonra bizi takip eden daha büyük kurtlardan biri tarafından kaldırıma geri itildi. Küçük kız ya da oğlan koşup kendi kuyruğunu kovalamaya koyuldu. *"Liessa* ne demek?"

"Eski Atlantia dili. Tanrıların dili" dedi Casteel boğuk bir sesle. Boğazını temizlerken elimi bir kez daha sıktı. *"Meyaalı Liessa*. Kraliçem demek."

15. BÖLÜM

Jasper'ın evi denizi ve şehrin evlerinin geniş bir kesimini gören bir uçurum tepesindeydi. Sadece çok katlı binalar ve başka bir tepedeki saraya benzer bir ev ondan yüksekte kalıyordu. Herhalde bu Kral ve Kraliçe'nin sarayıydı, Saion Cove'a varmışlar mıydı, bağırtıları duymuşlar mıydı bilmiyordum.

Meyaah Liessa.

Kraliçem.

Avcı kulübesinde uyandığımdan beri üstünde durmamayı becerebildiğim üç şeyden biri de buydu. *Kraliçe.* Bunu düşünemiyordum ve avlu duvarlarına asılı hasır sepetlerden sarkan beyaz ve menekşe rengi çiçekleri gözden geçirirken de düşünecek değildim. Banyo yapana, uyuyana ve mideme bir şeyler girene dek düşünmeyecektim.

Ahırlara yaklaşırken gözüm avlunun orta yerine takıldı. Işığı Solis Tapınağı'nda kullanılan malzemeden de çok yansıtan kapkara bir taştan yapılmış fıskiyenin katlarından sular dökülüyordu.

Ahırların birinden taba rengi bir pantolon ve beyaz bol bir gömlek giymiş bir adam fırladı. Gözleri Jasper'dan Kieran'a, sonra da Casteel'e kaydı. İçini bir şaşkınlık kaplamıştı. Yerlere kadar eğilerek selam verdi. "Majesteleri."

"Harlan" dedi Casteel. "Beni uzun zamandır görmediğini biliyorum ama bana böyle hitap etmek zorunda değilsin."

Elimde olmadan herhangi bir Yükselmiş'in –kral ya da kraliçe şöyle dursun– böyle bir samimiyete izin verdiğini hayal etmeye çalıştım. Dük Teerman'ı resmi bir şekilde selamlamayanlar genelde kısa bir süre sonra ortadan kaybolurdu.

Harlan başını sallarken Jasper atından indi. "Evet, majes..." Kendine hâkim olarak süklüm püklüm gülümsedi. "Evet, uzun zaman oldu."

Adam Setti'nin dizginlerini alırken gözlerinin koyu kahverengi olduğunu gördüm. Ya ölümlüydü ya da şekil değiştirenler soyundan geliyordu. Sormak istedim ama kabalık olur gibi geldi. Adam başını kaldırıp bana baktı, gözleri bir an yüzümde gezindikten sonra başka tarafa döndü.

"Harlan, seni benim için son derece önemli biriyle tanıştırmak istiyorum" dedi Casteel, Kieran bize doğru dönerken. "Bu karım Penellaphe."

Karım.

Her şeye rağmen kalbim yine şapşalca yerinden oynadı.

"Karınız mı?" Adam bir kez gözlerini kırptı, sonra bir daha kırptı. Sonra dişlerini göstererek sırıttı. "Tebrik ederim majes... Tebrik ederim. Vay canına. Hangisi daha şaşırtıcı bilmiyorum. Dönmeniz mi yoksa evlenmiş olmanız mı."

"Casteel ya büyük oynar ya da hiç oynamaz" dedi Kieran atını okşarken. "Unutmuşsan hatırlatayım dedim."

Harlan darmadağın sarı saçlarını kaşıyarak kıkırdadı. "Galiba unutmuşum." Tekrar bana baktı. "Sizinle tanışmak büyük şeref Majesteleri." Daha da gösterişli tavırlarla eğilerek selam verdi.

Kieran kaşlarını kaldırarak bana bakarken dudaklarını oynattı, *Majesteleri.*

Çok yorgun olmasaydım ve ikinci kez kötü bir ilk izlenim bırakmaktan korkmasaydım Setti'nin sırtından atlayıp kurdun yüzüne bir yumruk atardım. Sert bir yumruk. Onun yerine dilimi damağıma yapıştırdım. "Teşekkür ederim" demeyi başardım, sesim adama da bana geldiği kadar tuhaf gelmemiş olsun diye dua ediyordum. "Bana da böyle hitap etmene gerek yok. Penellaphe demen yeterli."

Adam sırıttı ama söylediğim bir kulağından girip öteki kulağından çıkmış gibi bir hisse kapılmıştım.

"Setti uzun süredir yollarda. İyi bir bakıma ihtiyacı var" dedi Casteel, neyse ki böylece adamın dikkatini benden uzaklaştırmış oldu.

"Ona da diğerlerine de gereken özenin gösterilmesini sağlayacağım." Harlan dizginler elinde Setti'nin burnunu okşadı.

Casteel zarif bir hareketle kolayca yere atladı, acaba sonsuz bir enerji kuyusu falan mı var diye geçirdim içimden, sonra hemen elini bana uzattı. Elini tuttum, Casteel beni eyerden kaldırıp yere indirdi. Elleri kalçalarıma kayıp orada kaldı. Başımı kaldırıp yüzüne baktım, Casteel eğilip dudaklarını alnıma bastırdı. Tatlı öpücük içimi eritiverdi.

"Birkaç dakika daha" diye mırıldandı karmakarışık birkaç saç tutamını omzumdan geriye atarak. "Sonra baş başa kalacağız."

Başımı salladım. Dönerken kolu hâlâ belimdeydi.

Kieran ve Jasper önümüzde durmuştu ama ölümlü formunda olmayan kurtlar dikkatimi çekti. Peşimizden avluya gelmişlerdi ve sayıları... tanrılar, yüzlerceydi. Ahırlarda ve avluda geziniyorlardı. Düzinelercesi avlunun duvarlarına hopladı. Diğerleri malikânenin geniş basamaklarını çıkıp sütunların arasında durdu. İkiye ayrılıp bizimle bronz kapılar arasında bir yol açtılar. Ama biz yürümeye başlamadan şekil değiştirdiler. Hepsi aynı anda. Kürk incelip yerini tene bıraktı. Kemikler çatırdayıp küçülerek yeniden kaynadı. Doğrulurlarken pençeler geri çekilip yerini tırnaklara bıraktı. Birkaç saniye sonra ölümlü formunda duruyorlardı. Pek çok yerleri açıktaydı. Görmem gerekenden çok daha fazlası. Yanaklarım kızarırken şeylerine bakmamaya çalışıyordum, ee... hiçbir yerlerine. Tam Casteel'e neler olduğunu soracaktım ki kurtlar aynı anda harekete geçti.

Sağ elleri yumruk haline gelmişti. Yumruklarını göğüslerinin ortasına yerleştirip bir dizleri üstüne çöktüler, sokaktakilerin yaptığı gibi başlarını öne eğdiler. Hepsi, avludaki kurtlar, duvarların üstündekiler, basamaklarda ve sütunların arasında duranlar.

Jasper ve Kieran da bize dönüp aynını yapınca hafiften başım dönmeye başladı.

"Bunu benim için hiç yapmamışlardı" dedi Casteel usulca.

Kieran kafasını hafifçe kaldırınca sırıttığını gördüm.

"Benim için neden yaptıklarını bilmiyorum."

Casteel kaşlarını çatarak bana baktı. "Çünkü damarlarındaki kan..."

"Biliyorum" dedim, kalbim yine deli gibi atmaya başladı. "Biliyorum ama..." Bunun bana ne kadar çılgınca geldiğini kelimelerle nasıl anlatabilirdim? İnsanlar Bakire olduğum için önümde diz çökmüştü ama bu farklıydı, hem o zaman insanlar önümde böyle çırılçıplak yerlere kapanmamıştı.

Gerçi önemli bir şey gibi görünüyordu.

Kieran kalkıp Casteel'in gözlerine baktı. Başını salladı. Aralarında bağ yoksa birbirleriyle nasıl iletişim kurduklarını hiç anlamıyordum. Aralarında bağ varken bunu nasıl yaptıklarını da bilmiyordum ya. Kieran Jasper'a bir şeyler söyledi, babası yine şekil değiştirip kurt formuna döndü. Diğerleri de onu takip etti ve yine hepsinin aynı anda bunu nasıl yaptığına hayret ettim. Evden uzaklaşıp avluya ve duvarların ötesine doğru yayılmalarını izlerken bunun bir içgüdü mü yoksa ondan da öte bir şey mi olduğunu merak ediyordum.

Casteel elini sırtımın ortasına indirerek yürümeye başladı. "Eğlenceliymiş, değil mi?"

Kaşlarımı kaldırarak yüzüne baktım. "Fazla şey içeriyordu... çıplaklık."

Casteel bana bakarken hafifçe sırıttı.

"Alışırsın" dedi Kieran basamakları çıkarken.

Ben o kadar emin değildim.

"Daha çok mecburiyet gibi" dedi Casteel, Kieran o sırada açık kapıdan içeri girdi. "Kurtlar giyinmeyi külfetli bulur."

Giydikleri tüm o pantolonları ve gömlekleri düşününce neden böyle hissettiklerini anlar gibi oldum.

Kieran bizi canlı renklerde kocaman koltuklarla dolu birkaç büyük oturma odasından geçirirken ılık bir rüzgâr tül perdeleri havalandırıyordu. Kieran'ın peşinden üstü tenteyle örtülü bir geçide girerken havada bir parça tarçın kokusu vardı. Kieran'ın annesini de başka birini de görmedim, acaba annesi dışarıdaki kurtların arasında mıydı?

Tekrar içeri girdik, burası evin bir başka kanadıydı, yine hiç bitmeyecekmiş gibi gelen uzun bir koridorda yürümeye başladık. Adımlarım yavaşladı, başka bir kapıdan daha geçerken içimi çektim. "Burada kaç kişi yaşıyor?"

"Yılın hangi zamanı olduğuna göre değişir" dedi Kieran. "Bazen bütün odalar dolar, gelen giden çok kişi olur, geçici olarak barınma ihtiyacı olan kişiler."

"Ya" dedim, iki kapıdan daha geçerken içimden ağlıyordum. "Bu koridorun uzunluğu ne kadar?"

"Çok fazla değil" dedi Kieran, Casteel'in eli sırtımda yavaş yavaş rahatlatıcı daireler çizmeye başladı. Az sonra koridor başka bir yöne kıvrılınca sonunu gördüm, tanrılara şükür. Kieran çift kanatlı krem rengi bir kapının önünde durdu. "Eski dairende kalmak istersin diye düşündüm."

"Burada çok kalır mıydın?" diye sordum Casteel'in eli sırtımdan kayarken. Elinin ağırlığını hemen özlemeye başlamıştım.

Casteel başını sallayarak kapının kanatlarından birini açtı. "Annem ve babam buraya pek gelmez, hele ki Malik'le olanlardan sonra" dedi, söylediği mantıklı gelmişti. "Bomboş bir evdense burada olmayı tercih ederim."

Jasper'ın evi buysa, Casteel'in ana babasının buradaki ya da başkentteki evlerinin büyüklüğünü hayal dahi edemiyordum.

"Söyleyeyim de ahırlardan çantalarınızı getirsinler" dedi Kieran.

"Harika olur. Teşekkür ederim." Casteel elimi tutarken Kieran'a baktı. "Ziyaretçi kabul etmeden önce bir müddet yalnız kalmak istiyoruz."

Kieran'ın yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Anneme durumu güzelce izah ederim."

Nedense Kieran'ın annesiyle tanışacağımı düşününce midem allak bullak oldu.

Kieran usulca çekilip gitti, hem de bunu etkileyici bir çabuklukla yapmıştı. Belki de soru sormaya başlarım diye korkmuştu. Tabii bu konuda endişenmesine gerek olmadığını bilmiyordu. Casteel kapıyı biraz daha açınca ayaklarımı sürüyerek odaya girdim.

Yatak neredeydi?

Tam ortasına inci rengi bir kanepe ve iki geniş koltuk yerleştirilmiş odanın krem rengi karoları üzerinde yürürken tek düşünebildiğim buydu. Oturma bölümünün arkasında mermer bacaklarına sarmaşık şekilleri oyulmuş bir masa ve gri renkte kalın bir döşemesi olan yüksek arkalıklı iki sandalye vardı. Kapalı duran kafesli kapının önüne bir şezlong koyulmuştu, tavanda bir pervane tembel tembel dönüyordu.

"Yatak odasına buradan geçiliyor." Casteel sağ taraftaki kemerli geçide girdi.

Odaya girdiğimde az kalsın sendeleyip düşüyordum.

"Bu hayatımda gördüğüm en büyük yatak." Gözlerimi sayvanlı karyolaya ve beyaz tül perdelerine diktim.

"Öyle mi?" dedi Casteel, perdeleri kenara çekip direklere sabitledi. "Evaemon'daki evimdeki yatak bundan daha büyük."

"Ee..." Boğazımı temizledim. "Kutlarım."

Casteel omzunun üstünden bana bakıp sırıttı, hançerimi kınından çıkarıp komodinin üstüne koydu, sonra da kılıçlarını çıkardı. Büyük gardırobun yanındaki heybeleri hatırlıyordum, Atlantia'ya ilk gelişimizde yanımızda olan heybelerdi bunlar. Ne kadar zamandır burada bizi bekliyorlardı? Yavaşça döndüm. Yatağın karşısına birkaç koltuk yerleştirilmişti. Burada da verandaya açılıyor gibi görünen kafesli bir kapı vardı, tavan pervanesi de daha büyüktü, yaprak şeklindeki kanatları dönerek havayı hareketlendiriyordu. "Bir dakika." Gözlerimi Casteel'e çevirdim. "Kendi evin mi var?"

"Evet." Casteel yatağın perdeleriyle işi bitince doğruldu. "Ailemin evinde –sarayda– kendi dairem var ama şehirde de küçük bir evim var."

Casteel'i çoğu kişiden iyi tanıdığıma emindim ama hakkında öğrenmem gereken daha bir sürü şey vardı. O kadar önemli olmayan ve onu bugün olduğu kişi yapan şeyler. Henüz birbirimizin sırlarını keşfetmeye vaktimiz olmamıştı ve bunu da ağabeyime sarılacağım, Tawny'yi yeniden göreceğim ve Düşes'in iddia ettiği gibi

Yükselmediğini öğreneceğim günler kadar iple çekiyordum. Bunu Casteel'in ağabeyine kavuştuğu ve Malik'in sapasağlam olduğunu göreceğim gün kadar çok istiyordum.

Az kalsın daha fazla zaman geçirme şansımızı kaybediyorduk.

Casteel yana çekilip bana döndü. Arkasındaki açık kapıyı gördüm. Cılız gün ışığı fildişi rengi fayans duvarlara ve geniş porselen küvete vuruyordu. Hemen koşup küvetin ne kadar büyük olduğunu ve renkli tuzlarla, kremlerle ve losyonlarla dolu şişelerin dizildiği rafları gördüğüm an kalbim durabilirdi. Ama banyonun bir köşesinde duran şeyden gözlerimi alamıyordum. Tavandan birkaç boru iniyordu, her birinin oval şeklinde bir başlığı vardı ve hepsi minik deliklerle doluydu. Boruların indiği yerde zemin çukurdu ve ortasında... bir gider deliği vardı. Pencerenin altında da fayanstan yapılmış, duvara gömülü bir sıra bulunuyordu.

"Bu duş" dedi Casteel arkamdan. "Musluğu açınca yukarıdan su akıyor."

Tek yapabildiğim aval aval bakmaktı.

"Lavabodaki musluklar da küvet ve duştaki gibi. Kırmızı renkli musluktan sıcak, maviden soğuk su akar. Çevirmen yeterli... Poppy?" Sesinden gülümsediğini anladım. "Bak."

Gözlerimi kırpıştırarak bakışlarımı duştan ayırıp kırmızı musluğu çeviren Casteel'i izlemeye koyuldum. Su duş teknesine akmaya başladı.

"Gel." Casteel eliyle beni çağırdı. "Elini suya uzat. Birkaç saniye soğuk akacak."

Yanına gittim, elimi akan suyun altına uzattım. Soğuk akıyordu, sonra biraz ılındı, ardından iyice ısınıp sıcak akmaya başladı. Hayretle elimi çekip Casteel'in gözlerine baktım.

Sağ yanağındaki gamze iyice derinleşti. "Sıcak su elinizin altında diyarına hoş geldin."

Büyülenmiştim. Tawny görse buraya bayılırdı. Herhalde banyodan hiç çıkmaz, yemeklerinin de buraya getirilmesini isterdi. Duyduğum sevinç yerini kedere bırakmak üzereydi, üzüntüyü bir kenara bırakıp şu ânın tadını çıkarmak hayli zordu. Elimi tekrar suya daldıracak oldum ama Casteel musluğu kapattı. "Hey..."

Elimi tuttu. "Bütün gün musluklarla ve suyla oynayabilirsin ama önce seninle ilgilenmeme izin ver."

Başımı kaldırdım, tam buna gerek olmadığını söyleyecektim ki aynada kendimi gördüm, hareket etmeyi de düşünmeyi de hemen bıraktım.

Kulübede uyandığımdan beri kendimi ilk kez görüyordum. Gözlerimi aynadan ayıramıyordum, baktığım sadece darmadağın haldeki saçlarım değildi. Ellerimi lavabonun kenarına koyup dikkatle yüzüme baktım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Casteel.

"Ben... eskisi gibi görünüyorum" dedim güçlü alnıma, burnuma ve ağzımın genişliğine bakarak. "Ama eskisi gibi değilim." Elimi kaldırıp sol yanağımdaki yara izine dokundum. Casteel aynadan gözlerime baktı. "Sence yara izleri... daha az belli olmuyor mu?" diye sordum çünkü bana öyle gelmişti. Hâlâ fark edilecek kadar belirgindiler, saçlarımın dibinden alnım boyunca uzanan iz ve şakağımı boydan boya kesen diğer iz gözümü kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı hatırlatıyordu. İzler eskiden olduğu gibi tenimden çok daha soluk görünmüyordu. Yüzümün geri kalanı kadar pembeydiler, tenim de pütür pütür gelmiyor, pürüzlü görünmüyordu.

"Fark etmemiştim" dedi Casteel, aynadan gözlerine baktım. Duyduğu şaşkınlığı hissettim. Gerçeği söylüyordu. Değişikliği gerçekten fark etmemişti çünkü yara izlerini aslında hiç fark etmemişti. Onun için hiç önemli olmamışlardı.

Mümkün olsaydı o anda Casteel'e daha fazla âşık olabilirdim.

"Biraz solmuşlar" diye devam etti başını yana eğerek. "Kanım yapmış olmalı, çok fazla içtiğin için. Kanım eski yaraları iyileştirebiliyor."

O zaman koluma baktım, *gerçekten* baktım. Tenim daha az parlak ve pütürlüydü.

"Çok şaşırtıcı" dedi Casteel. "İlk dikkatini çeken şey yara izleri oldu."

"Çünkü biri bana baktığında ilk gördüğü şey yara izleri" dedim.

"İlk gördüklerinin bu olduğunu sanmıyorum Poppy. Hiç öyle olmadı" dedi Casteel, bir saç tutamını omzumdan geriye atarken. "Kesinlikle şimdi de değil."

Kesinlikle şimdi de değil.

Gözlerimi yeniden aynaya dikip yara izlerinin ötesine, burnumdaki çillere, sonra da gözlerime baktım. Yeşildiler, tıpkı babamınkiler gibi, ama onlar da farklıydı. İlk bakışta fark edilmiyordu ama şimdi görebiliyordum.

Gözbebeklerimin arkasında gümüşi parıltılar vardı.

"Gözlerim..."

"Saion Tapınağı'ndan beri böyleler" dedi Casteel.

Gözlerimi kırptım, sonra bir daha kırptım. Yeniden açtığımda da aynıydılar. "Parladıkları zaman böyle görünmüyorlar, değil mi?"

Casteel başını iki yana salladı. "Gözbebeklerinin arkasındaki ışık yeşile sızıyor. Çok daha parlak."

"Ya" diye fısıldadım.

"Sanırım içindeki ether yüzünden" dedi Casteel, vücudunu bana doğru eğerek.

"Ya" dedim bir kez daha, Casteel ve diğer Atlantislilerin gözlerini parlak ve çalkantılı yapanın da aynı şey olması gerektiğini düşündüm.

Casteel bir kaşını kaldırdı. "Gözlerini görünce tek söyleyeceğin bu mu? Ya?"

"Gözlerim... bana aynı gibi geliyor" dedim ne diyeceğimi gerçekten bilemeyerek.

Casteel'in dudakları bir taraftan yukarı kıvrıldı. "Ayrıca hâlâ hayatımda gördüğüm en güzel gözler."

Ona dönüp yüzüne baktım. "Bunlar seni rahatsız etmiyor mu? Geldiğim soy? Ne olduğum?"

Casteel'in gülümseyişi soluverdi. "Malec hakkında konuşurken bundan zaten bahsetmiştik."

"Evet bahsettik ama... ama seninle tanıştığımızda ben Bakire'ydim. Ölümlü olduğumu sanıyordun, sonra yarı Atlantisli olduğumu öğrendin. Ama şimdi bir tanrının soyundan geldiğimi biliyorsun ve ne olduğumu bilmiyorsun bile" dedim. "Yeteneklerim bile aynı değil. *Değişiyorum.*"

"Ne olmuş?"

"Ne mi olmuş?"

"Sen de tanıştığımızda seni korumaya yemin etmiş ölümlü bir muhafız olduğumu sanıyordun. Ama sonra bir Atlantisli olduğumu, Prens olduğumu öğrendin" dedi Casteel. "Bunlar bana olan bakışını değiştirdi mi?"

İlk başta değiştirmişti ama... "Hayır. Değiştirmedi."

"Öyleyse benim için hiçbir şeyin değişmediğine inanmak sana neden bu kadar zor geliyor? Sen hâlâ Poppy'sin." Yanağıma dokundu. "Ne kadar değişirsen değiş kalbinde hâlâ Poppy'sin."

Yeniden aynaya baktım, küçük detaylar yabancı da gelse tanıdık bir yüz görüyordum. Kalbimde kendimi her zaman olduğum gibi hissediyordum... ve umarım bu değişmezdi.

16. BÖLÜM

"Gel" dedi Casteel elimi tutarken bir kez daha. "Dur sana bir bakayım."

"Söyledim ya, ben iyiyim."

Beni aynadan uzaklaştırıp yeniden yatak odasına götürdü. "Ben de sana iyi olmadığını bildiğim halde böyle demeyi bırakmanı söylemiştim."

"Sözünü ettiğin yaraları hissetmiyorum bile" dedim Casteel beni yatağın yanına çekerken.

Toprak sarısı gözleri gözlerime dikildi. "Gözle görünmeyen yaralar da olduğunu biliyorum, keşke onları benden saklamaya çalışmaktan vazgeçsen."

Ağzımı kapadım.

"Bence konuşmamız gereken çok şey var." Tuniğimin eteğini tutup kaldırdı. "Ama her şeyden önce konuşmamız gereken çok önemli bir şey var." Kollarımı kaldırmamı işaret etti, dediğini yaptım. Tuniğimi bir kenara fırlatışını izlerken hava akımını çıplak kollarımda hissettim. Üstümdeki iç gömleği çok daha inceydi ve iklime daha uygundu ama minik askıları ve neredeyse şeffaf korsajı bedenimi fazla gizleyemiyordu.

Casteel bir parmağını askıdan kaydırarak incecik kumaşın altına soktu. "Şu aptal, minik askılar..." Sivri dişleri altdudağını ısırdı.

"Konuşmak istediğin bu mu?" Parmağını gömleğin korsajında, bedenimin çıkıntılarında kaydırırken tüylerim diken diken oldu. Meme uçlarım gerilip sertleşirken tekrar gözlerime baktı.

"Bence bu askılar çok önemli ve son derece akıl çelen şeyler

ama konuşmak istediğim bu değil" dedi Casteel. "Otur Poppy. Bitkin olduğunu biliyorum."

Tozlu pantolonuma baktım. "Otururşam yatağı kirletirim."

"Öyleyse pantolonunu çıkar."

Kaşlarımı kaldırdım. "Beni soymaya mı çalışıyorsun?"

"Poppy" diye mırıldandı Casteel, birkaç saç tutamını omzumdan geri atarak. "Seni soymaya çalışmadığımı ne zaman gördün?"

Hafifçe güldüm. "İşte bu doğru." Elimi pantolonumun önüne götürürken Casteel'in bana takıldığını biliyor ve bundan keyif alıyordum, olanlardan sonra hâlâ keyif alabilmek içimi rahatlatmıştı. Düğmeleri açmaya koyuldum.

"Çizmeler" diye hatırlattı Casteel. "Gel. Omuzlarıma tutun."

Casteel önümde diz çöktü, onu öyle görünce, geniş omuzlarını, dalgalar ve gevşek bukleler halinde alnına dökülen saçlarını, kapkara kıvrık kirpiklerini görünce az kalsın aklım başımdan gidiyordu. Çok yakışıklıydı. Cesurdu. Zekiydi. Nazik ve anlayışlıydı. Amansızdı.

Ve *benimdi*.

Hafifçe titreyen ellerimi omuzlarına koydum. Ben dengemi sağlarken Casteel çabucak çizmelerimi çıkardı. Ardından pantolon da çıktı, şimdi sadece kalçalarıma kadar inen bir gömlekle karşısında duruyordum.

Casteel olduğu yerden kımıldamadan bakışlarını bacaklarımda gezdirdi. Gözleri bir an Craven'ların saldırdığı geceden kalan yara izlerine değil de nedenini bilmediğim soluk morluklara takıldı. Sonra bakışları üzerimde gezindi, kollarımda, göğüslerimin üst kısmında, yüzümde.

Gözlerime baktığında gözleri buzla kaplanmış kehribar parçacıkları gibiydi. "Sana bir saniye olsun acı çektirenlerden biri hâlâ nefes alıyorsa onu etlerini kopara kopara parçalarım. Umarım onlara reva gördüğün ölüm yavaş ve acı verici olmuştur."

"Çoğu yavaş değildi." Kafamda vücutları yamulurken kafalarını tutarak çığlık atanların görüntüsü canlandı. "Ama hepsi için acı verici oldu."

"Güzel." Casteel gözlerime baktı. "Bir an için bile olsun suçluluk ya da acıma duyma. Hiçbiri için, özellikle de Alastir için, o bunu hak etti."

Başımı salladım.

"Sana söz veriyorum, bu işin içinde başkaları da varsa bulunacak ve yaptıklarının bedelini ödeyecekler. Aynısı seni tehdit etmeye kalkacak herkes için de geçerli. Kim olursa olsun."

Sözlerinde samimiydi ve içgüdülerim bana kimseyi hariç tutmayacağını söylüyordu. Annesini ve babasını bile.

"Ben de sana söz veriyorum. Kimsenin sana zarar vermesine müsaade etmeyeceğim" dedim, göğsümün ortası güm güm atarken.

"Biliyorum." Casteel ellerimi tutup beni yatağın kenarına oturttu. Bir müddet konuşmadık. "Ben senin kocanım, değil mi?" diye sordu çömeldiği yerden kalkmadan.

Bu beklenmedik soru karşısında kaşlarımı kaldırdım. "Evet?"

"Bak, nasıl kocalık edildiği konusunda fazla bilgim yok" dedi ellerimi kucağıma koyarken, nereye varmak istediğini anlamamıştım. "Yüzüklerimizin içine ne kazındığını biliyor musun? Eski Atlantia dilinde." Başımı iki yana salldım. "İkisinde de aynı şey yazıyor. *Sonsuza dek birlikte*. İşte bu biziz."

"Evet" diye fısıldadım nefesim daralarak. "Öyle."

"Evlilik bahsinde deneyimli olmadığım aşikâr ama öyle de olsa sen benim karımsın. Bu da artık rol yapmayacağımız anlamına geliyor, değil mi? Sonsuza dek birbirimize dürüst olacağımız anlamına geliyor."

"Evet." Başımı salladım.

"Hem de hiçbir konuda rol yapmayacağız. Endişelenmemi istemediğin zamanlarda bile. Güçlü ve inanılmayacak kadar metanetli olduğunu biliyorum ama benim yanımdayken hep güçlü olmak zorunda değilsin. Benimleyken kendini iyi hissetmemende bir sorun yok" dedi Casteel, şimdi rahatça nefes almaya başlamıştım. "Kocan olarak kendini dürüst davranacak kadar güvende hissetmeni sağlamak benim vazifem. Olanlardan sonra iyiymişsin gibi rol yapmana gerek yok Poppy."

Ah...

Ah tanrılar.

Sözleri beni mahvetmişti. Yaşlar boğazımı yakarak gözlerime akın ediyordu. Yapılabilecek tek olgunca şeyi yaptım. Ellerimle sertçe yüzümü kapadım.

"Poppy" diye fısıldadı Casteel parmaklarını bileklerime dolayarak. "Acıttın gibi geldi."

"Acıdı." Sesim boğuk çıkıyordu. "Ağlamak istemiyorum."

"Yüzünü kapatmak işe yarıyor mu?"

"Hayır" dedim gülerek, kirpiklerim ıslanırken omuzlarım titriyordu.

"Seni ağlatmak istememiştim." Hafifçe kollarıma asıldı.

Ellerimi yüzümden çekmedim. "Öyleyse bu kadar tatlı ve destekleyici şeyler söyleme."

"Destekleyici olmayan kaba şeyler söylememi mi tercih edersin?"

"Evet."

"Poppy." Adımı uzatarak söylerken ellerimi yüzümden çekti. Bana yan yan gülümsedi, böyle gülümsemek onu inanılmaz genç gösteriyordu. "Ağlamak ayıp değil. Hassas olmak ayıp değil. Bu herhalde yaşadığım en kötü eve dönüş oldu. Geçtiğimiz hafta çok şenlikli geçti, şenlikli derken iyi anlamda değil."

Yine güldüm, kahkahalarım hıçkırıklara dönüştü. Bu kez hücum eden duyguları durduramıyordum. Paramparça olmuştum ve Casteel tıpkı söz verdiği gibi o parçaları yakalamak için yanımdaydı, onları bir araya toplayıp ben kendime gelene kadar güvende tutmak için. Kendimi yerde, Casteel'in kucağında buldum, kollarım ve bacaklarım bedenine sıkıca dolanmıştı.

Ve rol yapmayı bıraktım.

Çünkü iyi değildim.

Olanlardan sonra iyi değildim, neye dönüştüğümü bile bilmezken bunların neye işaret ediyor olabileceğini ve ne anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyordum. İyi değildim çünkü annemle babamın güvendikleri birinin ihanetine uğradığını öğrenmiştim, lan

ve benimle birlikte gerçekten Solis'ten kaçmaya çalıştıklarını ama başaramadıklarını öğrenmiştim, benim için... bizim için hayatlarını tehlikeye attıklarını öğrenmiştim. Bu ihanet acı veriyor, canımı yakıyordu. Düşünmemeye çalıştığım ne varsa üstüme üstüme geliyordu... kim iyi olabilirdi ki?

Saniyeler yerini dakikalara bıraktı, bu dakikalar üst üste yığıldı. Gözyaşlarım Casteel'in göğsünü ıslatmıştı. En son Vikter'ı kaybettiğimde böyle ağlamıştım. O çok daha sert bir duygu patlaması olmuştu ama bu kez... Casteel yanımdaydı. Bana sarılıp yanağını kafama bastırırarak ellerini sırtımda gezdirirken zayıf görünmekten korkmuyordum. Casteel beni kucağında tutarak yavaş yavaş ileri geri sallanırken duygusal davrandığım için azarlanmaktan korkmuyordum. Vikter'ın yanındayken bile duygularımı göstermezdim, oysa beni yargılamayacağını biliyordum. Ağlayıp rahatlamama izin verir, sonra da üstesinden geleceğimi söylerdi. Bazen ihtiyacım olan da buydu. Bu öyle anlardan biri değildi, annem ve babam öldüğünden, Ian Carsodonia'ya gittiğinden beri kendimi bu kadar savunmasız olacak kadar güvende hissetmemiştim.

Hem Casteel'in yanında neden böyle davranabildiğimi de biliyordum. Duyularımı ona açtığımda en derinlerimde hissettiklerimin bir başka kanıtı da buydu. Çikolatalı çilek tadında boğuluyordum.

Aşk.

Aşk ve kabul edilmek.

Öyle ne kadar kaldık bilmiyordum ama gözyaşlarımın akmayı bırakması küçük bir sonsuzluk kadar sürmüştü sanki. Gözlerim biraz yansa da kendimi hafiflemiş hissediyordum.

Casteel başını çevirip yanağıma bir öpücük kondurdu. "İlk duşunu almaya hazır mısın? Sonra yemek getirtiriz ve son olarak da –ne yazık ki– sana giyecek bir şeyler buluruz. Ondan sonra da diğer şeyleri konuşuruz."

Beynim önce *duş*, sonra da *diğer şeyler* kısmına takıldı. Diğer şeyler Casteel'in ana babasıyla görüşmek, şu kraliçe meselesi ve... eh, diğer şeylerdi işte.

"İstersen önce yiyecek bir şeyler getirtelim. Sen bilirsin" dedi. "Ne istersin?"

"Galiba duş almak istiyorum Cas." Casteel parmağımı dişleyince küçük bir çığlık attım.

Casteel gözlerini açtı, gözleri sarı yakutlar gibi parlıyordu. "Affedersin. Sen öyle deyince... bana bir şeyler oluyor da."

Neler olduğunu tahmin edebildiğim için damarlarıma bir sıcaklık yayıldı. Bakışlarım omzundan öteye kayınca içimi bir heyecan kapladı. "Ayakta banyo yapmak tuhaf olacak."

"Bayılacaksın." Casteel ayağa kalkarken beni de kolayca çekip kaldırdı. Gücü beni her defasında şaşırtıyordu, bir gün buna alışabileceğimden emin değildim.

Peşinden banyoya gittim. Sıranın üstündeki pencereden içeri zayıf bir ışık sızıyordu. Casteel tuvalet masasının üstündeki lambanın düğmesini çevirdi, fayans zemine yumuşak, altın sarısı bir ışık vurdu. Küvetle duş teknesinin arasında duran küçük tabureye iki kalın havlu koyuşunu izledim. Tabureyi daha önce fark etmemiştim bile.

Casteel büyüleyici ve kıskanılası bir rahatlıkla giysilerini üstünden sıyırdı. Çukurdaki duş teknesine girip duvardaki muslukları çevirirken gözlerimi ondan alamıyordum.

Yukarıdaki çok sayıda borudan akmaya başlayan su sonunda bir sağanak halini aldı. Bunun nasıl bir büyüyle mümkün olabildiğine odaklanmam gerekirdi ama beni büyüleyen Casteel'di; baldırlarındaki koyu renk kıllar, omuzlarının ve göğsünün genişliği, gerilmiş muntazam karın kasları. Vücudu tek bir günün bile aylaklık ederek geçirilmediğinin kanıtıydı. Göğsünün kusursuz hatlarından ve aletinin uzunluğundan, bronz tenini kaplayan ve yaşadığı hayatı ortaya koyan soluk yara izlerine kadar her şeyiyle beni büyülüyordu.

Vücudu... tanrılar, kusur ve kusursuzluktan oluşan bir başyapıttı. Sağ bacağının üst kısmına dağlanmış Kraliyet Arması –ortasına ok saplanmış daire– bile katıksız güzelliğini bozamıyordu.

"Sen bana böyle baktıkça ilk duşunun tadını çıkarman için duyduğum tüm iyi niyet her saniye azalıyor" dedi Casteel; duşun

altından geçerken sular omuzlarından dökülüyordu. "Yerini son derece münasebetsiz niyetlere bırakıyor."

Gömleğimin eteğiyle oynarken damarlarıma bir sıcaklık akın etti. Bakışlarım gergin karın kaslarının altına, göbek deliğinin aşağısına kaydı. Aleti sertleşmiş, teni orada daha koyu bir renk almıştı. Karnımın derinlerinde, sonra da bacaklarımın arasında birden sert bir burulma oldu.

Casteel'in göğsü birden yukarı kalktı. "Sanırım bu münasebetsiz niyetler ilgini çekti."

"Çektiyse ne olacak?"

"Onlara boyun eğmemek benim için hayli zor olacak." Gözleri parladı. "Bu da sorun olabilir."

Kalbim deli gibi çarpmaya başladı. "Nasıl bir sorun olabilirmiş anlamadım."

"Nasıl mı? Şimdi içine girersem kendimi kontrol edebileceğimi sanmıyorum." Tam karşımda durup başını eğdi. Dudakları kulağıma sürtünürken bir parmağını gömleğimin askısına geçirdi. "Seni şu duvara dayayıp sikimi ve dişlerimi öyle derinine geçiririm ki ikimiz de feleğimizi şaşarız."

Yoğun bir sızı dalgalar halinde bedenime yayıldı. Dişlerini tenime nasıl sürttüğünü, beni nasıl ısırdığını, sonra anlık bir acının yerini nasıl hemen zevke bıraktığını hatırladım. "Bunun neden sorun olacağını hâlâ anlamadım."

Casteel genizden gelen boğuk bir sesle konuştu. "Çünkü beni kontrolümü kaybetmişken hiç görmedin."

"O arabada kendinde miydin yani? Spessa's End'deki savaştan sonra?"

"Evet." Başını yana eğdi, boynumdaki keskin dişi hissedince bütün vücudum irkildi.

O kışkırtıcı sızı bacaklarımın arasına yerleşip zonklamaya başladı. "Peki ya o sabah aç uyandığında ve?.." dedim soluk soluğa Casteel'in dili dişinin dokunduğu yerleri yalarken.

"Ve ağzımı bacaklarının arasına dayayıp tadını boğazıma doldurduğumda mı?"

Ürpererek gözlerimi kapadım. "Evet. O... o sabah. O zaman kendinde değildin."

"Bana ulaşmıştın Poppy." Parmakları gömleğimin askılarının altına kaydı, gömleği yavaşça aşağı, sızlayan meme uçlarımın üstüne indirdi. "Demek kontrolümü kaybetmemişim."

"Peki ya... ya kanını içtikten sonra?" diye sordum güçlükle yutkunarak. "Avcı kulübesinde?"

"Yine kendimdeydim Poppy."

Nefesim kesildi. Bunların hiçbirinde kontrolünü kaybetmediyse kaybettiği zaman ne hale geldiğini hayal dahi edemiyordum. İç gömleğim belimde toplandıktan sonra yere düşerken utanç içinde bunu öğrenmek istediğimi fark ettim.

"Şimdi kontrolümü kaybedebilirim." Parmakları omzumun kıvrımından meme ucuma kaydı. Tüy gibi hafifçe dokunduğu halde sırtım yay gibi gerildi. Dudaklarını yanağıma sürerken başparmağı sızlayan meme ucumun üzerinde çıldırtıcı daireler çiziyordu. "Ağzımı her yerinde gezdiririm. Boğazından kanını emerim. Buradan içerim" diye fısıldadı dudaklarını dudaklarıma dayayarak, mememi avuçlayıp yoğurmaya başladı. Diğer elinin bacaklarımın arasına kaydığını hissedince soluğum kesildi. "Kesinlikle buradan da içerim."

Gerçekten... *oradan* içebilir miydi? "Hiçbirine itirazım yok."

Yine o boğuk, arzu dolu sesi çıkardı. "Vücudun pek çok badire atlattı Poppy, hem de çok kısa bir zamanda. Kendini iyi hissediyor olabilirsin. İyi olabilirsin de ama daha iki gün önce damarlarında tek damla kan kalmamıştı. Kanını emme riskine girmeyeceğim. Bugün olmaz. Yani birimizin sağduyulu davranması gerekiyor."

Boğuk bir kahkaha attım. "Sağduyulu olan sen misin yani?"

"Öyle görünüyor." Bir parmağını vücudumun merkezinde toplanmış ıslaklıkta kaydırarak damarlarımda zaten alevlenmiş olan ateşi iyice körükledi.

"Bence sağduyulu ne demek bilmiyorsun."

"Haklı olabilirsin." Beni öpüp altdudağımı ısırdı. "Öyleyse senin sağduyulu olman gerekiyor."

"İstemiyorum."

Dudaklarını ağzımdan çekmeden kıkırdadı, sonra beni yine öptü ve elini bacaklarımın arasından çekti. "Duş" diye hatırlattı bana... ya da kendine.

Elimi tuttuğunda hissettiğim hayal kırıklığının seviyesi utanç vericiydi, özellikle de döndüğü zaman kaskatı aleti bacağıma dokunduğunda. Beni duş teknesine sokarken içimi yine şehvet dolu titreşimler sardı. Duşun altına girip bana döndü, sular saçlarını ıslatıp omuzlarından akıyor ve damlacıklar –*sıcak* damlacıklar– uzattığım koluma sıçrıyordu. Casteel'in bakışları o kadar ateşliydi ki gözleri üstümde dolaşırken beni gerçekten okşuyormuş gibi hissediyordum.

Bana doyasıya bakması için orada dururken bütün bedenim titriyordu. Bu o kadar kolay değildi. Casteel elini uzatırken kendimi örtmemek için savaş veriyordum. Onun yanında rahat hissetmiyor ya da çok sayıdaki kusurumdan utanıyor değildim. Silahlarla ve bedenimle ne kadar talim yaparsam yapayım belim asla incelmeyecek, kalçalarım da Solis'teki leydilerinki gibi zayıf olmayacaktı.

Peynirli pastırmayı ve çikolatayla kaplanmış her şeyi o kadar seviyordum ki bu asla mümkün olamazdı.

Yara izlerimden de utanmıyordum. Casteel bana şu anda olduğu gibi, bir tanrıçaya bakıyormuş gibi bakarken bundan utanmam olası değildi. O yara izleri, tıpkı Casteel'inkiler gibi, yaşadığım hayatın ve atlattığım badirelerin kanıtıydı.

Sadece bu... çekincesizlik benim için yeni bir şeydi. Hayatımın büyük bölümünü çenemden yere kadar giyinik ve yüzümün yarıdan fazlası örtülü geçirmiştim. Nasıl saklanacağımı biliyordum. Nasıl görünür olacağımı ise daha yeni öğreniyordum. Gurur ve farkındalıktan biraz başım dönerek bu dürtüyle savaşırken her saniye kendimi daha rahat hissediyordum.

"Çok güzelsin." Casteel'in sesi ılık bir yaz gecesi gibiydi. "Ve benimsin."

Tamamen onundum.

Hem bu tenimi kaşındırmıyor, dilim inkâr kelimeleriyle yanmıyordu. Bu söz bir üstünlük ya da kontrol bildirmiyordu. Bu iki

şeyin ne olduğunu iyi biliyordum. Casteel'in söylediği ise gerçeğin kendisiydi. Ben onundum.

O da benimdi.

Casteel beni kendine doğru çekince itiraz etmedim. Su üstümden akmaya başladı, damlacıkları tenimde hissedince küçük bir çığlık attım. "Duşta olduğunu unuttun mu?" dedi Casteel elimi bırakarak.

"Galiba." Avuçlarımı yukarı çevirip suyun sığ gölcükler oluşturmasını izledim. Su fazla sıcak sayılırdı, tam sevdiğim gibi. Başımı arkaya attım, sular yüzümden ve saçlarımdan akarken soluğum kesildi. Sıcak bir sağanağın altında gibiydim. Olduğum yerde ağır ağır dönerek kendimi suyun tenimde, yaralı ve acıyan yerlerimde bile yarattığı hissin heyecanına bıraktım.

Gözlerimi açıp Casteel'e baktım. Gülümsüyordu, hem de içten bir gülümsemeyle. Nadiren böyle gülümsediğinde iki gamzesi de ortaya çıkardı. "Aptal gibi mi görünüyorum?"

"Mükemmel görünüyorsun."

Bir sonraki borunun altına geçerken sırıttım, burada su daha fazla akıyordu. Saçlarım yüzüme yapışınca bir kahkaha attım. Saçlarımı geriye iterken Casteel'in muslukların yanındaki raftan bir şişe aldığını gördüm. Şişedeki sıvı berraktı, limon ve çam kokuyordu.

Ben suda oynayıp Casteel'in duş başlığı dediği şeylerin arasında gidip gelirken o da yıkanmaya koyuldu. İşi bittiğinde elinde o kışkırtıcı kokulu sabunla arkamdan yaklaştı.

"Gözlerini kapat."

Dediğini yaptım, sabunu köpürterek kafa derimde gezinen parmaklarının tadını çıkardım. "Buna alışabilirim" dedim fısıltıyla.

"Ben de öyle." Casteel biraz daha yaklaşınca sıcak damgasını belimde hissettim. "Başını arkaya eğip gözlerini kapat."

İstediğini yaptım. Dudakları dudaklarıma dokununca gülümsedim. Sonra saçlarımı toplayıp duruladı. Bunu duşta yapmak çok daha kolaydı. Tek yapmam gereken suyun altında durmaktı.

Belki de duşa girer, bir daha da hiç çıkmazdım.

Bu fikir gitgide daha cazip gelmeye başlarken Casteel kısa bir süreliğine yanımdan ayrılıp kare şeklinde sabunlu bir şeyle geri döndü. Kollarımda, göğsümde, karnımda ve belimde gezdirdiği yumuşak sünger arkasında köpükler bırakıyordu. Casteel taşlardan kaynaklanan küçük kesiklere özen gösteriyordu, gösterdiği itina karşısında kalbim duracak gibi oldu. Ona duyduğum aşkla şişen göğsüm sünger yok olup yerini Casteel'in sabunlu avuçlarının pürüzlerine bıraktığında bile sızlayıp ağırlaşmayı sürdürdü.

Gözlerim bir kez daha kapandı, elleri dakikalar önce süngerin geçtiği yolları takip ederken aklım günahkâr yerlerde gezinmeye başladı. Dişleriyle yapacağını söylediği şeyleri düşündüm, bir de... sikiyle. İçimdeki ateş yeni baştan harlanırken kanım ısınmaya başladı. Burada, duşun altında yapabilir miydi? Hayli kaygan görünüyordu ama bunu yapabilecek biri varsa o da Casteel'di.

Ellerini memelerime kaydırdı. Göğüslerimi avuçlarken başımı göğsüne yasladım. Bir elini karnıma indirirken dudağımı ısırdım. Zevk aşağılarıma doğru indikçe tenim geriliyordu. Parmakları sertleşmiş meme ucumu sıkarken hafif bir çığlık attım, diğer eli göbek deliğimin altına iniyordu. Vücudum hiç düşünmeden karşılık verdi, bacaklarımı iyice açtım.

"Duş hoşuna gitti mi?" dedi buğulu bir sesle.

Ne kadar hoşuma gittiğini gayet iyi biliyordu, tahrik olduğumu kokumdan anlayabildiğini bilmek beni utandırmak yerine daha da ateşlendirdi. Yine de başımı salladım. "Şu anda sağduyulu mu davranıyorsun?"

"Elbette." Eli bacaklarımın arasına kaydı. "Ben sadece işimi layığıyla yapmaya çalışıyorum" dedi başparmağını oradaki sinir tomarının üstünde döndürerek.

Soluğum kesildi, parmak uçlarımda yükseldim. Sızı derinlerime yayılırken dudaklarım aralandı. Kalçalarımı eline doğru kaldırarak inledim.

Elini çekerek omzuma bir öpücük kondurdu. Hemen gözlerimi açıp ona dönecek oldum. "İşim daha bitmedi" dedi ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan. "Bacaklarının temizlenmesi gerek."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sen ciddi misin?"

Gözleri sıcak bal havuzları gibiydi. "Çok ciddiyim."

Bacaklarım umurumda değildi. "Casteel..."

"İlk duşunu küvette yıkanmak kadar işe yarar bulmazsan kendimi asla affetmem" dedi, gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Ama oturman gerek. Biraz... kızarmış görünüyorsun."

"Neden acaba."

Casteel kıkırdadı, bir an içimden bir tane patlatmak geldi ama benimle böyle dalga geçtiği için gerçekten hak etmiş olsa da yapmamaya karar verdim. Beni sıraya götürüp oturtmasına ses çıkarmadım, buraya hafif bir su buharının yağmakta olduğunu fark edince şaşkınlıktan soluğum kesildi.

Casteel ellerini biraz daha sabunlayıp önümde diz çöktü. "Rahat mısın?"

Bacaklarının arasına bir göz atarak başımı salladım. Casteel hiç oralı olmadı.

"Güzel. Rahatın benim için her şeyden önemli." Bir elini bileğime doladı, kirpiklerine su damlacıkları takılmıştı. Sırıttı, bacağımı kaldırarak gözlerime baktı. Ayağımı omzuna koyunca nefesim kesildi. Bu pozisyonda her yerim... ah tanrılar, her yerim meydandaydı.

Gözlerini tam merkezime diktiğini görünce titreyerek iç geçirdim. Aralanmış dudaklarının arasından sivri bir diş görününce içim zevkle buruldu. Sabunlu ellerini baldırımdan yukarı kaydırırken avuçlarımı pürüzsüz sıraya iyice bastırdım. Parmakları kalçamla bacağımın arasındaki kıvrıma ulaşınca nefesimi tuttum. Elini bacağımın iç kısmında kaydırırken parmak eklemleri en hassas bölgeme dokundu. Bir anda nefesim kesiliverdi.

Casteel elini orada durdurup gözlerime baktı. "Hâlâ rahat mısın?"

"Evet" diye fısıldadım.

Yüzünde o şehvet dolu zalimce gülümseme belirince vücudumu tatlı bir gerilim sardı. Su buharı tenimi nemlendirmeye devam ederken elini tekrar aşağı kaydırdı. İşi bitince ayağımı yere indirip diğer bacağımı kaldırdı. Isınmış tenime serin hava çarptı. Yine aynı şeyleri yaptı, sabunu parmaklarımın arasından ayağımın al-

tına, sonra da üstüne kaydırıp bacağımdan yukarı çıkmaya başladı. Beklenti içinde gerildim, parmakları tam oraya bir kez daha sürterken kalbim duracak gibiydi. Elini tekrar bacağımdan aşağı kaydırarak sabunu silip başını eğdi, dizimin iç tarafındaki yara izine bir öpücük kondurdu.

Ayağımı yere indirmeden kollarını baldırlarıma doladı. Geniş omuzlarıyla bacaklarımı aralayarak yaklaştı.

Gözlerim kocaman açılırken kalbim teklemeye başladı. İçimden dalga dalga bir ürperti geçti. Kâbustan uyanıp kana susamış gibi olduğu o sabah bile ona her yerimi bu kadar açmamıştım. Göğsümden karnıma bir çarpıntı yayıldı.

"Hâlâ... hâlâ işini mi yapıyorsun?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Evet. Galiba bir yeri atlamışım." Eski yara izinin üst kısmını öptü. "Galiba atladığım bir sürü yer var. Beni bilirsin, her şeyin mükemmel olmasını isterim. Hem buralar kendini dışlanmış gibi hissetsin istemem. Sen ister misin?"

"Hayır." Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki Casteel'in görüp görmediğini merak ettim ama aşağı baktığımda sadece bakırımsı ıslak saç tutamlarının arasından göğüslerimin çıkıntısını görebildim. Kendime bakarken soluğum daha da kesildi, omuzlarımı fayanslara dayamıştım, memelerim iyice öne fırlamış, bacaklarım Casteel için alabildiğine açılmıştı. Gözlerimi kapatmadan başımı duvara yasladım. Islak saçları tenime değen Casteel'i izlemeye koyuldum.

"Ya burası?" Bacağımın iç kısmını öperken avucunu bacağımın arkasından yukarı kaydırdı. "Ya da burası?" Dudakları bacağımın iç kısmındaki pürüzlü yara izlerinden birini daha buldu. Başını kaldırırken dudaklarını bacaklarımın arasında nabız gibi atan yere sürttü. İrkildim. "Evet, galiba orası gerçekten kirli ve yalnız."

Casteel başını eğince kelimelerin ötesine geçtim. Islak dilini sürtünce boğazımdan boğuk bir inilti koptu. Gözlerimi kırpıştırarak kapatıp yeniden hafifçe araladım, "Bu bölgeye bilhassa özen göstermem gerekiyor" dedi Casteel. Bu kez diliyle sertleşmiş sinir tomurcuğunun etrafında daireler çizmeye koyuldu. "Biraz uzun sürebilir."

Dili fiskeler vurduktan sonra içime kayınca titredim. Sersemletici bir zevk dalgası duyularımı şoka uğrattı. Casteel başını yine yana eğdi, derinden yavaş yavaş ve edepsizce yalamaya başladı. Kalçalarım dilinin hareketlerine, kışkırtmalarına, hafif okşayışlarına eşlik ederek yukarı kalktı. Yaptığı düpedüz baştan çıkarmaktı ve banyo yapmayı düşünürken hayal ettiklerimle alakası bile yoktu.

Artık ne zaman suyun yakınına gelsem başka bir şey düşünemeyecektim.

Dilinin yerini uzun bir parmağın aldığını, şişmiş yerimin üstünde hafifçe gezindikten sonra yavaş yavaş içime girdiğini hissedince kalçalarımı oynattım. Vücudum cehennem gibi yanmaya başladı.

"Cas" diye soludum titreyerek yavaş yavaş sıranın ucuna doğru kayarken.

Casteel durdu, başını kaldırıp şimdi ışık saçmakta olan gözleriyle bana baktı. "Sıraya tutunmak gerek."

Titreyen ellerle sıranın kenarını kavradım.

Casteel'in dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Uslu kız."

Başını eğdi, sıcak nefesi tenimi yakıyordu. Bir saniye geçti. Dudaklarını hissettim, sonra da bir dişin şehvetli dokunuşunu...

Sert, anlık ısırık vücudumda bir şok dalgasına neden olunca bir çığlık attım. İçimi yakan düğüm düğüm bir zevk girdabı hızla bacaklarımdan aşağı ve sırtımdan yukarı yayıldı. Gözlerimi kocaman açmıştım ama beyaz ışık patlamaları gördüğüme yemin edebilirdim. Sonra Casteel ağzını zonklayan sinir tomarına kapatarak parmağını içime soktu. Beni sertçe emerken sularımla birlikte az miktarda kan çektiğini de anladım. Vücudum sıranın üstünde yay gibi eğilirken ellerim kaymaya başladı...

Casteel diğer elini karnıma koyup beni sıraya bastırdı. Parmağını içime sokup çıkararak beni emmeye devam etti. Beni *yiyip bitirdi*, kendimi kaybettim, bedenimi tenime saldığı iniltilere bırakarak içime dolan ilkel duygularda kendi isteğimle kayboldum. Kendimden geçerek kıvranmaya başladım. Bana verdiği zevk hem dayanamayacağım kadar fazlaydı hem de yetmiyordu. Aldığım

zevk güzelliğe sarılmış bir acının sınırına dayanmıştı. Yoğun sıcaklık gitgide derinlerime inerek her yerimi sıkıca sararken duyduğum zevk hem heyecan verici hem de korkutucuydu.

"Cas" diye inledim tekrar, kendi sesimi tanıyamıyordum, Casteel elini karnımdan çekti. Sıranın üstünde devrilecek gibi olunca diğer ayağımla kendimi dengeledim. Çenem göğsüme düşerken kalçalarımı fayanstan kaldırıp Casteel'in parmağının, ağzının üstünde kıvranmaya başladım. Kıvranan bedenimin görüntüsü zihnimden çıkmayacaktı. Eli bacaklarının arasında hareket ederken gerilip belirginleşen kol kaslarının görüntüsü tenime kazındı. Kirpikleri yukarı kalkıp bakışları gözlerimle buluşurken kolu hızlı ve sert hareketlerle beni eşiğe kadar getirdi. Kendimi iyice kaybedip adını haykırırken ağzını tenimden ayırmadan boğuk bir feryat kopardı. Tekrar tekrar paramparça olup zevkle sarmalanmış parçacıklara bölündüm. Sonsuz dalgalar halinde gelen boşalma öyle yoğun ve muhteşemdi ki fayanslara pelte gibi yığılıp kaldım. Casteel parmağını çıkarırken içimde hâlâ minik zevk patlamaları kıvılcımlanıyordu.

Dudakları şişmiş yerimin üstünde bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bal gibi."

* * *

Casteel beni bir havluya sardı. Adım atmama fırsat vermeden kaldırıp kollarına aldı.

Omzuna tutundum. "Yürüyebilirim."

"Biliyorum." Beni gölgeler içindeki yatak odasına götürdü.

"Buna gerek yok."

"Sen söz konusu olduğunda her şey gereklidir." Casteel beni yatağa bıraktı, göz açıp kapayıncaya kadar beni yan tarafıma yatırıp yanıma oturmuştu bile. Ben yumuşacık havluya sarılıyken o bütünüyle çıplaktı. "Ee, ilk duşun hoşuna gitti mi bakalım?"

Sırıtırken yanaklarım kızardı. "Hem de... unutamayacağım adar."

"Katılıyorum." Dudağı yukarı kıvrılırken elini uzatıp ıslak bir saç tutamını yüzümden çekti. "Acıktın mı?"

Esnememi bastırmaya çalışarak başımı salladım.

"Bakalım bizim için neler bulabilirim." Üstüme eğilip dudaklarıma yapıştı. Bu yumuşak ve hafif öpücük kalbimi ısıtıp hafifletti.

Geri çekilip yataktan kalktı, meşe giysi dolabına doğru yürürken yarı kapalı gözlerle onu izledim. Siyah bir pantolon giydi. Yanıma dönerken kurt hançerini kınından çıkardı. "Kurtlar şu anda dışarıda devriye geziyorlar."

Kaşlarım yukarı kalktı. "Öyle mi?" Casteel başını sallayınca dudaklarımı uykulu uykulu aşağı büktüm. "Sen onları hissedebiliyorsun da ben neden hissedemiyorum?"

"Çünkü ben özel biriyim" dedi sırıtarak.

Gözlerimi devirdim.

Kıkır kıkır güldü. "Onları hissedemiyorum. Seslerini duyabiliyorum. Bu bile beni özel yapar" diye ekledi, içimi çektim.

Aklıma Kieran ve Delano'ya ne olduğuna dair düşündüklerim geldi. "Sence şu İlkel bağ onları farklı bir şekilde hissedebildiğin anlamına mı geliyor?"

"Galiba İlkel *notam* demek istedin."

"Her neyse."

"Peki onları farklı bir şekilde *hissetmek*'ten kastın ne?"

"Bilmem." Hafifçe omuz silktim. "Kulübede birkaç defasında uyandığımda zihnimde Delano ve Kieran'ın sesini duymuşum gibi geldi."

Casteel bir kaşını kaldırdı. "Ne?"

"Evet, kafamda seslerini duydum." İçimi çektim. "Skotos'tayken rüya görmüştüm ya? O kâbusta Delano'nun bir şeye cevap verdiğini duydum, onların *Liessa*'sı olduğumu söylüyordu. Sonra Saion Tapınağı'nın önünde beklerken Kieran'ın sesini duyduğuma yemin ederim. İkisine de sorma şansım olmadı ama dağlardayken Delano'ya yoğunlaştığımda duygularından daha fazlasını hissettim. Sanki... nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama Delano'ya özgü bir damga gibiydi. Ona has bir işaret gibi. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Gerçek dışı göründüğünü biliyorum ama..."

"Bana gerçek dışı gelmedi" dedi Casteel kaşlarını çatarak. "Bence her şey mümkün. Kieran'a seni duyup duymadığını, hatta böyle bir şeyin mümkün olabileceğine dair bir bilgisi olup olmadığını kesinlikle sormalıyız. Aramızda bağ varken böyle olmadığını biliyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım.

Casteel bir müddet bana baktı. "Tamamıyla eşsizsin Poppy. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Tekrar yavaşça omzumu silktim.

Hafif bir gülümseme görünüp kayboldu. "Burada güvendesin" dedi hançeri elimin yanına bırakarak. "Ama ne olur ne olmaz, eğer biri gelirse önce hançeri sapla, sonra sorularını sor. Bu mantık sana tanıdık gelmiştir."

"Neden herkes önüme geleni bıçaklıyormuşum gibi davranıyor?"

Casteel tekrar bana, sonra da manalı manalı göğsüne baktı.

"Neyse" diye mırıldandım. "Hak etmiştin."

"Doğru." Sırıtarak bir dizini yatağa koyup üstüme eğildi. "Hemen dönerim."

"Bekliyorum." Hançeri aldım. "Umarım kimseyi bıçaklamam."

Sağ yanağındaki gamze ortaya çıktı, Casteel başını eğip alnımın hemen üstüne, sonra da biraz aşağısındaki yara izine birer öpücük kondurdu. "Prenses?"

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. Başlangıçta takma ad iken şimdi gerçek olmuştu. "Evet?"

Ağzı ağzıma yaklaştı. "Seni seviyorum."

Gülümseyişim yüzüme yayılırken kalbim göğsümde tekler gibi oldu. "Seni seviyorum."

Casteel o boğuk gürleme sesini çıkardı. "Bunu duymaktan asla usanmayacağım. Defalarca da söylesen, yüzlerce binlerce kez de söylesen her defasında ilk kez duyuyormuşum gibi gelecek."

Başımı geriye atıp onu öptüm. Gitmek için aceleye etmiyordu ama sonunda gitti, gözlerim kafesli kapıya döndü. Dışarısı karanlıktı, Casteel'in işittiği sesleri duymak için kulak kabarttım. Böcek-

lerin hafif vızıltısından ve gece kuşlarının melodisinden başka bir şey duyamadım. Hançerimin serin kemik sapını daha da sıktım.

Casteel'in endişelenmesine gerek yoktu. Odaya biri girecek olursa ben hazırdım.

17. BÖLÜM

Casteel dönüp de kimseyi bıçaklamam gerekmediğini öğrenince rahatlamıştı herhalde.

Belki de rahatlamamıştı.

Sanırım insanları bıçaklamam hoşuna gidiyordu.

Özellikle de onu.

Bir şişe şarap ve dilimlenmiş et ve peynir küpleriyle dolu bir tabakla dönmüştü. Ayrıca küçük sütlü çikolata parçaları vardı ve üç parçasını hemen ağzıma atıvermiştim. Casteel'in şu an giydiğine çok benzeyen krem rengi eski bir tunik vardı üzerimde. Casteel tuniğin bana fazla uzun gelen kollarını kıvırmama yardım etmişti. Tunik bir iç gömleğinden ya da o açık saçık gecelikten daha fazla yerimi örtüyordu. Konuşacak çok şey vardıysa da dolu mide, şarap ve Casteel'in duşta yaptıkları buna izin vermedi. Casteel tabağı oturma odasına götürdüğünde uyuyakalmıştım, uzun bedeniyle yanıma kıvrılıp beni kendine çektiğini de hayal meyal hatırlıyordum.

Öyle derin bir uyku uyudum ki rüyalar bile oraya erişemedi. Bir ara uyanıp uykulu uykulu tuvalete gittiğimde şafağın gri ışığı odaya sızmaya başlamıştı. Yatağa döndüğümde Casteel hemen bana sarıldı. Yeniden uyanana kadar ne kadar uyuduğumu bilmiyordum, gözlerimi açtığımda lambanın yumuşak ışığını gördüm. Hafif battaniyenin altında kımıldanırken bir bacağa çarptım.

"İyi akşamlar" dedi Casteel kelimeleri uzata uzata.

Sırtüstü dönüp yukarı baktım.

Casteel sırtını karyolanın başlığına dayamış oturuyordu, siyah bir pantolon ve sırtımdakine benzeyen beyaz bir gömlek giymişti.

Deri kaplı bir kitabın sayfalarını karıştırıyordu. "Yanımızda getirdiğimiz çantaları açıp giysilerini dolaba astım. Kirha da –Kieran ve Netta'nın annesi– sana uyacağını düşündüğü birkaç parça giysi bırakıp bir terzi tavsiyesinde bulundu, gerçi fazla kıyafetinin olmaması benim hoşuma gidiyor ya."

Son kısmı duymak beni hiç şaşırtmamıştı. "Saat kaç?"

"Sekize geliyor." Casteel bana baktı. "Hemen hemen yirmi dört saat uyudun."

Ulu tanrılar, hiç bu kadar çok uyumamıştım. "Affedersin..."

"Özür dileme. Dinlenmeye ihtiyacın vardı. Benim de öyle. Yine de kendimi biraz yalnız hissetmeye başlamıştım."

"Sen ne zamandır?.." Elindeki kitaba bakınca gözlerimi kıstım. Son derece tanıdık geliyordu. "Ne okuyorsun?"

"En sevdiğin kitabı." Gözlerini bilmiş bilmiş bana kaydırınca hemen kalkıp oturdum. "Bayan Willa Colyns hakkında bir teorim var."

"O günlüğün hâlâ sende olduğuna inanamıyorum."

"Yirmi üçüncü bölümde bahsettiği şey beni biraz düşündürdü." Boğazını temizledi. *"'Andre âşıklarım içinde en çekincesiz olanıydı...'"*

"Teorinden bahsetmek için bunu okumana gerek yok."

"Katılmıyorum" dedi Casteel. *"'Zevk arayışında da tıpkı zevk verme isteğinde olduğu kadar utanmazdı ama en etkileyici cazibesi erkekliği değildi.'"* Bana baktı. "Erkeklik ne demek hatırlıyor musun?"

"Evet Casteel. Hatırlıyorum."

Sırıtarak kahrolası günlüğe döndü. "Neredeydim? Ha, tamam. Andre'nin erkekliğiyle ilgili bölümde."

"Neden bu kelimeyi söyleyip duruyorsun?"

"Çünkü duymak hoşuna gidiyor."

"Hiç de bile." Saçımı yüzümden geriye ittim.

"Sözümü kesip durma. Bu çok önemli bir gözlem" dedi Casteel. *"'Ama en etkileyici cazibesi erkekliği değildi. Türümüzün karanlık, günahkâr öpücüğüydü, Andre'nin en ayıp yerlere kondurmak için fazla hevesli olduğu öpücük.'"*

Casteel'in nereye varmak istediğini fark ettim. Türümüzün karanlık, günahkâr öpücüğü. Ama benim aklım *en ayıp yerlere kondu-*

rulan öpücük kısmına takılmıştı. Casteel beni duşta o en ayıp yerlerden ısırmamıştı ama kanımı emmişti.

"Bence Bayan Willa ya Atlantisli ya da Atlantia kökenli. Hatta diğer soyların birinden bile olabilir" dedi Casteel. "Acaba hâlâ hayatta mıdır? Hayattaysa ikinci cildi yazmayı düşünüyor mudur?" Sustu. "Kıpkırmızı oldun Poppy. Günahkâr öpücük kısmı yüzünden mi? Yoksa Andre hakkında bir şeyler daha mı duymak mı istiyorsun?" Bakışlarını tekrar günlüğe çevirdi. "*'Partiye katılanlar genç bir hanımın doğum gününü kutlarken Andre beni bahçeye çıkmaya ikna etti, orada sırdaşı Torro'yla birlikte beni kutladılar.'*"

Dudağımın iç kısmını ısırırken kelimeler dilimin ucunda eriyip gitti. Onu... kutladılar mı? *Onlar?*

Casteel devam etti, "*'Torro beni arkamdan tuttu, kalın sertliği beni mutluluktan uçururken Andre önümde diz çöküp ağzını...'*"

"Bu kadar yeter." Fırlayıp kitabı elinden aldım. Kitabı almış ama Casteel'den fazla uzaklaşamamıştım.

Casteel bir kolunu belime dolayıp beni günlükle birlikte göğsüne yapıştırdı. "Tam da yerinde kestin." Bakışları yumuşadı. "Bayan Willa o bahçede çok heyecan verici bir akşam geçiriyordu. Birazdan pek masum olmayan bir hanım da onlara katılacaktı."

"Umurumda değil... dur biraz." Merakıma yenik düştüm. "Ne? Yani... *dört* kişi mi? Birlikte?"

Diğer elini sırtımdan aşağı kaydırarak sırıttı. "Ya evet." Avucunu günlüğü kapmak için fırlarken açılan popoma götürdü. Popomu sıkınca içime bir ürperti yayıldı. "Dört kişi. Birlikte. Bir sürü erkeklik. Bir sürü ayıp leydi bölgesi."

"Leydi bölgesi mi?" Bir kahkaha attım.

Casteel dişlerinin ucunu altdudağında gezdirerek başını salladı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Rahatsız edici olsa da... merak ettim" dedim. Kafamda sorular vardı. Mesela bu nasıl mümkün olabiliyordu?

Casteel'in kaşları yukarı kalktı. Şaşkınlığı aniden tenime vuran soğuk bir rüzgâr gibiydi, sonra dilime baharatlı ve leziz bir tat geldi. "Poppy" diye mırıldandı Casteel, gözleri sıcak bal rengini aldı. "Uyuduktan sonra kendini nasıl hissediyorsun demek istemiştim."

"Of." Bütün vücudumu ateş bastı. Yüzümü buruşturarak göğsüne kapandım. "İyiyim." Yerin dibine geçmiştim.

Kollarıyla beni sıkarken kahkahası içimde yankılandı. "Bunu duyduğuma sevindim. İkisini de duyduğuma sevindim."

"Ah tanrılar" diye homurdandım. "Meraklandığımı söylediğimi unut lütfen."

"Mümkün değil."

"Senden nefret ediyorum."

"Yalan."

"Biliyorum."

Casteel yine boğuk bir kahkaha attı, gülümsedim çünkü bu sesi seviyordum. Nasıl da derin ve içtendi. "Rahatsız edici merakını sonra tüm detaylarıyla konuşuruz ama üstümden kalkıp erkekliğimin leydi bölgelerine ulaşmasını zorlaştıracak bir şeyler giymen gerekiyor."

Başımı göğsünden kaldırdım. "Beni göğsünde sen tutuyorsun."

"Doğru." Kollarını çekti, tam kalkıyordum ki popoma küçük bir şaplak indirdi. Hafiçe cıyakladım, iki yanağında da o müthiş gamzeler beliriverdi.

Gözlerimi ona diktim. "Ne kadar ayıp."

"Cidden öyle." Zerre utanç duymuyordu.

Saç diplerime kadar kızarmış halde kalkmaya yeltenirken durdum. Kaslarım gerildi, içimi isteksizlik ve kararlılık karışımı çelişik bir duygu kapladı.

"Ne oldu?" Casteel dikkatle gözlerime baktı. "Sorun ne?"

"Ben..." Ne hissettiğimi açıklamak zordu. Hissettiğim birkaç şeyin karışımıydı. Bacaklarının arasında dizlerimin üstüne oturdum. "Aslında yataktan çıkmak istemiyorum. Burada... her şey çok farklı geliyor. Dışarısı yokmuş ya da bir önem taşımıyormuş gibi. Yataktan çıktığımda..." Kafesli kapıya, kapının ötesindeki geceye baktım. "Önem taşıyan her şeyle yüzleşmem gerekeceğini biliyorum." Bakışlarım göğsümde tuttuğum günlüğe kaydı. "Herhalde çocuk gibi konuştuğumu düşünüyorsundur."

"Hayır. Hiç de değil. Ne hissettiğini anlıyorum." Çenemi tutup başımı kaldırarak gözlerime baktı. "Malik'le mağaralara gitmek bizim için bir kaçış yoluydu."

"Neden kaçıyordunuz?" diye sordum. Casteel bundan hiç bahsetmemişti.

"Malik'le pek çok şeyden konuşurduk." Yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. "Daha çok annem ve babam arasındaki kavgalar gibi şeylerden. Annem ve babam birbirlerini delice sever ve kafalarında daima aynı amaç vardır, Atlantia'yı yurdu olarak gören herkes için daha iyi bir hayat sağlamak. Herkesin güvende olduğundan ve iyi bakıldığından emin olmak. Ama bu amaca ulaşmak için başvurdukları yöntemler her zaman birbiriyle uyuşmaz."

Bunun üzerine düşündüm. "Bir krallığı yönetmek ve sorumlu olduğun insanlar için gerçekten en iyisini istemek kolay olmasa gerek."

"Hayır, değil" diye onayladı Casteel. "Babam bu amaca ulaşmak için hep saldırgan bir zihniyete sahipti."

Babasının saldırgan fikirlerinden biri de beni parçalar halinde Solis Kraliçesi'ne geri göndermekti. "Peki annen gerçekten aynı düşünce yapısına sahip değil mi?"

"Bence annem dört yaşam süresine yetecek kadar savaş gördü" dedi Casteel. "Malik ve ben, Atlantia'nın durmadan toprak kaybetmekten ve Skotos Dağları'nın ötesindeki tehlikeden ötürü yüz yüze olduğu sorunları tam olarak anlayamayacak kadar küçükken bile babamızın omuzlarındaki yükü ve annemizin kederini hissedebiliyorduk. Annem inanılmayacak kadar güçlü bir kadındır. Tıpkı senin gibi. Ama halk için gerçekten endişeleniyor ve bazı günler kederi umudu gölgede bırakıyor."

"Sence annen Malec'i seviyor muydu?" diye sordum. Casteel'e göre Atlantislilerin birbirlerine aşk duymadan evlenmeleri pek nadirdi ama annesinin önceki kralla evliliği pek de mutlu bir evlilik gibi görünmüyordu. Evliliğin ne şekilde sonuçlandığını düşününce umarım sevmiyordur diye geçirdim içimden. Ama oğluna ilk kocasınınkine çok benzeyen bir isim koyduğu için bunu merak ediyordum.

Casteel düşünüyor gibiydi. "Annem ondan hiç bahsetmezdi. Malik ve ben bunun babama duyduğu saygıdan kaynaklandığını

düşünürdük ama babam artık annemin hayatının bir parçası olmayan birini sorun edecek bir adam değildi. Bence annem onu seviyordu, yani Malec'i, ve ne kadar çılgınca gelse de bence Malec de onu seviyordu."

Birden afalladım. "Ama Malec'in çok sayıda gönül macerası olmuştu, değil mi? Hem Isbeth'le kalp eşi oldukları yönünde söylentiler çıktığını söylememiş miydin?"

Casteel saçımın bir tutamını parmaklarının arasında döndürürken başını salladı. "Galiba Malec aşka âşıktı, elindekini korumak yerine hep bu duygunun peşinden koştu." Başparmağını tuttuğu saç tutamının üstünde gezdirdi. "Eğer Isbeth'le kalp eşi oldukları söylentisi doğruysa Malec ilk kez durup dikkatini karşısındaki kişiye vermiş olabilir."

Kaşlarımı çattım. "Tüm bunlar hem üzücü hem de umut verici. Yani annen Malec'i sevdiyse aşkı yeniden bulması da mümkündü. Kalbini bir kez daha açabilirdi. Bilmiyorum..." Günlüğü göğsüme bastırdım. "Ben bunu yapabilir miydim bilmem."

"Asla böyle bir şey yapmana neden olmayacağım Poppy."

Kalbim göğsümde eridi, sonra da buz kesti. Peki ya ölümsüzsem? Casteel'den çok yaşayacağım düşüncesini aklım almıyordu ama neye Yükseldiğimi de zaten bilmiyorduk. Casteel'in yaşlanma belirtileri göstermesi bile birkaç yaşam süresi alacak olsa da sonuçta yaşlanacaktı. Ve ben... ne kadar birlikte olursak olalım onsuz bir gelecek düşünmek istemiyordum. Aslında kalp eşi sınavları vardı ama tanrılar uyuyordu. Bir de Birleşme vardı ama ters yönde işleyip işlemediğini, Casteel'in yaşam süresini benimkine bağlayıp bağlamayacağını bilmiyordum.

Ayrıca ne olduğumu ya da ne kadar bir yaşam süresine sahip olacağımı bile bilmiyorken bunları neden düşündüğümü de bilmiyordum. Casteel bana bir defasında ne demişti?

Yarının sorunlarını şimdiden dert etme?

Böyle düşünerek yaşamaya başlamam gerekiyordu.

"Ama Malik'le mağaralara gittiğimizde" diye devam etti Casteel, neyse ki kafamdan geçenlerin farkına varmamıştı, "o konuş-

malar hiç olmamış gibi yapabiliyorduk. Yük ve keder bizi oraya kadar takip etmiyordu. Orası dışında hiçbir yer bizim için var olmuyordu."

"Ama o zaman çok küçüktünüz."

"Bunun bir önemi yok. Yüzlerce yıl geçse bile duygular aynı kalıyor" dedi Casteel, ne kadar yaşlı olduğunu hatırlayınca birden canım sıkıldı, bir gün ne kadar yaşlanacağımı. "Bu yatak... bu oda... bizim için mağaraların başka bir versiyonu haline gelebilir. Buradayken dışarıdaki hiçbir şeyin bir önemi kalmaz. Burada huzur buluruz. Bunu hak ediyoruz, değil mi?"

Soluğum kesilmişti, başımı salladım. "Evet."

Başparmağını altdudağıma sürerken bakışları yumuşadı. "Keşke sonsuza dek burada kalabilsek."

Hafifçe gülümsedim. "Keşke."

Ama kalmayacaktık, kalamazdık. Çünkü az sonra kapı çalındı. Casteel'in üstünden kalkıp yataktan indim.

Casteel de içini çekerek kalktı. Durup yanağıma bir öpücük kondurdu. "Hemen dönerim."

Az sonra Kieran'ın sesini duydum. Günlüğü komodinin üstüne koyup banyoya gittim, çabucak kendime çeki düzen verdim ama saçlarımla pek uğraşmadım. Çıkmadan önce aynada gözlerimi kontrol ettim, gözbebeklerimin arkasında hâlâ gümüş-beyaz pırıltılar vardı. Bunu görünce midem hafifçe bulansa da kendime hâlâ eskisi gibi olduğumu hatırlattım.

Büyük ölçüde.

Döndüğümde Casteel yatak odasına giriyordu, elinde yeni bir yiyecek tabağı ve içinde tatlı şarap varmış gibi duran bir şişe tutuyordu. Sertleşmiş çene hatlarını görmem Kieran'ın getirdiği haber her ne ise hayra alamet olmadığını anlamama yetti. Yatağa oturdum. "Ne oldu?"

"Önemli bir şey değil."

"Gerçekten mi?" Bana doğru yürüyüşünü izledim.

"Evet. Babamla ilgili. Anlaşılan yanına gitmemizi beklemekten vazgeçmiş. Benimle konuşmak istiyor."

Rahatlamıştım, Casteel şişenin mantarını çıkarıp bir kadeh şarap doldurdu. "Öyleyse onunla konuşmalısın. Muhtemelen sadece endişelenmiştir."

"Umurumda değil desem kötü bir oğul durumuna mı düşerim?" Kadehi bana uzattı.

Bacaklarımı yuları çekip bağdaş kurarken yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. Şarabımdan bir yudum aldım. Tadı şekerli çilek gibiydi. "Biraz."

"Ne yazık."

Ona doğru eğildim. "Ama umurunda olduğunu biliyorum. Anneni ve babanı seviyorsun. Tanrılar bilir ne zamandır onları görmemiştin, ayrıca ikisiyle de normal koşullar altında konuşma şansın olmadı. Git babanla konuş Cas. Ben iyiyim, merak etme."

"Cas." Casteel altdudağını ısırarak yumruklarını yatağa dayayıp eğildi. "Bana böyle demen konusunda fikrimi değiştirdim."

"Öyle mi?" Kadehimi indirdim.

Casteel başını salladı, uzanıp dudaklarını dudaklarıma sürdü. "Çünkü sen öyle deyince ağzımı yine bacaklarının arasına dayamak istiyorum ve bu istek bir hayli aklımı çeliyor."

İçimi ateş bastı. "Bu senin sorunun." Sırıttım. *"Cas."*

"Tanrılar" dedi Casteel gürler gibi bir sesle. Beni çabucak öpüp başını çekmeden önce altdudağımı ısırdı.

Casteel doğrulurken kapıda Kieran belirdi. Yanımızdan ayrıldıktan sonra üstünü değiştirip kahverengi bir pantolon ve beyaz renkte kolsuz bir gömlek giymiş, gömleği pantolonun içine sokmuştu. "Gerçekten uyudun mu, yoksa saatlerce Cas'i soru yağmuruna mı tuttun?"

"Uyudum" dedim tepsiden çikolata kaplı bir çilek alırken. "Birkaç soru sorduktan sonra."

"Birkaç?" Kieran alay eder gibi güldü.

"Evet, sadece..." Casteel bileğimi tutunca sözüm yarıda kaldı. Casteel elimi kaldırıp parmağımı ağzına aldı.

Damarlarıma feci bir titreşim yayıldı. Dili eriyen çikolatayı yalarken tenimde daireler çiziyordu. Geri çekilirken dişi parmağıma

batınca soluğum kesildi. Parmağımı emişini tüm bedenimde hissetmiştim.

Gözlerinin altın sarısı sıcak bal rengine dönmüştü. "Nefis."

Bedenimin derinlikleri gerilirken gözlerimi yüzüne diktim. Vahşice sırıttı.

"Burada olduğumu unuttunuz galiba" dedi Kieran. "Sizinle konuştuğumu? Ya da konuşmaya çalıştığımı?"

Aslında unutmuş sayılırdım.

"Hiç de değil" dedi Casteel. "Poppy hayli dinlendirici bir akşam geçirdi. Hafif bir şeyler okuduk."

Hafif mi?

"Öyle mi?" Kieran kaşlarını kaldırdı.

Dur.

"Evet, Poppy'nin en sevdiği kitaptan, Bayan Willa'nın yazdığı..."

"Casteel okuyordu" diye sözünü kestim bir parça peynir alırken. "Ben uyandığımda kitabı okuyordu..."

"Poppy'yi pencere pervazında bulduğumda elinde tuttuğu kitap vardı ya, işte o. Okuduğumuz bölüm de son derece uygunsuz bir yere kondurulan karanlık türden bir öpücükle ilgiliydi" diye devam etti Casteel, Kieran ise bön bön bize bakıyordu. "Ve dörtlüyle."

Başımı yavaşça kaldırıp Casteel'e baktım. Ah tanrılar. Peyniri yüzüne fırlatsam mı diye düşünerek gözlerimi kıstım. Yapmadım. Onun yerine peyniri hışımla ağzıma attım. Peyniri sevdiğim için şanslıydı.

"Dörtlü mü?" dedi Kieran bakışlarını bana çevirerek. "Herhalde bir sürü soru sormuşsundur."

"Hayır" dedim sertçe.

"Hayatta inanmam" dedi Kieran hafifçe sırıtarak. "Büyük ihtimalle bunun nasıl mümkün olabildiğini sormuşsundur."

Merak ettiğim gerçekten buydu ama kelimeler kesinlikle dudaklarımdan dökülmemişti.

"Ona açıklamak ister misin?" dedi Casteel.

Kieran ağzını açmıştı ki "Gerek yok" diye atıldım. "Hayal gücüm yeterince kuvvetli, teşekkür ederim."

Kieran biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Casteel kâseden bir çilek daha alıp bana uzatırken kahkahası başımın üstünü yalayıp geçti. "Nasıl bir hayal gücüymüş gerçekten merak ettim."

"Eminim etmişsindir" diye mırıldandım çileği alırken. "Şu anda ne hayal ettiğimi bilmek ister misin? İkinize de birer tane patlattığımı hayal ediyorum."

Kieran'ın bakışları bana kaydı, üstümde Casteel'in gömleğiyle ancak uykulu bir kedi yavrusu kadar tehditkâr göründüğüme emindim. "Şimdi ben de merak ettim" dedi Kieran.

Ağzıma bir parça kavun atarken gözlerimi devirdim. Kieran odadan dışarı sıvışırken, "Her neyse" diye homurdandım ağzım dolu dolu.

"Çok uzun sürmez. Kieran burada olacak... zaten korumaya ihtiyacın olmadığını da biliyorum" dedi Casteel bir şey söylememe fırsat vermeden. "Ama ısrar etti, hem yanında birinin olduğunu bilirsem içim daha çok rahat eder. Biraz daha uyumaya çalış. Eminim zararı olmaz."

Korumaya ihtiyacım olmadığını söylememek için kendimi tuttum. "Tamam."

Casteel gözlerini kısarak bana baktı. "Hemen boyun eğmen çok şaşırtıcı."

"Boyun eğmek mi?" Şarabımı yudumlarken bir kaşımı yukarı kaldırdım. "Yerinde olsam öyle demezdim."

"Öyle mi?"

Başımı iki yana salladım. "Bir bebek bakıcımın olmasından nefret ediyorum ama bir grup insan beni öldürmeye kalktı ve aynı şeyi düşünen başkaları da olup olmadığını bilmiyoruz. O yüzden ben olsam hemen kabul edişimi sağduyu olarak adlandırırdım."

Sağ yanağındaki gamze ortaya çıktı. "Sağduyu. Bu senin için yeni bir şey olmalı."

"Şu anda gerçekten suratına bir tane patlattığımı hayal ediyorum."

Casteel kıkırdadı, sonra beni çabucak bir kez daha öptü. "Çok geçmeden dönerim."

"Orada istediğin kadar kalabilirsin."

Casteel yanağıma dokunduktan sonra gitti. Gözlerimi yarıya kadar dolu kadehime dikerek iç geçirdim. Tabağın üstünden uzanıp kadehi komodinin üstüne koydum. Birkaç parça ızgara tavuk göğsü yerken oturma odasından hiç ses gelmiyordu. Kieran orada ne yapıyordu? Herhalde kemerli kapının yanında kollarını göğsünde kavuşturmuş somurtuyordu.

Gözlerimi devirerek içimi çektim. "Kieran?"

"Poppy?"

"Orada beklemen gerekmiyor."

"Senin dinlenmen gerekiyor."

"Bugün tek yaptığım dinlenmekti zaten." Ağzıma bir parça peynir attım. "Ama duvarın diğer tarafında pusuya yatman hiç de dinlendirici değil."

"Ben pusuya yatmıyorum" dedi soğuk bir sesle.

"Görünmeden etrafı kolluyorsun. Pusuya bundan daha iyi bir örnek olabileceğini sanmıyorum" dedim. "Ya da ben oraya geleyim. Gerçi orada ne kadar rahat olacağımdan..." Kieran kapıda belirince sırıttım. Kieran gidip odanın köşesindeki koltuğa oturduktan sonra bana baktı. Hafifçe el salladım. "Selam."

"Selam." Uzun bacaklarını uzatıp ayak ayak üstüne attı.

Ben ona bakıyordum, o da bana. Tepsiden küçük tabağı aldım. "Peynir?"

Kieran hafifçe sırıtarak başını iki yana salladı. "Böyle tuhaf davranacaksın, değil mi?"

"Sana peynir ikram ettim." Tabağı tekrar yatağın üstüne bıraktım. "Tuhaflık bunun neresinde?"

"Bana el salladın."

Kollarımı birbirine kavuşturdum. "Sadece kibar davranıyordum."

"Kibar davranman da tuhaf zaten."

"Ben her zaman kibarım."

Kieran kaşlarını kaldırdı, kuşkusunu sezebilmek için duygularını okumama gerek yoktu.

"Son çikolatayı sana ikram edecektim ama artık unutsan iyi olur."

Kieran gülerek arkasına yaslandı. "Ee, şu anda seni hangisi daha çok rahatsız ediyor? Kanımı emmeye çalışmış olman gerçeği mi yoksa seni çıplak görmüş olmam mı, gerçi bundan da fazlasını gördüm ya."

"Bunların bahsini açman gerekmiyor" dedim ters ters bakarak.

"Yoksa İlkel *notam* mı?"

"Seni buraya davet ettiğime pişman oldum" diye söylendim. "Aslında bunların hepsi beni biraz rahatsız ediyor."

"Uyandığında ne halde olduğunu kafana takma" dedi Kieran. "Olur böyle şeyler."

"Birinin uyanıp seni yemeye çalışmasını ne sıklıkta yaşıyorsun?"

"Bilsen şaşarsın."

Detayları sormak için ağzımı açtıysam da vazgeçtim, şu anda böyle bir yola sapmayı hiç de gerekli bulmuyordum. "Olanlar karşısında ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum"

"Çok şey yaşadın. Kısacık bir zaman içinde senin için pek çok şey değişti. Bence kim olsa ne düşüneceğini bilemez."

Tüm bunlar hakkında ne düşündüğünü merak ederek ona şöyle bir baktım ama konuşmadan iletişim kurup kuramadığımızı gerçekten bilmek istiyordum. "Ben..."

"Dur tahmin edeyim" dedi. "Bir şey soracaksın."

Kaşlarımı çatarak kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Ne?" Bana baktı.

"Yok bir şey." Derin derin iç geçirdim. Biraz düşündüm. "Kieran?"

"Evet?"

"Bir şey soracağım."

Kieran içini çekti ama dudakları hafifçe yukarı kıvrılmıştı. "Ne soracaksın Poppy?"

"*Notam* hakkında ne düşünüyorsun?"

Kieran bir müddet sesiz kaldı. "Ne mi düşünüyorum? Halkım ne düşünüyor? Hayretler içindeler. Büyülendiler."

"Gerçekten mi?" diye tısıldadım yastıklardan birini alıp sarılarak.

"Evet." Kieran kalkıp yatağa doğru yürüdü, tam yanıma oturdu. "Ben de öyle."

Yüzümün kızardığını hissediyordum. "Öyle deme. Bana çok tuhaf geliyor."

Kieran başını önüne eğerek sırıttı. "Tanrıların soyundan gelen biriyle aynı zamanda yaşadığımız için neden onur duyduğumuzu anladığını sanmıyorum. Türümün çoğu tanrılarla bir arada yaşamış olacak kadar yaşlı değil. Alastir onlarla aynı zamanda yaşamış az sayıdaki kişiden biriydi, neyse siktir et Alastir'i, değil mi?"

Sırıttım. "Evet. Siktir et."

Kieran gülumsedi. "Ama tanrıların çocuklarının kurtlar için hep ayrı bir yeri olmuştur. Onlar sayesinde bu formdayız. Atlantisliler sayesinde değil."

Bir şey söylemeden yastığı iyice sıkarak kıpırdandım.

"Atalarım vahşi ve amansızdı, sürülerine sadıklardı ama kiyoular sadece dürtüleriyle, hayatta kalma güdüsüyle ve sürü psikolojisiyle hareket ediyordu. Her şey için savaşmaları gerekiyordu, yemek için, eş için, sürü liderliği için. Çoğu pek fazla yaşamıyordu ve Nyktos son büyük sürünün karşısına çıkıp tanrıların bu topraklardaki çocuklarını korumalarını istediğinde kiyoulann soyu tükenmek üzereydi. Nyktos bunun karşılığında ilahlarla iletişim kurup uzun bir ömür sürebilmeleri için onlara insan formunu verdi."

"Kiyoulan doğruca kurt yapmak yerine onlardan bunu *istedi*, öyle mi?"

"İstese yapabilirdi. Ne de olsa o Tanrıların Kralı'ydı. Ama bunun bir kölelik anlaşması değil kiyoular ve ilahlar arasında bir iş ortaklığı olduğunu açıkça belirtti. Seçme şansı yoksa güçte eşitlik olamaz."

Haklıydı. "Nyktos neden böyle bir ortaklık istedi acaba? Hayat verebilen tek tanrı olduğu için mi? Ölümlü formu vermenin yeni bir hayat yaratmaya benzediğini düşünüyorum. Yoksa Tanrıların Kralı olduğu için mi?"

"Muhtemelen hepsi yüzünden, ayrıca şekil değiştirebilen birkaç tanrıdan biri olduğu için."

"Ne?" Bunu bilmiyordum.

Kieran başını salladı. "Nyktos kurt formu alabiliyordu... beyaz bir kurt. Atlantia'yı daha pek gezmedin, gezdiğin zaman Nyktos'un resimlerini ve heykellerini göreceksin. Genelde yanında ya da arkasında bir kurtla birlikte tasvir edilmiştir. Kurdun arkasında olması alabileceği formu, yanında olması da kiyoulara yaptığı teklifi temsil eder."

Bir müddet kavramaya çalıştım ve elbette aklıma tek bir şey geldi. "Ama ben şekil değiştiremiyorum."

"Bunu cidden kafaya taktın, değil mi?"

"Olabilir" diye mırıldandım. "Neyse, kiyoulardan teklifi reddeden oldu mu?"

Kieran başını salladı. "Bazıları tanrılara güvenmediğinden, bazıları da oldukları gibi kalmak istediğinden reddetti. Teklifi kabul edenlere ölümlü formu verildi ve kurda dönüştüler. Atlantislilerden önce burada biz vardık."

O zaman neden bir kurt hükmetmemişti, üstelik ilkel Atlantisliler ve ilahlarla eşit tutuluyorlardı. Diğer kurtlar da Jasper gibi güç sahibi miydi? Alastir gibi? "Hiç Atlantia'yı yönetmek isteyen bir kurt olmuş muydu?"

"Bazılarının istediğine eminim ama atalarımızdan kalan o sürü içgüdüsünü hâlâ içimizde taşıyoruz. Bugün dahi sürülerimizi kollamayı tercih ediyoruz. Krallık bir sürü değildir ama küçük şehirleri ve köyleri yöneten birkaç lord ve leydi vardı." Kieran yan dönüp ağırlığını bir dirseğine verdi, şimdi yüz yüzeydik. "Atlantia'daki lordlar ve leydiler genelde toprak ya da işyeri sahibidir. Hepsi ilkel soydan gelmiyor. Bazıları kurt, bazıları yarı-ölümlü, diğerleri de şekil değiştiren. Kral ve kraliçeye yönetimde yardım ederler. Dükler, düşesler falan yoktur, unvanların aile içinde kalması da gerekmez. Toprak ya da iş satılırsa, unvan ve getirdiği sorumluluklar da onunla birlikte devredilir."

Bunları duyunca Atlantia hakkında öğrenmem gereken çok şey olduğunu iyice anladım ama benzer sınıfsal yapılara sahip olma-

larına çok da şaşırmamıştım, bu da Yükselmişler'in kopya ettiği şeylerden biriydi herhalde. Ama unvanların devredildiğini duymak beni şaşırtmıştı. Solis'te sadece Yükselmişler asil ya da yönetici sınıf olarak kabul görürdü ve bu pozisyonu yaşam boyu, yani sonsuza dek ellerinde tutarlardı.

"Senin ne olduğunu öğrenmiş olmamız artık Kraliçe ve Kral'a saygı duymayacağımız anlamına gelmiyor" dedi Kieran az sonra. "Ama sen... bizim için farklısın. Sen tanrılardan geldiğimizin kanıtısın."

Başımı yana eğdim. "Bazılarına bunun hatırlatılması gerekiyor olabilir mi?"

Kieran sırıttı. "Geçmişin hatırlatılması gereken insanlar hep olacaktır."

"Açıklasana" dedim.

Kieran'ın açık renk gözlerinde içten bir bakış belirdi. "Birkaç on yılda bir kibirli, genç, ilkel bir Atlantisli çıkıp bağlanma talebinde bulunur ya da diğerlerinden daha iyiymiş gibi davranır. Herkesi eşit kabul ettiğimizi ama sonuç olarak kimsenin hizmetinde olmadığımızı onlara hatırlatacak gücümüz var."

Bunu duyunca gülümsedim ama az sonra gülümsemem silinip gitti. "Ama son dönemde kurtlarla Atlantisliler arasında bazı sorunlar yaşandı, değil mi?"

"Çoğu toprak meselesiydi. Savaşta çok kayıp verdik ama sayımız artıyor. Yakında bu bir sorun halini alacak."

"Ya diğer meseleler? Yönetimde hâlâ Casteel'in anne babasının olmasıyla mı ilgili?"

"Kimse bundan memnun değil ama bir şey yapmak gerektiğini seziyoruz. Topraklarımızla ilgili mesele. Taç konusundaki belirsizlik. Yükselmişler ve Solis. Tuhaf gelebileceğini biliyorum ama bu kiyou olduğumuz zamanlardan kalan içgüdülerimizin bir parçası. Huzursuzluğu sezebiliyoruz." Kurtlar ve Atlantisliler arasındaki ayrılığa neyin neden olduğunu anlamak için can kulağıyla dinliyordum. "Yaşananlar da bu huzursuzluğun artmasında rol oynadı."

"Yaşananlar derken neyi kastediyorsun?"

"Kız kardeşimden ve babamdan duyduğuma göre açıklanamayan bazı şeyler olmuş. Ekinler bir gecede kesilip çiğnenerek mahvedilmiş. Evler izah edilemez şekilde yanmaya başlamış. İşletmeler yakılıp yıkılmış."

Donup kalmıştım, yastığı göğsümden indirdim. "Yangınlar dışında bana hiç de açıklanamaz gibi gelmedi. Bunlar doğal olaylar değil."

"Doğru."

"Yaralanan olmuş mu?"

"Ciddi bir şey yok."

Yine de bana söylenmemişti. "Casteel bana bunlardan hiç bahsetmedi."

"Bence bunun nedeni..."

"Endişelenmemi istememesi mi?" diye bitirdim cümlesini öfkeyle. "Bunun değişmesi gerek."

"O da haklı, o kadar çok şey oldu ki."

Buna diyecek lafım yoktu. "Bunu kimin ve neden yaptığına dair fikri olan var mı?"

"Hayır. Gerçekten çok tuhaf." Kieran ayağa kalktı. "Atlantia'da yaşayan herkes birliğe, birliğin gücüne inanır."

"Demek birliğin gücüne inanmayanlar da varmış" dedim, Kieran başını salladı. Tapınakta olanları konuşacak zamanımız bile olmamıştı. "Sence Alastir'in bunlarla ilgisi var mı?"

"Bilmiyorum." Kieran derin derin iç geçirdi. "O kurdu kendimi bildim bileli tanırdım, böyle bir şey yapmasını hiç beklemezdim. Her zaman anlaştığımız söylenemezdi. Babam da öyle. Ama hep iyi bir adam olduğunu düşünürdük." Bir elini başından geçirdikten sonra tekrar bana baktı. "Ama Alastir ve onunla aynı düşüncede olanlar Atlantia'yı koruduklarına inanıyorlarsa ekinlere ve işyerlerine zarar vererek ne elde edeceklerini anlamıyorum."

Gözlerimi deniz yeşili yastığa diktim, kendimi yastığı sıkan ellerimi gevşetmeye zorladım. Ben de anlamıyordum ama olanlar tedirginlik yaratıyordu. İş eninde sonunda insanın bu huzursuzluktan nasıl bir çıkar sağlamayı umduğuna geliyordu. Yükselmişler'i düşününce benim için her şey çok açıktı. Solis halkı sürekli ezi-

yet çekerek yaşıyordu, bu da yönlendirilmelerini ve kontrol altına alınmalarını kolaylaştırıyordu. Alastir aslında bir darbe tertiplemişti, Atlantia halkı mutsuz olsaydı bunu gerçekleştirmek daha kolay olacaktı. Ama Alastir ve diğerleri öldüğüne göre Atlantia'da kargaşa yaratmaya çalışan ve beni bir tehdit olarak gören başkaları da olabilir miydi? Casteel ve Kieran bunun mümkün olabileceğine inanıyor olsa gerekti. Casteel'in yemek için yanımdan ayrılırken bana hançeri vermesinin nedeni buydu, şu anda Kieran'ın burada olmasının da.

Düşesin arabada söyledikleri ve Alastir'in iddiaları peşimi bırakmaya niyeti olmayan bir hayalet gibi yeniden su yüzüne çıkıvermişti.

Kieran elini uzatıp hafifçe saçımı çekti. "Ne düşünüyorsun?"

Yastığı bıraktım. "Öldürmeden önce Düşes'in bana ne dediğini Casteel sana söyledi mi?"

"Hayır."

Buna şaşırmıştım ama Casteel'in Kieran'ın bilmesini istemediği için söylemediğini sanmıyordum. Konuşacak vakitleri olmamıştı ki. "Kraliçe Ileana'nın Casteel'le evlendiğimi duyunca onun yapamadığı şeyi başaracağım için çok sevineceğini söylemişti. Yani Atlantia'yı ele geçireceğim için."

Kieran kaşlarını çattı. "Bu çok saçma."

"Ama gerçekten öyle. Tanrıların soyundan gelmek tahtı güç kullanmadan gasp ettiğim anlamına geliyor. Atlantia'yı ele geçirmiş oluyorum."

"Evet. Tahtın gerçek sahibi sensin" dedi Kieran, güçlükle yutkundum, az kalsın yeniden şarap kadehine uzanacaktım. "Ama bunun Solis'e ne faydası olacak anlamadım."

"Ben de ama Düşes'in söylediği buydu ve..."

"Sen de Alastir'in sana söyledikleri yüzünden bunda gerçeklik payı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Beni dinle Poppy." Kieran eğilip gözlerini gözlerime dikti, şimdi neredeyse burun burunaydık. "Atlantia'da yaşayan her bi-

rimiz krallığa karşı potansiyel bir tehlike oluşturuyoruz. Yaptıklarımızla, inandıklarımızla. Herhangi birimiz krallığı paramparça edebilir. Tanrıların soyundan gelmen seni krallık için bir başkasından daha büyük bir tehdit haline getirmez. Sadece davranışlarını kontrol edebilirsin. Kanını ya da geldiğin soyu değil. Alastir yanılmış. Düşes de öyle. Ayrıca Casteel seni Yükselttiğinde vampire dönüşmemen de bunun kanıtı olmalı. Hem tahta geçersen bunu Solis adına yapmayacaksın."

"Neye dönüştüğümü bile bilmiyorken bunun herhangi bir şeyin kanıtı olduğunu söyleyemem" dedim ama Kieran'ın sözleri aklıma daha önce Casteel'e söylediklerimi getirmişti. "Sormak istediğim başka bir şey daha var."

Kieran öne eğildi. "Olmasa şaşardım zaten."

"Saion Tapınağı'nın önünde Emil'le konuşurken söylediklerine cevap olarak bir şey düşündüm."

"Alastir'in planının başarısızlığa uğrayıp uğramadığını düşünüyordun" dedi Kieran benim yerime. Soluğum kesilerek yüzüne bakakaldım. "Ama bunu yüksek sesle söyledin Poppy."

Kaskatı kesildim. "Hayır, yüksek sesle söylemedim."

Kieran'ın dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Evet söyledin."

"Söylemedim" diye direttim, kalbim deli gibi çarpmaya başlamıştı. "Sadece *aklımdan geçirdim* Kieran. Ayrıca cevap verdiğini duydum."

Kieran bir an ne kımıldadı ne de konuştu, sonra bacaklarını yukarı çekip öne eğildi. "O zaman kurt formundaydım."

"Biliyorum."

"Cevap vermedim. Sadece..."

"Aklından geçirdin." Oturduğum yerde doğruldum. "Benim söylemeye çalıştığım da bu. Hem bu ilk kez olmuyordu" dedim ve ona Delano'dan bahsettim. "Her nasılsa iletişim kurduk... telepatik olarak."

"Ben..." Kieran'ın yaşadığı şok buzlu su gibiydi. "Delano'da olduğu gibi benim damgamı... izimi de hissedebiliyor musun?"

"Bilmiyorum. Denemedim."

"Yapabilir misin?" Başımı sallayınca Kieran doğruldu, dizleri dizlerime değiyordu. "Öyleyse dene."

Bunu yapıp yapamayacağımı öğrenme hevesiyle derin bir nefes alarak Kieran'a odaklandım. Duyduğu şok hâlâ oradaydı, soğuk ve kaygan, ama onu geçmeyi başardım. Göğsümün ortası uğuldamaya başladı, o zaman hissettim, duyguları ve düşünceleri itip geçen görünmez yolu hissettim. Bizi birleştiren bir kordon gibiydi, gözle görülmeyen bir kordon, hissettiğim topraksı, odunsu kokunun bana hatırlattığı şey... "Sedir ağacı."

"Ne?" Kieran gözlerini kırpıştırdı.

"Sedir ağacı gibisin."

Kieran bön bön yüzüme baktı. "Sana ağaç gibi mi geliyorum?"

"Aslında öyle değil. Yani... damgan ya da sende hissettiğim şey bu. Yoğun ve odunsu bir şey, toprakla bağlantılı." Omuz silktim. "Başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum."

"Peki Delano ne gibi gelmişti? Tüy kadar hafif bir fidan gibi mi?"

Bir kahkaha attım. "Hayır. Fidan değil. Şey gibiydi... bilmiyorum. İlkbahar gibi."

"Bense odunsuyum."

"Söylediğime pişman etme."

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Aslında hoşuma gitti... şu yoğun ve odunsu kısmı."

Gözlerimi devirerek sırtımı yastıklara dayadım. "Daha önce bunları hissedemiyordum. Düşünceleri de duyamıyordum."

"Sen sormadan söyleyeyim, hayır, düşüncelerini okuyamıyorum. Ne o zaman ne de şimdi. Sadece bir kez duydum" dedi Kieran, gerçekten tam da bunu sormak üzereydim. "Belki de o anda şiddetli duygular yaşadığın içindi."

Tıpkı farkında olmadan kurtları çağırdığım zaman gibi.

"Dürüst olmak gerekirse okuyamadığıma memnunum. Herhalde kafan sürekli kim sorulma şerefine erişecek diye birbiriyle savaşan sorulardan ibaret bir kasırgayı andırıyordur."

Kaşlarımı çattım. "Kabalığa lüzum yok." Sonra birden atılıp Kieran'ı korkuttum. "Şimdi deneyemez miyiz? Bakalım isteyince yapabiliyor muyum?"

"Nasıl yapıldığını biliyor musun?"

"Hayır" dedim deniz yeşili yastığı yine göğsüme bastırarak. "Ama bence şu damgayla... aramızda açılan özel yolla ilgisi var. Sanırım tek yapmam gereken onu takip etmek. Yani bu yeni bir şey, o yüzden böyle olması bana mantıklı geliyor." Kieran anlamadığı bir dilde konuşuyormuşum gibi aval aval yüzüme bakıyordu. "Tamam. Yalnız konsantre olmam için bana bir saniye ver."

"Bir saniyenin yeteceğinden emin misin?" dedi Kieran alay eder gibi.

"Sen kendini göğsüne saplanmış bir hançere bakarken bulmak istemediğinden emin misin?"

Kurt bana bakıp sırıttı. "O zaman istediğin zaman bunu yapıp yapamadığını test etmek biraz zor olur."

Ters ters baktım.

Hafifçe güldü. "Başla hadi. Bakalım yapabiliyor musun."

İçimi çekerek Kieran'ı okumak için duyularımı açtım. Dilime keyfin şekerli tadı geldi, sonra... daha ileriye uzandım, o topraksı, odunsu hissi buldum. Kordona sıkıca sarıldım. *Kieran?*

"Evet?"

Gözlerimi kocaman açarak sıçradım. "Beni duydun mu?"

Kieran başını salladı. "Gerçekten söylemişsin gibi duydum ama söylemediğini biliyorum ve... fısıltı gibiydi. Bir kez daha dene. Bakalım sana cevap verebilecek miyim."

Kieran'a odaklandım, keyfin şimdi yerini meraka bıraktığını hissettim. Bu kez yola daha çabuk ulaştım. *Kieran?*

Çok tuhaf bir şey oldu, daha önce olmuştu da ben mi fark etmemiştim bilmiyordum ama Kieran'ı hissediyordum, damgasının odunsu, balsam kokulu bir esinti gibi zihnime dokunduğunu hissediyordum. İnsan bıçaklamak gibi bir saplantın var.

Hafifçe sıçradım. "Hiç de değil!"

Kieran pişmiş kelle gibi sırıttı. "Duydun, değil mi?"

"Duydum." Yastığı bırakıp koluna vurdum. "Ayrıca öyle bir takıntım yok. Sadece beni gıcık etme takıntısı olan insanlarla çevrilmiş durumdayım."

Kieran hafifçe güldü. "*Notam* sayesinde olsa gerek. Aklıma başka bir şey gelmiyor. Bence mantıklı. Yani sayılır."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sayılır ne demek? İlahlar kurtlarla böyle iletişim kurabiliyor muydu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır" dedi Kieran, bana öyle dikkatli baktı ki sanki zihnimi görmeye çalışıyordu. "Peki sence Nyktos kiyoularla nasıl iletişim kurdu? Kurtlar dili anlamaz. Konuşma dilini yani. Nyktos doğrudan zihinleriyle iletişime geçiyordu."

18. BÖLÜM

Kieran'a bakarken midem altüst oldu. "Öyleyse ben nasıl?.." Sözüm yarıda kaldı. "Bu çok anlamsız Kieran. Tamam damarlarımda Nyktos'un kanını taşıyorum, hatta Alastir'in söyledikleri doğruysa Malec'in kanını da, ama bu hatırladığım kadarıyla annem ve babam bu yeteneklere sahip değilken nasıl bu denli güçlü yeteneklerim olduğunu açıklamıyor. Ian'ın da böyle bir özelliği yoktu. Evet, tam olarak öz kardeşim olmasa da" dedim Kieran bana bu gerçeği hatırlatmadan. "Malec ve metreslerinden birinin soyundan geliyorsam da bu birkaç nesil önce olsa gerek. Nasıl oluyor da içimde bu kadar çok ether taşıyabiliyorum?"

"Güzel soru" dedi Kieran biraz düşündükten sonra. "Belki de Nyktos'un kiyoularla yaptığı gibi senin de bizimle iletişim kurabilmenin nedeni Yükselmiş olmandır. Bütün ölümlü kanın Atlantia kanıyla yer değiştirdi. O zaman... bilmiyorum, içinde bir şeyin kilidi açılmış olabilir."

"Bir kapıymışım gibi mi?"

Kieran'ın yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "İçindeki bir sandığın kilidi açılmış gibi desek daha doğru olur ama Casteel seni Yükseltmeden önce de yeteneklerin olması gerekenden daha güçlüydü, yani..." Kieran birden başını kafesli kapıya çevirdi, gözlerini kısarak kapının ötesindeki karanlığa baktı.

Yastığı bir kenara bıraktım. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Sanki bir ses duydum." Ayağa kalktı, gözünü kapalı kapıdan ayırmadan elini çizmesinin içine sokup uzun bıçaklı ince bir hançer çıkardı. "Burada kal."

Burada kal mı? Yüzümü buruşturarak yataktan kalkmaya davrandım, neredeyse kalan et ve peynirlerle dolu tabağı deviriyordum. Kurt hançerini alarak kınından çıkarıp ayağa kalktım.

"Yerinden kımıldamasan olmaz zaten" diye söylendi Kieran kapının kanatlarından birini açarken.

"Olmaz." Ben de peşinden gittim.

Kieran verandaya çıktı. Yatak odasından vuran aydınlık ve verandadaki sedirin üstüne asılı küçük lambanın ışığı dışında her yer karanlıktı. Kieran tül perdeyi kenara çekip gözlerini birkaç metre ötedeki duvara dikerek yürümeye başladı.

Birden kaskatı kesildi.

Ağaçları ve ağaçların arkasındaki duvarı gözden geçirdim, taş duvarı kaplayan sık sarmaşıkları ay ışığında zar zor seçebiliyordum. "Ne?"

"Duvarın bu kısmında Sage devriye geziyordu. O bir kurt" diye açıkladı. "Şu anda onu göremiyorum."

Sol taraftan, ahırların yakınından bir bağırtı geldi. Hemen dönüp verandadan bütün gün güneşin altında kızdığı için hâlâ sıcak olan taşlara indim.

Kieran beni kolumdan tuttu. "Sakın ha."

Şaşkınlıkla gözlerine bakarak kolumu kurtarmaya çalıştım. Beni durdurduğuna inanamıyordum. "Bir şeyler oluyor. Casteel..."

"Cas'i merak etme" dedi sert bir sesle beni tutup kapalı verandaya sürüklerken. "Dövüşebileceğini biliyorum. Gerçekten çetin cevizsin Poppy. Ama sana bir şey olursa iş Casteel'in kellemi uçurmasıyla kalmaz, sen bizim de kraliçemizsin."

Soluğum kesildi. "Ben kimsenin kraliçesi değilim. Sadece Poppy'yim."

"Tahtta hak iddia etsen de etmesen de sen bizim *Liessa*'mızsın."

"Yani saklanmamı mı bekliyorsun? Kurtların kraliçe anlayışı bu mu?" Öfkeyle yüzüne baktım, öfkesinin yakıcı asidini ve endişesinin ağır baskısını hissediyordum. Kieran'da alaycılık dışında bir duygu hissetmek yeni bir şeydi. "Öyle kraliçe mi olur?"

Kieran dişlerini sıktı. "Hayatta kalmak istiyorsa olur."

"Öyleyse onu savunanlara layık bir kraliçe değil demektir" dedim sert bir sesle, bir yandan da kendime endişesinden dolayı böyle davrandığını hatırlatmaya çalışıyordum. "Hemen kolumu bırak."

"Bırakmazsam?"

İyi niyetten böyle davrandığını düşünmeyi bıraktım. "Yoksa bıraktırmasını bilirim."

Kieran açık renk gözleri alev alev yanarken başını eğdi, şimdi neredeyse göz gözeydik. "Sen zaten seni koruyanlara layıksın" dedi. "Bu da sinir bozucu."

Kolumu yeniden kurtarmaya çalıştım. "Biraz kafam karıştı."

"Bu kadar cesur olmasaydın hayat Casteel için de benim için de çok daha kolay olurdu" diye homurdandı kolumu bırakarak. "Kendini öldürtme sakın."

"Asıl sen kendini öldürtme" dedim sertçe, Kieran kaşlarını çatarak gözlerini yüzüme dikti. "Bu arada, bunu sonra konuşacağız."

"Şimdiden sabırsızlanıyorum" diye söylendi Kieran.

Cevap vermeme fırsat kalmadan bir bağırtı daha duyduk. Hemen sesin geldiği yere döndüm. Şimdi daha yakından geliyordu, hemen ardından bir hırlama duyuldu.

Duvar birden bir ışıkla aydınlanınca afalladım. Geri geri giderken Kieran'a çarptım. Beyaz ışın demetleri ağaçların ve çiçeklerle dolu çalıların üstünden geçerken Kieran elini omzuma koyarak beni tuttu.

Ağaçlardan birinin arkasından bir gölge çıktı ve bir ışık huzmesinin içine girdi. Bütün bedenim buz kesti. Karşımızda soluk tenli, çıplak göğüslü bir adam duruyordu, yüzü Alçalmışlar'ın tanıdık maskesi ardına gizlenmişti.

Alastir'in son sözleri adeta tenimi dağladı. *Bunun benimle biteceğini mi sanıyorsun?* Öyle olmasını ummuştum ama karşımızda duran adam Alastir'in bulaştığı işin onun ölümüyle bitmediğinin kanıtıydı.

Ağaçların arkasından beş-altı kişi daha çıkıp avluya dağılırken Kieran usulca homurdandı, "Kahretsin."

"Herhalde bunlar dost canlısı Alçalmışlar değildir, öyle değil mi?" diye sordum.

En yakınımızdaki Alçalmış belinden hançerini çekti.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum" diye yanıtladım kendi sorumu, hançere bakarken kalbim deli gibi atmaya başladı. "Ayrıca artık beni doğrudan öldürmemek gibi bir niyetlerinin olmadığını da söyleyebilirim."

"Öyle bir şey olmayacak" dedi Kieran.

"Hayır. Elbette olmayacak." Hançerimi sıkıca kavrayarak bakışlarımı üstlerinde gezdirdim. Görebildiğim kadarıyla hepsi erkekti. Alastir'in sözünü ettiği Kardeşlik'ten olmalıydılar ama bu bütün Alçalmışlar'ın işin içinde olduğunu göstermezdi. Gerçi Atlantia'da beni Bakire olarak, Yükselmişler'in maşası olarak, gören birileri varsa bunlar ancak Alçalmışlar olabilirdi.

Duyularımı yayılmaları için serbest bıraktım, bana dönen şey... buz gibi bir boşluktu. "Hiç... hiçbir şey hissetmiyorum" diye fısıldadım koyu renk hançeri olan Alçalmış'a odaklanarak. Yine bir şey hissetmeyince sinirim bozuldu. "Tıpkı Yükselmişler'de olduğu gibi."

"Onlar Yükselmiş değil" dedi Kieran, havayı koklarken burun delikleri genişledi.

Işık huzmeleri içinde duran adamlardan yayılan bir şey vardı. Duygularını okuyamayışımla ilgisi olmayan bir şey. Onlara bakarken her yerimi bir ürperti sardı. Tenleri yüzündendi. Damarlarında tek damla kan kalmamış gibi soluktular ve derileri kâğıt kadar inceydi. Mideme kramplar girmeye başladı. "Onlar... Atlantisli değil, öyle değil mi? Ya da başka bir soydan?"

"Hayır" diye hırladı Kieran. "Bu şeylerin ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yok."

Şeyler?

İçgüdülerim bu şeylerden olabildiğince uzak durmamı söylerken güçlükle yutkundum. Craven'lar da aynı etkiyi yaratırdı ama onlardan kaçmıyordum, şimdi de kaçmayacaktım.

Kieran başını aşağı eğdi. "Ne boksunuz bilmiyorum ama her ne planlıyorsanız vazgeçmenizi tavsiye ederim."

Duvarda bir hareketlenme dikkatimi çekti. Orada diz çökmüş maskeli bir adam daha vardı, teni pembeye çalıyordu. Ölü teni gibi değildi. Duyularımla ulaşıp tadını almaya çalıştım... kuru ve meşe ağacını andıran bir şeydi, viski gibi... neredeyse lezzetli. Kararlılık. Duvarın üstündeki adam diğerlerinden farklıydı. İlk olarak canlıydı. Gözlerimi kısıp omzuna attığı fildişi ve gri-kahverengi renkler taşıyan zincire baktım. Öfke bir eşekarısı sürüsü gibi içime doluverdi. Ne istediklerinden hiç şüphem kalmadı. O bağlar bir daha asla tenime değmeyecekti.

"Neyi koruduğuna dair hiçbir fikrin yok kurt" dedi maskeli adam, sesi maskenin altından boğuk geliyordu. "Neyi korumaya çalıştığını bilmiyorsun."

"Neyi koruduğumu gayet iyi biliyorum" dedi Kieran.

"Bilmiyorsun ama öğreneceksin" diye cevap verdi adam. "Biz sadece Bakire'yi istiyoruz."

"Ben Bakire değilim." Yakıcı öfkeme kollarımı açtım. Öfkem diğerlerinin de Alastir'le aynı fikirde olmasından duyduğum üzüntüyü bastırdı. Kederin içime yerleşmesine izin vermeden bu duyguyu hemen bastırdım.

"Kutsanmış dememizi mi tercih edersin? Ya da Seçilmiş? Yoksa Haberci denmesini mi istersin? Ölüm ve Yıkım Getiren?"

Kaskatı kesildim. Bu unvanları daha önce de duymuş ama unutmuştum. Jansen da Nyktos için bunlara benzer bir şeyler söylemişti. Göğsüm uğultuyla titreşmeye başladı. "Gerçekten bu olduğuma inanıyorsanız karşıma geçip beni tehdit etmek için aptal olmanız gerek."

"Ben aptal değilim." Adam elini kaldırıp omzundaki zinciri çıkardı. "Sen, geleceği önceden haber verilmiş olan, Lockswood'daki o gece hayatta kalmamalıydın."

Tüm bedenim şokla sarsılırken tüylerim diken diken oldu. Bunun sözüm ona kehanetle hiç ilgisi yoktu. Lockswood. Yıllardır küçük köyün adının anıldığını duymamıştım. Alastir bile sözünü etmemişti.

Anlaşılan Alastir yıllar önce karıştığı işi bu adama anlatmıştı. "Kimsin sen?"

"Hiç kimseyim. Herkesim." Yavaşça ayağa kalktı. "Sen de hiçliğin kraliçesi olacaksın. Öldürün onu."

Karşımızdaki şeyler hep birden ileri atıldı. Kieran'ın ölümlü gırtlağından kopan hırıltı onları kaçırmalıydı ama yapmadı. Birkaçı etrafımızı sardı. Vikter'ın görmüş geçirmiş kulaklarını bile kızartacak bir küfür savurarak eğilip saldırganlardan birinin savurduğu kılıcın altından geçtim. Kieran kolunu havaya savurup bıçağıyla yaratıklardan ikisinin gırtlağını kesince havaya bayat çiçek kokusu yayıldı.

"Yüce tanrılar" diye haykırdı Kieran, maskeli yaratıkların arkasına geçip topuğumu birinin diz kapağının arka tarafına geçirdim. Bacağı gevşerken yaratık sesini bile çıkarmadı. Hiç beklemeden dönüp hançerimi bir başkasının göğsüne sapladım. O bayat koku artarken elime yağlı, siyah bir şey püskürdü.

Bu kesinlikle kan değildi.

Soluğum kesilerek hançerimi çekip çıkardım. Yaratık sendeledikten sonra parçalandı, ışıkta mor parıltılar saçan tozlara ve siyah yağ parçacıklarına dönüştü. Kraliyet Şövalyeleri de kan taşıyla bıçaklanınca buna benzer bir şey olmuştu ama şövalyelerin önce teni ve bedenleri çatlamıştı. Bu şeyler ise bayat leylak kokan mor renkli iğrenç bir gayzer şeklinde patlıyordu.

Diğer yaratık tekrar ayağa kalkarken dönüp kolumu maskeli kafasına doladım. Hançeri kafatasının kökündeki zayıf noktaya saplayıverdim. Yaratığı bırakıp patlamadan geriye sıçradım.

"Bu şeyler de ne böyle?" diye bağırdım, iki tanesinden geriye kalan yağ lekelerinden uzaklaşarak.

"Hiç bir fikrim yok." Kieran bir tanesini daha yere indirirken dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Öldür gitsin."

"Ah tamam, ben de birini bıraksam mı diye düşünüyordum." Tam dönerken soğuk, yapış yapış parmaklar kolumu sıyırdı. "Yani şey için..."

"Evde beslemek için dersen Cas'ten da kaçık olduğunu düşüneceğim."

"Arkadaşlık etmek için diyecektim."

Kieran kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Bu daha da kötü."

Atılıp bir maskeyi kenarından yakaladım. Hızla çektim. İp koptu. Maske yerinden kayınca...

"Ah tanrılar!" diye haykırdım geri geri sendelerken.

Yaratığın yüzü yoktu.

Aslında tam olarak yok denemezdi. Burnu yoktu. Ağzı yoktu. Sadece gözlerin olması gereken yerde incecik siyah yarıklar vardı. Yüzünün geri kalanı pürüzsüz, ince, soluk bir etten ibaretti.

Bu görüntüyü asla unutamayacaktım.

"Al maskeni! İşte." Bronz maskeyi yaratığa geri fırlattım. Metal göğsünden sekip yere düştü. Yaratık başını yana çevirdi.

"Ne?" Kieran bana döndü. "Lanet olsun, bu... galiba bu bir Gyrm."

"Bir *ne*?"

"Buraya ait olmayan bir şey."

"Çok yardımcı oldu." Hançerimle yaratığı gösterdim. "Yüzü yok!"

"Görebiliyorum."

"Nasıl nefes alıyor?"

"Şimdi" –yaratıklardan biri sırtına atlayınca Kieran hırladı. Eğilerek yaratığı üstünden attı– "soru sormanın sırası değil *Poppy*."

Haklıydı ama yine de ağzı burnu olmadan nasıl nefes alıyordu?

Gyrm denen şey üstüme atılınca kendimi korkumu yenmeye zorladım. Konsantre olmam gerekiyordu çünkü görünüşe göre ağzı olan ve konuşabilen kişi Lockswood'da olanları biliyordu. Yaratıklar yüzünden kafayı daha sonra yemem gerekecekti. Hamlesini savuşturup hançerimi yaratığın göğsüne sapladım. Önceki kadar hızlı davranmadığımdan siyah sıvı Casteel'in gömleğinin önüne püskürdü.

Hızla dönüp duvarın üstündekini buldum. Çıplak ayaklarıma batan taşlara aldırış etmeden yürüdüm.

Bir Gyrm daha saldırmaya kalkınca savunmaya geçtim. Kılıcını havaya kaldırdı ama ben ondan önce davranıp hançeri maskesinin altından saplayıverdim. Yaratık yere düşerken hemen geri sıçradım, bedeni saniyeler içinde parçalanıp yok oldu. Dönünce Kieran'ın bıçağını bir başka Gyrm'in boynuna sapladığını gördüm.

Yaratığın boynundan mor renkli yapışkan sıvı fışkırırken Kieran'la göz göze geldik.

"Gözlerin" dedi Kieran elinin tersini yüzünden geçirerek. "Parıl parıl parlıyor."

Öyle miydiler?

Tekrar duvara dönerken göğsümdeki uğultu kanıma dolan bir fısıltı halindeydi. Adam hâlâ oradaydı ve içimde biriken enerji Nyktos'un Odaları'nda hissettiğim gibiydi. Parlak ışıkta maskeli yaratıklardan biri belirince kalbim duracak gibi oldu. Kanımdaki titreşime direnmeye çalışarak hançeri sıkıca kavradım. Aynı şeyi bir daha yapmak istemiyordum. Tamamen anlayana ve durdurabileceğimi öğrenene dek yapmayacaktım.

Islak bir el koluma yapıştı. Vikter'la geçirdiğim tüm o sabahların ve öğleden sonraların kontrolü ele almasına izin vererek hızla bir döner tekme savurdum. Gyrm bunu beklemiyordu ya da tepki veremeyeceği kadar hızlı davranmıştım. Bacağına çelme takıp yere devirdikten sonra hançeri doğruca göğsüne geçirdim. Ayağa fırlayıp döndüğüme karşımda bir tane daha buldum.

Yaratık kılıcını havaya kaldırdı, öne atılıp hamlesini savuştururken hançeri sertçe göğsüne sapladım. Hançeri geri çekip yaratık parçalanırken yana sıçradım. Bakışlarımı yere düşenin yerini almış olan uzun forma çevirdiğimde...

Bir adım geri çekildim. Karşımda Casteel'in babası duruyordu, krem rengi gömleği morumsu-kırmızı lekelerle doluydu. Bu şeylerden burada kaç tane vardı? Dalga dalga şaşkınlık yayarak kocaman açılmış gözlerle beni süzdü, ancak o zaman üstümde Casteel'in gömleğinden başka bir şey olmadığını hatırladım, şimdi mahvolmuş olan gömleğinden.

Tanrılar.

Casteel'in ailesiyle normal şartlarda karşılaşamaz mıydım?

"Merhaba" diye mırıldandım doğrularak.

Kral Valyn kaşlarını kaldırdı, sonra kılıcını havaya kaldırarak üstüme atıldı. Kalbim panikle teklemeye başlamıştı. Dehşet içinde donup kaldım. Kral Valyn beni...

Kılıcıyla ileri atılırken beni kolumdan tutup sertçe kenara çekti. Sendelerken ciğerlerimdeki hava boşalıverdi, o anda Kral'ın kılıcının maskeli bir Gyrm'e saplandığını gördüm.

"T-teşekkür ederim" diye kekeledim yaratık parçalanırken.

Kehribar rengi gözler gözlerime dikildi. "Kılıcı sana mı indireceğim sandın?"

"Ben..." Yüce tanrılar. Gerçekten öyle sanmıştım.

O anda gölgelerin içinden Casteel çıktı, çarpıcı hatları ve yüzü morumsu kan damlalarıyla kaplıydı. Yalnız değildi. İki yanında muhafızlar vardı. Gözlerini üstüme dikmişti, yeni bir yara aldım mı diye beni inceliyordu. Almamıştım ama almış olsaydım bulacağını biliyordum. Hemen bana doğru yürümeye başladı, o yaratıkların içinde her ne varsa onunla ıslanmış olan kılıcını yanına indirdi. Yıldızlar gibi parlayan gözleri gözlerime dikildi. Kolunu belime dolayıp beni sertçe göğsüne çekince nefesim kesildi. Vücudunun ısısı hemen gömleklerimizin arasından bana geçti. Bahçede bizden başka kimse yokmuş gibi eğilip ağzını ağzıma dayadı, kesinlikle babası orada değilmiş gibi davranıyordu çünkü beni öyle ateşli öptü ki kalbim deli gibi atmaya başladı.

Casteel ağzını çektiğinde soluk soluğaydım. Alnını alnıma bastırıp beni sıkıca sardı. Sesi gür ve buğulu çıkıyordu, "Kaç tanesini öldürdün?"

"Birkaçını" dedim boştaki elimi gömleğinin önüne koyarak.

Dudakları kulağıma sürtündü. "Birkaç?"

"Hatırı sayılır bir miktarını."

Casteel beni yanağımdan öptü. "İşte benim sevgilim."

Biri boğazını temizledi, galiba Casteel'in babasıydı. Kieran, "Cas'in yalnız olmadığını unutmasının tek suçlusu sensin" deyince yanaklarım kızardı.

Kral Valyn boğuk bir sesle kıkırdadı. "Doğru."

Casteel alnımın ortasına bir öpücük kondurdu. "İyi misin?"

"Evet. Sen?"

"Hem de çok."

Bunu duyunca hafifçe gülümsedim ama gülümsemem uzun

sürmedi. Casteel'in kollarından kurtuldum, dönüp tüm duvarı boydan boya gözden geçirdim.

Kahretsin, duvar boştu.

"Gitmiş" dedim sert bir sesle.

"Kim?" diye sordu Casteel.

İçim öfkeyle yanmaya başladı. "Yaratıkların yanında bir adam vardı. Lockswood'da olanları biliyordu."

"Lockswood mu?" dedi Casteel'in babası.

"Solis'te Niel Vadisi'nin yakınında bir yer." Casteel'e döndüm. Casteel tuhaf bir hareketsizliğe bürünmüştü, güm güm atan öfkesini hissedebiliyordum. "Annem ve babamın geceyi geçirmek için konakladığı han –Craven'ların saldırdığı han– Lockswood köyündeydi. Annem ve babam orada öldü. Anlaşılan Alastir o gece olanları bu Alçalmış'a anlatmış."

"O Alçalmış değildi" dedi Kral Valyn, Casteel de ben de ona döndük. Kral Valyn eğilip yaratıkların birinden düşen maskeyi yerden aldı. "Maske takan o şeyler de. Tanrılar, buraya ait olmadıkları gibi taktıkları maskelerin de Alçalmışlar'la bir ilgisi yok."

Afallayarak Casteel'e baktım. Casteel kaşlarını çatarak babasının elinde tuttuğu şeye baktı. "Alçalmışlar bu maskeleri Solis'te kimliklerini gizlemek için takıyordu" dedi.

"Ama ilk takan onlar değildi" dedi babası. "Görünmezler'di."

19. BÖLÜM

"Görünmezler mi?" diye sordum.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" dedi Casteel. "Görünmezler'in dağıldığını ya da İki Krallar Savaşı'ndan uzun süre önce öldüğünü sanıyordum."

"Hepimiz öyle sanıyorduk" dedi Kral Valyn. "Son zamanlara kadar."

"Görünmezler tam olarak nedir?" diye sordum.

Kral omzunun üstünden arkasına baktı, kadını işte o zaman fark ettim. Uzun boylu ve yapılı bir kadındı, altın sarısına çalan esmer bir teni vardı, projektör ışığında simsiyah görünen saçları başının arkasında sımsıkı örülmüştü, benim yaptığım örgülerden çok daha düzgündü. Taç Muhafızları gibi beyazlar giymişti ama göğsünde altın sarısı işlemeler vardı. Elinde bir kılıç tutuyordu, sırtında da bir diğerinin sapı görünüyordu. Kralın sessiz emriyle başını salladı. Dönüp kılıcını kınına soktuktan sonra hafifçe ıslık çaldı.

Ağaçların gölgeleri arasından ve projektör ışıklarının sızmadığı alanlardan birkaç muhafız çıktı.

"Bahçeyi arayın" dedi kadın. "Yabancı kimsenin kalmadığına emin olun."

Muhafızların koşarak kurt formunda bize doğru gelmekte olan Jasper'ın yanından geçip farklı yönlere doğru dağılışını izledim. Bu kadın her kimse üst kademeden biri olmalıydı. Az sonra avluda ondan başka muhafız kalmamıştı.

Kral bize, bana döndü. "İçeri girmek ister misin?" dedi. "Anlaşılan savaşa ve ziyaretçilere hazırlıksız yakalanmışsın."

Elimdeki hançere dikkat ederek kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Üstüme daha uygun bir şeyler giymem beni sadece bir gömlekle gördüğünüz gerçeğini değiştirmez ki" dedim kendimi de şaşırtarak. Bu kadar çıplak gezmeye hiç alışkın değildim ama zaten az önce karşı karşıya kaldığım yaratıkların yüzü yoktu. Bacaklarımın ortada olması o anda endişelendiğim ilk elli şey listesine bile giremiyordu. "Sizin için de sorun yoksa ben böyle gayet iyiyim. Görünmezler'in ne olduğunu duymak istiyorum."

Kral Valyn'den de oğlundan da şaşkınlık yayıldı. Kral'ın yüzünde tanıdık bir gülümseme belirdi, gamzelerini gördüğüme yemin edebilirdim. "Benim için sorun yok" dedi maskeyi kadın muhafıza vererek. Kılıcını kınına soktu. "Bu Hisa Fa'Mar. En güvendiğim kişilerden biridir. Taç Muhafızlarının da komutanıdır."

Kadın öne çıktı, onu gördüğüm an Atlantisli, hatta muhtemelen bir ilkel olduğunu anladım. Kadın eğilerek önce Prens'e, sonra da bana selam verdi.

"Galiba daha önce hiç karşılaşmadık" dedi Casteel.

"Hayır. Karşılaşmadık." Kadın altın sarısı gözlerini bana çevirirken şöyle bir gülümsedi. "Dövüşte son derece yeteneklisiniz. Sizi bir an gördüm de. Eğitim mi aldınız?"

"Evet. Almam gerekmiyordu ama bir grup Craven'ın annem ve babamla kaldığım hana saldırdığı geceki gibi çaresiz kalmak istemedim" diye açıklarken merakın körpe, taze tadını alıyordum, Kral Valyn'in dikkatle beni dinlediğinin farkındaydım. "Özel korumalarımdan biri kendimi savunabilmem için beni eğitti. Bunu kariyerini, hatta hayatını tehlikeye atarak gizlice yaptı ama Vikter hep cesurdu zaten."

"Cesurdu derken?" dedi Kral Valyn sessizce.

Vikter'ı her düşündüğümde olduğu gibi kalbime saplanan sızı yine boğazımın düğümlenmesine neden oldu. "Vikter Ayin saldırısında Alçalmışlar tarafından öldürüldü. O gece çok sayıda insan öldü... masum insanlar."

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Kral'dan empati yayılıyordu. "Buna Atlantia'yı destekleyenlerin neden olduğunu duyduğuma da."

"Teşekkür ederim" diye mırıldandım.

Kral uzun bir müddet bana baktıktan sonra, "Görünmezler en az bin yıl önce, birkaç kuşak Atlantisli doğduktan ve diğer soylar kök saldıktan sonra kurulmuş olan çok eski bir kardeşlik örgütüdür" dedi. "Ortaya çıkış zamanları kabaca şeye denk gelir..." Derin bir nefes aldı. "İlahların Atlantia'nın orijinal sınırlarından uzaktaki topraklarda yaşayan ölümlülerle daha çok etkileşimde bulunmaya başladığı zamana. Kadimler Atlantislilerin ve diğer soyların ölümlülere dair kararlarını bütünüyle desteklemediğinden korkmaya başlamıştı."

"Peki ne tür kararlar alıyorlardı?" diye sordum, cevabın zaten duyduklarıma dayanmasından korkuyordum.

"İlahlar bütün toprakları, denizleri ve adaları tek bir krallık altında toplamak istiyordu" dedi Kral Valyn. Bu bana pek de kötü bir şey gibi gelmemişti, yani kısa bir süreliğine. "Bu topraklarda halihazırda kralların bulunması umurlarında değildi. Skotos Dağları'nın ötesinde yer alan, ölümlülerin yaşadığı topraklarda olduğu gibi diğerlerinin hayatını da geliştirebileceklerine inanıyorlardı. Atlantislilerden ve diğer soylardan pek çok kişi dikkatin ve enerjinin Atlantia'ya harcanması gerektiğine inandığından buna karşı çıktı. İlahlar ayaklanma çıkmasından korktular, bu nedenle olası bir isyanı daha başlamadan bastırmak için casus ve askerlerden oluşan bir şebeke halinde hizmet edecek olan Görünmezler'i yarattılar. Bunu Görünmezler üyelerinin kimliklerini gizli tutarak yaptılar. Böylece Atlantia halkı içinde casuslar gibi fark edilmeden hareket edebiliyorlardı. Ortaya çıkmaları gerektiği zaman da kurtları hatırlatan maskeler takıyorlardı."

"Bir bakıma Nyktos'un yaptığını taklit etmişler" dedi Kieran elinin tersiyle yüzünü silerek. "Anlaşılan acemice bir girişim olmuş ama her neyse."

"Kurtlar bunu nasıl karşılamış peki?" dedim yüksek sesle düşünür gibi.

"O zaman bundan rahatsız olduklarını sanmıyorum" dedi Casteel'in babası, bu esnada Jasper çevremizde dolanarak davet-

siz misafirlere karşı etrafı kolluyordu. "O zamanlar Görünmezler de kurtlar da aynı hedef uğruna çalışıyordu: ilahları korumak. En azından kurtların inandığı buydu."

Aynı hedef uğruna. Sonradan bu hedefin değiştiği açıktı.

"Görünmezler kurtlara hiç benzemiyordu. Daha çok bir grup radikal gibiydiler" dedi Casteel. "İlahlara tehdit olarak gördükleri herkese saldırıyorlardı, hatta soru soranlara ya da ilahların isteklerini uygun görmeyenlere bile."

"Bu bana Yükselmişler'i hatırlattı." Çıplak ayak parmaklarımı taşların üstünde kıvırdım. "Hiçbir şeyi sorgulayamazdın. Sorgularsan sana Alçalmış gözüyle bakılır ve sonun hiç iyi olmazdı. Ama Görünmezler'in hedefi ilahları korumaksa bana niye saldırsınlar?"

"Hedefleri ilk başta buydu ama sonradan değişti." Casteel bir an gözlerime baktı. "Görünmezler taca ve krallığa bağlılık yemini ettiler, o tacı kafasına takanlara değil. Sonunda ilahlara düşman oldular. Buna neyin neden olduğu hâlâ bilinmiyor ama bazı ilahların ölümlülere dair kararlarının artık Atlantia'nın yararına olmadığını düşünmeye başladılar."

Aklıma hemen Alastir ve Jansen geldi. Onların iddia ettiği de buydu. Ne yaptılarsa krallığın iyiliği için yaptıklarını söylemişlerdi.

"Bu yüzden de dağıldılar" diye devam etti Kral Valyn. "Yani en az bin yıldır herkes dağıldıklarına inanıyordu."

"İster misin Alastir de onlardan biri olsun?" dedi Casteel dudak bükerek. "Atlantia'nın gerçek muhafızlarının hepsi kadın olduğu için kendini iğdiş edilmiş hisseden bir grup erkek kendilerine özel, gizli bir grup kurmuştur belki."

"Alastir bir tür kardeşlik örgütüne üye olduğunu söylemişti" diye hatırlattım Casteel'e. "Atlantia'nın Koruyucularından biri olduğunu söylüyordu."

"Odalardaki saldırıya kadar Alastir'in bu işlerle ilgisi olduğundan haberim yoktu" dedi Casteel'in babası. "Ama yıkıntılarda o maskeleri gördükten sonra Görünmezler'den şüphelenmeye başladım. Döndüklerinden, daha pek çok şeyin arkasında onların olduğundan şüphelendim."

Kieran'ın daha önce söyledikleri aklıma geldi. Casteel de aynı şekilde düşünüyordu. "Ekinleri mahvetmekten, yangınlardan ve vandallıktan mı söz ediyorsun?"

Casteel'in babası başını sallarken dudakları incecik bir çizgi halini aldı.

"Bunca zaman aktif olduklarını sanmıyoruz" dedi Hisa. "Faaliyettelerse bile herhangi bir yemin kavramına göre hareket etmiyorlardı. Her nasılsa bu değişti. Hem de şeyden önce değişti, Prens'in..." Cümlesini tamamlamadı, söylemek istediklerini nasıl ifade edeceğini düşünür gibi kaşlarını kaldırdı. "Prensimizin sizinle ilişkisi duyulmadan önce."

İlişki esir almak kadar tuhaf kaçmıyordu, Hisa'nın hakkını vermek lazımdı. Nezaketten iyi anlıyordu.

"Vandallıktan onların sorumlu olduğundan nasıl bu kadar eminsiniz?" diye sordu Kieran.

"Maske." Hisa hâlâ elinde duran maskeyi kaldırdı. "Maskelerden birini suyun yakınında, birkaç evin yok olduğu bir yangın alanında bulduk. Onlarla ilgisi olduğundan emin değildik, hâlâ da kesin bir delil yok. Ama burada olanlar?" Şimdi boş olan avluya bakındı. "Ve yıkıntılarda bulunan maskelerden takmaları? Muhakkak ilgileri olmalı."

"Bence de" dedim. "Bu bana Yükselmişler'i hatırlatıyor. Solis halkını kontrol altında tutmak için korkutma, gerçeği saklama ve düpedüz yalan söyleme gibi yöntemlere başvururlardı. Sık sık tıpkı Sur saldırısından sonra Dük'ün yaptığı gibi histeri yaratırlardı. Hatırladın mı?" Casteel'e baktım, Casteel başını sallayarak onayladı. "Craven saldırısından Alçalmışlar'ı sorumlu tutmak, gerçekte saldırının suçlusu o canavarları yaratanlar olduğu halde. Ama böyle yaparak, halkta huzursuzluk ve şüphe yaratarak kontrolü kolaylaştırıyorlardı. Çünkü insanlar bir araya gelip sorunlarının kökeninde Yükselmişler'in olduğunu görmek yerine parmaklarıyla birbirlerini işaret etmekle meşguldü." Bir saç tutamını yüzümden geriye ittim, bu kadar çok kişinin beni dinlemesine, bana bakmasına alışkın değildim.

"Düşünüyordum da, eğer ekinlerin imha edilmesinin ve vandallığın arkasında Görünmezler varsa bunu daha fazla huzursuzluk yaratmak için yapıyor olabilirler, insanları kızdırmak ya da şüphelendirmek için, tam da herkesin suçlayabileceği biri varken."

"Bu biri de sen mi oluyorsun?" diye sordu Kral.

Kaslarım gerilmeye başladı. "Öyle görünüyor."

Kral Valyn başını yana eğip beni şöyle bir süzdü. "Huzursuzluk ve endişe bir toplumdaki istikrarı bozan en güçlü iki unsurdur. Ne kadar güçlü olursa olsun toplum içten küçük küçük parçalanabilir, genelde daha kimse neler olduğunun farkına varmadan temeli yıkılacak kadar zayıflayabilir."

* * *

Kral Valyn gittikten sonra Casteel beni odamıza götürür götürmez, "Kafamda bir sürü soru var" dedim.

"İki krallıkta da buna şaşıracak tek kişi yoktur" dedi Kieran verandanın kapısını arkasından kapatırken. "Hem de azıcık bile."

Ben ters ters kurda bakarken Casteel'in dudakları kıvrılır gibi oldu. "Kusura bakma, yüzü olmayan insanlara Atlantia'da sık rastlanıyor olabilir ama benim alışık olduğum bir şey değil."

"Sık rastlanan bir şey değil" dedi Casteel beni banyoya götürmeye çalışırken.

"Ayrıca seninle hemen konuşmamız gerek" diye devam ettim durarak. Casteel derin derin iç geçirdi.

"Öyle mi?" Kieran kaşlarını kaldırdı.

"Evet, orada yapmaya kalktığın şey hakkında konuşmalıyız."

Casteel başını yavaşça kurda çevirdi. "Ne yapmaya kalktın?"

Kieran kollarını göğsünde kavuşturdu. "Güvende olması için onu içeride tutmaya çalıştım."

Casteel'in göğsünden boğuk bir kahkaha koptu. "Nasıl gitti peki?"

"Tahmin edemeyeceğin kadar acısız" dedi Kieran soğuk bir sesle. "Ben sadece ona bir zarar gelmesini istemeyeceğini anlatma-

ya çalışıyordum, senin için ne kadar önemli olduğunu, benim için, bizim..."

"Casteel bana dövüşten uzak durmamı bir kez bile söylemedi" diye sözünü kestim. "Ve o benim *kocam*."

Casteel başını bana doğru eğerken göğsünden boğuk bir gürleme sesi yayıldı. "Koca." Dudaklarını şakağıma bastırdı. "Böyle demene bayılıyorum." Başını kaldırıp Kieran'a baktı. "Karım kendini savunabilir. Bunu biliyorsun."

"Evet."

Gözlerimi kıstım. "Galiba unutmuştun."

"Unutmamıştım." Casteel'in gözlerine bakarken Kieran dişlerini sıktı. "Artık işler değişti, bunu sen de biliyorsun."

"Hayır, hiç de değişmedi." Casteel'in elinden sıyrıldım. "Ben kraliçe değilim ama daha önce de söylediğim gibi olsaydım bile başkalarının hayatını tehlikeye atmasını bekleyerek hiçbir şey yapmadan oturan bir kraliçe olmazdım. Asla böyle biri olmayacağım, Casteel'in de böyle bir kral olacağını hiç sanmıyorum."

"Olmam." Casteel arkamdan yaklaşıp kollarını belime doladı. "Poppy'nin kendini savunabilmesinin yanında" dedi, "bunu becerebiliyor da olması gerek. Bu nedenle kraliçemiz de prensesimiz de olsa buna müsaade edilecek."

Kalbim öyle hızlı şişti ki havalanıp tavana yükselmemem mucizeydi. Casteel... beni anlıyordu. Asla çaresiz olmamam gerektiğini anlıyordu.

"Poppy'yi emanet edebileceğim tek kişi sensin. Sadece sen" diye devam etti Casteel, nefesim kesilir gibi oldu. "Endişelerinin iyi niyetten kaynaklandığını biliyorum, Poppy de bunun farkında."

Ağzımı açmadım.

Casteel beni kollarıyla sıktı. "Öyle değil mi Poppy?"

Küfretmemek için kendimi zor tutuyordum. "Evet, biliyorum." Gerçekten biliyordum ama dışarıda olanlar yüzünden sinirlenmiştim ve kafam karışmıştı, duvardaki adamın söylediklerinden afallamış ve tedirgin olmuştum. "İyi niyetinden öyle davrandığını biliyorum."

Kieran bakışlarını teras kapısına çevirerek çenesini ovuşturdu. "Kendini savunabileceğini biliyorum. Seni durdurmamın bununla bir ilgisi yoktu. Ama burada tehlikedesin, oysa olmaman gerekir. Burası güvende olabileceğin tek yer." Elini indirip başını bana çevirdi. "Biliyorum ki bunların hiçbiri sana geride durmanı söylememi gerektirmez. Özür dilerim."

Özründe ne kadar samimi olduğu sesinden anlaşılıyordu. Sıcak vanilya tadı alıyordum ama aynı zamanda ekşi bir tat vardı, tıpkı göğsümün sızlamasına neden olduğu zamanlar Casteel'den aldığım gibi. Olanların sorumlusu ikisi de değildi. "Sorun değil" dedim başımı kaldırıp yüzüne bakarak. "Güvende olmak için ne gerekiyorsa yapacağım. *Birlikte* yapacağız."

Kieran başını sallayarak belli belirsiz gülümsedi. "Kesinlikle."

Sırıttım.

"Eh, bu meseleyi de halletmiş olduk, sormak istediğin çok şey olduğunu biliyorum" dedi Casteel beni banyoya doğru çevirerek. "Ama önce şu üstündekini çıkaralım." Sustu. "Ve sana temiz bir şey giydirelim."

Ellerime baktım, mor lekelerle kaplı olduklarını görünce yüzümü buruşturdum. "Bunlar kan mı ki?"

"Aslını istersen emin değilim." Casteel beni banyodaki lavabo dolabına götürüp muslukları açtı. Şişelerden birini alıp ellerime çam kokulu sabundan sıktı. "Her ne ise çok tuhaf kokuyor."

Ellerimi yıkarken başımı salladım. "Bana bayat leylak kokusu gibi geliyor."

Casteel eline bir kalıp sabun alırken kaşlarını çattı. "Haklısın." Dönüp sabunu Kieran'a verdi. Aynadan mahvolmuş gömleğini çıkarıp bir kenara attıktan sonra duşun musluklarından birini çevirişini izledim. Yukarıdaki duş başlıklarının birinden su akmaya başladı. "Duvarın üstünde gördüğünü söylediğin şu adam" dedi Casteel usulca, gözlerimi ona çevirdim. "Konuşuyor muydu?"

Kollarımı sabunlarken başımı salladım. "Diğerleri gibi değildi. Ya ölümlüydü ya da Atlantisli."

"Gümüş bir maskesi vardı" dedi Kieran, başını suyun altına sokup yüzünü ve kısacık kesilmiş saçlarını yıkarken sırtını ve omuz-

larını kaplayan kaslar geriliyordu. "Jansen'ın yıkıntılarda taktığı maske gibi. Ayrıca yanında o lanet olası kemik bağlardan vardı."

"Ne?" diye haykırdı Casteel.

"Evet" dedim ellerimi sıcak suyun altına uzatırken.

"O kemikler tenine bir daha asla dokunmayacak." Casteel'in sesi duman ve kan doluydu, donmuş kehribar kadar soğuk bakışları gözlerime dikildi. "Bu kadarını sana söz verebilirim."

"Ben de kendime bu sözü veriyorum" diye mırıldandım, Görünmezleri düşününce içime buz gibi bir tedirginlik yayıldı. "Yıllardır kimse o köyün adını anmamıştı."

Casteel dişlerini sıkarak avucunu kolumdan yukarı kaydırıp köpükleri duruladı. "Hanın nerede olduğunu biliyorum çünkü tanışmadan önce geçmişini biraz araştırmıştım ama herkesin kolayca elde edebileceği bir bilgi değildi." Ben biraz daha sabun alırken saçlarımı geriye topladı. "Alastir'in bu bilgiyi kaç kişiyle paylaştığını bilmiyoruz."

Ben çabucak yüzümü yıkarken saçlarımı tuttu. İşim bittiğinde hiç değilse tenimden artık bayat çiçek kokusu gelmiyordu, Kieran da suyu kapatmıştı. "Teşekkür ederim" dedim Casteel bana bir havlu uzatınca.

"Alastir handa başka birinin daha olduğunu iddia etmişti, değil mi?" Kieran aynada bizimle göz göze gelirken boynundan ve göğsünden sular damlıyordu. "Karanlık Olan demişti, değil mi?"

Lavabodan uzaklaşıp havluyu yüzümden indirdim. "Evet. Neden?"

"Alastir'in bunu başkalarına da söylemiş olması mümkün mü?" dedi Kieran. "Ya da gerçekten doğru mu söylüyordu? Orada başka birinin daha olduğu konusunda yani."

Her şey mümkündü ama... "Alastir Craven'ları oraya bu gizemli kişi getirmiş gibi konuşmuştu." Casteel'in leş gibi olmuş gömleğini çıkarışını izledim. Göğsünün üst kısmına o tuhaf morumsu kandan bulaşmıştı. Casteel Kieran'dan sabunu alırken, "Şu... Görünmezler Craven'ları kontrol edebilir mi?" diye sordum.

Casteel sabunu avuçlarının arasında köpürtürken yüzü gerildi. "Görünmezler yok olduğunda ilk Craven yaratılmamıştı bile... ya

da biz öyle biliyorduk. Öyle de olsa Craven'lar belli bir yöne sevk edilebilir ama bunun ötesinde kontrol edilemezler." Kieran'a baktı. "İstersen gömleklerimden birini alabilirsin."

Kieran başını sallayarak banyonun hemen önündeki dolaba doğru yürürken ben de kullandığım havluyu bir sepete koydum. "Ama..."

"Ne?" Casteel sabunla kaplı ellerini yüzünden, sonra da saçlarından geçirdi.

Düşüncelerimi toplamam biraz zaman aldı. "Bana annem ve babamın daha sakin bir hayat istedikleri için Carsodonia'dan ayrıldığı söylenmişti. Ama bu bir yalandı. Gerçeği öğrenmişlerdi ya da başından beri Yükselmişler'in ne yaptığını biliyorlardı ve artık bunun bir parçası olmak istemediklerine karar vermişlerdi" dedim, bu kelimeleri söylemekten bile nefret ediyordum. "Alastir ayrıca annemin savaşmak üzere eğitilmiş bir Refakatçi olduğunu da iddia etmişti." Hızlı hızlı tabureye yürüyüp Kieran'ın kullandığı gibi küçük bir havlu aldım, Casteel başını eğip yüzünü yıkadıktan sonra saçlarını duruladı. "Doğru da olabilir yalan da. Ama ya Alastir doğru söylediyse? Ya orada başka biri daha vardıysa ve Craven'ları hana o getirdiyse?"

Casteel'e havluyu uzatırken, "Ben... o geceyi hatırlıyorum" dedim, Kieran'a bir göz attım. Kieran siyah bir tunik giymişti. "Alastir'in sesini duyduğumu biliyorum, onu babamla konuşurken duydum. Ama... rüyamda siyah pelerinli birini görmüştüm. Belki de orada biri daha vardı, ayrıca Alastir bu onunla ilgisi olan biriymiş gibi konuşmuyordu. Ya... ya o Craven saldırısının Alastir ya da Görünmezler'le bir ilgisi yoksa?"

"Yükselmişler'in parmağı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Kieran kapıdan. "Ama ne olduğunu biliyor olsalar seni canlı isterlerdi."

"Katılıyorum." Casteel havluyla göğsünü ve yüzünü kuruladı. "Craven'ları hana çekerek çok büyük bir risk almış olurlardı. Kimse o yaratıkları kontrol edemez."

"Her şey Yükselmişler'in annemle babam gitmeden... ben saldırıya uğramadan önce benim ne olduğumu bilip bilmediklerine

dayanıyor. Bundan hâlâ emin değilim" dedim. "Alastir bunu doğrulayacak bir şey söylemedi."

Casteel havluyla saçlarını kuruladı. "Ama bilselerdi bu Yükselmişlerin –Kan Tacı'nın– annenin ya da babanın Atlantia soyundan olduğunu bildiği anlamına gelirdi."

"O zaman geriye tek bir soru kalıyor, neden Atlantislilerin soyundan gelen diğerleri gibi kullanılmadılar?" diye mırıldandım içimi çekerek. Olası bir cevap ya da soru bir diğerine kapı açıyordu. Bu da başımı ağrıtıyordu.

Kalbimi de.

"Bu akşam o yaratıklar ortaya çıkmadan önce nasıl bu kadar güçlü yeteneklere sahip olabildiğini sormuştun, Cas seni Yükseltmeden önce nasıl o kadar güçlü olabildiğini." Gözlerimi Kieran'a çevirdim. "Annenle babandan biri saf Atlantisli kanı taşıyor olsa gerek."

"Ama Malec'in soyundan geliyorsam bu nasıl mümkün olabilir? Malec'in bir metresten doğan çocuğu ölümlü olmalıydı. Annem bir Refakatçiyse demek ki o olamaz, değil mi?" Casteel'e baktım.

"Sanmam" dedi Casteel havluyu sepete atarak. "Hiç böyle bir şey görmedim ama bu mümkün olmadığı anlamına gelmez, akıl almaz olabilir ama imkânsız değil."

"Hem ben de anneme benziyorum" dedim. "Gözlerim hariç."

"Ya baban?" diye sordu Kieran, oysa bu konuşmayı daha önce yaptığımıza emindim.

"Babam da annem gibi Carsodonia'lıydı" dedim.

"Bunu duymaktan hoşlanmadığını biliyorum" diye başladı Kieran, kaskatı kesildim, nereye varacağını biliyordum, "ama tüm bunlar annen ve babanın biyolojik ebeveynlerin olduğu varsayımına dayanıyor. Ya da..." ben ağzımı açınca çabucak ekledi. "Ya da hatırladıkların da annen ve babanın kim olduğu hakkında sana söylenenler de gerçek değil."

20. BÖLÜM

Casteel gözlerimi araştırırken usulca, "Kieran haklı" dedi. "Alastir neden annenin Refakatçi olduğu gibi bir yalan söylesin bilmiyorum. Gerçeği söylediyse annen hiçbir zaman Yükselmeyi bekleyen leydilerden biri olmamış demektir. Bu aynı zamanda babanın aslında bir tüccarın oğlu olmadığı anlamına geliyor olabilir." Sustu. "Ayrıca birinin –ya da her ikisinin birden– gerçek anne baban olmadığı anlamına da geliyor olabilir."

Ya ikisi de değilse? Öyleyse Ian... Yükseldiyse benim gibi olmamış olabilirdi. Belki de diğer vampirler gibi olmuştu.

Soğuk fayanslara yaslanarak başımı geriye attım. Tam cevap verecekken durdum, ayak parmaklarım zeminin üstünde kıvrıldı. "Küçüktüm. O geceye dair hatırladıklarım bölük pörçük. Sadece annem ve babam hakkında söylenenleri biliyorum ve benden büyük olduğu halde Ian da farklı bir şey bilmiyor gibiydi." Başımı iki yana salladım, allak bullak olmuştum. "Ama anneme benziyorum, belki de babam bir Atlantisliydi, annem de Malec ve metresinin soyundan gelen bir ölümlü. Bu güçlü yeteneklere sahip olmamı açıklar mı?"

"Tesadüfün daniskası olması gerek" dedi Kieran ve haklıydı.

Casteel ve Kieran bakıştı. "Bilmiyorum" dedi Casteel. "Çözülemeyecek kadar karmaşık bir soy ama bu Malec'in akrabası olduğun varsayımını da ortadan kaldırıyor. Olmayabilirsin. Alastir buna gerçekten inansa bile yanılmış olabilir."

Acaba Casteel'in annesi biliyor muydu?

Casteel gözlerime baktı. "Bunu çözeceğiz."

Annesi dışında, her ne kadar olası görünmese de, bunu tek bir kişi bilebilirdi.

Kraliçe Ileana.

Casteel Kieran'a döndü. "Orada eski bir sabahlık olacak. Onu bana verebilir misin?"

Kieran siyah renkte uzun bir giysiyi Casteel'e uzatırken, "Hemen halletmem gereken bir iş var" dedi. "Uzun sürmez."

Casteel bana bakarak şöyle bir başını sallayıp sabahlığı kapının yanındaki kancaya astı. "Biz burada olacağız." Kieran gidene kadar bekledi. "O gömleği çıkaralım ki yakabileyim."

Yarım yamalak sırıttım. "Sanırım gömlek kurtarılabilir durumda değil."

"İmkânı yok." Casteel yanıma gelip gömleğimin eteğini tuttu. "Prosedürü biliyorsun."

Biliyordum.

Kollarımı kaldırdım. "Galiba beni soymak hoşuna gidiyor."

"Evet." Casteel gömleği yukarı çekip çıkardı. Çıplak kalan tenime birden serin hava çarptı. Casteel tuniği yere atıp bana bakarken dudakları dişleri hafifçe görünecek şekilde aralandı, bakışlarını dikkatle üstümde dolaştırmaya başladı. Karnımın alt kısmındaki kaslar gerildi. Casteel elini göğsümün altına, kaburgalarıma yerleştirdi. Elini hissedince vücuduma sert bir titreşim yayıldı. Diğer eliyle de vücudumun öteki tarafında aynı şeyi yaptı. "Ama seni soyduktan sonra hemen giydirmek hiç hoşuma gitmiyor."

Aşağı baktım, göğüslerimin büzüşmüş pembe uçlarının ötesinde gördüğüm şey ayak parmaklarımın yerde daha da kıvrılmasına neden oldu. Casteel'in altın-bronz teni benimkiyle öyle çarpıcı bir kontrast oluşturuyordu ki, elleri de çok büyük ve güçlüydü.

"Bu akşam senden istediği şey için Kieran'ı suçlama. Seni seviyor. Senin için endişeleniyor da" dedi Casteel. "Karşına ne çıkarsa savaşmak için öne atıldığında ben de içgüdülerimle savaşmak zorunda kalıyorum. Kendini savunamayacağını düşündüğümden değil. Seni kaybetmekten korktuğum için." Başını eğdi, sıcak nefesi göğsüme ve göğüs ucuma vuruyordu. "Ama kendini savunma

gereksinimin benim korkularımdan daha önemli. Seni durdurmamamın tek nedeni bu. Kieran için de aynısı geçerli."

"Biliyorum..." Ağzı göğsüme kapanınca nefesim kesildi. Gözlerimi kocaman açarak koyu renk ıslak buklelerine baktım. Dili göğüs ucumda daireler çizerken inlercesine bir ses çıkardım. Casteel başını kaldırıp bana baktı, bir kaşını kaldırıp devam etmemi beklerken gözlerim yanmaya başladı. "Kieran'ı... bunun için suçlamam."

Yüzünde bir an keyifli bir gülümseme belirdi, hassas teni önce dişlerinin, sonra da dudaklarının arasına kıstırdı. "Korkumu neyin sayesinde aşabildiğimi biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Bunun." Dilinin pembe ucu sızlayan gergin tenime fiskeler vurmaya başladı. "Bunun sayesinde. Ve cesaretin sayesinde, bak ne diyeceğim? Cesaretinden dolayı seni ödüllendireceğim."

Zaten deli gibi atmakta olan kalbim şimdi iyice gümbürdemeye başladı. "Yani... ödül mü alacağım?"

"Evet ama ben de korkumu yendiğim için ödüllendirilmiş olacağım" dedi gür kirpiklerini bir kez daha kaldırarak. Altın sarısı hareler gözlerinde çalkalanıyordu. "Ödülden ikimizin de faydalanacak olması ne iyi."

"Öyle mi olacak?"

Başını salladıktan sonra ağzını tekrar göğsüme dayadı. Dilinin ıslaklığını, ardından dişlerinin günahkâr sürtünüşünü hissettim. Yasak duygular nefesimi kesti, sonra birden keskin dişlerini göğüs ucuma geçiriverdi. Bedenim sarsılırken bir çığlık atarak ellerimi saçlarına geçirdim. Bütün vücuduma bıçak gibi keskin bir acı yayıldı. Zevk dolu acı dayanamayacağım bir raddeye varınca bir an geri çekilmek istedim ama hemen geçti. Casteel dudaklarını sızlayan göğsüme kapatıp hassas meme ucumu ağzına çekerek kanımı emmeye başladı.

İçimden fışkıran ateş kanımı, vücudumun her yerini tutuşturdu. Başım dönüyordu, Casteel'in hırıltısı tenimde gürlerken titredim. Islak bir sıcaklık tüm benliğimi kaplarken saçlarına yapışıp

onu olduğu yere bastırdım. İçime zevk dolu bir sızı yayıldı. Casteel göğsümün ucunu emmeye devam ederken kalçalarımı oynattım.

"Cas" dedim soluk soluğa.

Yine o sesi çıkardı, o şehvetli, boğuk sesi, sonra beni duvara dayadı, bacaklarımın arasında bacağının sertliğini hissettim. Çıplak tenim soğuk fayanslara değince ve pantolonun sardığı bacağı tam apışarama bastırınca ufak bir çığlık attım. Bir elini kalçama indirip göğsüme iyice asıldı, kalçamı bacağının üstünde ileri geri hareket ettirmeye başladı. Bacaklarımın arasından ve göğüslerimden gergin zevk dalgaları yayılırken parmak uçlarıma yükseldim, ağırlığımın çoğunu Casteel'e vermiştim. Mememi çekiştirip emdikçe apışaram şiddetle zonkluyordu. Kalçalarım bacağının üstünde gidip geliyordu. Hem de hızla. Mememi emmesinden ve bacağının şişip gerginleşmiş etimi yumuşakça okşamasından aldığım çifte zevkle üstünde sertçe gidip geliyordum. Kıvrılıp daireler çizmeye başlayan gerilim şimdi daha sert, daha hızlıydı. Kanımı emdikçe deliye dönüyor, saçlarını çekip tırnaklarımı etine geçiriyordum. Bacağını bacaklarımın arasına sıkıca kıstırdım, içimdeki tüm gerilim müthiş zevk dalgaları halinde fışkırmaya başladı. Dalga dalga boşalırken titreyerek adını haykırdım.

Diliyle ısırdığı yeri yatıştırırken hâlâ sarsıntılar geçirerek titriyordum, sonra doğrulup beni göğsüne bastırdı. Ağzını ağzıma kapatıp beni ağır ağır öperken misk kokusu ve demir tadı aldım. Dudaklarında kanımın tadını alınca içime bir zevk dalgası daha yayıldı.

"Sen" dedi boğuk bir sesle. "Ödüle gerçekten bayıldın."

Nefesimi kontrol altına almaya çalışırken alnımı alnına dayadım. "Biraz."

"Biraz mı?" Kahkahası duman gibiydi. "Öyle bir boşaldın ki pantolonumdan bile hissettim."

"Ah tanrılar." Bir kahkaha attım. "Bu çok..."

"Ne?" Dudakları dudaklarıma süründü. "Ayıp mı?"

"*Evet.*"

"Ama doğru." Beni öpüp ayağa kaldırdı. "Ayakta durabilir misin? Yoksa aklını da kaslarını da etkisiz hale mi getirdim?"

"Ne acayip egon var. Ayakta durabilirim." Yani güç bela. "Merak ediyorsan söyleyeyim, bu ödüllerden daha fazla isterim, lütfen ve teşekkürler."

Casteel'in yüzünde müthiş bir gülümseme belirdi, o iki gamze görünüverdi. "Dudaklarından döküldüğünü duymak hoşuma gitse de *lütfen* demene hiç gerek yok."

Casteel geri çekilirken sırıttım. O dönüp sabahlığı alırken kendime bir baktım. İki kırmızımsı ısırık izini ve izlerin etrafındaki şişmiş tenimi görünce yanaklarıma ateş bastı. Tanrılar aşkına. Bıraktığı izler edepsizceydi.

Buna bayılmıştım.

Casteel sabahlığı giymem için tuttu, dönüp kollarımı sabahlığa geçirdim. Kumaş inanılmayacak kadar yumuşak ama sıcaklamayacağımı düşündürecek kadar da hafifti. Biraz fazla uzundu, ayak parmaklarımı tamamen örtüyordu ama Casteel kokuyordu, çam ve baharat kokuyordu.

Casteel karşıma geçip önümü çabucak ilikledikten sonra kuşağı bağladı. "Sana benden daha çok yakıştı."

"Seni bununla düşünemiyorum bile." Uzun, dökümlü kollara bakıp kollarımı çırptım.

"Çıplak olmayı tercih ederim." Casteel bir kaşını kaldırarak göz kırptı. "Senin de."

"Ne kadar da şok edici" diye mırıldandım.

Casteel yeni kıyafet çıkarmak için dolaba giderken çabucak saçımı ördüm. Oturma odasındaki kanepeye oturduğumda Casteel'in edepsiz ödülünün keyif verici sisi dağılmıştı, Kieran elinde büyük bir kitap, yanında babasıyla geri döndü.

Jasper delici bakışlarını gözlerime dikti, sonra selam vermek için eğilmeye yeltendi. Kaskatı kesildim ama Jasper selam vermeden kendine hâkim oldu. Kendi kendine söylenince sırıttım. "İyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet. Ya sen?"

"Çok iyiyim" diye mırıldanarak sandalyelerden birine çöktü. "Nerede bizim?.."

"Buradayım." Casteel elini başından geçirip hâlâ ıslak olan saçlarını yüzünden geriye atarak içeri girdi. Duvarın önündeki büfeye yürüdü. "İçki?" Sadece Jasper başını salladı. Casteel iki kadehe içki doldururken Kieran yanıma oturdu. "Ee, Görünmezler?.."

"Evet" diye hırladı Jasper. "Bu işin içinde olabileceklerini ilk kez duydum, bu da tepemi attırdı. Baban kusura bakmasın ama" diye ekledi gönülsüzce, "olanların Penellaphe'yle ilgisi olmasa bile bana haber vermesi gerekirdi."

"Katılıyorum" diye mırıldandı Casteel, Kieran'a bir göz atarak. "Yanında getirdiğin kitapta babamın bunu neden bu kadar gizli tuttuğunun cevabı var mı?"

"Maalesef hayır." Kieran kalın kitabı açtı. "Dışarıdaki o şeyler. Onlara dair pek çok sorunuz olduğunu düşündüm de."

"Olmaması mümkün mü?" dedi Casteel, Jasper'a kadehi uzatırken. "Hele ki onları ilk kez görüyorsan."

"Kesinlikle." Sayfaları çeviren Kieran'ı izlemeye koyuldum.

"En iyisi kitabı getirmek diye düşündüm" dedi Kieran. "Bu Atlantia tarihini, tanrılar ve çocuklarını konu alan eski bir ders kitabı."

"Ya." İyice meraklanarak kitaba doğru eğildim ama sayfalardan birini gördüğüm an içimi çektim. "Farklı bir dilde yazılmış."

"Eski Atlantia dili, tanrıların İlkel dili." Casteel kanepenin kolçağına ilişti. "Artık pek okuyamıyorum."

Jasper hafifçe güldü. "Bunu duyduğuma şaşırmadım."

Casteel içkisinden bir yudum alırken yan yan gülümsedi. "Her nasılsa sakladığın bu kitap Gyrm'lerin burada, bizim diyarımızda ne aradığını ve neden Poppy'nin peşinde olduklarını iyice anlamamızı sağlar diye umuyorum."

Bizim diyarımız mı? Bu bana neden tanıdık gelmişti?

"Kieran bütün eski ders kitaplarını sakladı" dedi Jasper. "Yani annesi saklamıştı. Arka taraftaki odalardan birinde duruyorlar."

Kirha'yla henüz tanışmamıştım ve bir an önce tanışmak için can atıyordum. Giysiler için ona teşekkür etmek istiyordum. "Kirha iyi mi?"

"İyi." Jasper gülümseyince yüzünün sert hatları yumuşadı. "Olaylar esnasında uyuyordu."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

Jasper başını salladı. "Uykusu eskiden beri çok ağırdır ama şimdi bebek beklediği için top atsan uyanmıyor."

"İşte" dedi Kieran kitabı dizlerinin üstüne koyup Casteel'e bakarak. "Onları maskesiz gördünüz mü?"

"Ben gördüm" dedi. "Önce doğru düzgün göremiyorum sandım, sonra babamın 'Bu da ne böyle?' diye bir şeyler söylediğini duydum ve sadece benim görmediğimi anladım."

Babasının bu sözü söylemesine neden olan uzun ve uğursuz yaratık kafamda canlanınca bir an daldım. Kieran parmağıyla sayfaya vurunca aşağı baktım, dışarıda gördüğümüz yaratıklardan birinin çizimini görünce yüreğim ağzıma geldi. Çizim son derece gerçekçiydi, kafa, gözlerin yerindeki ince yarıklar ve yüzün geri kalanını kaplayan pürüzsüz deri. Zaten ressamın kaslı bir erkek vücudu dışında çizmesi gereken pek bir şey de yoktu.

"Nasıl nefes alıyorlar?" diye sordum tekrar çünkü bu bana çok önemli bir soruymuş gibi geliyordu.

Casteel'in dudakları kıvrılırken Kieran gözlerini kapadı. "Gyrm mi?" dedi Jasper sandalyeden kalkıp resme bakarak. "Nefes almalarına gerek yok çünkü canlı değiller."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Bu nasıl olabilir? Etrafta dolaşıp insanlarla etkileşimde bulunan bir şey nasıl canlı olmayabilir?"

"Aynı soruyu Craven'lar için de sorabiliriz" dedi Casteel. "Onlar da etraflarındakilere tepki veriyor. Ağızları var ve nefes alırken bedenleri kımıldıyor. Acıkıyorlar." Kadehini dizine dayadı. "Peki sence canlılar mı? Gerçekten yaşıyorlar mı?"

Bunu düşünmeme gerek yoktu. "Hayır" dedim tekrar çizime bakarak. "Dönüştükten sonra değil. Artık canlı değiller. En azından artık onları ölümlü yapan bir şey kalmıyor."

Bu üzücüydü çünkü bir zamanlar hepsi ölümlüydü –onlar da birilerinin kızı, oğlu, arkadaşı ya da sevgilisi olarak bir hayat sürmüştü– Yükselmişler her şeylerini alana kadar.

İki elimle sabahlığın yumuşak kumaşını sıktım. Yükselmişler'in mahvettiği hayatların haddi hesabı yoktu. Bunu Ian ve Tawny'ye de yapabilirlerdi, onları Ian ve Tawny yapan her şeyi yok edebilirlerdi.

Yükselmişler'in durdurulması gerekiyordu.

"Aradaki fark Gyrmler'in hiçbir zaman yaşamamış olması" dedi Kieran bir parmağını bana fildişi rengi sayfaya çiziktirilmiş kargacık burgacık yazılar gibi görünen cümlelerde kaydırarak. "Tanrıların toprağından ve ether'den –sihirden– yaratılmışlar ve onları çağıranın emirlerini yerine getirmişlerdir. Onları yaratanın. Düşünceleri, çağırılma nedenlerinden öte iradeleri yoktur."

Gözümü kırptım, bir kez daha kırptım. "Topraktan ve sihirden mi yaratılmışlar? Cidden mi?"

Jasper başını sallayarak odayı arşınlamaya başladı. "Çocukları korkutmak için uydurulmuş bir şeye benzediğini biliyorum ama..."

"*Lamaea* gibi mi?" dedim.

Jasper tam kadehini ağzına götürürken durup bana bakınca Casteel hafif bir kahkaha attı. Jasper'ın açık renk gözleri Prens'e döndü. "Ona bundan hanginizin bahsettiğini sormama bile gerek yok. Ona anlatman gereken onca şey varken bula bula bunu mu buldun?"

"Hayli kapsamlı ve önemli bir konuşmada geçmişti, nedense Poppy bunu hiç unutmayıp diline doladı." Casteel içkisinden bir yudum aldı. "Benim suçum yok."

"Bacak yerine yüzgeçleri, kol yerine kuyrukları olan bir yaratığı nasıl unutabilirim?" dedim.

"*Lamaea* diye bir şey hiç olmadı. Gerçekten ana babaların uydurduğu bir şeydi." Kieran manalı manalı babasına baktı. "Ama Gyrmler gerçekmiş, genelde asker ya da muhafız olarak hizmet etmeleri, kutsal yerleri korumaları için çağırılırlarmış. Burada herhangi bir yaranın onları öldürebildiği yazıyor. Anlaşılan yara alınca bedenlerini bir arada tutan sihir bozuluyor, yani kalplerini ya da kafalarını hedef almaya gerek yok."

"Öğrendiğim iyi oldu" diye mırıldandım.

Kieran sayfayı taramaya devam etti. "Görevlerini yerine getirmelerinin ardından onları büyülemek için kullanılan toprağı ve sihri tutan her neyse –genelde bir saksı ya da kumaş– yakarak yok edilir. Geride külden başka bir şey bırakmadan yok olurlar."

"Birinin işini görmek için sihirle var ediliyor, sonra da *puf* diye yok mu oluyorlar yani?" Yüzümü buruşturdum. "Bu çok yanlış ve üzücü. Ve evet, teknik olarak canlı olmadıklarını anladım. Yine de bana doğru gelmiyor."

"Doğru değil zaten" diye onayladı Casteel çenesinde bir kas seğirerek. "Bu tür sihirlerin bu diyarda Atlantisliler ve ölümlüler tarafından yasaklanmasının nedeni de bu."

Yine o kelime. Bu kelime aklıma yeraltı mezarlarında Jansen'la geçirdiğim günleri getiriyordu. "Diyar'dan kastettiğin nedir?"

"Tanrıların Toprakları, diyar" dedi Casteel elini sırtıma atıp örgümün altına kaydırırken. "Adı Iliseeum."

"Iliseeum mu?" Jansen'ın söyledikleri nihayet aklıma gelince nefesim kesildi. "Jansen, Iliseeum diye bir yerden bahsetmişti, bir de Gölgeler Diyarı diye bir yerden. Uyduruyor sanmıştım." Bakışlarımı odada gezdirdim. "İkisi de gerçek mi?"

"Evet." Casteel elini uzatıp sabahlığın yakasını düzeltti. "Tanrıların Toprakları denen yer Iliseeum'dur. Gölgeler Diyarı ise Uçurum'un yer aldığı ve Vadi'ye geçişi sağlayan yerdir."

"Alastir ayrıca... Nyktos'un Küle Çeviren olarak da bilindiğini söyledi. Kutsanmış Olan, Ölüm Getiren ve Ruhların Gardiyanı da deniyormuş" dedim kaşlarımı çatarak. "Nyktos'un Ölüler Diyarı'na hükmettiğini ve Olağan Kişiler ve Sonlar Tanrısı olduğunu da söyledi."

"Teknik olarak Nyktos bu saydıkların" dedi Jasper. "Yaşam ve Ölüm Tanrısı olarak hem Gölgeler Diyarı'na hem de canlıların diyarlarına hükmediyor ama Olağan İnsanlar Tanrısı değil. Ayrıca ona Küle Çeviren ya da Kutsanmış Olan dendiğini de hiç duymadım." Merakla bana baktı. "Gerçi sana öyle demiyorlar mıydı? Kutsanmış?"

Başımı salladım.

"İlginç" diye mırıldandı. "Bence Jansen bazı gerçekleri söyledikten sonra daha bilgili ve önemli görünmek için gerisini uydurmuş, Görünmezler'in de sık sık yaptığı gibi."

Kaşlarımı kaldırdım. Jansen'ın gerçekten de fazla abartılı bir özgüveni vardı. "Peki şimdiye dek Iliseeum'u ben nasıl duymadım?"

"Bahse girerim duymadığın bir yığın şey vardır." Jasper içkisinden bir yudum aldı. "Nyktos'un bir eşi, bir Konsort'u olduğunu biliyor muydun?"

"Öyle mi?" Yaşlı kurda bakakaldım.

Kieran bana baktı. "Nasıl çocuk sahibi olduğunu sanıyordun?"

"Her şeyden önce Nyktos'un hayatında birden fazla özel kişi vardı" dedim. "Ama en önemlisi o Yaşam Tanrısı. Kendi çocuklarını *yaratamaz* mı yani?"

"Herhalde yaratabilir." Casteel hafifçe saç örgümü çekti. "Ama kendi çocuklarını o şekilde yaratmadı. O ve Konsort bunu geleneksel yollardan yaptı."

"Eşinin adı ne?" diye sordum. "Ayrıca neden bunu yeni duyuyorum?"

"Adını kimse bilmiyor" dedi Casteel. "Sadece Konsort olarak biliniyor."

"Bu resmen cinsiyet ayrımcılığı" diye mırıldandım.

"Buna itiraz edemem" dedi Casteel. "Diğer soruna gelince, Yükselmişler'in geçmişlerindeki önemli detaylardan bazılarını neden sildiğini kimse bilmiyor."

"Belki de bilmiyorlardı" dedi Jasper. "Sadece en yaşlı Yükselmişler, ilk dönüşenler, topraklarımızın ve halkların gerçek tarihini biliyordur. Ayrıca hepsi değilse bile çoğu savaştan önce öldürüldü." Bunu Kraliçe Eloana emretmiş, sayıları çok fazla artıp kontrol edilemeyecek kadar kana susadıklarında hepsini infaz ettirmişti. "Güçlü bir şekilde savaşanlar daha sonrakilerdi, Atlantisliler tarafından döndürülüp daha doğuya gidenler."

"Burada tanrısal sihir bulunabilir öyleyse, değil mi? Tıpkı ilahların kemiklerindeki ether gibi" dedim, birden Casteel'den öfke yayılmaya başladı.

"Sadece bir ilahın kemiklerinde değil, bir tanrının kanında da." Jasper volta atmayı bırakıp oturma odasının teras kapıları yanında durdu. İçkisini kafasına dikip bitirdi. "Tabii bir yeraltı mezarına gidip ilahların kemiklerini çıkarmak elini bir tanrının kanına bulamaktan daha kolay."

Bunun ölüler için ne kadar rahatsız edici olduğunu düşününce ürperdim. Yeraltı mezarındayken bu hiç aklıma gelmemişti.

Casteel'in parmakları ensemde gezinmeye devam ediyor, oradaki gergin kas boğumlarına mesaj yapıyordu. "Anlamadığım şey ise Iliseeum'dan toprak almayı nasıl başardıkları. Nerede olduğunu ve oraya nasıl gideceklerini nasıl bilecekler?" dedi Casteel. "Üstelik sadece tanrı kanı taşıyanlar diyarlar arasında yolculuk edebilir."

"Bu tam olarak doğru değil" dedi Jasper.

Casteel de Kieran da başını hızla ona çevirdi. "Anlamadım" dedi oğlu.

"Iliseeum sadece tanrıların girebildiği bir diyarda değil" dedi Jasper boş kadehini kapıların yanındaki masaya koyarak. "Ve yerini de çok az kişi bilir." Prens'e baktı. "Nyktos Dağları'ndan ötede ne var sanıyorsun?"

Casteel'in elleri ensemde kıpırtısız kaldı. "Dağlardan ve bina kurmaya ya da yaşamaya elverişsiz topraklardan başka bir şey yok."

"Binlerce yıldır hep bu söylendi, sonunda herkesin bildiği ve hiç sorgulamadığı bir şey haline geldi. Aslında bu fazla meraklıları kandırmak için uydurulmuş bir yalandı. Nyktos Dağları'ndan ötede Iliseeum var."

21. BÖLÜM

İçinden bir şok dalgası geçerken Casteel'in elleri ensemden kayıverdi. Bir an kadehini düşürecek sandım. "Sen ciddi misin?"

Kieran kalın kitabı kapattı. "Ciddi olamaz."

"Söylediğim doğru" dedi Jasper.

Odaya çöken şaşkınlığın keskin tadını alıyordum. "Nasıl olmuş da kimse bunu keşfetmemiş?" dedim. "Kimse dağları geçmeye ya da gemiyle denize açılmaya kalkışmamış mı?"

"Iliseeum'un yeri sadece kelimelerle gizlenmemiş." Jasper öne eğilip kollarını dizlerine dayadı. "Iliseeum deniz ve kara tarafından çok sıkı korunuyor."

"Ether... Skotos Dağları'ndaki sis gibi mi?" dedim.

Jasper başını salladı. "Oğlumun da Cas'in da bildiği gibi, bir gemi Iliseeum kıyılarına yanaşmaya kalktığında dalgalar buna izin vermez."

"Sadece dalgalar da değil." Casteel elini tekrar enseme koydu. Parmaklarını tenimde yavaşça kaydırırken sözlerine devam etti, "Sahil şeridini gözlerden gizleyen sisin arkasını görebilecek kadar yaklaşsan bile kıyının yakınındaki kayalar bir gemiyi dakikalar içinde parçalayabilir. Skotos'tan gelen sisin Atlantia kıyılarını hem Stroud hem de Saion Denizi'nden koruduğu gibi."

"Gençliğimizde –Casteel ve ben– bir defa denedik. Arazinin yaşamaya uygun bir yeri var mı diye bakmak için gemiyi kıyıya elimizden geldiğince yaklaştırmaya çalıştık" dedi Kieran. "Neredeyse boğuluyorduk."

"Onun nedeni ikinizin de aptal olması" dedi Jasper, gözlerimi kırpıştırdım.

Casteel viskisinden esaslı bir yudum aldı. "Buna itiraz edemem."

"Bir dakika." Kaşlarımı çattım. "Stroud Denizi Atlantia kıyılarına ulaşıyor mu? Bense Skotos dağ sırasının suya kadar uzandığını ve..."

"Krallığın sonuna kadar devam ettiğini mi sanıyordun?" diye cümlemi tamamladı Casteel. "Hayır. Sisin o kadar yoğun olmasının nedeni de bu. Dağlar arkasında gizleniyormuş gibi görünmesini sağlıyor, sırf kimse oradan geçmeye kalkmasın diye."

Başımı hafifçe iki yana sallayıp yeniden düşündüm. "Dağlardan geçersen ne olur peki?"

"Nyktos Dağları'nın Atlantisliler ve ölümlüler tarafından geçilmesi imkânsızdır. Oradaki sis ölümcül bir sihir." Jasper buz mavisi bakışlarını oğluyla Prens arasında gezdirdikten sonra tekrar bana döndü. "O dağları geçebilecek tek kişi sen olabilirsin."

Casteel bana bir göz attı, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. "O kadar özelsin ki."

Duymazdan geldim. "Yani Skotos'taki sis gibi halüsinasyonlara mı yol açıyor?"

"Hayır." Jasper başını iki yana sallayarak güldü. "O dağlardaki sihir tanrı olarak görmediği herkesi boğar."

Ağzım açık kaldı. "Ya. Peki. Cidden fenaymış." Sabahlığın kuşağını elime doladım. "Ama ben tanrı soyundan geliyorum. Tanrı değilim. İkisi birbirinden çok farklı."

Jasper kaşlarını kaldırdı. "Ne olduğunu tam olarak bildiğimizi sanmıyorum, ayrıca söylediğimde ısrarcıyım."

Ağzımı kapattım çünkü haklıydı.

"Öyleyse toprak almak için Iliseeum'a nasıl geçtiler?" Kieran bizi asıl konuya döndürdü.

"Dağların nasıl aşılacağını bilen birkaç kişi var." Jasper arkasına yaslanıp ayak bileğini dizine dayadı.

Hepimiz devam etmesini bekliyorduk.

Bekledik.

Gözlerimi yüzüne dikmiştim. "Nasıl aşılacağını bize söyleyecek misin?"

Jasper tek tek yüzümüze baktıktan sonra Casteel'de karar kıldı. "Baban ve annen Iliseeum'un yerini gizli tutmak için cinayetler işledi." Sesi yağan kar kadar sessiz ve soğuktu. "Ben de öyle."

Casteel başını yavaşça yana eğdi, elini ensemde gezdirmeyi bıraktı. "Ben de gerçeği öğrenmek için cinayet işleyebilirim."

Jasper Prens'e sırıtırken sırtımdan bir ürperti geçti, ikisi de tehditten rahatsız olmamıştı ya da o fazla duygusuz sesin neye işaret ettiğinin farkında değillerdi. Casteel bu ses tonuyla konuşunca arkasından genelde kan dökülürdü. "Cinayet işlemeye gerek olduğunu sanmıyorum" dedim.

"Bunu senden duymak ne tuhaf" dedi Kieran.

Başımı hemen ona çevirdim. "Ortalığı sakinleştirmeye çalışıyorum."

Kieran hafifçe güldü.

"Asıl tuhaf olan Tanrıların Toprakları'nı gizli tutmak için cinayet işlemiş olmanız" dedi Casteel. "Yine de Görünmezler'in Iliseeum'a nasıl gidileceğini keşfettikleri ortada. Ya da benim bilmediğim bir kova Iliseeum toprağı falan var."

"Bir kova Iliseeum toğrağı olduğuna inanmıyorum" dedi Jasper gözleri keyifle parlayarak. "Çoğu böyle bir sihri nasıl kullanacağını bile bilmez, sadece türümüzün en yaşlıları bilir. Bence Görünmezler bu bilgiyi sayıca daha fazla oldukları zamanlarda edindi. Bu tür şeylerin kaydını tutuyorlardı diye düşünüyorum."

"Annem, babam ve senden başka herhalde Alastir de biliyordu." Casteel elini sırtımdan aşağı kaydırdı. Jasper başını salladı. "Başka kim biliyor?"

"Bilenlerin çok azı hayatta." Jasper bir parmağını çenesini kaplayan kısa sakallarda gezdirdi. "Sanırım Hisa biliyor. Diğer komutanlardan biri olan Dominik de."

"Onu hatırlıyorum. En yaşlı ilkellerden biridir" dedi Casteel bana, kadehini kaldırırken bakışları tekrar Jasper'a döndü. "Dominik Saion's Cove'da mı?"

"Bildiğim kadarıyla Evaemon'da. Ya da başkent yakınlarında" dedi Jasper. "Wilhelmina da biliyordur..." İçki Casteel'in boğazına kaçtı, benim ağzım da açık kalmıştı. Jasper gözlerini kıstı. "İyi misin?"

"Dur biraz" Casteel yeniden öksürdü, gözleri sulanmıştı. 'Bir saniye dur. Wilhelmina mı? Wilhelmina da kim?"

Jasper kaşlarını çattı, şaşırdığı belliydi. "Willa'yla tanışmadın mı?"

Ah tanrılar. Bu mümkün değildi.

"Soyadı ne?" diye sordu Casteel.

Lütfen Colyns deme. Lütfen Colyns deme diye tekrarlıyordum içimden, Kieran'ın babası aklını yitirmiş gibi Casteel'e bakakalmıştı. "Sanırım Colyns."

Çenem şimdi kucağıma düşmüştü. Kahretsin, Casteel'in teorisi doğruydu. Bayan Willa bir Atlantisliydi. Buna inanamıyordum... bir saniye. Bu Bayan Willa'nın burada, Atlantia'da olduğu anlamına mı geliyordu?

Vay canına, eğer öyleyse, ona soracağım... bir sürü soru vardı.

"Son duyduğumda Evaemon'da ya da Aegea yakınlarında talandı" dedi Jasper.

Casteel başını yavaşça bana çevirdi, dudaklarında öyle bir gülümseme belirdi ki gamzeleri hemen ortaya çıkmıştı bile. "Onunla bizzat tanıştığımı söyleyemem ama Poppy..."

"Onunla hiç karşılaşmadım!" diye bağırdım dönüp Casteel'in bacağına bir yumruk indirerek.

"Of." Casteel benden uzaklaşmak için geriye kaykıldı, bacağını ovuştururken gülüyordu.

"Sizin neyiniz var böyle?" diye sordu Jasper.

"Willa diye bir kadın seks günlüğü gibi bir şey yazmış" dedi Kieran içini çekerek. "Poppy'nin en sevdiği kitap mıymış neymiş."

Casteel yeniden boğulur gibi öksürürken kurda döndüm. "En sevdiğim kitap falan değil."

"Bunda utanılacak bir şey yok ki" dedi Kieran aldırmadan omzunu silkerek, ne var ki duyduğu keyfin şekerli tadını almıştım.

"Seks kitabı mı?" dedi Jasper. Oracıkta can veresim vardı.

Kieran başını salladı. "Cas, Willa'nın Atlantisli olabileceğini söylüyordu çünkü..."

"Tamam" Kieran ya da Casteel daha ileri gidemeden söze girdim. "Şu anda bunların bir önemi yok."

"Ya, katılmıyorum." Casteel uzanıp içkisini kanepenin yanındaki sehpaya koydu. "Willa bir ilkel mi yani? Yoksa başka bir şey mi? Ayrıca Bayan Willa Colyns'in Solis'teki yaşamının belli bir yönünü kaleme almış popüler bir biyografi yazarı olduğunu nasıl bilmezsiniz?"

Tanrılar, şu anda hepsinden nefret ediyordum. Cevapları bilmek istediğim için kendimden daha da çok nefret ediyordum.

"Galiba şekil değiştirenler soyundan" dedi Jasper alnını kırıştırarak. "Gerçi bazen bundan şüpheye düşüyorum ya. Ama hayır, bunu bilmiyordum. Yine de şimdi düşününce çoğu şeyi de açıklıyor."

Kieran'ın dudakları kıvrıldı ama Casteel daha çok bunun ne anlama geldiğini düşünüyor gibiydi. Elimi kaldırıp, "Bayan Willa Iliseeum'u nereden bilecek ki?" diye sordum.

"Çünkü Willa yaşlı" dedi Jasper. "Bildiğim en yaşlı şekil değiştiren o. Atlantia Büyükleri'nden biri."

"Ne kadar yaşlı?" diye sordum.

Jasper bir kaşını kaldırdı. "İki bin yaşına geldi."

"N-ne?" dedim kekeleyerek, aklıma İki Krallar Savaşı ve *Solis Krallığı Tarihi*'nde iki bin yedi yüz yıl yaşadığı öne sürülen Cillian Da'Lahon geldi. "Bu sık görülen bir şey mi? Bu kadar uzun yaşamak?"

Jasper başını salladı. "Barış ve refah zamanlarında evet."

"Ve evet, bir kurt da o kadar çok yaşayabilir" dedi Kieran sormama gerek kalmadan.

O kadar uzun yaşamayı aklım almıyordu. Onca yıldan sonra insan her şeyden sıkılmaz mıydı? Willa'nın kitabının konusunu düşününce bunun pek çok şeyi açıklayabileceğini anladım.

Zihnimi netleştirmek ister gibi başımı iki yana salladım. "Willa da Jansen'ın yaptığını yapabilir mi? Diğerlerinin kılığına girebilir mi?"

Jasper başını iki yana salladı. "Hayır. Jansen... tanrılar, belki de bunu yapabilen son şekil değiştirendi."

Kulağa ne kadar korkunç da gelse rahatlamıştım. "Atlantia Büyükleri kimler?"

"Gerektiğinde kral ve kraliçeye yönetimde yardım eden bir çeşit Konsey" dedi Casteel hafifçe saç örgüme asılarak. "Normalde önemli bir karar alınması gerekmiyorsa çağrılmazlar. Sanırım son

kez Malik yakalandığında toplanmışlardı." Casteel'in içine keskin bir acı doldu. "Ben o zaman Evaemon'da değildim. Buradaydım."

Burada iyileşmeye, parçalarını yeniden bir araya toplamaya çalışıyordu. Göğsüm acıyla sızladı.

"Şimdi çağrıldıklarına inansanız iyi olur" dedi Jasper soğuk bir sesle, midem allak bullak olmuştu. "Willa'ya sözünü ettiğin kitap hakkında soru da sorabilirsin."

Ah tanrılar.

Willa'ya sormak istediğim pek çok soru olduğu halde sohbet edebileceğimden pek emin değildim çünkü aklıma edepsiz öpüşmeler ve dörtlü ilişki gelecekti.

Ama buna odaklanmama gerek yoktu. Çünkü Konsey toplanıyorsa nedenini biliyordum, gelişim ve olup bitenler yüzündendi.

"Bayan Willa hakkında daha fazlasını öğrenmeyi ne kadar istesem de halletmemiz gereken daha acil meseleler var" dedi Casteel beni şaşırtarak "Karadan ya da denizden ulaşılamıyorsa Iliseeum'a nasıl girilebilir?"

Jasper uzun bir müddet cevap vermedi. "Tahta geçince öğreneceksin zaten." Bir an gözlerime baktı, ne demek istediğini anladım. Casteel bunu *ben* tacı giyince öğrenecekti. "Oraya Nyktos Dağları'nın üzerinden ya da içinden gidilmiyor. *Altından* gidiliyor."

Casteel'in içinden buz gibi bir şaşkınlık dalgası geçti. "Tüneller mi var?"

Jasper başını salladı. "Evaemon'dan Iliseeum'a bir tünel var, tabii eğer –bu *eğer* kısmı çok önemli– yolunu nasıl bulacağını biliyorsan."

"Kahretsin" diye homurdandı Kieran bir eliyle başını ovalayarak. "Yıllarca o tünellerde dolaşırken Tanrıların Diyarı'nı bulabilirdik yani."

Casteel ve Kieran'ın çocukluklarını o tünellerin ve mağaraların haritasını çıkarmaya çalışarak geçirmiş olmaları bana çok tuhaf bir tesadüf gibi geldi, tünellerde gezerken Cas kendini birden Tanrıların Diyarı'nda bulabilirdi. Yoksa Cas ya da ağabeyi özellikle mi bu tünellere çekilmişti? Öyleyse ilahi bir müdahale mi söz konusuydu?

* * *

Ertesi sabah suyun ne kadar süre sıcak kalabildiğini test ederek duşta çok fazla zaman geçirdim.

Sıcak suyun tenime vurarak köpükleri alıp götürdüğünü hissetmek aceleye gelmeyecek bir sihir gibiydi. Duş sadece köpükleri değil, keşfettiğim ve öğrendiğim şeylerin şokunu aşmamı engelleyen yapış yapış şaşkınlığı da temizliyordu sanki. Bu benim hayal gücümden ileri geliyor da olabilirdi ama muslukları kapattığım zaman günün getirecekleriyle yüzleşebileceğimi hissediyordum.

Atlantia'da beni bekleyenlerle.

Belki sadece duş da değildi, son bir-iki gündür uyuduğum derin uykuların da bunda rolü olabilirdi. Dün gece yüzünden de olabilirdi, Jasper gittikten sonra Kieran tünelleri konuşmak istemişti. Casteel Kieran'ın kalktığı yere geçip beni kucağına almıştı ve tüm konuşmayı göğsüne sokularak dinlemiştim. Tünellere dair o kadar çok şey hatırlamaları beni şaşırtmıştı, bazı yeraltı kaya formasyonlarındaki farklılıkları ve girdikleri tünele göre değişen kokuları hâlâ hatırlayabiliyorlardı. Ben sadece kısa bir süreliğine Spessa's End'deki leylak kokulu, güzel mağaraya çıkan tünele, bir de Yükselmişlerin elinde ölenlerin isimlerini görmek için New Haven'ın altındakine girmiştim.

O duvara daha pek çok ismin eklenmesi gerekiyordu.

Onlar konuşurken elimde olmadan gerçekten bir tür kehanet olabilir mi diye şüpheye düşmüştüm. Iliseeum'un dağların arkasında olduğunu hemen hemen kimse bilmiyorsa kimsenin varlığından haberdar olmadığı bir kehanet de olabilir miydi? Yoksa bu elmaları portakallarla karşılaştırmak gibi bir şey miydi? Bilmiyordum.

Kieran gitmeden önce Sage adındaki kurdu sordum, duvarda devriye gezmesi gereken kurdu. Arkasından vurulmuş halde duvarın diğer tarafında bulunmuştu. Aldığı yara da yaralandıktan sonra duvardan düşmesi de bir ölümlünün ciddi şekilde zarar görmesine ya da ölmesine neden olabilirdi ama kitapla yanımıza dönmeden önce kurdu kontrol etmeye giden Kieran'a kalırsa birkaç güne iyileşecekti. Bunu duymak ve kurtlarda ya da Gyrmler'le

dövüşenlerde zayiat olmadığını öğrenmek beni çok rahatlatmıştı. Kendimi o kadar kötü hissetmeyişimde bunun da etkisi olabilirdi.

Kötü hissetmeyişimin nedeni Casteel'in bu sabah uyandığımda duşa girmeden önce verdiği öpücük de olabilirdi. Bana sıcacık bakan bal rengi gözleri de olabilirdi. Yataktan çıkmadan önce babasının ziyaretinin endişeden kaynaklandığını söylemişti. Babası Saion Tapınağı'nda olanların aralarını açmasından hoşlanmamıştı. Aralarını düzelttiklerini duymak beni sevindirmişti, en azından o yaratıklar ortaya çıkmadan hemen önce. Ben de Casteel'e Kieran'la iletişim kurabildiğimi doğruladığımızı anlatmıştım. Casteel bu yeni gelişmeyi de her şeyi karşıladığı gibi karşılamıştı. Meraklanmış, büyülenmiş ve hiç rahatsız olmamıştı, bu da sadece Nyktos'un becerebildiği bir şeyi yaptığım için tedirginlik duymamamı sağlamıştı.

Beni Casteel'le konuşup çözmemiz gereken her şeye hazırlayan bunlardan biri de hepsi de olabilirdi.

Vonetta'nın Spessa's End'de verdiği giysileri annesinin giymem için Casteel'e verdiği parlak renkli elbiselerin arasında asılı buldum. Dolaptaki tüm giysiler içinde beyaz olan sadece iki iç gömleğiydi. Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi, gülümseyişimi saklamaya kalkmadım, Bakire iken yaptığım gibi saklamayı düşünmedim bile.

Casteel.

Bu onun işiydi. Seçeneklerimin arasında biraz da beyazın olmasını sağlamıştı.

Tanrılar, bu adamı seviyordum.

Kolları fırfırlı bir tuniği almak üzereyken gözüme kobalt mavisi, göz alıcı, tiril tiril bir muslin ilişti. Sade bir elbiseydi, Solis'teki leydilerin günlük elbise dediği türdendi ama Saion's Cove'un sıcak iklimine çok daha uygundu. Korsaj kısmı kat kat olduğundan ve vücuda oturduğundan iç gömleğine de gerek yoktu. Neredeyse şeffaf olan elbisenin bel ve kalça kısmını zincirden yapılmış gök mavisi bir kuşak sarıyor, kumaşı omuzlarda toplanıyordu. Kolsuz bir elbiseydi.

Gözüm tuniklere ve dirseğe kadar uzanan geniş kolları sayesinde daha kapalı olan diğer elbiselere kaydı. Tereddüde düştüm. Normalde pantolon ya da tayt ve kollarımdaki yara izlerini kapatacak bir şeyler giyerdim ama elbisenin rengi çok güzeldi. Daha önce hiç böyle bir şey giymemiştim. Buna hiç izin verilmemişti.

Hem yara izlerimi saklamam gerekmiyordu.

Bir iç çamaşırı aldıktan sonra elbiseyi askıdan çektim. Giyip üstüme tam oturduğunu görünce sevindim. Bir fırça bulup saçımdaki düğümleri açmaya koyuldum. Örmekten başka yapabileceğim pek bir şey yoktu, ben de açık bıraktım, sonra dolapta bilekten bağcıklı bir çift sandalet buldum. Elbisenin eteklerini yukarı kaldırıp hançeri bacağımdaki kılıfa soktum.

Casteel beni oturma odasında bekliyordu, kafesli kapılardan birinin önünde durmuş, kollarını gevşekçe göğsünde kavuşturmuştu. İki tavan pervanesi içeri dolan esintiyi odaya dağıtıyordu. Kemerli kapıdan girmiştim ki Casteel arkasına dönmeye başladı. "Biraz meyve var. Tabii bir de en sevdiğin şey, peynir..." Sözü yarıda kaldı, aralanan dudaklarından dişlerinin ucu görünüyordu.

"Ne?" Durdum, kendime şöyle bir bakıp eteğimdeki hayali bir kırışıklığı düzelttim. "Aptal gibi mi olmuşum? Korsaj biraz sıkı." Elbisenin degaje yakasını çekiştirdim. "Yoksa çok mu demode? Benden uzun olduğu için bu Vonetta'nın eski elbiselerinden biri olsa gerek ama uzunluk neredeyse..."

"Sana layık değilim."

"Anlamadım?"

"Gerçekten sana layık değilim" dedi Casteel boğuk bir sesle. "Rüya gibisin."

Casteel'e bakarken parmaklarım yakamdan kayıverdi.

Casteel kollarını iki yana sarkıtmış, beni baştan aşağı süzüyordu. Göğsü birden şişti. "Saçların. Bu elbise." Gözleri alevlendi. "Çok güzelsin Poppy."

"Teşekkür ederim." Kalbim şişerken boğazımın yandığını hissettim. "Ayrıca bana layıksın."

Casteel gülümseyerek hafifçe öksürdü. "Lütfen hançerinin üstünde olduğunu söyle."

Sırıtmamaya çalışarak elbisenin sağ taratını uyluğuma kadar kaldırdım.

Casteel inledi. "Tanrılar, mükemmelsin."

"Sen de kaçığın tekisin" dedim. "Tam bana göresin *ama* kaçıksın."

"Bence sakıncası yok."

Bir kahkaha attım. "Az önce peynirden bahsettiğini mi duydum?"

"Evet." Kolunu masaya doğru uzattı. "Buyursunlar."

Tam da öyle yaptım, masaya oturup leziz peynir parçalarına yumuldum.

"Ne içmek istersin?" dedi Casteel bana katılarak. "Su, şarap ve viski var, cana can katan üç içecek."

Bir kaşımı kaldırdım. "Şarap."

Casteel sırıtarak açık pembe şaraptan doldurup kendine de bir kadeh viski aldı. Çekinerek şarabın tadına baktım, çilek tadı alınca sevindim. "Iliseeum meselesi hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum çünkü bunu gerçekten konuşmamıştık.

"Sen ciddi misin?" Casteel şöyle bir güldü. "Gerçekten bilmiyorum. Iliseeum'un bizim topraklarımızın yanında uzandığına ama topraklarımıza dahil olmadığına inanarak büyüdüm. Tıpkı Vadi ve Uçurum gibi. Üstelik annem ve babam bunu başından beri biliyormuş. Alastir de. Jasper da." Başını iki yana salladı. "Sense Iliseeum'un gerçek olduğunu bile bilmiyordun. Benden de büyük şok yaşamış olmalısın."

"Gerçekten öyle" dedim gözlerimi kısarak. "Ama hâlâ bilmediğim çok fazla şey var. Sanki sürekli bir şaşkınlık hali içindeyim ama bir zamanlar, uyanıklarken, tanrıların orada olduğunu düşününce insan hayrete düşüyor. Acaba Atlantislilerle ve ölümlülerle ne sıklıkta etkileşime geçiyorlardı?"

"Öğrendiklerimden anladığım kadarıyla pek nadiren. Ama bu bile tam olarak doğru olmayabilir." Ağzına bir parça peynir attı. "Çok çılgınca değil mi Poppy? Malik, Kieran ve ben bir ara Iliseeum'a yaklaşmış olmalıyız. Doğuya giden tünelleri takip etmiştik. Gerçi bir noktada muhakkak duruyorduk."

"Durmanızın bir nedeni var mıydı?"

Casteel kaşlarını kaldırdı. "O zamanlar hayır ama şimdi düşünüyorum da. Evet. Tuhaf bir hisse kapılıp geri dönmemiz gerektiğini düşünüyorduk. Bu hiçbirimizin açıklamayacağı bir şeydi. Fazla uzaklaşmışken yakalanmaktan korktuğumuz için böyle hissettiğimizi sanıyorduk. Ama şimdi anlıyorum ki aslında Iliseeum'u koruyan sihir tarafından uyarılıyormuşuz. Sihir fazla yaklaşmamıza asla izin vermiyordu."

"Sanırım bu iyi bir şey. Iliseeum'a varmayı başarsaydınız kim bilir ne olacaktı?"

Casteel sırıttı. "Varlığımız tanrıları uyandırsaydı büyüleyici kişiliğimiz sayesinde eminim dostluklarını kazanırdık."

Bir kahkaha attım. "Dün gece tünellere olan ilginin adeta ilahi bir müdahale olduğunu düşünüyordum."

"Gerçekten insana öyle geliyor, değil mi?"

Başımı salladım. Birkaç dakika geçti, Casteel'e bir göz attım. Sessizce meyveleri didikleyip bana kocaman bir üzüm tanesi, ardından da bir dilim kavun verdi. "Konuşmamız gerektiğini biliyorum. Daha fazla ertelemene gerek yok."

"Haklısın." Casteel arkasına yaslanarak dişlerini altdudağının üstünden geçirdi, bir yandan da meyveleri didiklemeye devam ediyordu. "Bu sabah fazla ayrıntıya girmedim ama babam dün akşam bana bir şey söyledi. Buradan Evaemon'a kadar bütün Taç Muhafızlarının diğerlerinin kalkıştığı işe karışıp karışmadığı ya da bir şey bilip bilmedikleri araştırılıyor."

"Diğerlerinin kim olduğu anlaşılmış mı?" diye sordum.

"Şimdiye dek doğrudan bu işe karışan biri bulunamadı" dedi Casteel ben uzattığı çileği alırken, sonra kendine bir parça kızarmış et aldı. "Ama Alastir'le birlikte çalışanlardan şüphelenenler olmuş. Bazıları da senin varlığından dolayı duyduğu endişeyi ifade etmiş."

"Bu pek de şaşırtıcı değil, öyle değil mi?"

"Aslında değil ama diğerlerinin planlarının ne kadarını bildiklerini merak etmeme neden oldu." Parmaklarını kadehe doladı. "Hat-

ta babam saldırıya katılanların katılmayanlarla açıkça konuşup saçma fikirlerini onlara da bulaştırmış olabileceğini düşünüyor."

Alastir'in ve diğerlerinin inançları ve sözleri gerçekten bulaşıcı hastalık gibiydi ama bu hastalık tedavi edilebilir miydi? Kahvaltımıza devam ederken bana ilk saldıranlar aklıma geldi. "Odalardaki insanlar mı?" dedim, Casteel bir an durduktan sonra bir peçete alıp parmaklarını sildi. "Ne olduğumu fark ettikleri zaman içlerinden biri tanrılardan onları bağışlamasını istemişti."

Casteel içkisinden bir yudum alırken kadehin ağzında zalimce bir gülümseme belirdi. "Bağışlamayacaklar."

"Umarım... bağışlarlar."

Casteel kaşlarını kaldırdı. "Fazla iyisin Poppy."

"Beni öldürmediler ki..."

"Ama istediler."

"Bu gereksiz hatırlatma için teşekkür ederim."

"Bence çok gerekli bir hatırlatma" dedi Casteel soğuk bir sesle.

Elimdeki peyniri ona fırlatmamak için kendimi zor tuttum. "Uçurum'da ebediyen yitip gitmemelerini dilemek bana yapmaya kalkıştıkları şeyi onayladığım anlamına gelmiyor."

"Eh, ben öyle olmasını diliyorum."

Bunu duymazdan geldim. "Yanlış bilgilendirildikleri ortada."

"Yani?"

"Söylemeye çalıştığım şey onların Alastir, Jansen ya da Alçalmışların maskelerinden takanlar gibi olmadıkları. Saydıklarım bunu kafaya koymuştu. Hiçbir şey bunu değiştirmeyecekti." Peynir parçasını tabağa attım. "Ama Odalardakiler? Bir şeyler döndüğünü bilen ya da şüphelenen diğerleri? Akıllarında nasıl bir düşünce şekillenmişse değiştirilebilir. Bu... ölümcül bir hastalık değil. Onlar akılsız Gyrmler ya da Craven'lar gibi değil ki."

"Bana son derece ölümcül bir hastalık gibi geliyor" dedi Casteel.

Hafifçe iç geçirdim. "Odalardaki insanlar çok geç olmadan fikrini değiştirmiş ve hayatta kalmış olsalardı şu anda öldürüldüklerini görmek istemezdim."

Casteel kadehini krem rengi örtüyle kaplı masaya bırakarak ağzını açtı.

"Ne söyleyeceğini biliyorum. Sen olsan öldürülmelerini isterdin. Bense kandırılmışlarsa onlara ikinci bir şans verilmesini isterdim. Tabii uygun şekilde cezalandırıldıktan *sonra*. Bu şekilde düşünmeleri için beyinlerinin yıkandığı ortada. Bu işe başka kimlerin karıştığını bilenler? Şimdi endişeye kapılanlar? Bu değiştirilebilir."

Casteel parmağını kadehinin ağzında gezdirerek bana baktı. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Evet, inanıyorum. İnsanlar sırf endişelendikleri için öldürülemez. Bu Yükselmişler'in yapacağı bir şey" dedim. "Hem insanların düşünce, davranış ya da inanç tarzlarını değiştiremeyeceğine inanıyorsak Yükselmişler'e yöntemlerini değiştirmeleri için bir şans vermenin ne anlamı var? O zaman herhangi bir şeyin değişeceğine dair umut beslemek de saçma olmaz mı?"

"Pes" diye mırıldandı Casteel kadehini bana doğru eğerek.

"İnsanların değişebileceğine inanmıyor musun?" diye sordum.

"İnanıyorum. Sana zarar veren insanlardan bahsediyorsak değişmeleri umurumda değil, hepsi bu."

"Of." Küçük bir peynir parçası daha aldım. Bunu duyduğuma şaşırmamıştım aslında. Jasper'la birlikteyken konusu açıldığında bile tartışmadığımız bir şeye geçtim. "Öyleyse umursamaya başlasan iyi olur. İnsanların bana güvenmedikleri için ya da benden hoşlanmadıkları için öldürülmesini istemiyorum. Bunun bir parçası olmak istemiyorum."

"Sadece beni değil seni de arkadan vuranlara dair bilgisi olabilecek insanları umursamamı istiyorsun" dedi Casteel sessizce. "Bize yaptıkları şeyin teknik olarak ihanet olduğuna inanıyorum."

"Evet ama uygulamaya koyulmamış inançlara veya endişelere sahip olmak hemen ihanet olarak değerlendirilemez. Eğer her şeyin farkında olduklarına ve hiçbir şey yapmadıklarına dair kanıt varsa o zaman en azından yargılanmaları gerekir. Yoksa Atlantia'nın yargı süreci bakımından Solis'ten ne farkı kalır?"

"Atlantia yargıya inanır ama istisnalar vardır. Mesela –tahmin edeceğin gibi– ihanet."

"Yine de insanlar kandırılmışsa kendilerini affettirmeleri için bir şans tanınmalı Cas."

Gözlerinin kehribarı bir an ışıldadı. "Bana böyle dememi ne kadar sevdiğimi biliyorsun Prenses, hiç de adil davranmıyorsun."

Dudaklarım belli belirsiz yukarı kıvrıldı.

Casteel usulca sordu. "Beni şimdiden parmağında oynatıyorsun."

Gülümsememek için kendimi zor tuttum. "Sadece benimle aynı fikirde olduğunda parmağımda oynatıyorum."

Casteel bir kahkaha attı. "Katılıyorum" dedi. "Ama... savunmalarını dinlemek şartıyla. Hayatta kalma umutları varsa son derece ikna edici olmaları gerekiyor."

Zafer çığlığım dudaklarıma varmadan soluverdi. "Şartın hiç hoşuma gitmedi."

"Çok yazık."

Gözlerimi kıstım.

"Affedersin" dedi isteksizce, hiç de özür diler gibi söylememişti. "İsteklerimiz üzerinde uzlaştığımızı söylemeye çalışıyorum. Seninle yarı yolda buluşuyorum. Onlara bir şans veriyorum."

Ne şansı verdiğinden pek emin değildim ama bu bir... tavizdi. Ayrıca kesinlikle bir gelişmeydi. "Tamam. Öyleyse seninle ortada buluşacağım."

"Buluşman gerek çünkü aslında istediğini aldın" dedi sırıtarak.

Almış sayılırdım ama çoğunun Casteel'i ikna edebileceğinden şüphem vardı.

Casteel uzun bir müddet konuşmadı. "Ayrıca insanlara ikinci bir şans verme konusunda ciddiyim. *Bizim* için sorun teşkil etmeyeceklerini ispatlamalarına izin verilmeli. Ama duygularına göre hareket ederlerse ya da öyle yapacaklarından şüphelenirsem şiddete başvurmayacağımın sözünü veremem."

"Şüphelerin duygulara değil kanıtlara dayandığı sürece bunda seninle hemfikirim."

Casteel'in dudaklarında yarım yamalak bir gülümseme belirdi. "Şuraya bak, kimi öldürüp kimi öldürmeyeceğimiz üzerine anlaşıyoruz."

Başımı iki yana salladım. "Böyle bir konuşma yapmayı gerçekten hiç beklemiyordum."

"Ama bu işte hayli iyisin" diye mırıldandı Casteel.

Kadehimin sapıyla oynarken hafifçe güldüm. "Eh, umarım işler o raddeye gelmez."

"Bence de."

"Peki Alastir'in ve Jansen'ın ailesi?"

"Jansen'ın ailesinden yaşayan kimse yoktu, Alastir'in ailesinden hayatta olanlarla ise ya iletişime geçildi ya da karıştığı işe dair bilgilendirilme aşamasındalar" dedi Casteel. "Onlarla bir sorun yaşayacağımızı sanmıyorum, özellikle de Beckett'a olanları öğrendikleri zaman."

Genç kurdun adı geçince göğsüme keskin bir acı saplandı. Sonra aklıma Alastir'in yeğeninin kızı geldi. "Ya Gianna? Alastir onunla evlenmeni istediğine göre sence kız da bu işin içinde olabilir mi?"

"Açıkçası buna kesin bir yanıt veremem. Gianna'yı yıllardır görmedim. Onu tanıdığımda iradesi sağlam, bildiğini okuyan biriydi. Ama şu anda benim için tamamen bir yabancı" dedi Casteel. "Bu arada burada da değil."

"Hımm?" diye mırıldandım bu küçük bilgiyle pek ilgilenmiyormuşum gibi görünmeye çalışarak.

Casteel bana gülümseyince gamzesi ortaya çıktı. Anlaşılan pek ikna edici olamamıştım. "Bu sabah Kirha'ya sordum. Gianna Evaemon'daymış."

Biraz rahatlamakla birlikte nedense hayal kırıklığına uğramıştım. Onu görmek istiyordum. Neden görmek istediğimi ise hiç bilmiyordum.

"Annem ve babamla görüşmeden önce konuşmamız gereken bir şey daha var." Casteel kalan içkisini bitirdi, konunun nereye gittiğini sezerek gerildim. "Taht üzerindeki hakkını konuşmamız gerek."

Yutkunurken yer altımdan kayıyor gibi geldi. Karnıma bir şüphe yumağı çöküverdi.

Casteel boş kadehini bırakıp koltuğunda arkasına yaslanarak bana bakmaya başladı. "Tanrıların kanını taşıyorsun Poppy. Ne

kadarını taşıdığın da bunun ne anlama geldiği de bilinmiyor ama krallığın sana ait olduğu ortada. Alastir bunu biliyordu. Annem bunu kabul ediyor. Annemin duygularıyla hareket ettiğini söylese de babam da bunun ne demek olduğunun farkında. Kurtlarla olan bağın kopması ve sana kayması da bunu doğruluyor. Saion's Cove'a girerken sokakta gördüğün Atlantisliler vardı ya? Kurtların ne yaptığını görünce çoğunun kafası karıştı ama ilah olduğun haberi yayılmaya başladı bile. Çok geçmeden başkente ulaşmış olacak, hele ki Büyükler'le iletişime geçilmişse."

"Aios ağaçları hakkında neler söylendiğini biliyor musun? Eminim fark etmişlerdir."

"Etmişler. Babamın söylediğine göre insanlar bunu büyük bir değişimin işareti olarak görüyor."

"Kötü bir değişim olarak mı?"

"Hayır. Çoğunluk öyle görmüyor." Casteel gözlerini gözlerimden hiç ayırmıyordu. "Ama bazıları o kadar olumlu düşünmüyor. Eminim sen de fark etmişsindir, bazı Atlantisliler sırf seni tanımadıkları için bunu değişimin habercisi olarak görmek istemeyecektir" diye ekledi çabucak. "Bunun tek nedeni değişimden ve farklılıklardan korkmaları. Seni bir yabancı gibi görecekler."

"Ve Bakire" dedim.

Çene hatları sertleşti. "Öyleyse bu yanlış kanıyı hemen düzeltirim."

Çenemi yukarı kaldırdım. "Ben de öyle."

Casteel'in gülümseyişinden memnuniyet taşıyordu. "İkimiz *de* bunu çabucak düzelteceğiz" dedi. "Ama çoğunluk seni olduğun gibi görecek. Bir sonraki Atlantia Kraliçesi olarak."

Bir an nefes alamadım.

Casteel dikkatle gözlerime baktı. "Tıpkı benim gördüğüm gibi. Kraliçem."

Tüm duyularım bir şok dalgası altında kaldı. Bana ikinci kez böyle diyordu, o anda annesi tacını çıkardığından beri bana sadece birkaç kez Prenses dediğini fark ettim. "Ama sen kral olmak istemiyorsun ki" diye haykırdım.

"Mesele benim ne istediğim değil."

"Nasıl değil? Ben kraliçeysem sen de kralsın, yani olmak istemediğin bir şey" diye hatırlattım.

"Hiçbir zaman olma gereği duymadığım bir şeydi" dedi, benliğimin her zerresi sessizce ona odaklandı. "İnanma gereği duyduğum bir şeydi çünkü hep geleceğimi kabullenirsem Malik'in yazgısını da kabullenecekmişim gibi geliyordu. Onu kaybettiğimizi." Parmaklarını çenesinden geçirirken gözü boş kadehine kaydı. "Ama bir noktada gerçeğin farkına varmaya başladım. Sadece onu kabullenmek istemiyordum."

Kalbim duracak gibi oldu. "Sen... Malik'in hâlâ hayatta olduğuna inanmıyor musun?"

"Hayır, bence hayatta. Hâlâ onu kurtaracağımıza inanıyorum" dedi kaşlarını çatarak. "Ama biliyorum... tanrılar, kendime itiraf etmeden çok önce de biliyordum ki Malik... tahta geçmeye uygun bir ruh halinde olmayacak. Tanrılar biliyor ya, kaçtığımda ben de değildim."

İçime yine bir sızı saplandı. Kieran da bunu çoktan kabullenmişti ve bir yanım Casteel'in ağabeyini kurtardığında neyle karşı karşıya kalacağını anlamış olmasından dolayı rahatlamıştı. Hâlâ acı verici olsa da şimdi bu acı eskisi kadar keskin değildi. "Ama kendini buldun."

"Maalesef Atlantia'nın Malik'in de aynını yapmasını beklemek gibi bir lüksü yok. Annem ve babam zaten çok uzun süredir tahttalar" dedi Casteel. Bir kral ve kraliçe sadece dört yüz yıl tahtta kalabilirdi. Casteel'in de söylediği gibi, annesi ve babası bu süreyi hayli aşmıştı. "Tepkiler vardı Poppy. Nüfusumuzu koruyamazsak gelecekte ne olacağına dair korkuların ve iki insanın tahtta çok uzun süre kalmasının getirdiği genel rahatsızlığın doğurduğu tepkiler."

"Bana tahta karşı çıkan olmadığını söylemiştin."

"Korkmanı istemediğim için gerçeği söylemediğimi biliyorsun" dedi Casteel. "Ayrıca şeyin eşiğinde gibi görünüyorsun..."

"Sana bir tabak peynir fırlatmanın? Evet, bunu her an yapabilirim."

"Sakın yapma." Yüzü keyifli bir ifadeye bürününce iyice sinir oldum. "Yiyecek peynirin kalmayınca üzülürsün."

"Senin yüzünden peynirsiz kalmış olurum" dedim sertçe. Casteel'in sağ yanağında bir gamze belirdi. "Gülmeyi kes. Bana söylemen gerekirdi. Tıpkı ekinlere verilen zararı ve yapılan vandallığı da söylemen gerektiği gibi."

"Durumun ne kadar kötü olduğunu ancak dün gece babamla konuşunca öğrenebildim." Keyfi kaçmıştı. "Sana söylemeden önce babamdan duymak istedim." Başını yana eğdi. "Gerçek bir taht mücadelesi yaşanmadı Poppy ama tepkiler eninde sonunda oraya varacak, bunun senin gelişinle de bir ilgisi yok."

"Benim gelişimin hiçbir..."

"Ne olduğunu inkâr edip durma. Bunu yapmayacak kadar zeki ve güçlüsün" diye sözümü kesti, ben de ağzımı kapadım. "Öyle bir şey yapma lüksüne sahip değilsin. Ben de öyle, krallık da. Senin gelişin her şeyi değiştirir."

Sözlerindeki gerçekliğin ağırlığıyla arkama yaslandım. Duştan çıktıktan sonra kendime her şeyi konuşmaya, her şeyle yüzleşmeye hazır olduğumu söylemiştim. Şu anda bunun bir yalan olduğunu kanıtlıyordum. Ayrıca çocukça davrandığımı da kanıtlamış oluyordum. Soyuma dair beklenmedik gerçek, Casteel'in beni kurtarmak için yaptığı şey ve bunun sonuçları kabullenmekte zorlanıyorum diye yok olup gitmiyordu ki. Bununla yüzleşmek zorundaydım.

Göğsümde, o tuhaf enerjinin sessizce uğuldadığı yerde bir panik çekirdeği kök salmaya başladı. Gözlerimi meyvelere ve peynire diktim. "Ağabeyini kurtardığımızda tahta geçme beklentisiyle üzerinde fazladan baskı oluşturmaya gerek yok. Bunu dayatmak doğru olmaz."

"Hayır" diye onayladı Casteel ciddi bir sesle. "Doğru olmaz."

Peki ya Malik kendine geldikten sonra doğuştan hakkı olduğuna inanarak büyüdüğü şeyi isterse? Şu anda bu sorunun bir önemi olup olmadığından emin değildim. Geçeceğimiz köprü daha inşa bile edilmemişti. Yutkunarak boğazımdaki yumruyu bastırdım. Casteel'in tahta geçmeyi neden reddettiğini anlıyordum. Onun

için neyin önemli olduğunu görebiliyordum. "Yani artık kral olmak istiyor musun?"

Casteel uzun müddet cevap vermedi. "Bu eninde sonunda olacak, sen tanrıların soyundan gelmesen bile. Malik tahta geçmeye hazır olmadığından bir karar vermek zorunda kalacaktık. Sonuçta Atlantia için en iyisi neyse onu istiyorum" dedi, o anda aklıma Kieran'ın onu küçük bir çocuk olarak nasıl tasvir ettiği geldi. Herkesin ağabeyini değil de onu tahtın varisi sandığını. Sesindeki ciddiyeti o anda duydum. Az önce bana inkâr edip durmamamı söylerkenki ciddiyetini. "Ayrıca senin için de en iyisini istiyorum."

Gözlerimi ona çevirdim.

"İkimizin de ne yapması gerektiğini biliyoruz. Ağabeyimi kurtarmam gerekiyor. Senin de Ian'ı görmen gerekiyor. Solis Kraliçesi ve Kralı durdurulmak zorunda" dedi. "Peki sonra? Tahtta hak iddia edersen seni desteklerim. Yanında dururum. Atlantia'yı yönetmeyi birlikte öğreniriz." Karnıma ağrılar girmeye başlamıştı. "İstediğin bu değilse bana ne yapmak istediğini söyle, nereye gitmek istediğini. Yanında olacağım."

"Nereye gitmek istediğimi mi?" dedim, afallamıştım.

"Tahta çıkmak istemediğine karar verirsen burada kalamayız."

22. BÖLÜM

"Neden kalamıyoruz?" Tekrar öne doğru eğildim.

"Çünkü tahtı gasp ediyorsun Poppy. Sen Atlantia'dayken başka bir kraliçe hüküm süremez. O tahta oturmasan bile kurtlar sana kraliçe muamelesi yapacak. Bazı Atlantisliler de sana aynı gözle bakacak. Diğerleri tacı takanın peşinden gidecek, bu annem de olsa başka biri de. Bu bir bölünmeye neden olacak, ilahların hüküm sürdüğü zamanlardan beri görmediğimiz bir bölünmeye. Atlantia'ya bunu yapamam."

"Böyle bir şey olmasını istemiyorum." Kalbim deli gibi atmaya başladı, masanın kenarını kavradım. "Ama burası senin evin."

"Bana evinin *ben* olduğumu söylemiştin. Ben de senin için aynı şeyi düşünüyorum" dedi Casteel. "Sen benimsin. Önemli olan birlikte ve mutlu olmamız."

Sözleri içimi ısıttı ama burayı ben tahta geçmediğim için terk edecekti. Arkama yaslanırken birden ne dediğini anladım. "Tanrıların soyundan gelmeseydim ve Malik de yönetmeye hazır olmasaydı tahta geçmek istemediğimi söylesem ne yapardın?"

"O zaman tahta geçmezdik" dedi. Hiç tereddüt etmemişti.

"Peki o zaman taca ne olurdu? Annen ve baban tahtta oturmaya devam mı ederdi?"

"Başkası hak iddia edene kadar evet."

"Peki başkası hak iddia edince ne olur?"

"Birkaç şey olabilir Poppy. Hiçbiri de meraklanmanı gerektirecek..."

"Aslında merak ediyorum." O zaman endişesini sezdim, ağır ve yoğundu. "Üzülmemi istemediğin için mi benden bir şeyler saklıyorsun?"

"Duygularımı okumamalısın" dedi. "Bu kabalık."

"Casteel" diye hırladım. "Kral ve kraliçe olma ihtimalimizden söz ediyoruz ve kocam altüst olmamdan korktuğu için benden bir şeyler saklarken kraliçe olamam."

"Bir şeyler sakladığımı söylemedim..." Bakışımı görünce sustu.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun. Kraliçe olmanın üstesinden gelemeyeceğimi düşünüyorsun" dedim.

"Söylediğim hiç de bu değil." Öne eğilip ellerini masaya koydu. "Niyetim senden bir şeyler saklamak değil. Bazı şeyleri seninle paylaşmamamın nedeni tüm bilgiye sahip olmamam, ayrıca..." Bir elini saçlarından geçirdi. "Bu tür şeyleri Kieran dışında kimseyle paylaşmaya alışık değilim. Bunun bir mazeret olmadığını biliyorum. Bu mazerete sığınmıyorum. Dürüst olmak gerekirse karşına çıkan sorunlarla çoğu insanın yapabileceğinden iyi baş ediyorun. Sadece altüst olmanı istemiyorum. Ama haklısın. Tahta geçip geçmemek senin vereceğin bir kararsa bir şeyleri senden saklayamam."

Pişmanlığını sezerek başımı salladım.

Casteel yerinde kımıldandı. "Tahta geçmezsek annem ve babam buna razı olabilir ama bunu ancak tahta geçmek isteyen kişinin yönetmeye uygun olduğunu düşünüyorlarsa ve tahtta hak iddia eden tek bir kişi varsa yaparlar. Birden fazla kişi hak iddiasında bulunursa Büyükler devreye girer. Rakiplerin kendilerini kanıtlaması için sınavlar düzenlenebilir."

"Kalp eşi sınavları gibi mi?"

"Galiba. Ben de tam bilmiyorum. İşler şimdiye dek hiç... o raddeye varmadı."

İçimden bir şaşkınlık dalgası daha geçti. "Gerçekten çekip gitmek istiyor musun? Daha önce hiç olmamış bir şeyi göze alarak?"

"Evet" dedi Casteel, bunu da hiç tereddüt etmeden söylemişti. "Seni istemediğin bir role de ben zorlamak istemiyorum. İstemediğin peçenin yerine nefret ettiğin bir taç koymayacağım. Tahta geçmek istemezsen seni destekleyeceğim." Sözleri öyle duygu yüklüydü ki büyülenmiştim. Geri alınamaz bir yemin ediyordu. "Ayrıca senin olanı almaya karar verip tahta çıkmak istersen o

tacı başına takabilmen için bütün krallığı ateşe verip yanışını izlerim."

İrkildim. "Sen halkını seversin..."

"Ama *seni* daha çok seviyorum." Gözlerinde parıl parıl altın sarısı benekler çalkalanıyordu. "Mutluluğun için yapabileceklerimi hafife alma. Herhalde şimdiye kadar bunu anlamışsındır. Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok Poppy. *Hiçbir şey.*"

Anlamıştım. Tanrılar, Casteel beni Yükselterek zaten akıl almaz bir şey yapmıştı ama kendini bir vampire dönüşeceğime hazırlamıştı. Canavara dönüşecek bile olsam beni hayatta tutmasına engel olmaya kalkan herkesle savaşırdı. Artık ondan şüphe etmiyordum.

"Önemli olan sensin, senin rahatın ve ne istediğin önemli" diye devam etti Casteel. "Kimse seni böyle bir tercihe zorlamayacak. Buna sen karar vereceksin, sonrasında olacak olumlu olumsuz her şeyle de birlikte ilgileneceğiz. İkimiz."

İçimi hafif bir ürperti kapladı. Söylediklerine dair bir şüphem yoktu. Onu hafife almıyordum. Ne diyeceğimi bilemeden sessizce yüzüne bakıyordum, allak bullak olmuştum. Böyle bir bağlılık. Verdiği söz. Bu... her şeyi değiştirebilecek kadar önemliydi.

Belki de ben ona layık değildim.

Ne yaptığımı bilmeden kalkıp masanın etrafından dolaşarak yanına gittim. Casteel başını geriye atmış sessizce beni izliyordu. Ne yaptığımı, yaptığımın normal ya da kabul edilebilir olup olmadığını düşünmek istemiyordum. Sadece istediğimi, bana doğru geleni yapıyordum. Duyularımı ona açmıştım, kucağına otururken aniden yayılan sıcaklığı ve tatlılığı hissettim. Casteel hemen kollarını bana dolayıp sıkıca sarıldı, ben de ona iyice sokulup başımı çenesinin altına soktum.

Gözlerimi kapattım. "Umarım sandalye kırılmaz."

Casteel bir elini saçımdan geçirerek güldü. "Ben düşüşünü hafifletirim."

"Tatlılık etmeyi kes."

"Sadece sandalye kırılırsa yere önce ben düşeceğimden düşüşünü gerçekten yavaşlatmış olacağımı söylemeye çalışıyordum" dedi

saçlarımı yüzümün yan tarafından geriye iterek. "Ayrıca şu anda tatlılık eden sensin." Kollarıyla beni iyice sıktıktan sonra hafifçe gevşetti. "Buna bayıldım."

"Ben de sana bayılıyorum" diye mırıldandım parmaklarımı göğsüne bastırarak. "Bunun, böyle bir seçeneğe sahip olmanın benim için ne demek olduğunu biliyorsun. Böyle bir özgürlüğe sahip olmanın." Göğsümü dolduran duygular boğazımı yakmaya başlamıştı. "Bu benim için çok önemli."

Casteel elini yanağıma kaydırıp başımı kaldırdı. Başını eğip dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. "Biliyorum."

"Sen bana layıksın Cas. Bunu bilmeni istiyorum."

"Sen kollarımdayken layık olduğumu hissediyorum" dedi dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırarak. "Gerçekten."

"Ben kollarında değilken de bana layık olduğunu hissetmeni istiyorum." Parmaklarımı yanaklarına koydum. "Neden layık olmadığını düşünesin ki? Benim için yaptığın onca şeyden sonra?"

Casteel bir şey söylemedi, gür kirpikleri yukarı kalkarken duyduğu utancın acılığını hissedebiliyordum. "Peki sana yaptıklarım ne olacak? Bunları kabullendiğini biliyorum ama bu sana yalan söylediğim gerçeğini değiştirmez. O yalanlar yüzünden canının yandığı gerçeğini değiştirmez. Yaptıklarım yüzünden insanlar öldü... sevdiğin insanlar."

Kalbime bir sızı saplandı. "İkimiz de geçmişi değiştiremeyiz Cas ama yalan söylemen sayesinde Yükselmişler hakkındaki gerçeği gördüm. İnsanlar zarar gördü... Loren, Dafina." Hafifçe iç geçirdim. "Vikter. Peki kaç hayat kurtardın? Sayısız olduğuna eminim. Benim hayatımı belki de bilemeyeceğimiz kadar çok anlamda kurtardın."

Küçük bir gülümseme belirir gibi olup hemen silindi, nedeninin başıma gelenlerden ibaret olmadığını sezdim. Duyduğu utanç ve suçluluk çok daha derinlerden geliyordu.

"Konuş benimle" diye fısıldadım.

"Konuşuyorum."

"*Gerçekten* konuş demek istiyorum." Parmaklarımı yanağına sürdüm. "Neden bana layık olmadığını düşünüyorsun?"

Yutkunurken gırtlağı inip kalktı. "Duygularımı mı okuyorsun?"

"Hayır." Bir kaşını kaldırınca içimi çektim. "Birazcık."

Casteel boğuk bir sesle kıkırdadı. "Bilmiyorum Prenses. Bazen... aklıma bir şeyler geliyor. Yükselmişler'in elindeyken aklımdan çıkmayan şeyler. Onları kelimelere nasıl dökeceğimi bilmiyorum ama dökebilsem bile ikimizin de şu anda bununla uğraşması gerekmiyor."

"Katılmıyorum" dedim anlayışlı bir sesle. "Gerekiyor."

Dudaklarının bir tarafı yukarı kalktı. "Zaten yeterince derdimiz var. Yeterince derdin var. Yeni dertler eklemek istemiyorum. Bunu yapmama gerek yok." Tam ağzımı açıyordum ki ekledi, "Ben iyiyim Poppy. Bu sözüme inan."

"Cas..."

Dudaklarımı hapsederek beni derin derin öptü. "Ben iyiyim Prenses. Yemin ederim."

Şu anda bir yere varamayacağımı hissedince başımı salladım, Casteel başımı tekrar çenesinin altına yerleştirirken ellerimi bileklerine doladım. Bu konudaki son konuşmamız bu olmayacaktı, muhakkak konuşmanın bir yolunu bulacaktım. Birkaç dakika hiç konuşmadan oturduk, Casteel'in esir tutulduğu zamandan vermek zorunda kaldığım kararlara kadar olan biten her şeyi düşündüm. İçimden taht üzerindeki hakkımı reddetmek geliyordu. Yapılacak tek mantıklı şey buydu. Bir yığın kül bir yana, hiçbir şeyin kraliçesi olmayı bilmiyordum. Casteel tahta çıksın diye yetiştirilmemiş olsa bile bir prens olarak büyütülmüştü. Onu halkıyla birlikte görmüştüm ve harika bir kral olacağını biliyordum. Ya ben? Ben bir Bakire olarak yetiştirilmiştim ve bu yetiştirme tarzının bana pek bir faydası yoktu. İnsanları yönetmek, neyi yapıp neyi yapamayacaklarına karar vermek ve böyle bir sorumluluk yüklenmek için istek duymuyordum. Özgürlük bunun neresindeydi? Hayatımı gönlümce yaşama özgürlüğü neredeydi? Güce açlık duymuyordum, hırslı değildim...

Ama hiçbir şey söylemeden oturup Casteel'in saçımı okşayışının tadını çıkardım. Konuya başka bir açıdan da bakılabileceğini

tark etmemiş olsaydım dokunuşunun tadına daha da çok varabilirdim. Halkı yönetmeye dair hiçbir şey bilmiyordum ama öğrenebilirdim. Casteel yanımda olduktan sonra öğretmene ihtiyacım yoktu. İnsanları yönetmek onları kontrol altında tutmakla aynı şey olmak zorunda değildi. Onları korumak demekti, biliyordum ki Casteel de öyle yapacaktı, tıpkı annesiyle babasının ellerinden gelenin en iyisini yaptığı gibi. Hakkımda ne düşünüyor olurlarsa olsunlar bu, halkı sevdikleri gerçeğini değiştirmezdi. Solis'in kraliyet ailesi gibi olmadıkları gerçeğini de değiştirmezdi. Bu korkutucu bir sorumluluktu ama bir şeref de olabilirdi. Güce susamışlığım yoktu ama belki de iyi bir lider olmanın püf noktası da buydu. Bilemiyordum. Ama eskiden büyük hırslarım olduğunu biliyordum. Solis halkını Yükselmişler'in zulmünden kurtarmak istemiştim, bundan büyük hırs olur muydu? Ama bir tacın ağırlığını taşımayı reddedersem bunu nasıl yapabilirdim? Atlantia'yı terk etmek zorunda kalırsak, onu Solis ve Yükselmişler'e dair farklı niyetleri olan birinin yönetimine bırakırsak Casteel'le ikimizin Solis üzerinde ne gibi bir etkisi olabilirdi? Belki de tahta Ian'ı sadece vampir olarak gören biri çıkacaktı. Hem belki de Ian şu anda gerçekten bir vampirdi. Hatta belki Tawny de. Bunu bilmiyordum ama ya ağabeyim farklıysa? Ya diğer Yükselmişler şekil değiştirebiliyorsa, Casteel birkaçının değiştirebildiğini söylemişti. Ya biri tahta geçer de onlara savaş ilan ederse ne olacaktı? Bilmiyordum ama özgürlüğü seçme şansım vardı. Özgür bir hayat yaşamak istiyordum. Peki Casteel'in halkını, ailesini terk etmesine neden olursam bu ne tür bir özgürlük olacaktı?

Bunu bilmek beraberinde farklı bir kafes getiriyordu, değil mi? Tıpkı korkunun da bir tür hapishane olması gibi ve ben de...

"Korkuyorum" diye itiraf ettim sessizce, gözlerimi açık teras kapısından güneş vurmuş sarmaşıklara dikerek. "Evet demekten korkuyorum."

Casteel'in eli sırtımda kıpırtısız kaldı. "Neden?"

"Nasıl kraliçelik edileceğini bilmiyorum. Öğrenebileceğimi biliyorum ama Atlantia halkının buna sabrı var mı? Senin kadar deneyim kazanmamı beklemek gibi bir lüksleri var mı? Ayrıca ne olduğumu

bile bilmiyoruz. Atlantia'nın hiç ne ölümlü ne Atlantisli ne de ilah olan bir Kraliçesi oldu mu? Cevap vermene gerek yok. Olmadığını zaten biliyorum. Ya korkunç bir kraliçe olursam? Ya çuvallarsam?"

"Her şeyden önce korkunç bir kraliçe olmayacaksın Poppy."

"Öyle diyeceksin tabii" dedim gözlerimi devirerek. "Çünkü sen benim kocamsın, ayrıca tersini söylersen seni bıçaklamamdan korkuyorsun."

"Beni bıçaklayabileceğini düşündüğüm zaman hissettiğim şeyin korkuyla hiç alakası yok."

Yüzümü buruşturarak başımı iki yana salladım. "Bu çok manyakça."

"Olabilir" dedi Casteel. "Ama söylediğine dönecek olursak, korkunç bir kraliçe olmayacağını nereden mi biliyorum? Defalarca yaptığın seçimlerden. Craven'ların lanetlediklerine yardım etmeye çalıştığın, her türlü cezayı göze alarak ölmelerini kolaylaştırdığın zamanki gibi. Bu merhametine sadece bir örnek, merhamet de her yöneticide bulunması gereken bir şeydir. Craven saldırısı esnasında Sur'a çıktığın zaman. Spessa's End'de savaşırken halkı korumaya yemin etmiş olanlarla aynı riskleri kendi isteğinle aldığın zaman. Bunlar halkın için gerekeni yapmaya yetecek cesarete ve isteğe sahip olduğunu kanıtlayan sadece iki örnek. Bir kral ve kraliçenin seve seve yapması gereken de budur. Aslında sandığından daha deneyimlisin. Avcı kulübesinde güç ve nüfuzdan bahsederken bunu kanıtlamıştın. Peçe takarken her şeye dikkat ediyordun. Kraliyet ailesinden bile fazla hem de."

Bu konuda haklıydı. Görünmeden izler ve dinlerdim. Bu sayede en basit şeylerden başlayarak lider pozisyonundayken ne yapmamak gerektiğini öğrenmiştim.

Halkına yalan söyleme.

Onları öldürme.

Ama Solis'te çıta pek yüksekte değildi. Atlantia ise bütünüyle farklıydı.

"Sana zarar vermek için bir komploya katılmış olabilecek insanlara ikinci bir şans vermek istemen yönetmeye benden daha uygun olduğunu kanıtlıyor zaten."

Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım. Göz göze geldik. "Sen harika bir kral olursun Cas. Seni insanların arasında gördüm. Onların da seni çok sevdiği açıkça ortada."

Casteel'in bakışları yumuşadı. "Ama ben senin kadar cömert, merhametli ve bağışlayıcı değilim, bu nitelikler yoksa bir taht alaşağı olabilir" dedi bir saç tutamını yüzümden çektiği esnada durarak. "Bunu yapacaksak bazı şeyleri öğrenmem gerekecek, bazı konularda yardımına ihtiyacım olacak. Ama çuvallamaktan korkman çok şey ifade ediyor Poppy. Korkmalısın zaten. Benim ödüm patlıyor."

"Gerçekten mi?"

Casteel başını salladı. "İnsanları hayal kırıklığına uğratmaktan korkmadığımı mı sanıyorsun? Yanlış seçimler yapmaktan? Tüm krallığı yanlış yola sokmaktan? Korkuyorum ve annem ve babamın da bugün dahi korktuğunu biliyorum. Babam olsa herhalde sana çuvallamaktan korkmaya son verdiğin an büyük ihtimalle çuvallayacağını söylerdi. Bu türden bir korku sayesinde cesur ve dürüst kalacağını da söylerdi."

Ama seni kararsızlığa iten de bu korku değil miydi? Daha bir yola çıkmadan seni durduran? Başarısızlık korkusu güçlüydü, tıpkı bilinmeyenden ve meçhul yazgıdan duyulan korku gibi. Hayatımda bu korkuyu yüzlerce kez duymuştum. Kızıl İnci'ye gittiğimde. Neye mal olacağını bile bile Dük'e gülümsediğimde. Söğüt ağacının altında Casteel'in yanına gittiğimde. O zaman da korkuyordum. Casteel'e olan hislerimi sonunda kendime itiraf ettiğimde ödüm patlamıştı ama korkunun beni durdurmasına izin vermemiştim. Gerçi bu farklı bir durumdu. Yasak öpüşmelerden çok daha önemliydi.

Bu bizden çok daha önemliydi.

"Ya ağabeyin? Ian? Bundan nasıl etkilenecekler?"

"Değişecek tek şey prenses ve prens değil de kraliçe ve kral olarak pazarlık etmemiz olacak" dedi Casteel.

"Tek değişikliğin bu olacağından şüpheliyim" dedim soğuk bir sesle. "Masaya çok daha fazla güç ve yetkiyle oturmuş olurduk herhalde."

"O da var tabii." Casteel beni kollarında sıktı. "Bugün karar vermek zorunda değilsin Poppy" dedi içimi rahatlatarak. "Daha vaktin var."

Midemdeki düğümlerden bazıları çözüldü. "Ama fazla değil."

"Evet" diye doğruladı yüzüme bakarak. "Kararını vermeden önce Atlantia'yı biraz gezmeni isterdim. Dün gece olanlar..."

"Atlantia'yı gezip görmemle bir ilgisi olmasa gerek." Doğrulup gözlerine baktım. "Bu planlarımızı gerçekleştirmemize engel olmamalı, hiçbir şeyimize engel olmamalı. Bir grup insanın beni başka tür bir kafese kapatmasına izin vermeyi kesinlikle reddediyorum. Daha yeni başlamışken yaşamaya son vermeyeceğim."

Bir elini yanağıma koyarken Casteel'in gözleri yaz güneşi kadar sıcaktı. "Beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmeyeceksin."

"Söylediklerimin neresi şaşırtıcı anlamadım."

Casteel'in dudakları yukarı kıvrıldı. Gamzeleri ortaya çıktı. "Kararlılığın ve yaşama azmin, ne olursa olsun, işler ne kadar karışırsa karışsın hayattan zevk almaya çalışman sende şaşırtıcı bulduğum pek çok şeyden biri. Senin yerinde başkası olsa bunlarla baş edemezdi."

"Bazen yapabileceğimden şüpheye düştüğüm oluyor" dedim.

"Ama yapıyorsun." Başparmağını altdudağıma kaydırdı. "Ve yapacaksın. Ne olursa olsun."

Bana olan güveni o ana kadar varlığından bile haberdar olmadığım, derinlerimdeki küçük, güvensiz bir noktaya dokundu. Bir yanım çok fazla soru sorduğum için, bu dünyayı pek anlayamadığım için ve şok üstüne şok yaşadığım için korkuyordu. Ama Casteel haklıydı. Hâlâ ayaktaydım. Hâlâ mücadele ediyordum. Güçlüydüm.

Onu öpmek için başımı uzatıyordum ki kapı çalınınca durdum.

Casteel hafif bir hırıltı koyuverdi. "Rahatsız edilmekten zaten hoşlanmam ama sen beni öpmek üzereyken rahatsız edilmekten hiç hoşlanmıyorum."

Başımı eğip onu çabucak öptükten sonra kucağından indim. Casteel ayağa kalktı, kapıya giderken bana öyle şehvetli baktı ki adeta yanıp kavruldum. Hissettiğim kadar kızarmış olmamayı

umarak döndüğümde kapıda Delano'yu gördüm. Duygularıyla bağlantı kurduğum anda dudaklarımdaki gülümseme donuverdi.

Sadece acı bir krema tadı alıyordum. Üzüntü ve endişe. Kapıya doğru yürümeye başladım. "Ne oldu?" diye sordum Casteel omzunun üstünden bana bakarken.

"Seni görmek isteyen bir adam var" dedi Delano, Casteel'in başı hızla sarışın kurda döndü.

"Ne sebeple?" diye sordu Casteel ben yanlarına vardığımda.

"Çocukları bir araba kazasında yaralanmış" dedi Delano. "Durumu epey..."

"Nerede?" Delano'ya doğru yürürken mideme bir ağrı girdi.

"Kız şehirde. Babası burada" diye başladı Delano, bir Casteel'e bir bana bakıyordu. "Ama kız..."

Bir anda taç, Görünmezler ve diğer her şey önemini yitirdi. Nasıl yardım edebileceğimi hiç düşünmedim. Kalbim hızla atarak Delano'nun yanından geçtim. Hem Masadonya'da hem de Carsodonia'da araba kazalarının yol açtığı neticeleri görmüştüm. Bu kazalar minik bedenler için hemen hemen her zaman trajediyle son bulurdu ve devreye girip acılarına ya da korkularına son vermeme asla izin verilmezdi.

"Kahretsin Poppy." Casteel koridora çıkarken kapı arkasından çarparak kapandı.

"Beni durdurmaya kalkma" dedim omzumun üstünden.

"Öyle bir niyetim yoktu." Casteel ve Delano bana çabucak yetişti. "Görünmezler dün gece seni öldürmeye kalkmışken birden fırlayıp gitmemen gerekir diye düşünüyorum o kadar."

Yürümeyi sürdürerek Delano'ya baktım. "Anne ve babanın ya da çocuğun yüzü var mı?"

Bu tuhaf soru karşısında Delano kaşlarını çattı. "Evet."

"Öyleyse Gyrm değiller."

"Bu Görünmezler'le ilgilerinin olmadığını göstermez, işe koyulmadan önce tedbir alman gerektiği gerçeğini de değiştirmez" dedi Casteel. "Tedbirli davranmaktan her ne kadar hoşlanmasan da."

Ona pis pis baktım.

Koridorun dönemecini alırken Casteel bakışlarımı görmezden geldi. "Sadece babası mı burada?"

"Evet" dedi Delano. "Çok çaresiz bir hali var."

"Tanrılar" diye mırıldandı Casteel. "Poppy'nin yeteneklerini öğrenmiş olmalarına şaşırmamam gerek. Son birkaç gündür Spessa's End'den gelenler var."

Bunların bir önemi yoktu. "Şifacı çağırılmış mı?"

"Evet." Delano'nun üzüntüsü yoğunlaşınca kalbim tekler gibi oldu. "Şifacı şu an çocuk ve annesinin yanında. Babanın dediğine göre Şifacı yapılacak bir şey olmadığını söylemiş."

Elbisemin eteğini kaldırıp koşmaya başladım. Casteel bir küfür savurdu ama beni durdurmadı, sonu gelmeyecekmiş gibi görünen koridorda koşarken şimdiye dek hiç bu kadar hızlı koşmadığım geçti aklımdan. Sıcak, güneşli havaya çıkıp geçidin sonundaki kapıya doğru koşmaya başladım.

Casteel beni dirseğimden yakaladı. "Böyle daha hızlı olur" dedikten sonra beni sütunların arasından sarı yıldız çiçekleriyle dolu çalıların bulunduğu bir patikaya çıkardı.

Avluya girdiğimiz an, daha duvarların arkasını bile görmeden, bir atın yanında beklemekte olan adamdan yayılan yoğun ve neredeyse kontrol edilemez bir panik duygusu üstüme akın etti.

"Harlan" diye seslendi Casteel. "Setti'yi getir."

"Getirdim bile" dedi genç adam atı dışarı çıkarırken, o esnada adam bize döndü.

Nefesim kesilir gibi oldu. Adamın gömleğinin ve pantolonunun ön tarafı kıpkırmızıydı. Bu kadar kan...

"Lütfen." Adam bize doğru yürümeye başladı, sonra ansızın durdu. Önce birden ortaya çıkan birkaç kurt yüzünden durduğunu sandım ama adam selam vermek için eğilmeye başladı.

"Buna gerek yok." Casteel onu durdurdu, eli elimden kayarken elbisemin eteğini bıraktım. "Çocuğun mu yaralandı?"

"Evet Majesteleri." Adamın gözleri –Atlantisli gözleri– Casteel'le benim aramda gidip gelirken Kieran evin ön kapısından dışarı çıktı, eli kılıcının kabzasındaydı. Tek bir bakışla adımlarını hızlandı-

nıp ahıra girdi. "Küçük kızım. Marji. Hemen yanımızdaydı" dedi adam titrek bir sesle. "Ona beklemesini söyledik ama... birden fırladı, arabayı da görmedik. Fırladığını fark ettiğimizde iş işten geçmişti. Şifacı yapılacak bir şey olmadığını söylüyor ama kızım hâlâ nefes alıyor, Spessa's End'de..." Kocaman açılmış vahşi gözler bana dönerken Harlan Setti'yi getirdi. "Ne yaptığınızı duyduk. Küçük kızıma yardım edebilirseniz... Lütfen. Size yalvarıyorum."

"Yalvarmaya gerek yok" dedim, acısı içimi parçalarken yüreğim burkuluyordu. "Ona yardım etmeye çalışacağım."

"Teşekkür ederim" adamın sözleri ağzından bir hava akımıyla birlikte çıkmıştı. "Teşekkür ederim."

"Kız nerede?" diye sordu Casteel Setti'nin dizginlerini alırken.

Adam cevap verirken eyeri tutup bacaklarım elbiseye dolanmadan kendimi yukarı çektim. Setti'nin sırtına nasıl çıkabildiğime kimse tepki göstermedi, Casteel arkama atladı, Kieran da kendi atıyla yanımıza geldi. Avludan çıkarken hiçbirimiz konuşmadık, ağaçlarla çevrili yolda adamı takip etmeye başladık. Tepeden süratle inerken kurtlar ve Delano da bize eşlik ediyordu, Delano şekil değiştirmişti, şimdi beyaz bir bulanıklık halinde kayaların üstünden atlıyor, ağaçların, yapıların ve atların arasından geçiyordu.

Daha az evvel şehri görmekten bahsetmiştik ama hiç böyle hayal etmemiştim. Atın sırtında giderken her yer mavi göklerden, yüzler denizinden, sıkışık dar yollardan ve çiçekli sarmaşıklarla süslü büyük binaların arasına yayılmış bahçelerden oluşan bir bulanıklıktan ibaretti. Kendimi tamamen çocuğa yardım etme dürtüsüne kaptırdığım için gördüklerimin hiçbirine dikkat etmiyordum. Ve bu arzu... çok farklıydı. Kavraması güçtü çünkü yeteneğimle başkalarına yardım etme ihtiyacını her zaman duymuştum ama bu kez çok daha yoğundu. Nefes almak kadar doğal bir içgüdüymüş gibi. Bunun olup bitenlerle mi ilgisi vardı, yoksa Odalarda yaptıklarımdan sonra yeteneklerim hâlâ acıyı dindirebiliyor mu, şifa verebiliyor mu diye görmek mi istiyordum bilmiyordum.

İnsanlarla dolu bir sokağa girerken kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Evlerin önünde ve kaldırımlarda duruyorlardı, duydukları

tedirginlik ve üzüntü tenime işlerken gözüm yoldaki beyaz renkli sade arabaya ilişti.

Baba atını pencereleri ışıldayan körfeze bakan iki katlı küçük bir evin önünde durdurdu. Casteel Setti'yi durdururken ferforje parmaklıklarla çevrilmiş avludan yükselen şiddetli bir duygu karışımı ansızın nefesimi kesti. Kieran'a bakmak için yan tarafa doğru döndüm. Kieran elini uzatıp kollarımı tuttu.

"Poppy'ye yardım eder misin?" diye sordu Casteel Kieran'a.

"Daima" dedi Kieran.

Casteel elini yavaşça benden çekti, Kieran beni tutup aşağı indirdi. Ayaklarım yere bastığı an Casteel de yanımdaydı. Arabaya bakınca tekerleğe dolaşmış saç tutamları gördüm, başka bir şey görmeden hemen başımı çevirdim.

"Burada" dedi baba, uzun bacaklarıyla kaldırımdan yürüyüp kapıdan geçti.

Gri giysili bir adam bahçenin kapısında duruyordu. Bize döndü. Omzunda bir çanta asılıydı, belindeki kemere de birkaç kese takılıydı. Şifacının o olduğunu hemen anladım.

"Majesteleri, rahatsızlık verdiğimiz için özür dilerim" dedi adam, kel kafası güneşin altında parlıyordu. Gözleri parlak altın sarısıydı. Şifacı Atlantisliydi. "Çocuk için yapabileceğim bir şey olmadığını ve çok geçmeden Vadi'ye gireceğini onlara söyledim. Yapılacak hiçbir şey olmadığını söyledim. Ama buraya gelmenizde ısrar e-ettiler." Son kelimeyi kekeleyerek söylerken bana baktı. Yutkunurken gırtlağı inip kalktı. "Duyduklarına göre..."

"Karım hakkında ne duyduklarını biliyorum" dedi Casteel, o sırada Delano yanımıza geldi. "Rahatsızlık vermediniz."

"Ama çocuk, Majesteleri. Yaraları ağır, fazla yaşam belirtisi de göstermiyor. Karınız dokunuşuyla acısını geçirip kemiklerini iyileştirebilse bile" dedi Şifacı, böyle bir yeteneğe inanmadığı belliydi. "Çocuğun yaraları için yapılabilecek bir şey yok."

"Göreceğiz" dedi Casteel.

Kapıdan girerken derin bir nefes aldım. Küçük bahçeye büyük bir kalabalık toplanmıştı. Duygularını anlamaya çalışırken bo-

gazım kurudu. Acı bir panik ve korku tadı alıyordum. Hava bu kokuyla doluydu ama kollarımdaki tüyleri asıl diken diken eden duyularımdan gelen yoğun, yakıcı acıydı, bu acı mavi gökyüzünü kestane rengine boyuyor, toprağı karartarak güzelim çiçekleri lekeliyordu. Tenimi sıyıran kör jiletler gibi ıstırap dalgaları halinde üstüme yağıyordu.

Soluk benizli bir adam elini başından geçirip buğday rengi tutamları çekiştirerek döndü. Şok ve dehşetin acılığı bir anda boğucu acıyı ezip geçti. Adam öyle yoğun bir panik içindeydi ki Casteel'e bakarken acısı neredeyse elle tutulacak kadar somuttu.

"Onu görmedim Ekselans" diye haykırdı adam omzunun üstünden arkasına bakarak. "Onu görmedim. Tanrılar, çok üzgünüm." Biraz yalpaladıktan sonra gruba doğru yöneldi. "Çok üzgünüm."

Casteel yumuşak bir sesle adamla konuşurken Delano kalabalıkta omuzlarıyla yol açarak ilerledi. İçli feryatları, tıkanırcasına hıçkırıkları duyuyordum.

"Yardım getirdim" dediğini duydum babanın. "Beni duyuyor musun Marji? Sana yardım edecek birini getirdim..."

Gevşek bedeni görünce içim burkuldu, dizlerinin üstüne çökmüş bir kadın minicik bir bedeni bağrına basmıştı, onun saçları da kestane rengiydi. Baba çocuğun başucunda diz çöktü. O iç parçalayıcı, kesik hıçkırıkları çıkaran kadındı. Duyguları çığırından çıkmıştı, dehşetten kedere, kederden hayrete gidip geliyordu.

"Hadi bebeğim, baban için aç gözlerini." Babası yaklaşıp dikkatle kızın saçlarını yüzünde geriye itti...

Çocuğun saçları kestane rengi değildi.

Açık kahverengi tutamlara bulaşan kan yüzünden öyle görünüyordu, saçları babasınınkilere benziyordu. Delano toplanmış kalabalığın çevresinde dolanırken çocuğa göz gezdirdim. Bir bacağı düzgün durmuyordu, anormal bir açıyla kıvrılmıştı. "Benim için aç gözlerini" diye yalvardı baba. Prens'in aralarında olduğunu fark edince bahçedekilerden şaşkınlık dolu fısıltılar yükseldi. "Annen ve benim için aç gözlerini bebeğim. Burada sana yardım edecek biri var."

Annenin gözleri etrafını çevirenlerin üzerinde dolaştı. "Gözlerini açmıyor" derken tek bir yüzü bile gördüğünü sanmıyordum.

Çocuğun kirpikleri rengi çekilmiş yüzünde kapkara duruyordu. Artık acısını belli belirsiz hissedebiliyordum ve bunun kötüye işaret ettiğini biliyordum. Bu tür bir acı çok çabuk ve bütünüyle azalmışsa durum ciddi demekti. Atlantisliler, ilkel soydan gelenler bile, Ayrılış'a girene dek aslında ölümlüydü. Bir ölümlüye ölümcül zarar verebilecek yaralar onlara da aynısını yapardı.

Annenin bakışları bana sabitlendi. "Ona yardım edebilir misiniz?" diye fısıldadı titreyerek. "Yardım edin. Lütfen."

Kalbim deli gibi atıyor, tenim uğulduyordu, yanlarına yaklaştım. "Edeceğim."

En azından edebileceğimi düşünüyordum. Beckett'ın kırılan kemiklerini iyileştirmiştim. Bunun şimdi olup olmayacağını bilmiyordum ama içine elimden geldiği kadar sıcaklık ve mutluluk pompalayabileceğimi biliyordum. Korkarım tek yapabileceğim buydu. Şifacının haklı olmasından, çocuğu iyileştirmeye hiçbir gücün yetmemesinden korkuyordum. Dokunuşum tapınaktaki gibi sonuçlara yol açmasın diye dua ediyordum.

Casteel yürüyüp anne ve babanın yanına diz çöktü. Bir elini kadının omzuna koyarken ben de yere eğildim, Kieran kaskatı kesilmişti, sadece göğsü inip kalkıyordu. Delano iniltiler çıkararak çocuğun ayak ucunda arka bacaklarının üstüne otururken Kieran'ın burun delikleri genişledi.

Casteel gözlerime baktı, gözlerinde... büyük bir keder gördüm. "Poppy..."

"Deneyebilirim" diye ısrar ettim annenin karşısına diz çökerek. Dizlerimin altında sert taşı hissederken çocuğun başının nasıl gevşekçe sarktığını görmemeye çalışıyordum, şeklinin ne kadar anormal olduğunu. Elimi kıza uzatmaya başladım ama annenin çocuğu tutan kolu gerildi. "Onu kucağında tutmaya devam edebilirsin" dedim nazikçe. "Bırakmana gerek yok."

Kadın bana öyle bir baktı ki anlayıp anlamadığından emin olamadım ama sonra başını salladı.

"Sadece dokunmam gerekiyor" dedim, yaşadıkları şoku, şüpheyi, hatta Şifacı'dan geldiğini düşündüğüm öfkeyi bile hissediyordum. Kendimi hepsine kapatıp çocuğa odaklandım, benzi fazla soluk olan çocuğa. "Hepsi bu. Ona zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Anne bir şey söylemedi ama ellerimi yeniden kaldırırken kımıldamadı. Derin bir nefes alıp tüm dikkatimi çocuğa vererek duyularımı alabildiğine açtım. Kızdan... hiçbir duygu hissetmiyordum. İçimde bir huzursuzluk baş gösterdi. Bilincini tamamen yitirip acının onu bulamayacağı yere gitmiş olabilirdi ama arabanın tekerleğinde gördüğüm şey ve kafasının içeri göçmüş olması...

Ben sadece yaraları ve kemikleri iyileştirmiştim, o da daha yeni. Hiç bunun gibi bir şeyle karşılaşmamıştım.

Yine de deneyebilirdim.

Bir elimle kızın kolunu tuttum, teninin cansızlığı karşısında güçlükle yutkundum. Etini ancak böyle tarif edebilirdim. İçimdeki ürpertiyi bastırıp kendimi içgüdülerime bıraktım. Diğer elimi usulca kızın alnına koydum. Avuçlarım ısındı, kollarıma ve parmaklarıma bir karıncalanma yayıldı. Çocuk kımıldamadı. Gözleri hâlâ kapalıydı. Beckett ben dokununca neredeyse hemen tepki vermişti ama kızdan hiç tepki yoktu. Göğsüne bakarken boğazım tıkandı. Ya çok az nefes alıyordu ya da almıyordu... nefes almayı bırakmıştı. Göğsüme bir acı saplandı.

"Poppy" diye fısıldadı Casteel. Az sonra elini omzumda hissettim.

Kendimi Casteel'in duygularına açmadım. "Birkaç saniye daha" dedim gözlerimi yeniden çocuğun yüzüne, morarmış dudaklarına çevirerek.

"Ah tanrılar" diye inledi anne arkaya doğru sallanarak. "Lütfen. Ona yardım edin."

Çaresizlik artarken kurtlardan biri sırtıma dokundu.

"Bu çok gereksiz" dedi Şifacı. "Çocuk çoktan Vadi'ye geçmiş. Onları boş yere umutlandırmaktan başka bir şey yapmıyorsunuz, hem şunu da söylemeliyim ki..."

Casteel başını kaldırdı ama ben daha hızlıydım. Başımı çevirip Şifacı'nın gözlerine baktım. Statik elektrik tenimde dans ediyordu.

"Bu kadar çabuk pes etmem" dedim içimdeki ateşin iyice alevlendiğini hissederek. "Yine de deneyeceğim."

Şifacı yüzümde –gözlerimde– her ne gördüyse hemen geri çekildi, sendeleyerek bir elini göğsüne bastırdı. Hiç umursamadan çocuğa dönüp içimi çektim.

Bu çocuk için iş işten geçmiş olamazdı çünkü bu hiç adil değildi, hayatın ne kadar adaletsiz olduğu da umurumda değildi. Kız bunun için henüz çok küçüktü, sırf yola fırladı diye hayatı sona eremezdi.

Yükselen paniğimi bastırarak kendimi odaklanmaya zorladım. İşin tekniğini düşünmeye. Beckett'ı iyileştirdiğimde fazla düşünmek zorunda kalmamıştım. Kendiliğinden oluvermişti. Belki bu kez farklıydı. Kız çok daha ciddi yaralanmıştı. Kendimi daha çok zorlamam gerekiyordu.

Daha çok zorlamak zorundaydım.

Tenim titreşmeye devam ediyordu, göğsüm de içimde yüzlerce kuş havalanmış gibi uğulduyordu. Etrafımda kesik soluklar yankılanırken ellerimden cılız gümüşi bir parıltı çıkmaya başladı.

"Ulu tanrılar" dedi biri. Çakılların ve toprağın üstünde kayan çizmelerin sesini duydum.

Gözlerimi kapatıp hatıralarımı araştırmaya başladım, güzel olanları. Daha önceki kadar uzun sürmedi. Casteel yüzüğü parmağıma geçirirken kumların üstünde yanına nasıl diz çöktüğümü hatırladım. Bütün benliğim çikolata ve çilek tadıyla sarmalanmıştı ve bunu şimdi de hissedebiliyordum. Dudaklarımın iki ucu yukarı kıvrıldı, o duyguya tutundum, sevinç ve mutluluğu içime doldururken bunun dokunuşumdan çocuğa akarak onu bir battaniye gibi saran parlak bir ışık olduğunu hayal ettim. Bir yandan da hiç durmadan henüz çok geç olmadığını, kızın yaşayacağını tekrarlıyordum. Çok geç değil. Yaşayacak. Çok geç değil. Yaşayacak...

Çocuk birden sıçradı. Ya da sıçrayan annesiydi. Bilmiyordum. Gözlerim açılıverdi, kalbim duracak gibi oldu. Gümüş rengi ışık

yayılıyor, bütün vücudunu örten ışıl ışıl bir ağ halinde çocuğun üstüne yerleşiyordu. Çocuğun tenini ağın altından parça parça görebiliyordum... *pembe* tenini.

"Anne" dedi yumuşak, cılız bir ses ışığın altından, sonra daha güçlü söyledi, *"Anne."*

Soluğum tıkanarak ellerimi geri çektim. Gümüşi ışık binlerce yıldız gibi titreştikten sonra söndü. Küçük kız, yanakları pembe pembe ve gözleri açık, doğrulup elini annesine uzattı.

Donup kalmıştım, arkaya doğru kaykılarak Casteel'e baktım. Casteel aval aval bana bakıyordu, altın rengi gözleri hayret doluydu. "Sen..." Güçlükle yutkundu. "Sen bir tanrıçasın."

"Hayır." Ellerimi bacaklarımın üstünde birleştirdim. "Değilim."

One eğilip ağırlığını yere koyduğu eline verirken güneş ışığı yanağında parlıyordu. Başını uzatıp elini yanağıma koyarak burnunu burnuma sürttü. "Benim için öylesin." Beni usulca öpüp duyularımdan geriye kalanları dağıttı. "Onlar için de öylesin."

23. BÖLÜM

Onlar için mi?

Gözlerimi Casteel'in gözlerinden ayırmadan geri çekildim. Casteel başını salladı, titrek bacaklarımın üstünde doğrulup şimdi sessizlik çökmüş olan bahçeye baktım. Gözlerimi narin dallardan sarkan kristal rüzgâr çanlarında ve benim boyumdaki beyaz koni çiçeklerinde gezdirdim. Hafifçe içimi çekerken dudaklarım aralandı. Bahçede kurtların haricinde on-on beş kişi toplanmıştı. Hepsi başlarını öne eğip bir dizlerinin üstüne çöktüler. Az önce Kieran'ın durduğu yere döndüm.

Soluğum kesildi. Kieran da diz çökmüştü. Önüne eğdiği başına baktıktan sonra gözlerimle yardım edebileceğime inanmayan, anne ve babayı boş yere umutlandırıyorum diye kızan Şifacı'yı aradım, o da diz çökmüş, bir elini göğsüne diğerini yere koymuştu. Onun ve demir çitin gerisinde, sokakta toplananlar artık ayakta değildi. Onlar da diz çökmüştü, ellerini göğüslerine bastırarak avuçlarını yere koymuşlardı.

Bir elimle karnımı tutarak Casteel'e döndüm. Göz göze geldiğimizde Casteel dizinin üstüne çökerek sağ elini kalbine, sol elini de yere koydu.

Bu hareket... onu hatırlamıştım. Saion's Cove'a vardığım zaman kurtların yaptığının değişik bir varyasyonuydu. Ama bu hareketi daha önce görmüştüm, hatırlıyordum. Rahipler ve Rahibeler Solis'teki tapınaklara ilk girdiklerinde tanrıların huzurunda olduklarının bilinciyle böyle yapardı.

Sen bir tanrıçasın.

Casteel'e bakarken kalbim duracak gibi oldu. Ben bir tanrıça...

Beynimi bu düşüncenin devamını getirmeye zorlayamıyordum çünkü ne olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Kimsenin yoktu. Hâlâ annesinin ve şimdi babasının da kollarında olan küçük kıza bakınca, eh... ne kadar imkânsız da görünse bu ihtimali göz ardı edemedim.

"Anne." Kızın sesiyle oraya döndüm. Kız kollarını annesinin boynuna dolamıştı, baba da ikisine birden sarılıp önce kızını sonra da anneyi başından öptü. "Bir rüya gördüm."

"Öyle mi?" Anne gözlerini sımsıkı kapadı ama yaşlar yanaklarına süzülüyordu.

"Bir kadın vardı anne." Küçük kız annesine iyice sokuldu. "Kadın..." Sesi boğuldu ama bundan sonra söylediklerini gayet net duydum. "Kadın dedi ki, g-güç daima içimdeymiş..."

Güç daima içindeydi...

Nedense bu söz bana tanıdık geliyordu. Daha önce duymuş gibiydim ama nereden duyduğumu, kimin söylediğini hatırlayamıyordum.

Casteel ayağa kalktı, bana doğru yürüyüşünü afallamış bir halde izledim, adımları zarafet doluydu. Biri Casteel'in tanrı olduğunu söylese bir an dahi sorgulamazdım.

Casteel önümde durunca kaos halini almış duyularım ona sabitlendi. İçime çektiğim nefes baharat ve duman kokuyor, kanımı ısıtıyordu. "Poppy" dedi Casteel sıcacık bir sesle. Başparmağını yanağımdaki izde kaydırdı. "Gözlerin ay kadar parlak."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Hâlâ öyleler mi?"

Casteel sırıtınca gamzelerinden biri göz kırptı. "Evet."

Diğerlerine ne söylendiğini bilmiyordum ama Casteel'in onlarla tüm hayatını makam sahibi olarak geçirmiş birinin özgüveniyle konuştuğunu biliyordum. Farkında olduğum tek şey Casteel'in beni insanların etrafından dolaştırıp daha önce panik içinde olan ama şimdi dizlerinin üstünde gözlerini benden ayırmadan dudaklarını oynatarak tekrar tekrar aynı şeyi söyleyen adamın yanından geçirdiğiydi. *Teşekkür ederim.*

Bahçeden çıkarken kurtlar yine yanımızdaydı. Kaldırımdaki ve sokaktaki insanlar hâlâ oradaydı. Ayağa kalkıp öylece kalakalmışlardı, hepsi aynı coşkuyu paylaşıyor gibiydi. Casteel ve beni izlerlerken heyecan ve saygı doluydular.

Casteel beni Setti'nin beklediği yere götüreceği yerde Kieran'a baktı. Hiçbir şey söylemedi ve yine nasıl iletişim kurduklarına ya da birbirlerini kelimelere gerek kalmayacak kadar iyi tanımalarına şaşıp kaldım.

Kelimeler gereksizdi çünkü Kieran yüzünde yavaş yavaş bir gülümseme belirirken, "Sizi burada bekliyoruz" dedi.

"Teşekkür ederim" dedi Casteel, sonra elimi sıkıca tuttu, hiçbir şey demeden beni döndürüp yürümeye başladı.

Sokakta birkaç metre yürüdüğümüzde az önce olanlar yüzünden yaşadığım şokun yerini merak almaya başladı, Casteel kocaman açılarak üstümüze dikilen gözlerin, fısıldaşmaların, aceleyle verilen selamların farkında değil gibiydi. Ben de pek farkında değildim, ağzımda yoğunlaşan baharat tadından ötesini algılayamıyordum ve karnımdaki gerilim gitgide artıyordu.

Casteel beni kum rengi kemerli bir geçitten elma kokan, iki yanında eğreltiotu dolu saksıların sıralandığı dar bir ara sokağa soktu. Yukarıdaki açık pencerelerde tül perdeler dans ederken sokağın içlerine sokulduk. Üstümüzden müziğin yumuşak melodisi yayılırken yürümeye devam ettik. Casteel birden sağa dönüp başka bir kemerli geçitten küçük bir avluya girdi. Binadan binaya kalaslar uzatılmıştı. Bunlardan çiçeklerle dolu sepetler sarkıyor, rengârenk çiçeklerin oluşturduğu tente sadece incecik ışık huzmelerinin geçmesine izin veriyordu. Sarmaşıklarla kaplı kafesler yüzlerce beyaz yapraklı enfes çiçeğin etrafında özel bir çit oluşturmuştu.

"Bu bahçe çok güzel" dedim beyaz renkli hassas çiçeklerden birine doğru yürürken.

"Bahçe sikimde bile değil." Casteel beni durdurup gölgede kalan bir duvar girintisine çekti.

Gözlerimi kocaman açtım ama daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan Casteel dönüp beni taş duvara dayadı. Bal rengi gözleri

loş ışıkta ışıltılarla çalkalanıyordu. "Biliyorsun, değil mi?" Casteel ellerini başımın arkasında birleştirerek başını uzattı. Dudaklarını şakağıma sürerken karnımda sert ve kalın aletini hissediyordum. "Orada ne yaptığını?"

Hoş çam kokusunu ve sıcaklığını içime çekerken gözlerimin kapanmasına engel olamadım ve onu iki yanından kavradım, kılıcının üstünden. "Kızı iyileştirdim."

Casteel yanağıma, tam yara izine bir öpücük kondurduktan sonra başını çekti. Gözlerime baktı, bedeninden bir titremenin geçtiğine yemin edebilirdim. "Yaptığının bu olmadığını biliyorsun" dedi. "O kızı hayata döndürdün."

Aldığım nefes boğazıma takılıp kalırken gözlerimi açtım. "Bu mümkün değil."

"Mümkün olmaması gerekir" dedi elini çıplak kolumda, sonra da göğsümde kaydırarak. Göğsümü avuçlayınca karnımın altında bir kasılma hissettim. "Bir ölümlü için mümkün değil. Bir Atlantisli, hatta bir ilah için de." Eli kalçama, sonra da bacağıma kaydı. Kurt hançerinin üstünden geçip giderken elbisenin üstünden avucunun sıcaklığını hissedebiliyordum. "Bunu yalnız bir tanrı yapabilir... tek bir tanrı."

"Nyktos." Elbisenin kumaşını avucunda toplarken dudağımı ısırdım. "Ben Nyktos değilim."

"Hadi oradan" dedi dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan.

"Ne biçim konuşuyorsun?"

Casteel kötü kötü güldü. "Yaptığını inkâr mı edeceksin?"

"Hayır" diye fısıldadım, kalbim duracak gibiydi. "Nasıl olduğunu anlamıyorum, hem kızın ruhu gerçekten Vadi'ye girmiş miydi bilmiyorum ama o..."

"Ölmüştü." Altdudağımı ısırınca küçük bir çığlık attım. "Ve sen onu hayata geri döndürdün çünkü *denedin*. Çünkü pes etmek istemedin. Bunu yaptın Poppy. Senin sayende annesi ve babası bu akşam çocuklarının yasını tutmayacak. Uykuya dalışını seyredecekler."

"Ben... ben sadece elimden geleni yaptım" dedim. "Hepsi bu..."

Şehvetle dudaklarıma yapışınca sözüm yarım kaldı. Başını yana eğip beni daha ateşli öpmeye koyulunca karnımın altındaki kasılma iyice arttı.

Casteel elbisemin eteğini yukarı çekerken ılık hava bacaklarımın etrafından kıvrılarak yükselmeye başladı. Kalkıştığı şeyin yarattığı şok şiddetli bir zevk dalgasıyla savaşıyordu. "Sokak ortasındayız."

"Pek sayılmaz." Dişlerinin ucu çenemin altını sıyırınca vücudumdaki bütün kaslar gerildi. Elini yavaş yavaş yukarı kaydırdı, sonunda parmakları popomun kıvrımında gezinmeye başladı. "Burası özel bir bahçe."

"Etrafta insanlar var..." Etek hançerin üstüne çıkınca dudaklarımdan bir inilti döküldü. "Bir yerlerde."

"Yakınımızda kimsecikler yok" dedi Casteel elini başımın arkasından çekerek. "Kurtlar bunun için gerekeni yaptı."

"Onları görmüyorum" dedim.

"Sokağın ağzındalar." Casteel kulağımı dişlerinin arasına aldı. Ürperdim. "Konuşmamız için bizi yalnız bıraktılar."

Ağzımdan bir kıkırdama döküldü. "Eminim öyle yaptığımızı düşünüyorlardır."

"Fark eder mi?"

Nabzım hızlanırken bunu düşündüm. Fark eder miydi? Dün gece olanlar gözümün önüne geldi, sonra da Casteel'in Odalarda yüzükoyun yatarkenki görüntüsü. Öldüğünü sanmıştım. Bir anda kan bedenimden çekilince, artık yeni deneyimlerin, çılgınca kendinden geçiş anlarının olmayacağını fark edince neler hissettiğimi hatırladım. O küçük kız ikinci bir şansa kavuşmuştu, ben de öyle.

Bu şansı boşa harcamayacaktım.

"Hayır" dedim Casteel bakışlarını gözlerime çevirirken. Kalbim deli gibi atarken elimi aramıza soktum. Titreyen parmaklarımla pantolonunun önünü açmaya başladığımda irkildi. "Fark etmez."

"Şükürler olsun" diye hırladıktan sonra beni öptü, her şeyden uzak geçirilmiş bir hayatın getirdiği tüm çekinceler bir anda yok oluverdi. Diliyle dilimi okşarken bir kolunu belime dolayıp beni

havaya kaldırdı. Gücü karşısında her defasında heyecanlanıyordum. "Bacaklarını bana dola."

Doladım, sertliğini bacaklarımın arasında hissedince bir inilti koyuverdim.

Elini aramıza soktu, başının içime girdiğini hissettim. "Bilesin diye söylüyorum..." başını kaldırıp gözlerini gözlerime dikti "Tamamen kendimdeyim."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle" dedi sertçe içime girerken.

Sıcak ve kalın aletini hissedince başımı duvara yasladım. Ağzını ağzıma dayadı, beni öpüşüne bayıldım, sanki yaşaması için tadım yeterliydi.

İçimde gidip geliyordu hem bedeninin hem de sırtımı yasladığım taş duvarın sıcaklığı duyularımı altüst ediyordu. Dillerimiz de yavaşça gidip gelen kalçalarının ritmine uyarak hareket ediyordu. Bu yavaş ritim uzun sürmedi. Kolunu sırtımla duvarın arasına sokarak içimde öyle sert gidip gelmeye başladı ki sonunda bedenim her vuruşuyla, beni kendimden geçiren her öpücüğüyle daha da harlanan bir ateş halini aldı. Aletini içime bastırıp küçük sinir öbeğine sürttükten sonra geri çekip bir kez daha bastırdı. Geri çekilmeye yeltendiğinde bacaklarımla belini iyice sıkıp kendimi ona kilitledim.

Dudaklarımda kıkırdadı. "Açgözlü."

"Baş belası." Daha önce onun bana yaptığı gibi dudağını dişlerimin arasına aldım.

İnleyerek aletini içime bastırarak kalçalarını oynatmaya başladı, hareketlerinin yoğunluğu giderek artıyordu, sonunda iyice ateşli bir hal alınca kendimden geçer gibi oldum. Duyduğum haz giderek artıyor, başım dönüyordu. Sanki Casteel her yerdeydi, ağzını boğazıma indirdiğinde, dişlerinin etimi sıyırdığını hissettiğimde dayanamayacak gibi oldum. Sıkı, kaygan dalgalar halinde sarsılmaya başladım, öyle yükseklere uçmuştum ki aynı hazza kapılarak peşimden gelen Casteel boğazıma kapanmış ağzından dökülen boğuk iniltilerle titreyerek boşalırken bir daha yere hiç inmeyeceğimi sandım.

Biraz daha öyle kaldık, birbirimize kenetlenmiş halde, ikimiz de soluklanmaya çalışıyorduk. Öyle sarsılmıştım ki Casteel üstümden çekilip beni yere indirince kendimi toplamam birkaç dakika aldı.

Beni kollarıyla sımsıkı sararak omzunun üstünden arkasına baktı. "Bak ne diyeceğim. Bu bahçe çok güzelmiş."

* * *

Saion Denizi'nin kıyısındaki şehirde Casteel'le el ele yürüyorduk, Bayan Seleana adlı bir kadının çabucak ölçülerimi aldığı terziden çıkarken güneş ve tuzlu esinti tenimizi ısıtıyordu. Yalnız değildik. Kieran diğer tarafımda yürüyor, Delano da diğer dört kurtla birlikte peşimizden geliyordu. Casteel beni sarılara, yeşillere boyanmış mağara vitrinleriyle ve parlak mavi kapılarıyla göze çarpan evlerle dolu dönemeçli, rengârenk sokaklardan geçiriyordu. Saçıma turuncu renkli bir çiçek iliştirilmişti, sokak satıcıları bir düzinesini bedavaya vermeye çalıştığı halde Casteel çiçeğe fiyatının neredeyse üç katını ödemişti. Çiçekçiden birkaç blok ötede, yemyeşil çimenlerin rengine boyanmış, şeker kokan bir dükkânın önünde verdikleri tarçınlı kurabiyelerden ellerimiz yapış yapıştı. Yüzümdeki gülümsemeyi öğleden sonra boyunca ara ara yayılan anlık şüphe patlamaları bile silememişti. Çekinceli duyguları sadece şehrin ölümlü sakinlerinden ve saçları ağarmış birkaç Atlantisliden hissetmiştim. O da nadiren. Bunun dışında tek hissettiğim merak ve şaşkınlıktı. Kimse, ihtiyatlı duygularla selam verenler bile, kabalık etmemiş, tehditkâr davranmamıştı. Bu Casteel, Kieran ve kurtlar yüzünden olabilirdi. Çiçeği aldıktan kısa süre sonra fark ettiğimiz beyazlar giyinmiş Taç Muhafızları yüzünden de olabilirdi, varlıkları Casteel'in anne ve babasının şehirde gezdiğimizi bildiğinin kanıtıydı.

Hakkımda duyduklarından dolayı da böyle davranıyor olabilirlerdi, neler yapabildiğimi öğrendiklerinden.

Nedeni ne olursa olsun umurumda değildi. Cevaplanmamış sorulara, Görünmezler'in üstümüzde gezinen gölgesine, bahçedeki

kız için yaptığım şeye ve karara bağlanıp yerine getirilmesi gereken her şeye rağmen eğleniyordum.

Casteel şehirde yürümek isteyip istemeyeceğimi sorduğunda tereddüt etmiştim. Anne babasıyla konuşmamız gerekiyordu. Sadece bunu onlara borçlu olduğumuzdan değil, sorularımızın bazılarını yanıtlayabilmeleri ihtimaline karşı da. Ama Casteel beni öpüp, "Yarın da bizim, bugün de. Nasıl geçirmek istediğine sen karar vereceksin" demişti.

O cevapları istiyordum. Bir şekilde Casteel'in annesiyle babasının beni bir... tehdit olarak görmediklerinden emin olmak istiyordum. Ama duvar girintisinde yaptığımız edepsizlik yüzünden kaslarım hâlâ laçka gibi, kanım da sıcak olduğundan şimdilik gezip çevreyi keşfetmek istediğime karar vermiştim. Kendimi keşfetmek istediğime. Keyif almaya. Yaşamaya.

Ve öyle yapmıştık.

Yavaş yavaş şehrin aşağılarına, ışıl ışıl sahile doğru inerken kapılarının önündeki masalar gevezelik ederek yemek yiyen insanlarla dolu binaların yanından geçiyorduk. Kieran bunların kafe olduğunu söylemişti, Solis'te de böyle yerler olduğunu biliyordum ama onları sadece Masadonya'da görmüştüm, o da uzaktan. İçlerine hiç girmemiştim.

Kafelere girmeye hiç yeltenmeyip parçalanmış buz ve meyveyle yapılmış bir içecek almakla yetindik.

Kare şeklinde penceresiz bir binanın önüne geldiğimizde Casteel durup beni kenara çekti. Sıra sütunların arasına taş sıralar yerleştirilmişti. "Müzelerin ilgini çektiğini söylememiş miydin?"

Şaşırıp kaldım. Spessa's End'den çıkıp Skotos'a giderken Atlantia'daki değişik müzelerden bahseden Delano ve Naill'e Solis'te bunlardan birine girmeme hiç izin verilmediğimden söz etmiştim. Casteel'in bizi dinlediğinin farkında değildim, benim unuttuğum bir şeyi hatırlamasını da beklemiyordum.

Başımı sallarken Elysium Tepeleri yakınındaki ormanlarda kuyruklarıyla ağaçlardan sarkan küçük tüylü yaratıklardan biri gibi kollarımı boynuna dolamamak için kendimi zor tuttum.

Casteel'in bunu sorun edeceğini sanmıyordum ama Kieran muhtemelen içini çekerdi.

"İçeri girmek ister misin?" diye sordu Casteel.

"Evet." Atlantia tarihinden bir şeyler görmek hevesiyle Casteel ve Kieran'la birlikte basamaklardan çıkarken ağır adımlarla yürümeyi başarabildim.

İçerisi loş, biraz da havasızdı, hafif bir kâfur kokusu vardı. Tanrıçalardan birinin kiraçtaşından yapılmış heykelinin yanından geçerken Kieran tablolar ve taşlar ışıktan solmasın diye binanın penceresiz olduğunu açıkladı.

Tanrıların bir sürü tablosu vardı hem hep birlikte hem de ayrı ayrı resmedilmişlerdi. Nyktos'un tablolarını ayırt etmek kolaydı çünkü yüzü hep ya parlak bir ışığın ardına gizlenmiş ya da yüz hatları detaylara girmeden çizilmişti.

"Sana Nyktos'un hep bir kurtla birlikte resmedildiğini söylemiştim, hatırladın mı?" dedi Kieran, Tanrıların Kralı'nı grimsi-siyah bir kurdun yanında gösteren bir tabloyu işaret ederek.

"Bu kurtlarla olan ilişkisini mi temsil ediyor?"

Kieran başını salladı. Bunun gibi pek çok tablo vardı, Nyktos'un yanında bir kurtla küçük heykelcikleri bile vardı. Uzun duvarın ilerisinde arkasına beyaz bir kurdun çizildiği bir resim bulunuyordu, resim Nyktos'un kurt formuna girme yeteneğini sembolize ediyordu.

"Solis'teki müzelerde neler var merak ettim" dedim Tanrıça Ione'nin kucağında kundakta bir bebekle resmedildiği bir tablonun önünde durduğumuzda. "Onlarda da böyle tablolar var mıdır? Onları kopyalıyorlar mı?"

"Müzelere sadece üst sınıfın girebildiği doğru mu?" diye sordu Kieran.

Midem bulanarak başımı salladım. "Evet. Sadece zenginler ve Yükselmişler. Ve zengin ölümlülerin sayısı çok az."

"Bu çok eski ve acımasız bir kast sistemi." Casteel gözlerini kısarak Salon's Cove'un manzarası gibi görünen bir tabloya baktı. "Sırf baskı yaratmak ve bu baskıyı güçlendirmek üzere tasarlanmış."

"Bütün kaynaklara erişimi olanlar ve hiçbirine erişimi olmayanlar arasında bir uçurum yaratarak" dedim göğsüme bir ağırlık çökerken. "Atlantia gerçekten böyle değil mi? Birazcık bile?" Aklıma kurtların kim olduğunun hatırlatılması gerekenler geldiği için bu son kısmı Kieran'a sormuştum.

"Biz öyle değiliz" dedi Kieran. "Atlantia hiç öyle bir yer olmadı."

"Bu kusursuz olduğumuz anlamına gelmez." Casteel elini saçımdan geçirdi. "Çatışmalar yaşandı ama Büyükler Konseyi Atlantia halkını tehlikeye atacak kararlar verilmesini önlemek için kuruldu. Bu tahtta oturanların tam yetkiye sahip olmadığı anlamına gelmiyor tabii. Ama Konsey'in söz hakkı var ve fikirlerine kulak asmamak son derece akılsızca olur. Daha önce sadece iki kez oldu ve sonuçları hiç de iç açıcı değildi."

"Malec Isbeth'i Yükselttiğinde ve diğerleri de aynını yapmaya başladığında mı?" diye sordum.

Casteel başını salladı. "Konsey buna izin verilmesine karşıydı, Malec'in özür dilemesi, yaptığını düzeltmesi ve gelecekte olabilecek Yükseltmeleri yasaklaması gerektiğini savunuyordu."

"Düzeltmek derken kastettiğin nedir?" İçimde zaten biliyormuşum gibi bir his vardı.

"Bir şekilde Isbeth'ten kurtulması tavsiye edilmişti" dedi Casteel. "Malec bunların hiçbirini yapmadı."

"Ve işte buradayız" diye mırıldandı Kieran.

Yutkundum. "Ya diğer sefer?"

Casteel'in yüzü düşünceli bir ifadeye büründü. "Malec'in krallığı zamanındaydı, diğer ilahlar da vardı. Konsey o zaman kurulmuştu, soyların nüfusu ilahlarınkini geçmeye başladığı zaman. Konsey tacın soylardan birinin başına takılmasını tavsiye etti. Bu da dikkate alınmamıştı."

Alastir verdiği iğrenç tarih dersinde bundan bahsetmemişti. Konsey'i dinlemiş olsalardı ilahlar kurtulabilir miydi?

Bir köşeyi döndüğümüz esnada iki küçük çocuğu olan bir çift telaşla eğilerek selam verdi. Bizi görmekten yaşadıkları şok kocaman açılmış gözlerinden belliydi. Casteel ve Kieran onları gü-

lümseyerek selamlayıp merhaba derken büyük ihtimalle ölümlü olduklarını fark ettim. Ben de aynı şekilde selam verirken gergin görünmemek için dua ediyordum.

İçinde kilden bir vazo bulunan bir muhafazanın yanına geldiğimizde, "Size bir soru sorsam dürüst cevap verir misiniz?" diye sordum.

"Soruyu duymak için sabırsızlanıyorum" diye mırıldandı Kieran, Casteel ise başını salladı.

Kurda kötü kötü baktım. "İnsanlara selam verirken tuhaf görünüyor muyum?" Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Az önce merhaba dediğimde? Düzgün söyledim mi?"

"Herhangi biri nasıl merhaba derse öyle söyledin." Casteel elini kaldırıp bir saç tutamını yüzümden çekti. "Belki biraz utangaç davrandığın söylenebilir ama tuhaf değildin."

"Gerçekten mi?" diye sordum umutla. "Çünkü ben... şey, insanlarla konuşmaya pek alışık değilim. Solis'te buna izin verilen bir durum olmadıkça insanlar bana selam vermezdi. O yüzden tuhaf geliyor, yanlış yapıyormuşum gibi."

"Yanlış yapmıyorsun Poppy." Kieran'ın yüz hatları yumuşadı. "Gayet iyi beceriyorsun."

Casteel burnumun üstüne bir öpücük kondurdu. "Yemin ederiz."

Kieran başını salladı.

Bunu duyunca biraz rahatladım, sonra yolumuza devam ettik. Kraliçe olursam herhalde bu sinir bozucu şüpheleri aşmam gerekecekti.

Bunun nasıl olacağını ise hiç bilmiyordum, yavaş yavaş çoğu tanrıları ya da bulutlara uzanan fantastik şehirleri tasvir eden tabloların ve heykellerin önünden geçtik. Casteel bunların Iliseeum'daki şehirler olduğunu ileri sürdü. Hepsi de çok güzeldi ama ben karakalem bir çizimin önünde durdum. Resmin bir kısmı solmuştu ama geniş bir tahtta oturan bir adamın resmi olduğu açıkça anlaşılıyordu. Yüz hatlarının olmamasından tahtta oturanın Nyktos olduğunu anladım ama asıl dikkatimi çeken Nyktos'un ayağının dibinde oturanlardı. Alışılmadık büyüklükte iki kedi

Nyktos'un önünde dinleniyordu, kafalarını Nyktos'a doğru çevirmişlerdi. Başımı yana eğerek gözlerimi kıstım.

"Bu çok eski bir resim" dedi Casteel elini sırtımda gelişigüzel gezdirerek. "Herhalde ilahların biri tarafından çizilmiş."

Az sonra resimdeki kedilerin bana neyi hatırlattığını anladım. "Bunlar mağara kedileri mi?"

"Sanmıyorum" dedi Kieran resme bakarak.

"Onlara benziyorlar" dedim. "Bir defasında görmüştüm..." Yeraltı mezarlarında gördüğüm rüya yine su yüzüne çıkınca kaşlarımı çattım. "Belki de birden fazla kez."

Casteel bana baktı. "Nerede gördün? Bir tabloda ya da bunun gibi bir çizimde mi?"

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Carsodonia'daki kalede bir kafeste görmüştüm."

Kieran kaşlarını kaldırdı. "Gördüğünün mağara kedisi olduğunu sanmıyorum."

"Senin kurt formundaki cüssen kadar büyük bir kedi gördüm" dedim. "Ian da gördü."

Kieran başını iki yana salladı. "Bu imkânsız Poppy. Mağara kedilerinin nesli tükeneli en az birkaç yüzyıl oldu."

"Ne? Hayır." Gözlerim Casteel ve Kieran arasında gidip geliyordu. Casteel başını salladı. "Çorak Topraklar'da yaşıyorlar."

"Sana bunu kim söyledi?" diye sordu Casteel.

"Kimse söylemedi. Bu..." Susup gözlerimi yeniden resme çevirdim. Bu *bilinen* bir şeydi. Ama aslında bunu söyleyen Yükselmişler'di. Kalede gördüğüm yaratığın ne olduğunu sorduğumda bunu bana Kraliçe söylemişti. "Neden böyle bir konuda yalan söylesinler ki?"

Kieran hafifçe güldü. "Kim bilir? Neden bütün tanrıları silip Perus gibi var olmayan tanrılar yarattılar? Sanırım uydurmayı seviyorlar." Haklıydı.

Gözlerimi iki kediye diktim. "Öyleyse o kafesteki neydi?"

"Muhtemelen büyük başka bir kedidir" dedi Casteel omzunu silkerek. "Ama bence bu iki kedi Nyktos ve Konsort'un çocuklarını simgeliyor."

"Çocukları derken Theon'u mu yoksa bütün tanrıları mı kasdetiyorsun?" diye sordum.

"Gerçek çocuklarını" dedi Casteel. "Hem Theon Nyktos'un gerçek çocuğu değildi. Bu da ya Yükselmişler'in yalanlarından biri ya da birçok unvanı yüzünden yanlış anlamışlar."

Yanlış anlamış olmaları son derece mümkündü. Birinin Malec'ten nasıl sorumlu olduğunu düşünerek gözlerimi kedilere diktim. "Kediye dönüşebiliyorlar mıydı?"

"Emin değilim" dedi Kieran. "Öyle bir şey okuduğumu hatırlamıyorum, hem Nyktos'un şekil değiştirebilme yeteneğinin çocuklarına geçebileceğini sanmıyorum."

Elbette geçemezdi. "İsimleri ne?"

"Konsort gibi" dedi Casteel, "onlarınki de bilinmiyor. Cinsiyetlerini bile bilmiyoruz."

Bir kaşımı kaldırdım. "Dur tahmin edeyim, Nyktos kimliklerini çok sıkı saklıyordu."

Casteel sırıttı. "Öyle diyorlar."

"Aşırı kontrolcüymüş galiba" diye mırıldandım.

"Ya da özel hayatını gizli tutmaya özen gösteriyordu" dedi Kieran elini uzatıp az evvel Casteel'in düzelttiği saç tutamını hafifçe çekeleyerek. "Tanrıların Kralı olduğu için özel hayatını mümkün olduğunca saklamaya çalıştığına eminim."

Olabilirdi.

Müzeyi gezmeye devam ederken gördüğümüz resmi de küçükken gördüğüm kafesi de aklımdan çıkaramadım. Hayvanın zeki bakışlarla kafeste çaresizce nasıl dolaştığını çok iyi hatırlıyordum.

24. BÖLÜM

Müzeyi gezdikten sonra suya yakın kafelerin birinde ızgara balık ve kızarmış sebze yedik, bir ara şekil değiştirip insan formuna dönmüş olan Delano da bize katıldı. Diğer kurtları da birlikte yemeye davet etmiştim ama kurt formunda kalıp Taç Muhafızları da dahil kimseyi yanımıza yaklaştırmamak için etrafı kolaçan etmeyi tercih etmişlerdi.

Sahile indiğimizde güneş ufukta alçalmaya başlamıştı. İlk işim sandaletlerimi çıkarmak oldu. Ayaklarım kuma gömüldüğü an dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle birlikte anılar aklıma üşüşüverdi; annem, babam ve Ian'la başka bir sahilde yürüdüğümüz günlerin anılarıydı bunlar. Sandaletlerim parmaklarımın arasından sarkıyordu, Casteel elimi tutmuştu, denize bakıp ay yükselirken gümüşi bir tona bürünmeye başlayan berrak suları seyrediyordum. Strout Denizi sahillerinde geçen öğleden sonraları başka bir yaşama ait gibiydi, sanki binlerce yıl önceydi ve bu beni hüzünlendiriyordu. Ne zamandan beri başkasına ait anılarmış gibi geliyorlardı?

Önden yürüyen Delano bize döndü. "Yorulmadıysan ileride hoşuna gidebilecek bir şey var Penellaphe."

"Yorulmadım." Casteel'e baktım. "Sen yoruldun mu?"

Casteel başını iki yana sallayarak hafifçe gülümsedi.

Delano geri geri giderken bakışlarını Casteel'den Kieran'a, sonra da bana çevirdi. "Bir düğün var" dedi. "Dönemecin orada."

"Biz de katılabilir miyiz? Beni tanımıyorlar ya..."

"Seni seve seve kabul ederler" diye sözümü kesti Delano. "İkinizi de."

"İstiyor musun?" diye sordu Casteel. Elbette istiyordum. Başımı salladım. Casteel başını çevirip bizi birkaç adım geriden takip eden Taç Muhafızlarına baktı. "Eşlik ettiğiniz için teşekkür ederiz. Bu akşamlık yeterli."

Arkama bakınca birkaç muhafızın selam vererek döndüğünü gördüm. "Gerçekten gidiyorlar mı?"

"Bu tür bir kutlamada yerlerinin olmadığını biliyorlar" dedi Kieran. "Kişisel algılanacak bir şey değil. Öyle işte."

Öyle işte?

Bir kum tepesinin etrafından dolaşırken ayaklarım ıslak kumlara gömülüyor, kahkaha sesleri ve müzik gitgide daha çok duyuluyordu. Görülecek çok fazla şey vardı, mutluluk dolu haykırışlar, tuzlu rüzgârda dalgalanan tenteler, kumların üzerine yayılmış kalın battaniyeler ve minderler, dans edip sohbet eden insanlar. O kadar çok hayat, o kadar çok sıcaklık ve neşe vardı ki duyularım sel altında kalmıştı sanki; kendimi çıplak bir elektrik teli gibi hissediyordum ama bu ilk kez bana zevk veriyordu. İlk kez *istediğim* gibi oluyordu. Bakışlarım dört bir yanda gezindikten sonra alevlerin etrafında dans edenlere dikildi.

"Bu tür kutlamalarda ateşin etrafında sadece kurtlar dans edebilir" dedi Casteel nereye baktığımı görünce. "Gerçi bahse girerim sana izin verirler. Sen onların *Liessa*'sısın."

"Kurtların kraliçesi olup da kurt olmamak çok tuhaf" dedim Delano'nun etrafını saran insanları izleyerek; bütün gün bizi izlemiş olan kurt hemen kalabalığa katılıp gözden kayboldu.

"Bu kutlama gecesi" dedi Kieran. "Diz çöküp selam verecekler ya da yumruklarını kumlara vuracaklar diye endişelenmene gerek yok."

Hafifçe sırıttı. "Geçen defaki beceriksizliğim o kadar mı göze batıyordu?"

"Evet" dedi Casteel ve Kieran aynı anda.

"Vay be" dedim çenemi Casteel'in koluna dayayıp gülümseyerek.

Ama Kieran doğru söylüyordu. O yanımızdan ayrılıp birkaç tentenin yanında duranların arasına karıştıktan sonra herkes bizi el sallayıp gülümseyerek karşıladı. Casteel sandaletlerimi elimden

alıp kumların üstüne bıraktı, sonra kılıcını çıkarıp bir battaniyenin üstüne koydu, burayı kılıcını çıkaracak kadar güvenli bulduğunun bir göstergesiydi bu. Oturup beni aşağı çekti, ateşin karşısında bacaklarının arasına yerleştim.

Casteel'in kollarında gevşerken Delano'yu bütünüyle gözden kaybetmiştim ama az sonra Kieran'ı gördüm, uzun boylu, koyu renk saçlı bir kadınla konuşuyordu. Uzaktan bu kadarını görebiliyordum. "Kieran'ın konuştuğu kim?" diye sordum.

Casteel kafamın üstünden onlara doğru baktı. "Galiba adı Lyra. Eğer sandığım kişiyse. Kieran ve benden biraz daha genç ama ailesi Kieran'ın ailesiyle samimidir."

"Ya" diye fısıldadım, onları izlerken Kieran'ın bir defasında birini sevip kaybetmekle ilgili söylediklerini düşünüyordum. Detaylara hiç girmemişti ama konuşurken onda hissettiğim şey, sevdiği kişi yaşayanlar diyarından göç etmiş birinin hissedeceği türden bir kederdi. Onu biriyle görmek beni mutlu etmişti, sadece konuşup gülüşüyor bile olsalar. Bunları ona söyleyecek değildim tabii. Muhtemelen bunu bir soru olarak görürdü.

"Kurt olmadığın halde kurtların kraliçesi olmanın ne kadar tuhaf olduğunu söylemiştin ya?" dedi Cas birkaç dakika sonra. "Aklıma seninle nasıl tanıştığım geldi, Bakire'yi arıyordum ama bir prenses buldum, bir kraliçe... karımı buldum." Güldü, adeta hayret eder gibi gülmüştü. "Bilmiyorum. Tamamen tersi bir şeyi ararken ihtiyaç duyduğunu bile bilmediğin bir şey bulmanın ne garip olduğunu düşündüm."

"Ya da hiç aramamanın" dedim yüzümü buruşturarak. "Belki de arıyordum. O gece Kızıl İnci'ye gitmiştim çünkü yaşamak istiyordum. Ve seni buldum."

Casteel kolunu bana dolayarak sıkıca sarıldı. Birkaç dakika daha ateşin etrafındaki kurtları izledik. "İstediğini yapma şansın olsaydı şu an ne yapmak isterdin? Ağabeyini görmek ya da yapmamız gerekenlerin dışında."

Bu beklenmedik soru karşısında kaşlarımı kaldırdım. Duyularımın Casteel'e uzanmasına izin verdiğimde çocukça bir merak

hissettim, bunun üzerine yüzüme bir gülümseme yayıldı. Şimdiye dek bunu düşünmemiştim bile. "Bunu. Ya sen?"

"Ben ciddiyim" dedi Casteel.

"Ben de öyle. Bunu yapmak isterdim... bugün yaptıklarımızı" dedim. "Sen?"

"Ben de" dedi sessizce, gerçeği söylediğini anlamıştım. "Ama sen çıplakken ve daha çok seksle."

Bunu duyunca bir kahkaha attım çünkü bu söylediğinin de doğru olduğunu hissetmiştim. "Şu ânı böyle yaşadığıma memnunum."

"Ben de öyle." Dudaklarını yanağıma bastırdı.

Bir daha ne zaman böyle bir gün yaşayacağımızı ya da buna ne zaman vakit bulacağımızı gerçekten bilmiyordum. Ama şu anda buna uzun zaman fırsat bulamayacak olmamızın nedenlerini düşünmek istemiyordum. Bu ânı öyle geçirmek istemiyordum, o yüzden ilgiyle ateşin etrafında dans edenleri seyretmeye koyuldum; çılgınca dans eden bedenlerinin koyu renk siluetlerinden, Casteel'le bahçede yaşadığımıza benzer bir umursamazlıkla kadın-erkek bir partnerden diğerine geçişlerinden büyülenmiştim. Onlardan hissettiğim şey ancak kendini salmak olarak tarif edilebilirdi, zihinlerini ve ruhlarını tutsak eden zincirleri kırıp atarcasına dans ediyorlar, sanki özgürlüğe kavuşuyorlardı.

Bedenlerden biri ateşten sıyrılıp bize doğru gelmeye başladı. Eğilip selam verirken Delano'nun çıplak omuzları terden parıl parıldı. Bir kolunu uzatırken açık renk saçları alnına döküldü. "Dans etmek ister misin?"

Tam elini tutacakken şüpheye düştüm. Dans etmem yakışık alır mıydı?

Casteel yanağını yanağıma dayadı. "Onunla dans edebilirsin." Kolunu belimden çekti. "İstediğini yapabilirsin."

İstediğini yapabilirsin.

Hayatımın büyük kısmında bu iki kelimeyi duymamıştım. "Ben... dans etmeyi bilmiyorum ki."

"Kimse bilmez" dedi Delano sırıtarak. "Dans edene kadar." Parmaklarını oynattı. "Ne diyorsun Penellaphe?"

İçim heyecanla dolarken Delano'nun omzunun üstünden ateşin başında dans edenlere baktım. *İstediğini yapabilirsin.* Soluğumu sertçe saldım. Dönüp parmaklarımla Casteel'in çenesini tutarak kendime çektim. Onu çabucak öptüm. "Seni seviyorum Cas."

Beni bir an kollarında sıktı. "Eğlenmene bak."

Delano'ya dönüp elimi eline koydum. "Poppy" dedim. "Bana Poppy de."

Delano gülümseyerek beni ayağa kaldırdı. "Öyleyse hadi dansa Poppy."

İçim pır pır ederek Delano'nun peşinden hafifçe oynaşan alevlere doğru yürüdüm. Ateşin sıcaklığı tenime vurmaya başlayınca Delano bana döndü.

"Dans etmeyi gerçekten bilmiyorum" dedim ezile büzüle.

"Etrafımıza bir bak." Parmaklarını parmaklarımdan ayırmadan elimi kaldırıp kalçasına dayadıktan sonra kendi elini de belime koydu. "Dans etmeyi biliyormuş gibi görünüyorlar mı? Yoksa eğleniyormuş gibi mi görünüyorlar?"

Etrafıma bakınca gördüklerim, gizlice arka taraftaki koridorlardan geçerek gözetlediğim Teerman Kalesi'nin büyük salonunda verilen balolarda gördüklerime hiç benzemiyordu. Kimse baston yutmuş gibi dans etmiyordu, herkesin bir eşi de yoktu. Uzun sarı saçlı bir kız yalnız başına dans ediyor, kollarını başının üstüne doğru uzatırken kalçasını müziğin ritmine göre kıvırıyordu. Esmer bir adam da son derece zarif figürlerle yalnız dans ediyordu. Çiftler birbirlerinin etrafında dönüyordu, diğerleri birbirlerine o kadar yakın dans ediyordu ki bir bedenin nerede bitip diğerinin nerede başladığını anlamak hayli zordu. Koyu renk saçlı kadınla dans eden Kieran'a baktım. Kadın altın-kahverengi kollarını Kieran'ın boynuna dolamıştı, sarmaş dolaş dans eden çiftlerden biri de onlardı, Masadonya'da olsa herkes dedikodularını yapardı. Kieran dişiyi havaya kaldırıp döndürdü, dişi başını geriye yatırarak kahkahalar atmaya başladı.

"Ne görüyorsun?" dedi Delano.

Gözlerimi yeniden Delano'ya çevirdim. "Eğleniyorlar."

Delano gülümsedi. "Bunu yapabilirsin, değil mi?"

Peluş battaniyenin üstünde oturan Casteel'e baktım, bir kolunu dizinin üstüne atmış bizi izliyordu. Bir yandan nasıl eğlenileceğini bildiğimden pek emin değildim ama... bugün eğlenmiştim. Tawny'le birlikte gizlice kaçıp göle gittiğimizde eğlenmiştim. Bunları yaparken eğleniyorum diye düşünmemiştim. Sadece... *yaşıyordum*. Önemli olan da bu değil miydi? Fazla düşünmeden yaşamaya bakmak.

Delano'ya baktım. "Yapabilirim."

"Biliyorum." Gülümsemesi yüzüne yayıldı, sonra bacağını sola ve sağa doğru savurarak küçük adımlarla ilerlemeye başladı. Ben de aynını yapmaya koyuldum.

Delano'nun adımları daha kendinden eminken benimkiler tutuktu ve aptal gibi göründüğümden şüphem yoktu, Delano'nun elini sıkıca tutarken kollarım kaskatı ve çarpık duruyordu. Diğerleri etrafımızda daha hızlı dans ediyordu ama biz kendi halimizde dans etmeye devam ederken Delano'nun her adımının davulun sesiyle uyumlu olduğunu fark ettim. Kaslarımla birlikte Delano'nun elini tutan elim de gevşedi. Delano geri çekilerek birleşmiş kollarımızı havaya kaldırdı. Beni döndürürken elbisemin eteği bacaklarımın etrafında yelken gibi kabarıyordu. Delano beni bir kez daha döndürdüğünde saçlarım omuzlarımdan havalanırken göğsüm uğuldamaya başladı. Göğsümden küçük bir kahkaha koptu, Delano kollarımızı yine havaya kaldırıp kendi etrafında dönerken gerçek bir kahkaha attım. Delano elini tekrar belime koydu, ateşin etrafında dönerek daha hızlı dans etmeye koyulduk.

Elbisemin eteği bileklerime dolanırken göğsümdeki uğultu kanıma geçti. Başka biri belime elini koyunca Delano beni bıraktı. Hızla dönünce karşımda Kieran'ı gördüm.

Yüzüne bakıp sırıttım. "Selam."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Merhaba Poppy." Geri çekilerek beni döndürdü. Sendeledim, Kieran beni tutunca bir kahkaha attım. "Beni şaşırttın."

"Neden?" diye sordum alevlerin etrafında dönerken.

"Dans edebildiğini sanmıyordum" dedi Kieran beni ıslak göğsüne çekerken. "Dans ederek bizi onurlandırıyorsun."

Onurlandırmakla ne ilgisi olduğunu sormaya fırsat bulamadım çünkü Kieran beni döndürerek kendinden uzaklaştırdı ve başka bir el elimi tuttu. Şimdi Lyra'yla dans ediyordum. Neredeyse az önce Kieran'la oldukları kadar yakın dans ediyorduk, kalçasını her sallayışında taytın sardığı bacakları benimkilere değiyordu. Lyra diğer elimi de tuttu, birlikte ateşin çevresinde dönmeye koyulduk. Ateşin etrafında müziğin ritmine göre dans ederek her dönüşlerinde partnerlerini değiştirenlerin arasından dolaşırken saç tutamları boynuma ve şakaklarıma yapışıyordu. Hiç durmadan dans ettim, hem tanımadıklarımla hem tanıdıklarımla, bu esnada göğsümdeki ve kanımdaki uğultu tenimde titreşiyordu. Başımı geriye atıp yüzümü alevlere ve ay ışığına çevirerek döndükten sonra kendimi önce Delano'nun, sonra da Kieran'ın kollarında buldum, Kieran beni havaya kaldırdı. Birlikte durmaksızın dönerken omuzlarına sıkı sıkı tutunarak kahkahalar attım.

Ayaklarım yeniden kumlara dokununca, "Biri kıskandı" dedi Kieran. Dönmeye başlamıştık ki...

Kieran'ın gülüşü yanağımı gıdıklarken Casteel beni belimden yakaladı. Kendimi birden Casteel'in kollarında buldum. "Kesinlikle kıskanmaya başladım."

"Hayır, kıskanmıyorsun." Ondan duyduğum tek şey dumanlı baharat tadıydı. "Sen..."

"Ne?" diye sordu Casteel beni ateşten, dans edenlerden uzaklaştırıp ay ışığıyla beneklenmiş gölgelerin içine çekerken.

Sızlayan ayaklarla soluk soluğa peşinden gittim. "Tahrik oldun."

Casteel başını eğip alnını alnıma bastırdı. "Senin yanındayken ne zaman tahrik olmuyorum ki?"

Hafifçe güldüm. "Güzel soru."

"İtiraf etmeliyim ki her zamankinden de çok tahrik oldum." Beni kalın battaniyenin üstüne çekip göğsüne bastırdı. "Ama senin yüzünden."

"Nasıl benim yüzümden oluyormuş?"

"Kahkahan yüzünden." Dudakları terli boynuma dokundu. "Kahkahanı duymaya da yeterince kahkaha attığını düşünmeye de asla alışamayacağım." Birden şişen göğsü sırtıma bastırınca derinlerinde şiddetli ve keskin bir şey hissettim. "Shea ve ağabeyimle olanlardan sonra bir kahkahanın beni bu kadar mahvedebileceği aklıma bile gelmezdi. Mahvetmek derken iyi anlamda söylüyorum. Ben..." Titreyerek soluğunu saldı. "Sadece sana bunun için teşekkür etmek istiyorum."

"Bana teşekkür mü ediyorsun?" Kollarında mümkün olduğunca dönüp gözlerini araştırdım ve aradığımı buldum. "Asıl ben sana teşekkür etmeliyim. Hiç düşünmeden gülebiliyorsam bu senin sayende."

Casteel alnını şakağıma dayadı. "Öyle mi?"

"*Evet*" dedim elimi ensesine koyarak. "Senin sayende *yaşıyorum* Cas, hem gerçek hem de mecazi anlamda. Bana layık olmadığını düşünüyorsun ya? Aslında bazen asıl ben sana layık değilim diye düşünüyorum."

"Poppy..."

"Bu doğru." Ensesini sıktım. "Söyleyeceğin hiçbir şey bunu değiştiremez ama biliyorum. Ta *buramdan* biliyorum." Avcumu göğsüme bastırdım. "Senin için her şeyi yaparım. Senin de benim için her şeyi yapacağını biliyorum. Hep yaptın, bu diyarda da başka bir diyarda da hiçbir şey bunu da sana olan hislerimi de değiştiremez. Ne olursa olsun senin sayende kahkaha atabildiğimi unutmamalısın."

Casteel titreyerek dudaklarını şakağıma bastırdı, sonra bir kolunu belime dolayıp elini kalçama koyarak parmaklarıyla gelişigüzel daireler çizmeye koyuldu. Hiçbir şey söylemeden çenesini kafamın üstüne koydu, ben de tek kelime etmedim. Bazen kelimelere gerek yoktu ve bunun da o anlardan biri olduğunu biliyordum.

Hiç konuşmadan ateşin etrafında dans edenlerin küçük gruplara ayrılışını, bazıları dalgaların vurduğu kumlara doğru uzaklaşırken bazılarının da saçaklı tentelerin altına girişini seyrettik. Yine Kieran'ı gördüm. Lyra olduğunu öğrendiğimiz kadınla birlikteydi.

En azından ben öyle sanıyordum. Aslında emin değildim. Kieran kolunu kadının omzuna atmış, başını da ona doğru eğmişti, kayalıkların gölgelerine doğru yürüyorlardı.

Başımı çevirip birkaç dakika ateşin başında kalanları izledikten sonra tekrar kayalıklara doğru baktım.

Dudaklarım aralandı. Kieran ve kadının onları son gördüğüm yerden şimdiki pozisyona nasıl geçtiklerine dair hiçbir fikrim yoktu, Kieran kumların üstüne oturup kayalara yaslanmıştı, kadın da Kieran'ın bacakları arasında diz çökmüştü, elleri kesinlikle ayıp tabir edilecek bir bölgedeydi.

"Onlar?.." Kieran'ın kafası arkaya düşünce soluğum kesildi. Gözlerimi kocaman açtım.

Casteel kıs kıs güldü. "Soruyu cevaplamama gerek kaldı mı sence?"

Yutkundum. "Hayır."

Kalçamdaki el küçük daireler çizmeye devam ederken Lyra olduğunu düşündüğüm kadının benim Casteel'le birlikteyken yaptığım gibi başını ileri geri hareket ettirişini seyrettim.

"Yoksa ayıplıyor musun?" diye fısıldadı Casteel.

Ayıplıyor muydum? Emin değildim. Belki de ayıplamamam gerekirdi çünkü onları izlemem hiç doğru değildi. Tüm görgü kuralları başımı çevirip ne yaptıklarını bilmiyormuşum gibi davranmamı söylüyordu. Ama biliyordum. Lyra'nın şu anda yaptığı şeyi Bayan Willa'nın günlüğünde okumuştum. Kalbim deli gibi atıyordu. Tıpkı Casteel bacaklarımın arasını öptüğünde olduğu gibi, yalnız Willa'nın yazdıklarında öpme ve yalamadan çok... emme vardı. İlk okuduğumda kafam çok karışmıştı ama bu, vücudun her kısmıyla yapılabilecek şeyler olduğunu öğrenmeden önceydi.

"Cevap vermemeni hayır olarak mı almalıyım?" dedi Casteel.

Yanaklarımın kızardığını hissederek gözlerimi ateşin başında oturup konuşan insanlara çevirdim, ya gölgelerin içinde olanların farkında değillerdi ya da umursamıyorlardı. "Kurtların herkesin içinde sevgi gösterisinde bulunduklarını söylemiştin."

Casteel bir kez daha güldü. "Evet, ayrıca duygularını... hayli

açık ifade ederler. Bunu yapmaktan utanmazlar. Bir ara bir-iki çıplak kız göreceğinden eminim."

Utanmamaları hoşuma gitmişti, muhtemelen bu tür eylemlerin getirdiği o duygunun acılığını bile bilmiyorlardı. Bunda insanı imrendiren bir özgürlük vardı, var olmak, böylesine özgür ve açık olmak.

"Rahatsız olduysan söylemekten çekinme" dedi Casteel sessizce. "Kalmak zorunda değiliz, ne zaman istersen gidebiliriz."

Bunu duyunca içim sızladı, başımı çevirip çenesinin altından öptüm. "Söylediğin için teşekkürler ama rahatsız olmadım."

"Tamam" dedi Casteel başını yana eğip beni öperek.

Casteel'e yaslanıp başımı göğsüne koyarken gerçekten rahatsızlık duymadım. Kurtların yaptığında utanılacak bir şey yoksa benim kalbimde de yoktu.

Ama gerçekten izlememeliydim, oysa yaptığım tam olarak buydu, gözlerim Kieran ve Lyra'nın gittiği yeri şıp diye buluyordu. Lyra'nın bir elini Kieran'ın göğsüne koyup ittiğini gördüm, Kieran doğrulmaya çalışıyordu ya da... Lyra'ya uzanmaya. Kieran tekrar dirseklerinin üzerine yatarken kontrol Lyra'daydı, bir eli başının hareketlerini takip ederken Lyra'nın son derece kendinden emin bir hali vardı.

Lyra'ya odaklandığımda gerçekten duyularımı kapatmam gerekiyordu ama hissettiğim o kontrolün sıcak bir dumanla karışık olduğunu sezdim. Yanaklarım iyice yanmaya başladı, sıcaklık boynumdan aşağı inerken kımıldanarak bacağımı uzattım. Casteel'in parmakları kalçamda birkaç santim sola kayınca soluğum kesildi, hâlâ o çıldırtıcı küçük daireleri çiziyorlardı.

Gözüm Kieran'a kaydığında duyularımı kesinlikle ama kesinlikle açık tutmamam gerekiyordu. Baharat tadı genzime ve bedenimin alt kısmına, Casteel'in parmaklarının tehlikeli denecek kadar yakın olduğu yere işledi. Daha fazla gözetlememek için duyularımı kapadım ama...

"Poppy?"

"Evet" diye fısıldadım Lyra başını yana eğerken, Şimdi Kieran'ın vücuduna inanılmayacak kadar yakındı.

"Onları mı izliyorsun?" diye sordu Casteel buğulu bir sesle.

İnkâr dilimin ucuna kadar geldi.

"Öyleyse bile izleyen sadece sen değilsindir, izlenenler de sadece onlar değildir" dedi Casteel bir parmağını elbisemin ince kumaşında kaydırarak. "Sevgi gösterisinin hiçbir çeşidini utanılacak bir şey olarak görmüyorlar, buna ister sıradan izleyiciler olarak katılıyor olsunlar... ister daha aktif izleyiciler olarak."

Aktif izleyiciler mi?

Gözlerimi dalgalanan tentelerde ve içlerindeki karanlık derinliklerde gezdirdim, ince bir kolun dışarıda, kumların üzerinde oturan birini çağırdığını gördüm. İçkisini içmekte olan adam elindeki şişeyi bırakıp ayağa kalktı, eğilerek tentenin altına girip karanlık gölgeler halinde hep birlikte hareket eden bedenlere katıldı. Casteel arkamda yeniden kıpırdanıp öne eğilerek elini dizlerimde toplanan elbisemin altına soktu. Elbisemin eteğini olduğu yerde tutmayı başararak parmaklarını çıplak tenimde yukarı kaydırırken kalbim duracak sandım. Sağ elinin parmakları yavaş yavaş aşağı inmeye devam ederken adamın en üstteki gölgenin arkasında eğildiğini gördüm. Casteel'in parmakları elbisemin altında, bacaklarımın oluşturduğu V şeklindeki yerde duraklayınca kalbim deli gibi atmaya başladı.

Tereddütle karışık bir beklenti hissi içime akın etti, ardından en derinimde sert bir burulma hissettim.

"Poppy, Poppy, Poppy" diye mırıldandı Casteel, şimdi parmaklarından biri elbisenin üstünden hassas sinir tomarına ulaşmıştı. "O tentenin içinde gördüklerin üç âşığın birlikte nasıl keyif alacağına dair aklındaki muhtemel soruları yanıtlıyor mu?"

Evet? Hayır? Adamın üstünde oturan kadının, arkasındaki adam onu göğsüne doğru çekince sırtını yay gibi gerdiğini gördüm.

"Yeni gelen adam ya önden ya da arkadan giriyor" diye açıkladı Casteel, parmağı elbisenin üstünden uyluklarımda gezinerek o lanet daireleri çizmeye devam ediyordu. "Willa'nın günlüğü bunun teknik detaylarını açıklıyor muydu?"

Vücudumun ısısı damarlarıma girip kanımı kaynatmaya başlarken başımı salladım. "Evet." Dudaklarımı ıslattım. "Acı veren bir şeye benziyordu."

"Özenli yapılmazsa olabilir" dedi Casteel. "Görünen o ki özenli davranıyorlar."

Hiçbiri acı çekiyormuş gibi görünmüyordu, ayrıca battaniyemizin üstünde oturmakta olan bize de aldırdıkları yok gibiydi. Bacaklarımı yavaşça birkaç santim kadar aralarken soluğum tıkanarak sordum, "Onlar da Birleşme'ye katılıyor mu?"

"Bilmiyorum." Çıplak tenimdeki parmaklar sızlayan yerime doğru kaydı. Casteel bir parmağını yavaşça orada toplanan ıslaklığa sürünce boğuk bir ses çıkardım. "Birleşme için bu tür şeyler gerekmez."

"Sen hiç?.." Parmağı etime bastırınca dudağımı ısırdım. Tüm bedenim çadırdaki üç kişi gibi gerildi. Gerçekten bakmayı bırakmam lazımdı.

Ve tabii ki kendimi Kieran ve Lyra'ya bakarken buldum. Şimdi öpüşüyorlardı ama Lyra'nın kolu hâlâ Kieran'ın kalçasında yavaş bir tempoyla hareket ediyordu.

"Ben ne?"

Cas'in parmağı yavaşça içime girip çıkmaya başlayınca nabzım hızlandı, bir yandan da hassas yerimi okşamaya devam ediyordu, kımıldamadan durmaya hiç düşünmeden son verdim. Kalçalarımı eline doğru kaldırıp beynimi kelimeleri nasıl şekillendireceğimi hatırlamaya zorladım. "Sen hiç yaptın mı? Tentenin altındakilerin yaptığını yani?"

Casteel dudaklarını boynumun yan tarafında gezdirerek hafifçe etimi çekiştirdi. "Evet." Boynumu ısırınca küçük bir çığlık koyuverdim. "Bu seni rahatsız eder mi?"

Şehvet etkisini biraz yitirince sorabildim, "Neden etsin ki?"

"Birinin geçmişi diğerinin geleceğine musallat olur" dedi okşamayı bırakarak.

Gözlerimi kırpıştırarak kaşlarımı çattım. "İki yüz yaşından fazlasın Cas. Herhalde her türden şeyi yapmışsındır."

Parmakları yeniden hareket etmeye başladı. "Her türden insanlarla mı?"

Bunun öyle bir söylemişti ki güldüm. "Evet." Ama gülmeyi çabucak kestim çünkü bunu Shea'yla yapıp yapmadığını sormak istiyordum. Az sonra bunu doğrudan sorabileceğimi fark ettim. Sordum da.

Casteel boynumu öptü. "Hayır Poppy. Yapmadık."

Şaşırarak ona bakmak için başımı çevirmeye yeltendim ama parmağını kıvırıp içimde bir noktaya dokununca bacaklarım kaskatı kesildi, ayak parmaklarım bükülerek battaniyeyi sıktı. "N-neden peki?"

"Biz arkadaştık, sonra fazlası olduk" dedi, içimdeki gerilim gitgide derinlere inerken gözüm ateşe, tentelere ve gölgelere kaydı. Her nasılsa bakışlarım sonunda yine Lyra ve Kieran'a döndü. Artık öpüşmüyorlardı. Lyra'nın kafası yine Kieran'ın belindeydi, Kieran da bir elini Lyra'nın saçlarına geçirmiş kalçalarını oynatıyordu... "Ama ilişkimiz hiçbir zaman ihtiraslı olmadı. Bu onu sevmediğim anlamına gelmez ama bunun gibi değildi. Sürekli akla gelebilecek her şekilde, hatta henüz düşünülmemiş şekillerde bile içine girme isteği duymuyordum. Hiç böyle sürekli açlık içinde olmadım ve sevdiğin kişiyle bu tür şeyleri keşfetmek için buna ihtiyaç var diye düşünüyorum." Şimdi kesik kesik solumaya başlamıştım. "Sana hissettiklerimi ona karşı hiç hissetmedim Poppy."

Bedenime yaptığı şeyler yüzünden miydi, yoksa etrafımızda olup bitenler ya da söyledikleri yüzünden mi bilmem ama eşiğe kadar geldim ve yuvarlanmaya başladım, düşüyor, sahile vuran dalgalar gibi parçalanıyordum. Öyle şiddetli boşalmıştım ki tir tir titremeye başladım.

Kalbim zevkin getirdiği sis dağılacak kadar yavaşlayınca başımı Casteel'e çevirdim. "Bunu... bunu benimle yapmak ister misin?"

Casteel elini elbisemin altından çekerken beni öptü. "Seninle akla gelebilecek her şeyi ve henüz kimsenin aklına gelmemiş şeyleri yapmak isterim" dedi. "Ama sadece sana ihtiyacım var Poppy. Şimdi. Daima."

Bir an kalbim tekledi, sonra hızla atmaya başladı, göğsüm aşkla öyle şişmişti ki istesem yıldızlara süzülecek gibiydim. Kollarında kımıldanıp avuçlarımı yanaklarına dayayarak dizlerimin üstünde doğruldum. "Seni seviyorum." Onu öperken ona olan hislerimin tümünü bu öpücükle anlatabileyim istedim, sonra öpücüğün yeterli olmadığına karar verdim. Geriye kaykılıp ellerini tutarken içimi bir heyecan kapladı. "Bir yere gitmek istiyorum... başbaşa kalabileceğimiz bir yere."

Yarı aralık duran şehvet dolu gözlerinin kehribarı ışıldadı. "İstersen geri dönüp..."

"Hayır." Beklemek istemiyordum. O zaman cesaretimi kaybedebilirdim. "Buralarda öyle bir yer yok mu?"

Altdudağını ısırıp omzunun üstünden arkasına bakarken dişlerinin ucu görünüyordu. "Evet" dedi. "Var."

Başka bir şey söylemeden kalktık. Ay ışığının altında Casteel beni sahilin ilerisine, karanlıkta görmediğim ağaçlarla dolu kumullara götürdü. İlk ağaçlığa gelince durduk. O kadar karanlıktı ki bana bakarken yüzünü zor seçebiliyordum. "Bir şey peşindesin, değil mi?"

"Olabilir" dedim, burası daha karanlık olduğu için şükrederek gömleğinden tutup çektim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Dillerimiz birbirine dokunup tıpkı ateşin etrafında yaptığım gibi dans ederken kalbim deli gibi atıyordu. Uzun uzun öpüştük, Casteel baş başa kalmak istememin nedeninin bu olmadığını muhakkak biliyordu ama acele etmedi. Sadece kendini bana bıraktı ve ben boynunun altına minik öpücükler kondururken hiçbir şey söylemedi. Avuçlarını kollarımda yukarı aşağı kaydırırken ellerimi göğsünden aşağı indirdim. Karnına gelince dizlerimin üstüne çöktüm.

Eli üstümden kayıp iki yanıma indi, pantolonunun önünü açarken oradaki kalın sertliği hissediyordum.

Elimi uzatıp parmaklarımı sıcak, sert tenine dolarken dumanlı baharat tadı duyularıma akın etti. Casteel şimdi kesik kesik soluyordu, onu dışarı çıkarırken kalbim deli gibi atmaya başladı. Teni

ipeğe sarılmış kızdırılmış çelik gibiydi, başımı ileri uzatırken elimde kasıldığını hissedince durakladım.

"Poppy" dedi dişlerini sıkarak. Başımı kaldırıp yüzüne bakınca bir an gözlerinde çalkalanan altın sarısı beneklerden afalladım. Casteel'in bedeninden bir ürperti geçti. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Yapmak istiyorum" dedim. "Yapmamı istiyor musun?"

"Bana her şeyi yapabilirsin, elbette isterim." İçime yine bir ürperti yayıldı. "Hem de bunu? Sikimi ağzına almamı? Bunu istememek için ölmüş olmam gerek."

Dudaklarım titredi. "Cidden koltuklarım kabardı."

Casteel boğuk bir kahkahayla güldü. "Sen..." Parmaklarımı kökünden başına kaydırırken inledi.

"Ben ne?"

Parmak uçlarıyla yanağıma dokundu. "Her şeysin."

Gülümseyerek başımı indirdim. Teninin tuzu dilimin üstünde dans etmeye başlayınca şaşırdım. Elimi aletinde yavaşça kaydırdım, Willa'nın günlüğünde okuduğum gibi aletini ağzımın daha da derinlerine aldım.

"Poppy" diye inledi Casteel avucunu yanağıma bastırarak.

Willa başka şeyler de yazmıştı, Casteel'in bana yaptığını hatırlatan şeyler, ama Casteel'in hoşuna gidip gitmeyeceğini bilmiyordum. Ama... bu şeyleri yapmak istiyordum, dilimi gergin teninde gezdirip başının alt kısmında küçük bir girinti buldum, dilimi bu girintinin üstünden geçirdim.

"Oh." Casteel'in vücudu sarsıldı. "Bunu... hiç beklemiyordum."

Gülümsemeye çalışarak yeniden yaptım, Casteel bir küfür savurdu. "Bunu Bayan Willa'nın günlüğünde mi okudun?"

Hı hı diye onaylayınca soluğum tüm bedeninde titreşir gibi oldu. Vücudu iyice kasıldı, zonkladığını hissettim.

"Lanet olsun" diye hırıldadı. "O günlüğe bayılıyorum."

O zaman göğsümden bir kahkaha koptu, kalçalarının kasılışına bakılırsa hoşuna gitmişti. Bayan Willa'nın günlüğünde bunu yaparken gülmekle ilgili bir şey yazmıyordu ama aletini kökünden

kavrayınca lanet günlüğü düşünmekten vazgeçip kendimi güdülerime bıraktım. Dilimle sikinin başına küçük fiskeler vurmaya başladım, bunu yapmak hoşuma gitmişti. Bundan zevk aldığını bilmek hoşuma gitmişti.

Elini yanağımdan saçlarıma kaydırdı. Sonra ensemi tuttu ama bastırmadı. Sadece başparmağıyla kaslarıma masaj yapıyordu. Bedeninin kısa kesik hareketlerle sarsılmasına, soluğunun kesilmesine ve baharat tadının yoğunlaşmasına neyin neden olduğunu öğrenmeme izin verirken bana yardım ediyor gibiydi. Bir şey fark ettim. Sadece yaptığım şeyden değil, kontrolün bende olmasından da zevk alıyordum, sadece ağzımla uyguladığım baskıya ya da aletini ne kadar sert ya da yumuşak emdiğime bağlı olarak soluklarını yavaşlatabilmekten ya da dilimin altında zonklamasına neden olacak kadar hızlandırabilmekten keyif alıyordum.

"Poppy, ben... tanrılar, fazla dayanamayacağım." Ensemi sıkıca kavrayarak aletini sertçe ağzıma soktu. "Ayrıca o günlük şimdi ne olacağından bahsediyor mu bilmiyorum."

Bahsediyordu.

Ve bunu istiyordum. Boşaldığını hissetmek, onu bu noktaya benim getirdiğimi bilerek bu ânı yaşamak istiyordum. Elimi kaydırırken aletinin başını ağzıma aldım. Haykırarak adımı söyledi, sonra kalçası kaskatı kesildi, dilimin altında nabız gibi atarak kasılmaya başladı.

Onu getirdiğim anda, daha kendimle gurur duymaya bile fırsat kalmadan, dizlerinin üstüne çöküp yanaklarımı tuttu. Başını yana eğip dudaklarıma yapıştı, dilini dilimde hissettim. Öpüşü öyle talepkârdı ki adeta tapınmak gibiydi, başka hiçbir şeye meydan vermiyordu.

Casteel başını kaldırdı, gözlerini gözlerime dikti. "Sen" dedi, sesi boğuk ve hürmet doluydu. "İhtiyacım olan sadece sensin. Şimdi ve daima."

25. BÖLÜM

Casteel ve ben bir önceki günü yaşayarak geçirmiştik, bugünü de dünkü gibi daha fazla günümüz olsun diye gerekenleri yaparak geçirecektik.

Anne babasıyla görüşecektik.

Ama önce yataktan çıkmamız gerekiyordu ve ikimiz de buna pek gönüllü değildik. Casteel saçımla oynarken bir önceki gün gördüklerimden bahsettik, yediğim buzlu atıştırmalık hakkında ettiğim şairane sözler de buna dahildi.

İnsanı mayıştıran sessizlikte kendimi kalkma vaktinin çoktan geçtiğine ikna ettim, Casteel sordu, "Dün o kızı iyileştirdiğinde gücünde bir farklılık hissettin mi?"

"Pek sayılmaz" dedim parmağımı göğsündeki sekiz rakamının üstünde gezdirirken. "Şey, aslında bunun doğru olduğundan pek emin değilim. Beckett'ın yaralarını iyileştirirken düşünme ihtiyacı duymamıştım. Kendiliğinden olmuştu. Ama bu defa normalde daha önce yaptığım şeyi yapmak zorunda kaldım."

"Mutlu anlarını mı düşündün?" Bir saç tutamını parmağına doladı.

"Evet. Nasıl evlendiğimizi düşündüm." Başımı kaldırıp çenemi göğsüne koydum. Casteel bana hafifçe gülümsedi. "Ayrıca kızın böyle yaralanmasının ne büyük bir haksızlık olduğunu düşündüm ve..."

"Ne?"

Dudağımı ısırdım. "Bunu düşünmek bile aptalca geliyor ama kendi kendime henüz çok geç olmadığını düşündüm... ellerim üzerindeyken yaşayacağını düşündüm."

Bakışları yüzümde dolaştı. "Kızın çoktan öldüğünü biliyor muydun?"

"Ben..." Tam inkâr edecekken aklıma Casteel'in önceki sabah söyledikleri gelince sustum. Artık reddetmek gibi bir lüksüm yoktu. Casteel tahttan bahsetmişti ama aynı mantık bunun için de geçerliydi. "Öldüğünü söyleyemem ama ölmek üzereydi."

Casteel yavaşça parmağına doladığı saçımı çözdü. "Öyleyse ya kızın ruhunun kalmasını sağladın ya da onu yeniden hayata döndürdün Poppy."

Kalbim duracak sandım. "Bunu kabul etmek benim için zor olsa da sanırım yaptığım buydu." Dizlerimin üstünde doğrulurken saçlarım omuzlarıma döküldü. "Nyktos'un kim olduğunu düşünürsek bunu yapabilmem gayet mantıklı ama yine de..."

"Harika." Casteel elini dikkatle saçımdan çekti.

"Sinir bozucu diyecektim."

Casteel'in kaşları çatıldı. "O çocuğa yaşaması için ikinci bir şans verdin. Bu muhteşem değil de ne?"

Ellerime baktım, düşüncelerimi nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. "Bu insanı korkutacak kadar güçlü bir yetenek."

"Biraz daha açıklasana."

İçimi çekerek başımı iki yana salladım. "Dün olanları gören insanlar benim bir ilah olduğumu düşünecekler..."

"Bence bir tanrıça olduğunu düşünüyorlar" diye karşı çıktı Casteel. "İkisi arasında fark var."

"Tamam. Tanrıça olduğumu düşünüyorlar. Ama ikimiz de öyle olmadığını biliyoruz" dedim, Casteel bir kaşını yukarı kaldırdı. Gözlerimi devirdim. "Hangisi olursa olsun, o an tanrı rolüne soyunmuşum gibi hissettim. Farkına bile varmadan kötüye kullanılabilecek bir yetenekmiş gibi geliyor bana... tekrar yapabilirsem tabii."

Casteel bir müddet suskun kaldı. "Aslında kızın vadesinin dolduğunu ama senin buna müdahale ettiğini mi düşünüyorsun?"

Kaskatı kesildim. "Küçücük bir çocuğun Vadi'ye geçme vaktinin geldiğine inanmam mümkün değil. Hiç öyle düşünmüyorum."

"Ben de." Parmaklarıyla hafifçe elime vurdu. "Ama ölüm vakti gelmiş birine müdahale etmek seni endişelendiriyor, değil mi? Çünkü biri yaralanmışsa ve ölmek üzereyse öylece izleyip buna izin veremezsin."

Beni çok iyi tanıyordu. "Birinin ecelinin geldiğini nereden bileceğiz?" diye sordum, sonra sorunun saçmalığına güldüm. "Bunu nasıl bilebiliriz ki?"

"Bilemeyiz." Casteel gözlerime baktı. "Sanırım elimizden sadece doğru bulduğumuz şeyi yapmak gelir. Doğru olan o kızı kurtarmandı. Ama belki başka bir zaman aynı şey doğru olmayabilir."

Birine yardım etmenin doğru gelmeyeceğini hayal dahi edemiyordum ama cevabı olmayan bu sorular beklemek zorundaydı. Kalkıp hazırlanmamız gerekiyordu.

Konuştuklarımızla ilgisi olmayan gergin bir enerji içimde uğuldarken siyah bir tayt ve bana Jasper'ın saçlarını ve kürkünü hatırlatan renkte kolsuz bir tunik giydim. Tuniğin önünü narin gümüş bir zincirin tuttuğunu görünce şaşırdım, gün boyu olduğu gibi kalması için dua ettim. Altıma giydiğim neredeyse şeffaf iç gömleğinin görünmesini hiç istemezdim.

Gerçi Casteel'in babası beni son gördüğünde ne durumda olduğum düşünülürse bu pek de şok yaratmazdı.

Ama Casteel'in anne babasıyla aramın iyi olmasını istiyordum çünkü aksi takdirde Casteel'in onlarla olan ilişkisi ileride sarp bir yola girecekti.

Oturma odasına dönüp yanına gittiğim an Casteel parmaklarını buklelerime doladı. "Saçın böyle çok hoşuma gidiyor" diye mırıldandı. "Bunu aklımı başımdan aldığını bildiğin için yaptığını düşünmeye başladım."

Birlikte odadan çıkarken sırıttım, şimdi o kadar gergin değildim. "Olabilir" dedim, oysa saçımı gerçekten de Casteel'in hoşuna gittiğini bildiğim için açık bırakmıştım.

Ve yıllarımı saçım sımsıkı toplanmış olarak geçirdiğim için.

"Gitmeden önce Kirha'yı görmeyi hâlâ istiyor musun?" diye sordu Casteel.

Başımı salladım. Bu sabah Casteel'e Atlantia'nın şu anki kraliçe ve kralıyla görüşmeye gitmeden önce giysiler ve misafirperverliği için Kirha'ya teşekkür etmek istediğimi söylemiştim. Casteel geleceğimizi önceden haber vermişti. Elimi tutup beni üstü kapalı geçide götürdü, tepemizde dönen tavan pervaneleri patikaya bakan odaların açık pencerelerinden yayılan tarçın ve karanfil kokusunu etrafa dağıtıyordu.

Yerdeki yağ lekeleri ve birkaç metrede bir görülen kararmış toprak parçaları olmasaydı o yüzü olmayan yaratıkların iki gece önce burada olduğuna inanmak zordu. Ama buradaydılar ve Casteel de ben de Gyrmler'in yeniden ortaya çıkma ihtimaline karşı hazırlıklıydık. Kurt hançerini tuniğimin altına saklamıştım, Casteel'in belinde de iki kısa kılıç asılıydı. Ayrıca yalnız da değildik.

Stygian Körfezi kadar koyu kürkü olan bir kurt bizi izleyerek avlu duvarının üstünden yürüyordu. Geçitten çıkıp iki yanında ağaçlar sıralanan toprak patikada yürümeye başladığımızda içimden bir ses yakınlardaki tek kurdun o olmadığını söyledi. Dönemeçli yolda ilerlerken yelpaze şeklindeki yapraklar sabah güneşine karşı koyu bir gölge oluşturuyordu. Bazı bölümlerde duvarları saran ve bahçe zemininin büyük bölümünü kaplayan birbirine dolanmış sarmaşıkların arasından rengârenk kır çiçekleri ve pembeli morlu çiçekler görünüyordu. Bahçe Masadonya'daki gösterişli bahçelere hiç benzemiyordu ama sade ve doğal havası hoşuma gitmişti. Ayrıca içimden bir ses patikalarda kaç kez yürümüş olursan ol her defasında bitkilerin arasında yeni bir şey bulacağını söylüyordu.

Bir dönemecin ardından avlu göründü. Birkaç taş sıra ve ağaç gövdesinden yapılmışa benzeyen ahşap iskemleler ocağı çevreliyordu. Gri taş avlu doğruca güneş içindeki havadar bir odanın açık kapısına uzanıyordu.

Küçük masaların üstüne ve fayans zemine yerleştirilmiş toprak saksıların arasında gruplar halinde kalın minderli kocaman sandalyeler ve parlak renkli sedirler bulunuyordu, bunların yanında da geniş kanepeler ve şezlonglar yer alıyordu. Yerler mavinin akla gelebilecek her tonundan minderlerle doluydu ama Kirha Contou

odanın ortasında camgöbeği renginde yumuşak bir kilimin üstünde oturuyordu, bağdaş kurup başını önüne eğmişti. Sıkıca örülmüş ince saç örgüleri başının arkasında toplanmıştı, önündeki yün dolu sepeti karıştırıyordu. Oğlu da yanındaydı.

Simsiyah giysileri içindeki Kieran rengârenk odayla tezat oluşturuyordu. Annesinin yanına oturmuş, sandalyelerden birine yaslanarak bacaklarını uzatmıştı. Bir elinde turuncu, diğerinde beyaz bir ip yumağı tutuyordu. Kucağında birkaç yumak daha vardı, yakışıklı yüzünün hatlarını yumuşatan bir gülümsemeyle annesine bakarak oturuşu beynimden asla silinmeyecek bir görüntü oluşturuyordu.

Casteel'le kapıya yaklaştığımızda ikisi de başını kaldırdı. Duyularım açıktı ve duyguları hemen bana ulaştı, elindeki turuncu yumak yere düşüp kilimin üstünde yuvarlanırken Kieran'dan hissettiğim soğuk şok dalgası beni hazırlıksız yakaladı. Kieran, Casteel ve benim karanlıkta yaptıklarına tanık olduğumu fark etmişse bile sonsuz yıldızlarla kaplı gökyüzünün altında ailesinin evine dönerken yolda hiç renk vermemişti.

Farkındaysa bile şaşkınlığının bundan kaynaklandığını sanmıyordum. Buna bir anlam veremeyerek yanındaki kadına odaklandım.

Kieran'ın annesi son derece güzeldi, esmer teninden ve çıkık elmacık kemiklerinden gülecekmiş gibi duran dolgun dudaklarına kadar hık demiş Vonetta'nın burnundan düşmüştü. Ondan hissettiklerim de bana kızını hatırlatmıştı. Aldığım vanilya tadı soğuk bir gecede örtülen sıcacık bir battaniye kadar rahatlatıcıydı.

Buraya ilk gelişimde onu gördüğümü hatırladım. Kurtların arasındaydı, Casteel ve ben münakaşa ederken gülümsemişti.

"Kieran" dedi Casteel. Kapıdan geçerken elimi sıktı, sonra da bıraktı. "Bana kazak mı örüyorsun?"

Kurdun yüzü gevşedi. "Elbette sana kazak örüyorum" dedi donuk bir sesle.

"Tığ işini gerçekten iyi beceriyor" dedi Kirha sepeti bir kenara koyarak.

Yanakları kıpkırmızı olan Kieran'dan utancın şurup kadar şekerli tadını aldım. Gözlerini kısarak annesine baktı. Kafama ka-

zınan görüntü yerini kazak ören Kieran'a bırakınca kaşlarımı kaldırdım.

Bu görüntü aklımdan hiç çıkmayacaktı.

Kirha kalkmaya yeltenince Casteel atıldı, "Kalkmana gerek yok."

"Yine de kalkayım. O kadar uzun zamandır oturuyorum ki bacaklarım uyuşmuş." Kieran'ın kucağındaki yumaklar yere düşüp kilimin üstüne yuvarlandı. Kieran kolundan tutarak annesinin kalkmasına yardım etti.

Kirha ayağa kalkarken mırıldanarak oğluna teşekkür etti. İnce kumaştan lavanta rengi kolsuz elbisesi şişkin karnı yüzünden gerilmişti. Bir elini beline koyup sırtını esnetti. "Yüce tanrılar, umarım bu son bebek olur."

"Birinin bunu *kocanın* kalın kafasına sokması gerek" diye söylendi Kieran.

"Yine durmadan bez değiştirmeye başlayınca *babanın* kafasına dank eder. Ben doğuruyorum, o temizliyor" dedi Kirha, Kieran yüzünü buruşturunca sırıttı. "Anlaşma böyle."

"Bunu unutmasam iyi olur" diye mırıldandı Casteel.

Kocaman açılan gözlerim Casteel'e dönerken karnıma bir ağrı girdi. Nedense mağaradan beri, Casteel'in benden çocuk sahibi olmak istemediğini düşündüğüm zamandan beri *bebekler* hiç aklıma gelmemişti. O zaman çok üzülmüştüm ki bu aptalcaydı çünkü henüz birbirimize olan duygularımızı bile itiraf etmemiştik. Casteel hâlâ gebeliği önleyen otlardan alıyordu, ben de Bakire olduğum için Yükseleceğime inanıyordum. Çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemiştim, o yüzden de aklımdan çıkıp gitmişti. Ama şimdi kafamın tam ortasında dans ediyordu. Bir bebek. *Bebekler.* Casteel'le ikimizin bebeği. Kucağında minik, kundakta bir bebekle Casteel. Dudaklarımı aralayarak hafifçe içimi çektim. Şu anda bunu düşünmeme gerçekten hiç gerek yoktu.

"Poppy bayılacak gibi görünüyor." Kieran sırıttı.

Casteel başını çevirip bana baktı, içine bir endişe yayılırken kaşları çatıldı. "İyi misin?"

Gözlerimi kırpıştırdım, gereksiz görüntüyü kafamdan atarak ileri çıktım. "Evet. İyiyim." Aklımdan geçenleri anlamalarına fırsat vermeden yüzüme kocaman bir gülümseme oturttum. "Rahatsız etmek istemedik. Sadece burada kalmama izin verdiğiniz için, bir de giysiler için teşekkür etmek istedim."

Kirha kollarımı tutarken yüzünde içten bir gülümseme belirdi. "Teşekkür etmene gerek yok. Evimiz Cas'e her zaman açık. Bu nedenle sana da daima açık olacak" dedi, sözlerinde son derece samimi olduğu açıktı. "Elbiseleri beğenmene sevindim. Söylemeden edemeyeceğim, şurada duran için biraz fazla güzelsin." Başıyla Cas'i işarete etti.

"Ah" dedi Casteel elini kalbine götürerek. "Duygularım. Öyle incindim ki."

Kirha bir kahkaha atarak beni kendine çekip sarıldı, yani göbeğinin izin verdiği kadar, ama kucaklayışı öyle sıcak, öyle beklenmedik ve öyle... güzeldi ki. Çok uzun zamandır yaşamadığım bir kucaklaşmaydı. Geldiğimde içten içe Kraliçe Eloana'dan beklediğim bir kucaklamaydı. Ancak bir anne böyle kucaklayabilirdi, içime acı-tatlı duygular akın etti. Kirha geri çekilip bir kez daha kollarımı tutarken yüzümdeki gülümseme artık zoraki değildi. "Seninle tanıştığıma çok sevindim." Gözlerini yüzümde gezdirirken yara izlerime takılmadı. "Umarım iyisindir."

Başımı salladım. "İyiyim."

"Güzel." Kollarımı sıktıktan sonra bıraktı, bir elini karnına koydu. "Kieran, Vonetta'yla tanıştığını söyledi."

"Evet" dedim Casteel yanıma gelip elini belime koyarken. "Vonetta bana karşı çok nazik davrandı. Elbiselerinden birini ödünç almama izin verdi ve evlilik törenine hazırlanmama yardım etti. Umarım yakında onu yeniden görürüm."

"Ya ben?" dedi Kieran, annesi de ben de başımızı ona çevirdik. "Ben de sana nazik davrandım."

"Birileri şimdiden ortanca çocuk sendromuna girmiş galiba" diye mırıldandı Casteel.

"Ayrıca ben de buradayım yani" diye ekledi Kieran. "Tam karşındayım."

Ona bir göz atarken dudaklarım seğirdi. "Sen de... çok iyisin."

"İyi mi?" dedi gücenmiş gibi oflayarak kollarını göğsünde kavuştururken.

"Ona aldırma" dedi Kirha. "Şifacı yakında bir kız kardeşi daha olacağını söylediği için sinir oluyor."

Casteel kıkırdadı. "Sen ve Jasper maalesef azınlıkta kalacaksınız."

"Hiç sorma" diye söylendi Kieran.

"Doğum ne zaman?" diye sordum.

"Tanrılar izin verirse bir ay sonra" dedi Kirha karnını ovalayarak. "Daha önce değil. Bu çocuğun şimdiden Kieran kadar iri olduğuna yemin ederim."

"Bu çok rahatsız edici" Kieran kaşlarını çattı, bu konuda ona katılmak zorundaydım. "Annenle babanı görmeye gideceğinizi mi söylemiştin?"

Casteel başını salladı. "Şimdi oraya gidiyoruz."

"Öyleyse ben de sizinle geleyim." Kieran annesine döndü. "Gitmeden benden istediğin bir şey var mı?"

"Hayır."

"Emin misin?"

"Evet." Kirha güldü. "Baban gelmek üzeredir. Bana o yardım edebilir." İp yumağını işaret etti. "Eminim bana yardım etmek çok hoşuna gidecektir."

Kieran bundan şüphesi varmış gibi bakarken Casteel ve ben sağa sola saçılmış yumakları toplayıp sepetin yanına bıraktık.

"Penellaphe?" Tam gidecekken Kirha bizi durdurdu. "Casteel'in anne ve babasıyla pek uygun koşullar altında tanışmadığını biliyorum."

Casteel'e bir göz atınca yüzünde ciddi bir ifadenin belirdiğini gördüm. "Doğru."

"Sana yapılanlara bu yüzden daha çok üzülüyorum" dedi Kirha. "Eloana ve Valyn iyi insanlardır. Bilselerdi buna asla izin vermezlerdi. Bundan eminim. Olanların şokunu atlattıktan sonra Eloana'nın seni benim kadar sıcak ve içten bağrına basacağından da eminim."

* * *

Ahırlara yaklaşırken Kieran'a baktım, hâlâ Kirha'nın çıkmadan söylediklerini düşünüyordum. "Annen? O da baban gibi bazı şeyleri seziyor mu?" *Senin gibi* demedim.

Kieran hafifçe kaşlarını çattı. "Bazen. Neden sordun?"

Beklediğim gibi tuhaf bir tesadüf değildi demek. "Hiç." Başımı iki yana salladım, Casteel'in dikkatle dinlediğinin farkındaydım. "Sadece merak ettim."

"İki soyda da güçlü şekil değiştirenler olduğu kesin" dedi Casteel, daha önce görmediğim bir seyisten Setti'nin dizginlerini alırken omzunun üstünden arkasına baktı.

Gerçek formunda üç kurt gördüm. Biri duvarın yanında gördüğüm siyah kurttu ama asıl dikkatimi çeken ölümlü formundaki, pantolonu da tuniği de siyah kadındı. Dümdüz kahverengi saçları ensesinde toplanmış olsa da onu hemen tanıdım.

Bu Lyra'ydı.

Lyra bize doğru yürürken çaktırmadan Kieran'a baktım ama ikisinde de ayırt edilebilir bir duygu sezmedim.

Lyra birkaç metre kala durup bir dizinin üstüne çökerek hemen selam verdi. "*Meyaah Liessa*." Arkasında kurtlar da başlarını yere eğdi.

Bir gece önce onunla ateşin çevresinde dans etmişken böyle resmi bir selamlama karşısında ne yapacağımı bilemediğimden bir Casteel'e bir Kieran'a baktım, Casteel cesaret vermek istercesine başını salladı. Muhtemelen utanmama neden olacak bir şey söylememe gerek kalmadan Lyra doğruldu. Açık renk gözleri Casteel'e döndü. "Bu yolculuk esnasında sizi koruma vazifesini üstleneceğiz."

"Teşekkürler Lyra" dedi Casteel. "Çok memnun oluruz."

Hissettiğim kadar gülünç görünmemek için dua ederek başımı salladım. Lyra bir an gözlerime bakarak hafifçe gülümsedi. Başımı çevirince Casteel'in gülmek üzereymiş gibi dudağını ısırdığını gördüm, bunun Lyra'nın selamına verdiğim karşılıktan değil de dün gece izlediklerimizden kaynaklandığını düşündüm. Eyeri tutarken gözlerimi kısarak ona baktım, Casteel şimdi gülmemek için daha da çok mücadele ediyormuş gibi görünüyordu. Setti'nin sırtına atladım.

Casteel de beni takip etti, ben Setti'nin boynunu okşarken bir kolunu belime doladı. Kieran'ın atına binişini izlerken sordum, "Bu selamlama faslı böyle sık sık olacak mı?"

"Evet" dedi Kieran atının dizginlerini tutarken.

"Annen neden öyle yapmadı peki?" dedim yüksek sesle düşünür gibi. "Yapmasını istediğimden değil ama merak ettim. Hamile olduğu için mi?" Dizinin üstüne çökebileceğini sanmıyordum.

"Yaparsa senin rahatsız olacağını söyledim de ondan" dedi Kieran. "Tıpkı babama da söylediğim gibi."

Göğsüme bir sıcaklık yayıldı. "Bak ne diyeceğim?"

Kieran bir kaşını kaldırarak bana baktı. "Ne?"

Elimi uzatıp hafifçe göğsüne vurdum. "İyiden de ötesin."

"Bunu öğrendiğime göre artık geceleri rahat uyuyabilirim." Sesi Çorak Topraklar kadar kuru olsa da sırıttım.

"Bu arada bir dahaki sefere 'Kalkabilirsin' diyebilirsin" dedi Casteel Setti'yi mahmuzlarken. "O kadar resmi olmak istemiyorsan sadece 'Evet' diyebilir ya da karşındakini tanıyorsan adını da söyleyebilirsin. Ayrıca resmiyeti bir kenara bırakmalarını istemeden önce bil ki ben de pek çok kişiden bunu istedim, ne kadar işime yaradığını da gördün."

Hiç de yaramamıştı.

Avludan çıkarken içimi çekerek Casteel'e yaslandım. Şimdi dört tane olan kurtlar da belli bir mesafeden bizi takip ediyordu.

İki tarafında uzun yemyeşil selvilerin sıralandığı kaplama yola çıkarken Casteel, "Malikâneye gitmek için şehrin kalabalığından geçmemize gerek yok" dedi. Kurtlar sık yeşilliğin içinde hemen gözden kayboldu. "Doğruca kayalıklardan gidebiliriz. Orada da insanlar vardır ama şehirdeki ya da dünkü kadar değil."

Hızlıca yaptığımız Saion's Cove gezisinden çok keyif almış olsam da Casteel'in ana babasıyla yapacağımız görüşmeye odaklandığım için kafam şimdiden allak bullaktı. "Teşekkür ederim."

Casteel başını eğip yanağımı öperken Kieran ona manalı manalı baktı. "Sakın ona inanıp da fedakârlık yaptığını zannetme. O da bağırışların ve hayranlık dolu bakışların hedefinde olmak istemiyor."

Bir önceki gün bunlarla çok karşılaşmıştık.

"Kalabalıkta utanıp sıkılıyorum" dedi Casteel.

"Gerçekten mi?" dedim, Casteel onaylayınca doğrulatmak için Kieran'a baktım. "Bana yalan mı söylüyor?"

"Birazcık."

"Kieran ne dediğini bilmiyor" dedi Casteel kalçamdaki elini karnıma doğru kaydırarak. Başparmağı göbek deliğimde yavaşça daireler çizmeye başladı.

"Sanırım Kieran'a inanıyorum" dedim.

"Bunu nasıl söylersin?" dedi şakayla, sivri dişlerinin boynuma süründüğünü hissettim. Her yerimi ateş basarken irkildim. "Ben çok utangacımdır."

"Ve çok hayalperest" dedim uzun ağaçlara bakarak. Tuniğim çok ince olduğundan Casteel'in eliyle tenimin arasında hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordum.

Yolu çeviren ağaçların arasından kumtaşı binalar görünmeye başlarken Casteel'in dokunuşları karşısında tepkisiz kalmak çok zordu. Yola devam ettikçe serçe parmağı da daha aşağılara iniyordu ve ağaçların arkasında insanlar, yük arabaları, kile ve sepetlerle dolu vagonlar görmeye başlamıştım. Casteel'in parmağı dans ederek aşağı inerken yerimde hafifçe kımıldanıp omzumun üstünden yüzüne baktım.

Gözlerime bakarken yüzünde çok masum bir ifade vardı. "Evet?"

Gözlerimi kıstım.

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrılınca sağ yanağındaki gamzesi ortaya çıktı. Atların çektiği bir araba yola doğru yaklaşıyordu. Arabacının geniş kenarlı şapkası yüzünü gizliyordu ama yeniyetme bir gençle birlikte gri renkli büyük atın yanı sıra yürürlerken kapıldıkları buz gibi şaşkınlığı hissettim.

Arabacı el salladı, genç adam hemen bir dizinin üstüne çöktü, sonra o da kalkıp el salladı.

Kaskatı kesilecekken kendimi gevşemeye ve normal davranmaya zorlayarak Casteel ve Kieran'la birlikte selam verdim.

Kendimle gurur duyarak yoldaki iki kişinin yanından geçen kurtlara gülümsedim. Hangisinin Lyra olduğunu merak ederken birkaç metre ilerıde ağaçların arasında bir kadın belirdi, parlak turuncu renkli tuniği koyu tenini iyice öne çıkarıyordu. Kadın ağaçların alçak dallarında hoplayan altın sarısı kanatlı bir kuşun peşinden koşan küçük çocuktan gözünü ayırmıyordu. Bizi görünce gülümseyip ellerini çocuğun omuzlarına koyarak kulağına bir şeyler fısıldadı. Küçük kız heyecanla cıyaklayarak bize baktı ve hemen yerinde zıplamaya başladı.

Casteel hafifçe gülerken kadın başını iki yana sallayıp eğilerek selam verdi, bir yandan da aynını yapması için çocuğu kandırmaya çalışıyordu. Onlar da bize el salladı, bu defa donup kalmadım. Casteel ve Kieran gibi ben de el salladım ve bu kez... o kadar rahatsızlık duymadım. Kolum önceki kadar tutuk değildi sanki. Ama kolumu düşünmeyi hemen bir kenara bıraktım çünkü küçük kız bir anda annesinin elinden kurtulup siyah-beyaz kurdun üstüne atlamıştı. Kieran kahkahalarla gülerken kız minik kollarıyla kurda sarıldı.

"Ah tanrılar, Talia" diye bağırdı kadın. "Önüne gelene sarılman konusunda sana ne demiştim?"

Kadın kızı nazikçe kurttan ayırırken sırıttım, kurt şakayla kızın kollarından birini ısırır gibi yaptı. Çocuk kıkır kıkır güldükten sonra yine kuşun peşine düştü. Kızın sarıldığı kurt yoluna devam ederken gülümsediğine yemin edebilirdim.

Kadınla küçük kızı geçtikten sonra tekrar Casteel'e baktım. Ama dün Atlantisli mi yoksa başka bir soydan mı olduğunu anlayamadığım birilerinin yanından her geçişimizde sorduğum o soruyu sormama fırsat vermeden atıldı. "İkisi de Atlantisliydi" dedi başparmağıyla aklımı başımdan alan daireleri çizmeye devam ederek. "İlk gördüklerimiz Atlantis soyundandı. Ölümlüydüler. Son gördüklerimiz de ilkel soydan."

"Ya" diye fısıldadım yola bakarak. Atlantisliler bana hep daha soğuk davranmıştı; Emil, Naill ve Elijah gibi istisnalar hariç. Aklıma Elijah ve Magda gelince kalbim sıkıştı, tüm o Atlantisliler, Al-

çalmışlar ve kurtlar Yükselmişler tarafından yok yere öldürülmüştü. Yine de Elijah'nın içten kahkahasını duyabiliyordum.

Ama dün karşılaştıklarımızın çoğu sıcak ve samimi davranmıştı, tıpkı şimdi yanından geçtiklerimiz gibi. Görünmezler gibi düşünenler gerçekten nüfusun küçük bir bölümünü oluşturuyor olabilir miydi? Casteel beni koluyla daha da sıkarken göğsümde minicik bir umut baş göstermişti.

Bazen Casteel'in ne düşündüğümü bilip bilmediğini merak ediyordum, bu da aklıma başka bir şey getiriyordu. "Senin soyunda hiç şekil değiştiren var mı Cas?"

"Emin değilim ama şu anda pantolonumun içinde şekil değiştiren bir şey olduğunu söyleyebilirim" diye mırıldandı.

"Ah tanrılar." Öyle bir kahkaha attım ki yakındaki birkaç kurt boğuk sesler çıkardı. "Bu çok..."

"Komik?" diye tahminde bulundu Casteel, Kieran kendini tutamayıp güldü.

"Aptalca" dedim dudağımı ısırarak kıkırdarken. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

"Ben de" dedi Kieran başını iki yana sallayarak. "Ama Da'Neer soyu Casteel'in düşüncelerinden daha saftır."

Dar yollara girip çıkan küçük insan gruplarının yanından geçerken gülümsedim.

"Düşüncelerimin masumane olmaması benim suçum değil" diye karşı çıktı Casteel durup selam veren birine el sallayarak. "Bayan Willa'nın dünyasıyla kendi isteğimle tanışmadım."

"Ah, tanrılar" diye homurdandım, yanından geçtiklerimizin duygularını okumaya çalışırken dikkatim dağılmıştı.

"Dürüst olmak gerekirse" diye devam etti Casteel, "galiba babanın söylediklerinden çok Willa'nın Atlantisli olduğu konusunda haklı çıkmama şaşırdım."

"Bu beni neden hiç şaşırtmadı?" diye mırıldandım.

Casteel güldü, yola devam ederken yine gerilmeye başladım. Ama sonra Casteel Setti'nin dizginlerini verip atın kontrolünü bana bıraktı. Sonunda ağaçların yerini denize bakan kayalıklara doğru uzayıp giden yemyeşil çayırlar aldı. Çitlerle çevrilmiş da-

ire şeklindeki büyük tapınak ileride yüksek bir sekinin üstünde yükseliyor, beyaz sütunları gökyüzünün koyu maviliklerine uzanıyordu. Tapınağın arkasında uzanan pelesenk ağaçlarının boru şeklindeki lavanta rengi çiçekleri bana tanıdık gelmişti. Teerman Kalesi'nin önündeki bahçede bolca yetişen ağaçlara bayılırdım. Bana Rylan'ı hatırlatıyorlardı, Rylan benim korumamdı, Casteel'le birlikte çalışan bir kurt olan Jericho tarafından öldürülmüştü. Göğsüme bir ağırlık çöktü. Rylan öyle ölmeyi hak etmemişti.

Casteel de ona yapılanları hak etmemişti.

İki yanlış ne bir şeyi düzeltmeye yarıyor ne de birbirlerini geçersiz kılıyordu. Yanlış yanlıştı.

Tapınağın yanından geçip hafif bal kokan pelesenk ağaçlarının gölgesinden ilerlerken iki yakınımda kurtlar belirince bu yolda yaptıklarıma dair tüm düşüncelerim silinip gitti. Çitin arasından görebildiğim bahçe tapınağa açılıyor olmalıydı. Diğer ucu ise kireçtaşı ve mermerden yapılmış zarif bir binaya doğru uzanıyordu. Denizden gelen tuzlu rüzgârla dalgalanan beyaz tül perdelerin asılı olduğu açık pencereler altın rengi süslemelerle çevriliydi. Tam ortada sayısız penceresi ve kapısıyla birkaç kat yüksekliğinde geniş bir yapı vardı, kubbe şeklindeki cam çatısını ve kulelerini ilk geldiğimde görmüştüm. İki katlı geniş kanatlar sarmaşıklarla kaplı geçitler tarafından birbirine bağlanıyordu. İkinci kattaki balkonların perdeleri iki yana açılıp sütunlara tutturulmuştu. Altta sarmaşıklarla ve açık mavi renkte minik çiçeklerle kaplı duvarlar tarafından birbirinden ayrılan özel verandalar vardı. Cove Sarayı Teerman Kalesi'nin yarısı kadar bile değildi, yüksekliği de onun kadar yoktu, Solis kraliçesiyle kralının oturduğu Wayfair Kalesi'nin yanında da küçücük kalırdı. Yine de çok güzeldi.

Casteel arkamda kaskatı kesildi. "Muhafızlar yeni" dedi Kieran'a.

Muhafızlar genelde kral ve kraliçenin o anda kalmakta olduğu yerin kapısında nöbet tutmaz mıydı?

"Evet." Kieran muhafızlara bakarken atını bize yaklaştırdı. "Ama çok da şaşırtıcı değil."

"Hayır, gerçekten değil" dedi Casteel.

Muhafızlar eğilerek selam verdi ama kurtlara temkinli gözlerle bakıyorlardı. Biz geçitte ilerlerken merakla karışık bir şüphe yayıyorlardı. Setti'yi yanlarından geçirirken açık bir düşmanlık algılamadım ama biz kat kat bir fıskiyenin sularının çağladığı avluya girerken kesinlikle dikkat kesilmişlerdi. Fıskiyenin havuzuna tırmanan kıpkırmızı güllerin kokusu havaya yayılırken atlarımızdan indik. Birkaç ahır işçisi gelip dizginleri elimizden aldı.

Casteel elini belime koyup beni daire şeklindeki merdivenlere doğru götürdü. Kapıda altın sarısı tunik giymiş bir adam duruyordu, eğilerek selam verdikten sonra kapının iki kanadını da açtı. Daire şeklinde bir odaya açılan kısa koridora girdiğimizde gerginliğim intikam alırcasına geri döndü. Güneşin son ışıkları boş sıralara vuruyor, geniş salonun iki tarafındaki nişlere takılı elektrikle çalışan apliklerden ışık süzülüyordu. Burası birkaç yüz kişiyi çok rahat alırdı, elimde olmadan Masadonya'daki büyük salondan ne kadar farklı olduğunu düşündüm. İnsanların oturduğu yerle karşılarındaki kürsü neredeyse birbirinden ayrılmamıştı.

Gözlerim arka duvara asılı beyaz sancaklara kayarken Casteel bizi sola doğru yönlendirdi. Her sancağın ortasında güneş ve ışınları şeklinde altın kabartma bir amblem vardı. Güneşin ortasında da bir okun üstüne çaprazlamasına yerleştirilmiş bir kılıç yer alıyordu. O anda ok ve kılıcın eşit şekilde çaprazlanmadığını fark ettim. Tam ortada değil yukarıda kesişiyorlardı, daha önce bunu nasıl fark etmediğimi de neden şimdi dikkatimi çektiğini de bilmiyordum. Ama bu şekilde yerleştirildiği için kılıç oktan daha uzun, daha belirgin duruyordu.

"Arma hep böyle miydi?" diye sordum.

Kieran bana tuhaf tuhaf bakarken sancakların önünde durduk. "Sen de en rastgele şeyleri soruyorsun."

Gerçekten de öyleydi, o yüzden bir şey bulup da diyemedim.

"Yeni gelen kral eğer isterse armayı değiştirebilir." Casteel sancaklara baktı. "Ama arma daima üç sembol içerir, güneş, kılıç ve ok."

"Yani bu armayı annen ve baban seçmedi mi?"

Başını iki yana salladı. "Galiba bunu Kral Malec seçmiş" dedi, arma seçiminin değişmediğini duyunca biraz şaşırdım.

"Güneş Atlantia'yı mı temsil ediyor?" diye sordum armaya bakarak. "Hem dur tahmin edeyim, kılıç Malec'i, ok da anneni temsil ediyor."

"Haklı olabilirsin" dedi Casteel. "Armayı beğenmedin, değil mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Neyini beğenmedin?"

"Kılıç ve ok eşit değil" dedim. "Eşit olmaları gerekir."

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Evet, eşit olmalılar."

"Bir zamanlar eşittiler" dedi Kieran, şimdi başını kaldırmış sancaklara bakıyordu. "Malec'ten önce, henüz tahtta iki ilah otururken. Bence kılıcın daha ön planda olmasının nedeni teknik olarak Malec'in Kraliçe Eloana'dan daha güçlü olması." Casteel'e özür diler gibi baktı. "Darılmaca yok."

"Teknik olarak da olsa hiç hoşuma gitmedi" dedim Casteel cevap vermeye fırsat bulamadan.

Kieran buz mavisi gözlerini gözlerime dikti. "Tahta geçersen, Cas'ten daha güçlü olduğun için pek çok kişi okun daha ön planda olmasını bekleyecek."

"Tahta geçersem ok ve kılıç eşit olacak"dedim. "Bir kral ve kraliçe damarlarında hangi kan akıyor olursa olsun eşit güçte olmalı."

Kurt sırıttı. "Senden de bunu beklerdim."

Tam ağzımı açacakken Kieran yanımdan geçip gitti, arkasından bakakaldım. "Çok gıcık" diye mırıldandım Casteel'e.

"Ama haklı." Casteel bana baktı, gözleri sıcak bal gibiydi. "Ben de senden bunu beklerdim."

Tahta geçsem de geçmesem de değişmeleri gerektiğini düşünerek tekrar sancaklara baktım.

Gözlerimi sancaklardan ayırdım, Kieran'a yetişip iki taraftan geçitlere açılan bir holden doğruca bir ziyafet salonuna geçtik. Masa bir orduyu ağırlayacak kadar büyüktü ama ortasında duran vazo şakayık dışında bomboştu. Daha küçük bir odadan geçtik, bu odadaki masa daha küçüktü, yuvarlaktı ve yeni silinmiş gibi

görünüyordu, sandalyeler gri döşemeliydi. Duvardaki aynada kocaman açılmış gözlerimi görünce hemen başımı çevirdim. Biraz ileride aralık duran bir kapı vardı, önünde iki Taç Muhafızı nöbet tutuyordu. İkisi de eğilerek selam verdi, sonra biri kenara çekilirken diğeri içeri girdi.

Odadan boğuk konuşma sesleri gelince kalbim duracak sandım. Adımlarım yavaşladı. Ya Kirha yanılıyorsa? Ya Casteel'in annesiyle babası şoku atlattıktan sonra daha da öfkelenmişse? Babası geçen gece hiç de kaba davranmamıştı ama sadece birkaç dakika yüz yüze gelmiştik.

Kılıcını bana indireceğini sanmıştım. Babası bunun da farkındaydı tabii.

Gözlerimi kapıya diktiğimde kalbim deli atıyordu. Beni asla kabul etmezlerse onları kim suçlayabilirdi ki? Ben bir yabancıydım, oğullarını ele geçiren, büyük ihtimalle çok daha fazlasını ele geçirmeye hazırlanan Yükselmişler'in eski Bakiresiydim.

Krallıklarını.

26. BÖLÜM

Casteel gözlerime baktı. Bir parça endişeli olduğunu sezerek bir şey sormasına fırsat bırakmadan başımı salladım. Casteel hafifçe gülümsedikten sonra muhafıza kapıyı açmasını işaret etti.

Işık içindeki havadar oda kahve kokuyordu ve gözüme ilişen ilk kişi Casteel'in annesiydi. Gri renkte bir kanepede oturuyordu, üstünde açık mavi, kısa kollu, sade bir elbise vardı. Oniks rengi saçları yine ensesinde basit bir topuz şeklinde toplanmıştı. Küçük bir fincanı alçak bir masaya yeni bırakmıştı ve kehribar rengi parlak gözlerini Casteel'e dikerek olduğu yerde donup kalmış gibiydi. İçinden bir duygu seli akıyordu, rahatlama, sevinç, sevgi ve hepsinin altında buruk bir şey. Elem. Ayağa kalkarken yaydığı kesintisiz keder dalgası bana ilk tanıştığımız zamanlarda Casteel'de sık sık hissettiğim duyguları hatırlattı.

Gözlerim odanın arka tarafında duran sarı saçlı adama kaydı, adamın elindeki küçük kadehte kehribar rengi bir içki vardı. O da Kraliçe de tacını takmamıştı, kendi dairelerindeyken taç takmamalarının normal olup olmadığını bilmiyordum. Kraliçe Ileana ve Kral Jalara'nın taçlarını yatakta bile taktıklarından neredeyse emindim.

Casteel'in babası doğru bana bakınca tüylerim diken diken oldu. Gözlerimi kaçırıp başka tarafa baktım. Ondan hiçbir şey hissedemiyordum. Casteel'in babası ya çok ketumdu ya da duygularını nasıl bastıracağını biliyordu. Odada yalnız değillerdi.

Bahçelerden birine bakan geniş pencerenin yanında Kraliyet Muhafızları Komutanı duruyordu. Hisa ellerini arkasında kenetlemiş sessizce bekliyordu.

"*Hawke.*" Kraliçe gözlerini tekrar oğluna çevirirken Casteel'in lakabı dudaklarından yumuşak bir soluk halinde dökülmüştü.

"Anne" dedi Casteel, sesinin boğuk çıktığını fark edince gözlerim yanmaya başladı. Casteel döndüğünden beri konuşma fırsatı bile bulamadıkları o anda kafama dank etti.

Kraliçe telaşla ileri atılınca ayağı krem rengi bir kilimin köşesine takıldı. Casteel iyice tökezlemesine meydan vermeden onu hemen tuttu. Kraliçe bir kahkaha atarak Casteel'e sarıldı. "Bugün bizi görmeye geleceğinizi duyunca çok sevindim. Harika görünüyorsun." Geri çekilip ellerini Casteel'in yanaklarına koydu. Saçını okşadı. Yine "Harika görünüyorsun" dedikten sonra onu kendine çekip bir kez daha sarıldı, bu kez öncekinden daha uzun ve sıkı sarılmıştı. Casteel buna zoraki katlanmıyor, gerçekten içtenlikle karşılık veriyordu.

Onu annesinin kollarında görmek beni... eh, bütünüyle yumuşattı. O Casteel'di, Karanlık Olan. Onu en ufak bir şey hissetmeden bir adamın kalbini sökerken, kendini ağaçlara fırlatırken ve dişleriyle gırtlak parçalarken görmüştüm. Büyük bir güce ve dehşet verici sertliğe sahipti ama şu anda annesinin kollarında küçük bir çocuk gibiydi.

"Anne." Sesi hafifçe boğuk çıkıyordu. "Bir-iki kaburgamı kırmış olabilirsin."

Annesi mutluluk dolu bir kahkaha atarak geri çekildi. "Bundan şüpheliyim." Elini tekrar Casteel'in yanağına koydu. "Uzadın mı sen?"

"Hayır anne."

"Emin misin?"

"Oğlan uzamayı bırakalı asırlar oldu, yaklaşık bizi dinlemeyi bıraktığı zamandan beri uzamıyor." Babası sonunda konuşmuştu ve söylediklerine rağmen sesi sevecen çıkıyordu.

Annesi yeniden gülerek Casteel'in yanağını okşadı. Bir şey daha söylemiş olabilirdi çünkü Casteel başını sallayıp kenara çekildi. Elini bana uzattı. "Sizi karımla *usulünce* tanıştırmak istiyorum" dedi sıcak bal gözleriyle bana bakarak. "Penellaphe."

Gözlerimi Casteel'in gözlerinden ayırmadan öne çıkıp elini tuttum. Çikolata tadı duyularıma dolarken Casteel elimi sıktı. Yavaşça iç çekip ben de onun elini sıktım ve annesine baktım. Belki de Bakire olarak geçirdiğim yılların etkisiyle içgüdüsel olarak hareket ediyordum ve bunun kanımda titreşen farkındalığın uğultusuyla hiçbir ilgisi yoktu. İyice eğilerek selam verdikten doğru doğruldum. "Sizinle resmen tanışmaktan onur duydum." Kelimeler dudaklarımdan sessizce dökülmüştü. "Casteel hakkınızda çok güzel şeyler söyledi."

Casteel'den keyif yayılıyordu ama annesinden hissettiğim şey kuşkuyla karışık soğuk bir duş gibiydi. Sonunda bana bakıyordu. Belki de odaya girdiğimden beri bana ilk bakışıydı. Çorak Topraklarda olanları öğrendiğinden şüphem yoktu, o yüzden karşısında beni normal bir halde, kana susamış bir vampire dönüşmemiş görünce şoke olduğu için onu suçlayamazdım.

Birden sarsılır gibi oldum çünkü inanılmaz olmakla birlikte birkaç dakikalığına da olsa bazen olanları unutuyordum. Şimdi olduğu gibi hatırlayınca ben de kuşkuya kapılıyordum.

Ama Casteel'in annesi bana bakarken hiç kımıldamıyor, kan yüzünden hızla çekiliyordu.

"Anne?" Casteel annesine doğru yürümeye başladı. "İyi misin?"

"Evet" dedi annesi boğazını temizleyerek, kocası bir adım ileri çıktı. Kraliçe bana bakmayı sürdürürken sırtım kaskatı kesildi. "Sadece... Affedersiniz." Altın rengi gözleri kocaman açılırken yüzünde cılız bir gülümseme belirdi. "Gördüğüme inanamıyorum da. Valyn bana neler olduğunu anlatmıştı... yani Yükseldiğini."

"Ölmesine izin veremezdim" dedi Casteel benden önce davranıp. İçinde kaynayan öfke durgun suların altındaki bir girdap gibiydi. "Ne yaptığımı gayet iyi biliyordum ve yaptığım şeyin sorumlusu benim. Poppy değil."

Kraliçe Eloana'nın gözleri oğluna kaydı. "Biliyorum. Baban da öyle söyledi. Yaptığın şeyden onu sorumlu tutmuyorum."

Soluğum kesildi. "Casteel'i de sorumlu tutamazsınız. Ben vampir değilim."

"Bunu görebiliyorum" dedi Kraliçe, sonra hepimizin bildiği Yükselmişler'den bir iz arıyormuşçasına bakışlarını üstümde dolaştırdı. "Ama ya olsaydın?"

Casteel elimi bırakarak yumuşak bir sesle, "Ne olurdu?" diye sordu.

Babası elindeki kadehten bir yudum aldı, içimde Casteel ve babasının Yükselişim hakkında yaptığı konuşma tekrarlanacakmış gibi bir his vardı. Oysa bunu gerçekten istemiyordum.

"Bana yapılanları da Casteel'in hayatımı kurtarmak için yaptığını da değiştiremeyiz. Olan oldu" dedim parmaklarımı sıkıca birbirine geçirerek. "Şansımız varmış ki vampire dönüşmedim. Dönüşseydim ne olurdu diye tartışmayı sürdürmenin anlamı yok. Casteel riskleri biliyordu. Yine de şansını denedi ve işte hâlâ buradayım. Vampir değilim. Hepsi geçti."

Casteel'in öfkesi gerilerken annesinin şaşkınlığı artıyordu. "Ancak o yıkıntılarda olanlar olay ânında orada bulunanların arasında kalırsa hepsi geçti diyebiliriz. Olanlar duyulursa bazıları senin de Yükselmişler'den bir farkının olmadığını düşünecektir, yani iyi sonuçlandığı için bitti gitti diye bir şey yok."

Sakin bir sesle konuşuyordu ama sesinin küçümseyici tonu boğazımı kavurup gözlerimi yaktı. Koluma sıcak bir ten sürtündü. Kieran yanıma yaklaşmıştı ve o tek bir dokunuş yeniden sarsılmama neden olarak Bakire'yken bunun bana nasıl yasaklandığını bir kez daha hatırlattı. Sessiz kalmaya zorlandığım onca yılı. Önümde, arkamdan ya da yüzüme karşı söylenen her şeye nasıl katlandığımı. Bana yapılan her şeyi nasıl kabullendiğimi.

Casteel'in annesiyle babası beni kabul etmeyecek diye çok korkuyordum, hatta Casteel'le rol yapmayı bırakıp karşılıklı hislerimizin gerçek olduğunu itiraf etmeden önce bile korkuyordum. Hâlâ beni kabul etmelerini istiyordum ama bana yapılanlar ikimize yapılmış sayılırdı. O durumda olmayı biz istememiştik. Atlantia'yı evi olarak görenler istemişti. Kraliçe'nin adamları istemişti. Boğazımdaki yangını bastırdım çünkü bunu yapmak zorundaydım.

Çünkü artık peçe takmıyordum.

İçgüdülerim şu anda olanların, Casteel'in anne babasıyla olan ilişkimin dinamiklerini şekillendirebileceğini söylüyordu. Tanrılar biliyor ya bu ilişki zaten pek sağlam bir temele oturmuyordu ama onlar Masadonya'da yaşarken muhafızlığımı yapan Teerman'lar gibi değildi. Onlar Kraliçe Ileana ve Kral Jalara değildi. Ben de o krallıktan başka bir krallık tarafından susturulup aşağılanmak için kaçmamıştım.

Kraliçenin gözlerine bakarak duyularımı dışarıya kapadım, odadaki kimsenin duygularını okumayacaktım. Şu anda önemli olan *benim* ne hissettiğimdi. "Hepsi geride kaldı çünkü Casteel'e ders vermek hem yersiz hem de suçlu olduğunu ima etmekten başka bir işe yaramıyor, oysa asıl suçlu olan *sizin* adamlarınız." Çenemi hafifçe yukarı kaldırdım. "Ayrıca tekrar tekrar aynı şeyleri konuşmak hayli can sıkıcı."

Kraliçe Eloana derin bir nefes alırken burun delikleri genişledi. Dudakları aralandı.

Ama daha bitirmemiştim. "Dahası, Çorak Topraklar'da olanların duyulmasında korkulacak bir yan olduğunu sanmıyorum. Anladığım kadarıyla kurtlar bana sadık, zarar görmeme neden olacak bir şey yapmazlar. Öyle değil mi Kieran?"

"Öyle."

"Orada bulunan Atlantisliler Casteel'e sadık, Casteel'in de ona ihanet edeceklerini düşündüğünü sanmıyorum" dedim gözlerimi Kraliçe'nin gözlerinden ayırmadan. "Haklı değil miyim Casteel?"

"Haklısın" dedi Casteel, sesi Kieran'ınki kadar soğuk değildi. Yine de sesinde inkâr edilemez bir hoşnutsuzluk vardı.

"Kral haricindeki tanıklar öldü, yani o gece olanları kimseye anlatmayacaklarından emin olabiliriz" diye devam ettim, parmaklarım sıkmaktan acımaya başlamıştı. "Ama çok küçük bir ihtimal de olsa o gece olanların duyulmasında ne sakınca olduğunu anlamıyorum. Atlantislilerin dişlerim olmadığına ve güneşe çıkabildiğime göre vampir olmadığımı anlayacak kadar zeki olduklarını düşünüyorum. Yoksa sağduyularını gözümde fazla mı büyütüyorum?"

Kimse cevap vermedi.

İçerisi o kadar sessizdi ki bir cırcırböceği hapşırsa duyabilirdik.

Gergin sessizliği Casteel bozdu. "İnsanları gözünde büyütmüyorsun, ayrıca Poppy'nin bizim halkımız tarafından saldırıya uğradığı düşünülürse bu konuşma sadece gereksiz değil kırıcı da."

"Alastir'in planlarından da Görünmezler'in hâlâ faaliyette olup bu işe karıştıklarından da haberimiz yoktu" dedi Kraliçe. "Alastir böyle bir komplo tertiplediğini hiç belli etmedi."

"Alastir Yükselmişler'in Spessa's End'e geldiğini haber vermek için Kieran'la birlikte yanımıza geldiğinde" dedi babası, "evlenmeyi planladığınızdan da söz etti, onun düşüncesine göre bu... Malik'e bağlıydı." İçkisinden çabucak bir yudum alıp boğazını temizledi. Yine de hissetmiştim, duyularımın etrafındaki duvarları zorlayan o keskin, neredeyse acı ıstırabı daha kaybolmadan hissetmiştim. "Birbirinize gerçekten bağlı olup olmadığınızdan emin olmadığını söyledi."

"Birbirimize bağlıyız" dedi Casteel, birden kabaran öfkesi kızgınlığıma karışıyordu. "Hem de çok."

"Bundan şüphem yok" dedi babası kelimeleri uzatarak. "Bunu görmemek için kör olmak gerek."

Casteel'in babasının önünde beni nasıl öptüğü aklıma gelince yanaklarım kızardı. "Alastir'in tüm söylediği bunlar mıydı?" diye sordum. "İlahların soyundan geldiğimi biliyor muydu?"

"Alastir bize senin ne olduğunu ve neler yapabileceğini anlattı" dedi Kraliçe Eloana. "Bunun ne demek olduğunu biliyorduk. Atlantisli kanı taşıyan sıradan bir ölümlü böyle yeteneklere sahip olamaz. İlahları hatırlayacak kadar yaşlı olanlarımızın anlaması gerekirdi... ilk başta olmasa bile. Böyle bir şey kimsenin aklına gelmezdi. Ama Alastir bir şekilde hangi soydan geldiğini fark etti ve kim olduğunu anladı."

"Ama beni gördüğünüz anda anlamıştınız" dedim, bana nasıl baktığını dünmüş gibi hatırlıyordum. "Alastir size henüz çok geç olmadığını söyledi."

"Çünkü bunun taht için ne anlama geldiğini anlamıştı, tıpkı benim de seni ilk gördüğümde anladığım gibi... nasıl ışık saçtığını

gördüğümde. Kim olduğunu o zaman anlamıştım" dedi Kraliçe. "Alastir Odalarda henüz çok geç olmadığını söylediğinde ne demek istediğini anlamamıştım ama herhalde planlarını öğrendikten sonra gerçekleştirmeyi umduğu şeyi destekleyeceğimize inanıyordu."

"Planı da öldürsünler diye beni Yükselmişler'e vermekti, değil mi?" dedim, Alastir'in bunu başarmaya ne kadar yaklaştığını düşününce içimi kaplayan ürpertiyi bastırmaya çalıştım. "Tıpkı siz gelmeden önce Odalarda bana saldıranlar gibi. Onları durdurmaya çalıştım..."

"Çalıştın mı?" dedi Kral Valyn, Casteel'in gülüşünü hatırlatan şüphe dolu bir kahkaha attı. "Başardığını çok rahat söyleyebilirim Bakire."

Casteel başını hızla babasına çevirdi, geniş omuzları kaskatı kesilmişti. "Adı Penellaphe. Ancak *karımdan* izin alarak böyle hitap edebilirsin. Ya da ona Prenses diyebilirsin. Daha saygılı herhangi bir hitap şekli kullanabilirsin. Ama ona *asla* Bakire diye hitap edemezsin. Beni anladın mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Söyledikleri. Ses tonu. Neden bilmem ama içimden gülümsemek geliyordu.

Babası gözlerini kocaman açarak geri çekildi ama annesi bir elini kaldırdı. "Baban da ben de saygısızlık etmek niyetinde değiliz Hawke."

"Öyle mi?" dedim, Kraliçe'nin altın rengi gözleri hızla bana döndü.

"Hayır" dedi Kraliçe güzel kaşlarını çatarak. "Niyetimiz bu değil."

Gözlerimi Kraliçe'ye diktim, kayınvalideme. "Beni ilk gördüğünüzde Casteel krallığa karısını değil de bir lanet getirmiş gibi konuşmuştunuz."

"Seni birden karşımda görünce ne yapacağımı bilemedim" dedi Kraliçe, "kim olsa öyle davranırdı." Kaşlarını daha da çattı. "Seni... seni hiç beklemiyordum."

"Ben de bunları hiç beklemiyordum." Bakire olmadığımı, tapınaktakilerin sandığı gibi Yükselmişler'in maşası olmadığımı

anlaması için gözlerine bakmaya devam ettim. "Alastir bunu bilmiyor olabilirdi ama Yükselmişler Spessa's End'de *hediyelerini* getirdiklerinde oradaydım." Aklıma Elijah, Magda, yok yere öldürülen herkes gelince göğsüm sıkıştı. "Casteel'le birlikte onlara karşı savaştım. Masadonya Düşesini öldürdüm. İçlerinden bazıları bana canavar gözüyle baksa da *sizin* insanlarınızı iyileştirdim. Muhafızlarınızı bana saldırmaya ben zorlamadım, o insanların bir kısmı sizin muhafızlarınızdı, değil mi? Taç Muhafızları. Görünmezler'in üyeleri."

Öne doğru eğildiğimde Kraliçe hiçbir şey söylemedi. Kral'ın karısını korumak ister gibi kıpırdandığı gözümden kaçmadı, Hisa'nın bir adım ileri çıktığı da. Belki sonra bundan duyduğum vahşice zevkten ötürü kendimden utanırdım. Belki de utanmazdım. "Hakkımda ne düşündüğüzü ya da Alastir'in size neler söylediğini bilmiyorum ama Bakire olmayı da peçe takmayı da ben seçmedim. Bir ilahın torunu olmak da buraya gelip bağları koparmak da herhangi bir soyu gasp etmek de benim seçimim değildi. Benim seçtiğim tek şey oğlunuz."

Casteel başını geriye attı, göğsü derin bir nefesle kabardı ama sessiz kalıp konuşmama müsaade etti.

"Alastir Spessa's End'den geldiğinde size bunu da söyledi mi?"

"Hayır" dedi Casteel'in babası sessizce. "Söylemedi."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

O zaman Casteel söze girdi. "Buraya karımın neye Yükseldiğini anlamamıza yardımcı olabileceğiniz umuduyla geldik. Ayrıca kendi adıma Penallephe'yi biraz tanıma şansınız olur diye ummuştum, o da sizi tabii. Ama geçmişe takılıp kalacaksak bize de gitmekten başka seçenek kalmıyor."

"Oysa geçmişten konuşmamız gerekiyor" dedi annesi, Casteel kaskatı kesildi. "Ama sandığın şekilde değil" diye ekledi derin derin iç geçirerek. Sonunda duyularımı açıp Kraliçe'ye uzanmalarına izin verdim. Acının keskin tadı öyle yoğundu ki neredeyse bir adım geri çekilecektim. Kraliçe elini düzgünce yapılmış saçından geçirirken kocası Casteel'in de genelde yaptığı gibi sessizce gelip

yanında durdu. Kral bir elini omzuna koyarken Kraliçe, "Özür dilemem gerek" dedi, "Niyetim gerçekten bu değildi ama kırıcı olduğumun farkındayım. Sanırım yaşadığım şok kafamı allak bullak etti." Kraliçe kocasının elini tuttu. "Ama bu bir mazeret olamaz. Çünkü ikiniz de haklısınız."

Gözleri tekrar bana kaydı. "Özellikle de sen. Olanlar ne senin ne de oğlumun suçuydu ve aslında olanlardan ötürü ne kadar üzgün olduğumu söylemek istiyordum." Söylediklerinde samimiydi, pişmanlığın tadını alınca biraz gevşedim. "Ama Valyn de ben de seni oğlumuzla birlikte karşımızda gördüğümüz için... rahatladık." Ansızın beliren bir duygu sezdim ama çabucak gelip geçtiği için ne olduğunu anlayamadım. "Bunu içeri girdiğiniz anda söylemem gerekirdi ama..." Cümlesini yarıda kesip başını iki yana salladı. "Gerçekten çok özür dilerim Penellaphe."

Casteel'in babasının başını eğip karısını şakağından öptüğünü gördüm, bu bana Casteel'i hatırlatınca yüreğim sızladı. Zaptettiğim öfkem yüzünden tüylerim hâlâ diken diken olsa da aldığım nefes artık boğazımı yakmıyordu. Ama Casteel'in annesi ve babası bir şok atlatmıştı. Kraliçe'nin ilk kocasıyla aynı kanı taşıdığımı büyük ihtimalle bildiğini unutamazdım. Ben ona düşünmek istemediği acı dolu geçmişi hatırlatıyordum.

Göğsümdeki uğultunun tam ortasında var olan bir parçam dönüp gitmek istese de bunun da Casteel'e ders vermek kadar yersiz olacağını biliyordum. Ayrıca merhamet duygusuna sahiptim ve annesiyle empati kurabiliyordum, babasıyla da. Onların beklediği gibi biri değildim. Hiç olmamıştım.

"Sorun değil. Konuşmak şöyle dursun Casteel'i doğru dürüst görme fırsatınız bile olmadı. Ayrıca beni karşınızda Yükseldikten sonra olmam gerektiği gibi değil de eskisi gibi bulunca yaşadığınız şoku da anlayabiliyorum" dedim. Yaşadıkları şaşkınlığı hissetmemek mümkün değildi.

Kraliçe Eloana durmadan gözlerini kırpıştırırken kocası birden gövdemden üçüncü bir kol fırlamış gibi hayretle bana bakıyordu. Kendini ilk toplayan Kraliçe oldu. "Anlayışın için teşekkür ederiz,

üstelik asıl hatasını telafi etmesi gereken bizken. Lütfen" –oturduğuyla bir örnek kanepeyi işaret ederek elini karşıya uzattı– "oturun."

Casteel sorar gibi bana baktı. Kalıp kalmama kararını bana bırakıyordu. Elimi uzattım, benimkilere dolanan parmaklarının verdiği ağırlığı ve hoş duyguyu hissettim. Başımı salladım.

Annesinin de babasının da rahat bir nefes aldığı belliydi. "Bir şey içmek ister misiniz? Kieran?" dedi Kraliçe.

Teklifi kibarca geri çevirerek kalın minderli kanepeye oturduk, kanepe tam kıvrılıp kitap okunacak türdendi.

Tabii o lanet günlüğü değil.

Kieran ayakta kalıp kanepenin arkasında koruma pozisyonu aldı, niyetinin tam olarak bu olduğu da dikkatimden kaçmadı. Tam benim arkamda pozisyon almıştı, eli kınındaki kılıcının kabzasındaydı.

Bu şekilde hayli rahatsız edici bir mesaj veriyor olsa gerekti.

"Umarım dün Atlantia'yı gezerken gördüklerin sayesinde bizimle şimdiye dek yaşadıklarının kim olduğumuzu göstermediğini anlamışsındır" dedi Kral Valyn, dün neler yaptığımızı bildiklerini ortaya koyarken bakışları neredeyse oğlununkiler kadar keskindi. Karısıyla birlikte oturdular. "Dün karşılaştığın insanlar bizi çok daha fazla temsil ediyor."

"Bunun gerçek olmasını çok isterim" dedim. "Saion's Cove'da şimdiye dek gördüklerim çok güzeldi."

Casteel'in babası başını salladı. "Tek gerçeğin bu olduğunu bilmeni isterim."

"Dün gece sana minnet borçlu olduğumuzu öğrendik, bunu da ilk baştan söylemem gerekirdi." Kraliçe'nin sitrin kadar parlak gözleri yüzüme dikildi. Merakın limoni tadını, şaşkınlığın mayhoşluğunu ve belli belirsiz bir kederin buruk tadını aldım. "Araba kazasında yaralanan çocuğa yardım ettiğin için teşekkürler. Büyük ve gereksiz bir trajediyi engelledin."

Ne diyeceğimi bilemediğimden Casteel'e baktım. Bu durumda önemli değil demek tuhaf geliyordu. Casteel elimi sıktı. "Ben... sadece elimden geleni yaptım."

Kral bir kaşını kaldırdı. "Sadece elinden geleni mi yaptın? O çocuğun hayatını kurtardın. Bu o kadar basit bir şey değil."

Oturduğum yerde huzursuzca kıpırdandım.

"Karım benden daha mütevazıdır" dedi Casteel, arkamdan zor duyulur ama bariz bir kıkırdama yükseldi. Casteel gözlerime bakarken dudaklarımı aşağı büktüm. "Onun yaptığını ben yapabilseydim ne yüce bir şahsiyet olduğumu dövmeyle tenime yazdırırdım."

"Hadi ama" dedim kuru bir sesle. "Bu kadarı da aşırı."

"Bilirsin ki ben her şeyde aşırıya kaçarım" dedi Casteel şehvet dolu bir sesle.

Karnımın altına edepsiz bir sıcaklık yayılırken yanaklarım yanmaya başladı. Aklıma hemen bir gece önce sahilde yaptıklarımız geldi. Yaptığımız gerçekten de... aşırıydı.

Casteel sırıttı.

Babası boğazını temizledi. "O çocuğa yaptığını daha önce de yapabiliyor muydun?"

Gözlerimi Casteel'den, zihnimi de uygunsuz yerlerden çekip alarak cevap verdim. "Hayır" dedikten sonra yeteneklerimin geçirdiği evrimi düşündüm. "Yeteneklerim Yükselmeden önce sürekli değişime uğruyordu."

"Herhalde Birleşme'yle ilgili bir durum" dedi Casteel.

"Birleşme değişimi açıklayabilir" diye onayladı annesi.

"Peki bu Yükselmenden önce miydi? Birleşme'den geçen başka yarı-Atlantisli tanımıyorum." Babası dikkatle bana baktı. "Atlantia kanı taşıyan Yükselmiş hiçbir ölümlünün de Birleşme'den geçip de vampire dönüşmediğini duymadım. Gerçi tanrıların soyundan gelen ve bugün hayatta olan başka bir yarı-Atlantisli de bilmiyorum."

"Ben de" dedim büzülerek. Tabii ki bilmiyordum. *Tanrılar.*

Casteel keyifle dolmuştu, şaşırtıcı şekilde babası da. Kral'ın yüzünde hafif bir gülümseme belirirken Casteel, "Bugün hayatta olan böyle birini bilmediğini söyledin" dedi, "Daha önce Poppy gibi başkaları da mı vardı yani?"

Bunu yakalayamadığım için kendime bir tokat patlatmak istedim.

Kraliçe başını salladı. "Nadiren de olsa ilahlar Atlantislilerden ya da ölümlülerden çocuk yapardı. O zaman ilahın taşıdığı ether bir şekilde çocuğunda ortaya çıkardı. Tabii diğer ebeveyn Atlantisli ise ether çok daha güçlü şekilde açığa çıkardı."

"Çocuklar mı? Ölümlülerden olan çocuklar?" diye sordum, bunun cevabını gerçekten bilmek istiyordum. "Çocuklar da ölümlü mü oluyordu?"

Kraliçe küçük beyaz fincanını masadan alırken başını salladı. "Hatırladığım kadarıyla yaraları çoğu ölümlününkinden hızlı iyileşiyordu ve genelde hasta olmuyorlardı" dedi fincanından bir yudum alıp kocasına bakarak. Benim yaralarım da hep çabuk iyileşirdi, pek hasta da olmazdım. "Ama yine de ölümlüydüler, diğerleri gibi onlar da yaşlanırdı. Ölümün peşinde koşmasalar herhalde diğerlerinden biraz daha uzun yaşarlardı."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Casteel.

"Tanrı kanı taşıyanlar genelde savaşçıydı, bir dövüşü bitiren, bazen de başlatan onlardı" diye açıkladı Kral. "Tanıdığım en cesur adamlar ve kadınlar onlardı, Atlantia askerleriyle birlikte siperlerde savaşırlardı. Hepsi değilse de çoğu ya savaşta öldü ya da taşıdıkları kanın farkına vardıklarında Yükselmişler tarafından esir edildi."

Karnıma bir ağrı saplandı. Herhalde kanları emilirken ya da daha fazla Yükselmiş yaratmak için kullanılırlarken daha kısa süreliğine de olsa Casteel'in yaşadığı, ağabeyinin de şu anda yaşamakta olduğu kadar korkunç acılara katlanmışlardı. Başımı iki yana sallayarak dudaklarımı büktüm. "Tanrılar." Güçlükle yutkundum, Casteel elimi sıktı. "Yükselmişler bunu ne zamandan beri yapıyor?"

"Var olduklarından beri" dedi Kral, içimi bir ürperti kapladı. "Atlantislilere, ölümlülere ve tanrılara karşı korkunç günahlar işlediler."

Söylediklerinde hiç abartı yoktu.

"Yalnız şu var ki" diye devam etti dirseğini kanepeye dayayarak, "Bir ilahla bir Atlantislinin çocukları bile senin kadar güçlü

yeteneklere sahip değildi. Odalarda yaptığını en güçlü ilkel Atlantisli bile yapamaz." Başparmağını çenesinde kaydırarak bir Casteel'e bir bana baktı. "Saion Tapınağı'nda Casteel seni Yükseltti-ğinde sana ne olduğunu açıklamamı istemiştin."

"Sen de bilmediğini söylemiştin" dedi Casteel.

"Tam olarak yalan da sayılmazdı" dedi babası, karısına bir göz attıktan sonra bakışlarını tekrar Casteel'e çevirdi. "Annenin sözünü ettiği geçmişin bunda payı var... neye dönüştüğünde. Ama nasıl olduğunu açıklamaya yetmiyor."

Tedirginlik dolu buz gibi parmaklar enseme dokununca sırtımdan bir ürperti geçti.

"Annen ve baban" dedi Casteel'in annesi hafifçe öne eğilerek. "Sence ikisi de ölümlü müydü?"

"Evet" dedim gerilerek. "Ama artık emin değilim. Gerçek annem ve babam olduklarından bile emin değilim."

Kraliçe yutkundu. "Bir de ağabeyin var, değil mi?"

Alastir'in hakkımda her şeyi anlattığı kesindi. "Evet. Benden iki yaş büyük."

"Peki o Yükseldi mi?" diye sordu Kraliçe, sertçe başımı salladım. Kraliçe ellerini gevşekçe kucağında birleştirdi. "Bundan emin misin?"

"Sadece geceleri ortaya çıkıyor" dedi Casteel. "Bundan ötesini bilmemiz mümkün değil. Ama birkaç kez görülmüş. Onu Penellaphe'ye yapmayı planladıkları gibi kanı için kullandıklarını sanmıyorum."

Annesiyle babasının ne düşündüğünü biliyordum. Ya Ian'ın üvey kardeşim olduğunu ya da onunla aramızda kan bağı bile bulunmadığını düşünüyorlardı. Hangisi gerçek olursa olsun umurumda değildi. Ian hâlâ benim kardeşimdi. Tıpkı bizi korumak için canlarını veren annem ve babamın benim için daima tek anne baba olarak kalacağı gibi.

"Sanırım sorularınızın bazılarını yanıtlayabiliriz" dedi Kraliçe bir anlığına kocasıyla göz göze gelerek.

Casteel elimi sıkarken, "Alastir bana yeteneklerimin..." diye söze başladım.

"Malec'inkilere benzediğini mi söyledi?" diye sözümü kesti Kraliçe Eloana, kederi öyle artmıştı ki odaya bir kasvet çöktü. "Gerçekten öyle. Doğru söylemiş."

Öyle afalladım ki nefesim kesildi, bu kadar şoke olmama daha da şaşırdım. Anlaşılan bir parçam bunun doğru olduğuna inanmak istememişti. Arkama yaslanıp elimi Casteel'in elinden çekmeye çalıştım.

Casteel elimi bırakmayıp bana doğru eğildi. "Önemli değil Poppy. Sana daha önce söylemiştim." Gözlerini gözlerime dikti. "Benim için bir önemi yok."

"Bizim için de yok" dedi Kieran arkamızdan yumuşak bir sesle, tüm kurtlar adına cesurca konuşmuştu.

"Gerçekten de ona benziyorsun" diye fısıldadı Casteel'in annesi, başımı ona çevirdim. "Yaydığın gücü görmeseydim bile kimin soyundan geldiğini hemen anlardım. Yüzünü ve saçlarını ondan almışsın, gerçi onun saçları kahverengiden çok kızıla çalıyordu ve teni de seninkinden biraz daha koyuydu."

Damarlarımda akan kanın yavaşladığını hissedebiliyordum. "Hep anneme benzediğimi söylerler..."

"Kim?" dedi Kraliçe.

"Şey..." Bunu Kraliçe Ileana söylemişti. Kendimi bildim bileli annemin benim yaşımdaki halinin kopyası olduğumu söylerdi. Büyürken bunu hiç sorgulamamıştım, ebeveynlerimden biriyle aramda kan bağı olmadığından şüphelenmeye başladığımda bile bunun annem olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Casteel bir müddet bana baktıktan sonra annesiyle babasına döndü. "Ne demeye çalışıyorsunuz?"

"Anne baba bildiğin kişilerin hatırladığın kişiler olmasının imkânsızlığından bahsediyoruz." Kral Valyn ondan hiç beklemediğim kadar yumuşak bir sesle konuşuyordu. "Ya da senin annen ve baban değillerdi. Çünkü birinin kim olduğunu biliyoruz."

Kraliçeden yayılan sempati neredeyse beni boğacaktı. "Baban Malec olsa gerek Penellaphe."

27. BÖLÜM

Bir şaşkınlık ve şüphe tufanı içinde Casteel'in annesiyle babasına bakakaldım. Ayağa kalkmak istiyordum ama Casteel elimi hâlâ sımsıkı tutuyordu. Hem nereye gidebilirdim?

"Bu yeteneklere sahip olmak için sadece tanrıların kanını taşıman yetmez, bir ilahın çocuğu olman gerekir" diye açıkladı Kral Valyn aynı yumuşak ses tonuyla. "Bu aynı zamanda annenin de babanın da ölümlü olamayacağı anlamına geliyor."

Soluğum kesildi. "Ne?"

"Ölümlü olman mümkün değil" dedi Kraliçe Eloana dikkatle gözlerime bakarak. "Bu anne bildiğin kişinin annen olmadığı anlamına gelmiyor. Annenin ölümlü olmadığı anlamına geliyor."

Beynim bu yeni bilgiyi hızla idrak etmeye çalışırken başımı iki yana salladım. "Peki Alastir bunu anlamaz mıydı? Annemi tanıyordu."

Kraliçe Eloana gözlerini yere indirdi, o anda bende yaratacağı etkiyi hafifletmek için bu kadarını söylediğini anladım.

Midem bulanıyordu. "Bunu yapmayın... yumuşatmak için yalan söylemeyin. Size minnettarım. Cidden." Gerçekten minnettardım. Bu Eloana'nın bir şekilde duygularımı önemsediği anlamına geliyordu. "Ama gerçeği bilmem gerek. Gerçekle yüzleşmem gerek."

Kraliçe başını sallarken içinde bir saygının titreştiğini hissettim. "Karşısındaki kadın ölümlü olmasaydı Alastir bunu anlardı."

"Bu aynı zamanda Leopold'un Malec olamayacağı anlamına geliyor." Kieran gelip kanepenin kolçağına tünedi. "Öyle olsa Alastir bunu anlar ve söylerdi."

Derin derin nefes alıp vermeye odaklanırken kendime ebeveynlerimden en az biriyle kan bağım olmadığımdan zaten şüphelendiğimi hatırlatıp duruyordum. Hatta bunu kabullenmeye başlamıştım ve... bunu kabullenebilirdim. Ama babam Malec miydi? Bunda bir yanlışlık vardı. Ne var ki kafam o anda bunun ne olduğunu çözemeyecek kadar karışıktı.

"Hem Malec'le karşılaşsaydı bana söylerdi" dedi Casteel'in annesi, başımı tekrar ona çevirdim. "İkimize de söylerdi."

O zaman Casteel parmaklarını parmaklarımdan çekti, annesiyle babasına bakarken saçtığı buz gibi bir duygu patlaması kalbimin teklemesine neden oldu "Penellaphe'yi benden önce duymuş muydunuz? Alastir'in o gece Lockswood'da olanlarda parmağı olduğunu biliyor muydunuz?"

Ah tanrılar.

Bu... bu aklıma bile gelmemişti. Ama o anda annesinden de babasından da utancın acı tadını aldım. Göğsümün ortası uğuldamaya başladı, Kieran boynunu soldan sağa doğru esnetirken hırıltıyla derin bir nefes aldı. "Siz... biliyor muydunuz?"

"Alastir'in Malec'in soyundan olduğunu düşündüğü birini bulduğunu biliyorduk" dedi Kraliçe Eloana, kocası uzanıp elini tuttu. "Ama senin hakkında da ailen hakkında da bir şey bilmiyorduk. Alastir o zaman senin Malec'in çocuğu olduğunu bile bilmiyordu. Bunu ancak seninle yeniden karşılaştığında anlamıştı."

Casteel'in bedeni inanılmayacak kadar gerilmişti, Hisa'nın pencereden ayrılıp Kral ve Kraliçe'ye doğru yaklaştığını gördüm. "Peki Alastir'in Penellaphe'nin annesiyle babasını öldürdüğünü biliyor muydunuz? Penellaphe'yi ölüme terk ettiğini?"

Babası Casteel'in gözlerine baktı. "Sonradan öğrendik. Artık yapabileceğimiz bir şey kalmamıştı."

Az sonra Casteel kalkmaya yeltendi. Hemen atılıp kolundan yakaladım. "Doğru söylüyor" dedim güçlükle yutkunarak, Casteel başını bana çevirdi. Gözleri donmuş topaza benziyordu. "İş işten geçtikten sonra yapabilecekleri bir şey yoktu. Onların suçu yok."

Casteel'e öyle odaklanmıştım ki o tuhaf duygunun ne olduğunu yine anlayamadım, çabucak gelip geçen ekşi ve keskin bir duyguydu. Casteel'in öfkesi öyle yakıcıydı ki bu duygunun kimden geldiğini, hatta onu gerçekten hissedip hissetmediğimi bile bilmiyordum. "Alastir'in yaptıklarından dolayı onları suçlayamayız" dedim diğer elimle kolunu kavrayarak. "Onların suçu yok."

Casteel birkaç saniye öylece kaldıktan sonra yeniden yanıma oturdu. Elimin altında kasları hâlâ gergindi, Hisa pencerenin yanındaki yerine geri dönerken elini kılıcının kabzasından çekti.

"Nasıl?" diye sordu Casteel boğuk bir sesle. "Ne yaptığını bildiğiniz halde o pislikle dostluğunuzu nasıl sürdürebildiniz?"

Bu...

Bu mükemmel bir soruydu.

Babasının göğsü derin bir nefesle şişti. "Çünkü Atlantia'nın iyiliği için çalıştığını sanıyorduk."

"Bir çocuğun Craven'ların saldırısına uğramasına izin verdi" diye hırladı Casteel. "Bunun Atlantia'nın iyiliğiyle ne ilgisi var?"

"Çünkü Malik gitmişti, sen tahta geçmek istemiyordum ve Malec'in soyundan biri, Yükselmişler'in arasında büyümüş biri, Kan Tacı'nın bir Refakatçisi tarafından yetiştirilmiş biri tahtta hak iddia edebilirdi" dedi annesi, Casteel'in irkildiğini hissettim. "Ayrıca Penellaphe'nin taşıdığı kanın kapsamını bilmesek bile bir Refakatçi'nin Atlantia'nın varisi olan bir çocuğun annesi rolüne bürünmesinin tesadüf olduğuna ne Alastir ne de ikimizden biri inanabilirdi."

Annesi rolüne bürünmesi...

"Tanrılar" diye mırıldandı Kieran bir elini yüzünden geçirerek.

Casteel arkasına yaslandı, bana bakarken çenesinde bir kas gerildi. "Poppy, ben..."

"Sakın. Sakın ha." Casteel'in kolunu bırakarak yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sakın özür dileme. Senin de bir suçun yok. Sen o zaman ağabeyini bulmaya çalışıyordun. Alastir'in ne yapacağından da benim varlığımdan da haberin yoktu. Böyle bir suçu üstlenmeye çalışma. Lütfen."

"Doğru söylüyor oğlum." Babası boğazını temizledi. "Senin suçun yok."

"Peki siz gerçekten bu işten sorumlu olmadığınızı mı düşünüyorsunuz?" dedi Casteel gözlerini gözlerimden ayırmadan.

"Hayır, öyle düşünmüyoruz" dedi annesi sessizce. "Olanlar hoşumuza gitmedi ama karşı da çıkmadık. O zamandan beri bunun suçluluğunu duyuyoruz, duymaya da devam edeceğiz."

"Iliseeum'un yerini gizli tutmak için öldürdükleriniz gibi mi?" Casteel gözlerime bakmayı bırakıp annesiyle babasına döndü. "Bu yüzden de suçluluk duyuyor musunuz?"

"Evet" dedi Kral Valyn, Iliseeum'un yerinin gizli tutulduğunu öğrendiğimize şaşırmışlarsa bile hiç belli etmediler. "Kral olursan sen de içinin kaldırmadığı, rüyalarına giren ve ömrünün sonuna dek kendini suçlu hissedeceğin şeyler yapmak zorunda kalacaksın."

Söylediklerindeki gerçeklik payı karşısında Casteel sustu. Bir saniyeliğine. "Bundan eminim ama halkımdan birinin bir çocuğun zarar görmesine ya da ölmesine yol açan bir işe bulaştığını öğrenirsem bunu yapanı ait olduğu yere, Uçurum'a yollarım. Elime asla böyle bir kan bulaşmayacak."

Keder Kral Vayn'i çevreleyen duvarları delip geçti. "Böyle bir şey olmasın diye dua edeceğim."

"Duaya gerek yok" dedi Casteel soğuk bir sesle, elimi tutup avucumun ortasına bir öpücük kondurdu.

"Bir saniye" diye atıldı Kieran beni irkilterek. "Malec nasıl Penellaphe'nin babası oluyor anlamadım. Malec'e ne olduğunun asla açıklanmadığını biliyorum ama hayatta olmadığına kesin gözüyle bakılıyor, hem de yüzyıllardır. Yoksa neden tahtta hak iddia etmek için geri dönmesin?"

İrkildim. Malec'in babam olmasında bana mantıksız gelen buydu işte. Evet, kimse ona ya da Isbeth'e ne olduğunu bilmiyordu. Ama nasıl hâlâ hayatta olabilirdi?

"Bu yerinde bir varsayımdı" dedi Casteel'in annesi yerinden kalkarak. "Bu yüzden de imkânsız."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Tekrar gelmesi mi?"

"Malec'in on dokuz yıl önce çocuk yapması imkânsız." Kraliçe Eloana elbisesinin etekleri bileklerine dolanarak büfeye gidip içinde kehribar rengi bir içecek olan sürahiyi aldı. "İçki istemediğinizden emin misiniz?"

"Neler oluyor anlamıyorum" dedi Kieran, gerçekten içkiye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

"Ben evliliği feshettikten sonra Malec tahttan indirildi ve ortadan kayboldu" dedi Kraliçe kendine bir kadeh içki doldurup sürahinin kapağını yeniden kapatarak, sırtı bize dönük dururken elleri bir an sürahinin üstünde kaldı. "O zamanlar Yükselmişler'in artan tehdidiyle ve yeni başlamış olan savaşla meşguldüm, ancak yıllar sonra, Valyn'le evlendikten ve İki Krallar Savaşı sona erdikten sonra onu buldum." İçkisinden bir yudum, hatırı sayılır bir yudum alırken omuzları gerilmişti.

"Onu bulmam gerektiğini biliyordum. Aksi takdirde sadece Atlantia için değil kurmaya çalıştığım aile için de sürekli bir tehdit olacaktı. Onu tanıyordum." Bir yudum daha alırken omzunun üstünden bize baktı. Dudakları geri çekilince dişlerinin ucu göründü. "Yaptığımdan dolayı intikam almak isteyecekti. Ben de onu Solis'in derinliklerinde yakalayıp gömdüm."

"O... o kemik bağları mı kullandınız?" diye sordum.

Kraliçe şöyle bir başını salladı. "Bir ilahı öldürmek son derece zordur. Bazıları başka bir ilahın yardımı olmadan bunu yapmanın imkânsız olduğunu söyler." Alastir'in Malec hakkında söylediklerini hatırladım. Diğer ilahların birçoğunu öldürdüğünü söylemişti.

Babam sadece kaotik şiddete ve zinaya yatkın olmakla kalmıyordu, anlaşılan aynı zamanda katildi de.

Tabii babamsa. Kraliçe Eloana henüz bunu açıklamamıştı.

"Bu dört yüzyıl kadar önceydi." Kraliçe kadehi göğsünde tutarak bize döndü. "Ölecek kadar zayıflaması bunun yarısından fazla sürecek olsa da sen doğduğunda ölmüş olacaktı."

Casteel kaşlarını çatarak bana, annesine, sonra da babasına baktı. "Öyleyse Malec nasıl Poppy'nin babası oluyor?"

"Belki de yanılıyorsunuz" dedi Kieran. "Belki de babası Malec değildir."

Kral Valyn başını iki yana salladı. "Başka ilah yok. Malec krallığı zamanında sonuncusunu da öldürdü. Ama sadece bu da değil." Bakışları bana döndü. "Sen gerçekten ona benziyorsun. Aradan birkaç nesil geçmiş olamayacak kadar çok benziyorsun."

Ağzımı açtım ama ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Dün o çocuğa yaptığın şey var ya?" dedi Casteel'in annesi. "Duyduğumuza göre çocuk kurtarılamayacak durumdaymış. Bunu Malec de yapabiliyordu."

"Ama nadiren mi yapıyordu?" dedim Alastir'in dediğini tekrarlayarak.

Kraliçe başını salladı. "Daha gençken, daha az hırçınken, hayattan da ölümden de o kadar sıkılmamışken." İçkisinden bir yudum daha aldı, kadehin neredeyse boşalmak üzere olduğunu fark ettim. "Aslında Malec benim hayatımı kurtardı. Zaten öyle tanıştık." Kraliçe yutkunurken Casteel'e baktım, bunu bildiğinden emin değildim. "Başka hiçbir ilah bunu yapamaz. Sadece Nyktos'un kanını taşıyanlar yapabilir. Onun kanını taşıyan da sadece Malec'ti. Malec Nyktos'un torunuydu. O kadar güçlü olmasının nedeni de buydu. Bu senin de bu kadar güçlü olmanı kısmen açıklıyor, Nyktos büyük büyükbaban olduğu için."

"Bunun yanısıra Malec en yaşlı ilahtı." Casteel'in babası öne eğilerek avucuyla sağ dizini ovaladı. "Diğerleri torunların çocukları, tanrılardan doğanlar."

Bu da demek oluyordu ki eğer Casteel'le çocuklarımız olursa... bir zamanlar Atlantia'yı yöneten ilahlar gibi olacaklardı. Belki Casteel'in ilkel soyu yüzünden o kadar güçlü olmayacaklardı ama yine de... güçlü olacaklardı.

Şu anda bunu düşünemiyordum bile. "Ama Nyktos'un iki çocuğu varmış" dedim büyük gri kedilerin olduğu resmi hatırlayarak. "İkisinin tek bir çocuğu mu varmış?"

Kraliçe başını salladı.

"Öyleyse Malec nasıl Penellaphe'nin babası oluyor, hâlâ anlamadım" dedi Kieran, ben de anlamamıştım.

"Malec nerede gömülü?" diye sordu Casteel.

Annesi babasının oturduğu yere yürüdü. "O arazinin büyük kısmı geçen yıllar içinde değiştiğinden şu anda o bölgeye ne ad verildiğini bilmiyorum. Ama bulmak zor olmaz. Nyktos'un Odalarında yetişen ve şimdi Skotos Dağlarını saranlar gibi kan rengi ağaçlar gömülü olduğu toprakları gösterecektir."

Nefesim kesildi. "Masadonya yakınındaki Kan Ormanı."

Casteel bana, sonra da Kieran'a baktı. "Bir şeyi hep merak ettim. Başkent senin için daha güvenliyken Kan Tacı seni neden Masadonya'da yaşamaya gönderdi?"

Bunu ben de merak ediyordum.

"Çünkü Penellaphe'nin kanı Yükselmişler için fazla cazipti ve tacın güvendiği birinin yanına yerleştirilecekti" dedi Casteel'in babası, midem bulanmaya başlamıştı.

"Kan Tacı'nın kararına dair ciddi şüphelerim vardı ama Teerman'lara güvendilerse bu şaşırtıcı bir bilgi eksikliği olduğunu gösteriyor" dedi Casteel parmaklarıyla avucumun ortasını okşayarak.

"Ama kanımı hiç içmediler" dedim. "Hatırladığım kadarıyla."

"Hayır ama seni suitimal ettiler." Sesi sertleşti. "İkisi arasında pek fark göremiyorum."

"Bunu duyduğuma üzüldüm" dedi Kraliçe Eloana şimdi boşalmış olan kadehini kanepenin yanındaki masaya koyarak.

"Şey..." Aklıma bir şey gelince midem iyice bulandı. "Ileana veya Jalara, Malec'in nereye gömüldüğünü öğrenmiş olabilir mi?"

Kral Valyn derin derin içini çekince her yerim daha da gerildi. "Bence öğrendiler. Malec'in baban olmasının tek mantıklı açıklaması bu."

Gözlerimi onlara diktim.

Casteel'in parmakları hareketsiz kaldı. "Yükselmişler'in Malec'i dirilttiğini mi söylemeye çalışıyorsun? Çünkü ondan bahsettiklerini hiç duymadım."

"Bunu yapmak için onu ölmeden bulmuş olmaları gerekirdi" dedi babası. "Ama oraya gömüldüğünü öğrenmeleri sadece bir-iki yüzyıl sürse bile onu kendine getirebilmek için çok fazla Atlantisli kanı gerekirdi. O zaman bile... aklı başında olmazdı.

Yüzyıllar bile geçse böyle bir şeyden sonra kendine geleceğini sanmıyorum."

Tanrılar.

Diğer elimi ağzıma bastırdım. Bu sözlerde öyle dehşet verici anlamlar saklıydı ki konuşamıyordum.

"Peki diriltildiğinden ne zaman şüphelenmeye başladınız?" diye sordu Casteel usulca.

"Penellaphe'yi Odalarda gördüğümüz zaman. Alastir'in söylediklerini kendi gözlerimizle gördüğümüz zaman" dedi annesi. "Seninle hemen konuşacaktım ama..."

Ama vakit olmamıştı.

Kapıldığım korkunç panik yüzünden nefes alamıyordum. Kalbim deli gibi atarken kendimi toplamaya çalışıyordum. Bunların hiçbiri kim olduğumu değiştirmiyordu. Bunların hiçbiri kim olacağımı değiştirmiyordu. Sonuçta bunlar sadece isimler ve hikâyelerdi. Beni anlatmıyorlardı.

Şimdi biraz daha rahat nefes alabiliyordum.

"Malec'in diriltildiğinden emin olmanın tek yolu Kan Ormanı'na gitmek" dedi Kieran. "Oradaki Craven'ları ve ormanın Solis'in derinliklerinde olduğunu düşünürsek bu da neredeyse imkânsız."

"Bu neye yarar ki?" dedim kurda bakarak. "Sadece zaten bildiğimiz şeyi doğrulamış oluruz."

Kieran bir an düşündükten sonra başını salladı.

"Neden kan ağacı?" diye sordum Casteel'in annesiyle babasına bakarak. "Neden kanımın döküldüğü ya da Malec'in gömüldüğü yerde bu ağaçlar bitiyor? Dağlarda neden değiştiler?"

"Aios ağaçları... bir zamanlar kırmızı yapraklıydı" dedi Kraliçe Eloana. "Atlantia ilahlar tarafından yönetilirken. Malec tahttan indirilince altın sarısına dönüştüler."

"Ve Casteel seni Yükselttiğinde içinde bir şeyin değiştiğini düşünüyoruz. Belki... yeteneklerinin geri kalanındaki kilit açıldı ya da bir döngü tamamlandı" dedi Valyn. "Hangisi olursa olsun bizce ağaçların değişimi şimdi bir ilahın tahta aday olduğuna işaret ediyor."

"Yani... ağaçlar kötü bir şeyin habercisi değil mi?" diye sordum.

Kraliçe Eloana hafifçe gülümseyerek başını iki yana salladı. "Hayır. Onlar hep tanrıların kanını temsil etmiştir."

"Yükselmiş'e dönüşmememin nedeni de bu mu? Tanrıların kanı yüzünden ya da... asla ölümlü olmadığımdan mı?"

"Asla ölümlü olmadığın için" dedi Kral Valyn. "Annen kim? Hangi soydan? İlkel soydan ya da diğer soyların birinden olmalıydı, belki de bildiğimiz kadarıyla yok olmuş soyların birinden. Hem hayli yaşlı olması gerekti, neredeyse Malec kadar yaşlı."

Coralena'nın gerçek annem olup da Yükselmişler'in ne yaptığını bilmemesinin ve olanlarda rol almamasının imkânsız olduğunu fark ederek yavaşça başımı salladım. Herhangi bir Atlantislinin buna razı olacağını düşünemediğimden bundan şüphem vardı.

Kan Tacı Yükselmişler için fazla cazip olduğumdan beni oradan uzaklaştırdıysa başkentte uzun süre hayatta kalacağımdan da şüpheliydim.

"Bu mümkün" dedi Kieran Casteel'e bakarak. "Öyle değil mi? Kan Tacı'nın elinde başka bir Atlantisliyi esir tutması?"

"Genelde yarı-Atlantislileri, en azından ben öyle duydum" dedi Casteel boğuk bir sesle. "Ama belki de ben bilmiyorumdur ya da... kadını başka bir yerde tutuyorlardı."

Bu gerçekse annem... hamile kalmaya mı zorlanmıştı? Aklını kaçırmış bir ilahın tecavüzüne uğrayıp hamile mi kalmıştı?

Tanrılar.

Ellerim titriyordu, bu kez Casteel elini gevşettiğinde elimi çektim. Avuçlarımı dizlerime sürdüm.

"Bunu sormaktan nefret ediyorum ama" diye fısıldadı Casteel, yine de odadaki herkes onu duyabiliyordu. "İyi misin?"

"Kusacak gibiyim" dedim. "Ama kusmam."

"Kussan da sorun değil."

Boğuk bir kahkaha attım. "Ayrıca maskeli Görünmezler'in dediği gibi Ölüm ve Yıkım Getiren'e dönüşmemin gayet mümkün olduğunu hissediyorum." Casteel'e baktım. "Kan Tacı'nı yok etmek istiyorum." Gözlerim yaşlarla dolu. "Bunu yapmam gerek."

Casteel gözlerime bakarken Kraliçe Eloana da bizi izliyordu. Casteel başını salladı. Bir şey söylemedi ama bakışında sessiz bir yemin vardı.

Birkaç dakika kendimi toplamaya çalıştıktan sonra yeniden konuşmayı başardım. "Eh, hiç değilse artık bana tanrıça demeyi bırakırsın. Ben sadece bir... ilahım."

Az sonra Casteel'in yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. İki gamzesi de ortaya çıkmıştı. "Sen benim için daima tanrıça olarak kalacaksın."

Yanaklarımın kızardığını hissederek arkama yaslandım. Kafamda yüzlerce soru dolanıyordu ama öne çıkan iki soru vardı. "Hiç Tanrıça Penellaphe'nin kemiklerine yazılmış, Atlantia'yı yok edecek büyük bir kötülükten bahseden bir kehanet duydunuz mu?"

Casteel'in annesi ve babası alnımdan üçüncü bir kol çıkıp onlara el sallamış gibi aval aval bana bakıyordu. Şaşkınlığını ilk yenen annesi oldu. Boğazını temizledi. "Hayır. Bizde kehanet yoktur."

"Ama bu kehanet ilgimi çekti doğrusu" diye mırıldandı Kral Valyn.

"Çok aptalca" dedi Kieran.

"Evet." Devam etmeden önce Casteel'e baktım. "İlahlar şeye... kana ihtiyaç duyar mı? Casteel bana kanını verdikten sonra uyandığımda kana ihtiyaç duymuştum ama ondan sonra bir daha hiç duymadım."

Kral Valyn bir kaşını kaldırdı. "Bildiğim kadarıyla ilahların beslenmesi gerekmez." Karısına baktı, Kraliçe başını salladı. "Diğer yandan, uzun zaman önce tanrıların yaralandıklarında ya da fiziksel olarak kendilerini fazla zorladıklarında beslenme ihtiyacı duyduklarını okumuştum. Duyduğun kan açlığı çok fazla Atlantisli kanı almandan kaynaklanmış olabilir" dedi Kral kaşlarını çatarak. "Bu bir defaya mahsus da olabilir, zorunluluk haline de gelebilir."

Casteel hafifçe gülümserken başımı salladım. Kan içme düşüncesi bana hâlâ tuhaf geliyordu ama alışabilirdim. Çaktırmadan Casteel'e baktım. Onun alışacağına şüphem yoktu.

Casteel'in annesi gözlerime baktı. "Biraz yürümek ister misin? Benimle."

Casteel yanımda kaskatı kesildi, kalbim tekler gibi oldu. "Bilemiyorum" dedi Casteel.

Annesinin içinde canlı ve şiddetli bir keder baş gösterdi. "Ben sadece gelinimi tanımak istiyorum. Kötü bir niyetim ya da verecek başka şoke edici bir haberim yok."

Yoktu, en azından Kraliçe'de bir düşmanlık ya da korku sezmiyordum, sadece üzüntü ve belki bir parça da azim. Casteel'in annesiyle yalnız kalmaya hazır olduğumdan emin değildim. Düşüncesi bile göğsümde et yiyen yüzlerce kelebek varmış gibi hissetmeme neden oluyordu ve bu da kafamda bir an için hayli rahatsız edici bir görüntü canlandırmıştı.

"Söz veriyorum" dedi annesi. "Benden korkmasını gerektirecek bir şey yok."

"Korkmuyorum" dedim, Kraliçe bana baktı. "Sizden hiç korkmuyorum."

Gerçek buydu. Gergindim ama bu korkmakla aynı şey değildi.

Kraliçe bir müddet yüzüme baktıktan sonra gülümsedi. "Korkmanı beklemezdim zaten. Oğlum sadece kendisi kadar cesur birini eş olarak seçerdi."

* * *

Atlantia Kraliçesi'yle birlikte iki yanında mavimsi-mor çiçeklerin uzandığı fildişi rengi taşlarla döşenmiş yolda yürüyorduk. İlk bakışta öyleymiş gibi görünsek de yalnız değildik. Hisa ve başka biri belli bir mesafeden bizi takip ediyordu. Kieran da peşimizden geliyordu, ayrıca yola ilk çıktığımızda gözüme bir siyahlığın iliştiğinden de emindim. Lyra olsa gerekti, çalılıkların ve ağaçların arasından ilerliyordu.

"Oğlum... sana karşı çok korumacı" dedi Kraliçe Eloana.

"Evet" dedim. Annesiyle yürümeyi kabul etmem Casteel'in pek de hoşuna gitmemişti. Endişeliydi, sanırım annesinin beni kıracak

belki de altüst edecek bir şey söylemesinden korkuyordu. Ama annesinin bana hemen dostluk göstermesini beklemiyordum, ayrıca her an altüst olmanın eşiğinde yaşamaya da alışmıştım.

Öğrendiklerimden daha şoke edici ne söyleyebilirdi ki? Yürüyebilmem ve başka şeyler düşünebilmem zaten altüst olmanın da ötesine geçtiğimin deliliydi.

"Gerçi bana kendini fazlasıyla koruyabilirmişsin gibi geliyor" dedi Kraliçe gözlerini ileri dikerek.

"Doğru."

Kraliçe'ye bir göz atınca hafifçe gülümsediğini gördüm. "Bahçeleri seviyorsun?" diye sordu ama bu, sorudan çok bir tespit gibiydi.

"Evet. Bence son derece..."

"Huzurlu?"

"Evet." Hafifçe gülümsedim. "Sizce?"

"Tanrılar, hayır." Bir kahkaha attı, gözlerimi kırpıştırdım. "Ben biraz fazla... Valyn ne diyordu bakayım? Çiçeklerde ve yeşilliklerde huzur bulamayacak kadar *telaşlı* biriyim. Bu bahçeler" dedi koluyla etrafını işaret ederek, "Kirha bitkilerden iyi anladığı ve bana acıdığı için güzel. Saatlerce solmuş çiçekleri ayıklamaktan zevk alıyor, ben de saatlerce onun dikkatini dağıtmaktan zevk alıyorum."

"Bugün nihayet Kirha'yla tanıştım" dedim. "Çok nazik davrandı."

Kraliçe başını salladı. "Kirha öyledir."

Derin bir nefes aldım, "Ama benimle konuşmak istediğiniz konunun Kirha olduğunu sanmıyorum."

"Hayır." Kraliçe bana baktı, gözleri yüzümde gezindikten sonra tekrar yola döndü. Birkaç dakika geçti. "Normal ve gündelik şeylerden konuşalım isterdim ama bugün öyle olmayacak. Bakire iken senden haberdar olduğumuzu bilmeni istedim, daha Alastir dönüp Casteel'in seninle evlenmeyi düşündüğünü haber vermeden önce. Casteel'in yıllar önce tanıştığı çocuk olduğun için değil. Sadece ortada Kan Tacı'nın tanrılar tarafından Seçilmiş olduğunu iddia ettiği küçük bir kız olduğu için. Kuşkusuz asıl dikkat kesildiğimiz, aldığımız haber değildi. Bunun Yükselmişler'in iddialarını, Ayin gibi etkinliklerini güçlendirmek için başvurduğu bir taktik olduğunu düşündük."

"Benden önce başka bir Bakire olduğu söyleniyor" dedim biraz düşündükten sonra. "Adı bilinmiyor, söylenenlere göre onu Karanlık Olan öldürmüş."

"Karanlık Olan mı?" dedi Kraliçe düşünceli düşünceli. "Oğluma böyle mi diyorlar?"

"Evet ama onu Casteel'in öldürmediğini biliyorum. Aslında öyle bir Bakire'nin gerçekten olup olmadığından bile emin değilim."

"Ben hiç duymadım. Tabii bu olmadığı anlamına gelmez" dedi Kraliçe, şimdi pelesenk ağaçlarına yaklaşıyorduk. "Carsodonia'da mı büyüdün?"

Ellerimi önümde kavuşturarak başımı salladım. "Annem ve babam öldükten sonra, evet."

"Annenle babanın ölümüne çok üzüldüm." Kraliçe sağa dönerken duyularıma empati akıyordu. "Seni büyüten onlardı, onları hatırlıyorsun. Onlar senin annen ve baban Penellaphe."

"Teşekkür ederim." Boğazıma bir yumru oturdu, başımı kaldırıp bulutsuz, mavi gökyüzüne, sonra da Kraliçe'ye baktım. "Eminim Kraliçe Ileana'nın yanında uzun yıllar geçirdiğimi biliyorsunuzdur."

Kraliçe, "Ileana" diye tekrarlarken dudakları gerildi. Burun delikleri nefretle açıldı. "Kan ve Kül Kraliçesi."

28. BÖLÜM

Birden durdum, bütün vücudumu bir ürperti sarmıştı. "Ne?"

Atlantia Kraliçesi bana döndü. "Adı Kan ve Kül Kraliçesi."

Bunu şimdiye dek hiç duymadığım gibi mantıklı da gelmemişti. "Ama bu adı Alçalmışlar ve Atlantisliler..."

"Kullanıyor? İlk kullanan biz değildik, tıpkı o maskeleri ilk kullananların Alçalmışlar olmaması gibi" dedi Eloana. "Kan Tacı hanedanlık sürmeye başladığında kanın gücüne ve yıkımdan sonra geriye kalana atıfla kendilerine Kan ve Kül Kraliçesi ve Kralı dediler."

"Ben... bunu bilmiyordum" dedim.

"Bu kelimeler –bu unvan– bizim için önemli çünkü Yükselmişler'in eline düşenlerin kanından ve yarattıkları yıkımın küllerinden hep yeniden doğacağımızı anlatıyor." Başını yana eğdi. "Bize ne yapmaya kalkarlarsa kalksınlar yenilmeyeceğimiz anlamına geliyor. Bu yüzden de yeniden doğacağız."

Kraliçe yeniden yürümeye başladı, peşinden giderken söylediklerini düşünüyordum. "Alçalmışlar'ın ve Atlantislilerin neden böyle dediğini Yükselmişler biliyor mu peki?"

Kraliçe'nin yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Biliyorlar, ayrıca unvanlarını alıp bambaşka bir anlam yüklediğimiz için son derece rahatsız olduklarına eminim." Kraliçe'den taşan memnuniyeti hissedince sırıttım. "Bu unvanı hiç duymamış olmanın nedeni bu. Yaşayan ölümlülerin çoğunun, hatta Yükselmişler'in bazılarının da duyduğunu sanmıyorum. Birkaç yüzyıl önce kullanmayı bıraktılar, ilk Alçalmışlar bu kelimeleri kullanarak arkalarında izlerini bı-

raktığı dönem. Unvandan uzaklaşmaya çalıştılar ama oldukları şey gerçekten de bu." Kraliçe gözlerime baktıktan sonra yine yürümeye başladı. "Annenle babanın öldüğü, sana da şu yara izlerini bırakan o saldırı var ya? Hayatta olduğun için çok şanslısın."

Konu birden değişince afalladım. "Evet" dedim, sonra aklıma bir şey geldi. "Sizce soyum yüzünden mi hayatta kalabildim?"

"Sanırım" dedi Kraliçe. "Atlantisliler genç yaşlarda neredeyse ölümlüdür ama... Sen farklısın. İlah kanının ağır bastığı belli, seni o korudu."

"Ben..."

"Ne?" Devam etmediğimi görünce bana şöyle bir baktı.

"Hayatımın büyük kısmını o gece nasıl hayatta kalabildiğimi düşünerek geçirdim, neden... Bakire olarak seçildiğimi. Şimdi nedenini bildiğime göre soracak daha çok sorum var çünkü bana çok yalan söylendi" dedim. "İdrak etmekte biraz zorlanıyorum."

"Ama tam da bunu yapıyor gibisin."

"Çünkü başka seçeneğim yok. Bunu inkâr edecek değilim. Kan Tacı'nın beni yaratmak için neler yapmış olabileceğini düşününce midem bulanıyor." Tüm bunları neden yaptıklarını düşünmek de beni korkutuyordu. Ama şimdi bunu düşünmemeliydim. "Sadece annem olacak kişiye değil, Malec'e de. Onun iyi bir adam olmadığını biliyorum ama o da bir insan" dedim. "Yine de kendimi... kopmuş hissediyorum. Onlar için üzülüyorum, onları anlıyorum ama bana yabancılar ve bu kim olduğumu değiştirmiyor. Alastir de Görünmezler de neye inanırsa inansın. Ben damarlarımda akan kandan ibaret değilim."

"Hayır" dedi Kraliçe bir müddet sonra. "Öyle olduğunu düşünmüyorum."

"Gerçekten mi?" deyiverdim şaşkınlıkla.

Kraliçe'nin dudaklarında yine hafif bir gülümseme belirdi. "Ben ilahları hatırlıyorum Penellaphe. Çoğu her tür kötülüğe meyilli olsa da hepsi böyle değildi. Ya diğerleri? Onlar da tanrılar gibi uykuya yatmış olsaydı kim bilir ilahlara ne olacaktı? Asla bilmeyeceğiz. Ama Malec... o kötü bir adam değildi Penallaphe."

Malec'in benim için bir yabancıdan başkası olmadığını söylesem de bir yandan merak duyuyor, babam olan adam hakkında daha fazlasını öğrenmek istiyordum. Öz babam hakkında. "Öyle mi?" dedim sonunda.

Kraliçe başını iki yana sallarken saçları güneş ışığında mavisiyah parıldadı. "Kötü bir hükümdar değildi. Uzun süre doğru ve adil davrandı. Ayrıca çok cömert ve nazik olabiliyordu. Bana hiç kötü davranmadı, bilerek gaddarlık da yapmadı."

"Sadakatsizlik etti. Defalarca" dedim ve ânında düşündüklerimi kelimelere döktüğüme pişman oldum. "Özür dilerim. Öyle demeye..."

"Özür dilemene gerek yok" dedi Kraliçe hafifçe gülerek. "Sadakatsizlik yaptı evet, hem de defalarca. Adamın iki kafası vardı, eminim en çok hangisini kullandığını tahmin edebilirsin."

Ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı, sonra gözlerim kocaman açıldı.

"Ama tanıştığımızda böyle değildi. Sonlara doğru içindeki... çalkantıyı görmeye başladım. Metresiyle yaptıklarından da önce başlayan bu huzursuzluğun nedeni, Malec'in başka bir şeye dönüşmeye başlamasıydı. Ne olmuştu, onu ne değiştirmişti de artık benimle ve kurmaya çalıştığımız hayatla yetinmez olmuştu bilmiyorum. Her zamanki yüce gönüllülüğü ve nezaketi neden kaybolmuştu? Ama biliyorum ki benim suçum yoktu, kendini neden başkalarının kollarında bulmaya çalıştığını düşünmeyi çoktan bıraktım. Söylemeye çalıştığım şey babanın bir canavar olmadığı Penellaphe. O bir ilahtı, hem de ilahların en güçlüsüydü. Yine de kaybolmuş bir erkekti."

Kraliçe'ye duyduğum saygı artmıştı. İstese Malec'i rahatça kötüleyebilirdi. Yapsaydı onu suçlamazdım. Ama onun iyi yanları da olduğunu bilmemi istemişti. Şimdi daha rahat nefes alıyordum. Yaptığı şeyi Kraliçe'nin tahmin edemeyeceği kadar takdir ediyordum.

Ama bu aklıma başka bir soruyu getiriyordu. "Peşine düşüp onu bulduğunuzu söylemiştiniz..."

"Çünkü benden intikam almaya kalkacaktı. Atlantia'dan. Konsey Yükselttiği metresinin icabına bakmasını istediğinde kendini ihanete uğramış hissetti. Ben evliliği feshedip Konsey'in desteğiyle tahtı ele geçirince iyice bilendi. Buna inanamadı." Bir ilahın, Nyktos'un torununun alt edilebileceğine inanamadı." Kraliçe incecik bir saç tutamını yüzünden geriye itti. "Sonunda... aramız iyice açıldı. Geri gelecekti ve yaptıklarından sonra artık krallık etmeye uygun değildi."

"Peki sizce Casteel uygun mu?" diye sordum daha önce kapattığım konuyu tekrar açma pahasına. "O da Malec'in yaptığını yaptı. Vampire dönüşmeyeceğimi bilmiyordu."

Lavanta ve kırmızı amber çiçeği çalılarının yanından geçiyorduk, Kraliçe gözlerime baktı. "Bence vampire dönüşseydin Casteel tahta geçmeye kalkışmazdı. Oğlumu tanırım. Seni alıp giderdi, ne senin hayatını ne de Atlantia'yı riske atardı. Malec hem Atlantia'yı hem de vampir metresini istedi. Casteel'in göze aldığı risk beni rahatsız etse de ikisi aynı şey değil."

Haklıydı. İkisi aynı şey değildi. Casteel'in ne yapacağı konusunda da haklıydı.

Gerçi vampire dönüşmüş olsaydım Casteel herhalde gitmeden önce birçok kişinin işini bitirirdi.

Sessizliğe gömüldük, Kieran mor ve mavi çiçeklerin arasından bizi takip ediyordu. Görünmemeye çalışıyorduysa bile başaramıyordu. Kraliçe Eloana nereye baktığımı fark etti. "Birkaç adım ötende hep birilerinin olmasına alışman gerekecek."

Gözlerimi ona çevirdim. "Bakire iken bir sürü gölgem vardı."

"Oğlum da onlardan biriydi." Taş bir sıranın üstünde kemer oluşturan açık pembe çiçekli bir fundanın önünde durdu.

"Evet."

"Otursak olur mu?" diye sordu Kraliçe. "Göründüğümden çok daha yaşlıyım ve birkaç gecedir doğru düzgün uyumuyorum."

Tam olarak kaç yaşında olduğunu merak ederek oturdum.

"Sana bir şey soracağım" dedi yanıma oturarak. "Sen ve Casteel..." İçini çekti ama hissetmiştim. Nefesini yavaşça salarken şid-

detli bir acıya kapıldığını hissetmiştim. "Malik'i bulup kurtarmayı mı planlıyorsunuz?"

Benimle bu yüzden baş başa konuşmak istemişti. Tam cevap verecekken yalan söylemekten vazgeçtim çünkü yalan söylemem için bir neden yoktu. Casteel ve ben artık aradığımız şeyi bulmak için birbirimizi seviyormuşuz numarası yapmıyorduk. Birbirimizi seviyorduk ve bu, neye inandığımızı ya da neyi başarmak istediğimizi değiştirmiyordu. Ne var ki Kraliçe'nin duygularına odaklandığımda acısı genzimde keskin, buruk bir tat bırakınca daha fazla üzülmesini istemedim.

Ama Casteel'in annesiyle düşmanca olmayan bir ilişki kurmak istiyorsam bu ilişkiyi yalanların üzerine inşa edemezdim. "Evet, Malik'i bulup kurtarmayı planlıyoruz."

"Oğlum seni bunun için mi kaçırdı yani?" diye sordu, kehribar gözleri parıl parıldı, fazla parlak. "İlk başta? Seni kaçırmıştı ya?"

Başımı salladım. "Beni pazarlık kozu olarak kullanmayı planlıyordu, zaten başlangıçta evlenmeye bu yüzden razı olmuştuk."

Kraliçe başını hafifçe yana eğdi. "Neden razı olmuştun?"

"Çünkü ağabeyimi görmem, neye dönüştüğünü öğrenmem gerekiyordu. Yalnız olmaktansa Casteel'le birlikte hareket edersem bunu başarma şansım artacaktı" diye itiraf ettim. "İlk başta onunla evlenmeye bu nedenle razı oldum, ayrıca Ian'la aramızda kan bağı olup olmaması benim için önemli değil. O benim ağabeyim. Önemli olan da bu."

"Haklısın. O senin ağabeyin, tıpkı annen ve baban bildiklerin gibi." Kraliçe bir müddet sustu. "Ağabeyini nasıl bulmayı umuyorsun?"

Sorusu Casteel'in sorduğuna öyle benziyordu ki hafifçe gülümsedim. "Hatırladığım gibi bulmayı umuyorum, nazik, korumacı, sabırlı ve komik. Hayat ve sevgi dolu."

"Ya öyle olmazsa?"

Bir anlığına gözlerimi kapadım. "Ian'ı tanıyorum. Eğer soğuk ve ölümsüz bir şeye dönüştüyse, çocukları ve masumları avlayan birine? Bu onu yavaş yavaş öldürür, gerçek benliğinden içinde kalanları öldürür. Böyle bir şeye dönüşmüşse onu huzura erdiririm."

Kraliçe Eloana bana öyle bir baktı ki saygıya benzettiğim bir şey kederini delip geçti. Bunun yanı sıra empatinin sıcak vanilya tadını alıyordum. "Bunu yapabilir misin?" diye sordu sessizce.

"Yapmak istediğimden değil." Rüzgârda sallanan çiçekleri izledim. "Yapmam gerektiği için."

"Ya şimdi? Planın hâlâ bu mu?"

"Evet" dedim ama orada durmadım. "Ama amacımıza ulaşmak için birbirimizi seviyormuş numarası yapmıyoruz Majesteleri. Oğlunuzu gerçekten seviyorum, onun da beni sevdiğini biliyorum. Kendi seçtiğim ilk şey Casteel derken yalan söylemiyordum. O..." Boğazımdaki düğümü bastırmaya çalışarak gülümsedim. "O benim her şeyim, onun için her şeyi yaparım. Hislerimiz tam olarak ne zaman değişti bilmiyorum ama adının Hawke olmadığını öğrenmeden uzun zaman önce birbirimize âşık olmuştuk. Tüm bunlar bu noktaya nasıl geldiğimizi, yalanları ve ihanetleri değiştirmez. Ama şu anda buradayız, önemli olan da bu."

Kraliçe yutkundu. "İhaneti için onu gerçekten bağışladın mı?"

Bir müddet düşündüm. "Bağışlamaya fazla önem verildiğini düşünüyorum, oysa unutmak bağışlamaktan çok daha zordur. Anlayıp kabullenmek bağışlamaktan çok daha önemlidir" dedim. "Casteel'in neden yalan söylediğini anlıyorum. Bu, yalan söylemesini onayladığım, sorun olarak görmediğim anlamına gelmiyor ama yine de kabullendim ve yoluma devam ettim. İkimiz de her şeyi kabullendik."

Kraliçe başını sallayarak önüne baktı. Bu bana inandığı anlamına mı geliyordu bilmiyordum. Duyduğu acı olası diğer hislerini gölgeliyordu. Birkaç dakika geçti. "Sence Malik yaşıyor mu?"

"Casteel yaşadığına inanıyor."

Kraliçe dikkatle yüzüme baktı. "Malik'in yaşadığına inanıyor musun diye sordum. Oğlum inanıyor mu diye değil."

Kaskatı kesildim, bahçede Kieran'ın sırtı bize dönük beklediği yere baktım. "Yaşıyor olsa gerek. Yaşamasını Casteel ya da aileniz için istediğimden değil ama başka türlü ağabeyim nasıl Yükselmiş olabilir ki? Ellerinde başka bir Atlantisli tutsak olduğundan tama-

men emin değiliz" dedim muhtemelen gerçek annem olan isimsiz ve yüzünü bilmediğim kadını düşünerek. "Ayrıca Düşes Teerman da Malik'in yaşadığını iddia etmişti. Çok güvenilir bir kaynak olduğu söylenemez ama bence gerçeği söylüyordu. Yalnız..."

"Ne?" dedi Kraliçe ben susunca, içinde bir umudun baş gösterdiğini sezdim.

"Onu ne durumda bulacağımızı bilmiyorum." Parmaklarımı kucağımda birbirine kenetleyip Eloana'dan gelen acı dalgasına dayanmaya çalıştım. Kraliçe'ye bakınca gözlerim yanmaya başladı. Kraliçe titreyen dudaklarını birbirine bastırdı. "Özür dilerim. Neler hissettiğinizi hayal dahi edemem. Ağabeyimi ve büyük ihtimalle en iyi dostumu dönüştürdüklerini bilmek zaten yeterince zor. Ama bu farklı. Çok özür dilerim."

Kraliçe içine soluk yerine cam kırıkları çekiyormuş gibi nefes aldı. "Hayattaysa ve bu kadar uzun zamandır ellerindeyse?" Bir an gözlerime baktıktan sonra başını gökyüzüne çevirdi. "Belki de diğer türlüsü daha iyidir..."

Cümlesini tamamlamadı ama gerek de yoktu. "Yani ölmüş olması."

Omuzları sarsılırken hızlı hızlı gözlerini kırpıştırdı. "Ne korkunç bir düşünce, değil mi?" Elini göğsüne bastırarak birkaç kez yutkundu. "Hele ki bir annenin çocuğu için bunu dilemesi çok korkunç."

"Hayır. Sadece... gerçek" dedim, Kraliçe gözlerini yüzüme dikti. "Böyle düşünmeniz onu sevmediğinizi, önemsemediğinizi ya da yaşamasını istemediğinizi göstermez."

"Bir yanımın Vadi'ye geçmiş olsun diye dua ettiğini bile bile bunu nasıl söyleyebilirsin ki?"

"Duyguları okuyabildiğimi biliyorsunuz" dedim, Kraliçe'nin dudakları birden büzüldü. "Acınızı hissedebiliyorum ama umudunuzu ve oğlunuza duyduğunuz sevgiyi de hissettim. Bunun gerçek olduğunu biliyorum" dedim dikkatle gözlerine bakarak. "Bence sevdiğin birinin huzura ermesini dilemekte bir yanlışlık yok. Ağabeyimi seviyorum. Yapmak zorunda kalabileceğim hiçbir şey bunu değiştiremez."

"Hayır" diye onayladı Kraliçe yumuşak bir sesle. "Sadece onu ne kadar sevdiğini ispatlar."

Başımı salladım. "Aynısı Malik'le sizin için de geçerli."

Kraliçe birkaç saniye hayretle yüzüme baktı, sonra yüzünde kırık dökük bir gülümseme belirdi. "Teşekkür ederim" diye fısıldadı hafifçe koluma vurarak. "Teşekkür ederim."

Ne diyeceğimi bilemediğimden sustum. Sadece kendini toplayışını izledim. Kraliçe Eloana bir kez daha yutkunduktan sonra derin derin iç geçirdi. Şimdi acısı azalmış, ilk zamanlarda Casteel'de hissettiğim seviyelere geri dönmüştü. Yüzüne sakin bir ifade yerleşirken boğazını temizleyerek başını hafifçe havaya dikti. Buna tanık olmak büyüleyiciydi çünkü acısının ne kadar derin ve korkunç olduğunu biliyordum.

Casteel'in annesi beni hiçbir zaman derinden sevmeyebilirdi, hiç yakınlaşmayabilirdik; ama bu, inanılmayacak kadar güçlü bir kadın olduğu, insanda yalnızca saygı ve hayranlık uyandırdığı gerçeğini değiştirmiyordu.

"Ee" dedi ellerini kucağında birleştirerek, "oğlum ve sen bunu nasıl başarmayı planlıyorsunuz?"

"Kan Tacı'na ültimatom vereceğiz. Casteel'in ağabeyini bırakacaklar, daha fazla vampir yapmaya ve onları beslemek isteyenleri öldürmeye son verecekler, ayrıca New Haven'ın doğusundaki toprakların kontrolünü Atlantia'ya bırakacaklar." Kraliçe'nin bunların ne kadarını bildiğinden emin değildim. "Reddederlerse savaş açılacak."

Kraliçe yakındaki bir gül çalısında daldan dala zıplayan mavi kanatlı minik bir kuşu izliyordu. "Sence Kan Tacı buna yanaşacak mı?"

"Yükselmişler'in zeki olduğunu ve Solis üzerindeki kontrollerinin sadece yalanlar ve korku üzerine kurulduğunu bildiklerini düşünüyorum. Solis halkına benim tanrılar tarafından Kutsanmış ve Seçilmiş biri olduğumu söylediler. Ayrıca insanlara Atlantia'nın yine bu tanrılar tarafından terk edildiğini söylediler. Eminim Solis halkına Atlantisliler hakkında ne dendiğini biliyorsunuzdur, öpücüğünüzün Craven'ların yaratan bir lanet olduğunu söylüyorlar."

Gözlerini devirdiğini görünce kendimi tutamayıp gülümsedim. "Atlantia Prensi'yle evliliğim bunun doğru olmadığını ispatlayacak. Yalanlarının çatırdamaya başlamasına neden olacak. Solis halkı söylenenlere inanıyor çünkü gerçeği görmelerine asla izin verilmedi. Biz bunu değiştireceğiz. Yükselmişler'in hiç şansı yok."

"Peki bu sahip oldukları güçten vazgeçmelerine yetecek mi? Kan emmeye ve diğerlerini dönüştürmeye son vermelerine?"

Öyle olmasını umduğumu söylersem herhalde fazla güven vermemiş olurdum. "Yükselmişler yaşamak istiyorsa yetecek."

"Kraliçe ve Kral da buna dahil mi?" diye sordu Kraliçe. "Hayatta kalıp güçlerini korumaya devam mı edecekler?"

"Hayır. Koşullarımızı kabul etseler de böyle bir şey olmayacak" dedim profilden yüzünü inceleyerek. Solis Kraliçesi'yle geçmişimi bilip bilmediğinden haberim yoktu. "Bana yıllarca Ileana baktı. Sargılarımı değiştiren ve kâbuslar gördüğümde bana sarılan oydu. O zamanlar bana bir anne kadar yakınlık gösteren tek kişiydi ve ben de onu çok severdim" dedim ellerimi gevşetmeye çalışarak. "Tanıdığım Kraliçe'yle o canavarı birbiriyle bağdaştırmak çok zor. Bunu bir gün başarabilecek miyim bilmiyorum ama bana gösterdiği yüzüyle gerçek kişiliğini bağdaştırmayı başaramasam bile ikisinin de canlarının bağışlanamayacağını biliyorum. Casteel'e, Malik'e, ağabeyime ve herkese yaptıklarından sonra bu mümkün değil."

"Ya sana yaptıkları?"

Başımı salladım.

Kraliçe Eloana birkaç saniye sessizce yüzüme baktı. "Sen ciddisin."

Bu bir soru olmasa da cevap verdim. "Evet."

Bakışları yüzümde gezinirken bir an yara izlerine takıldı. "Oğlum cesur ve güçlü olduğunu söyledi. Görüyorum ki hiç abartmamış."

Bunu Casteel'in annesinden duymak benim için çok önemliydi ama Kraliçe'nin ne kadar güçlü ve metanetli olduğunu bilmek bunu daha da anlamlı hale getiriyordu. Neredeyse kalkıp bahçede koşuşturmak ya da ona sarılmak gibi aptalca bir şey yapacaktım.

Oturduğum yerde kalıp kollarımı kendime saklamayı başardım.

"Ama oğlumun hiç bahsetmediği bir şey var ki o da inanılmayacak kadar mantıklı oluşun" diye ekledi.

Bir kahkaha attım. Kendimi tutamamıştım, öyle yüksek sesle gülmüştüm ki Kieran kaşlarını soru sorar gibi kaldırarak başını çevirip bize bakmıştı. "Affedersiniz" dedim gülmemeye çalışarak. "Casteel olsa mantık konusunda pek iddialı olmadığımı söylerdi de."

Kraliçe hafifçe gülümsedi. "Bu beni hiç şaşırtmaz. Erkeklerin çoğu mantığı yolda görse tanımaz."

Bu kez biraz da Eloana'nın cevabı ve Kieran'ın kaşlarını çatarak tepki göstermesinden dolayı daha hafif bir kahkaha attım.

"Ama işin içinde duygular olduğunda bile gerçekten mantıklı göründüğün için açık açık konuşabilirim gibi geliyor" diye devam etti Kraliçe, birden ciddileştim. "Ayrıca seninle baş başa konuşmak istediğim başka bir konu olduğunu da itiraf etmem gerek. Kocam Yükselmişler'le, Solis'le savaşmak istiyor. Bunu isteyen pek çok kişi var."

"Büyükler Konseyi mi?"

Kraliçenin yüzünde bir gölge dolaştı. "Konsey'in büyük bölümü Solis'in yerle bir olduğunu görmek istiyor. Atlantia lordlarının ve leydilerinin çoğu da. Sadece oğullarımıza yapılanlar yüzünden değil. Atlantia'ya defalarca yapılanlar yüzünden. Kan istiyorlar."

Bunu Casteel de söylemişti. "Anlayabiliyorum."

"İçeride Solis'e ölüm ve yıkım getirmek istediğini söyledin" dedi Kraliçe, sıcağa rağmen ürperdim. "Valyn muhtemelen sende bir destekçi bulduğunu düşünerek bunu duymaktan memnun olmuştur ama bence bunun gerçekte ne anlama geldiğinin de çoktan başlamış olanın da farkında değilsin."

Avuçlarımı kucağıma bastırdım. "Çoktan başlamış olan nedir?"

"Casteel burada olmadığı için Evaemon yakınlarında ordularımıza her gün talim yaptırdığımızı bilmiyor, Skotos Dağlarının kuzey eteklerine hatırı sayılır bir birlik yolladığımızdan da haberi yok" dedi Kraliçe, uzakta da olsa Kieran'ın şaşkınlığını hissedebiliyordum. "Şu anda bunu öğrendiğinden ya da birazdan öğrenece-

ginden eminim ama zaten savaşın sınırındayız. O sınırı geçersek bütün Yükselmişler'in peşine düşeceğiz. Kan açlıklarını kontrol edebildiklerini, zulüm ve baskıya başvurmaksızın hüküm sürebildiklerini kanıtlama şansları olmayacak." Kraliçe gözlerini gözlerime dikince kaskatı kesildim. "Ya ağabeyin? Ian? Bahsettiğin arkadaşın? İkisi de umut ettiğin durumda olsa bile diğerleriyle birlikte yok edilecek. Hepsi öldürülecek."

29. BÖLÜM

Nefesim kesildi. "Ama..."

"Daha önce onlara bir şans verdik" diye sözümü kesti Kraliçe Eloana elini uzatıp güllerden birine dokunarak. "Tüm Atlantia krallığı onlara bir şans verdi. Hepimiz için iyi olacağına inanarak kendilerini kontrol edebildikleri müddetçe vampirlerin semirmesine izin verdik. Buna inananarak aptallık ettik. Bu seçim –bu iyimserlik– o içler acısı hataya tanıklık eden nesil tarafından bir daha tekrar edilmeyecek."

Tüm benliğimle söylediklerine odaklanmıştım, öfke göğsümde uğuldamaya başladı. "Ya siz? Savaşmak istiyor musunuz?"

"Çok az erkek savaş istemez, oysa hemen hemen her kadın savaşı bitirmek ister. Çoğu kan dökülmesine en çok savaşın yol açtığını düşünür" dedi Kraliçe parmağını kırmızı yaprakta gezdirerek. "Böyle düşünerek yanılırlar. Savaşı bitirmek için hep daha fazla kan dökülür ve daima büyük bir fedakârlık gerektirir. Ama ne kadar tedbirli davranılsa da, uzlaşmak için taviz vermeye ne kadar istekli olunsa da, bazen savaş kaçınılmazdır."

Donup kaldım, tüm benliğimle sessizliğe gömüldüm. Söyledikleri Saion's Cove sınırlarına yaklaştığımızda duyduğum sese –o tuhaf, dumanlı sese– çok benziyordu. Tesadüf olsa gerekti çünkü o Kraliçe'nin sesi değildi. "Peki Atlantia son savaştan bu yana uzlaşmak için ne gibi tavizler verdi?"

"Bazıları Solis'in varlığına izin vermenin bile verilecek en büyük taviz olduğunu söylüyor" dedi Kraliçe.

"Bu bana hiç de taviz gibi gelmedi" dedim. "Daha çok Atlantia sadece sınırlarını kapatıp yüzyıllarca savaşa hazırlanmış, geç-

mişte yapılan hatalara rağmen Solis'le pazarlık etmek yerine saldırmak için uygun zamanı kollamış gibi. Bu esnada Yükselmişler gelişmeye, öldürmeye ve dehşet saçmaya devam etti. Yani hayır, bu taviz değil. Bana kalırsa bu suç ortaklığı. İnanın bunu anlayabilirim çünkü yıllarca suç ortaklığı yaptım. Tek fark şu ki ben gerçeği bilmiyordum, bu da geçerli bir mazeret sayılmaz çünkü tek yapmam gereken gözlerimi açıp gerçekleri görmekti. Ne var ki Atlantisliler gerçeği başından beri biliyordu ve hiçbir şey yapmadı, Yükselmişler'in iyice kök salmasına izin verdi."

Kieran'ın gözünü dört açtığını hissettim, Kraliçe Eloana çiçeği bırakıp bana baktı. Ama sözlerim Kraliçe'yi kızdırdıysa ya da üzdüyse bile o anda gerçekten umurumda değildi. Bana açık açık ağabeyimin öldürüleceğini, Yükselmişler'in bazılarının şekil değiştirebilmesinin bir önemi olmadığını söylemişti. Evet, benim de şüphelerim vardı ama bu şekil değiştiremedikleri anlamına gelmezdi. Ayrıca hayatını kaybedecek olan masum insanlar için kesinlikle denemeye değerdi.

"Cesursun" diye mırıldandı Kraliçe. "Gerçekten çok cesursun."

Başımı iki yana salladım. "Bunun cesaret olup olmadığını bilmiyorum. Atlantia'nın müdahalesi çetrefilli olurdu ama Casteel de ben de savaş istemiyoruz."

"Ama az önce dedin ki..."

"Yükselmişler'in yıkıldığını görmek istediğimi söyledim" diye sözünü kestim. "İstiyorum da. Kan Tacı'nın yıkıldığını görmek istiyorum ama bu topyekûn savaş istediğim anlamına gelmiyor. Son savaşı görmemiş olabilirim ama en çok masumların zarar göreceğini biliyorum, Solis ve Atlantia halkının. Atlantia'dakiler Solis halkı için sempati duymuyor olabilir ama bizim düşmanımız onlar değil. Onlar da kurban."

"Söylediklerin kısmen doğru. Uygun zamanı kolluyorduk" dedi Kraliçe bir müddet düşündükten sonra. "Ama Solis halkına empati beslemediğimiz konusunda yanılıyorsun. Kurban olduklarını biliyoruz. En azından çoğumuz."

"Umarım bu doğrudur."

"Ama?"

Bir şey söylemedim.

Kraliçe yan yan gülümsedi. "Atlantia halkını daha pek tanımıyorsun. Şüphe duyduğun için seni suçlayamam."

Duyduğum şüphede bunun da payı olmakla birlikte tek neden bu değildi. "Atlantisliler Solis halkına sempati duyuyorsa savaşı engellemeye çalışmaları gerekir."

"Ama bu kararı verenler son savaşı görmüş ya da savaştan sonra yetişmiş olan kişiler. İntikam açlıkları Yükselmişler'in kana duydukları açlık kadar güçlü" dedi Kraliçe, kelime seçimi yine dikkatimi çekmişti.

"Bana ne söylemeye çalışıyorsunuz Majesteleri?" diye sordum.

"Bana Eloana de" dedi Kraliçe, gözlerimi kırpıştırdım, ne ara resmi unvanları bir yana bırakıp işi samimiyete dökmüştük? "Ya ültimatom işe yaramazsa?"

Sorumu yanıtsız bırakışı gözümden kaçmamıştı. "O zaman, sizin de dediğiniz gibi, bazen savaş kaçınılmazdır." Bu sözleri söylerken içimi bir ürpertinin kaplamasına engel olamadım. "Ama en azından denemiş oluruz. Ordularımızı doğruca Solis'e sürüp krallığı ateşe vermemiş oluruz."

"Böyle yapacağımızı mı düşünüyorsun?"

"Yanlış mı düşünüyorum?"

"O topraklardan faydalanmak istiyoruz Penellaphe. Çorak Topraklar'dan bir düzine daha istemiyoruz" dedi Kraliçe. "Ama Carsodonia'yı yakarız. Yılanın başını kesmek için. Başka çare yok."

Dehşet içinde yüzüne baktım. "Carsodonia'da milyonlarca insan yaşıyor."

"Ve milyonlar ölebilir" dedi Kraliçe içini çekerek. Malik'le ilgisi olduğunu sanmadığım bir acı hissettim. "Bunu istemiyorum. Valyn de öyle. Tanrılar biliyor ya, ikimiz de yeterince kan gördük, yeterince kan döktük. Ama savaşmaya kararlıyız, Büyükler de öyle. Kararımız kesin." Kalbime bir ağırlık çöktü. Bugün bunu duymayı hiç beklemiyordum. Kieran'ın da beklemediğini hissedebiliyordum. O da benim kadar şoke olmuştu, Eloana bir an dişleri-

ni sıktıktan sonra gevşedi. "Şu andan itibaren savaşı ancak Kral ve Kraliçe durdurabilir."

"Öyleyse durdurun" diye haykırdım.

Başını yavaşça bana çevirdi, soluğum boğazımda düğümlenivердi. Kelimelere dökmeden ne dediğini biliyordum, onun jenerasyonunun Yükselmişler'e pazarlık etme şansı vermeyeceğini söylerken ne demeye çalıştığını biliyordum, Kraliçe de Kral Valyn de bunu bir daha yapamazdı.

Oysa Casteel ve ben yapabilirdik.

Başını tekrar güllere çevirdi. "Krallığımı da oğullarımı ve kocamı sevdiğim kadar seviyorum. Damarlarında ne kadar Atlantia kanı dolaştığına bakmaksızın bütün Atlantislileri seviyorum. Halkımın güvende, sağlıklı ve bir arada olması için her şeyi yaparım. Savaşın başlarına neler getireceğini biliyorum, Valyn de biliyor. Ayrıca halkımın korkması gereken tek şeyin savaş olmadığını da biliyorum. Atlantia Sütunları arasında yakında başka türden bir savaş başlayacak, güvenmedikleri bir yabancı tarafından yönetilmek istemeyenlerle seni meşru kraliçe, tek kraliçe olarak görenler arasında."

Ellerimi yine kucağımda birbirine kenetledim.

"Kaçsan da fark etmez. İhtilaf savaş kadar yıkıcı olacak ve Atlantia'yı zayıflatacak" diye devam etti Kraliçe, hem Casteel'in söylediklerini doğruluyor hem de oğlunu ne kadar iyi tanıdığını ispatlamış oluyordu. "Casteel de babası ve benim kadar şiddetli sever, geçmişine dair bildiklerime dayanarak şunu söyleyebilirim ki seni bu kararı vermeye zorlamayacaktır. Bunun ne demek olduğunu da biliyorum. Oğullarımın ikisini de kaybedebilirim."

Kalbim korkunç bir acıyla sıkıştı.

"Bunları sana bu yükü sırtlanasın diye anlatmıyorum. Anladığım kadarıyla zaten yeterince yükün var. İçimden bir ses bugün tahta çıkman istense reddeceğini söylüyor."

Yüzüne bakakaldım. "Kabul etmemi mi isterdiniz?"

"Krallığım için en iyisi neyse onu isterim."

Neredeyse bir kahkaha daha atacaktım. "Krallık için en iyisi ben miyim sizce? Daha on dokuzumda bile değilim. Kim olduğu-

mu ya da ne olduğumu bile bilmiyorum. Bir krallığın nasıl yönetildiğine dair en ufak fikrim yok."

"Krallığım için en iyisi oğlum ve sensin." Kehribar gözler gözlerime kenetlendi. "Evet çok gençsin ama kraliçe olduğumda ben de çok gençtim. Ayrıca krallıklarımız kurulmadan önce topraklar ölümlüler tarafından yönetilirken senden daha bile genç krallar ve kraliçeler vardı. Sen bir ilahsın, Tanrıların Kralı'nın soyundan geliyorsun. Şu anda busun ve hiçbir kanun seni hüküm sürerken kime dönüşeceğini keşfetmekten alıkoyamaz."

Bu kadar basitmiş gibi konuşmuştu, yine de öyle olmadığını biliyor olsa gerekti.

"Krallık yönetmek hakkında hiçbir şey bilmediğine de katılmıyorum" diye devam etti. "Sırf yaptığımız şu konuşmayla bile öyle olmadığını ispatladın."

"Savaşmak istememem krallık yönetmeye uygun olduğumu göstermez."

"İnsanları düşünmen, içindekini olduğu gibi söylemen ve seni can evinden yaralayacak olsa bile yapılması gerekeni yapman taç giymeye gayet uygun olduğunu gösteriyor" dedi Kraliçe. "Krallık yönetmek öğrenilebilir."

Tek yapabildiğim aval aval yüzüne bakmaktı. Tahta geçmeyi düşünebilirdim ama Kraliçe'nin bunu destekleyeceği hiç aklıma gelmemişti.

"Neden kraliçe olmak istemiyorsun?" diye sordu.

"İstemediğimden değil. Sadece şimdiye dek bunu hiç düşünmemiştim." *Korkuyorum.* Ama bunu söylemedim. Bunu Casteel'e söylemek bambaşka bir şeydi. "Bunu ben seçmedim."

"Yine açık konuşacağım" dedi Kraliçe, susunca ne diyeceğini merak ettim. "Hayatını sana dayatılanları yerine getirerek yaşadığın için çok üzgünüm. Özgür olmak ve hayatını kontrol etmek için duyduğun isteğin çoğu kişinin intikam için duyduğu kadar güçlü olduğunu tahmin edebiliyorum. Ama gerçekten umurumda değil."

Ya. Peki. Gerçekten açık konuşuyordu.

"Zalimce gelebilir ama pek çok kişi korkunç şeyler yapmaya zorlandı, özgürlüğü, seçim hakkı ve hayatı haksızca elinden alındı. Onların trajedisi seninkinden büyük değildi, seninki de onlarınkinden büyük değil. Neler çektiğini anlıyorum ama sen bir tanrının soyundan geliyorsun ve kısa hayatında yaşadıkların yüzünden bir tacın ağırlığını herkesten çok sen taşıyabilirsin." Sözü hiç eğip bükmemişti. Hem de hiç. "Ama hakkın olan şeyi almaya karar verirsen tek isteğim bunu yerinde nedenlerle yapman olur."

Aklımı cevap verebilecek kadar toplamam biraz zaman aldı. "Sizce bu yerinde nedenler ne olabilir?"

"Tacı sadece oğlumu ya da ağabeyini bulmak için giymeni istemem. Tacı sadece insanların hayatını kurtarmak ya da Yükselmişler'i durdurmak için giymeni de istemem" dedi. Bunların hepsi tacı giymek için mükemmel nedenler olduğundan şimdi iyice kafam karışmıştı. "Tacı Atlantia'yı sevdiğin için, Atlantia halkını ve topraklarını sevdiğin için giymeni isterim. Atlantia'yı Casteel'in sevdiği kadar, babasının ve benim sevdiğim kadar sevmeni isterim. İsteğim bu işte."

Arkama yaslandım, sıradan düşmediğime şaşırmıştım.

"Şu anda Atlantia'yı sevmiyorsan seni suçlayamam. Dediğim gibi, henüz burayı tanıma şansın olmadı ve korkarım seçimini yapmadan önce ona âşık olmaya vaktin olmayacak." Endişe acıyı delip geçti. Bu onu endişelendiriyordu, hem de çok.

Kalbim çok hızlı atmaya başlamıştı. "Ne kadar vaktim var?"

"Belki günler. Şanslıysan bir haftadan biraz fazla."

"Şanslıysam?" Bir kahkaha attım, kemikler kadar kuru bir kahkahaydı bu. Casteel fazla vaktimiz olmadığını ima etmişti. Ama günler?

"Buraya geldiğinizin ve kim olduğunun haberi çoktan başkente ulaştı. Büyüklerin haberi var. Sorular ve şüpheler var. Eminim bazıları geldiğin soydan şüphe ediyor ama dünden sonra –o küçük kıza yaptığın şeyden sonra– bu değişecektir." Kaskatı kesildim. Kraliçe gözlerini kıstı. "Yaptığından pişmanlık duyuyor musun? Doğruladığı şey yüzünden?"

"Tanrılar, hayır" dedim. "Yeteneklerimi insanlara yardım etmek için kullanmaktan asla pişmanlık duymam. Yükselmişler çeşitli bahanelerle yeteneklerimi kullanmama izin vermezdi ama şimdi yeteneklerimi kullanmamı neden istemediklerini biliyorum. Yapabildiklerim çok fazla şeyi ortaya çıkardı. Bundan nefret ediyordum, elimden gelebilecekken birine yardım edememekten nefret ediyordum."

"Ama yardım etmedin mi? Yakalanmadan insanlara yardım etmenin yollarını bulmadın mı?"

Başımı salladım. "Evet. Bir yolunu bulabilirsem insanlara yardım ediyordum, acılarını dindiriyordum. Çoğu ne olduğunu bile anlamıyordu."

Kraliçe'den yayılan beğeni bana tereyağlı çörekleri hatırlattı, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Atlantia halkını belirsizlik içinde fazla bekletemeyiz."

"Diğer bir deyişle ordularınızla Solis'e girme planı birkaç güne uygulamaya mı koyulacak?"

"Evet" dedi Kraliçe. "Tabii..."

Tabii Casteel ve ben buna engel olmazsak.

Yüce tanrılar.

"Dün Atlantia'yı biraz gezdiğini biliyorum ama pek fazla kişiyle tanışmadın. Fazla vaktin yok ama bugün Evaemon'a gitmek üzere yola çıkabilirsin. Yarın sabah oraya varmış olursun ve kalan zamanı Atlantia'yı elinden geldiğince keşfederek geçirirsin. İnsanlarla konuşursun. Seslerini duyarsın. Onları kendi gözünle görürsün. Hepsinin Odalarda olanlarda rolü olmadığını ya da Alastir ve Görünmezler'i desteklemediğini öğrenirsin." Elini elimin üstüne koydu. "Fazla vaktin yok ama elindeki zamanı, düşmanlarımıza vermeye razı olduğun şansı Atlantia halkına vermek için değerlendirebilirsin. Oğlumla yaptığınız planlar birkaç gün bekleyebilir, değil mi?"

Casteel kesinlikle annesinin oğluydu.

Rüzgârda hafifçe sallanan morlu mavili çiçeklere baktım. Atlantia'yı daha fazla gezmek istiyordum, sırf başkenti merak etti-

ğimden değil. Bunu yapmam gerekiyordu çünkü vermem gereken bir karar vardı, hiç planlamamış olsam da bunu er geç kabullenmem gerekiyordu. Yutkunarak başımı tekrar Kraliçe'ye çevirdim.

Konuşmama fırsat kalmadan ayak sesleri duyuldu. İkimiz de dönüp hiç kımıldamadan geldiğimiz patikaya baktık. Elim tuniğimin eteğine kayarken Kieran birkaç metre ötemdeki uzun saplı çiçeklerin arasından dışarı çıktı.

"Casteel ve babası" dedi Kieran.

"Eh" dedi Kraliçe elleriyle elbisesinin belini düzelterek. "Bizi rahatsız edecek kadar sıkıldıklarını hiç sanmıyorum."

Ben de aynı şeyi düşünüyordum.

Az sonra köşeyi döndüler, Casteel'in saçları güneşte mavi-siyah görünüyordu. Acı bir tat alınca içime bir sıkıntı çöktü. Casteel endişeliydi. Ve çatışma içindeydi.

Parke taşlı patikadan gelenler sadece Casteel ve babası değildi. Arkalarında uzun boylu, çarpıcı biri vardı, kadının teni gece açan güllerin muhteşem tonundaydı, ince saç örgüsü beline kadar iniyordu.

Vonetta.

Şaşkınlıkla Kieran'a bir göz attım. O da Vonetta'yı gördüğüne benim kadar şaşırmış gibiydi. Vonetta şehrin korunup kalkındırılmasına yardım etmek için Spessa's End'de kalmıştı, annesi doğum yapınca dönecekti.

Bakışlarımı hemen Casteel'e çevirdim. Durumu kavrayınca tüm kaslarım gerildi, derin bir nefes aldım. Aklıma Düşes'in *hediyelerine* ve Pompay'da çıkarılan yangınlara dair görüntüler akın ediyordu. "Ne oldu?"

"Spessa's End'e bir Yükselmiş kafilesi gelmiş" dedi Casteel.

"Hâlâ oradalar mı?" diye sordum sözlerinden kapıldığım dehşeti bastırmaya çalışarak.

Casteel başını sallayarak gözlerini gözlerime kenetledi. "Saldırmamışlar. Bekliyorlar" deyince içimi başka türden bir korku sardı. "Bizi bekliyorlar. Görüşmek istiyorlarmış."

"Öyle mi?" Annesi ellerini iki yanına indirirken sertçe güldü. "Sıradan bir Yükselmiş böyle bir istekte bulunmaya hakkı olduğunu mu sanıyormuş?"

"Sıradan bir Yükselmiş değil" dedi Vonetta öne çıkarak. Casteel'in çenesi kasıldı. Vonetta'nın içine bir huzursuzluk yayıldı, her ne söyleyecekse hiç söylemek istemediğini anladım. "Ağabeyin olduğunu söyledi. Ian Balfour."

30. BÖLÜM

Ne yaptığımı bile bilmeden yürüyüp Vonetta'nın karşısına dikildim. "Sen?.." Kendime hâkim olup sakinleşmeye çalıştım. Vonetta buraya atla mı yoksa kurt formunda mı gelmişti bilmiyordum. Hangisi olursa olsun mola vermeden geldiğini biliyordum. Bir parça bitkin görünüyordu. Uzanıp ellerini tuttum. "Sen iyi misin?"

"İyiyim" dedi. "Ya sen?"

"Bilmiyorum" dedim, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. "Ian'ı gördün mü?"

Vonetta bir an tereddüt ettikten sonra başını salladı, tüm benliğim o saniyeye odaklanmıştı. "Onunla konuştun mu? İyi görünüyor muydu?" diye sordum, Casteel elini omzuma koydu. "Mutlu görünüyor muydu?"

Vonetta güçlükle yutkunarak omzumun üstünden Casteel'e şöyle bir baktı. "Mutlu mu bilmiyorum ama oradaydı ve gayet sağlıklı görünüyordu."

Tabii ya, mutlu olup olmadığını Vonetta nereden bilecekti? Aralarında sıcak bir tanışma geçtiğinden bile şüpheliydim. Ağzımı açtım, sonra kapadım, ardından bir kez daha denedim. "Peki o... Yükselmiş mi?"

"Geceleri ortaya çıkıyor." Vonetta ellerimi ellerinin içine aldı. "O..." Yeniden denedi. "Vampirleri sezebiliyoruz. Ian Yükselmiş."

Hayır.

Böyle olacağını bilmem gerekirdi –tahmin etmem gerekirdi– yine de ta derinlerimden Vonetta'nın söylediklerine isyan ederken içimden bir ürperti geçti.

Casteel ellerini yukarı kaydırıp bana arkamdan sarılarak başını başıma yasladı. "Poppy" diye fısıldadı.

Hayır.

Keder pençelerini derinlerime geçirirken göğsüm sıkışıyor, genzime bir acılık doluyordu. Bilmem gerekirdi. Casteel, Ian'ın Yükseldiğine inandığını bana söylemişti. Buna şaşırmamam gerekirdi ama yine de umuda kapılmış, Ian Yükselmemiş olsun diye *dua etmiştim*. Bunun sadece annemizin –adını bilmediğimiz gerçek annemizin– bir olduğunun, belki de annemizin de babamızın da bir olmadığının doğrulanmış olmasıyla bir ilgisi yoktu. Bunu umursamıyordum çünkü Ian hâlâ benim ağabeyimdi. Sadece benim gibi olmasını, başka bir şeye dönüşmüş olmasını istemiştim. Ya da vampire dönüşmemiş olmasını. O zaman Kraliçe Eloana'ya sözünü ettiğim o seçimi yapmak zorunda kalmayacaktım.

"Çok üzgünüm" diye fısıldadı Vonetta.

Genzim yanıyordu, gözlerimi kapadım. Gözkapaklarımın arkasından hızla Ian'la görüntülerimiz geçiyordu, Stroud Denizi'nin ışıl ışıl sahillerinde deniz kabuğu toplarken, Ian daha büyükken Masadonya'daki odamda bana ağaçlarda yaşayan incecik kanatlı minik yaratıklarla ilgili hikâyeler anlatırken. Başkente gitmeden önce bana sarılarak veda ederken...

Şimdi bunların hepsi yok mu olmuştu? Yerini başkalarını avlayan bir şeye mi bırakmıştı?

Öfke ve keder içimde bendini aşan bir nehir gibi yükseliyordu. Uzaklardan bir kurdun acı dolu ulumasını duydum...

Canhıraş bir uluma daha duyulunca Vonetta ellerimi bıraktı, bu seferki daha yakından geliyordu. İçimdeki öfke büyüyordu. Tenim uğuldamaya başladı. Gerçek annemle babama yapılmış olabilecekleri fark ettiğimde duyduğum o ilkel güdü geri dönmüştü. Bir şeyleri yıkıp yok etmek istiyordum. Kraliçe Eloana'nın sözünü ettiği orduların salındığını görmek istiyordum. Skotos Dağlarını aşıp Solis'e hücum ettiklerini, her şeyi yakarak ilerlediklerini görmek istiyordum. Ben de orada olmak istiyordum, hemen yanlarında...

"Poppy." Koluma, sonra da yanağıma dokunurken Kieran'ın sesi tuhaf ve cızırtılı geliyordu.

Casteel beni koluyla daha da sıkıp sırtımı kendine bastırdı. "Her şey düzelecek." Diğer kolunu belime doladı. "Her şey yoluna girecek. Derin bir nefes al" dedi sessizce. "Kurtları çağırıyorsun." Bir an sustu. "Ayrıca parlamaya başladın."

Casteel'in sesinin bana ulaşması, sözlerinin bir anlama bürünmesi biraz zaman aldı. Kurtlar... bana, her bir gözeneğime dolan öfkeye karşılık veriyorlardı. Kalbim teklerken intikam duygusu içimi kemirmeye başladı. Bu duygu, uyandırdığı *güç*... beni dehşete düşürmüştü.

Casteel'in dediğini yapıp kendimi derin bir nefes almaya zorladım ve boğazım ve ciğerlerim yanarken nefes almaya devam ettim. Hiçbir şeyin yandığını görmek istemiyordum. Sadece ağabeyimi istiyordum, Yükselmişler bunu başkalarına yapamasın istiyordum.

Aldığım derin nefesler düşüncelerimdeki kana bulanmış sisi dağıttı. Zihnim berraklaşınca bir ihtimal lan'ı bütün bütüne kaybetmemiş olabileceğimi fark ettim. Muhtemelen Yükseleli ancak iki yıl olmuştu ve ona Carsodonia'dan Spessa's End'e gönderecek kadar güveniyorlardı, öyle mi? Bunun bir anlamı olsa gerekti. Yükselmeden önceki benliğinin daha tam olarak silinmediğini gösteriyor olsa gerekti. Yükselmişler kana susamışlıklarını kontrol edebiliyorlardı. Ayrıca gönülsüz olanlardan beslenmeyi reddedebiliyorlardı. Ian da onlardan biri olabilirdi. Belki de kontrolü elinde tutabiliyordu. Hâlâ umut vardı.

Bu umuda sarıldım. Buna mecburdum çünkü öfkemi, içimde kaynayan kötü isteği ve güdüyü bastıran tek şey buydu. Gözlerimi açtığımda Vonetta'nın bana baktığını gördüm, dudakları incecik bir çizgi halindeydi, biraz sakinleştim. "Seni... incitmedim değil mi?" Kieran'a baktım, o da her zamankinden solgun görünüyordu. Kurtları duymamıştım ama Lyra ve diğer üç kurdun emir bekliyormuş gibi Casteel'in annesiyle babasının arkasına çömeldiğini görmüştüm. Bakışlarım tekrar Vonetta'ya döndü. "İncittim mi?"

Vonette başını iki yana salladı. "Hayır. Hayır. Ben sadece..." Titreyerek iç geçirdi. "Vahşiceydi."

Kieran'ın gerilmiş olan yüz hatları gevşedi. "Çok öfkeliydin."

"Bunu hissedebiliyor musun?" diye sordu Casteel başımın üstünden. "Poppy'nin ne hissettiğini?"

Ağabey kardeş baş salladılar. Vonetta, "Evet" deyince midem allak bullak oldu. Kurtların duygularımı sezebildiğini, onları çağırabildiğimi biliyordum ama Lyra ve diğer kurtlar harekete geçmeyi bekliyor gibiydi. Neyse ki Casteel'in annesiyle babası neler olduğunun farkında değil gibiydi. "Bunu birkaç gün önce hissettim. Spessa's End'deki bütün kurtlar hissetti." Vonetta'nın bakışları üstümüzde dolaşırken Lyra'ya baktım. O ve diğer kurtlar gevşemişti. "Kafamda bir sürü soru var."

"Harika" diye mırıldandı Kieran, Vonetta ağabeyine kötü kötü baktı.

Casteel çenesini yanağıma sürdü. "İyi misin?"

Başımı salladım ama henüz iyi değildim. Ama olmak zorundaydım. Elimi Casteel'in koluna koydum. "Niyetim bu değildi, kurtları çağırmak istememiştim." Casteel'in annesiyle babasına baktım. İkisi de tuhaf şekilde kıpırtısızdı ve o anda ne hissettiklerini ya da düşündüklerini tahmin bile edemiyordum. Tekrar Vonetta'ya baktım. "Ağabeyim orada mı? Bekliyor mu?"

Vonetta başını salladı. "O ve bir grup asker."

"Kaç asker var?" Casteel kollarını benden çekti ama bir eli hâlâ omzumdaydı.

"Yüz civarı" dedi Vonetta. "Aralarında Kraliyet Şövalyeleri de var."

Demek ölümlü askerlerin arasında dövüş eğitimi almış Yükselmişler de vardı. Bu aynı zamanda Spessa's End'de gerçekleşebilecek olası bir saldırıya karşı Ian'ın iyi korunduğu anlamına geliyordu. Hissettiğim rahatlama duygusundan nefret ediyordum. Bu yanlıştı ama engel olamıyordum.

"Kan Tacı'ndan bir mesaj getirdiğini söyledi" dedi Vonetta. "Ama sadece kız kardeşiyle konuşacakmış."

Kız kardeşi.

Soluğum kesildi.

"Başka bir şey söyledi mi?" diye sordu Kral Valyn.

"Buraya daha fazla kan dökmeye gelmediklerine yemin etti" dedi Vonetta. "Bunun buraya engellemeye geldiği savaşı başlatacağını söyledi."

"Hiç sanmıyorum" diye hırladı Casteel'in babası, benim içimdeyse bir umut kıvılcımı belirmişti, minicik, fazlasıyla iyimser bir umut.

Ama Casteel'e döndüm. "Spessa's End'e gitmemiz gerek."

"Bir dakika" dedi Eloana öne çıkarak. "Bunu iyi düşünmemiz lazım."

Başımı iki yana salladım. "Düşünecek bir şey yok."

Kraliçe gözlerime baktı. "Ama düşünülmesi gereken çok şey var Penellaphe."

Krallıktan mı, Görünmezler'den mi, yoksa Casteel ve benden mi bahsettiğini bilmiyordum. Önemi de yoktu. "Hayır. Yok" dedim. "Ağabeyim orada. Onu görmem gerek, ayrıca Kan Tacı'nın bize ne mesaj gönderdiğini öğrenmeliyiz."

"Ağabeyini görmek istemeni anlayabiliyorum. Gerçekten" dedi Kraliçe, sözlerindeki samimiyeti ve empatiyi hissedebiliyordum. "Ama mesele artık senden ve isteklerinden ibaret değil..."

"İşte orada yanıldın" diye sözünü kesti Casteel, bakışları sertleşirken gözlerinde kehribar parçacıkları belirdi. "Asıl mesele Poppy'nin ne istediği ve onun istekleri daima en önde gelir."

"Oğlum" dedi babası, "Karının isteklerine gösterdiğin özene saygı duyabilirim ama kral da olsan prens de olsan krallık daima önce gelir."

"Buna gerçekten inanıyorsan çok yazık" dedi Casteel omzunun üstünden babasına bakarak. "Çünkü benim için birbirimizin isteklerine önem vermek krallığın isteklerinin de karşılanacağının garantisidir. Biri olmadan diğeri olmaz."

Casteel'e baktım. O... tanrılar, bazen onu kalbinden bıçakladığıma gerçekten inanamıyordum.

Bu da o anlardan biriydi.

"Hiç krallık yönetmemiş âşık bir adam gibi konuştun" dedi babası sertçe. "Fazla deneyimi olmayan..."

"Bunların bir önemi yok" diye söze karıştı annesi, öfkesi de neredeyse kederi kadar güçlüydü. "Bu muhtemelen ikinizi birden kandırmak için tertiplenmiş bir tuzak."

"Olabilir de ama ağabeyim Skotos Dağlarının ötesinde Kan Tacı'ndan bir mesajla bekliyor. Onu görene kadar başka bir şey düşünemem." Casteel'in gözlerine baktım. "Gitmemiz gerek" dedim. "Gitmem gerek."

Casteel'in çenesinde bir kas seğirdi. Duygularını okuyamıyordum ama başını şöyle bir salladı. "Biz Spessa's End'e gidiyoruz" dedi, babası bir küfür savurdu. Casteel babasına tartışmaya yer bırakmayan bir bakış attı. "Hemen."

* * *

Casteel'in annesiyle babası karşı çıktı –hem de gürültülü ve güçlü bir şekilde– ama ikimiz de oralı olmadık. Casteel'le malikâneden ayrılırken hiç de hoşnut değillerdi ve bunun için onları suçlayamazdım. Gelişimle krallık kaosun eşiğine gelmişti ve Spessa's End'e giderek önemli vaktimizden harcamış oluyorduk. Ama kalırsam Kraliçe'nin benden istediğini yapmamın imkânı yoktu. Atlantia'yı münkün olduğunca görmek istiyordum ama ağabeyim yaldızlı bir taçtan da bir krallıktan da daha önemliydi.

Casteel'in annesiyle babası başkente dönecekti, biz de Spessa's End'den döndükten sonra yanlarına gidecektik. Evaemon'a gitme kararlarının Atlantia'nın gördüğüm kadarına dayanarak kararımı vermem gerektiği anlamına geldiğinin farkındaydım.

Şu anda bunların hiçbirini düşünemiyordum.

Contousların evine varır varmaz Kieran ve Vonetta annesiyle babasının yanına gitti. Jasper da Kirha da odamıza geldi, saçımı çabucak ördükten sonra Skotos Dağlarının ne kadar soğuk olduğunu hatırlayarak Casteel'le ikimiz için bir heybeye bir kazak ve daha

kalın bir tunik koydum. Odadan çıkarken dolabın önünde durup ikimiz için de fazladan birer gömlek aldım, ikisi de siyahtı, ayrıca giysilerimizin kirlenmesi... ya da kan bulaşması ihtimaline karşı Casteel için bir pantolon daha aldım.

Ki bu sık sık oluyordu.

"Kurtlar da sizinle gelecek" dedi Kirha ben oturma odasına girerken. Bir gece önce Jasper'ın oturduğu sandalyeye oturmuştu. Jasper şimdi karısının arkasında duruyordu. "Tuzağa düşmemenin tek yolu bu... tabii bu bir tuzaksa."

"Kaç kurt geliyor?" diye sordu Casteel heybeyi benden alırken. Deri çantaya bir göz atarak kaşlarını kaldırdı. "Ne koydun bunun içine? Küçük bir çocuk mu?"

Kaşlarımı çattım. "Sadece bir kat yedek giysi." Casteel şüpheyle bana baktı. "Ya da iki."

Casteel yan yan gülümsedi.

"En az on beş-yirmi kurt hemen yola çıkmaya hazırlanabilir. Belki biraz daha fazla. Kieran şu anda onları toparlıyor" dedi Jasper. "Ayrıca bu sayıya çocuklarım ve ben dahil değiliz."

"Siz de mi bizimle geliyorsunuz?" dedim. "Ya Vonetta? O daha yeni geldi ama."

"Ona kalabileceğini söyledim" dedi Kirha daha rahat bir pozisyon arıyormuş gibi oturduğu yerde kıpırdanarak. "Bu seferlik katılmamasını söyledim. Ama reddetti. Spessa's End kalbinin bir parçası olmuş, Yükselmişler duvarlarının önünde kamp kurmuşken uzakta olmak istemiyor. Şimdi duş alıyor, tabii yeni baştan leş gibi olmak için."

Bunu duyunca hafifçe sırıttım. Vonetta geldiği yolu bir daha nasıl alacaktı bilmiyordum. Spessa's End kuşatma altındayken Kieran bunu iki kez nasıl yapmıştı onu da bilmiyordum, yine de Jasper'ın da gelmek istemesi beni şaşırtmıştı. Karısının doğurmak üzere olduğunu kibarca nasıl söyleyebileceğimi bilmiyordum.

"Beni merak etme. Başımın çaresine bakarım" dedi Kirha, ben gözlerimi kocaman açınca da göz kırptı. "Bu bebeği önümüzdeki bir-iki hafta içinde doğuracak değilim. Jasper doğuma kadar dönmüş olur."

Gri saçlı kurt başını salladı. "Hem fazla uzun süreceğini de sanmıyorum. Herhalde doğruca dağlardan gideriz."

Casteel'e baktım. Başını salladı. "Bu da yarın karanlık çökmeden birkaç saat önce orada olacağımız anlamına geliyor. Böylece ne planladıklarını araştırmak ve dinlenmek için biraz vaktimiz olur."

"Zorlu bir yolculuk olacak ama kolayca başarılabilir" dedi Jasper. "Birazdan ahırlarda buluşalım mı?"

Casteel kabul etti, Jasper'ın karısının kalkmasına yardım edişini izledim. Kapı arkalarından kapanınca, "Keşke Jasper kendini bizimle gelmek zorunda hissetmeseydi" dedim, "Kirha'nın doğumuna çok az kaldı."

"Jasper Kirha'nın birkaç güne doğrucağını bilse asla gelmezdi" dedi Casteel. "Bu beni endişelendirmiyor, Vonetta da öyle. Dayanamayacağını düşünse aynı yolu bir daha almaya kalkmazdı." Bir heybenin kapanma sesi geldi. "Annem seninle ne konuşmak istiyormuş?"

"Krallığın geleceğini" dedim Casteel'e dönerek. Konuşmak için sadece birkaç dakikamız olduğunu bildiğimden çabucak özet geçtim. "Atlantia ordularının Solis'e girmeye hazırlandığını söyledi. Baban bunu sana söyledi mi?"

"Evet." Çenesindeki kaslar yine gerildi. "Bunu planladığını biliyordum. Ama planın nasıl ilerlediğinden haberim yoktu. Söylediklerinden anladığım kadarıyla Büyükler de bunu onaylıyor. Babam aslında savaş istemiyor. Ne var ki başka seçeneği olmadığını düşünüyor."

Kollarımı birbirine kenetleyip teras kapısından dışarı baktım. "Peki sen hâlâ aynı fikirde misin?"

"Bence denemeye değer. Hem de fazlasıyla."

Bunu duyunca rahatladım. "Annen birkaç günümü ayırıp Evaemon'a gitmemi ve taht konusunda kararımı vermeden önce şehri görmemi istedi. Onun jenerasyonunun yaşadıklarından dolayı Yükselmişler'e bir şans veremeyeceğini söyledi. Riski alması gerekenin biz olduğumuzu söyledi. Tahta çıkmamı... destekliyor gibiydi. Krallık için en iyisinin bu olacağını düşünüyor" dedim

tekrar Casteel'e bakarak. Casteel dikkatle yüzüme bakarken hiç de şoke olmadığını hissettim. "Bu seni şaşırtmadı mı?"

"Hayır." Alnına bir saç buklesi düştü. "Annem için krallık daima kendi isteklerinden önce gelir."

"Yine de iyi bir kral ve kraliçe olmak için gerekenin bu olduğuna gerçekten inanmıyor musun?"

"Annemle babam Atlantia'yı hakkaniyetle yönetti, ellerinden gelenin en iyisini yaptılar, başkasının yapabileceğinden çok daha iyisini. Belki de taraflı baktığım için buna inanıyorum ama her neyse. Şahsen mutsuz ya da kafası karışık bir kral ya da kraliçenin iyi bir yönetici olabileceğine inanmıyorum. Ayrıca ağabeyinin yanına gitmesen Atlantia'yı gezerken keyif almayacaksın. Malik'in yakınlarda olduğunu öğrensem ben de senin gibi davranırdım. Gidip onu görmem gerekirdi."

Beni bu kadar iyi tanımasına her defasında yeniden şaşıracaktım, üstelik duygularımı okuyamıyordu.

"Dahası" diye devam etti, "Kan Tacı'yla pazarlık yapmayı planlıyoruz. Mesaj göndermişlerse ne dediklerini öğrenmemiz gerek."

Başımı sallayarak yeniden teras kapısına dönüp tuzlu rüzgârda hafifçe sallanan sarmaşıkları izlemeye koyuldum. "Baban ikimiz hakkında ne düşünüyor, ikimiz ve taht hakkında?"

"Ne düşüneceğini bilmiyor. Düşüncelerini açıklama konusunda annemden daha ketumdur" dedi Casteel. "Her zaman öyleydi ama tahtta hak iddia edersen onun elinden de Büyüklerin elinden de bir şey gelmeyeceğini biliyor."

31. BÖLÜM

Saion's Cove'dan ayrılıp bir kez daha Atlantia Sütunları'ndan geçerken Vonetta son görüşmemizden beri neler olduğunu anlattı. Beckett için duyduğu acı çiçeklerle dolu kırlardan geçerken kurt formunu aldığında da yok olmadı.

Spessa's End'e olan yolculuğumuz Jasper'ın dediği kadar zorluydu, Çorak Topraklar'dan geçişimizden çok daha acımasız bir yolculuktu. Kırmızı yaprakların altında ilerlerken sadece ihtiyaç gidermek için ve Setti ve kurtlar soluklanıp karınlarını doyursun diye mola veriyorduk.

Gözüme ilişen her kurdu inceleyip damgasını okuyarak oyalanıyordum. Vonetta bana kardeşini hatırlatıyordu, odunsu. Ama damgası sedir yerine akmeşe ve vanilyaydı. Babası toprak ve kesilmiş çimi hatırlatıyordu... topraksı, naneli bir duygu. Diğerleri birbirine benziyor, bana soğuk dağları ve sıcak suları hatırlatıyorlardı. Her birinin damgasını tekrar tekrar takip ettim, ta ki damgalarını bir bakışta bulana dek. Vonetta'yla bağ aracılığıyla ilk konuştuğumda neredeyse kalp krizi geçirecekti.

Karanlık çökerken zirveye ulaştık ve sis... farklıydı. Ağaçları ve dik bayırları gizleyen yoğun sis yerine yosun tutmuş toprağın üzerinde dağılan buharlar vardı.

Setti ileri atılırken, "Galiba senin yüzünden" dedi Casteel. "Daha önce sisin sana tepki verdiğini söylemiştin. Haklıymışsın. Kanını tanımış olmalı."

İçinden ilk geçişimizde sis hakkında yanılmadığımı duyacak kadar yakınlarda olmasını umarak karanlığın içinde Kieran'a bakındım.

Sis hızımızı kesmediği için gece de yola devam edebildik, gri ışık yaprakların arasından sızmaya başladığında düşündüğümüzden daha çok yol almıştık.

Skotos Dağlarını aşıp Vonetta'yı takip ederek vadide ilerlemeye başladığımızda bacak kaslarım sızlıyordu. Kurtların da Setti'nin de hâlâ nasıl devam edebildiğini aklım almıyordu. Yolculuk boyunca Casteel'in beni tutan kollarının nasıl olup da bir kez bile gevşemediğini de anlayamıyordum. Beni ayakta tutan sadece Casteel'in kollarında olmak ve yakında ağabeyimi görecek olmanın verdiği endişeydi.

Karanlık çökmeden birkaç saat önce Spessa's End'e vardık. Doğu duvarını çevreleyen sık ormanın içinden geçerek şehre kuzey duvarının önünde kamp kurabilecek kimsenin göremeyeceği gizli kapıdan girdik.

Güneş bizi takip ederken avluya girdiğimizde endişeden miem bulanıyordu, Coulton kel kafasını beyaz bir mendille kurulayarak ahırdan çıktı. İhtiyar kurt Setti'nin yularını tutarken yüzünü buruşturarak bize gülümsedi. "Keşke sizinle daha iyi şartlarda görüşebilseydik."

"Aynı fikirdeyim" dedi Casteel, duvarın üstüne konuşlananların arasında siyahlar giymiş birkaç Muhafız fark ettim. Spessa's End'i mesken tutmaya kalkanlar duvarın üstündeydi.

Coulton mendili arka cebine sokarak yardım etmek için elini uzattı. Elini tutarken adamın burun deliklerinin hafifçe genişlediğini fark ettim. "Hissettiğim o enerjinin nedenini şimdi anladım" dedi gözlerini kısarak bana bakarken. "*Meyaah Liessa.*"

"Nereden anladın?" diye sordum Coulton inmeme yardım ederken. Bunu Vonetta'ya sorma şansımız olmamıştı.

Casteel atından inerken Coulton, "Hepimiz birkaç gün önce bir şey hissettik" dedi. "Açıklaması zor ama farkındalık dalgası gibi bir şeydi. Hiçbirimiz ne olduğunu bilemedik ama şimdi seni görünce anladım. Şimdi anlam kazandı." Bir ilah olmam hiç de şoke edici ya da önemli bir şey değilmiş gibi konuşmuştu.

Aslında bu hoşuma gitmişti. "Bu arada, bana öyle hitap etmek zorunda değilsin."

"Biliyorum." Coulton sırıtınca bana böyle demeye devam edecekmiş gibi bir hisse kapıldım. "Prensimizi hizaya soktun mu?"

"Deniyorum." Uzun yolculuk yüzünden zayıf düşmüş bacaklarımın üstünde Setti'nin başına doğru yürürken sırıttım.

Kurt kıkır kıkır gülerken Setti'nin burnunu okşamaya başladım. "Bunu tam zamanlı bir iş olarak düşünüyorum."

"Gücendim doğrusu." Casteel bir elini rüzgârdan darmadağın olmuş saçlarından geçirken gözlerini kısarak duvara baktı. "Davetsiz misafirlerle aranız nasıl?"

"Gergin ama sorun yok, hazırlıklıyız" dedi Coulton, parmaklarımı Setti'nin yelesine geçirdim. "Setti'yle ilgilendikten sonra yemeklerinizi odalarınıza göndereyim mi?"

"Çok iyi olur" dedi Casteel heybeyi omzuna atarak, bu esnada kurtlar yorgun argın avluya giriyordu, çoğu nefes nefese kalmıştı, Delano bile.

Vonetta'nın yere çöküşünü izlerken endişem arttı, kahverengi kürkü ağabeyininkiyle aynı renkti. Jasper avluyu gözden geçirerek yanına oturdu, iri gövdesiyla hafif kambur duruyordu. Kieran'a bakındım, koyu kahverengi kürklü daha küçük bir kurdu dürttüğünü gördüm. Duyularımı açarak kurda odaklandım. Karşılığında bitkinliğin kumlu tadını aldım. Göğsüm uğuldarken bitkinliği aşıp özel yolu buldum. Bu bağ yoluyla çağlayan sıcak suları hissettim. Kahverengi kurt Lyra'ydı. Bakışlarımı Kieran'a çevirdim, hayalet sedir kokusunu alana kadar aradım. İşe yarayıp yaramayacağını bilmeden özel bağı takip ederek düşüncelerimi oraya yönlendirdim. *Hepiniz iyi misiniz?*

Kieran'ın başı hızla bana döndü, Coulton yorgun Setti'yi ahıra götürüyordu, onu havuca, taze yemyeşil otlara boğmalarını umut ediyordum. Az sonra Kieran'ın fısıldadığını duydum. *Yorgunuz ama iyiyiz.*

Sözlerini *hissetmenin* verdiği sinir bozucu hisle ürperdim. *Hepiniz dinleneceksiniz* dedim. Bu bir soru değil, daha çok emirdi. İçimde Yükselmişler yakındayken hepsinin tetikte duracağına dair bir his vardı.

Dinleniriz. Kieran'ın varlığı bir an geri çekildi, sonra düşüncelerinin zihnime dokunduğunu hissettim. *Meyaah Liessa.*

Gözlerimi kıstım.

"Kurtlardan biriyle iletişim mi kuruyorsun?" diye sordu Casteel kolunu omzuma atarak, bakışlarımı takip ederek neşeyle Lyra'yı dürten Kieran'a baktı.

"Evet." Beni Stygian Kalesi'nin doğu köşesine doğru götürmesine ses çıkarmadım. "Devriye gezmeyip dinleneceklerinden emin olmak istedim."

Üstü örtülü geçide girip kapısı kapalı birkaç odanın önünden geçerken Casteel omzumu sıktı. "Bu yeteneği acayip kıskanıyorum."

"Arkandan konuşuruz diye korkmuyorsun, değil mi?" diye takıldım geçidin sonundaki terasa yaklaşırken. Teras şezlong ve arkalıklı yer minderleriyle tam hatırladığım gibiydi.

""Neden korkayım ki?" Casteel kapıyı açınca bizi limon ve vanilya kokuları karşıladı. "Hakkımda sadece harika şeyler söyleyeceğinden eminim."

Bir kahkaha attım. "Kendine güvenin kesinlikle kıskanılacak bir yetenek."

Casteel kapıyı arkamızdan kapatırken hafifçe güldü. "Yemek gelene kadar dinlenmelisin."

"Dinlenemem." Tanıdık oturma odasında gezinirken Alastir'in kanepede oturduğunu görür gibiydim. Yatak odasının kapısında durdum, bir an üzerinden asırlar geçmiş gibi gelen o geceye döndüm, Casteel'le sonunda rol yapmayı bıraktığımız o geceye. "Bir şey yiyebileceğimi sanmıyorum."

"Yemen gerek." Casteel hemen arkamdaydı.

"*Senin* yemen gerek" diye mırıldandım.

"Olur ama sen de yersen" dedi Casteel. "Madem ikimiz de şimdi dinlenmeyeceğiz bari bu akşamdan konuşalım."

Ona döndüm. Çizmelerini çıkarmaya başlamıştı. "Tamam. Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Çizmelerini minderlerden birinin yanına bırakırken bir kaşını kaldırdı. "Ağabeyine söylenenlere karşı dikkatli olmalıyız. Büyük

ihtimalle taşıdığın kandan haberleri var ama yeteneklerinin nasıl değiştiğini bilmiyor olabilirler. Bunun ağabeyine söylenmemesi gerek. Hakkımızda ne kadar az şey bilirlerse o kadar iyi. Bu elimizi güçlendirir."

Mindere ilişip yavaşça çizmelerimi çıkarmaya koyuldum. "Mantıklı." Mantıklı olduğu için de kendimi biraz kötü hissettim. "Peki ya Ian... hatırladığım gibiyse?"

"Öyle bile olsa onlara haberdar olmadıkları bilgiler vermemiz iyi olmaz." Casteel bir müddet susup önce sol, sonra da sağ tarafındaki kılıçları kınından çıkararak eski ahşap bir sandığın üstüne koydu. "Umarım hatırladığın gibidir ama öyle bile olsa şunu unutmamalısın ki ağabeyin burada Kan Tacı'nı temsilen bulunuyor."

"Bunu unutmam mümkün değil." Çoraplarımı çıkarıp katlayarak çizmelerimin yanına bıraktım, Casteel de çoraplarını çizmelerinin üstüne koydu.

Birkaç saniye bana baktı. "Annem ve babam haklı olabilir. Belki de bu bir tuzaktır."

Kalkıp teras kapısının önünde volta atmaya başladım. "Biliyorum ama bu ağabeyimin burada olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

"Değiştirmesi gerek Poppy" dedi Casteel. "Yükselmişler seni istiyor, seni nasıl çekeceklerini de iyi biliyorlar."

"Tekrar söylememe gerek var mı?" dedim sertçe, yanından geçip oturma odasına girdim. Casteel peşimden geldi. "Bunun bir tuzak olabileceğini biliyorum ama dediğim gibi, ağabeyim burada." Dönüp yeniden yatak odasına yürüdüm. "Kan Tacı'ndan bir mesaj getirmiş. Ağabeyimi göreceğiz. Bunca yolu geldikten sonra beni durdurmaya kalkarsan hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"Seni durdurmaya çalışmıyorum."

"Öyleyse neyin peşindesin?"

"Yüzüme bakıp dinleyecek misin?"

Başımı hızla ona çevirdim. "Sana bakıyorum işte. Ne?"

Gözlerinde sarı alevler kıvılcımlanıyordu. "Peki dinliyor musun?"

"Maalesef" dedim ters ters.

"Bu yaptığın kabalık ama görmezden geleceğim." Çenesinde bir kas seğirirken başını yana eğdi. "Yaptığımız şeyin çok riskli olduğunu biliyorsun."

"Elbette biliyorum. Aptal değilim."

Casteel kaşlarını kaldırdı, "Öyle mi dersin?"

Gözlerimi kıstım. "Riskin farkındayım Casteel. Tıpkı ölümlü bir muhafız kılığına girmeye karar verdiğinde senin de farkında olduğun gibi."

"O farklıydı."

"Hadi ama. Cidden mi? Her an yakayı ele verebilirdin. Sonra ne olacaktı?" dedim sertçe. "Yine de yaptın çünkü bunu ağabeyin için yapıyordun."

"Tamam. Haklısın." Yanıma yaklaştı, gözlerinde sıcak kehribar benekleri kaynaşıyordu. "Hayatım pahasına riski göze almaya hazırdım..."

"Aynı riski benim almama müsaade etmeyeceğini söylersen canını yakarım."

Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Bu tehdide bayıldım doğrusu."

"Senin hoşlandığın türden olmayacak." Manalı manalı belinin altında doğru baktım. "İnan bana." Arkamı dönüp bir adım attım. Birden önümde bitiverdi. Geri çekildim. "Kahretsin. Bunu yapmandan nefret ediyorum!"

"Biliyorsun ki seni kendini savunmaktan, bir kılıç ya da yay alıp dövüşmekten asla alıkoymam" dedi yanıma gelerek. Hiç oralı olmadım. "Ama kollarını açarak bir tuzağa koşmana da göz yumamam."

"Bu bir tuzaksa teslim olup 'Beni yakaladınız' diyeceğimi mi sanıyorsun? Sen söyledin. Kendimi savunabilirim. Kimsenin seni ya da beni ele geçirmesine izin vermeyeceğim ve yapabileceklerime dayanarak bunu kesinlikle başaracağımı söyleyebilirim."

"Düne kadar gücünü kullanmakta tereddüt ediyordun" diye hatırlattı Casteel. "Fikrini değiştirdin mi?"

"Evet!" Kesinlikle değiştirmiştim. "Yükselmişler bir daha beni de sevdiklerimi de ellerine geçiremesin diye sahip olduğum ne varsa kullanırım."

"Bunu duymak içimi rahatlattı."

"Rahatladıysan ne âlâ. Madem beni durdurmaya çalışmıyorsun öyleyse neden bu konuşmayı yapıyoruz?"

"Sadece güvende olduğundan emin oluncaya kadar geri durmanı söylemeye..."

"Hayır." Elimi sallayarak sözünü kestim. "Böyle bir şey olmayacak. Kendimi tutmayacağım. Ağabeyin mevzubahis olsa sen tutar mıydın?" diye sordum. "Bu riskler ağabeyinin yanına gitme isteğinden daha ağır basar mıydı, geri çekilir miydin?"

Casteel başını geriye atıp içini çekti. Uzun müddet bir şey söylemedi. "Hayır, riskler isteğime üstün gelmezdi."

"Öyleyse neden beni durdurmaya çalışıyorsun?" Neden böyle davrandığını gerçekten bilmiyordum. "Bunu herkesten çok senin anlaman gerek."

"Anlıyorum." Omzumu tuttu. Teninden tenime bir elektrik akımı geçti. "Sana Ian'ın Yükseldiğini düşündüğümü söylemiştim ama sen kabullenmek istememiştin ve ben bunu anlamıştım. Bir ihtimal hâlâ ölümlü olduğuna ya da senin gibi olduğuna inanmak istemiştin."

Soluduğum hava boğazımı yakıyordu. Söylediklerinin hiçbirini inkâr edemezdim. "Bunun durumumuzla ne ilgisi var?"

"Çünkü Ian'ın bir Yükselmiş olduğunu öğrendiğin zaman çok üzüldün, duygularının kontrolünü kaybettin. Parlamaya ve kurtları çağırmaya başladın" dedi başını eğerek, şimdi göz gözeydik. "Kurtlar öfkeni hissetti ve fark ettin mi bilmiyorum ama saldırmalarını emretseydin hiç tereddütsüz yaparlardı."

Fark etmiştim.

"Bunun son derece etkileyici bir yetenek olduğunu kabul etsem de Ian'ı gördüğünde ve tanıyamadığında olacaklardan korkuyorum." Kalbim sıkışmaya başlamıştı. "Öfkenden ya da içindeki büyük güçle yapacaklarından korkmuyorum. Bundan hiç korkmuyorum. Ağabeyini gerçekten kaybettiğini öğrendiğinde sana olacaklardan korkuyorum."

Titreyerek derin bir nefes aldım, gözlerimi bir anlığına kapadım. Endişesi içimi ısıtmıştı. Bu endişe çok güzel bir yerden geliyordu.

"Buna gerçekten hazır mısın?" diye sordu ellerini yanaklarıma koyarak. "Ian tanınmaz bir şeye dönüşmüşse gerekli gördüğün şeyi yapmaya gerçekten hazır mısın?"

İçime çektiğim hava boğazımı yakmaya devam ederken ellerimi Casteel'in göğsüne koydum, kalbinin avucumun altında şiddetle attığını hissediyordum. Gözlerine bakınca kehribar rengi benekleri gördüm. "İçinde hâlâ eski Ian'dan bir parça bulmayı umduğumu biliyorsun ama bulacağım şeye hazır olmam gerektiğinin de farkındayım. Ian'dan geriye hiçbir şey kalmamış olması ihtimaline hazırlıklı olmalıyım."

Casteel başparmağını yanağıma sürttü. "Peki ya onu bu lanetten kurtarmaya hazır değilsen?"

"Ağabeyimi huzura kavuşturmak için her acıya göğüs germeye hazırım."

Casteel'in bedeninden bir ürperti geçti. "Ağabeyimi görmek zorundayım."

"Biliyorum ve yemin ederim seni bundan alıkoymayacağım. Söylemeye çalıştığım bu değil. Evet, bunun bir tuzak olmasından korkuyorum. Dediğim gibi, seni tuzağa nasıl çekeceklerini iyi biliyorlar. Ama Ian'ı görmeni engellemeyi bir an olsun istemedim. Ben sadece... elimden gelirse bu acıyı çekmeni engellemek istiyorum. Düşündüm ki..." Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Onca şeyin üstüne bir de bununla uğraşmak zorunda kalmayasın istiyorum. Ama bilmeliydim. Hayat sana yeni bir bilmece vermek için elindekini çözmeni beklemez."

"Öyle olsa ne iyi olurdu." Derin derin iç geçirdim. "Ne olursa olsun bununla başa çıkabilirim."

Casteel alnını alnıma dokundurdu. "Ama bunun nasıl bir acı olduğunu bilmiyorsun. Ben biliyorum" diye fısıldadı. "Bir zamanlar sevip saydığım birini öldürmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Acısı hiç geçmiyor."

Shea'dan bahsettiğini bildiğim için acısını dindirme dürtüme karşı koydum. "Ama azaldı, değil mi?"

"Evet. Her yıl biraz daha azaldı, seni bulduktan sonra iyice hafifledi. Bu yalan değil."

Parmaklarımla tişörtünü kavradım. "Benim acım da azalacak çünkü sen varsın."

Casteel yutkunduktan sonra beni göğsüne çekip sarıldı. "Bu acıyı çekmeni istemeyerek bencillik ettiğimi biliyorum."

"Seni sevmemin nedenlerinden biri de bunu istemeyişin." Kelimeler yeterli olmadığı için başımı kaldırıp dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

O minnet ve sevgi öpücüğü çabucak daha istek dolu, daha talepkâr bir şeye dönüştü. Tek bir öpücük hızla kontrolden çıktı, belki de öpücüklerin doğası böyleydi. Kontrol edilmemeleri gerekiyordu.

Beni nasıl o kadar çabuk soyduğunu anlamadım ama Casteel'in gömleğini başından çekip çıkarırken tamamen çıplaktım. Beni kollarının arasına hapsetti, sırtım duvara dayanırken bedenini bana bastırdı. Sıcak, sert tenini hissedince duyularım adeta kısa devre yaptı.

Bir dişini boynumda gezdirirken elleri aşağı kaydı, biri göğüslerimden birinin üstünde dururken diğeri aralarına kayıp okun göğsüme girdiği yere yerleşti. Artık hiç iz kalmamıştı ama biliyordum ki Casteel yaranın yerini asla unutmayacaktı. Eli aşağı kaymaya devam edip karnıma, yara izlerime, sonra da bacaklarımın arasına indi. Parmakları açıldı, parmak uçları apış aramı okşayınca birden irkildim.

"Ne için yanıp tutuştuğumu biliyor musun?" Dudaklarımı ateşli bir öpücükle hapsederken diğer eliyle sızlayan göğüs ucumu okşuyordu. "Poppy?"

Saçları yanağımı gıdıklarken yutkundum. "Ne?"

"Sen beni dinlemiyor musun?" Hafifçe boğazımı ısırınca ürperdim. "Yoksa dinleyecek durumda değil misin?"

"Kesinlikle." Bütün benliğim göğüs ucumu kavrayan parmaklarına, yavaşça bacaklarımın arasını okşayan diğer eline odaklanmıştı. "Kesinlikle dinleyecek..." bir parmağını içime sokunca soluğum kesilerek omuzlarını sıktım, "durumdayım."

Dudaklarını boynumdan ayırmadan kıkırdayıp parmağını yavaş yavaş içimde kaydırmaya başladı, ben soluksuz kalana dek devam etti. "Ee? Ne için yanıp tutuştuğumu biliyor musun yani?"

Aklımı başımdan bu kadar çabuk alabilmesi gerçekten şaşırtıcıydı. Kapıldığım zevk dalgası derinlerimde bir şeyi harekete geçirdi. "Ne?"

"Bal" diye fısıldadı dudaklarıma doğru, başını aşağı eğerek hızlandı. "Senin tadınla yaşayabilirim. Yemin ediyorum."

Edepsizce yemini içimi allak bullak ederken nabzım iyice hızlandı. Casteel başını kaldırdı, günahkâr vaatlerle dolu gözleri ışıldarken bir parmağını daha içime soktu. Beni izlerken tüm dikkatini hafif iniltilerime ve titreşen kirpiklerime vermişti, parmağını içime sokup çıkarırken gözlerini gözlerimden ayırmıyor, yarattığı çıldırtıcı duygulardan kaçmak için gözlerimi çevirmeme izin vermiyordu.

Ben de istemiyordum zaten.

Başparmağını hassas yerime sürerken sağ yanağındaki gamzesi ortaya çıktı, soluğum kesilince gözleri ışıldadı. Gergin tomurcuğun etrafında yavaş yavaş daireler çizmeye başladı, her defasında dokunacak kadar yaklaşıyor ama son anda parmağını geri çekiyordu.

"Cas" diye soludum.

"Böyle demene bayılıyorum." Altın rengi benekler parlayıp çalkalanmaya başladı. "Şu haline bayılıyorum."

"Biliyorum." Kalçalarımı oynatmaya çalıştım ama Casteel beni sıkıştırdı.

"Kımıldama" dedi sert bir sesle. Başparmağı çıldırtıcı bir daire daha çizdi. "Sana bakmayı daha bitirmedim. Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun? Bugün sana bunu söylemiş miydim?" Söylediğine neredeyse emindim. "Ne kadar büyüleyici olduğunu? Yanakların kızarmış, dudakların şişmişken? Çok güzelsin."

Bunları inanarak söylediğini hissedebiliyorken kendimi nasıl güzel hissetmezdim? Sanki bedenim tutuşmuş yanıyordu. Ellerim göğsüne kaydı. Kalbinin avucumda atışından büyülenerek dudaklarımı dudaklarına sürdüm. Başını eğip beni öperken sertleşmiş aletini kalçalarıma bastırdı.

"Yangınımı söndürmek için bir şeyler yapmam lazım" dedi başkaca bir açıklamada bulunmadan.

Elini bacaklarımın arasından çekmesine itiraz edemeden eğilmeye başlamıştı bile. "Önünde sonsuza kadar diz çökebilirim" dedi gözleri kehribar mücevherler gibi parlarken.

"Bu acı verici olurdu."

Casteel başparmağını sinir öbeğinin üstüne bastırınca bir çığlık atarak kalçamı eline doğru kaldırdım. "Asla."

Ağzını üstüme kapatıp diliyle gerçekten acayip bir şey yaptı. Bu şehvet saldırısı karşısında bir çığlık atarak boşalmanın eşiğine geldim. Casteel'in izin verdiğince geriye kaykıldım.

Daha fazlasını istiyordum.

Hem ikimizin de aynı zevki almasını istiyordum. Sadece benim değil.

Belki olup bitenler ve yakında yüzleşeceğim şey yüzündendi. Belki de ağzının tenimdeki sıcaklığı yüzünden. Sadece onu istediğim için de olabilirdi, ikimize de bu gece nasıl sona erersе ersin hayatta olacağımızı, burada, birlikte olacağımızı hatırlatma isteğindendi. Hiçbir şey bunu değiştiremeyecekti.

Beni bu nedenlerin hepsi birden yönlendiriyor olabilirdi. Bana arzularımı, durumu ve Casteel'i kontrol etme gücünü veriyorlar, onunla en sakin anlarında da en vahşi anlarında da, en sevecen ve en utanmaz anlarında da başa çıkabileceğimi ispatlıyorlardı.

Yaslandığım duvardan doğrulup ensesini tuttum. Onu şaşırtmış mıydım, yoksa alt mı etmiştim bilmiyordum. Bir önemi de yoktu. Ensesini tutup onu ayağa kaldırdım, dudaklarımı dudaklarına dayadım. Dudaklarımda tadını duydum. Benim ve bizim tadımızı aldım. Onu geri geri iterek elimi pantolonuna kaydırıp önünü açtım ve pantolonunu çıkarmasına yardım ettim. Bacakları yatağa çarptığında onu ittim.

Casteel oturdu, kaşlarını kaldırarak yüzüme baktı. "Poppy" dedi soluk soluğa.

Ellerimi omuzlarına koyarak bacaklarını dizlerimin arasına aldım. "Seni istiyorum Casteel."

Ürperdi. "Ben seninim. Sonsuza dek."

Altımda kıpırdanırken ona sahip oldum. Üstüne oturdum, ikimiz tek vücut haline gelirken nefesim kesildi.

Kalbim deli gibi atarken kolumu başının altından geçirdim, parmaklarımı saçlarına gömüp alnımı alnına dayadım, diğer elimle de kolunu tuttum. Üstünde ağır ağır hareket etmeye başladım. Göğsüme ve bacaklarımın arasına yakıcı bir sıcaklık dolarken hafifçe çığlık attım. Soluğum dudaklarına dokundu. "Kanıtla" dedim. "Benim olduğunu kanıtla."

Bir an bile tereddüt etmedi. Dudaklarıma yapıştı, beni öyle şehvetle öptü ki soluğum kesildi. Üstünde gidip gelirken bedenim geriliyor, dudaklarından kana kana içerken o da benim dudaklarımdan içiyordu. Üstünde hareket ettikçe göğsündeki sert kıllar sızlayan göğüs uçlarıma sürünüyordu.

"Seninim." Gözleri arzuyla ışıldıyordu. "Şimdi ve daima."

Parmaklarımı saçlarına doladım. Kalçamın her deviniminde içimdeki o noktaya dokunuyordu, bedenimin her yanına zevk dalgaları gönderen o noktaya. Hızlandım, inleyerek üzerine eğildim. Titreyerek kolunu bıraktım, elimi göğsünden aşağı kaydırdım. Sertleşmiş aletinin sürtünüşleri ateşimi harlayınca damarlarıma azgın bir sıcaklık akın etti. Onu hırsla öpüp dudaklarını dilini emdim. Kalçalarını ritmime uydurarak hareket ettirirken elleriyle popomu kavradı.

"Tahmin etmeliydim" dedi, kesik kesik soluyordu. "Böyle sevişmeye bayılacağını bilmeliydim."

"Ben sadece... sevişmeye bayılıyorum" diye fısıldadım. "Seninle."

Ellerini popomun arkasına kaydırıp beni sertçe aletine bastırdı. "Evet, bayılıyorsun." Popomu sımsıkı tutup aramızda hiç boşluk kalmayana kadar kendine çekti. "Bana söz ver."

İçimde zonklayan gerilim sertçe buruldu. Doğrulmaya çalıştım ama izin vermedi. "Ne istersen" dedim tırnaklarımı etine bastırarak. "Ne istersen Cas."

"Ian korktuğun gibi çıkarsa ve onu huzura kavuşturmak için riske girmen gerekirse..." Sözleri zaten teklemekte olan kalbimin bir an durmasına yol açtı. Elini sırtımdan yukarı kaydırıp parmaklarıyla saçlarımı kavradı. Başımı kendine doğru çekti. "Seni tehlikeye atacaksa yapmayacağına söz ver. Güvende olana kadar bekleyeceğine söz ver. Bana söz ver."

Kelimeler dudaklarımdan dökülüverdi. "Söz veriyorum."

Casteel hızla doğrulup beni kucağından kaldırarak karnımın üstüne yatırdı. Nefes almama fırsat vermeden içime giriverdi. Sırtımı yay gibi eğerek başımı geriye attım, adı dudaklarımda boğuk bir haykırıştı. Casteel kalçasını popoma sürte sürte içimde gidip gelmeye başladı.

Bir çığlık attım, dudaklarımdan iki kelime döküldü, yanaklarımın yanmasına neden olan bir istekti bu. "Daha sert."

"Daha sert ha?"

"Evet." Dönüp elimi uzatarak kalçasını tuttum. "Lütfen."

"Oh" diye hırladı, aletinin içimde kasıldığını hissettim. "Seni seviyorum."

Aynını söyleme şansım olmadı. Bir kolunu altıma sokup memelerimin hemen altından geçirdi. Göğsünü sırtıma bastırırken ağırlığını başımın yanına dayadığı koluna verdi. Sonra bana istediğimi vererek aletini *sertçe* içime soktu.

Casteel bedenini benimkine çarpa çarpa içimde acımasızca gidip geliyordu. Kontrol edilemez parlak birer aleve dönüşerek kendimizi yangına bıraktık. Kanımızı ve bedenimizi saran çılgınlık mutluluk vericiydi, seksin ve zevk almanın ötesindeydi. Birbirimizden bir şeyler alıp veriyor, kendimizi bırakıp birlikte düşüyor, titreşen zevk dalgalarında sürükleniyorduk.

Ama titremeler kesilip Casteel yanıma uzandığında, verdiğim söz intikam isteyen bir hayalet gibi geri dönüp belki de onu tutamayacağım konusunda beni uyardı.

* * *

Son güneş ışıkları da çekilirken giyindik, ikimiz de yanımda getirdiğim siyah tunikleri giymiştik. Odaya getirilen kızarmış tavuktan biraz atıştırabilmiştim, yıkanmaya da fırsatımız olmuştu. Acele etmeden saçımı ördüm.

Az sonra Vonetta geldi, çarpıcı yüzü gerilmişti. "Geldiler."

32. BÖLÜM

Avluda yürüyüp daha evvel Casteel'le diz çökerek yemin ettiğimiz yerden geçerken Vonetta, "Bir araba ve dört muhafız" dedi. Örgülerini sıkı bir topuz halinde toplamıştı, eli kalçasındaki altın rengi kısa kılıcın üstündeydi. "Diğer Yükselmişler gelmemiş."

"Gelenler Kraliyet Şövalyeleri mi?" diye sordu Casteel.

Duvara asılı meşalelerin ışığı rüzgârda oynaşırken Vonetta başını salladı.

Çaktırmadan duvardaki muhafızlara bakınca ay ışığında kalın, sarışın bir saç örgüsü gördüm. Nova elinde iki kılıçla orada duruyordu. Hemen yanında yayıyla bir başka muhafız vardı. "Ağabeyim?"

"Gören olmadı ama arabada olduğunu düşünüyoruz."

Midem yine bulanmaya başladı ama kendimi sakin olmaya zorladım. Şu anda ihtiyacım olan son şey parlamaya başlamaktı.

Kapıya yaklaşırken kılıç ve yaylar kuşanmış adamlar gördüm. İçlerinde kuşatmadan sonra yardım ettiğim birkaç kişi de vardı. Biz yaklaşırken eğilerek selam verdiler. Kieran ve Delano kurt formunda gölgelerin arasından çıktı. "Hepiniz dinlendiniz mi?" diye sordum Vonetta'ya.

Babası ve diğer birkaç kurt gözüme ilişirken Vonetta başını salladı. "Evet. Umarım siz de dinlenmişsinizdir."

Casteel'in yüzünde Vonetta'nın fark etmemesini umduğum belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Bunun için özür dilerim" dedim Vonetta'ya. "Spessa's End halkının bu gerginliği yaşamasını hiç istemezdim."

"Sizin suçunuz yok Majesteleri" dedi Vonetta.

"Poppy" diye düzelttim. "Biz... dostuz, değil mi?" Boynumdan yukarısı kızarmaya başladı. "Yani düğünümde senin elbiseni giydim ve..." Eski güvensizliklikler şirret kafalarını kaldırmaya başlayınca sustum. Vonetta bana karşı hep nazik ve iyi davranmıştı ama Casteel'in arkadaşıydı ve benimle prenses olacağım zaman tanışmıştı. Şimdi *Liessa*'ları mı olmuştum? Kendimi yine Tawny gibi hissettim, çok daha aptal hissettim. Çünkü şimdi bunun sırası değildi. "Bana aldırma. Yükselmişler kapıda bizi beklerken bunları neden düşünüyorum bilmem."

"Sanırım buna kaçınma denebilir" diye mırıldandı Casteel.

Uyarır gibi yüzüne baktım, gamzelerden biri ortaya çıktı.

"Dostuz" dedi Vonetta sırıtarak. "En azından benim düşünceme göre. Bu nedenle senin de aynı şekilde düşünmene sevindim, olmasaydık zaten çok acayip olurdu yahu."

İçime su serpildi. "Bence zaten acayip. En azından benim için" dedim, Kieran'ın beklediği yerden bir şaşkınlık dalgası yayıldı. Pislik.

"Merak etme." Vonetta uzanıp kolumu sıktı. Garip elektrik akımını hissettiyse de belli etmedi. "Ayrıca bu akşam olanlar için de özür dileme. Buradaki herkes risklerin farkında. Yükselmişler her an gelebilirdi. Zaten hazırlıklıydık."

Yükselmişler Düşes'le birlikte Spessa's End'i almaya kalktığında nasıl hızla bir araya geldikleri düşünülürse gerçekten hazırlıklı oldukları belliydi.

Nova duvardan inip yanımıza geldi. Sarışın muhafız bir yumruğunu kalbinin üstüne koyup yerlere kadar eğilerek selam verirken ay ışığı kolundaki altın rengi banda vurdu. "Plan nedir?"

Casteel bana baktı. Bir şey söylemedim çünkü Nova'nın duygularımın kontrolünü kaybetmemekten daha detaylı bir plan beklediğini düşünüyordum.

"Kieran ve Delano bizimle gelecek" dedi Casteel. "Netta, sen kılıç kullanmakta hızlısın, o yüzden senin de bizimle gelmeni istiyorum. Sen de geliyorsun Nova."

İki kadın da başını salladı, sonra Nova, "Duvarda okçularımız var" dedi. "Birkaç kurt da dışarıda, ağaçların arasında saklanıyor."

"Mükemmel" dedi Casteel, tam konuşacakken sustum. Cas fark etti. "Ne oldu?"

"Ben sadece... neden sadece kurt formundaki Kieran ve Delano'yu seçtiğini merak ettim, ve Vonetta ve Nova'yı" dedim, gözlerim iki kadının arasında gidip gelirken yanaklarım kıpkırmızı oldu. "Yeteneğinizden şüphem yok. İkinizin de ne kadar yetenekli olduğunu biliyorum, lütfen sorumu böyle algılamayın. Ben sadece stratejiyi anlamak istiyorum." Gerçek de buydu. Casteel'in Yükselmişler'in yanına neden bütün kurtlarla ve silahlı askerlerimizle gitmediğini bilmek istiyordum.

"İki nedenden ötürü" dedi Casteel, hemen yeteneğime başvurdum, Nova ve Vonetta'dan öfke ya da huzursuzluk algılamayınca rahatladım. "Ne kadar iyi organize olduğumuzu bilmelerine gerek yok. Ne kadar azını görürlerse o kadar iyi. Böylece gerekirse onları gafil avlayabiliriz."

Başımı salladım. "Mantıklı."

"Ayrıca senin de bildiğin gibi Yükselmişler de Solis halkı da kadınların dövüşte erkekler kadar becerikli olmasını beklemez" diye devam etti. "Bu kanı içlerine öylesine yerleşmiş ki muhafızların dövüş becerilerini duymuş olanlar bile onları tehdit olarak görmez."

Bunu fark etmiş olmam gerekirdi. "Böyle düşünerek çok yanılıyorlar."

"Biz de bu yanılgılarından istifade edeceğiz" dedi Nova, muhafızın beni artık Casteel'in kafasını dağıtan bir şey ya da zaaf olarak görmediğini umuyordum.

"Açıklama için teşekkürler" dedim duyduklarımı kafama yazarak.

Casteel başını salladı. "Hazır mısın?"

Hazır olmasam da derin bir nefes almaya çalışarak başımı salladım çünkü hazır olmak zorundaydım. "Evet."

"Söz verdin." Casteel yaklaşıp başını eğdi. "Unutma."

"Unutmadım" diye fısıldadım, bacağımdaki kurt hançeri birden büyük bir ağırlığa dönüştü. Ian korktuğum şeye dönüşmüşse

hiçbir şey yapmadan çekip gitmem imkânsızdı, bu şansı bir daha ne zaman elime geçireceğimi bilemezdim.

"Bunu yapabilirsin" dedi Casteel. Alnımın ortasına bir öpücük kondurduktan sonra elimi tutup kapıdaki adamlara döndü. Başını sallayınca kapının ağır kanatları birbirine sürtünen taşın gıcırtılarıyla açıldı.

Yolun iki tarafında yanan meşalelerin ışığı beklemekte olan kırmızı, penceresiz arabanın üstüne uğursuz bir parıltı düşürüyordu, arabanın yan tarafında ortasından ok geçen bir daire kabartması vardı, Kraliyet Arması.

Ian, Kan Tacı tarafından kullanılan bir arabayla gelmişti. Midemin bulantısı arttı.

Omuzlarında siyah pelerinleri ve siyah zırhlarıyla iki muhafız arabaya koşulu atların yanında bekliyordu. İki muhafız da kılıçlarını sıkıca kavrayarak kapalı kapının yanına konuşlanmıştı. Bu şövalyelerin kıyafetlerinde yeni bir parça vardı. Miğferlerindeki at kılından yapılmış sorguçlar ay ışığında parlıyordu. Yüzlerinin üst kısmına takılı kırmızı boyalı, göz yerlerinde ince yarıklar bulunan maskeler şövalyelerin kimliğini gizliyordu. Bunlar bana Ayin'de takılan maskeleri hatırlatmıştı.

"Maskeler" diye mırıldandı Vonetta arkamızdan. "İlginç bir seçim."

"Yükselmişler her şeyi dramatize etmeye bayılır" dedi Casteel, haklıydı.

Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu, Casteel parmaklarını parmaklarıma dolarken yürümeye devam ettik, Kieran ve Delano da yanımıza gelmişti; Vonetta ve Nova ise iki yanımızdan ilerliyordu.

Çakıllar çizmelerimizin altında çıtırdarken Kraliyet Şövalyelerinden hiçbir duygu algılamadım. Arabaya birkaç metre kala durduk. Sessizlik yemini eden şövalyeler konuşmuyordu. En azından bunlar konuşmuyordu. New Haven'a gelenler ise ne kadar çok konuşmuştu.

"Çağırdınız" dedi Casteel kaygısız bir ses tonuyla. "Biz de geldik."

Kısa bir sessizliğin ardından biri içeriden usulca arabanın kapısına vurdu. Şövalyelerden biri elini uzatıp kapıyı açarken soluğum kesildi.

Zaman yavaşlamış gibi akarken pelerinle örtülü bir kol arabadan dışarı uzandı, soluk tenli bir el kapıyı tuttu. Uzun ince bir beden dışarı çıkıp yola indiğinde kalbim duracak gibiydi. Siyah pelerin koyu renk pantolonlu bacakların etrafına yerleşti. Pelerinin kıvrımları arasından beyaz bir gömlek görünüyordu. Beden durduğum yere dönerken nefesimi tutarak bakışlarımı yüzüne çevirdim. Alevlerin ışığında kızıl-kahverengi saçlar. Oval şeklinde yakışıklı bir yüz ve düzgün hatlı bir çene. Hatırladığım gibi çocuksu bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmak yerine düz bir çizgi halini almış dolgun dudaklar.

Ian.

Ah tanrılar, o benim ağabeyimdi. Ama bakışlarımı yukarı kaydırmaya devam edince genelde ışığa göre kahverengiyle yeşil arasında değişen gözlerin şimdi dipsiz bir uçurum gibi kapkara olduğunu gördüm.

Bir Yükselmiş'in gözleri.

Ian gözlerini yüzüme dikerken hiçbir şey söylemedi, yüzünden ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi; sessizlik genişleyen bir körfez gibi aramıza seriliverdi.

Göğsümde bir çatlağın genişlediğini hissettim. Parmaklarım cansızca gevşedi ama Casteel elimi tutmaya devam etti. Parmaklarımı sıkarak bana yalnız olmadığımı, bunun üstesinden gelebileceğimi hatırlattı. Ciğerlerimi havayla doldurmak için kendimi zorladım.

Bunu yapabilirim.

Başımı kaldırdım, konuştuğumu duydum. "Ian."

Ian gözlerini kırpıştırırken dudakları irkilmiş gibi seğirdi. "Poppy" dedi. Kalbimde bir şey daha yırtıldı. Sesi hava kadar yumuşak ve hafifti. Bu onun sesiydi. Dudakları adeta tanıdık bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Seni o kadar merak ettim ki."

Etmiş miydi? Gerçekten mi? "Ben iyiyim" dedim sesimin bu kadar soğuk çıkmasına şaşarak. "Ama sen? İyi değilsin."

Ian başını yana eğdi. "Ben gayet iyiyim Poppy. Karanlık Olan tarafından rehin alınan ben değilim..."

"Ben rehin değilim" diye sözünü kestim, içime yakıcı bir öfke saplanıverdi. Üzülmekten daha iyi olduğu için bu öfkeye sarıldım. "Burada kocam Prens Casteel'le birlikte bulunuyorum."

"Kocan mı?" Ian'ın sesi boğuklaştı ama ses tonu değişmişti. Yükselmişler öfke ya da şehvet gibi aşırı duygulara yatkın olabilirdi ama endişe? Sempati? Hayır. Ian bize doğru bir adım attı. "Bu bir şakaysa..."

Sağ tarafımdan tehdit dolu bir hırıltı yükselirken Kieran hafifçe öne çıktı. Ian kocaman açılmış gözlerini kahverengi kürklü kurda dikerek durdu. "Yüce tanrılar" diye haykırdı, gerçekten de şaşırmış, hatta hayrete düşmüş gibiydi. "Gerçekten kocamanlar."

Kieran dişlerini göstererek hırlarken bedeni kaskatı kesildi. Gözlerimi ona dikip aramızdaki bağı, bağlantımızı açtım. *Sorun yok.*

Kieran beni duymayıp Ian'a saldıracak diye korktum ama hırlama kesildi.

"*Karım* burada kendi isteğiyle bulunuyor" dedi Casteel, ses tonundaki bıkkınlık kayboluyordu. "Ve bu görüşme esnasında evliliğimizin meşruluğuna dair imalara göz yummayacağım."

"Elbette." Ian'ın karanlık bakışı Prens'e kaydı. Yüz hatlarında daha önce olmayan bir sertlik vardı. "Atlantia kız kardeşimi alarak ne kazanmayı umuyor?"

Ian'ın solunda duran şövalye başını ona çevirirken sırtımdan bir ürperti geçti. Bana bütün Yükselmişler gibi hitap etmemesine şaşırmıştım. Bakire diye. İçimde yeniden minicik bir umut kıvılcımlandı.

"Atlantia'nın bundan kazanacağı çok şey var" dedi Casteel. "Ama ben her şeyimi bu evlilikle kazandım."

Ian gözlerini Casteel'in yüzüne dikerek kaşlarını çattı. Sonra bana baktı, çekinerek birkaç adım yaklaştı. Kurtlar buna müsaade etti. "Annemizle babamızın ölümünden sorumlu olan canavarla kendi isteğinle evlendiğine inanmam mı gerekiyor yani?"

"Annemizle babamızın ölümüyle hiç ilgisi olmadığını ikimizin de bildiği Prens'le mutlu bir evliliğim var."

Ian başını iki yana sallayarak kaşlarını kaldırdı. "Sana ne dediler de bunca felaketin ve acının sorumlusu olan düşmandan taraf oldun bilmiyorum. Bunun için seni suçlamayacağım" dedi. "Kraliyet de öyle. Kraliçe ve Kral seni çok merak etti, Çorak Topraklar'da seni kurtarma konusunda gerçekten çok ümitlenmiştik."

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok." Öfkeme sımsıkı sarılarak gülümsedim. "Eminim kan torbalarını kaybettikleri için çok üzülmüşlerdir."

"Poppy, hiç de..."

"Sakın" diye sözünü kestim, elimi Casteel'in elinden çektim. "Yükselmişler hakkındaki gerçeği biliyorum. Craven'ların nasıl yapıldığını biliyorum, Prens Malik'i neden ellerinde tuttuklarını, beni ne için kullanmayı planladıklarını da biliyorum. O yüzden gerçeği bilmiyormuşum gibi rol yapmayalım. Rol yapma. Solis halkının çektiği tüm acıların nedeni Kan Tacı. Onlar kahraman değil, onlar zalim."

Bir saniye geçti. "Alçaklar kendi hikâyelerinde hep kahramandırlar, değil mi?"

"Bu hikâyede değil" dedim sertçe.

Ian uzun müddet sustuktan sonra, "Seninle konuşmak istiyorum" dedi. Karanlık gözleri yanımda kopmak üzere olan fırtınaya döndü. "Yalnız."

"Bu mümkün değil" dedim kalbim biraz daha parçalanırken.

"Bana güvenmediğin için mi?" Ian'ın ağzının kenarında bir kas seğirdi. "Yoksa Karanlık Olan izin vermeyeceği için mi?"

Casteel'den karanlık bir kahkaha yükseldi. "Kimsenin onu istediğini yapmaktan alıkoyamayacağını bilmiyorsan kardeşini o kadar iyi tanımıyorsun demektir."

Mesele de buydu ya. Kalbimde bir çatlak daha belirdi. Ian beni yalnızca küçüklüğümden ve Bakire olduğum dönemden tanıyordu. Bana söyleneni yaptığım zamanlardan. Ah tanrılar, beni şimdi tanımasını isterdim, gerçek beni tanımasını.

Ama yüzündeki merhametsizliği görünce bunun asla olmayacağını anladım.

Ağlamak istiyordum.

Oracığa oturup kendimi koyvermek istiyordum. Bu karşımda duranı değiştirmeyecekti ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacaktı. En azından bir süreliğine. Ama yapamazdım. Burada olmazdı. Yakın bir zamanda olmazdı. Ben de Casteel'ın annesini düşündüm ve onun karşımda yaptığı şeyi yaptım. Kendimi öyle sıkı sıkıya topladım ki içimden ancak incecik bir keder geçebilirdi.

Duygularımı kontrol altına aldığımdan emin olunca Ian'a doğru bir adım attım. "Sen benim ağabeyimsin. Seni daima seveceğim." Sesim titredi. "Ama Ayin'de teslim edilen o çocuklara ne yaptıklarını biliyor olman gerek. Onlar tanrılara hizmet etmiyor. Bunu nasıl hazmedebilirsin? Tanıdığım Ian çocukların öldürüldüğünü öğrenince dehşete kapılırdı –masum insanların uykularında katledildiğini– sırf Yükselmişler beslensin diye."

Ian'ın yüzünden bir gölge geçti ama o kadar çabuk kayboldu ki gördüğümden bile şüphe ettim. Yüzüne sakin bir ifade yayıldı. "Ama ben bir Yükselmiş'im Poppy."

Nefesim tıkanırken kaskatı kesildim. Casteel'in sıcak bedeni sırtıma yaslandı. "Ya Tawny?" diye soludum.

"Tawny güvende" dedi Ian soğuk bir sesle. "Karanlık Olan'ın ağabeyi de öyle. İkisine de iyi bakılıyor."

"Gerçekten buna inanmamızı mı bekliyorsun?" diye sordu Casteel, öfkesi yüzeye çıkmaya başlamıştı.

"İnanmak zorunda değilsiniz. İsterseniz kendi gözlerinizle görün" dedi Ian. Sözleri soğuk yağmur damlaları gibiydi. "Buraya gelmemin nedeni de bu."

İçimdeki umut kıvılcımı sönerken titrememek için kendimi zor tutuyordum. Şimdi Ian'ın sesi hiç de tanıdık gelmiyor ve sözleri görünenin ardında çok daha fazlasını barındırıyordu. Buraya beni merak ettiği için gelmemişti. "Kan Tacı'ndan getirdiğin mesaj?" diyebilmeyi başardım.

Başını salladı. "Gerçek Kraliçe, Atlantia Prensi ve Prensesiyle görüşmek istiyor."

Gerçek Kraliçe mi? Az kalsın gülecektim. Casteel'in gülmemesine şaşırmıştım. Ona bir göz attım. Çarpıcı yüz hatları sertleşmişti. "Ne tesadüf, biz de *sahte* Kraliçe'yle konuşmak istiyorduk."

"Öyleyse geleceği konuşmak üzere iki hafta sonra onunla buluşacağınızı duyunca memnun olacaktır. Oak Ambler'daki Kraliyet Makamı'nda" dedi Ian, Çorak Topraklar'dan hemen önce gelen küçük bir liman şehrinden bahsediyordu. "Elbette Kraliçe bu teklifi ikinize de zarar gelmeyeceğine söz vererek yapıyor, teklifini kabul edeceğinizi ve kuzeyde topladığınız orduları yerinde bırakacağınızı umuyor."

Kurtlardan ve Casteel'den buz gibi bir şaşkınlık dalgası yayılırken yüreğim yerinden hopladı. Nereden biliyorlardı?

"Evet." Ian gülümsedi, iki diş sırasında da sivri dişlerin olduğunu görünce mahvoldum. "Kral ve Kraliçe orduların toplandığından haberdar. Bu görüşmenin gereksiz yere kan dökmeyi engelleyebileceğini umut ediyorlar." Vonetta'ya doğru baktı. "Sen de gelebilirsin."

Kaşlarımı kaldırdım. Ian eskiden de biraz çapkındı ama artık evli değil miydi? Gerçi karısından bahsetmemişti ve şimdiye kadar hiçbir Yükselmiş çiftin arasında sevgiye dayanan bir ilişki olduğunu görmemiştim.

"Teşekkürler, almayayım" dedi Vonetta soğuk bir sesle, Kieran'ın iyice sinir olduğunu hissettim.

"Çok yazık" diye mırıldandı Ian. "Sohbetimize devam ederiz diye ummuştum."

"Ben ummamıştım" diye homurdandı Vonetta, hangi sohbetten bahsettiğini merak ettim.

"Her iki krallık için de bu teklife neden güvenelim ki?" Casteel sessizce yine yanıma geldi, bunun üzerine şövalyeler bir an ileri atılacak gibi oldu.

Ian bir elini kaldırarak şövalyeleri durdurdu. "Çünkü Kan Tacı yeni bir savaş istemiyor. Umarım çıkacak savaşı kazanamayacağınızın farkındasınızdır."

"Aynı fikirde değiliz" dedi Casteel sertçe.

"Öyleyse fikir birliğine varacağız." Ian başını yana eğdi. "Ama şunu da bilmelisiniz ki kötü niyetle gelirseniz sadece siz değil Atlantia da yok edilecek, Spessa's End'den başlayarak."

Genzimde öfkenin tadını duyarak Casteel'in koluna girdim. Casteel'in içinden hafif bir ürperti geçti. Başını öne eğmişti, yüz hatları iyice sertleşmişti. Kolunu sıktım, kimin dokunduğunu bilmiyormuş gibi bir an elime baktı. Öfkesini zaptetmesi birkaç saniye aldı.

"Kan Tacı kendine fazla güveniyor" dedim, Casteel'in daha önce yaptığı gibi ben de o kayıtsız ses tonuyla konuşuyordum. Karanlık gözler gözlerime dikildi. "Buradan anlıyorum ki Kraliçe'nin kuzeyde toplanan orduların mahiyeti hakkında gerçek bir bilgisi yok." Bu konuda hiçbir fikrim olmadığı için bu, blöften başka bir şey değildi.

"Kardeşim" diye mırıldandı Ian, midem allak bullak oldu. "Yüz binlerce askeriniz de olsa, bunların yarısı karşımda durandan daha büyük kurtlardan oluşuyor da olsa, Kraliçe'nin yarattıklarını yenemezsiniz."

Gözlerimi huzursuzca yüzüne diktim. "Kraliçe ne yarattı Ian?"

"Bilmeseniz daha iyi."

"Bilmek istiyorum" diye direttim.

"Başka şövalyelerden mi bahsediyorsun?" Casteel dudak bükerek arkasında duran şövalyeleri işaret etti. "Öyleyse endişelenmemize gerek yok."

"Hayır." Ian hâlâ gülümsüyordu, şövalyeler Casteel'in sataşmasına tepki göstermedi. "Dönenler şövalye değildir. Onlar ne Yükselmiş ne ölümlü ne de Atlantislidir. Bundan çok daha öte... çok daha benzersizdirler."

Dönenler mi? Ne olabilecekleri hakkında en ufak fikrim yoktu.

"Şimdi gitmem gerek. Başkente yolum uzun. Sizinle Oak Ambler'da görüşmeyi iple çekiyorum." Bakışları bana kaydı. "Sana sarılmak istiyorum Poppy. Umarım farklılıklarımızı göz ardı ederek bana bu iyiliği bahşedersin."

Kurt hançerinin ağırlığı kendi kendime ettiğim yemini ve Casteel'e verdiğim sözü hatırlatırken kaskatı kesildim. Ian... artık benim ağabeyim değildi. Ağabeyimi görür gibi olduğum anlar da olmuştu ama artık bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Ian artık eskisi gibi değildi.

Bakışlarımı şövalyelere çevirdim. Yerlerinde huzursuzca kıpırdanıyorlardı, anlaşılan Ian'ın isteğinden de şu anda onlardan çok uzakta durmasından da hoşlanmamışlardı; etrafımdaki herkesten, özellikle de Casteel'den yayılan şüpheyi hissedebiliyordum.

Bu... bu bir fırsat olabilirdi. Ona hançeri kullanacak kadar yaklaşacaktım. Bunu beklediğini sanmıyordum. Yapabilirdim. Doğrusunun bu olduğunu ta yüreğimden biliyordum. Ama ne pahasına? Casteel ve diğerleri dört şövalyeyi kolayca alt edebilirdi. Bundan hiç şüphem yoktu ama ya Kan Tacı bunu savaşa bir gerekçe olarak görürse ve Ian'ın Dönenler hakkında söyledikleri doğruysa ne olacaktı? Ya Casteel'le birlikte önlemeye çalıştığımız savaş benim yüzümden çıkarsa ne olacaktı?

Bunu... bunu istemiyordum.

Rahatlama ve hayal kırıklığı öyle şiddetli savaşıyordu ki hançeri alıp kendime saplamışım gibi hissediyordum. Sayısız insanın hayatını kaybetmesine neden olmanın pişmanlığındansa ağabeyimin bu şekilde yaşamaya devam etmesine izin vermenin suçluluğunu taşımayı tercih ederdim.

"Sorun değil" dedim Casteel'e bir adım ileri çıkarak. "Bana zarar vermez."

Ian hafifçe kaşlarını çattı ama Casteel ne demek istediğimi anlamıştır diye umuyordum. Arkamda duran herkesten nabız gibi atan bir şüphe yayılıyordu ve aynı şeyi kurt hançeri için de söyleyebilirdim. Ama ikisini de görmezden gelerek Ian'ın karşısına geçtim. Artık deniz ve güneş gibi kokmuyordu. Onun yerine pahalı bir kolonyanın çiçeksi kokusunu aldım. Ian'ın teni gömleğinin üstünden bile buz gibiydi ve beni kollarıyla sararken bu bana yanlış bir şeymiş gibi geliyordu. Gözlerimi kapatıp bir anlığına onun hatırladığım Ian olduğunu hayal ettim, ağabeyime sarıldığımı ve onun yine eskisi gibi olduğunu hayal ettim.

"Beni dinle Poppy" diye fısıldadı Ian, hemen gözlerimi açtım. "Gerçeği biliyorum. Nyktos'u uyandır. Kan Tacı'nı sadece onun muhafızları durdurabilir."

33. BÖLÜM

"Eh..." dedi Jasper kalenin büyük salonunun ötesindeki kapalı odaların birinde oturduğu yerden. Delano ve Lyra gittiklerinden emin olmak için Yükselmişler'in peşine düşmüştü ama geri kalanımız oradaydık. "Bunu hiç beklemiyorduk."

İçimden gülmek geldi ama yakışık alacağını sanmıyordum. Taş zeminin üstünde kendime bir yol tutturmuştum ve odayı arşınlayıp duruyordum. Oturamıyordum. Bir sürü düşünce kafama üşüşmüşken oturamazdım. Duygularım üzüntüden umuda, umuttan şaşkınlığa atlayıp dururken bu mümkün değildi.

Ian hâlâ eskisi gibiydi.

O sözleri edebilmesi için eskisi gibi olması gerekiyordu. Ve ben... az kalsın onu bıçaklayacaktım. Mideme ağrılar giriyordu. Ian hâlâ eskisi gibiydi. Ulu tanrılar, hem sevinçten bağırmak, hem de dizlerimin üstüne çöküp ağlamak istiyordum çünkü bu Ian'ın Yükselmişler tarafından çevrilmişken de eski Ian olduğunu gösteriyordu. Nelerle başa çıkması gerektiğini. Bunu düşünmek istemiyordum. Ian zeki ve akıllıydı. Hem de tahmin ettiğimden daha güçlüydü çünkü değişmeden hayatta kalmayı başarmıştı.

Peki ya Ian'ın kendisi olarak kalması ne gibi sonuçlar doğuracaktı? Genç yaşında bir Yükselmiş olarak hayatta kalmak için ikna edici şekilde rol yapabilecek miydi? Onun gibi başkaları da olabilirdi, çok daha fazlası.

"Nyktos'un muhafızları derken sence neyi kastediyordu?" diye sordum.

"Orasını ben de anlamadım." Casteel oturduğu yerden bana bakıyordu. "Muhafızlarının Nyktos'u bırakması düşünülemez."

Kapının yanında durmakta olan Nova kaşlarını çattı. "Sizce gerçeği mi söylüyordu? Bunun bir tuzak olmadığından emin miyiz?"

"Gerçeği bildiğini söyledi" dedim Nova'ya... odadaki herkese. Casteel ağabeyimin fısıldadıklarını duyacak kadar yakındaydı. Diğerleri ise değildi. ""Yükselmişler'den bahsediyor olsa gerek."

"Yükselmişler hakkındaki gerçeği bildiğinden bahsetmiyor gibiydi" dedi Jasper kaş çatarak. "Bugüne dek gördüğüm tüm Yükselmişler gibi konuşuyordu."

"Rol yapıyor olsa gerek" dedim.

"Öyleyse çok iyi bir oyuncu" dedi ihtiyar kurt ters ters.

İyi rol yapıyordu ama iki farklı durumu düşünüyorduk. "Ian küçükken hikâyeler uydurur, sonra da onları bana anlatırdı. Bunu benim genelde... yalnız ve sıkılmış olduğumu bildiği için yapardı." Saç örgümle oynayarak yeniden yürümeye başladım. "Bana o hikâyeleri anlatırken değişik aksanlarda konuşup farklı kişiliklere bürünerek olayları canlandırırdı. Bunda başarılıydı, sahnede kendini evinde hissedecek kadar başarılıydı."

"Poppy'ye fısıldadıklarını da güçlükle duyabildim" dedi Casteel. "Şövalyelerin duymuş olması mümkün değil."

Başımı salladım. "Onların duymasını istemedi. Onlardan o kadar uzaklaşmasının nedeni de buydu, şövalyelerin bundan hiç hoşlanmadığını da söyleyebilirim."

"Doğru olsa da olmasa da bence Ian'ın Nyktos'tan bahsetmesi bile senin hangi soydan geldiğini bildiğini gösteriyor" dedi Kieran yanındaki masaya yaslanarak, kız kardeşi de masanın kenarına tüneyip ayaklarını bir sandalyeye koymuştu. "Bu da büyük ihtimalle Kan Tacı'nın da bildiğini gösteriyor. Pek de sürpriz sayılmaz ama yeteneklerin hakkında bilgi sahibi oldukları anlamına gelebilir."

"Belki de biliyorlardır." Saç örgümle oynamayı bırakıp başparmağımın derisini yolmaya başladım. "Yani yaratılışımı onlar organize etmiş gibi" dedim fazla detaya girmeden. Ne tuhaftır ki daha yirmi dört saat önce Malec'in babam olduğunu öğrenmiştim.

Şimdiyse yerini çok daha önemli bir şeye bıraktığından bu o kadar mühim bir şey değilmiş gibi geliyordu. "Öyleyse yeteneklerimin neye dönüşebileceğini de biliyor olsalar gerek. Peki şu Dönenler neyin nesi? Daha önce hiç böyle bir şey duymadım."

"Ben de" dedi Casteel, bu can sıkıcıydı çünkü benden çok daha yakın bir zamanda başkentte bulunmuştu.

"Ama her ne iseler Ian büyük bir ordunun onları yenemeyeceğini söylediğine göre hayli kötü olmalılar."

"Tabii söylediği doğruysa" dedi Kieran.

"Doğru olmayabilir. Ama olabilir de." Casteel başparmağını altdudağına sürterken gözlerini kısmış bana bakıyordu. "Nyktos'u uyandır."

Göz göze geldik. Ağabeyimin yapmamı söylediği şey gerçekten çok tuhaftı ama...

"Nyktos şöyle dursun, herhangi bir tanrının uyandırılmaktan mutluluk duyacağını hiç sanmıyorum" dedi Vonetta. "Ya bunu tanrının seni öldürmesini umut ederek söylediyse?"

Bunu düşününce midem bulandı. Bir tanrıyı kızdırmamı sağlayarak beni ortadan kaldırmayı garantilemiş olurlardı. Ama bir de Düşes'in söylediklerini düşündüm. Onun yapamadığını başaracağımı söylemişti. Nyktos'u uyandırmak da buna dahil miydi?

Sanmıyordum. Düşes Teerman Atlantia'dan bahsediyordu, ayrıca Ian'ın bize yardım etmek istediğine gerçekten inanıyordum.

"Ama Kan Tacı Poppy'yi canlı istiyor" dedi Casteel. "Hem onunla görüşmek istiyorlar. Nyktos'u uyandırarak onu öldürmeyi planlıyorlarsa neden görüşmek istesinler?"

"Güzel soru." Vonetta parmaklarını dizlerine vurarak bir Casteel'e bir bana baktı. "Siz ikiniz bunu ciddi ciddi düşünüyorsunuz, değil mi? Nyktos'u uyandırmayı?"

Casteel hâlâ gözlerime bakıyordu. "Ian doğru söylüyorsa Nyktos'un muhafızlarına ihtiyacımız olabilir. Zaten Atlantia onları ordularıyla gafil avlama şansını kaybetti."

Onaylayarak başımı salladım. "Oak Ambler'ı biliyor musun?"

Casteel Kieran'la şöyle bir bakışırken yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Oraya gidip gizlice Redrock Kalesi'ne sızmıştık."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bunu neden yaptığınızı ve sonucun ne olduğunu sorsam mı acaba?"

Casteel'in bakışları sertleşti, alevlendi. "Bence sorma."

"Oradaki bazı Yükselmişler'in yokluğu Oak Ambler'da yaşayanlar tarafından fark edilmeyecek diyelim" dedi Kieran. "Daha fazlasını bilmesen herhalde daha iyi."

"Oraya beklediklerinden erken gitmemiz akıllıca olur" dedi Casteel, başımı salladım.

"Aynı kanıdayım. Ayrıca Atlantia'nın kuzeyde ordu topladığından Kan Tacı'nın haberi olduğunu duyunca babanın tepesinin atacağından da eminim" diye mırıldandı Jasper, bir elini yüzünden geçirerek Casteel'e baktı. "Kahretsin."

Durup bir kez daha Casteel'in gözlerine baktım. Ian şaşırtıcı haberi verdiğinde nereden bildiklerini anlamamıştım. Şimdi anlıyordum. "Alastir."

Casteel'in çenesi gerildi. "Babamın söylediklerinden anladığım kadarıyla orduların kuzeye yığılmasının gerçek nedenini sadece Konsey biliyormuş. Halk talim yaptıklarını sanıyormuş ama Alastir biliyordu."

"Ve Yükselmişler'le iletişim halindeydi." Başımı iki yana salladım. "Bu bilgiyi Yükselmişler'le paylaşmayı nasıl Atlantia'nın yararına görebilir?"

Jasper hafifçe güldü. "Bence Alastir bir sürü mantıksız düşünceye sahipti ama bunu önce Solis'in saldırması için yapmış olabilir, Atlantia'yı harekete geçirmek için. Diğer planlar başarısızlığa uğrarsa başvurulacak yedek bir plan olarak."

Maalesef mantıklıydı. "Kim bilir onlara başka neler anlattı?"

Odaya bir sessizlik çöktü, zihnim yine Ian'la bunun Yükselmişler için ne anlam taşıdığı arasında gidip gelmeye başladı, sonunda düşünmekten hep kaçındığım şeyde karar kıldı.

Taç.

Halihazırdaki planlar Ian'ın kötü bir şeye dönüşmediği haberiyle değişmeyecekti, diğer Yükselmişler'in de aynı durumda olması muhtemeldi. Kral Solis'in Atlantia ordularından haberdar olduğunu öğrenince saldırıya geçilecekti. Atlantia orduları başarılı

olursa Ian ve onun gibi olan diğer Yükselmişler ölebilirdi. Yoksa şu korkunç ve güçlü Dönenler, Atlantia ordularını ezip geçebilir miydi? O zaman sadece Spessa's End değil, bütün krallık düşebilirdi. Hangisi olursa olsun iki taraftan da masum insanlar ölecekti. Casteel'in sandalyesine yaklaşınca durdum. Casteel başını kaldırıp bana baktı, gözleri yüzümde geziniyordu.

Casteel'le ikimiz buna engel olabilirdik.

Bu da ancak ben engel olabilirim demekti.

Casteel'e bakarken kalp atışlarım hızlandı. Ne yapmamız gerektiğini anladım... ne yapmam gerektiğini. Yer ayağımın altından kayıyor gibiydi. İçimde filizlenen paniği bastırmak için tüm gücümü kullandım.

Casteel elini uzattı. Elimi eline koydum. "Ne oldu?" dedi usulca.

"Konuşabilir miyiz?"

Hemen kalkıp şöyle bir gruba baktı. "Hemen döneriz."

Kimse bir şey söylemedi, odadan çıkıp duvarlarında Atlantia sancaklarının asılı olduğu büyük salonda yürümeye başladık.

"Nereye gitmek istersin?" diye sordu Casteel.

"Körfeze?"

Öyle de yaptık, Casteel taş duvarın kalıntısı etrafından dolanarak önden gidiyordu. Ayın parlak ışığında ve gece vakti serinlemiş olan havada otlar ve toprak yerini kumlara bırakırken etrafımızı lavanta kokusu sardı.

Karanlık körfezin kıyısında durduk, su o kadar karanlıktı ki yıldızların ışığını yansıtıyordu. Sonsuzluk Tapınakları'na Stygian Körfezi'nden girildiği söylenirdi. Olağan Kişiler ve Sonlar Tanrısı'nın durgun suların altında uyuduğunu düşününce ürpermemek için kendimi zor tuttum.

"İyi misin?" diye sordu Casteel.

Ian'dan bahsettiğini bildiğim için başımı salladım. "Çok tuhaf. Ian'ı huzura kavuşturmamaya karar verince hem rahatladım hem de hayal kırıklığına kapıldım."

"Bu kararı vermene neden olan neydi?" Casteel gözlerini körfezin sularından bana çevirdi. "Çünkü gerçekten yapacağını sanıyordum."

"Yapacaktım. Mükemmel bir fırsattı. Sizin şövalyelerle başa çıkabileceğinizi biliyordum. Ama hem Dönenler'in ne olduğunu bilmiyoruz hem de savaştan kaçınmaya çalışıyoruz. Ian'ı öldürürsem Kan Tacı bunu bir savaş ilanı görüp Spessa's End'e saldırabilirdi. Bu riski göze alamazdım."

Casteel elini uzatıp sırtımı okşadı. "Seninle gurur duyuyorum."

"Kapa çeneni."

"Hayır. Ciddiyim." Hafifçe gülümsedi. "Ian konuşmadan kararını verdin, onu tamamen kaybettiğini düşünürken. Kendi isteğini değil Solis ve Atlantia halkının iyiliğini düşündün. Çoğu kişi bunu yapmayabilirdi."

"Ya sen?"

Bakışlarını tekrar körfeze çevirirken alnı kırıştı. "Emin değilim. Ben de senin gibi yapardım diye düşünüyorum ama o pozisyonda olmadıkça insan bundan emin olamaz gibi geliyor."

Ayın gümüş rengi ışığı Casteel'in yanağının ve çenesinin kıvrımına vuruyordu, Casteel ay ışığını kendine çekiyordu sanki. "Peki Ian'ın diğerleri gibi olmadığına inanıyor musun? Söylediğinin doğru olduğuna?"

Uzun müddet cevap vermedi. "Ben mantıklı şeylere inanırım Poppy. Nyktos'u uyandırmanı çünkü yalnızca onun muhafızlarının Kan Tacı'nı yenebileceğini söylemesi ancak Ian bize yardım etmeye çalışıyorsa mantıklı geliyor. Bunun Kan Tacı'nın işine yarayacağını hiç sanmıyorum. Orada da söylediğim gibi, seni öldürmek istediklerini ima etmediler. Bence Ian kendi hayatını riske atarak sana –bize– yardım etmeye çalışıyor. Kız kardeşine yardım etmek istemesi de hâlâ eski Ian olduğunu gösteriyor. Normal bir Yükselmiş sadece kendini düşünür. Ian onlar gibi değil."

Bir anlığına gözlerimi kapatarak başımı salladım. Casteel'in Ian'ın değişmediğine inanması içimdeki minik şüpheyi de ortadan kaldırmış, konuşmamız gereken şeyi kolaylaştırmıştı. "Bu da bazı Yükselmişler'in, Ian gibi genç olanların, kan açlıklarını kontrol etmek için yıllar harcamayanların ümitsiz vaka olmadığını gösteriyor olabilir."

"Olabilir."

"Ve Atlantia savaşa, bütün Yükselmişler'i öldürmeye hazırlanıyor. Annen Ian diğerleri gibi değilse de bir şey fark etmeyeceğini söyledi. Bu riske girmeyeceklerini söyledi." İskele kalıntısına doğru yürüyüp beton babalardan birine oturdum. "Buna izin veremem. İzin veremeyiz."

Casteel bir şey söylemeden bana döndü.

Derin bir nefes alarak ona baktım. "Sadece ağabeyim yüzünden değil. Evet, o da önemli bir neden. Annenin tahta Atlantia'yı sevdiğim için geçmemi istediğini biliyorum ama bunu hissedecek kadar vaktim yok. Şu anda buna ihtiyacım var mı bilmiyorum. Çünkü zaten Atlantia'yı ve Atlantia halkını korumaya çalışıyorum. Yükselmişler tarafından kullanılmalarını da savaşta zarar görmelerini de istemiyorum. Solis'in yakılıp yıkılmasını da istemiyorum. Senin de istemediğini biliyorum."

"İstemiyorum."

Ellerim titremeye başladı, ben de onları dizlerimin arasında birbirine kavuşturdum. "Krallık nasıl yönetilir bilmiyorum ama öğrenilebileceğini biliyorum. Öyle demiştin. Annen de öyle dedi. Buna hazır mıyım ya da iyi bir kraliçe olabilir miyim bilmiyorum ama Solis ve Atlantia halkı için her şeyi yoluna koymak istiyorum. Yükselmişler'in nasıl durdurulacağını düşünüp duruyorum. Durdurulmaları gerektiğini biliyorum, bunun da bir anlamı olsa gerek, değil mi? Ve olası bir savaşı önleyebilmek için bunu anlamaya değeceğini düşünüyorum. İnsanların hayatı buna değer, ağabeyim de dahil. Sen yanımda olacaksın. Krallığı birlikte yöneteceğiz, annen ve baban da bize yardım edecek." Belki Atlantia'yı Casteel ve annesiyle babası kadar çok sevebilirdim. Şimdiden kendimi evimde hissettiğime göre bu mümkündü. Ama biraz da suçluluk duyuyordum. Annesinin tahta geçme gerekçelerimi onaylamasını istiyordum. Yutkundum ama boğazımda bir yumru kaldı. "Eğer sen de istiyorsan. Sen de onaylıyorsan. Seni zorladığımı düşünmeni istemiyorum" dedim. Casteel sessizce bana bir adım yaklaştı. "Bunun eninde sonunda olacağını bil-

diğini söylemiştin ama istediğinin bu olduğundan emin olmanı istiyorum, bunu sırf ben öyle istiyorum diye yapmanı istemiyorum." Casteel'i izleyerek cevap vermesini bekledim. Hiçbir şey söylemeden gelip önümde durunca boğazımdaki yumru daha da büyüdü. "Bir şey söylemeyecek misin?"

Casteel bir dizini kuma koyarak önümde diz çöktü. "Tahta geçmek istersen seni destekleyeceğimi daha önce de söylemiştim. Yanında olacağımı söylemiştim. Bu değişmedi."

"Ama sen ne istiyorsun?" diye üsteledim.

Ellerini dizlerime koydu. "Bunun benimle ya da ne istediğimle ilgisi yok."

"Bok ilgisi yok" diye haykırdım.

Casteel bir kahkaha attı. "Affedersin." Başını eğerek sırıttı. "Küfür ederken çok sevimli oluyorsun."

"Tuhaf ama neyse. Bu sadece beni ilgilendiren bir şey değil."

"Tam da öyle çünkü krallık yönetmek için ne gerektiğini biliyorum. Kraliçe bir anne ve kral bir baba tarafından büyütüldüm. Ayrıca tahta çıkabileceğimi bilerek büyüdüm." Altın rengi gözler gözlerime dikildi. "Rolü üstlenmekten kaçınmış olsam da bunun nedeni kral olmak istememem değildi."

"Biliyorum" dedim sessizce. "Ağabeyin yüzündendi."

"Bunu yapabileceğimi biliyorum. Yapabileceğini biliyorum. Ama bu benim için o kadar da şaşırtıcı değil." Casteel parmaklarını dizlerimin arasına sokup ellerimi tuttu. "Halkımı ve krallığı korumak istiyorum, o tahtta otururak bunu yapabileceksem evet istiyorum. Ama... özgürlüğü seçme şansın olsun istiyorum. Ayrıca tahta geçme nedenlerini açıklamak zorunda olmadığını bilmeni istiyorum. Bana açıklaman gerekmiyor. Anneme de. Bu kararı kendin verdiğin sürece gerekçenin ne olduğu önemli değil. Yani" dedi başparmağını parmaklarımın üzerinde gezdirerek, "tacı giymeye mi karar verdin?"

Kalbim duracak gibi oldu. "Evet" diye fısıldadım. Tek bir kelimeydi ama her şeyi değiştirecek kadar önemli ve dehşet vericiydi ve bu çok tuhaftı. Daha Bakire ilan edilmeden önce bu ânın ger-

çekleşmesini engellemeye çalışan güçlerin iş başında olduğunu düşünmek çok tuhaftı. Bunda hem acı hem de tatlı bir yan vardı ama bir de damarlarımda, tanrıların kanında uğuldayan bir *haklılık* hissi vardı. Odalara ilk girdiğimde hissettiğim gibi. Yer sarsılacak, gökyüzü yarılacak sanmıştım.

Casteel başını eğip birleşmiş ellerimizi kalbine götürdü. "Kraliçem" diye mırıldandı, kirpikleri yukarı kalkarken gözlerini gözlerime dikti. Bu bağ, kalbime ve ruhuma giden bu bağ da her şeyi değiştirebilecek kadar güçlüydü. "Sanırım sana prenses demeyi bırakmam gerekecek."

Dudaklarım seğirdi. "Buraya geldiğimizden beri demedin zaten."

"Fark ettin mi?" Kaşlarını kaldırarak ellerimi öptü. "Bir kraliçeye prenses demek doğru gelmedi. Tacı hiç giymesen de fark etmezdi."

"Yine çok sevimlisin."

"Ağlayacak mısın?"

"Bilmiyorum."

Casteel kıkırdayarak ellerimi bırakıp yanaklarımı tuttu. "Bundan emin misin?"

Kalbim yine duracak gibi oldu. "Evet." Aklıma bir şey geldi. "Armanın değişmesini istiyorum. Ok ve kılıç eşit olsun istiyorum."

Casteel'in gamzeleri ortaya çıktı. "Hoşuma gitti."

Derin bir nefes alıp yavaşça bıraktım. "Tamam."

"Tamam" dedi Casteel başını sallayarak. "Bu gece burada kalmamız gerekiyor ama önden birini Evaemon'a göndereceğim. Yarın başkente doğru yola çıkacağız."

Taç giyeceğimiz yere.

Sonra da Iliseeum'a gidip Tanrıların Kralı'nı uyandıracaktık.

* * *

"Bırakman gerek bebeğim. Saklanmalısın Poppy..." Annem bir an durdu, sonra kolunu hızla çekip kurtararak elini çizmesinin içine soktu. Gece

kadar karanlık, ince ve sivri bir şey çıkardı. Çok hızlı hareket ediyordu, o kadar hızlıydı ki daha önce hiç bu kadar hızlı hareket ettiğini görmemiştim. Elindeki sivri şeyle hızla dönerek doğruldu.

"Bunu nasıl yapabildin?" dedi annem ben dolabın yanına kaçarken.

Birkaç metre ötesinde korkunç gölgelerle örtülü bir adam duruyordu. "Üzgünüm."

"Ben de öyle." Annem kolunu savurdu ama gölge adam annemin kolunu yakaladı.

"Anne!" diye bağırdım, camlar kırıldı.

Annem başını çevirdi. "Kaç. Kaç..."

Camlar paramparça oldu, gece mutfağa doldu, duvara çarpıp yere yuvarlandı. Gri yaratıklar ayağa kalkarken yerimde donup kaldım, kımıldayamıyordum, içine göçmüş bedenleri ve kanlı ağızları ödümü patlatmıştı. Mutfağa doluştukları için annemi göremiyordum. "Anne!"

Bedenler bana döndü. Ağızları açıldı. Tiz ulumalar havayı yırttı. Kemikli soğuk parmaklar bacağıma yapıştı. Çığlık atarak geri geri gidip dolabın içine girdim.

"Kahretsin" dedi karanlık adam, yüzüme çürük kokulu bir şey püskürdü. Yaratık bacağımı bıraktı. Dönmeye çalıştım ama gölge adam elini dolabın içine uzatıp beni kolumdan yakaladı. "Tanrılar, bana yardım edin" diye mırıldanarak beni dışarı çekti.

Paniğe kapılarak elinden kurtulmaya çalışırken yaratıklar adama saldırdı. Adam bir kolunu savurdu. Kurtulmaya çalışarak debelendim. Ayaklarım ıslak zeminde kayıyordu. Yan döndüm...

Annem oradaydı, yüzü kan içindeydi. O siyah çubuğu gölge adamın göğsünün ortasına sapladı. Adam hırıldayarak bir küfür savurdu. Eli gevşeyip kaydı, sonra da geriye devrildi. "Kaç Poppy" dedi annem soluk soluğa. "Koş."

Koştum. Anneme koştum...

"Anne..." Pençeler saçıma yapışıp tenimi tırmaladı, çaydanlığa değdiğim zamanki gibi yandım. Çığlık atarak anneme ulaşmaya çalışıyordum ama yerde birbirine dolanmış yığınlar yüzünden onu göremiyordum. Babamın arkadaşı sessizce geri çekilirken dişler koluma geçti. İçime saplanan korkunç acı ciğerlerimi ve tüm bedenimi ele geçirdi.

Ne güzel, küçük bir çiçek
Ne güzel bir gelincik
Onu kopar ve kanamasını izle
Artık o kadar da güzel değil...

Sıçrayarak uyandım, bir çığlık genzimi yakarken kocaman açılmış gözlerimi karanlık odada gezdirdim.

"Poppy" dedi Casteel uykulu bir sesle. Az sonra göğsünü sırtıma bastırarak bir kolunu belime doladı. "Bir şey yok. Güvendesin. Buradasın."

Kalbim deli gibi atarken gözlerimi karanlığa diktim, kendime Spessa's End'de olduğumu söyledim. Lockswood'da kapana kısılmış olmadığımı, yalnız olmadığımı ve...

Soluğum kesildi. "Yalnız değildim."

"Ne?"

Güçlükle yutkundum, boğazım ağrıyordu. "Dolaba saklandığımda o mutfakta biri daha vardı. Annemin tanıdığı biri. Tanıdığını biliyorum."

"Alastir..."

"Hayır" diye fısıldadım boğuk sesle, başımı iki yana salladım. "Başka biriydi. Bir... gölge gibiydi, siyahlar giymişti." Casteel'in kollarında döndüm, yüzünü karanlıkta zar zor seçebiliyordum. "Karanlık Olan gibi giyinmişti."

34. BÖLÜM

Casteel, Spessa's End'li bir kurt olan Arden'ı önden göndermişti. Arden önce Saion's Cove'a gidecek, sonra da Evaemon'a geçip Kral ve Kraliçe'ye geleceğimizi haber verecekti.

Casteel, Setti'nin dizginlerini bana verip daha tehlikeli topraklara varıncaya dek atı benim sürmeme izin verdi. Skotos Dağlarının yarısında dinlenmek için durduğumuzdan bu kez Cove'a varmamız bir buçuk gün sürdü. Geceyi Jasper ve Kirha'nın evinde geçirdik. Şehri gezerken uğradığımız terzi iç çamaşırlarının yanı sıra birkaç pantolon, tunik, hatta benim için bir de zümrüt yeşili tiril tiril bir elbise dikmişti. Hepsi güzelce paketlenmişti, daha bitmemiş olanlar da Evaemon'a gönderilecekti. O akşam yemeği Contous, birkaç kurt, Naill ve Emil'le birlikte yedik. Her şey o kadar normaldi ki kısa süre önce Ian'la görüştüğümüze ve Iliseeum'a girmeyi planladığımıza inanmak zordu.

Ve Tanrıların Kralı'nı uyandıracağımıza.

Ya da kısa bir süre sonra Casteel'le kral ve kraliçe olacağımıza.

Oraya vardığımızda Jasper ve Kirha'yla her şeyi eninde boyuna konuşmuştuk. Vaktinden önce Oak Ambler'da olmak istiyorsak bir an evvel Iliseeum'a gitmemiz gerekiyordu. Bir grup bize eşlik edecekti, Casteel ve Kieran'ın dediğine göre tüneller dar ve sıkışık olabileceğinden bu pek büyük bir grup olmayacaktı. Peki oraya varınca? Eh, Büyükler'den birinin Nyktos'un uyuduğu yeri bildiğini ve kanımın oraya kazasız belasız girmemize yardım edeceğini umuyorduk.

Ama herkes yakında olacakları bilse de yemekte bunlardan hiç bahsetmedik. Onun yerine Kirha ve Jasper çocuklarının ve Kieran'ın

küçüklüğüne dair hikâyeler anlatarak bizi eğlendirdi, çocuklar buna sinir olup pek keyif almasa da. Hiç o akşamki kadar güldüğümü hatırlamıyordum. Sonra, Casteel'le yalnız kaldığımızda, bundan daha fazla sevilmemin mümkün olmadığını düşündüm.

Ertesi sabah erkenden Cove'dan ayrılırken bu iki şeye sıkı sıkı tutunmuştum, yumuşacık siyah bir pantolonla yine aynı renkte, göğsümü sıkıca sardıktan sonra kalçalarımda bollaşan yarım kollu bir tunik giymiştim. Terzinin hançerime kolayca ulaşabileyim diye sağ tarafta bir yarık bıraktığını görünce sırıtmıştım. Jasper Kirha'yla kalıyordu, Vonetta'nın da bizimle Evaemon'a geleceğini öğrenince sevinip şaşırmıştım. Annesiyle babasının yanında kalacağını ya da Spessa's End'e döneceğini sanıyordum ama Vonetta taç giyme törenimizi görmek istediğini söylemişti.

Sadece o da değildi.

Düzinelerce kurt da bizimle geliyordu, çoğuyla daha tanışmamıştım, birkaçını Lyra gibi daha yeni yeni tanıyordum. Emil ve Naill de yanımızdaydı ve bu ikisinin en iyi viskiden, kılıcın mı yoksa okun mu daha iyi bir silah olduğuna kadar her şey hakkında didişmesini dinlemek son derece eğlenceliydi. Yine de Görünmezler'in ortaya çıkması ihtimaline karşı hepsi tetikteydi.

Duyduğum mutluluk ve kurtlarla damgaları aracılığıyla bağlantı kurarak yaptığım konuşmalar sayesinde diğer her şeyi kafamdan atmıştım. Alastir'in iddiasını doğrulayan kâbusu bile.

Annemle babamı onun öldürmediği iddiasını.

Atlantia'dan kuzeye doğru ilerlerken buna odaklanamıyordum. Bu olasılığı daha sonra düşünecektim ama son birkaç ayda öğrendiğim bir şey varsa o da düşüncelerimi zihnimin farklı bölümlerinde tutabilmekti. Belki de sadece Casteel'in yarının sorunlarını bugünden düşünmeme öğüdünü tutuyordum.

Sonuç olarak Evaemon'a yolculuk ettiğimiz saatlerde bu düşünceyi kafamdan atmakta hiç de zorlanmadım çünkü Atlantia'nın güzelliğinde kaybolmuştum, pişmiş kilden çatılarıyla tepeleri kaplayan kireçtaşından yapılmış evler, küçük köyler, nihayet uzakta beliren bulutlar içindeki Nyktos Dağları'ndan inip

araziyi bölerek akan nehirler. Yaklaşırken bir şey hemen dikkatimi çekmişti.

Dokunulmamış ormanlık alanlar çok nadirdi, Atlantia Sütunları içindeki her karış toprak değerlendirilmişti.

Ya mahsul almak için ekilmiş ya da evlere ve ticarete ayrılmıştı, yakında Atlantia'da boş arazi kalmayacaktı.

Belki de kalmamıştı.

Yine de çok güzeldi; evler, dükkânlar, çiftlikler. Köylerden şehirlere her yer açıktı, ne bunları birbirinden ayıran ne de korkunç yaratıkları uzak tutan duvarlar vardı. Herhalde Solis de bir zamanlar böyleydi.

Casteel, Setti'nin kontrolünü yine bana vermişti, Evaemon yolunu yarılayana dek böyle devam ettik. Geceyi geçirmek için Tadous'ta durduk, burası bana New Haven'ı hatırlattı. Hanın yanında Atlantisli küçük çocuklar bir binanın pencerelerinden el sallıyordu, öğrendiğime göre burası Carsodonia'daki okullara benzeyen bir kurumdu, çocuklar burada yaşlarına göre gruplara ayrılarak tarihlerini, harfleri ve sayıları öğreniyorlardı. Yalnız burada anneleri babaları ne iş yapıyor olursa olsun bütün çocuklar okula gidiyordu. Oysa Solis'te sadece varlıklı ailelerin çocukları okula gidebilirdi.

Hava burada daha serindi. Kalın pelerin giymeyi gerektirecek kadar değilse de havada hafif bir odun kokusu vardı. O akşam yemek için bir araya toplanmıştık, dost canlısı hancıyla karısının getirdiği menüden yemek sipariş ediyorduk.

Uzun masada Casteel ve Kieran'ın arasında oturmuş menüye bakıyordum; karşımda oturan Vonetta, Delano'nun söylediği bir şeye gülüyordu.

"Güveç yemek ister misin?" dedi Kieran omzumun üstünden bakarak. "Bölüşebiliriz."

"Güveç... nedir?"

Casteel bana baktı, sonra yüzünde yavaş yavaş bir gülümseme belirdi. "Poppy..."

"Ne?"

"Hiç güveç yemedin mi?"

Gözlerimi kıstım. "Belli ki yememişim."

"Güzel" dedi Kieran. "Bence bayılacaksın."

"Bence de" diye söze karıştı Vonetta.

Casteel yerinden kurtulmuş olan saç tutamlarımdan birini çekiştirdi. "Özellikle de içinde bolca... *et* olduğu için."

Hemen şüpheye kapılarak gözlerimi yüzüne diktim. "Neden öyle dedin?"

"Nasıl dedim?"

"Masum rolü yapmayı bırak."

"Ben mi?" Elini kalbine bastırdı. "Ben daima masumum. Sadece etli güvece bayılacağını söylüyorum."

Ona hiç güvenmiyordum. Kieran'a döndüm. "Casteel neden bahsediyor?"

Kieran kaşlarını çattı. "Etli güveçten."

Vonetta ve Delano'ya baktım. "Bu doğru mu?"

Vonetta koyu renk kaşlarını kaldırarak Casteel'e baktı. "Açıkçası neden bahsettiklerini hiç bilmiyorum ama taze fasulyeli güveç yemeyi düşünüyorum."

"Var ya çok uzun zamandır yememiştim" diye mırıldandı Naill.

Arkama yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "İstemiyorum."

"Çok yazık" diye mırıldandı Casteel.

"İçimde gecenin sonunda seni bıçaklamak isteyecekmişim gibi bir his var."

Kieran hafifçe güldü. "O zaman bunun diğer gecelerden ne farkı var?"

İçimi çektim. "Doğru."

Casteel başını uzatıp yanağımı öptükten sonra menüye baktı. Sonunda fırında sebze ve ördekte karar kıldık. Karnımı güzelce doyurduktan sonra boş şömineye yürüyüp uzun arkalıklı, kalın minderli sandalyelerden birine yanaştım, bu arada Casteel Vonetta'yla bir şey tartışıyordu; eh, hangi konuda tartıştıklarını bilmiyordum doğrusu. Bundan önce hint yerelmasının tatlı pata-

tes sayılıp sayılamayacağı üzerine tartışmışlardı ki hayli ilginç bir tartışmaydı ama içimden bir ses şimdiye dek tartıştıkları en tuhaf şeyin bu olmadığını söylüyordu.

Ağabey-kardeş gibiydiler, kan bağı olup olmamasının bir önemi yoktu. Onları izlerken kalbim kıskançlıkla sızlıyordu. Ian ve ben de böyle yapabilir, sebzeler hakkında tartışabilirdik. Normal bir hayatımız olsaydı.

Ama bu bizden alınmıştı.

Sırf Malec'in çocuğu olduğum ve tanrıların kanını taşıdığım için. Bu yüzden peçe takmaya ve Seçilmiş olduğum bahanesiyle hayatımın yarısını bir kafeste geçirmeye zorlanmıştım. Aslında gerçekten Seçilmiş biriydim ama sandığım şekilde değil.

Artık benden önce başka bir Bakire olduğuna inanmıyordum. Bu dalavereyi sürdürmek için uydurulmuş bir yalandı. Bilmediğim şey ise Kraliçe Ileana'nın bundan ne elde etmeyi umduğuydu. İki haftaya varmadan öğrenecektim. Huzursuzluk içimde yılan gibi dolaşıyordu.

Hiç değilse Ian kısmen hatırladığım gibi kalmıştı. Hâlâ sebzeler hakkında tartışacağımız o normal hayatı yaşayabilirdik.

Kieran yanımdaki sandalyeye oturdu. "Burada oturmuş ne düşünüyorsun?"

"Hiç" dedim, Kieran bana bilmiş bilmiş baktı. "Her şeyi."

Kıkırdadı. "Yoksa kararından şüpheye mi düştün?"

"Hayır." Şaşırtıcıydı ama düşmemiştim. Iliseeum'a gitmek konusunda? Belki biraz. "Sence Iliseeum'a gitmek yanlış bir karar mı?" diye sordum, o esnada Casteel, Vonetta'nın fırlattığı peynir parçasını yakaladı.

"Bunu bana bir yıl önce sorsaydın, ben de Iliseeum'a nasıl girildiğini biliyor olsaydım?" Kieran gülerek parmaklarını alnına sürttü. "Evet derdim. Ama şimdi? Babam Iliseeum'a tünellerden nasıl gidildiğini söylediğinden beri bunun ne büyük bir tesadüf olduğunu düşünüyorum, tünellerde geçirdiğimiz onca yılın."

"Ben de" dedim başımı sandalyenin yumuşak arkalığına bırakıp Kieran'a bakarak. "Oraya yönlendirilmiş olmanız tesadüf olamaz."

Kieran başını salladı. "Bu da aklıma kaderi getirdi. Gerçekleşen tüm bu küçük küçük şeylerin –ve büyüklerin– önceden yazılmış olabileceğini. Hepsi buraya varıyormuş gibi."

"Kraliçe olmamdan mı bahsediyorsun?" Bir kahkaha attım. "Umarım başka bir şeyi kastediyorsundur çünkü bu büyük bir baskı."

Kieran bana bakıp sırıttı. "Kraliçe olmak gerçekten de büyük baskı yaratan bir şey."

"Evet, öyle." Dudağımı ısırdım. "Sence bu kötü bir karar mı?"

"Bir yıl önce sorsaydın..."

"Bir yıl önce beni tanımıyordun Kieran."

Kieran başını eğip kıkırdadıktan sonra bana baktı. "Dürüst olmamı ister misin? Bence bu verebileceğin en iyi karar, Atlantia ve Solis'in geleceği için de."

"Şimdi kendimi iyice baskı altında hissediyorum."

"Üzgünüm." Oturduğu yerde omuzları çöktü. "Ama ciddiyim. Daha önce de dediğim gibi, bence her şey bunu işaret ediyordu... çok önemli bir şeyi. Doğru olanı yapıyorsun." Bakışlarını Casteel'e çevirdi. "İkiniz de öyle."

Derin bir nefes alarak başımı salladım. Doğru olanı yaptığımı hissediyordum, dehşet verici ama doğru. "Umarım bütün gün kafamda taçla dolaşmam gerekmez" diye mırıldandım.

Kieran bir kahkaha atınca Casteel de Lyra da bize baktı. Casteel kaşlarını kaldırdı. Oturduğum yerde hafifçe büzüldüm. "Ne acayip şeyler düşünüyorsun" dedi Kieran başını iki yana sallayarak.

"Taç ağır görünüyor" dedim ters ters, Lyra Kieran'a bakmaya devam ediyordu, güzel yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Hem kırarsan ya da kaybedersen yerine yenisini de koyamazsın."

Kieran bir şey söylemedi ama bana baktığını hissedebiliyordum.

"Lyra senden hoşlanıyor galiba" dedim hemen konuyu değiştirerek.

"Senden de hoşlanıyor."

"Bunu duyduğuma sevindim ama farklı hoşlanma biçimlerinden söz ediyoruz."

Kieran bir omzunu kaldırdı.

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"Hoşlanıyorum." Ayağını başka bir sandalyeye uzattı. "Eğlenceli. İyi biri."

Kaşlarımı kaldırarak çaktırmadan Lyra'ya baktım. Lyra, Delano ve Naill'le konuşuyordu. Eğlenceli mi? İyi biri? Kieran genelde bir duvarın şeffaflığına sahipti ama biri Casteel hakkındaki düşüncelerimi sorsa böyle şeyler söylemezdim. Büyük ihtimalle şairane bir nutuk çeker ve... bir de bütün sinir bozucu yanlarının bir listesini yapardım.

Yandan Kieran'ın yüzünü incelerken Stygian Körfezi'nde otururken söylediklerini düşündüm. "Burnumu soksam mı diyorum."

"Sahilde Lyra ve beni seyrettiğin zamanki gibi mi?"

Nefesim kesildi –gerçekten kesildi– ve yüzüm kıpkırmızı oldu. "Ondan bahsetmiyorum."

Kieran öyle çok sırıtıyordu ki yüzünün çatlamamasına şaşırdım. "İnkâr etmeyecek misin?"

"Ne anlamı var ki?"

Kieran bana baktı. "Merak ettim."

"Kapa çeneni."

Kieran güldü. "Burnunu neye sokmayı düşünüyorsun?"

Başımı eğip parmağımı yüzüğümde gezdirdim. "Sevip kaybettiğini söylediğin kişi var ya? Ona ne oldu?"

Kieran öyle uzun süre sustu ki cevap vermeyecek sandım. Ama sonra sorumu yanıtladı. "Öldü."

Göğsüm sıkıştı. "Çok üzgünüm."

Başını salladı, yine uzun müddet konuşmadı. "Üstünden çok zaman geçti."

"Peki... nasıl oldu?" Bunu sorduğum için rahatsız olarak büzüldüm.

"Kurtlar da tıpkı Atlantisliler ve diğer soylar gibi hayli sağlıklıdır ama direnemediğimiz birkaç hastalık var. Hepsi de doğuştan gelir" dedi Kieran. "Elashya bu hastalıklardan biriyle doğmuştu, kiyoular zamanına kadar uzanan kötü bir hastalıkla. Vücuda saldı-

rıp organların işlevini yitirmesine neden oluyor." Gözlerini kısarak çenesini kaşıdı. "Elashya ailesinde bu hastalığın olduğunu biliyordu ama hastalık herkesi etkilemediği için umutluydu. Ama büyükannesi hastalığa yakalanmıştı ve hastalık genelde bir-iki jenerasyonda bir ortaya çıkar. Mesele şu ki bir-iki yüzyıl sağlıklı yaşadıktan sonra hastalık birden vuruverir. Kaslarda istemsiz kasılmalar ve spazmlarla başlar, bunlar neredeyse fark edemeyeceğin kadar hafiftir. Ama sonra, birkaç gün içinde... her şey olup bitiverir."

Parmağım yüzüğün üzerinde hareketsiz kaldı. "Onu... kaybedebileceğini bile bile mi âşık oldun?"

"Kalp biriyle ne süre birlikte olabileceğini umursamıyor." Kieran bana baktı, bakışları gölgelenmişti. "Onunla mümkün olduğunca birlikte olmak istiyor."

* * *

Ertesi sabah handan ayrılacağımız zaman bir şey sormak için Casteel'in yanına gittim. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

"Ne istersen yaparım" dedi Casteel.

Sırıttım. "Yanımıza bir at daha almamız mümkün mü?" Atlarını hazırlayan Emil ve Naill'e doğru yürüyorduk. İki eyerli atımız vardı ama onlara Kieran ve Delano biniyordu, ikisi şimdi ölümlü formuna geçip atlarına binmişlerdi. "Başkente kendi atımla girmek istiyorum. Bana öğrettiklerini hatırlıyorum." Casteel bana baktı. Vonetta durmuştu, kurt formunda olduğu halde Casteel'e itiraz etmemesini anlatmak istercesine baktı. "Bence... sakin bir atın kontrolünü almaya hazırım."

Casteel'in gözleri solgun güneş ışığında sıcacık parlıyordu. "Bence de hazırsın" dedi, yüzüne bakıp gülümsedim. "Gerçi önümde olmanı özleyeceğim."

"Bunu ben de özleyeceğim" dedim yanaklarımın kızardığını hissederek. "Ama..."

"Biliyorum" dedi Casteel usulca, galiba başkente neden kendi atımla girmek istediğimi gerçekten anlıyordu. Bunun benim için

neden önemli olduğunu. Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra omzunun üstünden arkasına baktı.

"Hemen hallediyorum" dedi Emil, abartılı bir tavırla eğilerek selam verirken. "Sizin için güzelliğinize ve gücünüze yaraşacak bir at bulacağım Majesteleri" diye ekledi göz kırpıp gülümseyerek.

Sırıttım.

"Ne zaman sana gülümsese dudaklarını tutup koparasım geliyor."

Kaşlarımı kaldırarak Casteel'e baktım. "Abarttın."

"Az bile" diye homurdandı Casteel ahırın içinde gözden kaybolan Atlantisliye bakarak.

"Bazen" dedi Naill atına binerken, "Emil'in eceline susadığını düşünüyorum."

"Ben de" diye mırıldandı Casteel, gözlerimi devirdim.

Emil iyi huyluluğundan emin olduğu kır bir kısrakla geri döndü. Setti kısrağı burnuyla dürterek beğendiğini gösterirken ben de Emil'e teşekkür ettim. "Adı ne?"

Casteel eyerin kayışlarını kontrol ederken, "Fırtına" dedi Emil. "Adını hancının kızı koymuş."

Kısrağın güzel yelesini okşayarak sırıttım. "Tanıştığımıza sevindim Fırtına."

Casteel atın diğer tarafından kaşlarını kaldırarak bana baktı ama en azından Emil'in kalbini yerinden sökmeye kalkışmamıştı.

Kendime bunun hiç de kötü bir fikir olmadığını söyleyerek Fırtına'nın sırtına atladım. Midem allak bullaktı. Casteel ne kadar gergin olduğumu fark etmiş miydi bilmiyordum ama dizginleri alıp bir müddet elinde tuttu. Atın hareketlerine ve yalnız olmaya alışınca dizginleri aldım. Tırıstan hızlı gitmediğimiz için düşmeyeceğimden gayet emindim.

Zaten Casteel ve Kieran da sağımdan ve solumdan geliyordu.

"Taç giyme töreni hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Casteel, ormanlık alanda ilerliyorduk. "Genelde kutlama bütün gün sürer... ziyafetin yanı sıra bir de balo düzenlenir."

Ziyafet? Balo? İçimi bir heyecan sardı. Yıllarca Teerman Kalesi'nde düzenlenen balolara katılmaya can atmış, seslerden ve kah-

kahalardan, elbiselerden ve ustaca yapılmış makyajlardan, bekleyeti içindeki kalabalıktan büyülenmiştim. Pervasızca bir mutluluktu. Bunu ben de isterdim. Güzel bir elbise giymek, saçımı yaptırıp yüzüme boyalar sürmek ve... Casteel'le dans etmek.

Ama baloları planlamak haftalar sürerdi, herhalde taç giyme töreni hazırlıkları daha da uzun sürüyordu. Oysa bizim böyle bir kutlama planlayacak kadar zamanımız yoktu.

"Balo olsun isterdim" dedim. "Ama buna vaktimiz olduğunu sanmıyorum."

Casteel başını salladı. "Sanırım haklısın."

"Balo daha sonra verilemez mi?" diye sordum. "Yani resmi olarak taç giydikten, Kan Tacı'nın icabına baktıktan ve işlerimizi halletikten sonra?"

Casteel'in sağ yanağında bir gamze belirdi. "Poppy, kraliçe olacaksın. Ne istersen yapabileceksin."

"Ya" diye mırıldandım, Delano kıkırdadı. Ne istersem... yapabilir miydim? Gözlerimi kırpıştırarak bakışlarımı yola diktim. Ne istersem? Bu benzersiz bir duyguydu. Şoke ediciydi. Hafifçe iç geçirdim. "Öyleyse..."

Bir ok vızıldayarak başımın yanından geçti. Küçük bir çığlık attım, Casteel elini uzatarak beni kenara çekti.

Casteel bir kolunu belime dolarken sert bir sesle, "Poppy'nin dizginlerini tut" dedi.

Kieran küfrederek uzanıp Fırtına'nın dizginlerini tutarken Casteel beni Setti'nin sırtına geçirdi. Başımızın yanından bir ok daha geçti.

"Orospu çocukları" diye hırladı Naill. Başını çevirince omzuna baktığını gördüm.

"İyi misin?" diye bağırdım, Casteel Setti'yi kenara çekerken beni korumak için bedenini kalkan yapmıştı.

"Küçük bir sıyrık" diye hırıldadı Atlantisli dişlerini göstererek. "Ama o ölü pislikler için aynını söylemeyeceğim."

Eyerin üstünde kıpırdandım. Tek gördüğüm bronz maskelerdi. Görünmezler.

Yolda düzinelerce Görünmez vardı, kimi yaylar kimi kılıçlar kuşanmıştı. *Gyrm*'ler. Çıplak göğüsleri hiç yaşamamış bir şeyin grimsi solukluğunu taşıyordu.

Sonra kurtları gördüm, yoldan ve sazların arasından akın edip elinde yay olan Görünmezler'e saldırdılar. Dişler boğazlarına saplanırken çığlıkları kısa sürdü. Naill hızla yanımızdan geçip kılıcını bir Gyrm'in göğsüne sağlarken Vonetta yere düşen bir Görünmez'in üstünden atlayıp bir başkasının sırtına çullandı. Birkaç Gyrm kurtları atlatıp bize doğru koşarken Emil bir hançer fırlatarak atıyla yanımızdan geçti. Bıçak bir maskeye saplandı, Görünmez sırtüstü yere devrildi. Olanlardan ötürü hayal kırıklığına uğramaya bile vakit yoktu, bu hâlâ taç giymemi engellemeye kararlı Görünmezler olduğunu gösteriyordu.

Alastir'in söz verdiği ve Saion's Cove'da ispatladığı gibi bu iş onun ölümüyle bitmemişti.

"Sıkı tutun." Casteel birden dönüp bacağını Setti'nin sırtından aşırdı. O, atın sırtından yere atlarken sıkıca tutundum. Casteel hiç sendelemeden yere indikten sonra beni de indirdi. Kafamın arkasından tutarak başını bana doğru eğdi. "Öldürebildiğin kadar öldür." Sonra dudaklarını dudaklarıma bastırdı, dişlerle dillerin birbirine çarptığı alelacele bir öpüşmeydi bu.

Beni bıraktığı an elimi kurt hançerine atıp döndüm; Kieran, Setti ve Fırtına'yı yoldan... ve umarım zarar görmekten uzaklaştırıyordu.

Casteel kısa kılıçlarını çekerek ileri atıldı. "Çok güzel bir sohbeti böldünüz pislikler." Yana doğru öyle hızlı eğildi ki ona hedeflenmiş bir ok zarar veremeden geçip gitti. "Yaptığınız büyük kabalık."

Hançer elimde en yakınımdaki Gyrm'e koştum. Kılıcını savurunca eğildim. Yaratığın arkasına geçip hançeri tüm gücümle sırtına sapladıktan sonra iğrenç patlamadan kaçmak için geriye sıçradım. Hızla dönünce Delano'nun bir Gyrm'in kafasını kestiğini gördüm. Ağaçların arasından kılıcı havada bir Görünmez fırladı. Bekleyip ileri atıldım, dönerek dizine bir tekme attım. Kemik çıtırtıları duyuldu. Adam boğuk bir çığlık atarken dönüp hançerimi boynunun yan tarafına indirdim. Keskin bıçağı çekip çıkararak

geri çekildim. Adam öne doğru devrildi. Dönüp hâlâ ayakta olanları tarayınca gümüş maske takan ya da üstünde kemik zincir taşıyan kimseyi göremedim.

Beni sağ ele geçirmek gibi bir niyetleri olmadığı açıktı.

Ağaçların arasından bir tane daha çıktı. Bu Gyrm değildi. Daha zekiydi, sola sağa zikzaklar çizerek koşuyordu. Kılıcı savurunca sağa doğru sıçradım, kılıç yanımdaki ağaçlardan birine saplandı. "Yeni elbiseme kan bulaşırsa" dedim atılıp hançeri adamın göğsüne saplayarak, "gerçekten çok üzülürüm."

"Ben sana yenisini alırım" dedi Casteel, sonra da kılıcını omzundan tuttuğu Görünmez'in karnına sokuverdi.

Geri sıçradım. "Ama bu tuniği seviyorum."

"Kahretsin" diye hırladı Emil birkaç metre öteden, yüzü ormana dönüktü.

Oraya doğru dönünce yüreğim ağzıma geldi. En az iki düzine saldırgan ağaçların koyu gölgelerinden üstümüze akın ediyordu, yarısı Görünmez, yarısı Gyrm'di. Kurtlar ve diğerleri yoldakilerin icabına çabucak bakmıştı ama sayıları çok fazlaydı ve içimizden biri büyük ihtimalle yaralanacak, belki de ölecekti.

Ve bunu istemiyordum.

Görünmezler'in Evaemon yolunda olduğumuzu nereden bildiklerini daha sonra düşünürdüm. Bir ara göğsümde uğuldayarak büyüyen güçle bağlantı kurmaya nasıl bu kadar çabuk ve kolayca karar verdiğimi de düşünürdüm belki. Kendimi kontrol edebilecek miyim diye korkmaya ne ara son verdiğimi de. Şimdi sadece kendimi içgüdülerime bırakarak hareket ediyordum.

Belki sonra Casteel'le yaptığım konuşmayı bile düşünürdüm, bana karşı gelenlere ikinci bir şans vereceğimi söylediğim o konuşmayı ve bu yaptığımın söylediğimle nasıl çeliştiğini.

Ama bu adamlar ve yaratıklar beni öldürmeye çalıştığından çelişmiyor da olabilirdi.

Duyularımı alabildiğine açıp yeteneğimin öbür tarafını serbest bıraktım, hayat vermek yerine alan tarafını. Birini iyileştirdiğimde olduğu gibiydi ama tam tersi olduğunun farkındaydım. Tenim tit-

reşmeye başlarken genzime metal tadı doluyordu. Görünmezler'in sıcak, yakıcı öfkesi ve Gyrmler'in sert, korkutucu hiçliği duyularıma ulaştı; hepsini alıp, nefreti, hatta boşluğu bile, damarlarımdan göğsüme akıp ether'le birleşmelerine izin verdim. Ayağımın altında toprak titremeye başlarken maskelileri gözden geçirdim. Tanrıların ilkel gücü tüm duyularımı istila ediyordu.

Tenimden kıvılcımlar çıkmaya başladı.

Üstümden gümüşi-beyaz korlar püskürürken göz ucuyla Casteel'in geri geri gittiğini, kurtların da geri çekildiğini gördüm. "Bitir işlerini kızım."

İncecik şeritler çatırtılarla bedenimden dışarı çıkarken gülümsedim. Parlak ışık ağları damarlar halinde yeri sarmaya başlayınca biri hafifçe haykırdı, muhtemelen bir Görünmez'di. Birkaç Görünmez dönüp kaçmaya başladı ama başaramayacaklardı. Buna izin vermeyecektim.

Kafamda ışık ağlarının Görünmezler'le Gyrmler'in üstüne düştüğünü, bedenlerini parçaladığını, silahlarını yere düşürdüğünü gördüm. Bu görüntüye odaklanarak göğsüme topladığım tüm nefreti, korkuyu ve hiçliği ışık şeritlerinden geri gönderdim.

Ani bir güç dalgası ağaçları sıyırıp geçerken yaprakları birkaçını düşürecek kadar salladı. Işık ağları havaya kalkıp yolda duran, bize doğru koşan, hatta kaçmakta olan Görünmezler'le Gyrmler'in üstüne indi.

Kemikler gürültüyle çatırdadı, kollar ve bacaklar kırıldı, sırtlar eğrildi. Yaratıkların bedeni kendi içine göçüp parçalanarak unufak oldu. Birer birer parçalanıp dağılarak yere döküdüler, sonra kafamda kalıntıların toz yığınlarına benzeyen küllere dönüştüğünü canlandırdım.

Ne de olsa cesetleri ortada bırakmak sağlıklı olmazdı.

Gümüşi-beyaz alevler yerdeki hareketsiz, eğri büğrü şeyleri kavurup yuttuktan sonra söndüğünde geriye bir tek küller kalmıştı. Gümüşi ağlar uğuldarken kadim güç içimde nabız gibi atıyordu.

"Poppy."

Başımı yolun kenarında duran Casteel'e çevirirken havadan çatırdayarak bir elektrik dalgası geçti, Casteel başını havaya dikmiş-

ti, saçları darmadağındı. Ondan hissettiğim şey yakıcı ya da boş değildi. Sıcak ve tutkuluydu, baharatlı ve tatlı.

"İnanılmaz seksiydin" dedi Casteel.

Çın çın öten boğuk bir kahkaha attım. Söylediği şey –ne kadar sapıkça ve yanlış da olsa– tüm o gücü yeniden içime toplamama yardım etti. Parlak ağların yok olduğunu hayal ettim, ağlar yok olunca duyularımı kapadım, gümüşi-beyaz ışık tenimde sönüverdi.

Saldırganlardan geriye kalanlara bakarak içimde bir pişmanlık belirtisi aradım ama tek bulduğum boşa harcanmış bir hayat için duyduğum üzüntüydü. Bu insanlar, Görünmezler, ne isterlerse seçebilirlerdi ve seçtikleri buydu, soyların tek taraflı inançlarına ve sahte bir kehanete dayanan eylemler.

"İyi misin?" Delano'nun yumuşak sesi düşüncelerimden içeri sızdı.

Ona bakıp başımı salladım. "Sen?"

Açık renk gözleri gözlerime dikildi. "Evet."

"Tanrılar." Emil dudaklarını hafifçe büktü, bir eliyle yüzündeki yağlı kanları silerek yerdeki küllere ve yağlı toz yığınlarına baktı. "Umdukları neydi acaba?"

Bana kalırsa ne istedikleri gayet açıktı.

Casteel'e bakıp gözlerimi gözlerine kenetledim. Buz gibi topaz parçalarıyla ışıldayan gözlerini gözlerime dikti. "Taç giymemi istemiyorlar" dedim. "Çuvalladılar. Beni durdurabileceğini sanan herkes işte böyle çuvallayacak."

Casteel'in yüzünde incecik bir gülümseme belirdi. "Kesinlikle."

35. BÖLÜM

"Tadous'taki handan biri olabilir" dedi Emil yola devam ederken, tekrar saldırıya uğrayabiliriz diye tetikteydi. O ve Naill şimdi önümüzden gidiyordu ve bu bana nedense... komik geliyordu. Güya beni –Casteel'i ve beni– koruyorlardı, belki de ben *onların* önünde gitmeliyim diye düşünüyordum. "Belki de biri Arden'ı Evaemon'a giderken görmüş ve yolda olduğumuzu bildirmek için başkente haber gönderdiğimizi tahmin etmiştir."

Arden saraya sağ salim varmış olsun diye dua ettim.

"Hey" dedi Casteel usulca. Başımı çevirip yanımda atını süren Casteel'e baktım, o zaman Kieran ve Delano'nun bizden uzaklaşmak için biraz açıldığını fark ettim. "Orada yaptığın şey var ya? Doğru olanı yaptın."

"Biliyorum." Gerçekten biliyordum. "Onlarla dövüşmeye devam edebilirdik ama biri yaralanacaktı ve ben buna izin veremezdim."

"Harikasın" dedi Casteel, hafifçe güldüm. "Ciddiyim Poppy. Bir ilah olabilirsin ama tam bir tanrıça gibi görünüyordun."

"Teşekkür ederim." Ona gülümsedim. "Bunu yaptığım ve kontrolümü kaybetmediğim için mutluyum."

"Ben de." Dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Bu yetenek yolda hayli faydalı olacak."

Kan Kraliçesi'ni düşündüm.

Evet, olurdu.

Az sonra sordum. "Şu Görünmezler? Atlantia'yı temsil etmiyorlar. Krallık onların düşüncelerinden ve isteklerinden ibaret değil."

Göz göze geldik. "Biliyorum." Ve bu... eh, bunun doğru olup olmadığından emin değildim. Bana iyi, hatta dostça davranan bir çok Atlantisliyle karşılaşmıştım. Temkinli ve soğuk duranlarla da karşılaşmıştım. Ama Gyrmler'in arasında en az iki düzine Görünmez vardı. Sayıları ne kadardı? Atlantia'yı yok edeceğime dair inançlarını kaç kişiye aşılamış olabilirlerdi?

Bilmiyordum. Ama daha önceki gibi bu endişeleri bir kenara ittim çünkü ormanda dediğim gibi beni durduramayacaklardı.

Casteel'i durduramayacaklardı.

Yola devam ettik, öğleye doğru bir tepenin zirvesine vardığımızda her biri kıpkırmızı yapraklarla dolu kocaman ağaçlar görününce başkente yaklaştığımızı anladım. Kan ağaçları araziye yayılıyor, Evaemon'a giden geniş yolu çevreliyordu; artık bu ağaçların kötü ya da korkulacak bir şeyi değil, tanrıların kanını temsil ettiğini biliyordum.

Yolun iki yanında alabildiğine kan ağaçları uzanıyordu. Evaemon görününce sırtımı dikleştirdim.

Dudaklarım aralanırken gözlerim kocaman açıldı.

Gökyüzüne uzanan sivri kuleli fildişi rengi yüksek binalar, gökyüzü kadar mavi suları olan hilal şeklindeki kanalın üstündeki taş köprülerin etrafını kuşatıyordu. Üç köprü görüyordum; köprülerden biri doğuya, biri batıya, gökyüzüne uzanan yüksek binalarla dolu, neredeyse Saion's Cove büyüklüğünde adalara doğru uzanıyordu. Her köprü çan kulelerinin üstünde yükselen güneş kabartması taşıyan kubbe şeklindeki binalara bağlanıyor, üstünden geçtiğimiz köprü ise Evaemon'un merkezine gidiyordu.

Bir blok genişliğinde kare şeklinde alçak binalar yerini Cove'dakinden çok daha sık inşa edilmiş ama zarif kuleleriyle gökyüzünün daha yükseklerine uzanan gri ve fildişi rengi yapılara bıraktı. Saion's Cove gibi burada da nereye baksanız yeşilikler görüyordunuz; zarif, büyük binaların etrafını çeviren ya da daha küçük ve alçak binaların çatısını kaplayan yeşillikler. Şehrin her yerinde ikindi güneşinin altında parıldayan tapınaklar göze çarpıyordu. Şehrin batı ucuna doğru bakınca boğazım kurudu. Orada, bir te-

penin üstünde, parlak siyah taştan inşa edilmiş kocaman bir bina vardı; binanın kanatları yuvarlak birer revakta son buluyordu. Kubbe şeklinde sayısız cam tavan ve kule güneşte ışıldıyor, merkez kanat Solis'teki gibi siyah taştan yapılmış bir tapınağa açılıyordu. Tapınağın kulesine sıralanan diz çökmüş taştan askerler kapkara kafalarını önlerine eğmiş, kalkanlarını göğüslerinde tutarken kılıçlarını ileri uzatmışlardı, taştan kılıçları gökyüzünde siyah çizgiler oluşturuyordu.

Büyülenmiş halde gözlerimi ancak saray olabileceğini düşündüğüm yerden çevirip Evaemon'a baktım. Bir zamanlar düştüğünü sandığım yere bakarken burun deliklerim de gözlerim de yanıyordu.

Saion's Cove neredeyse Solis'in başkenti büyüklüğündeyken Evaemon bunun üç katıydı; doğuya ve batıya, beyaz benekle-rin otladığı çayırlara doğru göz alabildiğine uzanıyordu. Nyktos Dağları'nı takip eden sık ormandan ileride, dağın yamacında, Masadonya'daki Atheneum'dan daha yüksek on bir heykel yer alıyordu. Her biri kolunu ileri uzatmış olan heykellerin elinde batan güneş kadar parlak alevleri olan birer meşale yanıyordu.

Bunlar şehri gözleyen ya da nöbet tutan tanrılardı.

Bu heykellerin nasıl bu kadar büyük yapılabildiğini de dağa nasıl çıkarıldığını da aklım almıyordu. Ya da o meşalelerin nasıl yakıldığını ve yanmaya nasıl devam ettiğini.

"Güzel, değil mi?" Casteel'in sormasına hiç gerek yoktu. Bu gördüğüm en güzel şehirdi. "Gördüğün binaların neredeyse tamamı ilahlar tarafından yapılmış."

Tanrılar, demek binlerce yıllıktılar. Nasıl bu kadar dayanabildiklerine şaşıp kaldım. Bir şehrin nasıl bu kadar büyüleyici ve korkutucu olabildiğini de aklım almıyordu.

Köprüyü geçerken beyaz kanatlı kuşlar başımızın üstünden uçup önümüzde giden kurtların üstünden havaya yükseldi. Sudaki büyük çarklara göz attım, şehrin elektriğini böyle mi sağlıyorlardı? Carsodonia da benzer bir teknik kullanıyordu ama bu kadar geniş ölçekli değildi. İleride kanaldaki küçük gemilerin yelkenlerini görebiliyordum.

"Kafamda bir sürü soru var" diye fısıldadım.

"Bunu duyduğuna kimse şaşırmaz" dedi Kieran, Delano kıkırdadı.

"Ama şu anda onları kelimelere dökemiyorum" dedim boğazımı temizleyerek.

Casteel Setti'yi yanıma yanaştırıp bana baktı. "Sen... ağlıyor musun?"

"Hayır" diye yalan söyledim gözlerimi kırpıştırarak. "Belki? Nedenini bilmiyorum bile. Ben hiç... böyle bir şey görmedim."

Bir çan çalmaya başlayınca irkildim, çan ardı ardına üç kez çalarken kuşlar çan kulesinden havalandı, bu Saion's Cove'da saati haber vermek için çalan çanlardan farklıydı.

"Şehre geldiğimizi haber veriyorlar" dedi Casteel, başımı salladım.

Emil başını çevirip bize baktı, bakışları omzumun üstünden Casteel'e odaklandı. Başını salladıktan sonra atıyla öne geçti. Sonra atını mahmuzlayıp dörtnala köprünün sonundaki yapının içinden geçerek uzaklaştı.

"Nereye gidiyor?" diye sordum.

"Geldiğimizi haber vermek için önden saraya gidiyor" dedi Casteel. "Biz daha sapa bir yoldan gideceğiz. Orada da insanlar olacak ama Emil'in gittiği yol kadar değil."

Buna sevindiğimi söylememe gerek yoktu. Duyularım şimdiden altüst olmuştu ve Evaemon sakinlerini zırıl zırıl ağlayarak selamlamak istemiyordum.

Kurtlar Naill'le birlikte bizimle kaldı. Girişteki binanın gölgesinde bekleyen muhafızların arasındaki askerler biz geçerken eğilerek selam verdi. Kalbim deli gibi atarken doğuya dönüp köprünün girişindeyken gördüğüm uzun kolonların yanındaki ıssız yola girdik.

"Bu binalar ne için kullanılıyor?" diye sordum.

"Suyu elektriğe çeviren makineleri koymak için" dedi Casteel Setti'yi yanıma yanaştırarak. "Şehirde bunlardan birkaç tane var."

"İnanılmaz" diye mırıldandım, sokaktaki kumtaşı binaların kapıları yavaşça açılıyor, meraklı yüzler görünüyordu.

"Hem de can sıkacak kadar karmaşık" dedi Naill arkamızdan.

"Ama her bir ekipmanın adını ve ne işe yaradığını sayıp dökebiliyorsun" dedi Kieran.

"Doğru." Başımı arkaya çevirip bakınca Naill bana gülümsedi. "Babam milleri denetleyen pek çok kişiden biridir."

"Denetleyen mi?" Casteel hafifçe güldü. "Daha çok millerin kalbi gibi. Babası herkes elektrikle çalışan her şeye erişebilsin diye bu eski çarkları çalışır durumda tutmaktan sorumludur."

"Baban çok zeki olmalı" dedim gözlerimi pencerelerde beliren yüzlerde gezdirerek. Düşmanca bakışlar ya da duygular yoktu. Çoğu daha çok sokağı kaplayan kurtlara bakıyor gibiydi.

"Öyledir" dedi Naill, duyduğu gurur güneş kadar sıcaktı.

Delano da dahil beş-altı kurt geride kalmıştı. Endişeyle duyularımı Delano'ya yönlendirince damgasının enerjik ferahlığını buldum.

Her şey yolunda dedi az sonra, bu şekilde iletişim kurmaya daha tam olarak alışamamış gibi çekingen cevap vermişti. *Sadece seni ve Prens'i her taraftan korumaya çalışıyoruz.*

Görünmezler ya da başka bir şey yüzünden mi endişeleniyorlardı? Takip ettiğimiz yola odaklandım. Sonunda doğuya giden bir köprünün altından geçtik, burası Casteel'in dediğine göre Evaemon'un Vineyards denen bölgesiydi.

"Şarap" diye açıkladı Casteel ana kanalın kıyısına yaklaşırken. Beyaz ve sarı yelkenli gemiler sayısız iskeleye yanaşmıştı. İnsanlar sandıklarla gemilere binip inme telaşındaydı. "Bölge adını üzüm bağlarından alıyor."

Diğer bölge müzeler, sanat ve Atlantia'daki en eski binalardan bazılarını barındırdığı için Splendor adını almıştı. Bölgeyi gezmek için sabırsızlanıyordum ama bu gezinti beklemek zorundaydı.

Göz alıcı kan ağaçları boyunca ilerleyip çayırlarla kaplı tepeleri tırmandık. Ağaçlar seyrekleşip aralarından düzgün, simsiyah taşlar görünmeye başlayınca nefesim kesildi.

"Saray neden Atlantia'daki diğer binalardan bu kadar farklı?" diye sordum Fırtına'nın dizginini gevşekçe tutmak için kendimi zorlayarak.

"Her zaman böyle değildi. Malec tahta geçince sarayı restore etti" dedi Casteel, midemin bulandığını hissettim. "Nyktos'u onurlandırmak için olduğunu söylemişti, hatırladığım kadarıyla Iliseeum'daki tapınaklarla uyumlu olsun diye."

Bunun üzerine düşündüm. "Sence Malec Iliseeum'a gitti mi?"

"Bilmiyorum ama mümkün." Serin rüzgâr Casteel'in dalgalı saçlarını havalandırdı. "Yoksa oradaki tapınakların neye benzediğini nasıl bilecek?"

"Doğru" diye mırıldandım. "Rahibe Analia bir defasında Solis tapınaklarının en eski yapılar olduğunu, Yükselmişler hüküm sürmeye başlamadan çok önce inşa edildiklerini söylemişti."

"O kaltak bu kez doğru söylemiş" dedi Casteel, ona böyle demesine hiç gücenmedim. Analia gerçekten bir kaltaktı. "O tapınaklar gölge taşından yapılmış, gölge taşı Gölge Diyarı'ndan çıkarılan ve çok eskiden tanrılar tarafından bu diyara getirilen bir taş, bir kısmını da Elysium Tepeleri'nde bırakmışlar."

Bunu bilmiyordum.

Zaten yakın zamana kadar Gölge Diyarı diye bir yer olduğundan da haberim yoktu. Ama Yükselmişler'in tanrıların gerçek tarihini bu kadar değiştirdikleri halde tapınakları olduğu gibi bırakmaları bana tuhaf gelmişti. Belki bu geçmedikleri bir sınırdı.

Ağaçları geçip sarayın arka cephesini gördüğümüzde gölge taşı da antik tapınaklar da aklımdan çıkıp gitti.

Bulunduğumuz yerden aşağıdaki şehri, tepelere, vadilere ve kanalların arasına dağılmış evleri ve işyerlerini görebiliyorduk. Evaemon Sarayı yamaca inşa edilmişti, parıl parıl parlayan siyah yapı, kulelerinde ve alt katlarda sıralanan sayısız penceresiyle son derece heybetliydi. Ama bir şey hemen göze çarpıyordu.

Sarayın etrafında duvarlar yoktu, ne arka tarafında ne de tapınağa açılan ön bahçesinde. Abanoz rengi sütunlar bir geçidi saraydan tapınağa bağlıyor ve şimdi Taç Muhafızlarının devriye gezdiği sarayın büyük kısmını kuşatıyordu. O zaman Saion's Cove'daki malikânenin etrafında da duvarların olmadığı kafama dank etti.

Beyazlar ve sarılar giymiş birkaç Taç Muhafızı kemerli geçidin altında ve bindiğim kısraktan biraz daha koyu renkli kapının yanında bekliyordu.

Sarayın bu kadar korunaksız olduğuna inanamıyordum. Solis'in her şehrinde kraliyet ailesine mensup kişilerin evleri şehri koruyan Sur'un yarısı yüksekliğinde duvarlarla korunurdu. Kimse kalelerin, Kraliyet mülklerinin veya malikânelerin yanına bile yaklaşamazdı ve evle iç duvarlar arasında daima geniş avlular yer alırdı. Oysa burada? Sarayın giriş kısmına kadar yürümek mümkündü.

Yönetici sınıfın vatandaşlarla etkileşime sıcak baktığı açıktı. Yükselmişler'in Solis'i yönetme tarzına taban tabana zıt bir özellik daha.

Avluyu gördüğüm anda neredeyse Fırtına'nın dizginlerini elimden düşürüyordum. "Gece açan güller" diye fısıldadım. Şimdi güneşten kapanmış olan kadifemsi siyah yapraklar sarayın önündeki sütunlara tırmanıyor, oniks rengi duvarlardan kulelere doğru uzanıyordu.

Casteel bakışlarımı takip etti. "En sevdiğin çiçek olduğunu söylediğinde sana onlardan bahsedecektim ama yapamadım." Alnı kırış kırış oldu. "Sonra da aklımdan çıkmış."

Gözlerimi kırpıştırdım, gülleri görünce biraz sarsılmıştım. Ne tesadüf ki beni her zaman büyülemiş olan çiçekler artık evim olacak sarayın duvarlarını kaplıyordu.

Biri "Cas!" diye seslenince başımı ahırlara doğru çevirdim. Genç bir adam bize doğru geliyordu, kahverengi pantolon ve Casteel'inki gibi beyaz bir gömlek giymiş ama gömleği içine sokmamıştı. Esmer yüzünde bir gülümseme belirdi. Kurtlar onu fark edince adamın gülümsemesi bir an silinir gibi oldu. "Gerçekten sen misin? Yoksa halüsinasyon mu görüyorum?"

Casteel'e rahatça adıyla hitap ettiğine göre arkadaşı olmalıydı, Casteel'in güvendiği biri. Yaklaşınca gözlerinin duru kehribar renginde olduğunu gördüm. İlkel Atlantislilerdendi ve son derece yakışıklıydı, geniş yüzünde sıcak bir ifade vardı, saçları Kieran'ınki gibi kısacık kesilmişti.

Casteel elini aşağı uzatıp adamın elini tutarken, "Tuhaf bir halüsinasyon olmalı" dedi, Fırtına'yı yavaşlattıktan sonra durdurdum. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu Perry."

Atlantisli başını sallarken taba rengi bir kurt dikkatle adamı inceleyerek yaklaşmaya başladı. Neyse ki Fırtına yakınında bu kadar çok kurdun olmasına tepki göstermiyordu. "Gerçekten öyle. Geleceğini duyunca çok şaşırdım. Haber geldiğinde neredeyse inanmadım."

"Herhalde çoğu kişi şaşırmıştır" dedi Casteel. "Nasıl gidiyor?"

"Uğraşıp duruyoruz işte." Perry'nin meraklı bakışları bana dönünce Casteel kıkırdadı, Perry bir an yüzüme baktıktan sonra bakışlarını Kieran'a çevirdi. "Ama siz ikiniz buradayken olduğu kadar değil."

Bunu duyunca kaşlarımı kaldırdım. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Kieran.

"Raul'u ilham verici ve eğlendirici konuşma becerilerimle oyalıyorum."

"Daha çok beni sinir etmekle meşgul" dedi hırıltılı bir ses. Bulut rengi saçları, yine aynı renk ama yer yer siyahların göze çarptığı bir sakalı olan yaşlı bir adam ellerini kahverengi pantolonunun ön cebine tıkıştırdığı bir beze silerek topallaya topallaya ahırdan çıktı.

"Vay canına. Dikbaşlı Prens gerçekten döndü ha?" dedi yaşlı adam. "Herhalde hayal görüyorum."

Perry şimdi daha da çok sırıtıyordu. "Gözlerin iyi görmüyor da ondan Raul."

"Eh, iflas etmiş bedenimle gayet uyumlu."

"İflas etmiş beden demişken, hâlâ hayatta olmana şaşırdım" dedi Kieran atından atlayarak, gözlerimi kırpıştırdım.

Casteel hafifçe güldü. "Sen neden bahsediyorsun? Raul hepimizi gömer."

"Bok gömerim... hassiktir." Raul Perry'nin yanında durdu, başını kaldırarak ela gözlerini kıstı. "Şu hale bak, yanında bir leydi varmış, bense boyuna küfür saydırıyorum."

"Casteel bizi henüz o leydiyle tanıştırmadı" dedi Perry çekingen bakışlarla. Duyularım Atlantisliye ulaşınca keyif ve merak dı-

sında bir şey algılamadım. "Daha önce görmediğim ama bahsini duyduğum son derece sessiz bir leydi."

"Sanki çok leydi tanıyorsun da" dedi Raul ters ters, Fırtına'nın boynunu okşarken dizginlere uzandı.

Perry gülerek başını salladı. "Buna itiraz edemem. Ama bu leydi hakkında bir şeyler işittim. Tabii söylentiler doğruysa." Susup onu izleyen kurtlara doğru baktı. "Ve söylentilerin gayet doğru olduğunu düşünüyorum."

"Bu Prenses Penellaphe. Karım" dedi Casteel, bunu duyunca kalbim mutluluktan duracak gibi oldu. "Bahsettiğin söylenti buysa doğru yani."

"Söylentinin bir kısmı" dedi Perry.

Raul homurdandı, "Eh, hassiktir."

Bunların sıradan yanıtlar mı yoksa bir şeyin habercisi mi olduğunu hiç bilmiyordum ama sonra Perry bir adım öne çıktı. Fırtına'nın önünde kahverengi kürklü bir kurt belirdi, kulaklarını arkaya yatırmıştı. Perry kaşlarını kaldırdı. "Sen misin Vonetta?"

Oydu.

Ama kurt cevap vermeden Atlantisliye bakmaya devam etti, gergin bedeni kıpırtısızdı. Vonetta ve Perry önceden samimiyse de artık bunun bir önemi kalmamış gibiydi. Ama Prens'e "Cas" demesine müsaade ediliyorsa demek Perry güvenilir biriydi.

Vonetta'nın vanilya-meşe damgasını takip ettim. *Sorun yok. O Casteel'in arkadaşı, değil mi?*

Bir sessizlikten sonra Vonetta'nın fısıltısı düşüncelerime ulaştı. *Arkadaşları Cas'e ihanet etti.*

Eh, hakkı vardı. *Yine de ona bir şans verelim.*

Vonetta bana bir kurt için fazla kurnaz bir bakışla baksa da birkaç metre geri çekildi.

"Hassiktir" dedi Raul yine.

"Bu da diğer söylentiyi doğrulamıyorsa ben de bir şey bilmiyorum." Perry bana bakarken yakışıklı yüzünde yeniden bir gülümseme belirdi. Ağzımın içini köpük köpük ferah bir tat kapladı. Perry meraklıydı... ve keyfi hâlâ yerindeydi. "Size Prenses mi Kraliçe mi diyeyim?"

Kimse yerime cevap vermedi. "Bana Penellaphe diyebilirsin" dedim.

Perry daha da gülümseyince sivri dişleri göründü. "Pekálá Penellaphe, inmene yardım edebilir miyim?"

Başımı salladım. Raul Fırtına'yı tutarken Perry inmeme yardım etti. "Teşekkür ederim" dedim.

"Benim için bir zevk." Ellerimi tutarak Casteel'e baktı. "Yıllarca ortadan yok olduktan sonra yanında güzel karınla çıkagelmek tam senlik doğrusu."

Casteel sinir bozucu bir rahatlıkla atından indi. "Havalı girişler yapmaya bayılırım." Arkamdan dolaşıp ellerimi Perry'nin ellerinden çekti.

Perry Kieran'a baktı. "Bu gerzek yanında olduğuna göre Delano da döndü mü? Onu görmedim."

"Döndü." Casteel parmaklarını parmaklarıma geçirdi. "Birazdan burada olması gerek."

Perry'nin gülümseyişi öyle çabuk geri geldi ki pek sık gülümsemediğinden şüphelendim ama şimdi kıvrılan dudaklarına çekiciliğin buğulu tadı da eşlik ediyordu.

"Annemle babamın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Casteel.

Perry başıyla kubbesini diz çökmüş taştan askerlerin çevrelediği binayı işaret etti.

Casteel Perry'ye, "Seninle sonra görüşürüz" dedikten sonra Raul'a döndü. "Atlarla ilgilenebilir misin?"

"İşim bu değil mi zaten?" dedi Raul ters ters, şaşkınlıktan kendimi tutamayıp güldüm, Casteel hafifçe elimi sıktı. "Yani bildiğim kadarıyla. Kovulduysam da kimse haber vermedi."

"Böyle bir şeyi düşünebilirmişiz gibi" dedi Casteel sırıtarak.

"Sanki düşünmeye çok vakit ayırıyorsunuz da" diye cevabı yapıştırdı Raul.

Bu huysuz ihtiyardan hoşlanmıştım, dudaklarım bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

"Az önce beynim olmadığını ima ettiği halde cidden ona gülümsüyor musun?" dedi Casteel şakacıktan gücenmiş gibi.

"Bence beynini sık kullanmadığını söylemek istedi" dedim. "Beynin olmadığını değil. Ve evet, ona gülümsüyorum. Ondan hoşlandım."

"Majesteleri zevk sahibiymiş." Raul başıyla beni işaret etti. "Tabii onun yanında durmanı sağlayan zevki saymıyorum."

Yine kahkaha attım. "İnan bunu çok sorguladım."

Perry güldü, ihtiyar da boğuk bir sesle kıkırdadı. "Ondan hoşlandım Cas" dedi Atlantisli.

"Hoşlanırsın tabii" diye homurdandı Casteel. "Setti ve Fırtına'ya tazladan birkaç küp şeker verir misin? Hak ettiler."

"Tabii."

Sonra yanlarından ayrılıp peşimizde kurtlarla avluda yürümeye başladık. Ağzımı açmıştım ki...

"Dur tahmin edeyim" dedi Kieran. "Kafanda sorular var."

Onu duymazdan geldim. "Perry burada mı yaşıyor? Sarayda?"

"Burada dairesi var ama ailesiyle birlikte yaşadığı asıl evi Evaemon'da." Casteel boştaki eliyle gözünün önüne düşen saçları itti. "Birlikte büyüdük."

"Kendi evi varsa sarayda neden dairesi var?"

"Çünkü o bir lord, tıpkı babası Sven gibi" dedi Casteel, "Sven Büyükler'den biridir. Bütün Büyükler'in sarayda odaları vardır."

Saray küçük bir köyü barındıracak kadar büyük olduğundan bunu duymak beni şaşırtmamıştı.

"Bahse girerim Konsey de toplanmış bizi bekliyordur" diye devam etti Casteel.

Kalbim sıkışır gibi oldu. Önden gönderdiğimiz kurt Casteel'in annesiyle babasına kararımızı söylememiş olsa da, Emil'in söyleyeceğini düşünmüyordum, bence bir karara vardığımızı sezmişlerdi.

Burası tapınak olsa da yarım daire şeklindeki merdivenlere yaklaştığımızda ve iki muhafız kapıyı açtığında dejavu yaşıyormuşum gibi kötü bir duyguya kapıldım. Gerçi bu defa farklıydı çünkü içeriye geleceğinden bihaber bir prenses olarak girmiyordum.

Yakında kraliçe olacak biri olarak giriyordum.

* * *

Emil tapınağın hemen girişinde, tavandan sarkan bir Atlantis sancağının altında bizi bekliyordu. Gözlerim Emil'in arkasındaki kapalı kapıya sabitlendi, kapının önünde en az on muhafız vardı. Muhtemelen peşimizden basamakları çıkan birkaç düzine kurdun beklenmedik görüntüsünden kaynaklanan tedirginliklerini hissettim.

Yürürken kalbim göğsümde teklemeye başladı. Elim Casteel'in elinde olduğu halde titriyordu. En doğru kararı verdiğimi biliyordum. Son derece hazırdım ama göğsümde leş yiyiciler uçuşuyormuş gibi hissediyordum. Bu benim için çok önemliydi. İçeri Poppy olarak girecek, kraliçe olarak çıkacaktım, beni tanımayan ve belki de bana güvenmeyen insanların kraliçesi.

Casteel durup bana döndü. Parmakları yanağıma, yara izlerinin hemen altına dokundu. Başımı kendine çevirdi. "Craven'lara ve vampirlere, insan etinden maskeler takan adamlara, yüzü olmayan yaratıklara göğüs gerdin ve sana zarar vermek isteyen Atlantislileri görülmemiş bir güç ve cesaretle alt ettin" diye fısıldadı. "Ne olduğunu hatırla. Korkusuz."

Parmaklar yanağımın diğer tarafına dokunurken Kieran'ın açık renk gözleri gözlerime dikildi. "Sen tanrıların torunusun Poppy. Kimseden ve hiçbir şeyden kaçmazsın."

Nefesim kesilerek Kieran'ın, sonra da Casteel'in gözlerine baktım. Göğsümün ortası uğulduyordu. Az sonra kapalı kapıya baktım. Gergin olmam gayet normaldi. Benim yerimde kim olsa gerilmez miydi? Ama korkmuyordum.

Çünkü haklılardı.

Cesurdum.

Korkusuzdum.

Kimseden ve hiçbir şeyden kaçmazdım, buna bir taç da dahildi.

Bakışlarım kurtların üzerinde gezinip Vonetta'da durdu. Yavaşça soluğumu salarak başımı salladım. Kapıya doğru döndük, kapının kanatları açılınca karşımızda cam kubbeden içeri dolan güneş ışığıyla aydınlanmış bir salon belirdi.

Salonun iki tarafında yarım daire şeklinde sıralar uzanıyordu, birkaç bin kişiye yetecek kadar oturma alanı vardı, belki daha da

tazla. Yukarıda daha fazla kişinin oturabileceği balkonların altında, her iki tarafta beşer tane olmak üzere on tanrı heykeli bulunuyordu. Siyah taş göğüslerinde yanmayan meşaleler tutuyorlardı. Karşımızdaki platformun ortasında Nyktos'un olduğunu tahmin ettiğim bir heykel vardı. Heykelin arkasında az önce geçtiğimiz kadar geniş bir kapı daha bulunuyordu, kapısında muhafızlar nöbet tutuyordu. Hisa'yı tanıdım. Tahtlar Nyktos heykelinin önüne yerleştirilmişti.

Tahtların ikisi de altın sarısı kalın damarların geçtiği sedef görünümünde gölge taşından yapılmıştı. Biçimleri beni büyülemişti. Sırt bölümleri dairesel ve sivriydi, güneş ve ışınları şeklinde yapılmıştı; arkalıkların üst kısmında, tam ortada yine aynı taştan birbirine çaprazlanmış kılıç ve ok yer alıyordu.

Atlantia'nın şu anki Kral ve Kraliçesi tahtlarının yanında ayakta duruyordu, Casteel'le yürümeye başladığımızda peşimizden gelen kurtlar sıraların arasına dağılmaya başladı, o zaman Kral ve Kraliçe'nin taçlarını takmış olduklarını fark ettim.

Kral'ın başındaki taç bükülmüş soluk renkli kemikten yapılmıştı ama Kraliçe'nin başındaki altın sarısı parlak kemiktendi. Nyktos'un Odaları'ndan beri tacı görmemiştim. Biz onlara doğru yürürken Eloana ve Valyn sessizce bekliyordu, Casteel'in annesi ellerini belinde birleştirmişti.

"Anne" dedi Casteel platformun basamakları önünde durduğumuzda. Kieran ve diğerleri birkaç metre geride kalmıştı. "Baba."

"İkinizin dönmesine de çok sevindik" dedi babası, bir eli kılıcının kabzasındaydı.

"Pek kolay olmadı." Casteel başını yana eğdi. "Görünmezler'in saldırısına uğradık."

"Yaralanan oldu mu?" diye sordu annesi.

"Hayır." Casteel bana baktı. "Karım sayesinde."

"Hepimizin sayesinde" dedim.

"Bunu duyduğuma sevindim" dedi Kraliçe. "Ama böyle olmamalıydı."

Hayır, olmamalıydı.

Ama olmuştu.

"Arden sağ salim vardı herhalde, değil mi?" diye sordu Casteel.

Babası başını salladı. "Evet. Odalardan birinde dinleniyor. Kurtlar görüşmenin iyi geçtiğini söyledi."

"Ağabeyin?" Kraliçe gözlerime baktı, taç koyu renk saçlarıyla çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. "Hatırladığın gibi miydi?"

"Değildi" dedim. "Yine de evet. Ama diğer Yükselmişler gibi değil."

Fildişi rengi elbisesinin altında göğsü birden şişti. "Bu iyi mi kötü mü bilmiyorum."

"Ben de" dedim.

"Bize anlatacağınız çok şey olmalı" dedi Casteel'in babası, göz ucuyla bir hareket sezdim. Platformun karanlık girintilerinde birkaç kişi duruyordu. Duyularım uzanınca merak ve hafif bir güvensizlikten kaynaklanan karmaşık duygular buldum. "Ama buraya Yükselmiş'le olan görüşmeden fazlasını konuşmak için geldiğinizi düşünüyoruz."

Ian'dan *Yükselmiş* diye söz etmesi beni sinirlendirmişti, oysa Ian... evet bir Yükselmiş'ti. Sinirlenmenin mantıksızca olduğunu bilsem de içimdeki öfkeyi yatıştıramıyordum.

"Haklısın" dedi Casteel, sonra bana baktı. Göz göze geldik. "Bundan fazlası için buradayız."

Sadece Casteel'e odaklandım, annesiyle babasının ya da girintilerde dikilen gölgelerin duygularına kendimi kapadım. Çikolataya bulanmış çilek kokusu sinirlerimi yatıştırdı ve Casteel'in altın sarısı gözlerindeki metanet boynumda biriken gerilimi yok etti.

Cesurdum.

Korkusuzdum.

Casteel'in elini sıkarak Kral ve Kraliçe'ye döndüm. "Hakkım olanı almaya geldik, tacı ve krallığı."

36. BÖLÜM

Eloana ellerini iki yanına bıraktı. Derin bir nefes aldı, bunu rahatladığı için, en azından onayladığı için yapmış olsun diye dua ettim.

Casteel'in babası öne çıktı. "Ya itiraz edersek?"

Başımı hızla ona çevirdim. Casteel'in cevap vermesine fırsat bırakmadan, "Edebilirsiniz" dedim. "Ama sonuç değişmez." Vonetta bacağıma sürünerek öne çıktı. Lyra taş sıralardan birine zıplamıştı ve bakmadan diğerlerinin de yaklaştığını biliyordum. Elimi Casteel'in elinden çekip babasına bakarak öne çıktım. "Anne baba bildiğim insanlar bu ânı engellemek isteyenler tarafından öldürüldü. Doğuştan sahip olduğum hak yüzünden yara bere içinde ölüme terk edildim ve soyum yüzünden peçe takmak zorunda bırakıldım. Ağabeyim bu yüzden Yükseldi. Kendi hayatıma yön verebileceğim yıllar elimden alındı. Bana ait olan şey yüzünden masum insanlar öldü. Neredeyse canımdan oluyordum. Ve buraya gelirken saldırıya uğradık. Bunların hiçbiri bu ânı engelleyemedi. Taç bana ve kocama ait, bunu sizin de bildiğinize inanıyorum."

Valyn bana bakarken ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi, duygularını okumaya kalksam başarabileceğimden emin değildim. Bakışları oğluna kaydı. "Ekleyeceğin bir şey var mı?"

"Sayılmaz." Casteel'in sesinde bir gülüşün gölgesi vardı. "Poppy gayet güzel özetledi. Tacın ona ait olduğunu biliyorsunuz. Bize. Atlantia'yı yönetirken yardımınıza ihtiyacımız olacak. Ama gereksiz dramanın lüzumu yok."

Babası gözlerini kısarken gülmemek için kendimi zor tuttum. "Özür dilerim oğlum. Gereksiz *dramaya* sebebiyet vermek istemem" dedi soğuk bir sesle.

"Özrün kabul edildi" diye mırıldandı Casteel, arkamdan bir kurdun sessizce güldüğünü duydum. Valyn gözlerini kıstı.

"Casteel haklı" dedim. "Gerçekten yardımınıza ihtiyacımız var. Pek çok şeyi öğrenmem gerekiyor ve Casteel'le birlikte yapmamız gereken çok şey var."

"Bu kararı almana ne neden oldu?" diye sordu Eloana.

Casteel'in bana söylediklerini hatırlayarak Eloana'nın gözlerine baktım. "Kararımı kendim verdiğim müddetçe nedeninin bir önemi yok."

Eloana bir müddet bana baktı, sonra dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. Başını sallayarak kocasına baktı. "Vakit geldi" dedi. "Tam vaktidir."

"Biliyorum" dedi Casteel'in babası iç geçirerek. "Umarım ikiniz de bu sorumluluğun peşinde olduğunuz şeye erişince bitmeyeceğini biliyorsunuzdur."

"Biliyoruz" dedi Casteel, bir kez daha gelip yanımda durarak.

Başımı salladım. "Biliyoruz."

Valyn ve karısı platformun kıyısına geldi. "İkinizin de geleneksel yoldan gitmek istediğini sanmıyorum."

Casteel bana baktı. *Geleneksel yol* derken baloları ve ziyafetleri kastettiğini farz ederek cevap verdim: "Batıdaki tehdidi etkisiz hale getirdikten sonra... daha gösterişli bir taç giyme töreni istiyoruz. İkimiz de şu an bunun sırası olmadığını düşünüyoruz."

Eloana başını salladı. "Taç giyme töreni ne zaman uygun görürseniz yapılabilir."

İçimden bir ürperti geçti. Elimi uzattım, Casteel'in eli ânında elimi kavradı. "Ee, şimdi ne yapıyoruz?"

"Çok basit" dedi babası. "Büyükler Konseyi'nin önünde taçlarımızı ve yönetimi sana ve oğluma bırakacağız. Sonra da vatandaşlara tacın el değiştirdiğini ilan edeceğiz."

Kalbim teklerken karanlık girintilere bir göz attım. "Konsey zaten toplanmış olduğuna göre bu şimdi mi olacak?"

Valyn hafifçe gülümsedi. "Olabilir."

Casteel girintilere baktı. "Karşı çıkan olur mu?"

Bir sessizlik oldu, sonra solumuzdan, karanlığın içinden uzun boylu bir adam çıktı. Gözleri parlak sarıydı, koyu renk saçları şakaklarda griye dönüyor, bu da çok çok yaşlı bir Atlantisli olduğunu gösteriyordu.

"Lord Gregori." Casteel başını eğdi, demek adamı tanıyordu. "Bir şey mi söyleyeceksiniz?"

"Evet Majesteleri." Adam eğilerek selam verirken Eloana yüzünü buruşturarak kocasına baktı. "Ne söylesek az sonra olacak şeyi erteleyemeyeceğimizi biliyorum ama Konsey'deki en yaşlı büyüklerden biri olarak bu gelişmeden endişe duyan diğerleri ve kendi adıma konuşma gereği duyuyorum."

Konsey'in en yaşlı üyelerinden biri olduğuna göre belki de bir şekil değiştirendir diye düşündüm. Yeteneklerim tenime baskı yapıyordu, duyularımı adamı okuyabilecek kadar serbest bıraktım. Güvensizliğin keskin tadı ağzımı kuruttu ama söylediklerini düşününce bu hiç de şaşırtıcı değildi.

"Endişelerinizi anlıyoruz" dedi Casteel. "Ama sizin de dediğiniz gibi bu taç giymemizi ertelemeyecek."

Lord Gregori'den yakıcı bir öfke dalgası yükseldi. Geri çekilmeye koyuldu.

"Sizi endişelendiren nedir?" diye sordum, gerçekten merak etmiştim.

Lord Gregori'nin gözleri bana döndü. Şüphe içinde olmasına rağmen bunu yüzüne hiç yansıtmıyordu. "Savaşın eşiğindeyiz ve bazılarımız bunun iktidar değişimi için uygun bir zaman olmadığını düşünüyor."

Dikkatle adamı incelerken göğsüm kaygıyla uğulduyordu. Bir yıl önce olsa böyle bir soru sorma cesaretini bulacak fırsatım olmazdı. Altı ay önce bildiklerimin cevabın sadece yarısı olduğunu kabul edebilirdim. Bugünse hayır. "Hepsi bu mu?"

Lord Gregori dik dik yüzüme baktı, sırtı kaskatıydı. "Hayır. Sizi tanımıyoruz" dedi sakin bir ses tonuyla. "Tanrıların kanını taşıyor olabilirsiniz..."

Valyn beni şaşırtarak sert bir sesle, "O bir ilah" diye düzeltti. "Tanrıların Kralı'nın soyundan geliyor, Malec'in çocuğu. Sadece tanrıların kanını taşımıyor. Bunu biliyorsun."

Gözlerim kocaman açıldı.

Lord Gregori'nin yanakları kızardı. "Özür dilerim" diye mırıldandı. "İlah da olsanız topraklarımızda bir yabancısınız."

"Hem de düşman tarafından Bakire olarak yetiştirilmiş bir yabancı, değil mi?" dedim onun yerine, Görünmezler'e sempati duyduğunu, hatta belki de onları desteklediğini düşünerek abartmış mı olurdum acaba? "Düşmanlarımız aynı Lord Gregori, tıpkı dostlarımız gibi. Umarım bunun doğru olduğunu ispatlamam için bana bir şans verirsiniz."

Casteel'in babasının memnuniyetle dolduğunu hissettim, hoşuma gitmediğini söyleyemezdim doğrusu.

"Bunun için tanrılara dua edeceğim." Lord Gregori dimdik eğilerek selam verdikten sonra tekrar karanlığın içine çekildi.

"Başka fikir belirtmek isteyen var mı?" diye sordu Casteel. Girintilerde hiç hareket olmadı ama diğerlerinin de Lord Gregori'nin endişesini paylaştığı açıktı. "Güzel." Casteel zoraki gülümsedi. "Çünkü Konsey'le görüşmemiz gereken çok şey var."

"Söyleyeceklerinizi dinlemeye hazırlar" dedi Eloana. "Taçları şimdi verebiliriz, siz Konsey'le görüşürken biz de tüm Evaemon halkına haber salar yeni kral ve kraliçenin onları selamlayacağını bildiririz." Eloana dönüp elini Nyktos heykelinin arkasındaki kapıya doğru uzattı. "Nyktos Tapınağı'nın balkonlarından."

Yerdeki pürüzsüz simsiyah taşlara bakınca tenimden bir ürperti geçti, Nyktos'un Tapınağı'nda olduğumu fark edince biraz sinirim bozuldu. Yutkunarak başımı kaldırdım. "Hepsi bugün yapılabilir yani? Yönetimin devri? Konsey'le konuştuktan sonra halkı selamlama?"

"Evet" dedi Eloana.

Casteel elimi sıktı. "Öyleyse hemen halledelim."

Eliyle bizi yanına çağırırken annesinin yüzüne sevecen bir ifade yayıldı. "Gelin. Aşağıda değil, karşımızda durmanız gerekiyor."

Derin bir nefes aldım, Casteel'le birlikte basamakları çıktık. Sonrasında olanlar gerçeküstüydü. Kalbim yavaşlayıp sakinleşti. Ürpertim geçerken göğsümdeki uğultu bütün bedenime yayılıp gerginliğimi yok etti, onun yerini şimdi güçlü bir haklılık duygusu almıştı. Tenimin parladığından şüphelenerek Casteel'in elini tutan elime baktım ama gayet normal görünüyordu.

"Çökün" dedi Kraliçe usulca.

Casteel'i izleyerek annesinin önünde bir dizimin üstüne çöktüm. Babası Casteel'in tam karşısında dururken hâlâ el eleydik. Omzumun üstünden arkaya baktım. Kurtlar tapınağın dört bir yanında yere çökmüştü, başlarını eğmişlerdi ama gözleri açıktı ve platforma bakıyorlardı. Kieran, Naill ve Emil de aynını yapmıştı, Delano'nun da ölümlü formunda bize katıldığını gördüm, o da yanlarında yere çökmüştü.

"Tanrıların Kralı'nın Tapınağı'nda ve Büyükler Konseyi'nin tanıklığında Atlantia tacından ve tahtından ve krallıktaki egemenlik hakkımızdan feragat ediyoruz" dedi Valyn, "Bunu Prenses Penellaphe ve kocası Prens Casteel'in barışçı ve meşru şekilde tahta çıkmasının önünü açmak için kendi özgür irademizle yapıyoruz."

Unvanımın Casteel'inkinden önce geldiğini duyunca içime bir şok dalgası yayıldı.

Eloana elini kaldırıp yaldızlı tacı başından çıkardı. Yanında duran Valyn de aynını yaptı. Taçları platformun üstüne bıraktılar.

Tapınakta dolaşan bir hava akımı saçlarımı havalandırdı. Valyn'in taktığı tacın soluk kemikleri çatlayarak ayrıldı, altından yaldızlı kemikler çıktı. Taçların ikisi de ışıldıyordu, içlerinden gelen ışık güçlü bir şekilde titreştikten sonra söndü, şimdi güneş ışığıyla parlıyorlardı.

Karısıyla birlikte taçları yeniden yerden alırken Valy'in boğazından bir hırıltı çıktı. Sonra kararlı bir sesle konuşmaya başladı, "Sen Casteel Hawkethrone Da'Neer, hayatının sonuna kadar Atlantia'yı ve Atlantia halkını iyilik ve güçle koruyacağına ve merhamet ve adaletle yöneteceğine yemin eder misin?"

O kelimeler. *Hayatının sonuna kadar.* Boğazım düğümlendi.

"Atlantia'yı ve Atlantia halkını iyilik ve güçle koruyacağıma" dedi Casteel boğuk bir sesle. "Ve merhamet ve adaletle yöneteceğime yemin ederim, hayatımın sonuna kadar."

"O halde öyle olsun." Babası altın tacı Casteel'in başına yerleştirdi.

"Sen Penellaphe Balfour Da'Neer" dedi Eloana, Casteel'in soyadının adıma eklendiğini duyunca içimi bir heyecan kapladı, "hayatının sonuna kadar Atlantia'yı ve Atlantia halkını iyilik ve güçle koruyacağına ve merhamet ve adaletle yöneteceğine yemin eder misin?"

Bir kez daha Casteel'in yaptığını tekrarlarken tenim uğulduyordu. "Atlantia'yı ve Atlantia halkını hayatımın sonuna kadar iyilik ve güçle koruyacağıma ve merhametle ve adaletle yöneteceğime yemin ederim."

"Öyle olsun" dedi Eloana elindeki tacı başıma koyarak.

İki tarafta tanrıların elindeki meşaleler birer birer yanmaya başladı, en son Nyktos'un tuttuğu meşaleden alevler fışkırdı. Çıtırtılarla titreşen alevler gümüşi-beyaz renkteydi.

"Kalkın" dedi Eloana yumuşak bir sesle, başımı kaldırınca gözlerinde parlayan yaşları gördüm. Gülümsedi. "Atlantia Kraliçesi ve Kralı olarak kalkın."

37. BÖLÜM

Yaldızlı tacın ağırlığı beni şaşırttı, beklediğimden daha hafifti ama sadece fiziksel olarak. Tacın manevi bir ağırlığı vardı, binlerce yılın kararlarının, seçimlerinin, fedakârlıklarının ve kazanımlarının ağırlığını taşıyordu.

Ama bu ağırlığı taşıyacaktım çünkü yemin etmiştim, tıpkı Casteel gibi.

Casteel kafasında taçla çok daha çarpıcı görünüyordu.

Sarayın antresinin girişinde, tavandan sarkan ve zeminin birkç santim yukarısında son bulan bir dizi sancağın önünde dururken Casteel'e baktım. Eloana ve Valyn saray çalışanlarını çağırıp bize şöyle bir tanıtmıştı. Mutfak çalışanlarından sarayın temizliğinden mesul olanlara, ahır işçilerinden bahçelerden sorumlu personele kadar yüzlerce kişiydiler. Bu kadar çok yüz ve isimden başım dönmüştü, onlar antreyi boşaltırlarken gözlerimi Casteel'e çevirdim.

Tacı başında adeta bunun için doğmuş gibi taşıyordu.

Eloana uzun kollu bir elbise giymiş yaşlı bir kadınla bize doğru geliyordu, tüm personel gibi bu kadının giysisi de sarı renkteydi. Öğrendiğime göre çalışanların çoğu sarayın üst katlarında kalıyor, bazıları da aileleriyle birlikte kendi evinde oturuyordu. Lordlar ve leydilerin yanı sıra onların da sarayda daireleri olduğunu öğrenince şoke olmuştum. Solis'te saray çalışanlarına hizmetçi gözüyle bakılır, bu insanlar sadece karyola ve üç-beş kişisel eşyalarının bulunduğu odaları paylaşırlardı.

"Seni Rose'la tanıştırmak istiyorum" dedi Casteel'in annesi kadının koluna dokunarak. "Rose sarayın idarecisi, daha doğrusu sihirbazıdır. Neye ihtiyacın varsa, ne yapılsın istiyorsan halleder."

Rose eğilerek selam verirken sıcacık ve köpük köpük mutluluk yayıyordu. "Size hizmet etmek benim için şereftir Majesteleri."

Yüzünde içten bir gülümseme belirdi. "Kraliyet Dairesi temizleniyor, kişisel eşyalarınızdan bazılarını taşıtmayı da görev bildim Ekselans." Bunu Casteel'e söylemişti, bu *kişisel eşyaların* neler olduğunu merak etmiştim. "Büyükler Konseyi'yle yapacağınız toplantı için içecekleri de kabul salonuna gönderdim. İstediğiniz başka bir şey var mı?"

Aklıma bir şey gelmiyordu.

"Tek bir şey." Casteel gözleri ışıldayarak bana baktı. "Karım ve ben bir değişiklik yapmak istiyoruz."

Bakışlarım sancaklara kaydı. "Arma" deyiverdim, Rose da Casteel'in annesi de dönüp sancaklara baktı. "Atlantia Armasını değiştirmek istiyorum. İstersek yapabileceğimiz söylenmişti."

"Elbette." Eloana tekrar bize döndü.

"Evet." Rose başını salladı. "Nasıl bir değişiklik yapmak istiyorsunuz?"

Casteel'e baktım, bana göz kırpınca sırıttım. "Ok ve kılıcın eşit biçimde çaprazlanmasını istiyorum, böylece biri diğerinden uzun olmayacak."

"Bunu halledebiliriz" dedi Rose, Casteel'in annesinde âni bir şaşkınlık hissettim. "Hemen sancakları indirtip çelik işçilerine, terzilere ve dericilere geniş hacimli bir işe hazır olamalarını haber vereceğim, bunu duyduklarına sevineceklerdir" diye ekledi neşeli bir sesle. "Eyerlerin, damgaların, kalkanların ve flamaların da değişmesi gerek. Flamaları bir haftada halledebiliriz, kalkanlar biraz daha uzun sürer. Geri kalanı da..."

"Aceleye lüzum yok" dedim. "Ne zaman yapılabilirse."

Rose'un yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. "Hemen yaparız. Başka bir isteğiniz?"

"Ee... sanırım yok" dedim.

Casteel başını iki yana salladı. "Şimdilik bu kadar."

"Pekâlâ." Rose selam verdikten sonra dönüp aceleyle uzaklaşırken duvarın dibinde bekleyen birkaç personele eliyle işaret etti.

"Rose ölümlü. Biliyorum ki soracaktın" dedi Casteel bana fırsat bırakmadan. "Atlantisli kanı taşıdığını sanmıyorum. Öyle değil mi anne?"

Eloana başını iki yana salladı. "Nesiller önce ailesinde Atlantisli vardı ama Rose ölümlü bir soydan geliyor. İsteğin beni şaşırttı" dedi Eloana bana dönerek. "Kılıç evlilikte daha güçlü kişiyi simgeliyor. O da sensin Majesteleri."

Casteel bu pervasız sözlerden hiç etkilenmemişti. "Bence Casteel ve ben eşit güçteyiz" dedim, bunu söylediğine biraz şaşırmıştım. "Atlantia halkının da bizi böyle görmesini istiyorum."

Eloana birkaç saniye gözlerime baktıktan sonra başını salladı. "Bence akıllıca bir karar" dedi sonunda.

"Hem lütfen bana Penellaphe deyin" dedim.

Eloana gülümseyerek başını salladı. "Birazdan ben de kabul salonunda olurum." Tam dönecekken durup Casteel'e baktı. "Bugün beni çok gururlandırıyorsun." Başını uzatıp Casteel'in yanağına bir öpücük kondurdu.

Casteel boğazını temizledi. "Teşekkür ederim."

Annesi gülümseyip yanımızdan ayrılarak Rose'un az önce gözden kaybolduğu küçük koridora doğru yürüdü. Halka haber verilmesi için gerekenleri yapmaya gidiyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Casteel.

Başımı salladım.

Casteel elimi tuttu, sancakların altından ilerideki koridora doğru yürüdük. Evaemon Sarayı insanı şaşırtıyordu. Dışarıdan görünüşüne bakarak içinin soğuk ve sevimsiz olmasını beklerdim ama sadece artık gölge taşı olduğunu bildiğim zeminler siyahtı. Duvarlar krem rengine boyanmıştı ve bütün pencerelerden ve cam tavanlardan şaşırtıcı derecede gün ışığı giriyordu.

Saray çalışanları koridor duvarlarının dibinden aceleyle gidip gelirken durup aceleyle selam verdikten sonra daha geniş hollerin birinde gözden kayboluyordu. Gözüme gece açan güllerle dolu bir iç avlu ilişti, girdiğimiz holde çok sayıda kapalı kapı bulunuyordu.

"Bunlar toplantı alanları" dedi Casteel elimi sıkarak. Kieran, Delano, Emil ve Naill bizimle yürüyordu. Vonetta ve Lyra bir düzine kadar kurtla bizi takip ederken kurtların bir kısmı da antrede kalmıştı.

Peşimizden gelen sadece onlar değildi. Taçların başımıza yerleştirildiği andan itibaren Hisa ve birkaç Kraliyet Muhafızı da bizi takip ediyordu. Korudukları kişilerin bir anda değişivermesi tuhaflarına gidiyor muydu, Casteel'in annesiyle babası da birden tanıdık gölgelerden mahrum kalmayı garipsemiş miydi acaba, gerçi antrede yanımızdan ayrıldığında Eloana'ya en az iki muhafız eşlik ediyordu.

Yürüdüğümüz koridor başka bir antreye açılıyordu, burada ikinci ve daha üst katlara çıkan spiral şeklinde büyük bir merdiven vardı. "Konuk odaları yukarıda, personel odalarıyla birlikte."

Az kalsın Casteel'in elini bırakıp tırabzanın siyah taşı göründüğü kadar pürüzsüz mü diye bakmak için merdivene koşacaktım. "Peki... bizim dairemiz?"

"Doğu kanadı bizim" dedi Casteel boş bardaklarla dolu bir tepsiyle merdivenden inen yaşlı bir adama başını sallayarak.

"Ya" diye mırıldandım, sonra kaşlarımı çattım. "Dur biraz. Dairemiz doğu kanadında demek istedin, değil mi?"

Kieran sırıttı, "Majestelerinin dairesi bütün doğru kanadını kapsıyor."

Ben...

Buna söyleyecek bir şey bulamadım, merdivenin ilerisindeki koridora girip birkaç tablonun önünden geçtik, daha sonra, Kraliyet Dairesi'nin sarayın bütün bir kanadından ibaret olduğunu düşünmediğim zaman, durup bu tablolara bakacaktım. "Annenle baban nerede oturacak?" diye soruverdim aklıma geldiği anda.

Casteel sırıttı. "Geçiş süreci tamamlanana kadar herhalde burada kalırlar, sonra da ya sarayda oturmaya devam ederler ya da malikânelerden birine taşınırlar."

"Ya" dedim yine.

Üstü kapalı geçitlerin doğu ve batı kanadını birleştirdiği daire şeklinde bir bölüme girdik. Ortada bir tanrıça heykeli vardı,

kollarını başının üstüne kaldırıp avuçlarını yukarı doğru açmıştı. Hangi tanrıça olduğunu bilmiyordum ama... kalça ve göğüs kısmı kesinlikle dolgundu.

Kanepeleri, kalın halıları ve cam tavanıyla gayet davetkâr görünen bir oturma odasından geçtik, sonra yolumuza Büyük Salon'dan devam edip, düzinelerce kişiyi ağırlayacak kadar büyük bir yemek salonunu geçtik.

Kabul Salonu sarayın batı kanadına doğru uzanan birden fazla mekândan oluşuyordu. Resepsiyon salonunun duvarları boyunca uzanan palmiye saksılarının arasına krem rengi kanepeler yerleştirilmişti. Saray çalışanları uzun masaların yanında bekliyor, Konsey üyesi diye düşündüğüm birtakım insanlar kendilerine içki alıp bir şeyler atıştırıyordu. Salonun arka tarafındaki açık kapıdan oval biçimli bir odaya geçiliyordu, buraya neredeyse odayı boydan boya kaplayan bir masa yerleştirilmişti.

Salona girip iki adım atmıştık ki Büyükler masadan bize döndü. Çalışanlarla birlikte yerlere kadar eğilip selam verdiler, Gregori bile eğilmişti, içlerinde bir tek onu tanıyordum.

"Kalkabilirsiniz" dedi Casteel başıyla selam vererek, çalışanlar ve Büyükler hemen doğrulurken bu sözü kafama yazdım.

Koyu tenli bir kadınla kızılımsı kahverengi uzun saçları olan bir adamın yanında durmakta olan Valyn bize doğru yürüdü.

"Birkaç kişinin daha gelmesini bekliyoruz ama birazdan burada olurlar" dedi Valyn elini Casteel'in omzuna koyarak. Sesini alçattı. "Bir danışman seçmen gerekecek. İkinizin de. Bugün olmak zorunda değil ama çok geçmeden seçmelisiniz."

"Kimi seçeceğimi biliyorum." Casteel bana baktı, aklıma tek bir kişi geliyordu. Salonun hemen girişinde duran Kieran'a baktım, başını yana eğmiş usulca bir şeyler anlatan Delano'yu dinliyordu. Başımı sallayarak onayladım. "Önce onunla konuşmak isterim."

Valyn'in bakışları Kieran'a döndü. "Güzel bir seçim." Casteel'in omzunu sıktı, bunu görünce rahatladım. "İkiniz için de." Bir an susup oğluna bakarak boğazını temizledi.

Duyularımı açtım, vanilya –içtenlik– tadı alır gibi oldum ama bir de sıcak tarçın tadı vardı. Gurur. Babasının kendi etrafına ördüğü duvarların çatlaklarından duygular sızıyordu, yeteneğimi kullanmadan da oğluyla yalnız konuşmak istediğini sezebilirdim. Tanrılar bilir Valyn oğullarından birinin tahta çıkmasından ümidini kesip eninde sonunda diğerinin tacı giyeceğini ümit ederek bu ânı ne kadar beklemişti.

Gözüm salona girmekte olan Naill ve Emil'e kaydı. "Hemen dönerim" dedim, Casteel hemen yüzüme baktı. Önce ona, sonra da babasına gülümsedim. "İzninizle."

Beni takip eden gözleri hissederek salonda yürürken Vonetta da bana eşlik ediyordu. Duyularımı alabildiğine açtım ve bir kez daha merakın enerjik tazeliğinin ve altta yatan yoğun endişenin tadını aldım. Başım yukarıda yürümeye devam ederken bakışlarım Naill ve Emil'den salon duvarları boyunca uzanan bir örnek aynaların arasında yer alan yuvarlak pencerelere kaydı. Yalnızca binaların çelik grisini ve fildişi rengini görebiliyordum. Evaemon'u daha fazla görmeye çalışırken az kalsın hemen girişteki aynada kendi görüntümü gözden kaçırıyordum.

Ama kaçırmadım.

Bir an duraksadım. Gözlerim normalden daha parlak görünüyordu, gözbebeklerimin arkasındaki gümüşi parıltı daha belirgindi. Yanaklarım hafif kızarmıştı. Yara izlerini fark etmedim. Gözüme başımdaki bükülmüş kemiklerden yapılmış taç ilişti.

Bir de dağınık saçlarım. Saçımı örmüştüm ama at sırtındaki yolculuk ve Görünmezler'le yaşadığımız çatışma yüzünden saç tutamları örgüden kurtulmuştu.

Taç giyme törenine ve ilk Konsey toplantıma üstümde hâlâ yolun tozunu toprağını ve muhtemelen kan lekelerini taşıyan kıyafetle katılacağımı fark edince yutkunarak resepsiyon salonuna bakındım. Başımı eğerek Büyükler'i gözden geçirdim. O zaman onların da Casteel ve benim gibi giyinmiş olduklarını fark ettim. Hepsi ya siyah ya da gri tunikler ve sarı işlemeli pantolonlar giymişti, kadınlar bile. Pahalı yumuşak kumaşlardan yapılmış havalı elbiseler

yoktu. Kullanışlı kıyafetler giymişlerdi. Hepsinin öyle ya da böyle savaşçı olduğundan şüphelendim.

Aynaya bir kez daha baktım, altın tacı görmek hâlâ biraz şaşırtıyordu. Tanrılar, Tawny beni böyle görse ne düşünürdü? Herhalde şaşkınlıkla güler, sonra da afallayarak susardı. Dudaklarım kederli bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ya Vikter? Tanrılar Vikter...

Nefesimi salarak taca dokunma dürtümü bastırıp aynanın karşısından ayrılmayı başardım. Aynaya bu kadar uzun süre bakmam Vonetta'yı kesin hayrete düşürmüştü.

"Bakıyorum sığınaktan da fazlasını bulmuşsun."

Boğuk, buğulu sesi duyunca durdum. Tenimi bir ürperti dalgası kapladı. Arkamı dönünce yer ayağımın altından kayıyor sandım. Karşımda bir kadın duruyordu, simsiyah kıvırcık saçları koyu renk tenini çevreliyordu. Dolgun kırmızı dudaklarında muzip bir gülümsemeyle selam verirken gri tuniğine ve pantolonuna rağmen çok zarif görünüyordu.

Dudaklarım aralandı. Karşımda durduğuna inanamıyordum. "Sen Kızıl İnci'deydin" diye haykırdım, Vonetta bana bakıp başını yana eğdi. "Beni Casteel'in olduğu odaya göndermiştin."

Karşımdaki kadın doğrulurken gülümsemesi yüzüne daha da yayıldı, havayı yumuşak bir yasemin kokusu sararken fısıldadı: "Haklıymışım, değil mi? O odada ne bulduğun konusunda."

"Evet ama nasıl?.." Kadın şekil değiştirenlerden miydi? Onların konuşarak ya da birine dokunarak bir şeyler öğrendiklerini biliyordum. Diğerleri ise daha sıradan şeyleri biliyordu. Dilimin ucuna bir sürü soru geliyordu, öncelikle bunu neden yaptığı ve Kızıl İnci'de ne aradığı. Orada çalışanlardan biri gibi giyinmişti...

Casteel yanıma gelip kolunu belime doladı. Başını eğip dudaklarını yanağıma bastırırken, "Kendimi yalnız hissedince seni bulmaya geldim" dedi.

Başka zaman olsa yalnız olmadığını söylerdim, ayrıca içten içe başkalarının önünde böyle bir şey söylediği için sevinmiştim ama normal koşullarda değildik. Gözlerimi karşımızda duran kadına diktim.

"Ah, sonuncunuz da gelmiş" dedi Valyn yanımıza gelip Kızıl İnci'deki kadının yanında durarak. Omzunun üstünden Eloana'yı gördüm. Valyn kadına gülümsedi. "Sanırım daha önce tanışma şansınız olmamıştır."

"Hayır" dedi Casteel ben çenemi kapalı tutarken, kadın bana bakıp gülümsedi.

"Bu Wilhelmina Colyns" dedi Valyn, önce vücudumun her yerine ateş bastı, sonra da buz kestim. "Kendisi senden sonra Konsey'e katıldı..."

Valyn konuşuyordu ama kalbim o kadar çok gümbürdüyordu ki anladığım bir dilden konuşup konuşmadığından bile emin değildim. Ah tanrılar, bu *Bayan Willa*'ydı.

Meşhur Bayan Willa.

Karşımızda duruyordu.

Onun Konsey üyesi olduğunu nasıl unutabilmiştim?

Casteel'den öyle büyük bir keyif dalgası yayıldı ki az kalsın gülecektim. "Wilhelmina" dedi Casteel uzata uzata, başımı çevirip yüzüne baktım.

Sonra aklıma bunun Casteel olduğu ve babasının önünde aklına eseni söyleyebileceği geldi... ve annesinin. Ve, ah tanrılar...

"Tanışmadık" dedim hemen, elimi Casteel'in koluna koyarak. Kolunu sertçe sıktım. "Sizinle tanışmak büyük şeref."

"Hem de çok büyük bir şeref" dedi Casteel, babasının yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

Bayan Willa gülümsedi. "O şeref bana ait."

"Hepiniz hazır mısınız?" diye sordu Eloana neyse ki araya girerek.

Onu kucaklayıp öpebilirdim. "Evet." Başka bir şey söylemek üzere olduğunu *bildiğimden* Casteel'in kolunu sıktım. "Hazırız."

"Harika." Eloana, Willa'ya baktı. "İçecek bir şey ister misin?"

"Mümkünse viski" dedi Willa.

Eloana bir kahkaha attı. "Biliyorsun ki biz viskisiz durmayız."

Geri kalan Büyükler içeri girip masadaki yerlerini almaya başladı. Sadece Vonetta bizimle içeride kaldı, diğer kurtlar kapalı ka-

pının önünde nöbet tutuyordu. Willa elinde viskiyle Büyükler'e katıldı. Casteel'in annesiyle babası masaya oturmayıp, Naill ve Delano'nun ve Kieran ve Hisa'nın yanında duran Emil'in önünde nöbet tuttuğu duvarın dibindeki iki sandalyeye yerleşti. Odada başka muhafız yoktu. Masanın başında kral ve kraliçeye ayrılmış iki sandalye kalmıştı.

Bizim için.

Buraya oturmak da taç giymek kadar gerçeküstüydü, Konsey üyeleri takdim edilirken Willa aklımdan çıkıverdi. Sekiz üye toplantıda hazır bulunuyordu. Sadece Saion's Cove'da kalmış olan Jasper yoktu. Onun yerine başka bir kurt gelmişti, sarı saçlarına aklar düşmeye başlamış Leydi Cambria. Toplantıdan sonra çoğunun ismini hatırlamakta zorlanacağımı biliyordum ama ahırda tanıştığım oğluna çok benzeyen Sven'i unutmayacaktım. İki kişi daha vardı, bir adam ve bir kadın ama onların ölümlü olduğunu düşünüyordum.

Hepsi hiç konuşmadan Casteel'e bakıyordu, ileri yaşları ve deneyimleriyle son derece korkutucu bir havaları vardı. Boyun ve omuz kaslarım gerildi, birden kafamdaki taç ağır gelmeye başladı. Sandalyemde büzülmek, mümkün olduğunca küçülüp görünmez olmak isteğine kapıldım ama bu çok uzun sürmedi çünkü ne küçük ne de görünmezdim.

Ve bir daha asla olmayacaktım.

"Bu tür toplantılarda uygulanan formaliteleri pek bilmiyorum ama beni tanıyanlarınız formalitelerden pek hoşlanmadığımı zaten bilir" dedi Casteel, sonra bana baktı. "Karım Penellaphe de öyle. O yüzden doğrudan konuya girsek iyi olur. Konuşacak çok şey var ve kaybedecek vaktimiz yok."

"İzin verirseniz konuşmak isterim" dedi masanın ortalarında oturan bir adam, soluk bir teni, altın sarısı gözleri vardı. Casteel'le son kez bir masaya oturduğumuz zamanı ve edilen sözleri düşündüm. Bu adamı resepsiyon salonunda görmemiştim. Yoksa o donuk sarı saçlarını hatırlardım.

"Elbette Lord Ambrose." Casteel arkasına yaslanıp ellerini sandalyenin kolçaklarına koydu.

"Lord Gregori endişelerimizi dile getirdi" diye başladı Atlantisli, tüm duyularım ona odaklandı. İçi şüphe doluydu. "Tahta geçmenizi durdurabilecek hiçbir şey olmadığını anlıyoruz ama çekincelerimizin ele alınması gerektiğini düşünüyoruz."

Karşısında oturan Willa viskisinden bir yudum alarak pek de gizlemeden gözlerini devirdi.

"Lord Gregori tapınakta bunları dile getirmemiş miydi?" dedi Casteel başını yana eğerek. "Bence hepsini olabildiğince güzel özetledi. Daha doğrusu Kraliçeniz endişelerinizi güzelce özetledi."

Ambrose bana baktı. "Evet, haklıydı da. Onu tanımıyoruz, hem kendisi düşman tarafından yetiştirilmiş. Endişemiz dile getirildi ama üzerinde konuşulmadı."

"Söylenenler dışında konuşulması gereken bir şey yok" dedim Ambrose'un gözlerine bakarak. "Endişelerinizi anlıyorum ama söyleyeceğim hiçbir şeyin endişelerinizi gidermeyeceğini de biliyorum. Tek yapabileceğim korkmanızı gerektirecek bir şey olmadığını ispatlamak."

"Madem korkmamızı gerektirecek bir şey olmadığını kanıtlamak istiyorsunuz endişelerimizi dile getirmemize de karşı çıkmamanız gerek" dedi Ambrose.

"Çıkmıyorum" dedim, Casteel parmaklarıyla hafifçe sandalyenin kolçaklarına vurmaya başladı, yüzüğü tahtaya vurdukça tok bir ses çıkıyordu. "Bana Konsey'in önerilerini dikkate almamın akıllıca olacağı, bu yapılmadığında pek de hayırlı sonuçlar doğmadığı söylendi. Ama ne hissettiğinizi zaten biliyorum Lord Ambrose. İçinizde böyle hissedenler olduğunu biliyorum." Bakışlarımı masada gezdirdim. Gregori'nin dudakları incecik bir çizgi halini almıştı. Siyah saçlı bir kadın arkasına yaslandı. Leydi Cambria tıpkı Willa gibi gülümsüyordu. Sven sıkılmış gibiydi. "Konuşmamız gereken o kadar çok şey var ki burada oturup tartışarak neyi değiştiremeyeceğimizi anlatacak vaktimiz yok, benden önceki Yükselmişler'in ya da ilahların işlediği suçların ya da verdiği kararların hesabını verecek de değilim. Zaten günahlarının bedelini pahalıya ödedim." Gözlerimi tekrar Ambrose'a çevirdim. "Aynı şeyi bir daha yapmaya niyetim yok."

Atlantisli yutkundu. "Görünmezler'in yeniden ortaya çıkıp size saldırdıklarını duyduk. Saldırıyı kınıyor ve bu tür eylemleri tasvip etmiyoruz." Avuçlarını masaya bastırdı. "Ama..."

"Aması falan yok" diye sözünü kesti Casteel, sesi yumuşak ama öfke doluydu.

Dudakları gerilse de Ambrose sertçe başını salladı. "Anlıyorum."

Gevşemeye başlamıştım ama Casteel başını eğdi. "Biz geldiğimizde resepsiyon salonunda değildiniz."

"Değildim Majesteleri."

"İçeri girerken selam vermediniz" diye devam etti Casteel, dönüp yüzüne baktım.

"Cas" dedim usulca.

"Bu bir nezaket kuralıdır" dedi Casteel, Atlantisliyi süzerek. "En temel nezaket kurallarından biridir. Ayrıca konuşurken Kraliçenize 'Majesteleri' ya da 'Ekselans' diye hitap etmediniz. Bu da en temel nezaket ve saygı kurallarındandır." Salona bir sessizlik çöktü. "Haklı değil miyim baba? Anne?"

"Haklısın" dedi Eloana. "Salonda her ikinize de selam vermeyenlerin karşınıza çıktığı zaman selam vermesi gerekirdi."

"Lord Ambrose, oğluma selam verdiniz" diye ekledi Valyn.

Lord Ambrose öfke ve utanç kaynıyordu. Hiçbir şey söylemedi.

"Kraliçenize selam vereceksiniz." Casteel sakince Atlantisliye baktı. "Yoksa bunu kanınızla ödersiniz. Tercih sizin."

Arkamda yere çömelmiş olan Vonetta hafifçe hırlayarak onayladı.

Gerildim. Hükümdar olarak katıldığımız ilk Konsey toplantımızda gereksiz yere kan dökülmeden araya girip buna bir son vermek istedim ama içgüdülerim beni bunun bir örnek teşkil edeceği yönünde uyardı, bu örnek Casteel'in ya da benim saygısızlığa müsamaha edip etmeyeceğimizi gösterecekti. Ve saygı önemliydi. Büyükler bize saygı duymazsa krallığın saygısını nasıl kazanacaktık? Yine de tehdit tüylerimi diken diken etmişti.

Ambrose ayağa kalkarken taşa sürtünen ahşabın sesi duyuldu. Ambrose sertçe eğilerek selam verdi. "Özür dilerim Majesteleri" dedi bana. "Niyetim saygısızlık etmek değildi."

Başımı salladım, Ambrose doğrulurken Casteel'in daha önce söylediğini söyledim. "Oturabilirsiniz."

Ambrose oturdu, salondaki gerginlik dağılmıştı.

"Artık başlayabilir miyiz?" dedi Casteel bakışlarını Büyükler'in üzerinde gezdirererek, birkaç kişi başını salladı. "Güzel çünkü bir savaşı başlamadan sonlandırmak istiyoruz."

Sven öne eğildi. "Bunun nasıl olacağını duymak için sabırsızlanıyorum."

Diğerleri de aynı fikirde gibi görünüyordu, bazıları ise değildi, yine de Oak Ambler'da Kan Tacı'yla görüşüp ültimatom verme planımızı ve bu planın işe yarayacağına neden inandığımızı açıklarken hepsi dikkatle dinledi.

"Olabilir" dedi Leydi Cambria kaşlarını çatarak. "Yalanlarını dayandırdıkları temelleri kökünden söküyorsunuz. Yükselmişler pek çok şey olabilir ama aptal değillerdir. Bunun halkta nasıl bir etki yaratacağını bilirler."

Valyn'e bir göz attım. "Solis halkı üzerindeki kontrollerini yok etmese de zayıflatacak ve istikrarsızlığa yol açacaktır. Bu riski göze alacaklarını sanmıyorum."

"Hiçbirimiz savaş istemiyoruz" dedi Lord Gregori masaya bakınarak. "İki Krallar savaşı esnasında hayatta olanlar yaşadıkları dehşetin etkisinden hâlâ kurtulamadı. Ama bize Yükselmişler'e ikinci bir şans vermeye razı olup olmadığımızı mı soruyorsunuz? Kan açlıklarını kontrol edebildiklerini kanıtlamaları için mi? Biz bu yollardan daha önce de geçtik."

"Biliyoruz. Şimdilik sizden kuzeydeki askerleri işe karıştırmama kararımıza anlayış göstermenizi bekliyoruz" dedi Casteel, onlardan izin istemediğini açıkça ortaya koymuştu. "Kan Tacı'yla görüşüp cevaplarını duyduktan sonra yeniden toplanıp onlara ikinci bir şans vermek isteyip istemediğinizi tartışabiliriz. Ama henüz o köprüden geçmedik ve köprüyü geçmeden yakmaya da hiç niyetimiz yok."

"Yükselmişler'in öldürüldüğünü görmeyi istemek için sayısız nedenim var" dedi Atlantisli bir kadın. Kum rengi teninde tek

bir kırışık, kahverengi saçlarında tek bir ak yoktu. Sanırım adı Josahlynn'di. "Ama tek bir neden bile benim için yeterli. Kocam ve oğlum o savaşta öldü."

Kalbim sıkıştı. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Teşekkür ederim Majesteleri." Göğsü derin bir solukla şişti. "Sizin de bildiğiniz gibi ne yapılması gerektiği konusunda kararsızım. Eğer başka kocaların ve karıların, oğulların ve kızların ölmesini engelleyebileceksek elimizden geleni yapmalıyız."

Pek çok kişi onaylayarak başını salladı ama Leydi Cambria öne eğilip kollarını masaya koydu. "Ama ikinizin Kan Tacı'yla görüşmesi fazla tehlikeli olur. Siz kral ve kraliçesiniz... bizim *Liessa*'mız. Sizin yerinize başkası gönderilmeli. Ben seve seve giderim."

"Ben de" dedi Sven, pek çok kişi de aynı şeyi söyledi.

Göz göze geldiğimiz an Kieran'ın keyiflendiğini hissettim. "İkimiz de kendimizi tehlikeye atmamak için yapmak istemediğimiz bir şeyi sizin yapmanızı isteyemeyiz" dedim. "Dahası, bizim gitmemiz çok daha güvenli olur. Kan Tacı ölmemizi istemez."

"Ayrıca şehre kararlaştırılan zamandan önce gideceğiz" dedi Casteel. "Böylece bizim için ne planladıklarını görmeye vaktimiz olacak."

"Peki bu görüşmeyi kim ayarlıyor?" diye sordu Ambrose.

Sırtımı dikleştirdim. "Ağabeyim, kendisi Yükseldi."

Beklendiği üzere bu birkaç feveran ve soruyla karşılandı. Sustukları zaman Ian'ın benim için kim olduğunu, kan bağımız olmasa da onu yine ağabeyim olarak gördüğümü açıkladım. Tartışma boyunca Casteel elini ensemde tutup parmaklarıyla yavaş yavaş sakinleştirici daireler çizdi. Masadan acımayla karışık empati yankıları yükseliyordu. "Oradan ayrılmadan önce Ian bana Kan Tacı'nı yenmemiz için –ültimatomu kabul ettirebilmek için– tek yolun, Nyktos'u uyandırıp muhafızlarının yardımına başvurmak olduğunu söyledi."

"Sabah Iliseeum'a doğru yola çıkmayı planlıyoruz" dedi Casteel.

"Iliseeum'a gitmek mi? Nyktos'u uyandırmak mı?" diye haykırdı ölümlü Büyükler'den biri. "Saygısızlık etmek istemem ama

siz ikiniz aklınızı mı kaçırdınız? Tanrıların Kralı'nı uyandırmak ha? Bakın, gerçekten saygısızlık etmek istemiyorum ama" diye tekrarladı çabucak Casteel gözlerini ona dikince. "Ama siz daha Kan Tacı'yla görüşmek için buradan ayrılmadan yeni bir taç giyme töreni yapıyor oluruz."

"Gerçekten son derece cesaret verici" diye mırıldandı Casteel, hafifçe sırıttım.

"Tanrıların kabirleri ya İlkel büyü ya da muhafızlar tarafından çok sıkı korunur" dedi Lord Ambrose kaşlarını kaldırarak. "Bence Tanrıların Kralı her ikisi tarafından da korunuyordur."

"Evet ama Penellaphe onun soyundan geliyor" dedi Willa. "Onu koruyanların bunu sezebilmesi gerek." Bir an sustu. "Yani umarım."

Umarım kısmı gerçekten rahatlatıcıydı.

"Böyle bir saygısızlık karşısında büyük bir öfkeye kapılıp onu uyandırmaya cüret edenleri öldürebilir de" dedi bir başka Büyük.

"O da var tabii." Willa içkisini dudaklarına götürdü.

"Iliseeum'a gitmeniz gerekiyor mu?" diye sordu Casteel'in babası. "Nyktos'un muhafızlarına ihtiyacınız var mı bilmiyoruz. Boş yere riske giriyor olabilirsiniz."

"Bu, Kan Tacı'nın harekete geçmesine de neden olabilir" dedi Eloana.

Casteel parmaklarını ensemde gezdirmeye devam ederek gözlerime baktı. "Ne diyorsun Kraliçem? Planı değiştiremeyiz diye bir kaide yok."

Elbette yoktu ama ağabeyime inanıyordum. Şu Dönenler her ne olursa olsun alabileceğimiz her yardıma ihtiyacımız vardı.

"Yeterince uyudu, değil mi?" dedim, düşündüğümüz şeyin çılgınlığına rağmen o kehribar gözler memnuniyetle ışıldadı. "Onu uyandıracağız."

"Bir kere kabrinin yerini nasıl tespit edeceksiniz?" diye sordu Leydi Josahlynn.

Bu güzel bir soruydu. Gözlerimi Casteel'e çevirmiştim ki Willa konuşmaya başladı. "Bence tapınağında uyuyordur. Bulmak zor

olmasa gerek çünkü buradaki saraya ve Nyktos Tapınağı'na benziyor, sadece daha büyük."

Malec restorasyonlarının Iliseeum'daki tapınaklarla daha uyumlu olmasını isteyerek doğru yapmıştı sanırım.

Casteel bir kaşını kaldırarak bana doğru eğilip mırıldandı, "Artık onu nerede bulacağımızı biliyoruz."

Başımı salladım, Willa'nın bunu nereden bildiğini merak etmiştim. Iliseeum'a hiç gitmiş miydi? Hem Casteel'in haberi olmadan beni onun odasına gönderen de oydu. Atlantisliler kehanetlere inanmıyordu ama Kâhinlere inanıyorlardı.

"Bunu yapmayı gerçekten istiyor musunuz... tüm bunları?" dedi Ambrose başını iki yana sallayarak. "Hem de bir Yükselmiş'in söyledikleri yüzünden. Yükselmişler'e güvenilmeyeceğini bildiğimiz halde."

Willa hafifçe gülerek gözlerini devirdi. "Yeterince görmüş geçirmiş ve kendi kıçının ötesini görebilen herkes vampirlerin bile doğuştan kötü olmadığını bilir."

Diğer Büyükler'den alay dolu homurdanmalar yükseldi. Öne doğru eğilirken Casteel'e şöyle bir bakınca dudaklarının hafifçe aşağı büküldüğünü gördüm. "Kan açlıklarını kontrol edebilenlerden mi bahsediyorsun?"

"Bunu yapabilenler çok nadirdir" dedi Gregori. "Şu an gerçek olmaktan ziyade efsane gibiler."

"Efsane ya da değil, ilk dönüştüklerinde vampirler kan için deliye döner. Bu doğru." Willa gözlerime öyle bir baktı ki aklıma Yükseldiğimde yaşadıklarım geldi. "Bunu aşmaları uzun sürebilir ama güvenilir olup olmadıklarını belirleyen şey, kalplerinde ve ruhlarında kim olduklarıdır."

Soluğum kesildi. Ian'ın bir parçasının değişmeden kalmasının nedeni bu olabilir miydi? Yükselmeden önce iyi biri olduğu için miydi? Eğer öyleyse Tawny ve niceleri için umut var mıydı?

"Bu Yükselmişler konusunda fazla iyimser ve toy bir bakış açısı" dedi Gregori.

Willa, Gregori'ye baktı. "Bağnaz ve dar kafalı olmaktansa iyimser olmayı tercih ederim ama kesinlikle toy değilim. Senden de

bin yaş büyüğüm" dedi usulca, gözlerimi kırpıştırdım. "Cahilce konuşmadan önce bunu göz önünde bulundurursan belki bir daha mahcup duruma düşmezsin."

Willa'dan... gerçekten hoşlanıyordum.

Hem bunun günlüğüyle de ilgisi yoktu.

Willa gözlerini dik dik yüzüne bakmakta olan Gregori'nin gözlerine dikti, sonunda Gregori dişlerini sıkarak bakışlarını kaçırdı. Willa, Casteel ve bana döndü. "İhtiyacınız olmasa da sizi destekliyorum. Ayrıca sözüme inanın. Iliseeum'a hiç gitmedim tabii" dedi kadehteki viskisini bitirerek. "Ama gidenleri tanıyorum."

Aklıma hiç düşünmek istemediğim bir şey geldi. Demek Malec Iliseeum'daki tapınakların neye benzediğini biliyordu ve *babamın* bir sürü metresi vardı.

Ayrıca Willa'nın sürüsüne bereket partneri olmuştu.

Ya Willa günlüğünde Nyktos hakkında... Hayır, o konuya girmek istemiyordum. Bunu düşünmek istemiyordum.

Willa önce bana, sonra Casteel'e baktı. "Ne yaparsanız yapın Tanrıların Şehri Dalos'a girmeyin. Görünce orayı tanıyacaksınız. O şehre girerseniz bir daha asla çıkamazsınız."

38. BÖLÜM

Willa'nın tedirgin edici uyarısının ardından Büyükler Iliseeum'a gittikten sonra Kan Tacı'yla görüşme planımıza istemeye istemeye destek verdiler. Gönülsüz destek verenlerin çoğu güvenliğimizden endişe ediyordu ama birkaç kişinin planı bütünüyle onaylamadığını hissedebiliyordum.

Bunlar savaşın kaçınılmaz olduğunu düşünenlerdi.

Lord Ambrose ve Lord Gregori de içlerindeydi.

Ama gerçekten savaş istediklerini sanmıyordum. Sadece bundan kaçınmanın yolunu göremiyorlardı ve yanıldıklarını ispatlayacağımızı umuyordum.

Toplantı sona ermiş, şimdi yapılacak tek bir şey kalmıştı. Büyükler ve Casteel'in anne ve babasıyla birlikte halkı selamlayacaktık. Varlıklarıyla bizi desteklediklerini göstereceklerdi.

Sonra Casteel'le yalnız kalacaktık. Tabii Kieran'la konuşmamız gerekiyordu ama Iliseeum'a doğru yola çıkmadan önce her şeyi inceden inceye düşünecek, belki biraz da keyfimize bakacaktık.

Herkes salondan çıkıp Nyktos Tapınağı'na dönerken biraz oyalandım. Masadan kalkmakta acele etmeyen Willa'yla konuşmak istiyordum.

Belki de onunla konuşmak istediğimi biliyordu.

Hangisi olursa olsun kafamda bir sürü soru, konuşmak içinse sadece birkaç dakikam vardı, kapıda sadece Vonetta bekliyordu.

"Bir şey sorabilir miyim?" dedim.

Willa bana baktı, sarı-kahverengi gözlerinde onunla ilk kez konuştuğumda olduğu gibi o tuhaf, bilmiş parıltı vardı. "Kraliçe sensin. Ne istersen sorabilirsin."

Kraliçe olmanın bana her istediğimi sorma yetkisi verdiğini sanmıyordum, yine de sormak istediğim çok şey vardı. "Kızıl İnci'de ne arıyordun?" dedim.

"Keşfetmeye aç serseri bir ruhum var" dedi, günlüğüne dayanarak onunla aynı fikirde olduğumu söyleyebilirdim.

"Ama bu senin için tehlikeli değil mi?"

Boğuk bir kahkaha attı. "En iyi maceralar daima biraz tehlikelidir, eminim bunu sen de biliyorsundur" deyince yanaklarım kızardı. "Ayrıca Masadonya'ya yıllar önce gitmiştim. Oraya gitmek gibi tuhaf bir dürtüye kapılmıştım."

Tuhaf dürtüsü Willa'nın tam olarak ne olduğuna dair şüphelerimi artırmıştı. "Beni neden Casteel'in olduğu odaya gönderdin?"

Kırmızı dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. "Öylesi... doğru gelmişti."

"Hepsi bu mu?"

Başını sallayarak yanıma geldi. "İnsan içgüdülerine daima güvenmeli."

"Sen bir şekil değiştirensin, değil mi?" Willa başıyla onaylayınca sordum, "Yani içgüdülerin diğerlerinden çok daha isabetli."

Willa hafif bir kahkaha attı. "Öyle de denebilir. Hatta isabetli içgüdülerim sayesinde Atlantia'nın gelmiş geçmiş en ünlü Kâhinlerinden biri olduğum da söylenebilir."

Bir *Kâhin*. Biliyordum!

"Seni Kızıl İnci'de görünce bir maske taktığını anladım. Kimliğini gizleyen bir maske değil, yıllarca peçenin altında takmaya zorlandığın bir maske. Varlığından haberdar bile olmadığın bir maske. Görür görmez Bakire'nin sen olduğunu anladım." Willa dikkatle gözlerime bakınca tüylerim diken diken oldu. "Tanrıların kanını taşıyan ikinci bir kız evlat olduğunu anladım." Bakışları omzumun üstünden kapıya kaydı. "Ve *O*'nun da seni o gece Kızıl İnci'ye getiren şeyi aradığını biliyordum."

Kaşlarımı çattım. "Casteel planları hakkında konuşmak için oradaydı."

Willa başını iki yana sallarken gür bukleleri savruldu. "Nedenlerden biri buydu ama daha derinlerde seninle aynı şeyi arıyordu." Bir an sustu. "Yaşamayı."

Nefes alamadım.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" Willa eğilip koluma dokundu. Tenime hafif bir enerji akımı yayıldı. "O gece sığınacak bir yer arayan tek kişi sen değildin. O da bir sığınak arıyordu, arzularının, sevgisinin ve acısının ağırlığını taşıyabilecek bir sığınak. Buldu da. O sana özgürlüğünü vermiş olabilir ama sen ona sandığından çok daha fazlasını verdin."

Kelimeler boğazıma dizildiği için bir şey söyleyemedim.

"Bunu unutma" dedi Willa.

"Unutmam" dedim zar zor.

Willa gülümsedi.

"Penellaphe" diye seslendi Eloana kapıdan. "Hazır mısın?"

Derin bir nefes alıp başımı salladım. "Evet" dedikten sonra sesimi alçattım. "Sorularıma cevap verdiğin için teşekkür ederim."

Willa başını yana eğdi. "Ne demek. Ayrıca kafanı meşgul ettiğinden emin olduğum diğer soruları da sormak istersen yanıtlamaktan ya da seni... kitabın ilgili bölümüne yönlendirmekten mutluluk duyarım."

Of.

Olamaz.

"T-teşekkür ederim" dedikten sonra gitmeye yeltendim.

"Majesteleri" diye durdurdu beni Willa, ona döndüğümde gülümsemesi yok olmuştu. "Bir Kâhin her zaman bir başkasına dair şeyleri bilemez, çoğu Kâhin gözlerini kapatıp şimdinin ötesine, yarına ve yarından sonrasına bakamaz. Bakamam." Tüylerim yine diken diken oldu. "Atlantisliler kehanetlere inanmasa bile batıl inançlar besleyebilir. Kehanetlere neden inanmadıklarını biliyor musun?"

Ürperdim. "Hayır."

"Çünkü yaşanacak günlerin önceden belli olmadığına inanırız. Tanrıların bizim için hazırladığı şeyler bile kesin değildir" dedi Willa, gözlerindeki altın benekler alev alev yanıyordu. "Ama kemiğe yazılmış olanlar farklıdır ve inanılmayanlar göz ardı edilmemelidir."

Kalbim deli gibi atıyordu, Eloana'nın beni beklediğinin de farkındaydım, Willa'ya yaklaştım. "Görünmezler'in inandığı kehanetten mi söz ediyorsun?"

Willa yine koluma dokundu, yine aynı enerji tenime yayılıverdi. "Adaşın çok akıllıydı, önündeki günden ötesini görebiliyordu ama gördüğü onların inandığı şey değildi. Sen büyük komplocu değilsin, uyanmış olanla onun insan ve tanrıdan almak istediği öcün arasında duracak iki kişiden birisin."

* * *

Sarayda ve Nyktos Tapınağı'nda yürürken Willa'nın söyledikleri kafamda dönüp duruyordu. Mantıklı tarafım kehanetin herhangi bir kısmının doğru olduğu fikrine karşı çıkmak istese de Willa'nın, Görünmezler'in inandığı gibi büyük komplocu olmadığımı söylediğini duymak beni bir nebze rahatlatmıştı.

Ama Willa'nın söylediği doğruysa –ki bu kadar çok şey bildiğine göre doğru olmaması mümkün müydü– Kan Tacı'ndan ve Casteel'le benden bahsediyor olmalıydı. Yükselmişler'in çok şey için öç almak istediğini düşünebiliyordum ama uyanmış olan neydi? Aklıma bir tek Malec geliyordu. Tabii ki ben burada olduğuma göre Malec'in uyanmış olması gerekiyordu.

Nyktos'un heykelinin ve meşalesinin gümüşi-beyaz alevlerinin önünden geçerken duyduğum fısıltılar beni düşüncelerimden sıyırdı. Hisa kapıda duruyordu. Büyükler çoktan balkona çıkmış, Willa da onlara katılmıştı. Casteel'in annesiyle babası komutanla birlikte bekliyordu.

Eloana, Evaemon halkını selamlamadan önce üstümüzü değiştirmek ister miyiz diye sormuştu. Kendimi bir an güzel bir elbisenin içinde hayal etmekle birlikte teklifini geri çevirmiş, sadece örgümden çıkan saç tutamlarını düzeltmekle yetinmiştim. Halkın bir müddet beni bugün giydiklerimden –ya da benzer giysilerden– başka bir şeyle görmesi pek olası değildi ve başka bir kılıkta boy göstermek hayli anlamsız geliyordu.

Ayrıca bu, Kieran'la konuşmamızı ve Willa'nın söylediklerini Casteel'e anlatmamı geciktirmekten başka bir şeye yaramazdı. Böylece Atlantia'ya ilk girdiğimiz halimizle kaldık.

Gerçekten zor bir gün olmuştu.

"Hazır mısınız?" diye sordu Valyn.

Casteel bana baktı, başımı salladım. "Hazırız."

Yanımda duran kurt formundaki Vonetta'ya ve ölümlü formundaki Kieran'a baktım. Diğer kurtlar, Delano da dahil, etrafımızı çevirmişti. Naill ve Emil de içlerindeydi. Tekrar Casteel'in annesiyle babasına baktım. "Bizi takdim edecek misiniz?"

Eloana başını iki yana salladı. "Biz yanınızda duracağız, seni ve Casteel'i Konsey'in en yaşlı üyesi takdim edecek."

Büyükler'in en yaşlısının kim olduğunu hatırlayarak sordum, "Willa mı?"

Valyn başını sallayarak oğluna baktı, Casteel sırıttı. "Bir şey kaçırdım galiba" diye mırıldandı Valyn.

"Kaçırmadınız" dedim tam Casteel ağzını açacakken, Atlantia'da hiç kimsenin Willa'nın günlüğünden haberdar olmamasını anlayamıyordum. "Gerçekten."

Casteel bana tip tip baktı, onu görmezden geldim.

"Çok uzun sürmez" dedi Eloana biraz bitkin bir sesle. Onlar için de zor bir gün olmuştu. "Sonra dinlenebilir... ya da canınız her ne istiyorsa yapabilirsiniz."

"Bir yatak harika olurdu" dedi Casteel, detaylara girmesin diye dua ettim.

"Siz sarayda mı kalacaksınız?" diye sordum. "Umarım kalırsınız."

"Bence de" dedi Casteel.

Valyn, Eloana'ya baktıktan sonra başını salladı. "Kalmayı planlıyoruz, hiç değilse siz Iliseeum'dan ve Kan Tacı'yla görüşmeden dönene kadar. O zamana kadar yerinize bakmamızı istersiniz diye düşündük."

"Biz yokken baş gösteren küçük meseleleri halledeler" diye açıkladı Casteel hemen. "Bu durumlarda genellikle danışman, daha nadiren de Konsey, devreye girer."

Başımı salladım.

Eloana bir Casteel'e bir bana bakıp duruyordu, zamanın geldiğini anladım. Hisa ve bir başka muhafız öne çıktı, ikisi de kapının birer kolunu tuttu. Kieran önce benim, sonra Casteel'in gözlerine baktı. Emil ve Naill'e katılırken sırıttı.

Kapının kanatları yavaş yavaş açılırken kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Son güneş ışığı tavana vurup kapının aralığından içeri sızarken kalabalığın sesi gitgide yükseliyordu.

Balkon yuvarlak ve Büyükler'in siyah, taş tırabzanın önünde, solumuzda ve sağımızda durmasına izin verecek kadar uzundu. Willa balkonun arka tarafında bekliyordu ama şimdi ileri doğru yürümeye başlamıştı, saçları solgun gün ışığında mavi-siyah görünüyordu. Konuşmaya başlayınca kalabalıkta bir kıpırdanma oldu. Kalbim güm güm attığından ve göğsüm uğuldadığından ne dediğini bilmiyordum. Farkında olduğum tek şey Casteel'in annesiyle babasının iki tarafımıza geçtiği ve Bayan Willa'nın –meşhur Bayan Willa'nın– bizi krallığa kral ve kraliçe olarak takdim etmesinin ne kadar gerçeküstü olduğuydu.

Bin yıl da düşünsem şu ânı yaşayacağım aklıma gelmezdi.

İçimden gülmek geldi ama bastırmayı başardım. Şimdi histerik kahkahaların sırası değildi.

Casteel elimi tuttu. Gözlerine baktım. O gözler dipsiz sıcak bal havuzu gibiydi, derin bir nefes alınca tadını aldığım tek şey çikolata ve çilekti.

"Seni seviyorum" diye fısıldadım gözümde yaşlarla.

Casteel gülümsedi. İki gamze birbiri ardına ortaya çıktı. Dişlerinin ucunu görür gibi olunca karnımın alt kısmında bütünüyle uygunsuz bir kasılma başladı.

Sonra ileri yürüyüp güneşin son ışıklarına ve esintiye çıktık, aşağıdaki kalabalığı görünce az kalsın kalbim duracaktı.

Binlerce kişi olsa gerekti, on binlerce. Tapınağın avlusu bir insan deniziyle kaplıydı, bazıları inişli çıkışlı yeşil tepelere, yakındaki binaların balkonlarına ve açık pencerelere çıkmıştı. Alçak binaların çatılarında bile insanlar vardı. Görebildiğim kadarıyla Evaemon sokakları hıncahınç doluydu.

"Büyükler Konseyi'nin ve Atlantia'nın eski kral ve kraliçesinin desteği ve onayıyla tahttan feragat ve taç giyme töreni gerçekleştirilmiştir." Willa'nın sesi yumuşak bir yaz yağmuru gibi balkondan halkın üzerine döküldü. "Kendisinden önce gelenlerin kanından ve küllerinden yaratılmış olan İlk Krallık'tan doğan, sabık Kral Valyn ve Kraliçe Eloana'nın ikinci oğlu Casteel Hawkthrone Da'Neer'ı, Kan ve Kül Kralı'nı takdim etmekten şeref duyarım."

Yükselmişler'e ait unvanı duyunca soluğum kesildi... Kan Tacı'na. Casteel yanımda kaskatı kesildi ama kalabalık bağırmaya, tezahürat yapmaya başladı, vadileri ve sokakları inleten alkışlar gök gürültüsünü andırıyordu.

Willa yumruğunu havaya kaldırınca kalabalık sessizleşti. "Tanrıların Kralı'nın kanını taşıyan *Liessa*, Atlantia'nın gerçek varisi, Penellaphe Balfour Da'Neer, Ten ve Ateş Kraliçesi krala eşlik ediyor."

İrkildim, kalbim tekler gibi oldu. Kalabalık sessizdi, yoğun ve ürkütücü bir sessizlik...

Arkadan gelen ulumalarla irkildim. Şehrin her yerinden uzun, canhıraş ulumalar yükseliyordu. Aşağıda ve uzaklarda adamlar ve kadınlar, ölümlü formundaki ihtiyarlar ve gençler tiz haykırışlara dönüşen derin ve boğuk ulumalarla cevap veriyordu.

Sonra avludan büyük bir gümbürtü sesi geldi. Bir adam ayağını yere vurmuştu. Yanındaki kadın da aynını yaptı, sonra diğerleri de yapmaya başladı, tıpkı Saion's Cove'a geldiğim günkü gibi. Ama bunlar sadece kurtlar değildi. Atlantisliler ve ölümlülerdi, ayaklarını vurup yumruklarıyla yeri döverken sesler avluda, sokaklarda, balkonlarda ve teraslarda yankılanıyordu. Çoğu ellerini yere koyarak dizlerinin üstüne çökmüştü.

"Bu... bu iyi bir şey, değil mi?" diye sordum.

"Mesaj gönderiyorlar" dedi Eloana arkamızdan.

"Ne mesajı?"

Casteel bana bakıp gülümsedi. "Sana ait olduklarını bildiriyorlar. Gerekirse senin için savaşacaklarını."

Oysa savaş engellemeye çalıştığımız şeydi ama... buna hazır olduklarını bilmem herhalde iyi olmuştu. "*Bize* ait olduklarını mı demek istedin?"

Casteel iyice sırıttı ama cevap vermedi.

Yere vuran yumruk ve ayak sesleri kesildi, etrafımıza bir sessizlik çöktü. Yavaşça şehre doğru bakınca tüylerim diken diken oldu. Şimdi binlerce baş kalkmış beklentiyle bize –ya da bana– bakıyordu.

Casteel elimi sıktı. "Cevap vermeni bekliyorlar."

Cevap mı? "İçimde *teşekkür ederim* demek yetmeyecekmiş gibi bir his var."

Casteel güler gibi boğuk bir ses çıkardı. Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"Üzgünüm."

Gözlerimi kıstım. "Hiç de üzgün bir halin yok."

Casteel altdudağını ısırdı ama dudakları yukarı kıvrılmıştı. Biri de değil aptal gamzelerinin ikisi birden ortaya çıktı.

"Çok gıcıksın" diye homurdandım.

"Gıcık ama *sevimli*" diye düzeltti Casteel, babası içini çekti.

"Daha ziyade yakışıklılığınla paçayı kurtarıyorsun" diye homurdandım.

Casteel beni yeniden yanına çekip bir kolunu belime doladı. İtiraz etmeme fırsat bırakmadan dudaklarını arada birkaç santim kalacak kadar dudaklarıma yaklaştırdı. "Daha ziyade bana olan koşulsuz sevgin sayesinde paçayı kurtarıyorum."

"O da var tabii." İçimi çektim.

Casteel başını eğip beni öptü, bu hiç de küçük ve saf bir öpücük değildi. Hatta biraz –ya da çok– uygunsuz bile sayılabilirdi ama kendimi Casteel'in vücuduna bırakışım da öyleydi.

Avludaki ve şehirdeki kurtlardan ve Atlantislilerden ıslıklarla karışık ulumalar ve bağırışlar yükselince irkildim.

Casteel dudakları dudaklarımda kıkırdayarak alnını alnıma bastırdı. "Fark etmediysen diye söylüyorum, halkımız uluorta sevgi gösterilerine gerçekten bayılır."

"Fark ettim." Şehre, *halkımıza* doğru bakarken yüzümün kan ağacı gibi kıpkırmızı olduğundan şüphem yoktu.

Willa tekrar sessizleşen kalabalığa döndü. "Kan ve Kül ve Ten ve Ateş Krallığı'ndan Kralımız ve Kraliçemiz, Atlantia'yı görünen

görünmeyen tüm düşmanlardan koruyacaklarına yemin ederek tahta çıktılar. Krallığı şefkat ve güçle yöneteceklerine, merhamet ve adaletle liderlik edeceklerine yemin ettiler. Hayatlarının son anına kadar koruyucunuz olacaklar."

Casteel'in ışıl ışıl kehribar gözleri gözlerime kenetlendi. Birbirine dolanmış ellerimizi havaya kaldırınca halk... halk *coştu*.

* * *

Kraliyet Dairesi'nden belli belirsiz duyulan sevinç dolu seslere bakılırsa Atlantia halkı hâlâ tahta çıkışımızı kutluyordu.

Ayrıca Kieran odalarımızın doğu kanadın tümünü kapladığını söylerken şaka yapmıyordu. Antreden oturma odasına giriliyordu, iki taraftaki kapıların birinden kralın, diğerinden kraliçenin odalarına gidiliyordu. Buna neden ihtiyaç duyulduğunu anlamamıştım, bir de birkaç kişiyi rahatça ağırlayabilecek yuvarlak bir masanın bulunduğu özel bir yemek odası vardı. Yumuşak kilimlerin serildiği iç avlu rahat koltuklar ve kanepelerle, Ay'ı görür görmez narin yapraklarını açan gece gülleriyle doluydu.

Yatak odası ise... abartıydı.

Tam ortaya yerleştirilmiş sayvanlı karyola odanın neredeyse tamamını kaplıyordu. Karyolanın bağlı duran açık perdelerinden yepyeni çarşaflar ve yumuşacık yastıklardan bir yığın görünüyordu. Özel terasa ve bahçeye açılan kapının önüne iki şezlong yerleştirilmişti, odanın hemen girişinde de büyük ahşap bir sandık vardı. Elbise dolapları Masadonya'daki odam büyüklüğünde bir odada yer alıyordu. Casteel buna giyinme odası dendiğini söylemişti, bana kalırsa içinde çok rahat yatılıp kalkılabilirdi.

Banyoya gelince... Saion's Cove'daki banyo bunun yanında basit kalırdı. Tuvalet bir duvarın arkasına gizlenmişti, iki lavabo, kocaman bir küvet ve birkaç duş başlığı ve taş sıralarla donatılmış muhteşem bir duş bulunuyordu.

Aklıma burada yapılabilecek bir sürü edepsizlik geliyordu.

Girişte personel koridoruna açılan bir kapı vardı, buradaki merdivenden üst katta kral ve kraliçenin konuklarına ayrılmış

özel odalara çıkılıyordu. Bizimle birlikte gelenler şimdi odalarına yerleşmişti, Casteel'in annesiyle babası da dairede değiştirmek istediğimiz bir şey varsa Rose'a haber vermemizi söyleyerek az önce yanımızdan ayrılmıştı.

Dairedeki pek az eşya Eloana veya Valyn'e ait olabileceğinden içimden bir ses odalardaki çoğu şeyin yeni olduğunu ve Kral ve Kraliçe'nin Evaemon'a döndüklerinden beri bu ânı planladıklarını söylüyordu.

Casteel dairemize yemek gönderilmesi için çalışanlardan biriyle konuşurken ben de önceden gönderilmiş kişisel eşyaları arayarak odaları geziyordum.

Onları etrafa serpiştirilmiş buldum; eski püskü şirin bir oyuncak ayı rafların birinde duruyordu. Oturma odasındaki raflara deri ciltli kitaplar dizilmişti, bazıları çocuk kitabıydı, geri kalanı masal koleksiyonuna benziyordu. Hiç ders kitabı olmadığını görünce sırıttım. Oturma odasıyla yemek odası arasındaki koridorun duvarına asılmış kör bıçaklı iki eğitim kılıcı buldum. Yemek odasında birkaç tablo asılıydı; leylakların, gri taşlarla mavi suların resmedildiği tabloyu Casteel yapmış olsa gerekti.

Bu, mağaranın resmiydi.

Giyinme odasında yanımızda getirdiğimiz giysileri ve önden gönderilmiş olanları buldum, hepsi de asılıp katlanmıştı. Sandığın içi eti ve taşı kesebilecek silahlarla doluydu, kimi altın sarısı metalden, kimi çelikten, kimi de kan taşından yapılmıştı. Diğer tarafta, banyoyla dolabın kapıları arasında, hafif çıkıntılı iki yüksek platform vardı. Bunların ne için olduğunu hemen anladım çünkü Wayfair Kalesi'nde benzer bir şey gördüğümü hatırlar gibiydim.

Tacı başımdan çıkardım. Yaldızlı kemiklerin pürüzsüzlüğü ve serinliği bana hançerimdeki kurt kemiklerini hatırlattı. Tacı dikkatle platformun üstüne yerleştirip çıkıntıda dinlenmeye bıraktım.

Ten ve Ateş Kraliçesi.

Ten ve Ateş. Bu sözü daha önce iki kez duymuştum. Beni ilk gördüğünde Casteel'in annesi söylemişti ve Alastir'in bahsettiği kehanette geçmişti.

Ama ben büyük komplocu değildim.

Ve unvan... eh, havalıydı.

Sırıtarak taca arkamı dönüp komodine yürüdüm. Tahtadan yapılmış oyuncak bir at buldum. Atı elime alınca giriftliğine hayran kaldım. Hiçbir detay atlanmamıştı. Atı çevirip altına Malik'in adının kazınmış olduğunu görünce şaşırdım. Başparmağımı tahtadaki çizgilerde gezdirdim.

"Onu Malik yapmıştı" dedi Casteel kapıdan. Döndüm, Casteel'in tacı çıkarıp kaidenin üzerinde duran tacımın yanına yerleştirmesini izledim. "Doğum günü armağanımdı. Galiba altıncı doğum günümdü. Tanrılar, zaman nasıl da geçmiş." Bir an sustu. "Aklıma ne geldi, birbirimizin doğum gününü bilmiyoruz, değil mi?"

"Elbette bili..." Haklı olduğunu anlayınca bir kahkaha attım. Atı yerine bıraktım. Birbirimiz hakkında çok şey bildiğimiz halde hâlâ bilmediğimiz bir sürü şey vardı. "Doğum günün ne zaman?"

Casteel sırıtarak duvara yaslandı. "Altıncı ayın birinde doğmuşum. Ya sen?"

Gülümseyişim silinmeye başladı. "Ben dördüncü ayda doğmuşum."

"Kaçında?" Casteel bir kaşını kaldırdı.

Ona doğru yürüdüm. "Aslında... bilmiyorum. Yani hatırlamıyorum. Küçükken kutladığımız bir doğum gününe dair bölük pörçük bir şeyler hatırlıyorum ama annemle babam öldükten sonra ne Ian ne de ben doğum günü kutladık." Omzumu silktim. "Galiba yıllar geçtikçe tarihleri unuttuk, o yüzden de benim için nisanda, Ian için de aralıkta rastgele birer gün seçerdik."

Casteel'in sırıtışı kayboldu. "Bir gün seç."

"Ne için?"

"Doğum günün için. Nisan ayında bir gün seç, o senin doğum günün olsun."

Kalbimi bir acı bürüdü. "Vikter bir defasında doğum günümü sormuştu. O da aynı şeyi söylemişti. Nisan ayında bir gün seç." İçimi çektim. "Nisanın yirmisini seçmiştim, kurt hançerini de bana o zaman hediye etmişti."

"Harika." Casteel yine gülümsedi ama gözlerinin içi gülmüyordu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim. Yani... farklı hissetmiyorum. Yoksa hissetmeli miyim? Bilmiyorum." Mahcup bir gülüşle Casteel'e yaklaştım. Casteel yaslandığı duvardan doğruldu. "Ama sakinim. Peki sen nasılsın?"

"Ben de senin gibi hissediyorum." Casteel kollarını açtı, ona sarılıp kollarımı beline doladım. Yanağımı göğsüne yaslayarak gözlerimi kapatıp baharatımsı, çamsı kokusunu içime çektim. "Gerçi itiraf etmeliyim ki o taç altına dönünce rahatladım. Seninki gibi zarif bir taç istiyordum."

Bir kahkaha attım. "Willa'yla konuştum."

"Fark ettim." Dudakları başımın üstüne süründü. "Ne konuştuğunuzu çok merak ettim, birazcık da kıskandım."

Sırıtarak dudağının kenarına bir öpücük kondurdum. "Edepsiz zihninin hoşuna gidecek şeyler değil."

Casteel somurtarak dudaklarını büktü.

Komik ama tatlı görünüyordu, son derece *sevimli*. Kızıl İnci'de beni onun odasına gönderen kadının Willa olduğunu söyleyince şaşırdı. Büyükler'den birinin Solis'e gitmiş olabileceğini hiç düşünmemişti ama Willa'nın günlüğü göz önünde alındığında bu akla yatkındı. Willa'nın hakkında neler dediğini Casteel'e söylemedim. Birinin kalbinin içini okumasını isteyeceğini sanmıyordum ama Willa'nın kehanet hakkında söylediklerini anlattım.

Oturma odasına dönerken Casteel hâlâ biraz şüphe içindeydi. "İnanamadığımdan değil" dedi kolunu omzuma atarak. "Sadece ortada doğru olabilecek bir kehanet varsa diğerlerinin asılsız olabildiğine inanmakta zorlanıyorum. Duymadığımız o kehanetlerin."

"Bilmiyorum" dedim. "Belki de kehanetlerin bilinmemesi gerekiyordur."

"Tam da bir Kâhin'in söyleyeceği türden bir şey."

Kıkırdadım. "Evet."

Elini yanağımdan geçirip yerinden kurtulmuş bir saç tutamını geriye iterken gamzelerinden biri belirdi. "Yemek birazdan gelir, muhtemelen yorgunsun ve gözün de duşta. Benim de öyle ama önce Kieran'la konuşmak istiyorum. Olur mu?"

"Tabii."

"Güzel. Çünkü birkaç dakikaya burada olur" dedi Casteel, bir kahkaha daha attım. Gözlerindeki altın kıvılcımların çalkalandığını gördüm. Dudakları aralanınca sivri dişleri hafifçe göründü. "Bu sese bayılıyorum. Şimdi daha fazla gülüyor olmana bayılıyorum."

"Ben de" dedim sessizce. "Senin sayende."

Casteel bir an gözlerini kapatıp başını eğerek alnını alnıma dayadı, uzun bir müddet böyle durduk. "Kieran gelmeden sana bir şey sormak istiyorum."

"Ciddi bir şey galiba."

"Sayılır." Casteel başını kaldırdı. "Açlık hissediyor musun?"

"Yemek için mi?"

Casteel'in dudakları titredi. "Düşündüğün türden değil."

"Ya." Gözlerim kocaman açıldı. "Kan açlığı mı?"

Casteel sırıttı. "Fısıldayarak söylemene gerek yok."

"Fısıldamadım."

"Kesinlikle fısıldadın."

"Neyse." Dudağımı ısırdım. "Sanmıyorum? Yani o içimi kemiren sızıyı bir daha hissetmedim. Hissetseydim fark ederdim."

"Her zaman öyle olmaz Kraliçem."

Kraliçem. Buna bayılıyordum. Neredeyse bana Prenses demesi kadar. Bunu ona söyleyecek değildim elbette. "Nasıl olur peki?"

"Kendini inanılmayacak kadar yorgun hissedersin, uyuduktan sonra bile. Yemek yesen de açlık hissedersin. Sonunda yiyecekler cazibesini kaybeder" dedi Casteel. "Çabuk sinirlenirsin, gerçi bu senin için yeni bir şey değil."

"Hey!" Koluna vurdum.

"Belki de şu anda gerçekten beslenmeye ihtiyacın var" dedi alay eder gibi, gözleri ışıl ışıldı. "Yiyecekler artık açlığını bastırmaz olunca beslenmen gerekecek."

Başımı salladım. "Tamam."

"Zaten şimdilik beslenmene gerek de olmayabilir. Tabii Atlantislilerin beslenme düzenini baz aldığımızda" dedi. "Ama sen farklı olabilirsin. Hatta ihtiyaç duymayabilirsin de, yine de sormak istedim."

Beslenme ihtimaline karşı ufacık da olsa bir huzursuzluk bulmaya çalıştım ama bulamadım, o esnada kapı çalındı.

Casteel Kieran'a kapıyı açtı. Kurt duş alıp kıyafetlerini değiştirmeye fırsat bulmuş gibi görünüyordu. Önceki giysilerinin yerini temiz beyaz bir gömlek ve siyah bir pantolon almıştı. Onu kıskandım.

"Seni çok tutmayacağız" dedi Casteel yanıma gelerek. "Ama sormak istediğimiz önemli bir şey var."

Kieran bir kaşını kaldırarak bir bana bir Casteel'e baktı. "Birleşme'yle mi ilgili?"

Yirmi dört saat içinde ikinci kez boğulacak gibi oldum. "*Ne?*"

"Yanılıyor muyum?" Kieran kollarını kavuşturdu.

"Evet." Başımı salladım, Casteel gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibiydi. "Soracağımız şey o değildi, bu arada, Birleşme mecburi değil, öyle değil mi? Ben bir ilahım. Artık akıl almaz bir yaşam sürem var."

"Pekâlâ" dedi Casteel.

Ona bakınca kafama dank etti, ölümsüz olabileceğimi ilk öğrendiğimde beni endişelendiren şeyi hatırladım. "Senden çok yaşayacağım, değil mi?"

"İlahlar Atlantislilerden iki kat uzun yaşar, derin uyurlarsa belki daha da fazla" dedi Casteel. Onda en ufak bir endişe sezmedim, bense kendimi yere atmak üzereydim. "Ama bunu dert etmeye başlamak için daha çok zamanımız var."

"Ben şimdiden dert ediyorum."

"Belli" dedi Kieran. "Ben sana bağlıyım, bütün kurtlar sana bağlı. İlkel soylardaki bağlar gibi değil ama bir kurt hâlâ iki hayat çizgisini birleştiren bir bağlantı parçasıdır." Kaşlarını çattı. "Ya da üç. Sadece Casteel'in hayatı seninkine bağlanacak."

Aval aval yüzüne baktım.

"Neyse, herhangi bir kurt olabilir." Kieran omuz silkti.

Hâlâ yüzüne bakıyordum.

"Tamam. Bunu öğrendiğim iyi oldu." Casteel hafifçe omzuma vurdu, siyah kalın minderli bir sandalyeye oturdum. "Ama seninle konuşmak istediğimiz bu değildi."

"Yapma ya" dedi Kieran.

Gözlerimi kırpıştırarak başımı iki yana salladım. Ondan danışmanımız olmasını isteyecektik. Yarın Iliseeum'a, sonra da Solis'e gidecektik. O yüzden şu anda bunların hiçbirini düşünmeme gerek yoktu.

"Kraliyet danışmanlığı görevini kabul ederek bizi onurlandırır mısın diye soracaktık" diye başladı Casteel. "Seni kardeşim gibi gördüğümü ve daha fazla güvendiğim kimse olmadığını anlatmak için güzel bir konuşma planlamıştım ama işler biraz acayip yürüdüğüne göre... evet. Danışmanımız olmanı istiyoruz."

Şimdi aval aval bakan Kieran'dı, gözleri kocaman açılmıştı, yaşadığı şokun serinliğini hissediyordum, bu duyguyu pek sık yaşadığını sanmıyordum.

"Bakıyorum... şaşırdın" dedim. "Bu nasıl olabilir? Casteel'in sana güvendiğini biliyor olman gerek. Benim de."

"Evet ama..." Kieran avucuyla göğsünün ortasını ovuşturdu. "Kraliyet danışmanları genelde benden çok daha yaşlı olur, daha deneyimli, çevresi daha geniş."

"Kral ve kraliçe de genelde bizden çok daha yaşlı olur" dedi Casteel alaycı bir sesle.

"Biliyorum ama... neden babamı seçmiyorsunuz?" diye sordu Kieran. "Size iyi hizmet eder."

"Ama senin kadar değil" dedi Casteel. "İstemiyorsan kabul etmek zorunda..."

"Hayır, kabul ediyorum" dedi Kieran. "Benim için bir şereftir." Kocaman açılmış mavi gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu. "Ben sadece... gerçekten babama sorarsınız sanıyordum."

Bunu düşünmesi beni şoke etmişti.

"Aslında aklıma başka kimse gelmedi." Casteel ileri çıkıp elini Kieran'ın ensesine koydu. "Senden başkasını düşünmem asla mümkün olamaz."

Kieran'dan hissettiklerim göğsümü ısıttı. Şaşırmıştı ama gurur doluydu ve o sıcaklıkta yüzüyordu. Gözlerinin yaşardığına yemin edebilirdim. "Size danışman olarak hizmet etmek benim için şereftir" dedi tekrar. "Hayatımın sonuna kadar."

"O şeref *bize* ait" dedi Casteel tek koluyla Kieran'a sarılarak. "Ciddiyim."

Kieran da Casteel'e sarıldı. Onları sarmaş dolaş görünce yüzüme bir gülümseme yayıldı. Dostluk tanrıların yaratabileceği şeylerden bile daha güçlü bir bağdı. "Tamam." Kieran boğazını temizleyerek geri çekildi.

"Normalde tören yapılması gerekir" dedi Casteel bana bakarak. "Tapınağın taht odasında yaptığımız gibi." Kieran'a döndü. "Taç giyme töreni düzenlediğimizde bunu da yapabiliriz."

Kieran başını salladı. "Annemle babamın ve kız kardeşlerimin de orada olmasını isterim."

Kız kardeşler. Gülümseyişim daha da büyüdü. Şimdiden bebek kardeşini de düşünüyordu.

"Ben de öyle" dedi Casteel.

Elini başından geçirdi. "Galiba bir içkiye ihtiyacım var. Ya da beş."

Casteel kıkırdadı. "Bence hepimiz bugünün ardından birer içkiyi hak ettik." Üstünde birkaç şişenin ve sarmaşık desenli kristal kadehlerin durduğu büfeye döndü. "Ne istersin?" diye sordu bana.

"Ne varsa."

Casteel bir kaşını kaldırdı. "İlginç."

Başımı iki yana salladım.

"Bakın ne diyeceğim" dedi Kieran bir sandalyeye otururken bana bakarak. "Daha önce taç giyen kimseye böyle tepki verildiğini duymadım. Halk mutlu. Mutluluklarını kutluyorlar."

"Sanırım Casteel'in annesiyle babası çok uzun süredir tahtta olduğu için yaşanan gerilim sona erdiğinden rahatladılar." Arkama yaslanırken Casteel bana pis pis baktı, üç kadehe muhtemelen içtiğim için sonradan pişmanlık duyacağım bir içkiden dolduruyordu.

"Bence daha çok seninle ilgili" dedi Casteel.

"Çünkü ben özelim." Çenemi yumruğuma dayayıp gözlerimi devirdim. "Benzersiz bir kar tanesi."

Casteel bir kahkaha attı. "Evet, kesinlikle."

Yine de şekil değiştirebilenler kadar özel değildim. Bunu asla aşamayacaktım ama halkın verdiği tepki biraz da prenslerinin...

Gözlerimi kocaman açarak doğruldum. "Ah tanrılar, aklıma bir şey geldi."

"Duymak için sabırsızlanıyorum" diye mırıldandı Kieran.

"Nyktos muhafızlar tarafından korunuyor" dedim Konsey toplantısında söylenenleri hatırlayarak. Aslında bu yeni bir haber değildi. "Draken'lar ya uyuyor ya da tanrıların kabirlerini koruyor, değil mi?"

Casteel içkimi elime tutuşturdu. "Nyktos'un muhafızlarının kim ve ne olduğunu daha yeni mi fark ettin?"

Evet.

Evet, kesinlikle yeni fark etmiştim.

"Draken'ların yardımını mı istememiz gerekiyor?" diye haykırdım. "*Ejderha* formuna geçebilenlerin?"

Casteel gözlerini yüzüme dikerek yavaşça başını salladı. "Bunu anladın sanıyordum."

"Hayır!" diye bağırdım, Kieran kaşlarını kaldırdı. "Evet, bunun söylendiğini hatırlıyorum ama o zamandan beri o kadar çok şey söylendi ki... yüce tanrılar, bir draken mı göreceğim yani?"

"Evet Kraliçem." Casteel koltuğumun kolçağına oturdu. "Bir draken görebilirsin."

"Neden bu kadar heyecanlandığını anlamadım" dedi Kieran. "Draken'lar kötü ün salmış... hasmane bir soydu, senin öfken onlarınkinin yanında küçük sevimli bir hayvanın öfkesi gibi kalır."

Sağ elimi kaldırıp orta parmağımı gösterdim. Kieran sırıttı. "Ama Nyktos'un kanını taşıyorum" dedim.

"Onlar da ateş püskürebiliyor." Kieran kadehini bana doğru eğdi. "Yani umarım onları kızdırmayız."

39. BÖLÜM

Ertesi sabah Nyktos Tapınağı'nın antresinde, Casteel'in yanında durmuş Casteel'in silahlarının arasında bulduğum göğüs kemerini kurcalıyordum. Sandığın diplerinde bulduğum demir hançeri de almıştım, şimdi kayışımda takılı duruyordu. Kan taşı hançer de bacağımdaydı. İkimiz de taçlarımızı takmamış, onları yatak odasında bırakmıştık. Kieran, kız kardeşi, Emil ve Delano yanımızdaydı. Naill babasıyla vakit geçirmek istediğinden bu kez bize katılmıyordu. Delano'nun belindeki kılıcın kayışlarını ayarlamasını izlerken başkente döndüğünü Perry'ye haber vermeye vakit bulmuş olmasını umut ediyordum.

"Kieran ve ben dağlara giden tünelin yerin altındaki olduğundan eminiz" dedi Casteel. "Hiç de heyecan verici olmayan daracık bir tünel."

Heyecan verici derken leylaklarla dolu mağarayı kastediyordu herhalde.

"Çocukken gerçekten tuhaf şeyler yapıyormuşsunuz." Vonetta ağabeyiyle Emil'in arasında kollarını birbirine kavuşturdu. Belinde iki kısa kılıç asılıydı. Uzun saç örgülerini yüzünden geriye savurdu, örgüler şimdi sırtından sarkıyordu. "Söyleyeyim dedim."

Sırıttım.

"Tüneller olduğundan bile haberim yoktu." Emil simsiyah döşemeye baktı.

"Var." Hisa yanında iki muhafızla öne çıktı. "Onlara yeraltı mezarlarından gidiliyor."

Yeraltı mezarları.

İçimi bir ürperti kapladı.

"Affedersin." Casteel hafifçe ensemi sıktı. "Neyse ki seni tuttukları mezarlara hiç benzemiyorlar."

"Sorun değil" dedim, olmaması da gerekirdi. Mezarlarda oyalanacak değildik.

Hisa elinde ağır bir anahtar destesiyle dar bir kapıya yürüdü. Anahtarı döndürürken kapının kolunu çevirdi, kapı gıcırdayarak açıldı.

Ağırlığımızın altında tuhaf sesler çıkaran merdivenden inerken soluk bir ışık yolumuzu aydınlatıyordu. Her basamakta sıcaklık en az beş derece düşüyor, tanıdık misk kokusu midemi bulandırıyordu.

Hisa önden gidip birkaç taş mezarın yanından geçti. Casteel yanımdan ayrılmıyordu, elini omzuma atmıştı. Haklıydı. Yeraltı mezarı temiz ve bakımlıydı, mezarların üstüne çelenkler yığılmıştı.

"Bunu yapmak istediğinizden emin misiniz?" Hisa başka bir kapının önünde durmuş elindeki anahtarları karıştırıyordu.

"Evet" dedim.

Hisa başını salladıktan sonra ikinci kapıyı açmaya koyuldu. "Bu tüneller bir zamanlar şehrin değişik bölgelerinden yiyecek taşımak için kullanılırmış, sonradan yalnızca ölüleri taşımak için kullanılır olmuş" dedi, Emil'in dudakları büküldü. "Ama uzun yıllardır tünellere girilmedi. Ne durumda olduklarını hiç bilmiyorum."

"Çökme olması pek muhtemel değil" diye devam etti. "Yine de umarım aradığınız yol hâlâ açıktır."

"Hatırladığım kadarıyla sadece birkaç dönemeci olan gayet düz bir yol." Casteel eline bir meşale aldı. Delano öne çıkıp çakmaktaşını meşalenin ucuna vurdu. Kıvılcımlar yerini ateşe bıraktı. Casteel meşaleyi Kieran'a verdi. "Dağlara varmak sadece bir saat sürer."

"Ya sonra?" diye sordum Casteel başka bir meşale alırken. Meşalenin ucunda alevler belirdi.

"Orasını bilmiyorum." Casteel, Kieran'a baktı. "Dağlardan öteye hiç gitmedik."

"Bu bölgede dağlar yüksek olsa da fazla geniş değildir" dedi Hisa kaşlarını çatarak. "Şu anda dağın eteğinde olduğumuza göre herhalde yarım günlük bir yolculuk olur. Daha kuzeye ya da güneye gitmek herhalde birkaç gün alır."

"Dağların ne kadar içine sokuldunuz?" diye sordu Vonetta. Emil'in sırtındaki çantayı alabildiğine yiyecekle doldurarak iyi yapmıştık sanırım. Her birimiz kendi mataramızı taşıyorduk. Fazla suyumuz yoktu ama yetirmek zorundaydık.

"Keşif görevlerinde sisin bulutlara karıştığı yere kadar uzandık. Sise buradan diğer bölgelere göre daha çabuk ulaşıldığını biliyorum" dedi Hisa. Kapıya baktı. "O sisin içinde neyin beklediğine dair bir fikrim olsaydı..." Sözünü yarıda kesip başını iki yana salladı. "Lütfen dikkatli olun. Hepiniz." Casteel ve bana bakarak ekledi. "Halk Kraliçesini tanımak ve Kralıyla yeniden tanışmak istiyor."

"Tanışacaklar" diye söz verdi Casteel.

Hisa içini çekerek kapıyı açtı, kapkaranlık bir boşluk bizi çağırıyordu. "Dönmenizi bekleyeceğiz."

Komutanın muhafızlarla birlikte yeraltı mezarlarının girişine doğru yürüyüşünü izledim. "Bizimle olduğunuz için hepinize teşekkür ederim."

Vonetta sırıttı. "Iliseeum'u görme teklifini geri çeviremezdik."

"Çünkü hiçbirimizde mantık namına bir şey yok" dedi Emil.

"O da var tabii." Delano güldü.

"Etrafımda mantıktan ziyade sadakat ve maceraya susamış kişiler olduğuna şahsen memnunum" dedi Casteel. "Kurallara da tabii."

"Çok sıkıcı" dedi Vonetta.

Bir kahkaha attım. "Umuyorum ki bu kurallar herkesin hayatta kalmasını sağlayacak. Bu sabah Casteel'le bazı şeyler konuştuk..."

"Yaptığınız buydu demek" dedi Kieran.

"Evet" dedim sert bir sesle, yanaklarım kızardı çünkü tek yaptığımız bu değildi. "Her neyse, biri sis görecek olursa geri çekilip önce benim geçmemi beklesin."

"Bunu tam olarak onaylamadım" diye mırıldandı Casteel.

"Evet. Onayladın. Skotos Dağları'nda sis geçmem için dağıldı. Bence burada da aynı şey olacak" dedim. "Böylece hiçbiriniz sise girip boğularak ölmezsiniz."

"Evet, işte bunu istemem" dedi Emil.

"Ayrıca herhangi bir şeyle karşılaşırsak büyük ihtimalle ether kullanmaktan kaçınmam gerek" dedim Kieran'ın tanrıların et-

her kullanıldığını hissettiğine dair söylediklerini hatırlayarak. "Iliseeum'da ne şekilde işe yarayacağını, farklı olup olmayacağını ya da tanrıların hissedip hissetmeyeceğini bilmiyorum. Nyktos'u bu şekilde uyandırmamızın doğru olduğundan emin değilim."

"Onu nasıl uyandıracağız?" diye sordu Delano.

"Şey" Casteel'e bir göz attım, "buna o zaman karar veririz diye düşündük."

Vonetta kaşlarını kaldırdı. Bir an sessizlik oldu. "Gerçekten ayrıntılarına kadar düşünülmüş harika bir plan."

Casteel sırıttı. "Bize katıldığına memnun değil misin?"

"Hem de nasıl" dedi Vonetta tıpkı ağabeyi gibi konuşarak.

"Hazır mısın?" diye sordu Casteel gözlerime bakarak.

Pek emin olmasam da gecikmenin anlamı yoktu, o yüzden başımı salladım, Casteel'in peşinden boşluğun içine daldık.

* * *

Tünellerde zaman algısı çok tuhaftı. Tek ışık meşalelerden geldiği için saatlerin geçtiğini ancak karnımız acıkınca anlıyorduk. Sadece karnımızı doyurmak ve kendimi altı bacaklı böceklerle dolu olmadığına ikna ettiğim toprak bölmelerde ihtiyacımızı gidermek için mola veriyorduk. Saatlerdir –belki de daha uzun zamandır– bu dönemeçli, daracık tünellerde olsak bile farkına varacağımızı sanmıyordum.

"Dikkat" dedi Casteel sonu gelmeyen tünelin bir noktasında elindeki meşaleyi ileri uzatarak. "Burada zemin zayıf görünüyor. Duvarın dibinden ilerleyin."

Bunu nasıl anladığını bilmiyordum ama dediğini yapıp bedenimi soğuk taşlara yapıştırdım. Duvara yapışarak ilerlerken matara sırtıma batıyordu, Kieran hemen arkamdaydı. Tünelin yeniden daraldığını fark edince göğsüm sıkıştı. Şimdiye dek kapalı alanlarla bir sorunum olmamıştı ama içimde bundan sonra olacakmış gibi bir his vardı. Hiç düşünmeden elimi uzatıp Casteel'in gömleğini tuttum. Duvarlar ya da tavan ne zaman üstüme gelir gibi olsa böyle yapmayı huy edinmiştim.

"Poppy" diye fısıldadı Casteel.

"Ne?" Gözlerimi Casteel'den ötedeki kızılımsı parıltıya diktim.

"Aslında yanımıza ne almalıydık, biliyor musun?" diye sordu.

Daha fazla yiyecek? Belki bir torba peynir? Yine acıkmıştım. "Hayır" dedim.

"Bayan Willa'nın günlüğünü."

Bir an duraklayınca Kieran bana çarptı. Tanrılara şükür meşaleyi Delano'ya vermişti, yoksa saçlarım tutuşmuş olacaktı. "Sen ciddi misin?"

"Evet." Casteel yürümeye devam etti. "Sırayla en sevdiğin bölümlerden parçalar okuyarak vakit geçirebilirdik."

"Aynı Willa'dan mı bahsediyoruz?" diye sordu Vonetta arkadan.

"Evet. Solis'te son derece popüler olan şu kitap var ya. Poppy'nin de en sevdiği..."

"En sevdiğim kitap falan değil, seni uyuz" dedim sertçe.

"Lütfen onu bu tünellerde bıçaklama" diye seslendi Delano.

Gözlerimi devirdim. "Buna söz veremem."

Casteel kıkırdadı.

"O kitapta ne var peki? İçimde ilgimi çekeceğine dair bir his var" dedi Vonetta, Kieran'ın inlediğini duydum. "Konusu..." Vonetta'nın sözleri büyük bir çatırtıyla kesildi, mağaranın zemini ayağımızın altında gümbürdemeye başladı.

Arkama döndüğüm anda Vonetta'nın duvarın diğer tarafına geçerken bir toz bulutunun içinde kaybolduğunu gördüm. Dehşete düşmüştüm.

"Netta!" diye bağırdı Kieran, korkuma karışan korkusunu tenimde yapış yapış hissedebiliyordum.

"Onu tuttum!" diye bağırdı Emil. "Yani sayılır."

Bunu duyunca yaşadığım ferahlama uzun sürmedi. Delano meşaleyi uzatarak yetişti. Turuncu aydınlık, kısmi çöküntüyü ve etrafındaki zemini ortaya çıkardı. Emil karnının üstüne yatıp bir kolunu boşluğa uzatmıştı. Atlantislinin bu kadar hızlı davranıp Vonetta'yı yakalamasından hayrete düşmüştüm.

"Hâlâ buradayım" diye seslendi Vonetta, Kieran diğer tarafa geçmeye çalışıyordu. "Sanırım."

Tam yanlarına gidecektim ki Casteel gömleğimin arkasından tutup beni çekti. "O kısımda çok fazla ağırlık var" dedi, Delano da dikkatle zemini inceledikten sonra sağlam kalmış kısma çekildi.

Casteel haklıydı ve bu hiç hoşuma gitmemişti çünkü Kieran elini aşağı uzatırken tek yapabildiğim öylece durup izlemekti.

"Bana diğer elini ver" dedi Kieran. "Seni birlikte çekeceğiz."

"Eğer beni düşürürseniz" dedi Vonetta karanlığın içinden, "çok pis kızarım."

"Netta, seni düşürürsek arkandan ben de atlarım" dedi Emil. "Böylece tünellerin altında ne olduğunu keşfetmiş oluruz."

"O zamana ikimiz de ölmüş oluruz" diye tısladı Vonetta.

"Aynı şey" dedi Emil. "Seni tutuyorum. Her neye tutunuyorsan bırak."

"Galiba bir kök."

"Söylediğin için teşekkürler" dedi Emil. "Kökü bırak ve Kieran'ın elini tut."

Hafif bir hırıltı duyuldu, ardından Kieran küfretti. "Eline yetişemiyorum" dedi Vonetta soluk soluğa.

"Yeniden dene." Emil, Vonetta'nın elini iki eliyle birden tutmaya hazırlanıyormuş gibi kımıldandı, böylece onu tek başına çekip çıkarabilecekti ama kapıldığı korkuyu sezebiliyordum.

Kalbim deli gibi atıyordu. Vonetta'nın çekincesini anlayabiliyordum. Yerimde huzursuzca kıpırdandım, ellerimi iki yanımda durmadan kapayıp açıyordum.

Casteel arkamdan bir koluyla bana sarılıp sıktı. "Kurtulacak. Onu tuttular."

Başımı sallayarak bakışlarımı yine yere bakmakta olan Delano'ya çevirdim. Endişesi üç kat artmıştı ve içimde etrafındaki zeminin de çok dayanmayacağına dair bir his vardı. İçim öfkeyle doldu. Şu anda yeteneklerim ne işe yarıyordu? Ether'i acıyı geçirmek, iyileştirmek ve zarar vermek için kullanabiliyordum. Şimdi yardıma bu kadar ihtiyaç varken neden kullanamıyordum?

Neden kullanamıyordum? Daha doğrusu kullanamayacağımı kim söylemişti?

Bir çatırtı daha kopunca birden korkuya kapıldım, Emil'in altındaki zemin de yarılmaya başlamıştı. Casteel bir küfür savurdu. O kısım da çökerse onları kaybetmekle kalmayacak geri de dönemeyecektik.

Bir şey yapmak zorundaydım.

Denemek zorundaydım.

Kafamda canlandırdığım görüntüye odaklanacak kadar sakinleşmeye çalıştım. Gözlerimi kapatıp tüm iyi düşünceleri yaratmakta olduğum şeye boşaltmaya başladım. Ether'in zarar vermesini istemiyordum. Parlak ışık ağının yere sızmaya başladığını görünce göğsüm uğuldamaya başladı. Ağın boşluğa kayıp Vonetta'yı sardığını hayal ettim. Onu havaya kaldırdığını gördüm...

Vonetta küçük bir çığlık attı. Hemen gözlerimi açtım. Mağaranın duvarları gümüş rengi bir aydınlığa bürünmüştü. Kieran ileri atılıp ışık iplikleri Vonetta'yı havaya kaldırırken elini ona uzattı. Kardeşinin elini tutup onu kendine çekerken ben de ether'i bana doğru çektim. Emil, Vonetta'nın elini bırakıp karın üstü geriye çekilirken Kieran ve Vonetta da kendini yana attı.

Titreyerek derin bir nefes alıp ether'i geri çekerken Casteel'e yaslandım. Parıltı geri çekilip kayboldu.

"İyi misin Netta?" diye sordu Casteel.

"Hem de nasıl." Vonetta sırtüstü yatmış kesik kesik soluyordu. Başını Casteel ve bana çevirdi. "Bu... çok acayipti."

"Onu hissettin mi?" diye sordum.

"Evet... sıcak ve yakıcı bir şeydi." Kolunu alnına dayadı. "Teşekkür ederim. Hepinize."

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Casteel, Emil ayağa kalktı.

"Hayal ettim. Dediğin gibi." Kalbim hâlâ yavaşlamamıştı. "Ve... Vonetta'nın kemiklerini kırmasın diye dua ettim."

Vonetta tam yerden kalkacakken durdu, meşalenin loş ışığında gözlerime baktı. "Kemiklerimin kırılmayacağından emin değildin yani."

"Hayır" dedim süklüm püklüm.

Vonetta ellerini kalçalarına koydu. "Tanrılar, sanırım yeniden uzanmam gerek."

40. BÖLÜM

Tünelin sağlamlığına güvenemediğimizden temkinli bir şekilde ilerlemeye devam ettik. Yine yolun sonu gelmeyecekmiş gibi hissetmeye başlamıştım ama birden tanıdık leylak kokusunu duyunca içimde bir umut belirdi. Daracık bir dönemeci alınca karanlıkta minik bir ışık gördük.

Tünelin sonuna ve Iliseeum'a gelmiştik.

"Sis" dedi Casteel. "Tünelin ucundan içeri sızdığını görebiliyorum."

Omzuna vurdum ama Casteel kımıldamadı. "Cas."

Boğuk bir hırıltı çıkarsa da duvara dayanıp meşaleyi yukarı kaldırdı. Yanından geçerken yanağına bir öpücük kondurdum.

"Bu fayda etmez" diye homurdandı.

Gülümseyecektim ki onu gördüm... yoğun sis bulutları tünelin girişinden bize doğru süzülüyordu. Jasper sisten geçme yeteneğim konusunda haklı olsun, sisin sadece benim geçmeme izin vermekle kalmayıp dağılarak diğerlerinin de sağ salim geçmesine imkân vereceğine dair düşüncem doğru çıksın diye dua ederek yürümeye başladım.

İlkel büyü mağaranın zemininden yükselerek incecik parmaklar halinde bana doğru uzanıyordu. Elimi kaldırdım.

"Bundan hiç hoşlanmadım" diye söylendi Casteel arkamdan.

"Poppy'ye zarar vermemesi lazım" diye hatırlattı Kieran ama sözleri endişe doluydu.

Sis tenimi okşuyordu, serin, ıslak ve *canlı*'ydı. Ether geri çekildi, zemine çöktükten sonra da kayboldu.

Derin bir nefes alıp omzumun üstünden arkama baktım. "Tamam."

Casteel başını salladı, yürümeye devam ettim. Tünelin girişi pek geniş değildi, ancak bir metre yüksekliğinde ve altmış santim genişliğindeydi. "Emekleyerek geçmen gerek."

"Yavaş yavaş git" dedi Casteel. "Diğer tarafta ne olduğunu bilmiyoruz."

"Umarım alevde kızarmış kırmızı et yemek isteyen bir draken beklemiyordur" diye homurdandı Emil karanlığın içinden.

"Kafamda çok hoş bir görüntü canlandı" dedi Delano.

Emil'le tam olarak aynı şeyi umarak dizlerimin üstüne çöküp yavaş yavaş ilerlemeye başladım. "Bekleyin" dedim arkamdakilere. Burası da sis doluydu, hem de bulutlar yere inmiş kadar yoğun bir sis. Dikkatle elimi ileri uzattım, büyü dağılıp seyrelirken parlak gün ışığı içeri sızdı. Çok uzun süre karanlıkta kaldığım için âniden ışığı görünce gözlerimi kısarak dışarı süründüm, dizlerim ve ellerim taştan kumlu, gevşek toprağa geçti.

Bir elimi göğsümdeki hançere, diğerini bacağımdaki kurt hançerine koydum. Ayağa kalkıp ileri doğru bir adım attım.

Yer ayağımın altında hafifçe titredi. Donup kaldım, yere bakınca minik taşların, kum ve toprak kümelerinin titrediğini gördüm. Az sonra titreme kesildi, başımı kaldırdım. Sis tamamen dağılmıştı ve ilk kez Iliseeum'u görüyordum.

Dudaklarım aralanırken ellerim hançerlerden kayıp iki yanıma düştü. Gökyüzünün mavisi bana kurtların gözlerini hatırlattı, soluk ve buz gibi, ama hava sıcaktı ve leylak kokuları geliyordu. Gözlerimi manzarada gezdirdim. "Tanrılar" diye fısıldadım, başımı yavaşça kaldırarak gölge taşına benzeyen bir taştan yapılmış devasa heykellere baktım. Evaemon'da gördüğüm adeta gökyüzüne dokunan heykeller kadar yüksektiler, sağımda ve solumda göz alabildiğine uzanan yüzlerce heykel vardı. Belki de binlerce.

Bunlar başlarını eğmiş kadın heykelleriydi. Her birinin elinde ileri uzatılmış taştan birer kılıç vardı. Taş kadınların sırtından kanatlar çıkıyordu, iyice açılmış bu kanatlar yandaki heykelin kanat-

larına değiyordu. Bir çeşit zincir oluşturarak ileride her ne varsa önünü kapatıyorlardı. Sadece kanatların altından geçebilirdiniz.

Çok güzellerdi.

"Poppy?" Casteel'in sesi tünelin girişine yakındı. "Orada iyi misin?"

"Evet. Affedersin." Boğazımı temizledim. "Gelebilirsiniz."

Birkaç dakikaya Casteel ve diğerleri dışarı çıkmış, hiç konuşmadan yanımda duruyorlardı. Hepsi gözlerini heykellere dikmişti, şaşkınlıkları köpük köpük ve şekerliydi.

"Bunlar draken'ları mı temsil ediyor şimdi?" diye sordum.

"Bilmem." Casteel belime dokundu. "Ama muhteşemler."

Gerçekten öyleydiler. "Sanırım gidip korudukları bizim aradığımız şey mi diye bakmalıyız."

Çorak arazide bir hayat belirtisi arayarak yürümeye koyulduk. Hiçbir şey yoktu. En ufak bir ses yoktu. Bir esinti ya da uzaklardan gelen bir kuş sesi bile yoktu.

"Ürpertici" diye mırıldandım etrafıma bakınarak. "Sessizlik."

"Bence de. Belki de buraya Ölüler Diyarı denmeli" dedi Delano taş kadınlardan birinin kanadının altından geçerken.

Ayaklarımızın altında yer hafifçe sarsıldı. Casteel hemen elini havaya kaldırdı. Hepimiz durduk. "Bu demin de oldu" dedim. "Kesildi..."

Dört bir yanımızdan gayzerler fışkırmaya başladı, toprak bulutları havaya püskürüyor, her tarafa taş parçaları savruluyordu.

"Demin bu da olmamıştı herhalde" dedi Vonetta.

"Hayır." Bir elimi havaya kaldırdım, yüzüme ve koluma toprak yığınları yağıyordu, Casteel'le aramızdaki zemin yarılıverdi.

Emil'in tam önünden de toprak fışkırmaya başladı, Emil birkaç adım geriledi. Öksürmeye başladı. "Ne kabalık."

Sarsıntı kesilince toz toprak tekrar yere indi. "Herkes hâlâ burada mı?" diye sordu Delano yüzünü silerek.

Hepimiz buradaydık.

"Dikkatli olun." Casteel aramızda açılan boşluğun kenarına diz çöktü. "Resmen koca bir delik." Başını kaldırıp önce bana, sonra da

Kieran'a baktı. Yavaşça ayağa kalktı. "İçimde bir şeyleri tetiklemişiz gibi bir his var."

"Neyi tetikledik?" diye sordu Emil gözlerini kısarak uçuruma bakarken. "Bir dakika." Başını yana eğdi. "Galiba... lanet olsun!" Emil geriye sıçradı, ayakları birbirine dolanınca kıç üstü düşmekten kendini son anda kurtardı.

"Ne oldu?" diye sordu Vonetta kılıçlarına davranarak. "*Detaylar.* Belki işimize yaraya..."

Casteel'le ikimizin arasında soluk kemikli bir el belirip parmaklarını gevşek toprağa geçirdi.

"Ne tür bir kâbus bu?" diye mırıldandı Casteel.

O parmaklar bir kola bağlıydı, kol ise iskeletten ibaretti. Bir kafatasının tepesi belirdi. Gözlerim korkudan faltaşı gibi açıldı. Kafatasının boş göz çukurlarından topraklar dökülüyordu.

"İskeletler!" diye bağırdı Vonetta kılıçlarını çekerek. "Delikte iskeletler gördüğünü söylesen olmaz mıydı?"

Kemikten bir el daha belirince Casteel bir küfür savurdu, bu el bir kılıç tutmaktaydı.

"Silahlı iskeletler!" diye bağırdı Vonetta. "Delikte *silahlı* iskeletler gördüğünü söylesen olmaz mıydı?"

"Özür dilerim." Emil kılıçlarını çekti. "Tam fonksiyonel silahlı lanet iskeletleri görünce biraz afalladım da. Kusura bakma."

Gözlerimi kılıca diktim, bıçak kısmı heykeller gibi simsiyahtı. İlahların bulunduğu yeraltı mezarlarında gördüğüm kılıçlardandı. "*Gölge taşı.*" Birden kafamda annemin görüntüsü canlandı, çizmesinden ince, siyah bir bıçak çıkarışı. "Bıçakları anneminkine benziyor. Hatırladığım gerçek olmalı."

"Poppy, hatırladığın şeyin gerçek olduğunu anlamana sevindim." Casteel kılıçlarını çekti. "Ama herhalde bunu daha sonra konuşmalıyız, mesela ölülerden bir orduyla karşı karşıya olmadığımız bir zaman."

"Asıl soru" diye seslendi elinde hançeriyle Delano, yanındaki delikten bir kafatasının tepesi belirmişti. "Zaten ölü olan birini nasıl öldüreceğimiz."

"Hatta süper ölü birini" diye açıklık getirdi Vonetta, önündeki iskelet şimdi yarı yarıya delikten çıkmıştı, mat kahverengi yırtık pırtık bir tunik omuzlarını sarıyordu. Yırtık giysinin arasından kaburgalarının arkasında atan eğri büğrü bir toprak kütlesi gördüm.

Casteel şimşek gibi atılıp kılıcını iskeletin göğsüne saplayarak toprak yumrusunu parçaladı. İskelet kılıçla birlikte parçalanıp unufak oldu. "Böyle mi?"

"Of" dedi Vonetta. "Tamam o zaman."

Arkama döndüğümde Kieran'ın kılıcını iskeletlerden birinin göğsüne sapladığını gördüm. Arkamızda bir düzine kadar delik vardı, bir düzine iskelet muhafız yer yüzüne çıkmak üzereydi. Kafamda başka bir görüntü belirdi, bu defaki annem değil kır saçlı bir kadındı, Nyktos'un Odaları'nda kafamda beliren kadın. Ellerini toprağa vurmuş, yer yarılınca toprağın altından kemik parmaklar çıkmıştı.

"Onun askerleri" diye fısıldadım.

"Ne?" dedi Casteel.

"Bunlar *onun*..."

Sürünerek çıktığı delikten kurtulan iskelet askerlerden biri kılıcını havaya kaldırarak bana doğru koştu. Hançeri göğsümdeki kayıştan çekerek kalp gibi atmakta olan toprak kütlesine sapladım. İskelet patlayınca yerini bir başkası aldı. Arkasında başka bir iskelet asker kılıcını havaya kaldırdı. Askerin göğsüne bir tekme atarak arkadakinin üstüne yıktım. Casteel fırlayıp kılıcını en yakınındaki iskeletin topraktan kalbine geçirdi. Hızla dönerek hançerimi iskeletin göğsüne sapladım, bıçak kalbe girmeden önce kemiği sıyırınca yüzümü buruşturdum.

"Kafasını kesmek işe yaramıyor" diye bağırdı Emil, başımı çevirince... kafası olmayan bir iskeletin şaşkına dönmüş Atlantislinin peşinden koştuğunu gördüm. "Tekrar ediyorum. İşe yaramıyor!"

Vonetta hızla dönüp kılıcının birini askerlerden birinin göğsüne, diğerini de kafasız iskelete sapladı. "Sen" dedi Emil'e, "tam bir felaketsin."

"Sen de çok güzelsin" dedi Emil sırıtarak.

Dişi kurt gözlerini devirerek dönüp bir iskeleti daha yere indirdi, Emil de kılıcını üstüne atılan bir iskeletin göğsüne sapladı.

Casteel kılıcını kaburgalarına sapladığı bir askeri geriye yıktı. Arkasından başka bir asker ona doğru koşuyordu. Hızla Casteel'in yanından geçip kılıcımı yaratığın göğsüne sapladım...

Yer yeniden sarsılmaya başladı. Havaya yine toprak gayzerleri fışkırıyordu. "Şaka ediyor olmalısın" diye hırladı Kieran.

Hızla döndüm, kalbim deli gibi çarpıyordu... çıplak arazinin her yerinden yüzlerce gayzer fışkırıyordu, Nyktos Dağları'nın yamacından kadın heykellerine kadar. Bu askerler daha hızlıydı, deliklerden göz açıp kapayıncaya kadar çıkıveriyorlardı.

"Yüce tanrılar." Vonetta geri geri giderken Emil'e çarptı. Emil düşmesin diye Vonetta'yı tuttu, sonra dönüp sırt sırta verdiler.

Bir iskelet asker kılıcını kaldırmış kemik ayaklarıyla koşuyordu. Çenesi gevşekçe sallanıyordu, ağzı iyice açılınca sadece kapkara bir boşluk göründü ve bir rüzgârın çığlığı yankılandı. Rüzgârın şiddetiyle saç örgüm geriye uçarken tuniğim üstüme yapıştı.

"Ne kabalık" diye mırıldandım, bayat leylak kokusundan boğulmak üzereydim.

İskeletin ağzından çıkan siyah, yağlı duman yere dökülürken yoğunlaşıp katılaşıyor, yerde *sürünen* kalın iplere dönüşüyordu.

"Ah tanrılar!" diye bağırdım. "Onlar ip değil! İp değil! Yılan!"

"Lanet olsun" dedi Delano, Casteel kılıcını bağıran iskeletin sırtına sapladı. "Hem de hiç değil."

"Sizinle geldiğime pişman oldum" dedi Emil. "Kararımdan dolayı çok pişmanım."

Yılanlar. Tanrılar. Yılanlardan nefret ederdim. Yılanların yolundan çekilmek için kendimi kenara atarken ağzıma safra suları geliyordu. Birkaç iskelet daha ulumaya başlayınca çığlık atacak raddeye geldim. Ardından yine siyah dumanlar belirdi. Yine yılanlar.

Dönerek kılıcımı bir askerin göğsüne sapladım. Gördüklerimi masaya yatırma işini ve ömür boyu sürecek kâbuslarla uğraşmayı daha sonraya bırakmak zorundaydım.

Casteel askerlerden birini yere sererken çizmesini sertçe bir yılanın üstüne indirdi. Duman-yılan yamyassı olup yağlı bir leke halini alınca midem bulandı.

Kusma işini de sonraya bırakacaktım.

"Poppy." Casteel hızla başını kaldırdı. "Ether kullanmaman gerektiğini söylemiştin ama bence şu pisliklere ilahlığını göstermenin tam sırası."

"Katılıyorum" diye bağırdı Vonetta bir yılanı tekmeyle uzaklaştırırken. Yılan yanına düşünce ağabeyi ona pis pis baktı.

Hançerimi bir askerin göğsüne sokarken kabul etmek zorunda kaldım. Lanet olası duman yılanlar Iliseeum'da ether kullanma riskini gölgede bırakıyordu. Hançerlerimi kınlarına soktum. Göğsümdeki uğultuya odaklanarak tenimin yüzeyine çıkmasına izin verdim. *Hayır,* farkına vardım. Onu zaten yüzeye çıkmaya çağırmıştım. Tenimden saçılan gümüşi-beyaz ışık görüş alanıma sokulmaya başladı.

İskelet askerler bana döndü. Hepsi birden. Ağızlarını açıp bağırmaya başladılar. Boşluktan gelen dumanlar yere dökülüyordu.

"Of." Kieran doğruldu. "Kahretsin."

Bu yüzlerce yılan deliklerden çıkıp sürünmeye başlayınca hissettiklerimi anlatmaya yetmezdi. Casteel okkalı bir küfür savurarak ayağını yeniden yere vurdu. Askerler bir araya toplanıp bana doğru koşmaya başladı.

Kafamda ağı canlandırmadım. Daha hızlı, daha etkili bir şeye ihtiyacım vardı. İşi bitirecek bir şeye. Neden bilmem Nyktos Tapınağı'ndaki meşaleleri, meşalelerin gümüşe çalan alevlerini düşündüm.

Ateş.

Tanrılar, yanılıyorsam bunun pişmanlığını sadece ben yaşamayacaktım ama gümüşi-beyaz alevleri kafamda canlandırdım. Ellerim ısınıp sızlamaya başladı. Bütün vücudum ısıyla zonkluyordu, ısıyla ve güçle. İçgüdüsel olarak mı yoksa yılanlar çok yakınımda olduğu için mi bilmem ellerimi havaya kaldırdım.

Gümüşi-beyaz alevler spiraller halinde kollarımdan inip avuçlarımdan, *benden* fışkırmaya başladı. Biri küçük bir çığlık attı. Ben

olabilirdim. Ateş gürleyerek yeri yalayıp yılanlara ulaştı. Alevler tarafından yutulan yaratıklar tıslayıp tiz sesler çıkarıyordu. Cehennem yerde yuvarlanarak yayılıp bir alev dalgasıyla iskeletlere vardı. Çatırdayan kızgın ışık Casteel ve Kieran'ın arasından ilerleyip oradaki askerleri sardıktan sonra tam zihnimde canlandırdığım şekilde ilerlemeye başladı, sadece iskeletleri ve yılanları yakıyor, başka hiçbir şeye dokunmuyordu. Sonra gerileyip bana döndüğünü hayal ederek ether'i geri çektim. Ateş Casteel ve diğerlerini de yutmak ister gibi oraya doğru uzandı ama bunu istemiyordum. Alevler bembeyaz kesilip havaya kıvılcımlar saçtıktan sonra söndü, geriye sadece ufak duman bulutları kaldı.

Herkes bana bakıyordu.

"Ben... bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum" dedim.

"Peki..." Vonetta kelimeyi uzatırken açık renk gözleri kocaman açılmıştı. "İşe yaradığına sevinen tek kişi eminim ben değilimdir."

Ellerime baktıktan sonra başımı kaldırıp Casteel'i buldum. "Galiba ben Ten ve Ateş Kraliçesi'yim."

Casteel bana doğru gelirken başını salladı, gözleri sıcak kehribar rengiydi. "Kalbimin Kraliçesi olduğunu biliyorum."

Casteel karşımda durunca gözlerimi kırpıştırarak ellerimi indirdim. "Bunu söylerken ciddi misin?"

Kafamın arkasından tutup başını bana doğru eğerken gamzelerinden biri belirdi. "Hem de çok ciddiyim."

"Bu çok... banal" dedim.

"Biliyorum." Casteel beni öptü ve bunda hiç de gülünç bir şey yoktu. Dili dudaklarımı aralayınca tadını içime çektim.

"Bu biraz tuhaf" dedi Vonetta.

"Bunu hep yapıyorlar" dedi Kieran içini çekerek. "Alışırsın."

"Kavga etmelerinden iyidir" dedi Delano.

Casteel beni öperken sırıttı. "Olağanüstüsün" diye mırıldandı. "Bunu sakın unutma."

Ben de onu öptüm, sonra ne yazık ki geri çekildim. "Devam etsek iyi olur. Başka yılanlar çıkabilir."

"Umarım çıkmaz" dedi Emil kılıçlarını kınına koyarken.

"Herkes iyi mi?" diye sordu Casteel yürümeye başlarken. "Kimseyi yılan ısırdı mı?"

Neyse ki herkes iyiydi ama taş kadınların gölgesine yaklaştığımızda, "Belki de ben önden gitsem daha iyi olur" dedim.

Delano eğilip bir kolunu uzatırken Vonetta başını iki yana sallayarak örgülerindeki tozları temizledi. "O halde önden buyurun."

İhtiyatla bir kanadın gölgesine adımımı atarken sırıtışım yüzümde dondu. Yer sarsılıyordu ama yeniden toprakla dolan delikler yüzündendi. Arazi yeniden düz ve deliksiz bir hale büründü. "Tamam" diye soludum. "Bu iyiye işaret."

Önce Casteel, sonra da diğerleri yanıma geldi. Kanadın altından geçerek yolumuza devam ettik. Kumlu toprak ayaklarımızın altında sertleşti. Yer yer otlar görünmeye başladı, az sonra parlak turuncu rengi çiçeklerle kaplı bir çayır göründü.

"Gelincikler" diye fısıldadı Delano.

Dudaklarım aralanırken Casteel'e baktım. Casteel inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. İçinden geçtiğimiz çiçekler tesadüf olabilirdi ama...

Hafif eğimli bir tepenin zirvesine vardığımızda yavaşladım, sonunda taş kadınların ve o iskelet askerlerin neyi koruduğunu görebiliyorduk.

Vadide büyük bir tapınak vardı. Hilal şeklindeki merdivenin ve kolonların iki yanında gölge taşından sütunlar sıralanıyordu. Bu devasa bir yapıydı, kanatları olmadan bile Evaemon'daki sarayın neredeyse iki katıydı. Yüksek kuleleri gün ışığına dokunmak isteyen gecenin parmakları gibi mavi gökyüzüne uzanıyordu. Tapınağın çevresindeki daha küçük şekiller muhtemelen höyük ya da heykellerdi. Bu mesafeden ne olduklarını anlayamıyordum ama korunan tek şey bu değildi. Tapınağın ötesindeki tepelere ve vadilere yaslanmış olan şeydi.

Dalos'tu, Tanrıların Şehri.

Tepelere yayılmış binaların elmas kadar parlak cepheleri sıcak güneş ışınlarıyla parıldıyordu. Kristal kuleler zarif kavisler halinde gökyüzüne yükseliyor, şehrin üzerine yayılmış incecik beyaz bulutları delerek daha yükseklere uzanırken binlerce yıldız tara-

fından öpülmüş gibi parıldıyorlardı. Şehre bakarken büyülenmiş gibi sessizliğe gömülmüştük.

Uzun süren sessizlikten sonra Emil boğuk bir sesle konuşmaya başladı. "Vadi de kesin böyle bir yer olmalı."

Gerçekten öyle olsa gerekti. Bundan daha güzel bir yer olamazdı.

"Sizce şehirde uyanık kimse var mıdır?" diye sordu Vonetta usulca.

Kalbim tekledi. "Olabilir mi?"

Casteel başını iki yana salladı. "Mümkün ama... kontrol edecek değiliz." Gözlerime baktı. "Willa'nın uyarısını unutma."

Yutkunarak başımı salladım. "Şehre giremeyiz" diye hatırlattım herkese. "Tanrılar uyanık olabileceği için giremeyiz." Emil'e baktım. "Belki de Dalos Vadi'nin bir parçasıdır."

Emil boğazını temizleyerek başını salladı. "Evet."

Şehirdeki tanrılar uyanıksa Nyktos Dağları'nın ötesinde olanlardan haberleri yok muydu? Yoksa umursamıyorlar mıydı?

"Sence Nyktos'un uyuduğu tapınak bu mu?" diye sordu Delano.

Kieran derin derin içini çekti. "Öğrensek iyi olur."

Tepeden inmeye başladık, otlar dizimize geliyordu. Havada taze leylak ve... ne olduğunu anlayamadığım bir koku vardı. Odunsu ama tatlı bir kokuydu. Çok güzeldi. Ne olduğunu bulmaya çalıştım ama tepenin eteğine vardığımızda bulamamıştım.

Otlar yerini beyaz toprağa bıraktı, toprak kuma benziyordu ama yakınlarda sahil göremiyordum ve kumdan daha parlaktı. Güneşte ışıldıyor ve ayaklarımızın altında çıtırdayarak...

"Elmasların üstünde mi yürüyoruz?" Vonetta gözlerini yere dikti, şaşkınlık içindeydi. "Galiba gerçekten elmasların üstünde yürüyoruz."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum" dedi Casteel, Delano ise eğilip yerden bir elmas parçası aldı. "Ama elmaslar tanrıların, âşık tanrıların sevinç gözyaşlarından doğmuştur."

Bakışlarım tapınağa kaydı, Nyktos'u ve üstüne titrediği Konsort'u düşündüm. Eşinin adını bile bilen yoktu.

"Hepiniz elmaslara bakıyorsunuz" dedi Kieran, kapıldığı şüphe tenime baskı yapıyordu. "Bense hepinizin şu dev heykelin ne olduğunu fark etmesini bekliyorum."

Kieran'ın baktığı yere bakınca yüreğim ağzıma geldi. Tepeden gördüğüm tümsekler birkaç küçük heykel değil, tapınağın basamaklarında, hemen sağ tarafta, yer alan devasa büyüklükte bir uyuyan ejderha heykeliydi. Masal kitaplarında gördüğüm çizimlere benziyordu ama boynu o kadar uzun değildi ve kanatları bedenine yapışık olduğu halde çok daha büyüktü.

"Oha" diye mırıldandı Vonetta hep birlikte heykele ve tapınağın basamaklarına yaklaşırken.

"Yavaş olalım" dedi Casteel. "Burası Nyktos'un kabriyse muhafızları yakınlarda olabilir... taştan olanları demiyorum."

Draken'lar.

"Bu şey canlanırsa ben topuklarım. Daha hızlı koşan bir Atlantisliyi ömrünüzde göremezsiniz."

Hafifçe sırıtarak heykele yaklaştım, işçiliğine hayran kalmıştım. Burun deliklerinden kafasındaki dikenlerin kıvrımlarına, pençelerine ve kanatlarının sivri uçlarına kadar hiçbir girift detay atlanmamıştı. Bu kadar büyük bir heykel yapmak ne kadar sürerdi acaba? Elimi uzatıp parmaklarımı yüzünün yan tarafında gezdirdim. Taş kaba ve pürüzlüydü, şaşırtıcı derecede...

"Poppy." Casteel bileğimi tuttu. "İhtiyatla ilerleme kuralımız önüne gelene dokunmamayı da içeriyor." Elimi ağzına götürüp parmaklarıma bir öpücük kondurdu. "Tamam mı?"

Başımı salladım, beni heykelden uzaklaştırmasına ses etmedim. "Ama taş gerçekten sıcaktı. Sence bu biraz..."

Bir gök gürültüsü tüm vadide yankılandı. Yerin yarılmasından korkarak aşağı baktım.

"Ee." Kieran arkamıza doğru bakarak geri geri gitmeye başladı. "Çocuklar..."

Hemen arkama döndüm, dudaklarım aralanırken yaratığın yüzünden bir taş parçası kopup yere yuvarlandı, taşın altından koyu gri renkte...

Bir göz çıkmıştı.

Masmavi gerçek bir gözdü bu, incecik dikey gözbebeğinin arkasında parlak beyaz bir hale vardı.

"Hassiktir" diye fısıldadı Emil. "Hassiktir. Hassiktir. *Kaçın*..."

Heykelden boğuk bir gürleme sesi gelince korkudan buz kestim. Taş boydan boya çatlamaya başladı. İrili ufaklı taş parçaları gürültüyle yere düşüyordu.

Olduğum yerde donup kalmıştım. Kimse kaçmıyordu. Onlar da kilitlenmişti. Belki şaşkınlıktan, belki de kaçarak kurtulamayacağımızı sezdiğimizden kaçmıyorduk. Bu taştan bir ejderha değildi.

Gerçek formunda bir *draken*'dı, dinlendiği yerden doğrulup kocaman kaslı bedenini silkeleyerek üstündeki tozları ve küçük taş parçalarını temizledi.

Soluğum kesilmişti.

Draken boğuk bir gürlemeyle kafasını bize doğru çevirirken dikenli kalın kuyruğu elmasları süpürdü. Masmavi gözler gözlerime kenetlendi.

"Hiç kıpırdamayın" dedi Casteel usulca. "Lütfen Poppy. Kıpırdama."

Yapabileceğim başka bir şey varmış gibi.

Draken bıçaktan daha keskin kocaman dişlerini göstererek hafifçe hırladı. Sonra kafasını bana doğru eğdi.

Kalbim durmak üzereydi.

Bir draken'a bakıyordum... gerçek, canlı bir draken'a, muhteşem, korkutucu ve çok güzeldi.

Draken burun deliklerini açarak havayı, *beni* kokladı. Zekâ dolu gözleriyle bana bakmaya devam ederken hırıltısı kesildi, gerçekten büyülenmiştim. Başını yana eğdi. Boğazından yumuşak bir vızıltı gelmeye başladı, bunun ne anlama geldiğini bilmesem de hırlamasından iyiydi. Gözlerinde incecik bir zar titreşti, sonra bakışları arkama –Casteel ve diğerlerinin durduğu yere– ve tapınağa yöneldi.

Birden durumu kavrayarak ürperdim, tüylerim diken diken oldu. Ensemdeki baskıyı, sırtımın ortasını delen bakışları hissettim. Hiç düşünmeden arkama döndüm. Casteel de aynını yaptı. Diğerleri de dönmüş müydü bilmiyordum çünkü şimdi sadece tapınağın basamaklarında, iki sütunun arasında duran adamı görüyordum.

Adam uzun boyluydu, Casteel'den bile uzundu. Omuzlarına dökülen orta uzunluktaki kahverengi saçları güneş ışığında ba-

kırımsı kızıla çalıyordu. Buğday tenli yüzü draken'ı kaplayan taş kabuk gibi aynı ustalıkla bir araya getirilmiş çarpıcı hatlardan oluşuyordu. Yüzündeki buz gibi ifade ve ay rengindeki gözlerindeki parlaklık olmasaydı şimdiye dek gördüğüm en güzel varlık olabilirdi. Yüzü hiçbir zaman çizilmiş ya da oyulmuş olmasa da kim olduğunu anlamıştım.

Bu Nyktos'tu.

41. BÖLÜM

Tanrıların Kralı bol siyah pantolonunun üstüne giydiği beyaz tuniğiyle karşımızda duruyordu.

Ayakları çıplaktı.

Bunun neden dikkatimi çektiğini bilmiyordum ama çekmişti işte.

Herkes bir dizinin üstüne çöküp bir ellerini kalplerine diğerini yere koyarak eğilmişken neden biraz geride kaldığımı da bilmiyordum.

"*Poppy*" diye fısıldadı Casteel başını eğdiği yerden.

Yere öyle hızlı çöktüm ki neredeyse yüzüstü düşecektim. Elmasların sivri çıkıntıları dizime batıyordu ama sağ elimi kalbime, sol avucumu taşların üstüne koyarken buna pek aldırdığım yoktu. Ensemdeki ince saç tutamları sıcak bir solukla havalanınca korkuyla ürperdim. Ardından kahkahayı andıran kaba bir ses duyuldu.

"Enteresan." Bu öyle kudretli bir sesti ki adeta kafatasıma baskı yapıyordu. "Nektas'ı uyandırdınız ve hâlâ hayattasınız. Bunun tek bir anlamı olabilir. Karşımda kendi kanımdan biri diz çöküyor."

Sessizlik etrafımda yankılanırken başımı kaldırdım. Tanrıyla aramda birkaç metre vardı ama gümüş rengi gözleri içimi delip geçiyordu. "Benim."

"Onu biliyorum" dedi. "Seni rüyamda gördüm, şimdi arkasında diz çöktüğün kişinin yanında diz çökerken."

"Evlendiğimiz zamandı" dedi Casteel başını kaldırmadan.

"Ve sana yeteneklerimden ikisini verdim" diye ekledi Nyktos. "Yine de Iliseeum'a gelip beni uyandırmaya cüret ettin. Minnet-

tarlığını böyle mi gösteriyorsun? Neden geldiğinizi hiç sormadan hepinizi öldürsem mi, yoksa bahanelerinizi mi dinlesem?"

Belki yaşadıklarım beni bu noktaya taşıdığı içindi. Belki Casteel'in içini kaplayan korku yüzündendi, kendisi için değil, benim için duyduğu korku. Casteel ve dostlarım için duyduğum korku yüzünden de olabilirdi. Muhtemelen beni ayağa kaldırıp dilimi çözen bunların hepsiydi. "Uzun yıllardır uyuduğunu ve buraya senden yardım istemek için geldiğimizi göz önüne alarak bizi öldürmesen nasıl olur?"

Tanrıların Kralı bir basamak aşağı indi. "*Seni* öldürsem nasıl olur?"

Casteel öyle hızlıydı ki önüme geçip bedenini bana kalkan edişini görmedim bile. "Niyeti saygısızlık etmek değil."

"Ama etti."

Kieran'ın parmaklarını elmaslara geçirdiğini görünce mideme ağrılar girdi. Şu anda beni kurtların bile koruyamayacağını biliyordum. Onlar için ilahların temsilcisi olabilirdim ama Nyktos onlara ölümlü formunu veren tanrıydı. "Özür dilerim" dedim yana doğru bir adım atmaya çalışarak ama Casteel de benimle birlikte hareket edip arkasında kalmamı sağladı.

"Öyleyse onu mu öldüreyim?" diye sordu Nyktos, korkudan kanım buz kesti. "Bu sana ölümden daha iyi bir ders olur gibi geliyor. Eminim o zaman tavırlarına dikkat edersin."

Casteel için duyduğum korku beni ele geçirip korkunç pençeleriyle göğsümü kavradı. Nyktos bunu hiç düşünmeden yapabilirdi ve bunu bilmek tüm hâkimiyetimi zorluyordu. İçimi kaplayan öfke buz kesmiş kanımı eritti. Vücudumun her yeri hiddetle doluyordu ve bu hiddet tanrının sesindeki güç kadar kudretliydi. "Hayır."

Casteel kaskatı kesildi.

"Hayır mı?" dedi Tanrıların Kralı.

Öfke ve azim göğsümdeki uğultuya karışıyor, ether tüm bedenimde nabız gibi atıyordu. Bu kez yana çekildiğimde Casteel önümü kesecek kadar hızlı değildi.

Ellerim iki yanımda, ayaklarımı iyice açarak karşısına dikildim. Gümüşi-beyaz ışık tenimde çıtırdıyordu ve Nyktos'u durdurama-

yacağımı biliyordum. Eğer isterse bizi öldürürdü ama bu oturup izleyeceğim anlamına gelmiyordu. Buna izin vermeden önce bin kez ölürdüm. Gerekirse...

Birden kafamda bir görüntü belirdi. Kır saçlı kadın ellerini yumruk yapmış, başka bir kadının önünde dikiliyor, yıldızlar gökyüzünden düşüyordu. Söyledikleri benim dudaklarımdan döküldü, "Ona da dostlarıma da zarar vermene göz yummayacağım."

Nyktos başını yana eğerken gözleri hafifçe açıldı. "Enteresan" diye mırıldandı bakışlarını üstümde gezdirerek. "Son zamanlarda uyumanın neden zorlaştığını şimdi anlıyorum, neden durmadan rüyalar gördüğümüzü." Bir an sustu. "Ayrıca kimsenin seni savunmasına ihtiyacın yok."

Söyledikleri beni o kadar sarstı ki ether sönüp gitti.

"Gerçi" diye devam etti Casteel'e bakarak, "bunu yapman gerçekten çok hoş. Görüyorum ki evliliği onaylayarak hata etmemişim."

Nefesimi salarken perişan bir rahatlama hissettim ama Nyktos arkasını döndü. Basamakları çıkmaya başladı. Nereye gidiyordu? Bir-iki adım attım, tanrı durup omzunun üstünden arkasına baktı. "Konuşmak istiyordun. Gel. Ama sadece sen. Başka kimse içeri giremez, aksi takdirde ölürler."

Kalbim deli gibi atarak Casteel'e döndüm. Casteel'in yüzünde sert bir ifade vardı, kristal kadar parlak gözleri gözlerime kenetlendi. İçinde bir çaresizlik yankılanıyordu. Tapınağa girmemi istemiyordu ama girmek zorunda olduğumu biliyordu. "Sakın öleyim deme" dedi. "Yoksa çok kızarım."

"Ölmem" diye söz verdim. En azından ölmemeyi umuyordum. Nektas adındaki draken yine o hırıltılı kıkırdama sesini çıkardı. "Seni seviyorum."

"Sonra ispatlarsın."

Hafifçe iç geçirip başımı salladım, sonra dönüp Tanrıların Kralı'nın peşinden gittim. Nyktos açık kapının önünde durup bir elini içeri doğru uzattı. Tekrar çıkabilmeyi umarak içeri girdim.

"Gözün üstlerinde olsun Nektas" dedi tanrı.

Başımı çevirip bakınca Casteel ve diğerlerinin ayağa kalktığını ve draken'ın kuyruğunu elmasların üstüne vurduğunu gördüm.

Kapılar hiç ses çıkarmadan kapanınca Tanrıların Kralı'yla baş başa kaldık. Nyktos hiçbir şey söylemeden yüzüme bakarken az evvel kapıldığım aptalca cesaret çabucak kayboluverdi. Onu ilk gördüğümden beri müsaade etmediğim şeyi yaptım. Duyularımı açıp serbest bıraktım...

"Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Şaşkınlıktan soluğum kesildi.

"Çok akılsızca olurdu." Nyktos başını önüne eğdi. Parlak gümüş rengi gözleri alev alevdi. "Çok da görgüsüzce."

Boğazım tıkanırken duyularımı geri çekmeye çalıştım. Gözlerimi çabucak etrafta gezdirip sırtımı ona dönmeden başka bir çıkış var mı diye araştırdım. Siyah duvarlardan ve duvara asılı şamdanlardan başka bir şey görünmüyordu. Ama kimi kandırıyordum? Kaçmanın bir işe yaramayacağını biliyordum.

O anda Nyktos harekete geçip bana doğru yürümeye başladı. Gerildim, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Artık hareketlerine dikkat edecek misin?"

"Evet" diye fısıldadım.

Kıkırdadı, bu ses... sıcak bir günde esen rüzgâr gibiydi. "Cesaret ele avuca sığmayan bir hayvan gibi, değil mi? Başını belaya sokmak için hep yanındadır ama olmak istediğin yere geldiğin anda hemen ortadan yok olur."

Bu kadar doğru bir şey duymamıştım.

Nyktos yanımdan geçerken sandal ağacı kokusu aldım. Döndüm, sonunda odanın geri kalanını da görebilmiştim. İki büyük kapı kapalı duruyordu. İki tarafta gölge taşından döner merdivenler yükseliyordu.

"Otursana" dedi Nyktos odanın ortasındaki iki beyaz koltuğu işaret ederek. Koltukların arasında yuvarlak bir masa duruyordu, kemikten yapılmış bir masa. Üstünde bir şişe, iki de kadeh vardı.

Bakışlarımı masadan ve koltuklardan tanrıya çevirirken kaşlarımı çattım. "Bizi bekliyordun."

"Hayır." Nyktos koltuğa oturup şişeye uzandı. "*Seni* bekliyordum."

Olduğum yerde kaldım. "Demek seni biz uyandırmadık."

"Ah, beni çok uzun zaman önce uyandırdınız" dedi Nyktos kırmızı şaraba benzeyen içkiyi uzun saplı zarif kadehe doldururken. "Nedenini tam olarak bilmiyordum ama şimdi anlamaya başladım."

Kafamda düşünceler dönüp duruyordu. "Öyleyse bizi neden ölümle tehdit ettin?"

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım Ten ve Ateş Kraliçesi" dedi Nyktos, bana bakınca içimi bir ürperti kapladı. "Ben ölümle tehdit etmem. Öldürürüm. Sadece senin ve seçtiğin kişinin hangi kumaştan olduğunu görmek istedim." Diğer kadehe de içki doldururken hafifçe gülümsedi. "Otursana."

Bacaklarımı hareket etmeye zorladım. Yürürken çizmelerim yerde hiç ses çıkarmıyordu. Kendime kafamdaki binlerce sorudan hiçbirini sormamayı telkin ederek dimdik oturdum. En iyisi hemen konuya girmek, sonra da mümkün olduğunca çabuk defolup gitmekti.

Ama öyle olmadı.

"Diğer tanrılardan uyanık olan var mı? Ya Konsort?" deyiverdim.

Nyktos şişeyi masaya bırakırken bir kaşını kaldırdı. "Cevabı biliyorsun. Birini kendi gözlerinle gördün."

Soluğum kesildi. Skotos Dağları'ndayken Aios belirmiş ve beni berbat bir ölümden kurtarmıştı.

"Bazıları diğerlerinin dışındaki diyarın farkına varacak kadar uyandı. Bazıları uyur uyanık. Birkaçı da hâlâ derin uykuda" dedi. "Eşim şu anda uyuyor ama uykuları bölük börçük."

"Ne zamandır uyanıksın? Ya diğerleri?"

"Söylemesi zor." Kadehi bana doğru itti. "Yüzyıllardır uyuyup uyanıyordum ama son yirmi yıldır daha sık olmaya başladı."

Kadehe dokunmadım. "Peki Atlantia'da neler olduğunu biliyor musun? Solis'te?"

"Ben Tanrılar Kralı'yım." Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. Sakin ve huzurlu bir hali vardı. Bu rahatlığın altında büyük bir güç yattığı için ürperdim. "Ne sanıyordun ki?"

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Öyleyse Yükselmişler hakkındaki gerçeği, insanlara neler yaptıklarını biliyorsun. Ölümlülere. Senin çocuklarına. Buna neden müdahale etmedin? Neden hiçbir tanrı Yükselmişler'i durduracak bir şey yapmadı?" Kelimeler ağzımdan çıktığı anda büyük bir korkuya kapıldım. Büyük ihtimalle aynı kandan geldiğimize bakmaksızın beni şimdi öldürecekti.

Ama Nyktos gülümsedi. "Ona çok benziyorsun." Bir kahkaha attı. "Bunu duyunca çok sevinecek."

Omuzlarım gerildi. "Kim?"

Nyktos soruma cevap vermek yerine şarabını yudumlayarak, "Şu anda uyuyan tanrıların çoğunun ilk tanrılar olmadığını biliyor musun?" diye sordu. "İlkel diye bilinen tanrılar vardı. Soluduğumuz havayı, ekip biçtiğimiz toprağı, bizi çeviren denizleri, diyarları ve diyarlar arasındaki her şeyi yaratan onlardı."

"Hayır, bunu bilmiyordum" dedim, aklıma Jansen'ın Nyktos hakkında söyledikleri geldi, Nyktos'un bir zamanlar Ölüm Tanrısı ve Olağan Kişiler ve Sonların İlkel Tanrısı olduğu.

"Çoğu kişi bilmez. O tanrılar bir zamanlar insanların hükümdarı ve koruyucusuydu. Bu uzun sürmedi. Tıpkı şimdi uyumakta olanların çocukları gibi bozuldular, yozlaştılar ve kontrolden çıktılar" dedi Nyktos bakışlarını içkisine çevirerek. "Neye dönüştüklerini, topraklara ve insanlara saçtıkları gazabı ve kötülüğü bilseydin hayatının sonuna kadar etkisinden kurtulamazdın. Onları durdurmamız gerekiyordu. Biz de durdurduk." Sağ kaşı yine yukarı kalktı. "Ama önce hayatta kalanların da hatırladığı gibi ölümlülerin topraklarını yerle bir edip onları Karanlık Çağlara gönderdik, oradan çıkmayı başarmaları yüzyıllar aldı. Bahse girerim bunu da bilmiyordun."

Başımı iki yana salladım.

"Bilemezdin. Eskiye dair tüm tarih yok edildi. Sadece birkaç yapı kaldı" dedi Nyktos kadehindeki kırmızı içkiyi sallayarak. "Kötülükleri dünyaya bir daha asla bulaşmasın diye akıl almaz fedakârlıklar yapıldı ama ölümlüler artık haklı olarak tanrılardan sakınmaya başlamıştı. Onlarla bir kan anlaşması yaptık, buna

göre sadece ölümlüler diyarında doğmuş olan tanrılar buralarda hüküm sürebilecekti." Cıva gibi gözler yine bana çevrildi. "Tanrılardan hiçbiri çok zayıflamadıkça... ve güç için yasaklanmış yollara başvurmadıkça ölümlüler diyarına giremez. Karışmamamızın nedeni işte bu. Eşimin bölük pörçük uyumasının nedeni bu Poppy."

Lakabımı söylediğini duyunca irkildim. Bütün bunlar neden karışmadıklarına mantıklı bir açıklama getiriyordu ama bir şey dikkatimi çekmişti. "Bir tanrı nasıl... ölümlüler diyarında doğabiliyor?"

"Güzel soru." Nyktos şarap kadehinin arkasından gülümsedi. "Doğmamaları gerek."

Kaşlarımı çattım.

Nyktos'un gülümseyen dudakları biraz daha kıvrıldı.

Birden kafama dank etti... şu anda uyuyanlar arasında sadece birkaç İlkel tanrının bulunduğunu söylemişti. Jansen'ın iddiası doğruysa ve Nyktos önceden de bir tanrıysa... "Sen bir İlkel misin?"

"Evet." Nyktos gözlerini yüzüme dikti. "Bu da demektir ki damarlarında İlkel kan taşıyorsun. Cesaretin de buradan besleniyor. Bu kadar güçlü olmanın nedeni de bu."

O zaman içkiyi alıp tatlı şaraptan bir ağız dolusu yuvarladım. "Bu annemin bir ölümlü olabileceği anlamına mı geliyor?"

"Annen hangi soydan olursa olsun sen yine bugünkü gibi olurdun. Şaşırtıcı... yine de hoş." Bunun ne anlama geldiğini, neye işaret ettiğini düşünmeye fırsat bulamadan devam etti. "Ama buraya bunları konuşmak için gelmedin, değil mi? Ayrıca bahse girerim kafanda pek çok soru vardır." Dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrılırken soğuk yüzünde bir nebze... sevecen bir ifade belirdi. "Ağabeyin olmasını istediğin kişi mi? Hatırladığın anne gerçek annen mi?" Delici bakışları üstüme dikilince tüylerim diken diken oldu. "Rüyalarında gördüklerin gerçek mi yoksa hayal ürünü mü? Anne baba dediğin insanları gerçekten kim öldürdü? Ama bu soruları soracak vaktin yok. Sadece tek bir soruya vaktin var. Bu topraklar dostlarına ve sevgiline göre değil. Daha fazla kalırlarsa buradan gidemeyebilirler."

Kaskatı kesildim. "Hiçbirimiz Dalos'a girmedik."

"Fark etmez. Benden yardım istemeye mi geldin? Senin için yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Senin yardımına ihtiyacım yok" dedim kadehimi masaya bırakarak. Tanrılar biliyor ya Ian hakkında, annemle babam hakkında ve hatıralarım hakkında sormak istediğim bir sürü şey vardı ama buraya kendim için gelmemiştim. Dışarıda bekleyenler ve daha tanışmadığım insanlar için gelmiştim. "Muhafızlarının yardımına ihtiyacım var."

Nyktos kaşlarını kaldırdı. "Muhafızlarımın kim olduğunu biliyorsun yani."

"Artık biliyorum" diye mırıldandım. Nyktos başını yana eğdi, boğazımı temizledim. "Yükselmişler'in ne yaptığının farkındasın, değil mi? Sayılarını artırmak için Atlantislileri kullanıyorlar ve masum ölümlülerden besleniyorlar. Onları durdurmamız gerek. Yükselmişler'in sadece senin muhafızlarının yardımıyla durdurabileceğim bir şey yarattığını öğrendim. Dönenler adında bir şey."

Tanrıyı saran değişim çok âni ve çarpıcıydı. Rahat tavırlar birden yok oldu. İrislerinde parlak beyaz çizgiler belirdi. Yüzü bütünüyle sertleşirken tüm güdülerim alarma geçti.

"Ne oldu?" dedim cesaretimi toplayarak. "Dönenler'in ne olduğunu biliyor musun?"

Çenesinde bir kas seğirdi. "Hayat ve ölüm tarafından lanetlenmiş olanlar." Birden kalktı, gözleri sedefsi bir çelik rengine büründü. "Karşı karşıya olduğun şey hayal dahi edemeyeceğin kadar kötü ve... olacaklar için çok üzgünüm."

Eh, bu hiç hayra alamet değildi.

"Gitmen gerek Kraliçe." Kapı arkamdan açılıverdi.

Ayağa kalktım. "Ama muhafızların..."

"Kanında tanrıların ateşiyle etten doğdun. Hem Hayat Getiren, hem Ölüm Getirensin" diye sözümü kesti Nyktos. "Sen Ten ve Ateş Kraliçesi'sin, birden fazla tahtta ve krallıkta hak sahibisin. Aradığın şey zaten sende. O güç hep içindeydi."

42. BÖLÜM

O güç hep içindeydi.

Birkaç gün sonra Evaemon Sarayı'nın koridorlarında dolaşırken kelimeler kafamda yankılanıyordu, Casteel aydınlık oturma odasında anne ve babasıyla vakit geçirirken bunca koridorun nereye çıktığını ve odaların ne amaçla kullanıldığını öğrenmeye çalışıyordum.

Aman vermez bir halsizlik tıpkı Arden adındaki gümüşi-beyaz renkli kurt, Hisa ve başka bir Kraliyet Muhafızı gibi peşimi bırakmıyordu. Tabii onlar düşüncelerimden çok daha sessizdi.

Dostlarımın hayatını tehlikeye attığımı aklımdan çıkaramıyordum. Hem de ne için? Şu Dönenler her ne ise sandığımızdan çok daha tehlikeli olduklarını öğrenmek için. Bu arada tek bildiğimiz de buydu. Kimse, Casteel'in annesiyle babası bile Dönenler'in ne olabileceğini ve neden böyle bir uyarı gerektirdiklerini bilmiyordu.

Batı kanadının çamaşırhane ve mutfak gibi personele ayrılmış bölümlerin bulunduğu arka koridorunu dolaştım. Sıcaklık temiz çarşaf ve kızarmış et kokularıyla birlikte koridoru sararken Iliseeum'a yaptığımız yolculuğun boşu boşuna olmadığını kabul ettim. Nyktos'un İlkel tanrılardan olduğunu öğrenmiştim, Valyn büyükbabasının bir defasında bundan söz ettiğini hayal meyal hatırlıyordu. Şimdiye kadar hep büyükbabasının bildiğimiz tanrılardan bahsettiğini sanmıştı. İlkel kan taşıdığımı keşfetmek yeteneklerimin neden bu kadar güçlü olduğunu açıklıyordu. Ayrıca hatırladığım annemin –Alastir onun bir Refakatçi olduğunu iddia etmişti– gerçek annem olabileceği anlamına geliyordu. Bu da beni yine Ian'ın üvey kardeşim olabileceği ihtimaline götürüyordu.

Aynı anneden ama farklı babalardan olabilirdik. Bunu öğrenmek benim için çok önemliydi ama sadece benim için. Oraya bunun için gitmemiştik.

Nyktos'un muhafızlarından yardım almaya gitmiştik, draken'lardan.

En azından onlardan birini görmüştüm, bu da vardı. Bir saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdım. Tacı yatak odasında bırakmıştım, keşke beynimi de orada, Casteel'in sonraki günlerde düşüncelerimi birkaç kez Iliseeum yolculuğundan uzaklaştırmayı başardığı yerde bıraksaydım.

Döndüğümüzden beri Casteel'le pek yalnız kalamamıştık. Konsey toplantıları vardı. Eloana ve Valyn'le zaman geçiriyorduk ve baş döndürücü bir hızla krallığın farklı yasalarını öğreniyordum. Atlantia halkının yardım istemek ya da krallık genelindeki çeşitli ihtiyaçlar için hizmet sunmak üzere huzurumuza çıktığı toplantılar düzenleniyordu. Akşam yemeğini geç saatte ve çoğunlukla Kieran'la yiyor, Oak Ambler'a gizlice girmenin en iyi yolunu bulmak için stratejiler oluşturuyorduk. Redrock Kalesi'ne girmek sorun değildi. Kimseye görünmeden şehrin surlarına sızmak yeterliydi ve daha dün gece Kieran bir plan ileri sürmüştü.

Henüz saray arazisinin dışarı çıkmamıştım ama geceleri sadece Casteel ve ben vardık. Konuşarak vakit geçiriyorduk. Ağabeyi hakkında ve babasının bir zamanlar Atlantia ordularını yönetmesini beklediği ikinci oğul olarak büyümenin nasıl bir şey olduğu hakkında daha fazla şey öğreniyordum.

"Demek dövüşte bu kadar iyi olmanın nedeni bu" dedim yatakta yüz yüze uzanırken.

Casteel başını salladı. "Malik yıllarca benimle eğitim aldı ama onun için yönetmeyi öğrenme vakti geldiğinde, benim için de bir orduyu yönetmeyi ve öldürmeyi öğrenme vakti gelmişti."

Casteel'in göğsünde küçük daireler çizerken, "Ve savunmayı" dedim usulca. "Halkını ve sevdiklerini nasıl savunacağını öğrendin."

"Doğru."

"Bunu istiyor muydun?" diye sordum. "Bir komutan olmayı?"

"Komutan olmayı" diye düzeltti kışkırtıcı bir öpücükle. "Bu gerçekten yetenekli olduğum tek şeydi ve bir gün tahta çıktığında ağabeyime hizmet edebilmeyi istiyordum. Aslında bunu hiç sorgulamadım."

"Hiç mi?"

Casteel birkaç dakika sessiz kaldı, sonra bir kahkaha attı. "Aslında bu tam olarak doğru değil. Çocukken tarımın arkasında yatan bilimden büyülenirdim, çiftçilerin hangi ürünün yılın hangi zamanı ekileceğini, sulama sistemlerinin nasıl kurulacağını öğrenerek büyümelerinden. Hasat zamanı tüm o zorlu çalışmanın nasıl meyve verdiğini görmek beni etkiliyordu."

Bir çiftçi.

Aslında bunu beklemiyordum ama sonra aklıma Kızıl İnci'de konuştuğumuzda babasının yaptığı şeye dair söyledikleri geldi. Sırıtarak onu öptüm, sonra bana edindiği tek becerinin dövüşmek olmadığını ispatladı.

Bir başka gece, toplantılarla geçen yorucu bir günün ardından sarmaş dolaş yatarken sormuştu: "Merak ettiğim ama sormayı hep unuttuğum bir şey var. Iliseeum'a girdiğimizde ve iskelet askerleri gördüğünde bunların onun askerleri olduğunu söylemiştin. Kastettiğin neydi?"

Bunu duyunca o görüntüyü Casteel'e anlatmadığımı fark ettim. Nyktos'un Odaları'ndayken gördüklerimi ona anlatmıştım. "Saldırıdan sonra uyurken o kadını yine gördüm, sen beni kurtardıktan sonra. Rüya gibiydi... ama değildi. Neyse, kadının yere dokunduğunu ve yerden kemik parmakların çıktığını gördüm." Omzumun üstünden Casteel'e baktım. "Sence kim olabilir? Eğer gerçekse."

"Bilmiyorum. Kır saçlı mı demiştin?"

"Gümüş rengine çalan sarı saçları var."

"Aklıma ona benzeyen bir tanrı gelmiyor ama belki de Nyktos'un sözünü ettiği İlkellerden biridir."

"Olabilir" diye mırıldandım.

Ağızlarımızı ve dillerimizi kullanarak tenin dilinden konuştuğumuz zamanlar da oluyordu. İkisinden de eşit derecede keyif alıyordum.

Ama Casteel yolculuğu boşuna yaptığımızı düşünmüyordu. Ben Nyktos'un ayrılırken söylediklerini işe yaramaz bulsam da Casteel bu sözlerden günün birinde hem Solis'i, hem de Atlantia'yı yöneteceğim anlamını çıkarıyordu. Ama bu sözler benim aklıma Düşes'in söylediklerini getiriyordu.

Kraliçe Ileana'nın büyükannem olduğunu. Bu imkânsız olsa da tahtta hak sahibi olmamın tek yoluydu, fetih yerine veraset. Yoksa Nyktos Kan Tacı'nı bu şekilde ele geçireceğimizi mi ima etmişti? Bilmiyordum ve yaklaşan görüşmede Kan Tacı'nı ikna etmemiz gerektiğini düşündükçe üzerimdeki baskı daha da artıyordu. Bunun Dönenler'in de dahil olduğu bir savaşa dönüşmesine izin veremezdik. İçimde buna engel olmanın yalnızca tek bir yolu olduğuna dair korkunç bir his vardı. Belki de Nyktos'un anlatmak istediği buydu. Bunu durduracak güce sahip olduğum.

Buz gibi parmaklar ensemde gezindi. Bu sözleri daha önce de duymuştum, feci şekilde yaralanan küçük kız söylemişti ama o zaman da bu sözler bana tanıdık gelmişti. Son birkaç gündür hatırlamaya çalışıyordum ama uyandıktan sonra saatlerce hatırlamaya çalıştığın bir rüya gibiydi.

Kalabalık mutfağın önünden geçip köşeyi döndüğümde neredeyse Lord Gregori'yle çarpışıyordum. Şaşırarak bir adım geriledim. Koyu renk saçlı Atlantisli yalnız değildi.

"Özür dilerim." Tacımın başımda olmadığını görünce Lord Gregori hafifçe kaşlarını çattı.

Unvanımı kullanmaması dikkatimden kaçmadı. Geçen gün Vonetta'yla bahçede gezerken yanından geçtiğimizde Lord Ambrose da kullanmamıştı. "Özür dilemesi gereken benim. Önüme bakmadan yürüyordum." Bakışlarım yanındaki genç kadına kaydı. Benim yaşlarımda görünüyordu ama kurt olduğunu hemen anladım, yani benden onlarca, hatta yüzlerce yıl büyük olabilirdi.

Açık renkli, buz mavisi gözleri altın rengi teni ve dalgalar halinde omuzlarına dökülen sarı saçlarıyla çarpıcı bir tezat oluşturuyordu. Yüz hatları farklı insanlardan alınmış özelliklerin bir karışımı gibiydi. İri ama düşük göz kapaklı gözleri yanaklarının

sert hatlarını ve uzun ince burnunu yumuşatıyordu. Kalın kaşları saçlarından birkaç ton koyuydu. Ağzı küçük ama dudakları dolgundu. Kısa boyluydu, benden beş-altı santim kısaydı, ama tuniğinin kesimi göğüslerini ve onun cüssesinde birinde tuhaf kaçan geniş kalçalarını ortaya çıkarıyordu. Hiçbir uzvu birbiriyle orantılı değildi, yine de tüm kusurlarına rağmen hatları bir araya gelince o kadar uyumlu bir bütün oluşturuyordu ki hangi ressam olsa karakalem ya da yağlıboya bir tablosunu yapmaktan kendini alamazdı. Belki de şimdiye dek gördüğüm en eşsiz güzelliğe sahipti, gözlerimi ondan alamıyordum.

Ayrıca artan huzursuzluğuna bakarak onu birazcık rahatsız ettiğimden de emindim.

"Kralı arıyordum da" dedi Lord Gregori. "Ama gördüğüm kadarıyla sizinle değil."

Bakışlarımı yabancı kurttan Atlantisliye çevirdim. Duygularını okuyamasaydım bile güvensizliği aşikârdı. Ya Atlantisli bunu yapabildiğimi unutmuştu ya da umursamıyordu. "Annesiyle babasının yanında. Benim yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

İçinden kötü bir alaycılık geçti. "Hayır" dedi yapmacık bir gülümsemeyle, sesi aşırı yumuşak çıkıyordu. "Gereği yok. Müsaadenizle."

Müsaade etmemiştim ama yine de yanımdan geçip gitti. Döndüm, Arden kulaklarını arkaya yatırıp Lord'u izlerken Hisa ve diğer muhafıza başını salladı. Kafamda Arden'ın koşup Lord'u bacağından ısırdığını canlandırınca gülmemek için kendimi zor tuttum. Arden kafasını bana çevirdi, sonra yanımızda kalmış olan kişiye baktı.

Dişi kurdu hatırlayınca ona döndüm. "Affedersin. Onunla birliktesin sanmıştım."

"Ah tanrılar, hayır, *meyaah Liessa*. Koridora aynı anda girdik, hepsi bu" dedi, açık sözlülüğü karşısında sırıttım. "Aslında bir süredir görmediğim birini arıyordum."

"Kimi? Belki bulmana yardımcı olabilirim."

Kadının gülümseyişi silinir gibi oldu, tekrar huzursuzluğa kapıldı. "Herhalde olabilirsiniz. Kieran'ı arıyordum."

Şaşırarak kaşlarımı kaldırdım. "Kız kardeşiyle birlikte. Galiba şeydeler..." Kaşlarımı çatarak farklı kapıları ve odaları aklımdan geçirdim. "Buradaki beş yüz bin odanın birinde. Affedersin."

Kurt bir kahkaha attı. "Sorun değil." Etrafına, yüksek tavanlara ve tavan pencerelerine bakındı. "Buraya alışmak hayli zor olur."

"Gerçekten öyle." Merakım baskın geldi. "Tanıştığımızı sanmıyorum."

"Tanışmadık. Siz ve Cas –siz ve Kral– taç giydiğinizde Aegea'da ailemin yanındaydım" dedi, sözlerine dikkat kesilmiştim. Neredeyse Casteel'den ilk adıyla ya da lakabıyla bahsedecekti, Kieran'ı aradığına bakılırsa aslında bu şaşırtıcı değildi. Biriyle arkadaşsa kesin diğeriyle de arkadaştı. "Tanışsaydık eminim hatırlardınız."

Gerginliği genzime batıp şüphelerimi kışkırttı. "Bununla ne demek istedin?"

Kurt sırtını dikleştirdi. "Ben Gianna Davenwell."

Soluğum kesilir gibi oldu. Huzursuzluğu şimdi bir anlam kazanmıştı. Bakışlarımı tekrar yüzünde dolaştırarak yutkundum. Babasının Casteel'in evlenmesini istediği kişi elbette büyüleyici güzellikte olacak ve bir Craven'ı andırmayacaktı.

Tabii üstümde Spessa's End'den gelen güzel elbiselerden biri yoktu. Saçlarım örülüydü, tayt ve tunik giymiştim, üstelik Gianna'yı görmeden ve Casteel'in evlenebileceği kadının o olduğunu fark etmeden önce ametist rengi tuniğimin bana çok yakıştığını düşünüyordum.

Şimdi tacı takmadığıma pişman olmuştum.

"Büyük amcamın karıştığı ve organize ettiği şeyden ötürü çok üzgünüm" diye ekledi çabucak, endişesine şimdi korkunun acımtırak tadı karışmıştı. "Hiç haberimiz yoktu. Ailem öğrenince o kadar şaşırıp dehşete düştü ki..."

"Önemli değil" dedim, Gianna'nın içinden bir şaşkınlık dalgası geçti, kafamı son derece ağza alınmaz bir yerden çekip alırken benim de. "Sen ve ailen Alastir'in neler planladığını bilmiyorsanız özür dilemene de gerek yok." Dediğim doğruydu. İnsan biriyle akraba olduğu için suçlu sayılamazdı. "Kuzenine olanlar için çok

üzgünüm. Beckett'la tanışmıştım. Çok nazik biriydi, ölmek için de çok gençti."

Gianna titreyerek içini çekerken kederle doldu. "Evet, daha çok küçüktü." Yutkundu. "Sizi ve Kral'ı görmeye gelecektim ama önce Kieran'la konuşsam daha iyi olur diye düşündüm. Ne düşündüğünü..."

Benimle görüşmesi akıllıca olacaksa kısmı söylenmedi. Endişesini anlayabiliyordum. "İkimiz de Alastir'in ailesini suçlamıyoruz. Alastir'i ve onunla işbirliği yapanları sorumlu tutuyoruz."

Gianna başını salladı, gözü Arden'ın oturduğu ve muhafızların beklediği yere kaydı. Dile getirilmeyen şeyler aramızdaki sessizliği acı verecek denli rahatsız edici bir boyuta getirdi.

Casteel'in annesi olsa böyle yapardı diye düşünerek konuya balıklama dalmaya karar verdim. Kraliçe Ileana'nın bile böyle yapacağını biliyordum. "Casteel'in babasının ve Alastir'in evlenmenizi istediğini biliyorum."

Gianna'nın zaten iri olan gözleri iyice açılınca Arden hafifçe homurdandı. O zaman Gianna'nın küçükken Ileana'nın bana hediye ettiği porselen bebeklere benzediğini fark ettim. Yanakları kıpkırmızı oldu. "Ben... Tamam, dürüst olmak gerekirse, bunu bilmediğini umuyordum."

"Keşke bilmeseydim" dedim dudak bükerek, Gianna'nın dudakları tam bir oval şeklini aldı. "Çünkü çok güzelsin ve barat'a benzemiyorsun" diye devam ettim, Gianna'nın ağzı kapandı. "Ayrıca birkaç dakikalığına konuşsak da senden hoşlandım. Kayınpederimin oğlunun evlenmesini istediği kişiden hoşlanmamayı tercih ederdim. Ama yapacak bir şey yok."

Gianna gözlerini kırpıştırdı.

Şimdi hissettiğim şekerli şaşkınlık kesinlikle Hisa'dan geliyordu, belki de o kadar dürüst olmamalıydım diye düşündüm. Ama Arden ve muhafızlar daha da patavatsızca bir dürüstlüğün tadını çıkarmak üzereydiler. "Casteel dost olduğunuzu ama onunla evlenmeye gönüllü olmadığını söyledi. Bu doğru mu?"

Gianna cevap vermeden önce biraz düşündü. "Onunla evlenmekten gurur duymayacak çok az kişi olduğuna eminim" diye

başladı, göğsümün uğuldamaya başladığını hissettim. "Ve evet, onunla dostuz... ya da dosttuk. Uzun zamandır onu görmüyorum." Kaşlarını çattı. "Beni tanıyacağından bile emin değilim."

Bu mümkün değildi.

"Ama aramızda o türden bir şey yoktu" diye devam etti. "En azından bana öyle gelmiyordu ve o... eskiden Shea'yla nişanlıydı, bu da beni rahatsız ediyordu."

Titreşme hafifledi. "Demek bu ikincisi konusunda hemfikiriz."

Gianna'nın içine bir rahatlama yayılmaya başladı. "Kocana karşı bir şey hissetmiyorum" dedi. "Daha önce de hissetmiyordum, şimdi de hissetmiyorum."

"Güzel." Gözlerine bakarak gülümsedim. "Çünkü hissediyor olsaydın büyük ihtimalle seni lime lime edip aç bir barat sürüsüne atardım" dedim. "Şimdi, Kieran'ı bulmak ister misin? Galiba hangi odada olduğunu hatırladım."

* * *

Akşamın ilerleyen saatlerinde Kabul Salonu'nda oturuken, "Bugün Gianna'yla tanıştım" dedim.

Casteel'in içkisi boğazına kaçtı, Kieran Casteel'in yanındaki sandalyeye otururken güldüğünü gizlemeye çalışsa da başarılı olamadı.

"Çok güzel bir kadın" dedim kapıya bakarak. Bu akşam bize pek az kişi katılacaktı ama o anda kapıda sadece Hisa ve Delano duruyordu. "Bana bundan hiç bahsetmemiştin."

Casteel içkisini masaya bırakarak bana baktı. "Doğruysa bile unutmuşum."

Güldüğümü saklayarak şarabımdan bir yudum aldım. "Gerçekten çok güzel."

Casteel bana baktı. "Ne konuştunuz?"

"Alastir için özür diledi, ben de onun da ailesinin de özür dilemesine gerek olmadığını söyledim. Bir de Alastir'in ve babanın planından haberimin olduğunu söyledim."

"Hepsi bu değil."

Ters ters Kieran'a baktım. "Nereden biliyorsun?" diye sordum. Kieran ve kız kardeşini bulduktan sonra Gianna'yla konuştuklarımızdan hiç bahsedilmemişti. Sonradan da çok oyalanmamıştım, ayrıca Gianna'nın da söylediklerimi kimseye tekrarlayacağını sanmıyordum.

"Sence?" dedi Kieran. "Arden dediklerini hemen başkalarına yetiştiriyor."

Kaşlarımı çattım.

"Başka ne söyledin?" diye sordu Casteel.

Omuzlarımı kaldırdım. "Yani önemli bir şey söyledim sayılmaz. Sadece sana karşı ilgisi varsa..."

Casteel başını bana doğru eğdi. "Ne?"

Dudaklarımı büzdüm. "Onu lime lime edip baratlara yedireceğimi söylemiş olabilirim."

Casteel aval aval yüzüme baktı.

İçimi çektim. "Tamam, pek kibar davranmış olmayabilirim."

"Kahretsin" dedi Casteel sessizliği bozarak, gözleri sıcak bal rengini almıştı. "Keşke şimdi toplantı olmasaydı çünkü seni hemen şimdi şu masanın üstünde becermek istiyorum."

Gözlerim yuvalarından fırladı.

"*Tanrılar.*" Kieran arkasına yaslanıp bir elini yüzünden geçirdi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Casteel'in annesi içeri girerken, Valyn de yanındaydı.

Casteel gözlerini benden ayırırken yüzüm kıpkırmızı oldu. "Her şey gayet yolunda" dedi arkasına yaslanarak.

Kieran'a dönüp fısıldadım, "Çok sağ ol ya."

Kieran zoraki gülümsedi. "Önemli değil."

Kieran'a bir tane patlatmamak için kendimi zor tutarak kapıyı kapatmakta olan Hisa'ya baktım. Lord Sven ve Leydi Cambria da Emil, Delano ve Vonetta'yla birlikte bize katılmıştı. Ölümlü formundaki Lyra da gelmişti, Naill de yanındaydı. Son birkaç gün içinde hem Sven'in hem de Cambria'nın krallığın güvenliğini sağlamak konusunda katkı sağladığını ve Atlantia ordusunda görevli olduklarını öğrenmiştim. Toplantıya katılan başka Büyük yoktu.

Hisa diğer tarafında yerini alınca Kieran konuşmaya başladı. "Yarın Oak Ambler'a gitmek üzere yola çıkıyoruz. Küçük bir grup Kral ve Kraliçe'ye eşlik edecek. Sadece Delano ve ben."

Valyn derin derin iç geçirerek arkasına yaslandı. "Hiç de yeterli değil."

"Katıldığımı söylemek durumundayım" dedi Hisa. "Solis'e girecek, Kan Tacı'yla görüşeceksiniz. Hatırı sayılır bir orduyu hazır bulundurmamaları pek olası değil. Bir sorun çıkarsa dört kişiyle üstesinden gelmeniz zor."

"Doğru" dedi Casteel. "Ama bu gruplardan sadece biri."

Hisa bir kaşını kaldırdı. "Dinliyorum."

"Oraya atla gitmemizi bekliyorlar" dedi Kieran. "Sur'un doğu kapısından girmemiz bekleniyor ama biz onların düşündüğünü yapmak istemiyoruz."

"İşte bu noktada sen devreye giriyorsun" dedim. "Emil, Vonetta ve Lyra'yla birlikte sabah yola çıkıyorsun, yanınıza bir grup muhafız alarak doğu kapısına varıyorsunuz. Sur'un dışında kalacak olsalar bile bir kafile eşliğinde geleceğimizi tahmin etmeleri gerek."

Hisa başını salladı. "Peki ya siz?"

"Biz deniz yoluyla gideceğiz." Kieran, Sven'e baktı. "Sayende bir gemimiz var."

Sven gülümsedi. "Daha çok oğlum sayesinde, şu anda birkaç sandık şarabı gemiye yüklemekle meşgul... eh, aslında şişelerde şarap değil su ve at sidiği var." Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Kan Tacı'na şarabımızdan birkaç yüz şişe verecek değiliz."

Eloana bir eliyle ağzını kapadı ama gülümsemesini gizlemeye yetecek kadar hızlı davranmamıştı.

"Çoğunuzun bildiği gibi yakın limanlara girip çıkan gemileri izliyoruz" dedi Lord Sven. "Oak Ambler bize en yakın liman olduğundan şarap ve diğer malların şehre nadiren gönderildiğini biliyoruz. Nakliyat sorgulanmayacaktır."

"Denizden gelmemizi beklemezler." Casteel kadehini aldı. "Skotos Dağları'ndan gelen sis yüzünden. Ölümlülerin de vampirlerin de bildiği gibi dağlar denize doğru devam ediyor. Sis buna inanmalarına neden oluyor."

"Bunu doğrulayabilirim" dedim. "Biz de Stroud Denizi'nin Skotos'ta bittiğine inanıyorduk."

"Bu Kan Tacı'nın da buna inandığını göstermez" dedi Valyn. "Yıllardır tutsak aldıkları Atlantislilerden gerçeği öğrenmiş olabilirler."

"Doğru." Casteel başını salladı. "Ama Oak Ambler yoluna gözcüler yerleştireceklerinden de eminim. Karadan giden grubu göreceklerdir. Lyra ve Emil kılık değiştirerek yolculuk edecek. Vonetta kurt formunda olacak, Naill de Emil'in yanında."

"Yol ne kadar sürer? Karadan Oak Ambler'a gitmek dört gün sürer mi?" Leydi Cambria başını yana eğdi. "Denizden kaç gün sürer?"

"Gemilerimizle mi?" Sven sırıttı. "Solis'in sahip olduğu her gemiden daha çabuk giderler ama sisin içinden yavaş geçmeniz gerek. Yani aşağı yukarı aynı zamanda varırsınız."

Hisa anladığını gösteren bir yüz ifadesiyle hafifçe gülümsedi. "Skotos'u aşıp Çorak Topraklar'a girmemiz hemen hemen iki günü bulur. Siz gelmeden bizi görürler."

"Bu da dikkatlerini size verecekleri anlamına geliyor" dedi Kieran. "Emil ve Lyra, Vonetta ve Naill'le birlikte şehre girip Redrock Kalesi'ne gidecek."

"Umarım öyle olur" dedi Eloana oturduğu yerde huzursuzca kımıldanarak. "Yine de yakalanma riskiniz var."

"Risk daima var" dedi Casteel. "Ama bu yolla şansımız artmış olacak."

"Ya sonra?" diye sordu Valyn. "Kan Tacı'nın karşısına çıktıktan sonra işler planladığınız gibi gitmezse nasıl sıyrılmayı düşünüyorsunuz? Ya bu bir tuzaksa? Kuzeye gidip ordularla birlikte haber bekleyeceğim ama bu bir tuzaksa ne yapacaksınız?"

Aklıma Nyktos'un içimdeki güçten bahsederken kastettiği şey geldi. Başımı kaldırıp Casteel'e baktım.

"Ne düşünüyorsun Kraliçem?" diye sordu Casteel.

Dudaklarından dökülen kelime karnımın altında fena bir burulmaya neden oldu. Gözlerime dikilen ateşli gözleri ne yaptığının farkında olduğunu söylüyordu.

Casteel... iflah olmazdı.

Bir içki aldım. "Nyktos'un muhafızlarından yardım almayı başaramadım" dedim, Casteel'in itiraz etmeye hazırlandığını sezince hemen atıldım. "Ayrıca Nyktos'un ve ağabeyimin Dönenler hakkında söylediklerini de düşünürsek Solis'le savaşmak istemeyiz. Yani bu bir tuzaksa ya da Kan Tacı ültimatomumuzu dikkate almazsa tek bir çaremiz kalıyor."

Salona bir sessizlik çöktü, herkes ne demek istediğimi anlamıştı. "Ya bu engellemeye çalıştığınız şeyi tetiklerse?" diye sordu Lord Sven.

"Kral ve Kraliçe anlaşmayı kabul etse bile hayatta kalamaz" dedi Casteel biraz düşündükten sonra. "Eğer anlaşma yaparsak Ileana'nın da Jalara'nın da artık tehdit oluşturmayacağını garantilememiz gerek... geri kalan kraliyet üyelerinin ileri sürdüğümüz koşulları kabul ettiğinden emin olduktan sonra. Casteel parmağını dalgın dalgın kadehinin dibinde gezdirirken gözlerini bana çevirdi. "Ama söylemek istediğinin bu olduğunu sanmıyorum."

Başımı iki yana salladım. "Kabul etmezlerse bize kalan tek seçenek Dönenler'in kullanılamayacağından ya da icaplarına bakılacağından emin olmak. Bunu yapabilmemizin de tek bir yolu var." Eloana'nın gözlerine baktım. "Yılanın başını keseriz. Kan Tacı'nı tamamen yok ederiz, ben... bunu yapabilirim."

43. BÖLÜM

Kış güvertesinin korkuluklarına sıkıca tutunarak gözlerimi Stroud Denizi'nin çalkalanan çelik mavisi sularına dikmiştim. Gemi Atlantia kıyılarından ayrılıp sisin içinden sorunsuz geçerken hava kötü değildi. Geminin hafifçe sallanarak yol almasından büyük keyif almıştım.

Ama sisin içinden çıktığımızda göz alabildiğine uzanan derin mavi sularla baş başa kalmıştık. Deniz gökyüzüyle birleşmiş gibi görünüyordu. Gözlerimi kapatırsam belki faydası olur diye düşünmüştüm.

Hayır.

Çok daha kötüydü çünkü gözlerim açık olmayınca gerçekten ayakta sağlam bir şekilde durduğumu doğrulayamadığımdan düşüyormuş gibi hissediyordum.

Perry daha geçen gün ne demişti? Deniz tutmadan güvertede dolaşmaya hemen alışacağımı mı? Bana hiç de öyle gelmiyordu. Direklerin tepesinde halatlarla uğraşan tayfalar işlerini yaparken son derece rahat görünüyordu.

"Lütfen kusma" dedi Kieran.

Gözlerimi kısarak ona baktım. Casteel dümendeki Delano ve Perry'yle konuşmaya gider gitmez yanıma gelmişti. "Söz veremem."

Kieran kıkırdayarak yüzünü gökyüzüne, güneşin son ışıklarına doğru çevirdi. "Öyleyse lütfen korkuluklardan aşağı kus."

"Tam yüzüne kusacağım" dedim ters ters.

Kurt yine güldü. Korkuluğu daha da sıkarak başımı yeniden denize çevirdim. "Denize bakmayı bırakırsan daha iyi olur."

"Onu da denedim." Güçlükle yutkundum. "İşe yaramadı."

"Öyleyse kafanı dağıtacak bir şey bulmalısın" dedi Kieran.

"Neyse ki kafa dağıtma konusunda uzmanım" dedi Casteel arkamızdan yaklaşarak. Yanıma gelip ellerimi korkuluktan ayırdı. "Gel" dedi beni çekip götürerek, rüzgâr bol beyaz gömleğini dalgalandırıyor, saçlarını dağıtıyordu.

"İyi eğlenceler" diye seslendi Kieran arkamızdan.

Casteel'in yanında kaskatı yürürken, "Kapa çeneni" dedim sertçe.

Casteel beni kamaralara inen merdivenlere doğru götürürken Perry ve Delano bize el salladı. Alt güverteler loştu ve daha önce buraya bir şeyler yemeyi denemek için kısa bir süreliğine inmiştim ama bize verdikleri gösterişli kamara da yukarıdakiler kadar sallanıyordu.

Casteel kapıyı açtı, yavaş yavaş yürüyerek içeri girdim. Her şey yerine sabitlenmişti. Masa ve iki sandalye. Geniş ahşap çalışma masasının çıplak yüzeyi. Gardırop. Kamaranın ortasındaki geniş yatak. Ayaklı küvet. Boy aynası ve lavabo dolabı. Gaz lambaları bile sabitlenmişti. Casteel beni sıraya götürdü.

"Otur" dedi, tam çalışma masasının önündeki sandalyeye oturuyordum ki usulca cık cıkladı. Elimi bırakıp kalçalarımdan tutarak beni masanın üstüne çıkardı.

Casteel bir güç gösterisiyle kamaranın pencerelerinden birini açarken kalbim aptalca yerinden oynadı. Ne ufak tefek ne de narindim ama Casteel sık sık böyle hissetmeme neden oluyordu. Yanımızda getirdiğimiz torbalardan birini alıp sıranın yanına koyuşunu izledim.

"Az kalsın benim yerime oturuyordun." Dönüp sandalyeyi tam önüme yerleştirdi.

Masanın kenarını kavrayarak bir kaşımı kaldırdım, Casteel çizmeme vurarak bacağımı kaldırmamı işaret etti. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Kafanı dağıtıyorum." Çizmeyi çekip yere attı.

Diğer çizmemi, sonra da kalın çoraplarımı çıkarırken onu izledim. "Galiba ne yaptığını biliyorum ama o bile her an alabora olacakmışız gibi sallandığımızı bana unutturamaz."

Casteel bana bakarak kaşlarını kaldırdı. "Öncelikle kafanı dağıtmak konusundaki yeteneğime daha çok güvenmelisin" dedi, aklıma hemen Kan Ormanı'ndaki gece geldi. Kıpkırmızı oldum. "Ayrıca az sonra gerçekleşecek olanın teknenin alabora olmasıyla hiç ilgisi yok."

"Ne peki?" diye sordum Casteel avuçlarını bacaklarımdan yukarı kaydırırken.

"Dün akşam yapmak istediğim şeyi yapıp seni bu masanın üstünde becereceğim" dedi Casteel, karnımın alt tarafındaki kaslar birden gerildi.

"Ama bu çalışma masası."

"İşimizi görür." Pantolonumun belini tuttu. "Ama önce karnımı doyurmam gerek."

Soluğum kesildi. "Öyleyse yiyecek bir şeyler alıp gel."

"Aldım zaten."

Yüzüm yanmaya başladı.

Alev alev altın sarısı gözler gözlerime kenetlendi. "Kaldır poponu Kraliçem."

Kıkırdadım. "Ne ayıp bir cümle."

Casteel sırıtınca gamzesi ortaya çıktı. "Affedersin. Dur düzelteyim. Lütfen poponu kaldır Kraliçem."

Gemi sertçe sallanınca yerimde hopladım. Popom havaya kalkınca Casteel fırsatı kaçırmadı. Pantolonumu çekip çıkararak yerde duran çizmelerimin yanına bıraktı. Serin hava bacaklarımı sarıp iç gömleğimin eteğini havalandırdı.

"Masayı bırakman gerekecek." Parmaklarıyla uzun kollu gömleğin eteğini tuttu.

Tam parmaklarımı gevşetmiştim ki gemi bir kez daha sarsıldı ve midem altüst oldu. Tekrar masaya tutunmaya çalıştım ama Casteel daha hızlıydı, gömleği kafamdan çıkarıverdi. Kollarım serbest kalır kalmaz yine tutundum.

"Çok güzel" diye mırıldandı iç gömleğimin minik askılarıyla, sonra da korsemin dantelleriyle oynayarak. Marifetli parmakları şoke edici ve etkileyici bir rahatlıkla düğmeleri çözdü. Önüm

açılınca kamaranın penceresinden giren tuzlu gece havası tenimi yaladı. Başparmağını mememin pembe ucuna sürünce nefessiz kaldım. "Ama bunlar kadar güzel değil."

Kalbim deli gibi atıyordu, geminin sarsıntıları yüzünden miydi, yoksa Casteel'in şehvet dolu sözleri yüzünden mi bilmiyordum.

Askıları belime varıncaya dek kollarımdan aşağı indirdi. Sonra saç örgümü eline aldı. Örgünün ucundaki deri tokayı çıkarıp yavaş yavaş saçımı açmaya koyuldu.

"Sonra saçımı yeniden öreceksin" dedim.

"Hallederim." Saçlarımı omuzlarıma dağıttı, iç gömleğimi eteğinden tutup kalçalarıma doğru sıyırdı, şimdi kumaş belimde toplanmıştı. O nasırlı avuçlar bir kez daha bacaklarımdan aşağı kaydı. Bileklerimden tutup bacaklarımı ayırdı, ayaklarımı sandalyenin kolçaklarına yerleştirdi. Şimdiye dek kendimi hiç bu kadar çıplak hissetmemiştim.

Gözlerini üstümde gezdirirken bir parmağını altdudağına sürttü. "Daha iştah kabartıcı bir yemek görmedim. Canım hemen ana yemeğe geçmek istiyor." Bakışları bacaklarımın arasındaki karanlık bölgede dolaştı. "Ama güzel mezelere bayılırım."

Ah... tanrılar.

Casteel yüzüme baktı, dudaklarında gizemli bir gülümseme oynaşınca şehvet dolu heyecanı içime dolarak benimkine karıştı. "Neredeyse unutuyordum. Yemek yerken güzel bir sohbetten sonra gelen en iyi şey güzel bir kitap okumaktır."

Casteel eğilip çantaya uzanınca gözlerim kocaman açıldı. "Sakın bana..."

"Kımıldama." Casteel bana azarlar gibi baktı, donup kaldım. Fazlasıyla tanıdık olan deri ciltli kitabı çıkardı. Doğrularak kitabı açtı. "Bir sayfa seç Kraliçem."

Bana kitap mı okuyacaktı? "Ben... bilmem ki. 238."

"238, tamam." Sayfayı bulup kitabı bana çevirdi. "Okur musun lütfen?"

Aval aval yüzüne baktım.

"Hem yemeğimi yiyip hem kitap okumak zor olur" dedi gözleri ışıldayarak. "Yoksa yüksek sesle okumaya utanıyor musun?"

Utanıyordum ama meydan okur gibi konuşması beni kışkırtmıştı. Masaya tutunmayı bırakıp lanet olasıca kitabı elinden aldım. "Gerçekten okumamı istiyor musun?"

"*Sik* gibi kelimeleri söylerken seni dinlemeye ne kadar can attığımı bilemezsin." Ellerini dizlerime koydu.

Sayfayı çabucak gözden geçirip kelimeyi aradım, buldum da. Kahretsin. Casteel'i de kitabı da... dudakları bacağımın iç tarafındaki yara izine sürününce soluğum kesildi.

"Okumuyorsun ama." Pürüzlü tenimi öptü. "Yoksa kafan çoktan dağıldı mı?"

Aslında dağılmıştı ama kendimi ilk satıra odaklanmaya zorladım, zorlamaz olaydım. "*Kendini okşarken erkekliği kalın ve azametli görünüyordu, elinin verdiği hisden zevk alıyordu ama...*" dudakları tam merkezime dokununca irkildim.

"Okumaya devam et" dedi kelimeleri tenime karanlık ve sıcak bir ürperti yayarken.

Bakışlarım sayfaya döndü. "*Ama ben kendi kendini tatmin edişini izlerken ondan daha çok zevk alıyordum. Kendini okşamaya devam etti, sonunda...*" Sıcak, ıslak dili üstümde kayarken bütün vücudum titredi. "*Sonunda azametli... azametli sikinin başı ıslanıp parlamaya başladı.*"

Casteel boğuk bir ses çıkarınca ayak parmaklarım kıvrıldı. "Eminim devamı vardır." Dili tenimde dans ediyordu. "O azametli, parıldayan sikiyle ne yapıyormuş Poppy?"

Nabzım deli gibi atarken sayfayı taradım. "Sonra..." Casteel dilini batırınca soluğum kesilerek inledim. "Kendini okşamayı bırakıyor."

"Sonra?"

Kelimeler bir an anlamını yitirir gibi oldu. "Sonra kadına zevk vermeye başlıyor."

"Anlatma." Hafifçe ısırınca ağzımdan boğuk bir ses çıktı. "Oku."

"Çok... edepsizsin" dedim.

"Kadına nasıl zevk verdiğini de çok merak ediyorum. Belki bir şeyler öğrenirim."

Casteel yemeğine dönünce gülüşüm bir iniltiyle son buldu. "*O kocaman elleriyle kalçalarımdan tutup beni duvara yapıştırdıktan sonra*

içime girdi. Ses çıkarmamaya çalışıyordum ama..." Ağzını sinir tomarına kapatıp emmeye başlayınca bir çığlık attım.

Dişlerini hissedince içime bir zevk dalgası yayıldı. İçgüdüsel olarak bacaklarımı kapatmak istedim ama bir bileğimden tutup bana engel oldu. İçimdeki gerilim iyice artıp kıvrılarak zonklamaya başladı...

Ağzını çekti. "Okumaya devam et Poppy."

Soluk soluğa kalmıştım ve okuyabileceğimden emin değildim ama kaldığım yeri bulmayı başardım. *"Ama kimse... savaş arifesindeki bir asker kadar tutkuyla sikemezdi."*

Casteel'in kahkahası şehvet dolu ve karanlıktı. "Devam et." Dilini nabız gibi atan çıkıntıya sürdü. "Ben de mezemin tadını çıkarmaya devam edeyim."

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım. *"Beni... sert ve deli gibi beceriyordu, yarın bunun izlerini taşıyacağımı biliyordum ama..."* Casteel parmağını içime sokunca popomu yukarı kaldırdım. Ağırdan almıyordu. Buna gerek de yoktu. Herhalde ben de Bayan Willa kadar kendimden geçmiştim. *"Bu izleri hoş bir anının hatırası olarak taşıyacaktım. Kalçalarının bana nasıl çarptığını, sikinin içimi nasıl doldurduğunu düşünecek..."* Ben ahlaksız günlüğü okurken Casteel parmakları ve ağzıyla mezesinin tadını çıkarıyordu ve artık ne okuduğumun farkında değildim. Kelimeler seçilmez oldu, günlük elimden kayıp kapanarak masanın üstüne düşünce ağzının ve elinin altında utanmazca kıvranmaya başladım. Sonra aklımı başımdan alan sert dalgalar halinde boşaldım.

Casteel tepemde dikilerek pantolonunu çıkarırken hâlâ titriyordum. Siki... kitapta bahsedilen kadar sertti, onun kadar azametliydi ve... bir sıvı damlacığıyla parlıyordu.

"Poppy?" diye soluyarak dudaklarını çeneme sürtüp boynuma indi.

"Cas?"

Çıkardığı sesi duyunca az kalsın bir kez daha boşalacaktım. "Bir şeyi bilmeni istiyorum." Ağzını deli gibi atan kalbimin üstünde gezdirdikten sonra beni sırtüstü yatırdı. Kalçalarımdan tutup

beni masanın ucuna çekti. Ayaklarım sandalyenin kolçaklarından kaydı. Bacaklarımı beline doladım, dudakları boğazımdan göğsüme, sızlayan meme uçlarımdan birine kaydı. "Kendimi hâlâ kontrol edebiliyorum."

Dişleri tenime geçtiği an içime girdi. Göğsüme saplanan çifte acının şiddetiyle bir an dondum, sonra ağzının derin, afallatıcı baskısıyla kasıldım. Kanımı emerken beni tıpkı yapmak istediğini söylediği gibi sikiyordu. Vücudum tutuşup kontrol edilemez bir yangına dönüştü. Kanımı emerken üstümde gidip geliyordu, başını sızlayan mememden kaldırıp bileğini ısırdı, teninden akan kıpkırmızı sıvıyı görünce bakışlarımı kaçırmadım.

"Belki ihtiyacın vardır" dedi hırıltılı bir sesle, dudakları kanımdan ve kendi kanından, kıpkırmızıydı.

Hiç düşünmedim. Doğrulup ağzımı yaraya kapatmamın neden çok doğal bir şeymiş gibi geldiğini, bunun neyin işareti olabileceğini belki sonra düşünürdüm ama o anda bir şey düşünecek halde değildim.

Kanını emerken önce karda turunçgil, sonra Casteel'in nefis, karanlık tadını aldım. Yoğun ve sıcak kanı içime dolarken ağzım, sonra da boğazım sızlamaya başladı. Kafamda çam ağaçlarının ve karla yüklü dalların görüntüsü belirdi, tenimde karın soğuğunu hissettim. Casteel'in bizi ormanda hayal ettiğini anladım. Kendimi bu anıya, Casteel'in tadına ve kanındaki güce bıraktım. Nasıl olduğunu anlamadan kendimizi yatakta bulduk, Casteel'in dudakları dudaklarıma kapanmıştı ve içim birbirine karışan tadımızla doluydu. Casteel yavaş yavaş, dikkatle hareket ediyordu ve... bu seferki o masanın üstünde yaptığımızdan farklıydı. Şu anda ona bağlandığımı hissediyordum. Seksten fazlası vardı, birbirinin tadını çıkaran iki bedenden fazlası. Bu bizdik, birbirimizi yaşıyor, birbirimizi seviyorduk.

* * *

Gemi Stroud Denizi'nin sularında hafifçe sallanarak yol alırken uzandığımız yerde kamaranın küçük penceresinden giren esintiy-

le serinliyorduk. Casteel göğsünü sırtıma dayamış kolumda dalgın dalgın daireler çiziyordu, ben de diğer eliyle oynuyordum. Casteel bir ara giysilerini çıkarıp atmış, yumuşak tüylü battaniye de ayak ucumuzda toplanmıştı. Bir zamanlar bu kadar çıplak olmak düşüncesi beni korkuturdu ama Casteel'le öyle hissetmiyordum. Hem de hiç.

"Bana layıksın" dedim sırf bunu bilmesini istediğim için. Elini kaldırıp parmaklarının üstüne bir öpücük kondurdum.

Casteel dudaklarını omzuma bastırdı. "Nezaketen böyle diyorsun."

"Ben ciddiyim" dedim. Eliyle kolumda daireler çizmeyi bıraktı, sessizliğe gömüldü. Omzumun üstünden ona baktım. İçinden birkaç duygu geçiyordu. Bana olan hislerinin tatlı ve baharatlı tadının yanında acının keskin burukluğunu alınca soluğum kesildi. "Ne oldu?" Sırtüstü dönüp gözlerine baktım. "Sorun ne?"

"Bir şey yok." Güçlükle yutkundu.

"Sakın." Dirseklerimin üstünde doğruldum, şimdi yüz yüzeydik. "Sakın bana bir şey yok deme. Bir şey olduğunu hissedebiliyorum."

Kirpikleri aşağı inerek gözlerini gizledi ama oradaki karanlık gölgeleri görebiliyordum. Hayaletleri. "İnsan senin yanında en derin duygularını saklayamıyor."

"Biliyorum. Üzgün olduğumu söylemek isterdim."

"Peki değil misin?" Dudaklarının bir tarafı hafifçe yukarı kalktı.

"Hem evet hem hayır. İstenmediğini bildiğim zaman başkalarının duygularını okumak hoşuma gitmiyor." Konuşurken dudaklarımız birbirine değecek kadar yakındı. "Anlat bana Cas."

"Cas." Casteel ürperdi, sonra kirpikleri yukarı kalktı. "Bana böyle demeni neden seviyorum biliyor musun?" Parmaklarının ucuyla yanağıma dokunurken yeniden yutkundu. Bir müddet konuşmadı. "Yükselmişler'in elindeyken bazen adımı unutmaktan korkardım, kim olduğumu unutmaktan. Aslında unuttum da... aç kaldığımda. Kullanıldığımda. Bir şeydim. İnsan değildim. Hayvan bile değildim. Sadece bir şey'dim."

Kalbim acıyla burkuldu, dudağımın iç kısmını ısırdım. Hiçbir şey söylemedim. Ne kımıldamaya ne de derin nefes almaya cesaret edebildim. Konuşmasına engel olacak hiçbir şey yapmak istemiyordum.

"Serbest kaldıktan sonra bile bazen böyle hissediyordum. Adı da iradesi de olmayan bir şey'den fazlası değilmişim gibi" dedi boğuk bir sesle. "Bu his... sinsice içime sokulurdu ve kendime öyle olmadığımı hatırlatmak zorunda kalırdım. Bazen işe yaramazdı, beni o ruh halinden hep Kieran ve Netta ya da Delano –Naill, hatta Emil– çıkarırdı. Ya da annem ve babam. Ne olduğunu bilmezlerdi bile. Hiçbiri bilmezdi, belki Kieran hariç." Parmakları kolumdan aşağıya, kalçasındaki Kraliyet Arması damgasının hemen üstünde duran elime kaydı. "Biri bana 'Cas' deyince ya da annem 'Hawke' diye seslenince bir şey'den ibaret olmadığımı hatırlardım."

Duyduğum acıdan ve öfkeden gözlerim yaşlarla dolmuştu. Ona sarılmak istiyordum. Gemiden atlayıp kıyıya yüzmek, Kral ve Kraliçe'yi bulup öldürmek istiyordum. Ama hiç kımıldamadım.

"Bir insan olduğumu hatırlardım" diye fısıldadı Casteel. "Kafese tıkılmış o şey olmadığımı, etrafında olup bitenleri kontrol edemeyen, hatta bana yapılanlara ya da bedenimin kullanılmasına bile engel olamayan bir yaratık olmadığımı hatırlardım. Birinin 'Cas' dediğini duyunca o cehennemden çıkardım." Parmaklarını kolumdan yukarı kaydırıp yanağımı avucunun içine aldı. "Bana Cas dediğin zaman gerçek olduğumu hatırlıyorum."

"Cas" diye fısıldadım ağlamamak için gözlerimi kırpıştırarak.

"Sakın" dedi yumuşak bir sesle. "Sakın ağlama."

"Affedersin. Ben sadece istiyorum ki..." Tanrılar, onun için istediğim o kadar çok şey vardı ki. Bunları hiç yaşamamış olmasını isterdim ama geçmişi değiştiremezdim. "Daima Cas olduğunu bilmeni istiyorum. Hiçbir zaman öyle bir şey olmadın, şimdi de değilsin." Doğrulup onu sırtüstü yatırdım. Gaz lambasının yumuşak ışığı çarpıcı yüz hatlarını aydınlatıyordu. "Sen Casteel Hawkethrone Da'Neer'sın. Bir oğul. Bir kardeş. Bir dost. Bir koca." Üstüne eğildim, bakışları memelerime kayarken göz renginin koyulaştığını fark etmemek mümkün değildi. Yanağını tutarak tekrar gözlerime

bakmasını sağladım. "Sen bir Kralsın. *Benim* Kralım. Daima benim her şeyim olacaksın, asla öyle bir şey olmayacaksın."

Casteel birden beni yatağa devirerek sıcak bedeniyle üstüme abandı. "Seni seviyorum."

Ben de ona olan sevgimi gösterdim, sözlerimle, dudaklarımla, ellerimle, sonra bedenimle, tekrar tekrar, o kehribar rengi güzel gözlerde hiçbir gölge kalmayana dek.

* * *

Oak Ambler'a olan yolculuğumuz boyunca geminin sürekli sallandığını zihnimden uzaklaştırmak için tekrar tekrar ve adamakıllı kafam dağıtıldı ama deniz yerini karaya bıraktığında, Redrock Kalesi'nin yanık kırmızı taşları şehrin ve Sur'un hemen önündeki köyün üstünde yükseldiğinde hâlâ deniz yolculuğuna alışamamıştım. Casteel'le birlikte kamaraya dönerken sabah güneşi üstümüzde parlıyordu. Gündüz vakti dolaşmamız daha güvenli olurdu. İki gün erken gelmiştik, bu da Vonetta ve grubun da aynı anda ya da biraz daha erken varması gerektiği anlamına geliyordu.

Amacımız kalabalığa karışıp dikkat çekmemekti. Yara izlerim bunu zorlaştırabilirdi ama neyse ki burası daha soğuk olduğu için başlıklı pelerinle dolaşmak dikkat çekmezdi. Üstümde Casteel'in benim için bulduğu dizleri aşınmış eski bir pantolon vardı. Saion's Cove'dan aldığım giysiler Yükselmişler'den ya da zengin sınıfından olmayan biri için fazla kaliteli kaçardı.

Hem Solis zenginleri sokakta yürümezdi. Bir blok öteye bile arabayla giderlerdi. Üstümde geniş kolları bileklere oturan beyaz renkte sade bir gömlek vardı. Beyaz gömleğin beni etkilememesi tuhaftı, üstüne kolsuz korsajı giyip belini ve ön tarafı dantelli göğüs kısmını Solis'teki işçi sınıfından kadınların âdet edindiği gibi iyice sıkarken gömleğin varlığını bile unutmuş gibiydim. Göğüs kayışını takarken başımı kaldırınca Casteel'in bana baktığını gördüm.

Casteel her zamanki gibi giyinmişti, siyah pantolonu ve uzun kollu tuniğinin içinde çarpıcı görünüyordu. Erkekler için dikkat çekmemek daha kolaydı. "Ne?"

Bakışları üstümde gezinirken göğsümü saran korsajın kıvrımlarında bir müddet oyalandı. "Kıyafetine bayıldım" dedi. "Hem de çok."

Yanaklarımın kızardığını hissederek bir hançer alıp göğsümdeki kayışa taktım, sonra kurt hançerini bacağımdaki kınına soktum.

"Kıyafetine gerçekten bayıldım." Bana doğru yürümeye başladı.

"Sen kafayı yemişsin."

"Birazcık." Saç örgümü omzumun üstünden geriye attı. Başını eğip beni öptükten sonra korsajın fiyonklarını düzeltti. "Daha sonra bunları çözmek için sabırsızlanıyorum."

Karnımın alt kısmı çekilir gibi olurken gülümsedim. Kalbim bir an tekleyince gülümseyişim siliniverdi. *Sonranın garantisi yok* diye fısıldadı sinir bozucu bir ses, bu ses benimki olmayan bir vücuda sahip olsaydı yumruğu indirirdim.

Sonrası olacaktı.

Bunun için her şeyi yapacaktık.

Casteel kılıçlarını beline takmıştı ki kapı çalındı.

Perry elinde bir başlıkla içeri girdi. "Limana yanaşmak üzereyiz."

"Mükemmel" dedi Casteel kaslarım gerilirken. "Sandıkları indirir indirmez Atlantia'ya dönmenizi istiyorum."

"Yakınlarda bekleyebilirim" dedi Perry. "İşaret verdiğin anda gelir, hepinizi Atlantia'ya geri götürürüm."

"Bu çok riskli olur" dedim. "Zaten şimdiden pek çok kişinin hayatını riske atmış durumdayız."

Casteel bilmiş bilmiş gülümsedi. "O da var ama Poppy gemide dört gün daha geçirmek istemiyor da olabilir."

Hiçbir şey söylemeden ters ters baktım. Ne var ki haklıydı.

Perry bana bakıp sırıttı. "Bazı insanların gemi yolculuğuna alışması daha uzun sürer."

"Bence bazı insanlar gemi yolculuğu için yaratılmamış" dedim. "Bazı insanlar dediğim ben oluyorum."

Perry kıkırdadı. Yukarıdan biri seslendi. Perry tekrar bize baktı. "Sizden bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Elbette" dedi Casteel pelerini bana atarak.

Perry parmaklarını başlığının kenarında gezdirdi. "Benim için Delano'ya dikkat edin" dedi, pelerinin göğsündeki düğmeleri ilik-

lemeye başlamışken başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Bazen fazla cesur davranıyor."

"Delano sana sağ salim dönecek" dedi Casteel pelerinine sarınırken, ben de başımı sallayarak onayladım.

"Teşekkür ederim." Perry şöyle bir gülümsedi. "O zaman Atlantia'da görüşürüz."

Perry gidince Casteel'e döndüm. "Perry ve Delano birlikteler mi?"

"Evet." Casteel yanıma gelip saç örgümü pelerinimin altına soktuktan sonra kafama bir başlık geçirdi. "Birkaç yıldır bir küsüp bir barışıyorlar."

Sırıtarak dümende konuşup gülüşmelerini düşündüm. "Çok tatlılar."

"Sensin tatlı." Casteel şapkamın siperliğini çekiştirdikten sonra pelerinin başlığını şapkanın üstüne geçirdi. "Gerçi yüzünü görebilmeyi tercih ederdim ya." Sonra kendi şapkasını taktı, şapkanın yüzünün alt kısmında oluşturduğu gölgeler nedense onu daha da gizemli göstermişti. Pelerinin başlığını da kafasına geçirince, "Başaracağız" dedi.

Kalbim hızlandı. "Biliyorum. Başaracağız."

"Öyleyse hazır mısın?"

Sadece gemiden inmeyi kastetmediğini biliyordum. "Ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

Casteel başını salladı, eşyalarımızı bırakarak kamaradan çıktık. Perry ve mürettebatı yanımızda getirdiklerimizi, o lanet günlük de dahil, Atlantia'ya geri götürecekti. Hisa'yla birlikte gelen grup fazladan malzeme taşıyordu.

Merdivenden çıkıp sandıkların yanında beklemekte olan Kieran ve Delano'nun yanına gittik. Onlar da mürettebat da bizim gibi giyinmişti, pelerinler ve şapkalar yüzlerini gizliyordu. Omzumun üstünden geminin güvertesinden iskeleye uzanan rampalara baktım. Şapkasını iyice yüzüne indirmiş olan Perry siyahlar giymiş biriyle konuşuyordu. Bunlar Sur'dan gelen muhafızlardı. Arkalarındaki iskeleye bir kaos hâkimdi. Adamlar gemilerle tuğladan yapılmış ambarlar ve arabalar arasında koşturuyordu. İşportacılar

yiyecek ve çeşitli ürünler satıyorlardı. Başımı kaldırıp Sur'un kiraç-taşı ve çelikten inşa edilmiş koyu gri duvarlarına baktım. Muhafızlar duvarda devriye geziyor, mazgallı siperlerde nöbet tutuyordu, yırtıcı kuşlar gibi yuvalarına tünemişlerdi. Hiç siyah harmani görmüyordum ama... çok sayıda muhafız vardı. Normal bir günde Oak Ambler'da göremeyeceğiniz kadar fazla.

Ama bugün sıradan bir gün değildi.

Kan Tacı şu duvarların içindeydi.

44. BÖLÜM

"Hadi bakalım tembel herifler" diye bağırdı Perry, bir kaşımı kaldırarak ellerini birbirine vurarak güvertede yürüyüşünü izledim. "Kımıldayın."

"Bu işten fazla hoşlandı" diye mırıldandı Delano, gülmemek için kendimi zor tuttum.

Casteel'le birlikte bir sandığı kaldırıp iskeleye doğru götürmeye başladık. Tahta rampa ayaklarımızın altında sallanınca aşağıda çalkalanan bulanık sulara bakıp hafif bir çığlık kopardım.

"Sakin ol" diye mırıldandı Casteel.

Başımı salladım, Perry bizi bir arabaya doğru götürdü. Kieran ve Delano hemen arkamızdan geliyordu. Muhafızların yanından geçerken kalbim deli gibi atmaya başladı ama bize aldırdıkları yoktu, tüm dikkatlerini hâlâ gemide olan adamlara laf atmakta olan ağır makyajlı birkaç kadına vermişlerdi.

Tanrılara şükürler olsun ki bazı adamlar yakınlarında güzel bir yüz varsa başka şeye odaklanamıyordu.

"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" dedi arabanın yanından dolaşan bir adam, sarkık yüzü iyice asılmıştı. "Bu araba..."

"Sessiz ol." Casteel adama döndü, bu tek kelimenin gücü ve akıcılığı soluğumu kesmişti.

Adam susarak Casteel'in gözlerine baktı. Zorlama'nın görünmez ipleriyle asılı kalırken bedeni kaskatı oldu. Casteel'i zorlama kullanırken görmek çok nadir olduğundan gözlerimi dikmiş izliyordum.

"Bu sandıklar arabana yüklenirken tek kelime etmeyeceksin. Ses dahi çıkarmayacaksın" dedi Casteel yumuşacık bir sesle. "San-

dıklar yüklendikten sonra onları gittiğin yere götüreceksin. Anladın mı?"

Adam gözlerini yavaşça kırparak başını salladı, sonra mürettebatın geri kalanı sandıklarla etrafımızı sararken hiç kımıldamadan bekledi. Gözlerimi adamın ifadesiz yüzünden alamıyordum.

"Gidin hadi" diye fısıldadı Perry başını bize uzatarak. Delano ve Kieran'ın arabaya yerleştirdiği sandığın içinde şişeler şangırdıyordu. "Tanrılar yardımcınız olsun."

"Tanrılar asıl sizin yardımcınız olsun" dedi Casteel, Perry'nin yanından dolaşarak.

Yanımdan geçerken omzumu dürttü. Perry'ye bir göz attım. "Dikkatli ol."

"Tamam Kraliçem."

Dönüp Casteel'e yetiştim, hemen Sur'un kapısından girip çıkmakta olan pelerinli ve ceketli işçilerin arasına karıştık. Gözlerimle kalabalığı tararken Delano ve Kieran geliyor mu diye dönüp arkama bakmaktan kaçındım. Nasılsa bizi bulurlardı. Önüme bakmaya devam ettim.

Yaklaştıkça... koku ağırlaşıyordu. Ter ve yağ kokusu bayat balık kokusuna karışıyordu. Sur'un dibindeki güneş görmeyen üst üste binmiş küçük evlerde yaşamak zorunda kalanlar yüzünden kokunun daha da artacağını biliyordum. Dikkatimi çeken sadece mide bulandırıcı koku değildi. Sur'un durumu da gözümden kaçmamıştı. Devasa, kalın duvarların her yerinde küçük çatlaklar vardı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ve bu tür bir zarara neyin yol açmış olabileceğini anlayamıyordum.

"Sur'a baksana" diye fısıldadım, Casteel başını hafifçe yukarı kaldırdı.

Şehre giren işçi kalabalığıyla birlikte kapıdan geçerken Casteel hiçbir şey söylemedi. Bizi atların ve ölümlülerin geride bıraktığı pisliklerden geçilmeyen, tezgâhlarla dolu çarşının dar sokaklarına doğru götürdü. Arkamda birilerinin varlığını hissedince Kieran ve Delano'nun bizi bulduğunu anladım.

Yanımızdan bir at arabası geçiyordu, sırtını kamburlaştırarak oturan arabacı elinde bir gazete yığınıyla kaldırımdan yola fırlayan

küçük çocuğu fark etmedi. Çocuğun kıpkırmızı yanakları is içinde, parlak sarı saçları ise darmadağındı, birden yola fırlayıverdi...

Casteel hemen elini uzatıp çocuğu ensesinden yakaladığı gibi geri çekti.

"Hey, bırakın beni bayım!" diye bağırdı oğlan tüm gücüyle gazetelere sarılarak. "Daha işim..." Atların güçlü toynaklarıyla araba tekerleri yüzünün birkaç santim uzağından geçince sustu. "Kahretsin" diye fısıldadı.

"Önemli değil" dedi Casteel çocuğu kaldırıma bırakarak.

Çocuk faltaşı gibi açılmış gözlerle bize döndü. "Teşekkür ederim bayım! Az kalsın annemin yaptığı ekmekler gibi yamyassı olacaktım." Kocaman gözlerini sokağa çevirdi.

"Annesinin ekmekleri gibi yamyassı mı?" diye fısıldadı Delano arkamdan, gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Bana teşekkür etmek istiyorsan Sur'un başına ne geldiğini söyleyebilirsin" dedi Casteel elini pelerininin içine sokarak. "Bu çatlaklara neyin sebep olduğunu."

Çocuk kaşlarını çatarak Casteel'in gölgeler içindeki yüzüne baktı. "Yer yüzünden bayım. Burası çok sallandı, balık tezgâhındaki Telly'nin dediğine göre başkente kadar her yer sallanmış. Annem bunu tanrıların yaptığını söyledi. Kızdıkları için yapmışlar."

Böyle bir sarsıntıya neyin yol açtığını bilmiyordum ama tanrılar olmadığına emindim.

"Ne zaman oldu bu?" diye sordu Casteel.

"Bilmem. Bir ay falan olmuştur." Çocuk yerinde kımıldandı. "Her yerin sallandığını nasıl bilmezsiniz?"

"Galiba ben uyurken olmuş" dedi Casteel, gözlerimi devirdim.

Çocuk inanmamış gibi gözlerini Casteel'in yüzüne dikti ama Casteel elini pelerinden çıkarıp gazetelerin üstüne birkaç bozukluk bırakınca gözlerindeki şüphe yerini hemen hayrete bıraktı. Küçük gözleri kocaman açılmıştı.

"Bir dahaki sefere karşıya geçmeden önce iki tarafa da bakmayı umutma" dedi Casteel çocuğun yanından dolaşarak.

"Teşekkür ederim!" diye bağırdı çocuk, sonra da fırlayıp gitti.

"Haberin olsun" dedi Kieran az sonra, "iki tarafa da bakmadı."

"Elbette bakmadı" dedi Casteel, yürürken sokakla benim arasında kalmaya dikkat ediyordu.

"Sence sarsıntıya yol açan neydi?" diye sordum, şimdi çöplerle dolu bir ara sokaktan şehrin içlerine doğru yürüyorduk. Nefes almamaya çalışıyordum.

"Gerçekten bilmiyorum." Casteel bana baktı. "Hiç buradan Carsodonia'ya kadar uzanan bir deprem duymadım."

"Eh, tanrılar uyanıp bu sokağın kokusunu aldıysa" dedi Kieran, "yeri sarsmalarına şaşmamak gerek."

"Her yer böyle değil" dedim. "Burada yaşayan insanların elindekiyle yetinmekten başka çaresi yok."

"Biliyoruz" dedi Casteel usulca, peşinden bir başka kalabalık, pis sokağa girdik.

Kalabalık sokaklardan ve mahallelerden hızlı hızlı yürüyerek işportacıların, günlük işlerini koşturanların, yırtık pırtık giysileri içinde rengi çekilmiş hayalet gibi yüzleriyle amaçsızca gezinenlerin arasından geçtik. Bu sonuncular Craven'lara o kadar benziyordu ki midem bulandı. Sonra belki de uyuyanların canını almak için genellikle gece vakti gelen ölümcül bir hastalığın pençesinde olmalarından korktum.

Artık bu hastalığa Yükselmişler'in kan açlığının neden olduğunu biliyordum.

Bu zavallı insanlara bakakalan sadece ben değildim. Kieran ve Delano'nun da dikkatini çekmişlerdi. Zaten boğucu olan sokaklar kurtların endişe ve şüphesiyle bulutlanmıştı.

Şehrin iç kesimlerine vardığımızda Casteel ve ben şapkalarımızı çıkarmıştık ama başımız hâlâ pelerinle örtülüydü, Delano ve Kieran ise pelerinlerini ihtiyacı olan alsın diye geride bırakmışlardı. Siyah giysileri ve kan taşından kısa kılıçlarıyla Solis Krallığı'nın herhangi bir şehrinde görülebilecek sıradan muhafızlara benziyorlardı.

Sur'un çevresiyle Redrock Kalesi'nin eteğindeki bölge arasındaki fark çarpıcıydı. Evler birbirinden uzağa inşa edildiği için burası havadardı ve dar ara sokaklar yerini dönemeçli avlulara ve bah-

çelere bırakmıştı. Restoranlarda ve evlerde gazyağı değil elektrik kullanılıyor, çöpün pisliğin bulunmadığı düzgün sokaklarda yük arabalarından ziyade binek arabalarına rastlanıyordu. Hava daha temiz, kaldırımlar ve çimenlikler bakımlıydı. Korunmaya ihtiyacı olmayanları korunma ihtiyacı olanlardan korumak için devriye gezen muhafızların dikkatini çekmemek için yavaşlamak zorunda kaldık. Kürklü pelerinleri ve mücevherlerle işlenmiş elbiseleri içinde dükkânlara giren, arabalara binen çiftlerin yanından geçerken omuzlarım aşağı düşünce Casteel kolunu belime doladı. Dışarıdan bakan biri herhalde gür eğreltiotlarının ve geçitlerin altında yürüyüş yaparken Casteel'in beni ısıtmaya çalıştığını sanırdı.

İki yanında ağaçlar uzanan geniş yoldan karşıya geçip Redrock Kalesi'ni çevreleyen ikinci duvarın dibindeki ormanlık parka girerken kale uzaktan güneşin altında kuruyup pıhtılaşmış kanı andırıyordu. Ormanın kuytuluğuna girince Casteel ve Kieran bizi ağaçlardan ve yaban çileği çalılarından oluşan bir labirentten geçirdi. Yarım saat sonra Redrock'ın dış duvarları önümüzde belirmişti.

"Duvardan mı tırmanacağız?" diye sordum.

Casteel kıkırdadı. "Buna gerek kalmayacak Kraliçem. İçeri yürüyerek girecek ve yeraltındaki eski geçitlerden birine dalacağız."

Önce Casteel'e, sonra Kieran'a bakarken Teerman Kalesi'nin iç duvarlarını ve pelesenk ağaçlarının yakınındaki bölümü düşündüm. Başımı tekrar Casteel'e çevirdim. "Cidden burada da duvarın bir bölümünün yıkık olduğunu mu söylüyorsun?"

Casteel sırıtarak pelerinimin yakasını çekiştirdikten sonra yanımdan geçip yere sarkmış dallara doğru yürüdü. "Yükselmişler pahalı elbiselere ve parlak taşlara abartılı paralar harcamalarıyla bilinirler. Ama başka neleri meşhurdur biliyor musun?" Dallardan birini kaldırdı, geride kalan incecik çıplak dalların arasından duvardaki dar bir açıklığın dibinde gri bir kaya yığını göründü. "O paranın tek kuruşunu şehirlerinin, hatta kalelerinin en temel bakım ihtiyaçları için harcamak istememeleriyle."

"Tanrılar" diye mırıldandım başımı iki yana sallayarak.

Casteel göz kırptı.

"Gerçekten rezalet." Delano yüzüne düşen birkaç açık renk saç tutamını geriye attı. Dudaklarının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Ama bizim canımıza minnet."

Casteel önden gitti, dalları kaldırarak altlarından geçtikten sonra benim de geçmem için onları yukarıda tuttu. Duvardaki yarıktan geçip karanlık bahçeye girerken burnuma gelen küf kokusu bana Iliseeum'daki tünelleri hatırlattı. Kendimi yaptığımız planı düşünmeye zorladım. Casteel ve Kieran'ın dediğine göre yeraltındaki geçitlerden avlulara ulaşılabiliyordu. Oraya varınca ne büyüklükte bir güçle uğraştığımız hakkında bir fikir edinebilecektik.

Peki sonra? Elimizi kolumuzu sallaya sallaya Redrock Kalesi'nin kalbine, büyük salona girip erken geldiğimizi ilan edecektik. Onları hazırlıksız yakalayacaktık, burunlarının dibine kadar sokulabilmiş olmamız kesin muhafızların ve Kan Tacı'nın kafasını karıştıracaktı. Hazırlıksız yakalanmak da çoğu zaman ölümcül bir zafiyet demekti.

"Dikkatli ol." Casteel karanlıkta elimi buldu. "Yer kaygan."

"Yükselmişler burayı ne için yapmış?" diye sordum bulduğumuz yerin ne olduğunu anlamaya çalışarak.

"Burası Yükselmişler'den önce de vardı" dedi Casteel hiçliğin içinde bir gölge gibi ilerleyerek. Durup bir kapıya omzuyla vurunca kapı hafifçe gıcırdayarak açıldı. Kapının arkasında meşaleyle aydınlatılmış toprak bir tünel vardı. "Orman doğruca kayalıklara giden bir yola açılıyor. Herhalde yol bir zamanlar kaçakçılık için falan kullanılıyormuş."

"Bir zamanlar burada kalan Yükselmişler burayı kesin farklı türden bir kaçakçılık için kullanmıştır" dedi Kieran arkamdan.

İnsan kaçakçılığı.

Bu yolu ölümlüleri kimse görmeden kaleye getirip götürmek için kullanıyor olabilirlerdi.

Bir geçidin nemli taş duvarları arasından ilerlerken ürperdim, elim kurt hançerinin sapındaydı. Birkaç basamağın olduğu bir yere geldik, geçit burada ikiye ayrılıyordu. Casteel sağa yöneldi.

"Danışmanınız olarak" diye konuşmaya başladı Kieran alçak sesle, şimdi birtakım odaların önünden geçiyorduk, bazılarının

eski ahşap kapıları parmaklıklarla kapatılmıştı, bazılarının kapıları ise açık duruyor, içerideki raflara dizili tozlu şarap şişeleri görünüyordu, daha doğrusu ben içlerinde şarap olduğunu düşünmek istiyordum. "İkinizin kalacağı tüm meskenlerdeki tünellerin girişine muhafızların yerleştirilmesini resmi olarak önermek isterim."

Casteel hafifçe güldü. "Bence bu mükemmel bir öneri."

Delano'nun dikkat kesildiğini fark ettim. "Ne oldu?"

Önünden geçtiğimiz odaları tararken açık renk gözleri keskin ve tetikteydi. "Geldiğimizi biliyorlar. İnsan tedbirli davranıp şu tünellere nöbetçi diker, ne de olsa geçmişte kaleye sızıntı olmuş."

"Evet ama içeri buradan girdiğimizi bilmiyorlardı ki" dedi Kieran.

Delano haklıydı ama bildiğim kadarıyla Kan Tacı başkentten pek ayrılmıyordu. Bu tünellerden haberleri var mıydı? Kraliyet Makamına geçmiş olanlar tünelleri keşfetmiş miydi? Bence tünellerden haberleri vardı çünkü insanları buradan içeri sokmak ya da... cesetlerden kurtulmak çok kolay olurdu.

Tüylerim diken diken oldu, yürümeye devam edip yine birkaç basamakla karşılaştık. Gözüm Casteel ve Kieran'ın tüm dikkatini ileriye verdiği için fark etmeden yanından geçtiği dar bir yarığa ilişti. Yan tarafta birkaç meşaleyle aydınlatılmış bir oda vardı. Aniden durduğum için Delano neredeyse bana çarpıyordu.

"Neden dur?.." Benim gördüğümü o da görünce büyük bir şaşkınlığa kapıldı. "Lanet olsun."

"Ne oldu?" Casteel arkasına döndüğünde odaya girmek üzereydim. "Ne yapıyorsun?"

"Kafes... odadaki kafeste ne olduğuna baksana." Aceleyle odaya girdim, gördüğüme inanmıyordum.

Küçük odanın ortasında gri renkli büyük bir kedi beyaz parmaklıkların ardında ayağa kalkmaya çalışıyordu. İçimi iğrenç bir dejavu hissi kapladı.

"Bak" dedim tekrar başımı iki yana sallayarak. Aynı kedi olamazdı ama... "Tıpkı küçükken gördüğüm mağara kedisine benziyor."

"Neler oluyor?" diye homurdandı Kieran odanın kapısında durarak, Casteel ise bana doğru geliyordu.

"Gerçekten de... bir mağara kedisine benziyor" diye mırıldandı Casteel. Büyük kedi şimdi huzursuzca geziniyor, kasları parlak kürkünün altında gerilirken yemyeşil gözleriyle parmaklıkların arasından bize bakıyordu. Zekâ okunan gözleriyle. Bilgiç gözleriyle. "Onu neden burada tutsunlar?"

"Ya da neden yanlarında getirsinler" dedi Delano usulca, gözlerini kısarak yaratığa bakıyordu. "Lanet olası aç kalmışa benziyor."

Gerçekten de öyleydi.

Kediye doğru yürüdüm. Kedi durup beni izlemeye başladı.

"Poppy" diye fısıldadı Casteel. "Acele etmemiz gerek."

"Biliyorum. Ben sadece..." Hissettiklerimi nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Şimdi ether'in göğsümde neden delice uğuldamaya başladığını da.

"Tamam. Haklıymışsın. Bir mağara kedileri var." Kieran'ın sesi endişe doluydu. "Ama kalenin hayvanlarını serbest bırakmaya vaktimiz yok."

Vaktimiz olmadığını biliyordum, ayrıca bir mağara kedisinin ya da herhangi bir vahşi hayvanın bir kafeste bu kadar uzun süre canlı tutulamayacağının da farkındaydım. Elimi parmaklıkların arasından içeri uzattım...

"Poppy! Sakın elini oraya sokayım deme..." Casteel yerinden fırladı.

Ama çok geçti.

Parmak uçlarım yumuşak tüylere dokunmuştu ki Casteel bileğimi yakaladı. Elimi geri çekerken kedi titredi ve... titremeye devam etti.

"Neler oluyor?" Casteel beni ayağa kaldırırken bir panik baş gösterdi. "Canını mı yaktım? Oysa niyetim..."

Sustum.

Hepimiz susup gözlerimizi kediye diktik.

Kieran bile.

Tüyleri dikilen kedi arka bacaklarının üstüne oturmuş tir tir titriyordu. Gözlerinden cızırtılarla gümüşi-beyaz renkte bir ışık çıkıyordu. Parlak kürkünün altında teni parlamaya başladı.

"Ah tanrılar" diye inledi Delano. "Gerçekten önüne gelene dokunmayı bırakman gerekiyor Poppy."

Kürk tenin içine çekiliyordu, kedinin teni şimdi altın sarısına yalan buğday rengine dönüşmüştü. Öne dökülerek kafesin zeminine yayılan kızıl-kahve uzun saçlar parmaklıkların arkasında iki büklüm diz çökmüş çıplak adamı büyük ölçüde gizliyordu. Omuzlarındaki ve bacaklarındaki çıkık kemikler ve kaslar ne kadar çelimsiz olduğunu ortaya koyuyordu ama yemyeşil gözleri keçeleşmiş saçlarının arasından bir kez daha gözlerime dikildi.

Adam yeniden titredi, ölümlüye dönüştüğü kadar çabucak yine büyük kedi haline geri döndü. Kedi şimdi karnının üstünde yatıyor ve tir tir titriyordu, başını aşağı eğmişti.

"Bir kez daha soruyorum" dedi Kieran. "Burada neler oluyor?"

"Belki de bir wivern'dir" diye mırıldandı Delano, tükendiğine inanılan bir soydan bahsediyordu. "Yoksa bir şekil değiştiren mi? Yaşlılardan bazıları hayvan şekline bürünebiliyor."

"Bilmiyorum." Casteel yutkundu, yaratığa bakarken sarsılmış görünüyordu. "Ama... yola devam etmemiz gerek."

"Ne?" Hızla Casteel'e döndüm. "Onu burada bırakamayız."

"Buna mecburuz Poppy." Kollarımı tuttu. "Parmaklıkların hangi türden olduğunu gördün mü?" Parmaklıklara tekrar bakınca mideme bir ağrı girdi. "Kemik parmaklıklar, ayrıca bir ölümlünün kemikleri olduğundan şüpheliyim. Yeteneklerin o parmaklıklarda işe yaramaz, onları yeri göğü inletmeden kırmamız da mümkün değil."

"Ama..."

"Hem kırsak bile adamı ne yapacağız?" diye sordu Casteel dikkatle gözlerime bakarak. Derin bir nefes alıp ellerini yanaklarıma koydu. "Beni dinle. Onu burada bırakmak istemediğini biliyorum. Ben de istemiyorum. Ama şu anda yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Doğru söylüyor" dedi Kieran geçide göz atarak. "Onu terk etmiyoruz."

"Etmiyor muyuz?" diye sordum.

"Burada olduğunu biliyoruz. Onu serbest bırakmalarını isteriz" diye açıkladı Casteel. "Bu da anlaşmanın bir parçası olur."

"Bu... akıllıca bir fikir" dedim kediye bakarak. Gözleri kapalıydı, karnı hızlı hızlı inip kalkıyordu.

"Çünkü ben akıllı biriyim." Casteel başını eğip beni alnımdan öptü. "Merhametine bayılıyorum Poppy" diye fısıldadı. "Gerçekten. Ama devam etmek zorundayız."

Yüreğim burkularak yaratığa bakıp başımı salladım. "Geri döneceğiz" diye söz verdim, beni anladığından, hatta hâlâ orada olduğumuzun farkında olduğundan bile emin değildim.

Odadan ayrılmak benim için çok zor oldu, adamın dokunaklı bakışları aklımdan çıkmıyordu. Wivern ya da şekil değiştiren olduğunu sanmıyordum, öyle olsaydı onu kafeste tutmak için bir ilahın kemiklerine ne gerek vardı?

Kesinlikle olamazdı... "Malec şekil değiştirebiliyor muydu?" diye sordum dar bir merdiven boşluğuna geldiğimizde.

"Hayır" dedi Casteel önümden. "Ne düşündüğünü biliyorum. O Malec değil. Malec şekil değiştirebilen ilahlardan değildi."

Nedense bu beni hiç rahatlatmadı. Merdivenlerin bir dönemecini alınca Casteel kapıyı yavaşça açtı. "Temiz" diye fısıldadı.

Kalenin birinci katına, arka taraftaki koridorlardan birine adım attık. Çıplak duvarlara ve loş aydınlatmaya bakarak burayı sadece hizmetçilerin kullandığına bahse girebilirdim. Sessizce ilerlemeye başladık, koridorun sonuna asılmış kırmızı sancağın üstüne yaldızlı Kraliyet Arması işlenmişti. Koridorun sonuna birkaç metre kalmıştı ki Casteel alçak sesle küfredip elimi tuttu, beni arkasına çektikten sonra kılıcını çekerek ileri atıldı.

Koridorun ucunda biri göründü, gelip sancağın önünde durdu, simsiyah saçları arkadan kalın bir örgü yapılmış genç bir kadındı bu. Dantelli siyah kumaş kollarını, göğsünün üstü kısmını ve boynunu örtüyordu, dantel kısımların içinden sarmaşıklar gibi geçen daha kalın kısım dışında kumaş şeffaftı. Tuniği göğsünü ve karnını sıkıca sardıktan sonra yuvarlak kalçalarında genişliyordu. İki yanındaki yırtmaçlardan siyah pantolonu ve dizlerine kadar uzanan çizmeleri görünüyordu.

Kadın hizmetçi değildi. Sadece kıyafeti değil, iki yanında tut-

tuğu simsiyah gölge taşından yapılmış hilal şeklindeki bıçaklar da buna işaret ediyordu.

Bunu koyu kırmızıya çalan siyah renkli maskesinden –ya da dövmesinden– de anlamak mümkündü. Yüzünün büyük kısmını gizleyen maske kaşlarının üstünden saçlarına kadar uzanıyor, sonra gözlerinden –gözlerinin griye çalan mavisi o kadar açıktı ki neredeyse renksizdi– aşağıya inerek neredeyse çenesinin iki yanına kadar erişiyordu. Kanatlar. Zeytuni yüzündeki maske yırtıcı bir kuşun kanatlarına benziyordu.

Kadın bir... Refakatçi miydi? Emin değildim ama vampir olmadığını biliyordum. Duyguları vardı. Kalın mental duvarların arkasından onları hissedebiliyordum.

"Merhaba" dedi gayet nazik bir sesle. "Biz de sizi bekliyorduk."

Elimi kurt hançerine atmıştım ki Delano kan taşından kılıcını uzatarak ileri atıldı...

Genç kadın korkunç hızlıydı, dantelli siyah ve koyu kırmızıdan oluşan bir bulanıklık halinde hızla dönerek Delano'nun kolunun altından geçiverdi, kolunu yakalayıp kıstırarak bir bacağını kanca gibi Delano'nun beline doladı. Tekrar dönerken Delano'nun bedenini kendinden uzaklaştırdı. Göz açıp kapayıncaya kadar hilal şeklindeki bıçaklardan birini Delano'nun çenesinin altına dayamış, diğerini de karnına bastırmıştı.

Hiçbirimiz kımıldamadık.

Sanırım tanık olduğumuz şey hepimizi afallatmıştı.

"Bırak onu" dedi Casteel o güçlü, buyurgan, cevap vermeye mecbur bırakan sesiyle. "Hemen."

Kadın Casteel'e baktı. "Hazır olduğumda bırakacağım."

Casteel de ben de şok içindeydik. Zorlama bu kadına etki etmiyordu. Kalbime bir ağırlık çöktü.

"Gereksiz yere kan dökmememem emredildi, böyle kötü bir alışkanlığım var da" dedi kadın Delano'nun sertleşmiş yüz hatlarına bakarak, Delano kadının elinden kurtulmaya çalışıyor ama başaramıyordu, benden birkaç santim kısa, boyalı bir kadının elinden. Kadın parmak uçlarında durarak Delano'yu yerine sabitledi. "O

yüzden lütfen şekil değiştirmeyi aklına getirip de beni mecburen kan dökmek zorunda bırakma."

"Sen de kimsin?" diye hırladı Delano.

"Bir Refakatçi mi?" dedim anne bildiğim kadını düşünerek... pekâlâ gerçek annem olabilirdi.

"Evet. Hem o, hem de başka bir sürü şeyim." Boyasız dudaklarında zoraki bir gülümseme belirirken kadın bize baktı. "Ama şimdilik sadece dost canlısı eşlikçinizim." Kadın gözünü kırpmadan bize bakarken koridorun her iki tarafından ayak sesleri yankılandı. "Yani pek çok eşlikçiden biri."

Saniyeler içinde penceresiz koridorun iki tarafını da kılıçlarını çekmiş Kraliyet Muhafızları doldurdu. İçlerinde zırhlı şövalyeler de vardı. Sayıları çok fazlaydı ve şövalyeler Spessa's End'deki gibi giyinmişlerdi. Miğferlerinin tepesindeki sorguç kırmızıya boyanmıştı ve yüzlerinin üst kısmını örten kırmızı boyalı maskeler takmışlardı.

Titreyerek iç geçirdim.

"Bırak onu" dedi Casteel başını aşağı eğerek. "Uslu durursanız biz de dururuz."

O ürpertici gözler Casteel'e dikildi, kadında birden bir mayhoşluk –büyük bir huzursuzluk– sezdim. Ama uzun sürmedi, kadın gülümseyince ortaya çıkan iki diş sırasında... hiç sivri diş yoktu. "Elbette" dedi neşe dolu bir sesle. "Uslu durmakta ustayımdır."

İçimde yalan söylediğine dair bir his vardı.

Bekledik, kalbim deli gibi atıyor, ether dışarı çıkmak için göğsümü zorluyordu. Evaemon'a giderken Görünmezler'e yaptığım gibi tüm ether'i dışarı salabilirdim.

"Beni bırakacak mısın?" diye sordu Delano, kadın başını salladı. "Öyleyse beni tutmayı bırak."

"Bırakacağım" dedi kadın gözlerini bana çevirerek. "Ama görüyorsunuz ki yeraltından içeri sızarak zaten yaramazlık yaptınız." Sessizce cık cıkladı, enerji tenimin altından içime yayıldı. "Gitmemeniz gereken yerlere gittiniz." Donuk bakışları gözlerime dikildi. "Görmemeniz gereken şeyler gördünüz."

"Kafesteki adamı mı diyorsun?"

Kadının yüzü birden ciddileşti. "Kraliçem bundan hiç hoşlanmayacak ama ben size inanmak istiyorum. Özellikle de sana" dedi bana bakarak. "Numara yapmaya kalkma. Bedelini sadece buradakilerin değil, doğu kapılarımıza yaklaşanların canıyla da ödersiniz."

Şüphe içimde yankılanırken kaskatı kesildim. Vonetta ve diğerleri henüz kapıya varmamışlardı. "Nasıl?"

"Onları gördük ve buraya varmalarını hızlandırdık" dedi kadın Delano'nun boğazına ve karnına dayadığı bıçakları kımıldatmadan. "Tam olarak söylemek gerekirse bu sabah."

Tanrılar.

"Neredeler?" diye sordu Casteel dişlerini sıkarak.

"Güvendeler ve şu anda onlara katılmanızı bekliyorlar."

"Sana neden inanalım?" dedi Kieran.

"Doğru söylüyor" dedi tanıdık bir ses sağ tarafımızdan.

Başımı oraya çevirince nefesim kesildi, Casteel kendini üstüme atmaya hazırlanıyormuş gibi gerilmişti. Ian gözlerini bizden kadına ve Delano'ya çevirerek koridordan çıktı. Endişeli görünüyordu, fazla solgun yüzü gerilmişti.

"Gereksiz yere kan dökmemen söylenmişti" dedi sessizce.

"Gördünüz mü?" Kadın bize bakarak kaşlarını kaldırdı. "Ayrıca zaten dökmedim. Tek damla bile." Birden Delano'yu bırakıp geri çekilerek bıçaklarını indirdi.

Delano hızla döndü, genç kadına bakarken göğsü hızla inip kalkıyordu. Kadın ona göz kırptı.

"Söyledikleri doğru. Arkadaşlarınız iyi." Ian gözlerime baktı. "Sizi onların yanına götürebilirim, Kraliçe de bizimle orada buluşacak. Silahlarınız üstünüzde kalabilir."

Casteel'e baktım. Çenesi gerilirken şöyle bir başını salladı. "Eh, iyi olur. Buraya Kan Tacı'yla görüşmeye geldik."

Zaten başka seçeneğimiz de yoktu.

Tanrılar, yeraltında hiç muhafız olmamasının nedeni bu muydu? Şehre girerken sorun yaşamamamız da bu yüzden olabilirdi. Farklı bir yoldan, beklediklerinden daha erken geldiğimizi zaten

biliyorlardı. Farkına bile varmadan avantajımızı kaybetmiştik, gafil avlanan asıl *biz* olmuştuk.

Muhafızlar biz tuhaf kadının peşinden yürümeye başlayana dek beklediler. Ian yanımda yürürken Casteel olabildiğince yakınımda duruyordu.

Penceresiz koridorda ilerlerken Ian doğruca karşıya bakıyordu. "Umarım iyisindir kardeşim" dedi, hiçbir şey söylemeden başımı kaldırıp yüzüne baktım. "Ve umarım son görüşmemizden sonra yaptığın yolculuklar da iyi geçmiştir."

Gözlerimi dikkatle yüzüne diktim, Ian bir anlığına bana baktı. O dipsiz gözlerden de Ian'dan da bir şey algılayamıyordum, çaktırmadan Nyktos'un muhafızlarını mı sormaya çalışıyordu acaba?

"Çok iyi geçti" diye yalan söyledim.

Yüz hatları biraz gevşedi, rahatladığına yemin edebilirdim. "Güzel."

"Peki ya sen..." Şüphelendiğim şeyi ağzımdan kaçırmadan kendime hâkim oldum. Önümüzden giden kadın omzunun üstünden bize baktı. "Yalnız mısın? Karın nerede?"

"Leydi Claudeya başkentte kaldı."

Büyük salona girerken Casteel elime dokundu. Koridor gibi burada da gün ışığı yoktu. Pencereler koyu kırmızı renkte kalın perdelerle örtülmüştü ve her birinin önünde bir şövalye bekliyordu. Yüksek bir platformun önündeki sıraların ve kanepelerin arasındaki sehpalarda dokunulmamış yiyecek ve içecekler duruyordu. Sandalyeler ise boş değildi. Vonetta, ardından da Emil, Lyra ve Hisa ayağa kalktı. Naill de arkalarında duruyordu. Hiçbiri sevinmişe benzemiyordu ama hem onlardan hem de bizden yayılan rahatlama duygusunu hissedebiliyordum. Sandalyelerde oturanlardan biri yerinden kalkmamıştı, kısmen arkada kaldığı için...

Vonetta nereye baktığımı görünce kenara çekildi.

Uzun kollu pembe sade elbisesi içinde çok güzel görünen Tawny ayağa kalkınca ciğerlerimdeki hava boşalıverdi.

"Poppy?" diye fısıldadı Tawny, Vonetta ve Emil'e bir göz atarak ileri çıktı. "Sen gerçekten..."

"Kız kardeşim" diye sözünü kesti Ian, ağabeyimle Tawny arasında bir bakışma geçti, belki de uyarı dolu bir bakışmaydı ama boğazımda bir yumru büyüdükçe büyüyordu çünkü Tawny...

Yükselmemişti.

Tawny'ye doğru yürüyecektim ki Casteel elimi tuttu.

"Sorun yok" dedi Ian sessizce, Casteel'in ağabeyime bakışı sözüne pek inanmadığını anlatır gibiydi.

Ama Emil başını salladı. "Evet."

Casteel bir şey söyleyecek gibi olsa da elimi bıraktı, hemen ileri atıldım, Tawny de Emil'in yanından geçerek bana koştu, altın yansımalı kahverengi bukleleri her zamanki gibi asi ve güzeldi. Yanına vardığım an ona sarıldım, elbisesinin altından sıcak tenini hissedince titredim. Tawny kollarını dolayıp bana sımsıkı sarılınca daha da titremeye başladım, onun da benim kadar titrediğini hissedebiliyordum, duygularını da hissedebiliyordum. Köpük köpük ve şekerli hayret duygusu. Topraksı ve odunsu iç rahatlığı ve bir acılık...

Duyduğu korku genzimi kaplarken Tawny kulağıma fısıldadı, "Kraliçe göründüğü gibi değil. Sakın..."

"Poppy ne kadar değişmiş" diye araya girdi Ian arkamızdan yaklaşarak. "Değil mi?"

Geri çekilip Tawny'nin gözlerine baktım, Tawny başını salladı. Ian'a şöyle bir bakınca Refakatçi'nin bize bakarak Casteel ve Kieran'ın arkasına yanaştığını gördüm. İkisi de çaktırmadan bize yaklaşmıştı. Tawny... Kraliçe ve Yükselmişler hakkındaki gerçeği biliyordu ve Ian da onu korumaya çalışıyordu.

"*Biliyorum*" dedim Tawny'nin gözlerine bakarak. "Peçe olmadan farklı görünüyorum."

Tawny'nin dudakları titredi ama bir Ian'a bir bana bakarken kendini gülümsemeye zorladı. "Peçe olmadan çok güzel görünüyorsun."

Ellerimi kollarında kaydırdım. "Seni gördüğüme çok sevindim. Seni çok özledim. Çok da merak ettim."

"Ben de seni özledim" dedi Tawny, odayı çevreleyen muhafızların farkındaydı. "Ama merak etmene gerek yok." Yutkunarak

yanıma gelmiş olan Casteel'e baktı. "Merhaba." Susup gözlerini hafifçe kıstı. "*Hawke.*"

Adını söyleyişi ve bakışları o kadar Tawny'ye hastı ki neredeyse ağlayacaktım.

"Merhaba Tawny." Casteel başıyla selam verdi. "İyi olmana sevindim. Gerçi iyi olduğunu farklı koşullar altında görelim isterdim."

"Hepimiz öyle" diye mırıldandı Ian.

Genç kadın iyice yaklaştı, üstümüze sabitlenmiş gözlerinden hiçbir şey kaçmıyor gibiydi. Tawny ona bakmak için dönerken Refakatçi'nin bakışları salonun girişine çevrildi.

Ensemde ve sırtımda hissettiğim bakışlardan içimi buz gibi bir ürperti sardı. Ian geri çekilirken aynını yapması için koluyla Tawny'ye işaret etti. Daha dönmeden karşımda ne bulacağımı biliyordum, yine de koyu ve soğuk bir çamurun içindeymişim gibi ağır ağır döndüm. Yan yana dizilmiş siyah harmanili muhafızların arkasına doğru baktım.

Kırmızı-siyah ipekliden etekler taş zemine su gibi dökülüyordu. Elbisenin V kesim yakası göğüslerin arasından yakutlarla dolu zincirlerin çevirdiği inanılmaz incelikteki bele kadar iniyordu. Birbirine kenetlenmiş kırmızı tırnaklı parmaklar. İncecik bileklerin ve solgun boynun çevresinde birbirine sımsıkı kenetlenmiş lal taşları. Hafif bir gülümseyişle yukarı kıvrılmış kırmızı dolgun dudaklar. Oniks taşı takılmış kalkık bir burun. Ustaca sürülmüş allıkla kızarmış çıkık elmacık kemikleri. Altın avizelerin altında ışıldayan sürmeli siyah gözler. Kavisli koyu kahverengi kaşlar. Yukarıdan toplanıp kalın bukleler halinde narin omuzun üzerinden dökülerek beldeki yakut sıralarına değen koyu kestane rengi parlak saçlar. Parlak saf yakuttan yapılmış ve oval oniks parçalarıyla birleştirilmiş on iki halkadan oluşan ve üzerinde sivri uçlu elmaslar bulunan Kan Tacı şimdiye dek yaratılmış en güzel ve dehşet verici sanat eserlerinden biriydi.

Tıpkı onu takan kadın gibi.

Kraliçe Ileana tam hatırladığım gibiydi, pek az kişinin erişebileceği şehvet uyandıran bir güzelliği ve şimdiye dek çok az sayıda

Yükselmiş'in kazanabildiği sıcak bir yüz ifadesi vardı. Göz göze geldik, ona dair hatıralarım, saçımı yüzümün mahvolmuş tarafından geriye itişi, uyuyamadığım zaman bana kitap okuyuşu, annem ve babam için ağlayınca bana sarılışı tekrar tekrar aklımdan geçerken gözlerimi başka yere çeviremedim.

Hemen yanında, sağ tarafında kimin durduğunu da belki bu yüzden görmedim. Casteel'den buz gibi bir şok dalgasının yayıldığını ve irkilerek bir adım geriliediğini de belki bu yüzden hemen fark edemedim. Gözlerim orada duran adama kaydı. Kral Jalara değildi.

Bu adamın saçları neredeyse omuzlarına kadar iniyordu ve sanıya çalan açık kahverengiydi ama çıkık elmacık kemikleri, düz burnu ve çenesinin mağrur hatları nedense tanıdık geliyordu. Bize bakarken dolgun dudakları yukarı kıvrıldı. Sol yanağında bir... *gamze* belirdi. Ne var ki bu gülümseme sıcaklıktan bütünüyle yoksundu.

"Kardeşim" dedi yabancı, boğuk ve hırıltılı sesin yanımda bir ürperti dalgasına neden olduğunu hissettim. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

Casteel yanımda taş kesilmişti. "Malik."

45. BÖLÜM

"Şükür kavuşturana" dedi Kraliçe Ileana, birbirine bakakalmış iki kardeşi süzerken yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi.

Onu zar zor duymuştum, aramızdan bir hayalet gibi dolaşarak gelip Kraliçe'nin diğer tarafında duran Refakatçi'yi de zor fark etmiştim.

Gördüğüm şeye anlam veremiyordum.

Hepimiz Prens Malik Da'Neer'a bakakalmıştık, yaşadığı şoktan donup kalan sadece ben değildim. Onu nasıl serbest bırakmışlardı? Kan Kraliçesi'nin yanında nasıl böyle sapasağlam durabiliyordu? Aşağıdaki kafeste gördüğümüz bir deri bir kemik adama hiç benzemiyordu. Altın sarısına çalan bronz teninde açlığın getirdiği bitkinlikten eser yoktu. Saçları parlıyordu, pırıl pırıl çizmelerinden, pantolonunun kesiminden, ısmarlama gömleği ve koyu gri yeleğinden zenginlik ve imtiyaz akıyordu.

Aklım almıyordu.

Alamazdı da çünkü ancak akıl almaz bir nedenden dolayı burada olabilirdi.

"Tanrılar" dedi Kieran bir elini kaldırarak, sonra duraksadı.

"Malik." Casteel'in sesi boğuk çıkıyordu, içini burkan acıyı hissedince soluğum kesildi. Elini tuttum. Casteel'in bakışları ağabeyiyle Kan Kraliçesi arasında gidip geliyordu. Onun... ve diğerlerinin yaşadığı şok soğuk bir yağmur gibi üstüme iniyordu. "Hayır."

Ağabeyi başını yana eğip Casteel'in eline kenetlenmiş elime baktı. "Görüyorum ki evlenmişsin Cas" dedi, Casteel aldığı nefesi hızla verirken irkildi. "Keşke ben de yanında olabilseydim." Altın

sarısı parlak gözler gözlerime dikildi, yanımda duran Kieran'ın ürperdiğini hissettim. "Tebrikler."

"Kraliçe sana ne yaptı?" diye sordu Casteel tüm benliğiyle sarsılarak.

"Gözümü açtı" dedi Malik.

"Neyi görmen için?" dedi Casteel boğulur gibi.

"Gerçeği." Malik başını kaldırdı, duyularımı açınca duygularını gizleyen kalın bir duvar buldum. "Sizin gözlerinizi de aynı böyle açacak."

Casteel bir adım geriledi, şaşkınlığı da acısı kadar şiddetliydi. "Bu gerçek olamaz." Başını Kraliçe'ye çevirdi. Ona doğru yürüyecek oldu ama birkaç şövalye öne çıkarken sıkıca elini tuttum. Beni korkutan şövalyeler değildi. Gözlerini Casteel'e dikmiş olan Refakatçi'ydi. "Ona ne yaptın?"

"*Casteel.*" Kraliçe'nin sesi otların arasında sürünen bir yılan gibiydi.

Casteel'in tüm bedeni kaskatı kesildi, Kraliçe bir elini Casteel'e uzatırken kırmızı dudakları yukarı kıvrıldı.

Hiç düşünmeden harekete geçip Kraliçe'nin koluna yapıştım. İpek kumaş elimin altında kırıştı. "Ona bir daha asla elini süremeyeceksin."

Refakatçi öne çıktı ama Kraliçe Ileana bir elini havaya kaldırarak karanlık bakışlarını bana çevirdi. "Penellaphe." O kara gözler yüzümde gezindi, yara izlerinin üstünde bir an durakladıktan sonra yoluna devam etti. O anda, tanrılar... yüzü yumuşamış gibiydi. "Kocana dokunmak gibi bir niyetim yok. Bu büyük saygısızlık olur."

"Saygıyı çok umursarmışsın gibi" dedim sert bir sesle.

Kraliçe kaşlarını kaldırdı, sonra yumuşak bir sesle güldü. "Ian" diye seslendi, göz ucuyla ağabeyimin kaskatı kesildiğini gördüm. "Sevgili Penellaphe'mizin dilini bulmakla kalmayıp bir de sivriltiğini bana hiç söylemedin."

Ian sesini çıkarmadı.

Kraliçe Ileana kolunu çekti ama elimi bir saniye daha kolunda tuttum. Nedenini bilmiyordum. Belki de sivriltiğim tek şeyin di-

lim olmadığını göstermek için. Parmaklarımı birer birer kaldırarak kolunu yavaşça bıraktım.

Kraliçe bir kaşını kaldırarak gözlerini yüzüme dikti. Başını bana doğru eğince burnuma gül ve vanilya kokusu doldu. Gözlerime bakarak usulca, "Poppy" dedi. Bu kadar yakından gözleri... Yükselmişler'in gözleri kadar karanlık değildi. Gözbebeklerini görebiliyordum. Duyularımı açtım ama hiçbir şey hissedemedim, elbette hiç şaşırtıcı değildi. "Onca yıl seni korumama, sana bakmama, seni güvende tutmama rağmen bana ne çabuk düşman oldun."

Sözleri kalbime hiç etki etmedi. "Onca yıl bana yalan söylemenden ve beni bir kafeste tutmandan bahsediyorsun herhalde."

"Kafeste değildin çocuğum. Eminim sevgili prensin bunu sana söyleyebilir."

Casteel başını hızla ona çevirdi, öfkesi tenimi yakıyordu. "Bir odada yalanlarla geçen bir hayat kafeste geçmiş sayılır" dedim gözlerimi kaçırmadan. "Ayrıca ne ben çocuğum ne de Casteel prens."

Kraliçe Ileana'nın kaşları çatıldı, sonra Casteel'e bakarken yüzü gevşedi. Geri çekilirken yumuşak bir kahkaha daha attı. "Bu çok şeyi açıklıyor." Omzunun üstünden Malik'e baktı. "Küçük kardeş büyüğü geçer." Başını tekrar bize çevirdi. "Ve Bakire kraliçe olur." Dudaklarının iki ucu yine yukarı kıvrıldı. "Tıpkı senin için daima dilediğim gibi."

Tehlike çanları çalıyordu ama Kraliçe eşiymiş gibi yanında Malik'le birlikte içeri girdiğinden beri çalıyordu. "Kral nerede?" diye sordum.

"Başkentte" dedi Ileana Kieran'a bakarak. Casteel'in tuniğinin yakasını düzeltmek için uzanmıştı ki ona doğru yaklaştığımı fark etti. "Sahiplenicisin, değil mi? Bunu hiç beklemezdim. Sana bir şey soracağım tatlım. Ian'ı rahatsız edebilecek bir şey." Başını geriye atarken tacı ışıldadı. "Bu kurtla mı Birleştin? Yoksa güzel sarışın olanla mı? Ya da şu muhteşem kadınlardan biriyle mi?"

Birleşme'den haberdar olması hiçbirimizin dikkatinden kaçmadı. "Onlara bağlıyım" dedim bakışlarının bana dönmesini bekleyerek. "Hepsine."

Gözleri hafifçe büyüdü, sonra ellerini birbirine kenetleyerek beni şaşırttı. Casteel bana çabucak bir bakış atarken Kraliçe omzunun üstünden Malik'e baktı. "Bak neler kaçırmışsın."

"Bakıyorum" dedi Malik soğuk bir sesle. "Ve görüyorum."

"Bu da ne demek oluyor?" diye hırladı Casteel, ağabeyini –ve ihaneti– görmenin yarattığı şok yerini kan tadındaki hiddete bırakıyordu.

"Görüyorsun ki sevgili Penellaphe'mi daima geleceğin Atlantia Kraliçesi olarak gördüm." Kraliçe Ileana Delano'ya döndü, dudakları tiksintiyle kıvrılırken sırıtışı yeniden meydana çıktı. Bir elini kaldırıp parmağını şıklattı. Gerildim ama çağrısına cevap veren küçük bir hizmetçi ordusuydu, kadeh dolu tepsilerle içeri girmişlerdi. "Yalnız yanlış kardeşle evlendi."

Birden soluğum kesildi, Casteel ise gözlerini Kraliçe'nin yüzüne dikmişti. "Ne?" Kraliçe'yi doğru duymuş olamazdım.

"İçki isteyen?" dedi Kraliçe Ileana, hiçbirimiz istemedik, Emil ve Naill bile, oysa ikisi de şu anda bütün şişeyi içebilirmiş gibi görünüyordu. Geri çevirmeleri karşısında Kraliçe bir omzunu zarifçe yukarı kaldırdı.

"Ne demek istedin?" diye üsteledi Casteel.

"Penellaphe'mi Malik'le evlendirmeyi planlamıştım" dedi Kraliçe ve evet, ilk defasında doğru duymuştum.

"Doğru" diye onayladı Malik içinde kırmızı şarap olmasını canı gönülden istediğim kadehlerden birini alarak. Kadehi bana doğru kaldırdı. "Ben senin Yükselişindim." Dudaklarında zoraki bir gülümseme belirdi. "Yani en azından böyle adlandırabiliriz." Göz kırptıktan sonra içkisinden bir yudum aldı. "Ama sanırım bu... tensel bir Yükseliş olarak düşünülebilir."

Casteel patladı.

Dişlerini göstererek ağabeyine doğru atıldı. Hızlıydı ama Kieran Casteel'in üstüne atlayıp kollarını beline doladı. "İstedikleri de bu" dedi Kieran. "Onlara istediklerini verme kardeşim. Yapma."

Kraliçe Ileana kendine bir kadeh içki alırken kahkahası rüzgâr çanları gibi çınladı. "Lütfen yap" dedi, şövalyelerin ve muhafızla-

rın Malik ve Casteel'den uzaklaştığını gördüm. "Bu dövüşü kimin kazanacağını merak ediyorum. Bahse girerim Casteel kazanır. Her zaman bir savaşçıydı." Yanından geçerken Vonetta'nın saç örgülerinden birini kaldırarak sırıttı. Vonetta dişlerini göstererek sessizce hırladı. "Dağılmanın eşiğine gelmişken bile."

Kafamı hızla ona çevirdim. "Kapa çeneni."

Gülmeyi kesip bana döndü. Refakatçi geri çekildi, Malik ise bir kaşını kaldırarak şarabından bir yudum daha aldı. Ian yanıma yanaşırken Tawny'nin beti benzi atmıştı. Casteel ağabeyine ulaşmak için çabalamayı bıraktı, Kieran'la ikisi benim durduğum yere doğru döndüler, göğsüm ether ve öfkeyle uğulduyor, nefes aldıkça hızlı hızlı inip kalkıyordu.

"Kibar davranıyorum *Kraliçe* Penellaphe, kibar ve misafirperver. Çünkü ne olursa olsun sana karşı büyük bir sevgi besleyeceğim." Sakin bir sesle konuşurken Naill'e bakıp gülümsedi. "Sizi konuşmak için davet ettim, geleceğin neler getireceğine dair bir anlaşmaya varabilelim diye. Sanırım siz de görüşmeyi bu yüzden kabul ettiniz."

"Evet" dedim sertçe.

"Beni onun sen olduğuna inandırmaya çalışsalar da arkadaşlarına içki getirtip yiyecek ikram ettim." Kraliçe Ileana kadehiyle Lyra'yı işaret etti, kurt ise ona hırladı. "Ama sana olan sevgimi zayıflıkla karıştırma ve benimle çöpten başka bir şey değilmişim gibi konuşmana müsaade edeceğimi sanma. Ben Kraliçe'yim, o yüzden biraz saygı göster."

Ona saygı göstermek konusundaki düşüncelerimi söylemek için ağzımı açmıştım ki Casteel söze girdi. "Burada olma nedenimiz konusunda haklısın. Gelecekten konuşmak için geldik. Senin geleceğinden."

Ileana platformun önünde durmuş bize bakarken odanın bir tarafında Refakatçi, diğer tarafında Malik onu izliyordu. "Öyleyse konuş."

Casteel öfkesini kontrol altına almayı başarmıştı, oysa ben kontrolü hızla kaybediyordum. "Buraya bir öneriyle..."

"Bir ültimatom mu? Biliyorum" dedi Kraliçe, Casteel ağzını kapadı. "Ağabeyini bırakmamızı ve New Haven'ın doğusundaki toprakları Atlantia'ya geri vermemizi teklif edeceksiniz. Ya da eski Bakire'yi kanıt olarak kullanıp Yükselmişler ve Atlantia hakkındaki gerçeği ortaya çıkaracaksınız. Yalanlardan oluşan temellerimizi yıkarak bizi yok edeceksiniz. Doğru mu?"

Donup kaldım.

Hepimiz donup kaldık.

"Nasıl?" diye hırladı Casteel. "Bunları nereden biliyorsun?"

"Atlantia'yı tahtın meşru varisinden kurtarmayı çok isteyen bir danışmanınız var... daha doğrusu *vardı*" dedi Kraliçe. "Bunu o kadar istiyordu ki himayemdeki birkaç kişiye planlarınızı anlatmıştı."

Alastir.

"Şu orospu çocuğu" diye mırıldandı Naill.

O kadar öfkelenmiştim ki zor nefes alıyordum. "Onu yeni baştan öldürmek istiyorum" dedim hiddetle.

"Öldü mü?" Kraliçe Ileana gülümsedi. "Tanrılar, buna ne kadar sevindiğimi bilemezsin. Teşekkür ederim."

"İstemez" dedi Casteel sertçe.

Kraliçe yine omuz silkti. "Her neyse, planınız akıllıca. Siz ikiniz mutlu mesut Solis'e girseydiniz gücümüz sarsılabilirdi. Hatta şey bile devrebilirdi... ne diyordunuz ona? Kan Tacı mıydı? Sonuçta Bakire'nin tanrılar tarafından seçildiğine inanıyorlar. Ama görüyorsunuz ki bu ancak Solis'ten vazgeçeceğimizi düşünüyorsanız işe yarayabilirdi. Atlantia'ya bir karış toprak vermektense bütün krallığın yandığını görmeyi tercih ederim."

Derin bir nefes aldım, Ian gözlerini kapatıp başını eğdi.

"Bu mu yani?" Casteel öne çıktı. "Gerçekten savaş mı istiyorsunuz?"

"Atlantia'yı istiyorum" dedi Kraliçe.

"Öyleyse savaşacağız" dedim.

Kraliçe başını iki yana sallarken yakut taç parıldadı. "Savaş şart değil."

"Başka seçenek göremiyorum" dedi Casteel. "Teklifimizi reddettin."

"Ama siz benimkini reddetmediniz."

Casteel kötü kötü güldü. "Elbette hayır diyeceğiz."

"Teklifimi daha duymadınız." Kan Kraliçesi iki eliyle birden kadehini kavradı. "Atlantia tahtına benim adıma çıkacak ve bana bağlılık yemini edeceksiniz. Prens ve Prenses unvanınızı koruyabilirsiniz ama dük ve düşeslerimden birkaçının Atlantia'nın her yerinde Kraliyet Makamları kurması için Skotos'tan sağ salim geçmelerini sağlayacaksınız. Elbette ordularınızı dağıtacak ve Atlantia halkını en iyisinin bu olduğuna ikna edeceksiniz." Başını yana eğdi. "Ah bir de eski kral ve kraliçenin ihanetten yargılanmak üzere başkente getirilmesini istiyorum."

Şimdi Refakatçi'nin yanında durmakta olan Malik hiç sesini çıkarmadı. Annesiyle babasının ölüm cezasına çarptırılması ihtimali karşısında en ufak bir duygu belirtisi göstermemişti.

"Sen aklını kaçırmışsın" diye soludu Casteel, çok da haklıydı. Bunu kabul edeceğimizi düşünmesinin başka bir açıklaması olamazdı.

"Reddederseniz savaş kaçınılmaz olur" diye devam etti Kraliçe Casteel'i duymamış gibi. "Ama önce ordularınız Skotos'u geçerse neyle karşı karşıya kalacağınızı iyice anlamanız gerek. Kraliyete bağlılık yemini etmiş yüz binden fazla muhafızımız var. Ölümlü olabilirler ama para kazanmak ve ömür boyu zengin yaşamak istiyorlar ki bunu kolaylıkla sağlayabilirim. Atlantia'nın koşullarının farklı olacağı üzerine bahse girmektense bu uğurda savaşmaya ve ölmeye hazırlar. Birkaç bin şövalyemiz var ve onlarla savaşmak sandığınız kadar kolay olmayacak. Ama elimizdekilerin hepsi bu değil."

"Dönenler?" dedim onun yerine.

Kraliçe Ileana bir anlığına kaşlarını kaldırdı. "Enteresan" diye mırıldandı, kalbim duracak sandım. Ian'a bakmaya cesaret edemiyordum. "Peki Dönenler'in ne olduğunu biliyor musunuz?" Hiçbirimiz cevap vermeyince Ileana bardağını bir eline alıp Refakatçi'yi yanına çağırdı.

Refakatçi Kraliçe'nin yanına giderken Malik'in yüzü gerildi. Ama öyle kısa sürmüştü ki tepkisinin Refakatçi'nin çağırılmasıyla

ilgisi olup olmadığını anlayamadım. Refakatçi iki yanındaki kılıçlarını kınından çekip Kraliçe'nin yanında hiç kımıldamadan beklemeye başladı.

"Dönenler gerçekten inanılmazdır." Kraliçe Ileana vücudunu Refakatçi'ye doğru eğdi. "Tanrıların insanların arasında yaşadığı zamanlarda gözden düşmüş çok eski bir şey" dedi genç kadının saç örgüsünü kaldırıp omzunun üstünden atarak. "Çoğu Atlantislinin hayal dahi edemeyeceği kadar hızlılar. Belki kurtlardan bile hızlı. İnanılmaz derecede güçlüler, yanımdaki gibi boy fukarası olanları bile."

Refakatçi olup olmadığını sorduğumda genç kadın pek çok şey birden olduğunu söylemişti. Aynı zamanda bir Dönen'di, zaten az önce ne kadar hızlı ve güçlü olduğunu görmüştük.

Ayrıca boyundan bahsedilmesine hiç de sevinmiş gibi görünmüyordu.

"Olağanüstü şekilde eğitilmiş savaşçılardır, doğuştan kabiliyetlidirler. Bir konuda çok iyidirler." Kraliçe gülümseyerek başparmağını kırmızı maskenin üstünde gezdirdi. "O da öldürmek."

Dönen'in tuhaf gözleri açık kalıp arkamızda bir noktaya dikildi.

"Herhangi bir ölümlü öldürmekte ustalaşabilir, değil mi?" dedi Kraliçe Ileana. "Ama Dönenler ölümlü değildir. Bambaşka bir şeydir."

Kraliçe Ileana yakındaki şövalyelerden birine başını salladı. Şövalye öne çıkıp uzun bıçaklı kılıcını kınından çekti. Aniden bastıran bir çaresizlik dalgası, arkasında umutsuzluğun boğucu dumanını bırakarak içimi yakarken kaskatı kesildim. Ondan geliyordu – Dönen'den– oysa orada ifadesiz bir yüz ve bomboş gözlerle kıpırtısız duruyordu. Demek istemiyordu...

Malik irkilip öne doğru bir adım atacak gibi oldu ama tam vazgeçmişti ki şövalye kılıcını genç kadının göğsüne, tam kalbine saplayıverdi.

Tawny çığlık atarak eliyle ağzını kapadı, bense yaşadığım şokla geri çekilirken Casteel'e çarptım. Casteel kocaman açılmış gözlerle şövalyenin kılıcını geri çekişini izliyordu. Şövalye kenara çekilirken Ian başını çevirdi. Tuniği anında kandan sırılsıklam

olan Refakatçi yana doğru sendeledikten sonra bir dizinin üstüne çöktü.

Başını geriye atarken ağzından kan geliyordu. Boğuk bir "Ah" dedikten sonra yere devrildi.

Yerde yatan Refakatçi'nin etrafında hemen bir kan gölü oluşmuştu, "O da bir savaşçı" dedi Kraliçe, sonra Vonetta'ya baktı. "Sen. Bak bakalım yaşıyor mu?"

Vonetta bize bir göz attıktan sonra yaklaştı. Diz çöküp parmaklarını genç kadının boynunun yan tarafına bastırdı. Yutkunarak başını iki yana sallayıp elini çekti. "Nabzı atmıyor, zaten... kokusunu alabiliyorum. Ölümün."

İçimde benden aldıkları türden bir kokudan bahsetmiyorlarmış gibi bir his vardı.

Vonetta kalkıp hemen Emil ve diğerlerinin yanına gitti. "Ölmüş."

"Yüce tanrılar" dedi Kieran yerde yatan genç kadına bakarak. Kanı fayansların arasındaki yarıklara dolarak bize doğru akıyordu. "Bunu neden yaptın?"

"Biraz sabır" dedi Ileana içkisini yudumlayarak.

Casteel elini sırtıma bastırdı, bakışlarım Dönen'den Kraliçe'ye, sonra da Malik'e kaydı, Malik gözlerini bir kez olsun kıpırtısız bedenden ayırmamıştı.

"Senin..." Güçlükle soludum. "Senin neyin var?" diye sordum Kraliçe'ye, gözlerimi genç kadına, elinin altından yayılan kanlara dikmiştim ki...

Bir parmağı kımıldadı.

Soluğum kesildi, Casteel gözlerini kısarak öne eğildi. Bir parmak daha kıpırdadı, sonra da kol. Az sonra tüm vücudu hareketlenmeye başladı, sırtı yay gibi gerilirken ağzı açıldı. Derin derin soluyarak elini yaranın, parçalanan kalbinin üstüne bastırdı. Doğrulup gözlerini kırpıştırdı, sonra ayağa kalkıp cansız gözlerle bize baktı.

"Ta-ta" dedi Kraliçe parmağını şıklatarak.

Kieran geri çekildi. "Bu da neyin nesi böyle?"

"Bir Dönen" dedi Kraliçe. "Kolay kolay ölmezler. İstersen kan taşıyla ya da herhangi bir taşla bıçaklayın. Boğazlarını kesin. Ateşe verin. Kollarını bacaklarını kesip kan kaybından ölmeye de bıraksanız bütün halinde geri gelirler." Dönen'e bakıp neredeyse içtenlikle gülümsedi. "Daima geri gelirler."

Daima geri gelirler.

Genç kadına bakarak ürperdim, bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamıyordum çünkü bu birini iyileştirmekle ya da ölümün pençesinden almakla aynı şey değildi. Dokunuşumun yeniden kol bacak çıkaracağını sanmıyordum.

"Ya kafaları?" dedi Casteel. "Kafaları da yeniden çıkıyor mu?"

Kraliçe daha da gülümseyerek başını salladı.

"İmkânsız" diye soludu Delano.

"Göstermemi ister misiniz?" dedi Kraliçe.

"Hayır" dedim hemen, Dönen'in çaresizliği hâlâ ruhumda yankılanıyordu. "Gerek yok."

Kraliçe gerçekten biraz hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Emil avucuyla göğsünü ovaladı. "Bu... bir lanet."

Dönen hiçbir şey söylemedi ama Kraliçe cevap verdi. "Bazılarına göre evet."

Aklıma Nyktos'un söyledikleri geldi. Haklıydı. Dönenler hayat ve ölüm tarafından lanetlenmişti.

"Nasıl?" dedim kendimi zorlayarak. "Nasıl yaratılıyorlar?"

"Yaratılmıyorlar. Ölümlü bir ana babanın üçüncü oğulları ve kızları olarak doğuyorlar. Hepsi bu yeteneği taşımıyor ama taşıyanlar keşfedilmedikçe sıradan biri olarak kalıyor" dedi Kraliçe, aklıma gelen bir düşünceyle midem bulandı. Ayin'de teslim edilen çocuklar. Onlardan bazılarının başına da bu geliyordu. "Potansiyellerinin tamamına erişmeleri için bir kralın ya da kral olacak birinin kanına ihtiyaç var ama..." Prens Malik'e baktı. "Elimde artık bu yok."

Malik mahcup mahcup gülümsedi.

"Neyse, gerisi çok da önemli değil" dedi Kraliçe. "Elimde bunlardan çok sayıda var, asla yenemeyeceğiniz bir ordu oluşturacak kadar."

Ian... hiç de abartmamıştı. Düştükten sonra hep yeniden ayağa kalkan bir orduyla nasıl savaşılabilirdi? Belki de Nyktos'un muhafızları bile onları yenemezdi.

"Yani..." dedi Kraliçe Ileana. "Savaşacağınız şey işte bu." Karanlık gözlerini bana dikti. "İki Krallar Savaşı hiçbir zaman bitmedi" dedi. "Sadece zoraki bir ateşkes yapıldı. Hepsi bu. Artık Solis karşısında hiç şansınız kalmadığını anlamışsınızdır herhalde."

"Öyleyse neden Atlantia'yı doğrudan ele geçirmiyorsun?" diye sordu Casteel.

"Skotos'u geçerken ordumun yarısı ya ölür ya da kaybolur. Dönenler'in bile siste pek şansı olmaz" dedi Kraliçe. "Ayrıca Atlantislilerin benden nefret etmesini istemiyorum. Saygılarını kazanmak istiyorum. Sadakatlerini. Nefretlerini değil."

"Eh" dedi Casteel. "O gemi kaçtı."

"Duygular değişebilir" dedi Kraliçe umursamaz bir havayla. "Hele ki Kraliçeleri Solis Kraliçesi'nin kızıysa."

"*Annem* mi?" Boğuk bir kahkaha attım. "Büyükannem olduğunu sanıyordum."

"O aptal cadaloz sana neden böyle söyledi bilmiyorum" dedi Ileana. "Düşes Teerman sadıktı ama pek zeki olduğu söylenemezdi."

Söylediğine zerre kadar inanmadığımdan başımı iki yana salladım. "Bu çok saçma bir iddia. Buna inanabileceğimi nasıl düşündündün hiç bilmiyorum."

"Of, lütfen bana hâlâ annenin Coralena olduğuna inandığını söyleme. Seni dokuz ay karnında taşıyan ve dünyaya getirmek için saatlerce acıyla bağıran o hain cadaloz değildi" dedi ters ters, bu arada tüm salonu çevreleyerek perdeleri örtülü pencerelere ulaşılmasını sağlayan geniş basamakları çıkıyordu.

"Sen de değildin" diye hırladım.

"Öyle mi?"

"Sen bir vampirsin." Casteel elini belime bastırdı. "Çocuk sahibi olamazsın."

"O vampir değil" dedi Ian bana bakarak. Yüzü sararmıştı. "Doğru söylüyor. O senin annen."

"Coralena Ian'ın annesiydi. Leopold da babası" dedi Kraliçe Ileana boş kadehini mermer bir kaidenin üstüne bırakarak. O zaman hizmetçilerin artık salonda olmadığını fark ettim. "Ayrıca Cora en sevdiğim Refakatçimdi, en güvendiğim. Sahip olduklarımı elde etmek isteyenler, ki bunların birçoğu buna kalkışacak kadar aptaldı, çocuğumu bana karşı kullanamasın diye seni ona emanet etmiştim. Ona güvenmiştim ama bana ihanet etti. O ve beş para etmez kocası seni benden çalabileceğini sandı. Anlaşılan Cora seni Prens Malik'le evlendirip sonunda iki krallığı birleştirmeyi planladığımı öğrenmişti ve bundan hiç hoşlanmamıştı."

Kraliçe konuşurken kalbim güm güm atıyordu. "Bu arada Coralena saldırıdan sağ kurtuldu. Ne de olsa bir Dönen'di." Ellerini belindeki yakut zincirlere sürdü. "Ne var ki gazabımdan kurtulamadı."

Ürperdim, Casteel kolunu belime doladı.

"Bunu yapmayı hiç istemiyordum. Bana ne kadar acı verdiğini bilemezsin. Onu kızım gibi severdim, o ise bana ihanet etti." Kraliçe derin bir nefes aldıktan sonra şövalyenin perdesi örtülü pencerenin önünden çekilmesini işaret etti. "Ben vampir değilim. Adım da Ileana değil, yani asıl adım." Parmaklarıyla perdeyi kenarından kavradı, elimi uzatıp Casteel'in kolunu tuttum. "Gerçek adımı muhtemelen duymuşsunuzdur. Adım Isbeth."

46. BÖLÜM

Odada yankılanan şok bulaşıcıydı.

"Evet, o Isbeth" diye devam etti Kraliçe elini perdenin üzerinde aşağı doğru kaydırarak. "Kral Malec'in sevgilisiydim, sırdaşı, dostu... her şeyi. Ve senin annen..." Omzunun üstünden Casteel'e bakarken tuttuğu perdeyi iyice sıktı. "Annen bunu benden aldı. Beni güzelavratotuyla zehirledi. Buna inanabiliyor musun? Rezil." Dudakları büküldü. "Malec beni tam vaktinde bulmasaydı şu anda burada olmayacaktım, neyse ki buldu. Bir sorun olduğunu anlamıştı." Hepimiz çıt çıkarmadan dinlerken elini göğsüne bastırdı. "Biz kalp eşiydik. Benim için her şeyi yapardı."

Kraliçe Ileana... hayır, söylediği doğruysa Kraliçe *Isbeth* başını geriye attı. "Ne olacağını bilmediği halde bana kanını verdi. Çaresizlik içindeydi ve ölmeme izin veremezdi."

Casteel'i, beni kurtarmak için yaptığı şeyi düşündüm.

"Ama beni bir vampire dönüştürmedi. İlk vampir ben değildim. İlahlar Atlantisliler gibi değildir. Kanları çok daha güçlüdür."

Casteel'e baktım. "Bu doğru mu?"

"Evet" dedi ağabeyi. "İlahların Yükselttiği ölümlüler vampire dönüşmez. Yükselmişler gibi can sıkıcı sınırlamaları olmayan bir şeye dönüşürler."

Casteel soluğunu sertçe saldı, benimle aynı şeyi düşündüğünü anladım. Annesiyle babasının başından beri Kraliçe Ileana'nın aslında Isbeth olduğunu bilmeleri gerektiğini düşünüyordu.

Tam o anda Kan Kraliçesi perdeyi açınca parlak gün ışığı pencereden içeri doldu. Şövalyeler güneş ışığının vurduğu yerlerden

kaçmak için geri çekildi. Ian güneş ışığına temas etmemek için hızla uzaklaştı ama Kraliçe...

Kraliçe ışık selinin içinde duruyor, boynundaki, bileklerindeki, belindeki mücevherler ve tacı parıl parıl parlıyordu. Ne acıyla bağırıyor ne de can çekişerek kıvranıyordu.

Hiçbir şey olmamıştı.

Tıpkı gün ışığına çıktığımda bana da olmadığı gibi.

Göğsüm hızla inip kalkarken gözlerimi Kraliçe'ye diktim. "Sen... sen nesin?"

"Hayatta pek çok şey oldum. Evlat. Dost. Fahişe. Metres."

"Gerçekten gurur duyulacak bir liste" diye hırladı Casteel, Naill'in bir sandalyenin arkalığına tutunarak başını iki yana salladığını gördüm. "Kral Malec'in metresi. Tebrikler."

"Malec?" Kraliçe Casteel'e bakıp sırıtırken muhafızlar yaklaşıp şimdi gölgelere çekilmiş olan şövalyelerin yerini aldı. "Onun metresiydim. Onu seviyordum. Hâlâ seviyorum. Yalan değil. Sonra annen Malec'i mahvetti. Ama hayır. Artık hiçbir erkeğin metresi değilim, ne ölümlü ne de tanrı hiçbir erkeğin."

"Tanrı mı?" dedim boğuk bir sesle. "Malec..."

"Tanrı ya" diye sözümü kesti Isbeth. "Malec, Nyktos'un oğluydu ve Nyktos normal bir tanrı değildir. O bir İlkel, çok daha yaşlı ve çok daha güçlü." Bu kısmın doğru olduğunu biliyordum. "Onun kanını taşıyan biri de tanrı olacaktı. Ama Eloana bunu hiçbir zaman bilmedi, değil mi? Ben biliyordum. Malec'in tam olarak kim ve ne olduğunu biliyordum. Bir ilah vampir yaratamaz, bir tanrı da."

Casteel'in eli sırtımdan kaydı. "Yalan söylüyorsun."

"Neden yalan söyleyeyim?" Isbeth başını iki yana salladı, güneş ışığını takip ederek basamaklara doğru yürüdü. "Malec bir tanrıydı."

"Tanrıysa neden ilahmış gibi davransın?" diye sordu Casteel.

"Çünkü nesiller boyu çocukların Nyktos Dağları'nın ötesini keşfetmesine izin verilirken Iliseeum'da tutulmaktan bıkmıştı ve tek yapabileceği buydu. Nyktos'un çocukları ölümlüler diyarında doğmuştu, eşi de öyle."

Nyktos'un İlkellerin Iliseeum ötesindeki diyarlardaki gücü hakkında söylediklerini hatırlayınca irkildim. Sadece orada doğanlar diyardaki gücünü koruyabilirdi.

Casteel'e şöyle bir bakmıştım ki, "Hadi ama" dedi Isbeth, "Kendi tarihini biliyorsundur herhalde. Bense o tarihi yaşadım Casteel. Malec diğer ilahları öldürmeyi nasıl başardı sanıyorsun? Sadece gücü eline geçirerek mi? Nyktos'un soyundan gelen bir ilah bile bunu yapamazdı. Ve o soydan hiçbir ilah yoktu. Şimdiye dek o soydan yalnızca iki oğul geldi."

Uzun bir sessizlik oldu, hepimiz vampir olmadığı açıkça görülen Kan Kraliçesi'ne bakarken şüphe zincirlerinin gevşeyip dağıldığını hissedebiliyordum.

"Annem Malec'in aslında ne olduğunu biliyor muydu?" diye üsteledi Casteel.

"Annen en azından bu konuda yalan söylemedi. Ayrıca dediğim gibi, ben vampir de değilim ilah da." Bakışları tekrar bana odaklandı. "Çünkü beni bir tanrı Yükseltti, yani ben de tanrı oldum."

"O iş öyle olmuyor" diye hırladı Casteel, tanrılar hakkında fazla bilgim olmamasına rağmen haklı olduğuna inanmak zorundaydım. Kimse kimseyi tanrı yapamazdı.

Kraliçe bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

Vonetta ve Lyra hafifçe bize doğru yanaştı, tıpkı Naill ve diğerleri gibi, birkaç dakikadır bunu yapmaya çalışıyorlardı. Duydukları nefret ve korku Delano ve Kieran'ın hisleriyle örtüşüyordu, bu da manidardı. Kraliçe gerçekten tanrı olsaydı bana olduğu gibi ona da yakınlık duymazlar mıydı?

"Ama o zamanlar çoğu Atlantisli bunu bilmiyordu, diğerlerini Yükseltmeye başladıklarında benim de aynı olduğumu düşündüler." Gözleri kapalıydı. "Malec bana planlarını anlattı. Eloana ve Konsey'in tarafındaymış gibi yapıp Yükselmişler'in kökünü kazıyacağını. Tek yolun bu olduğunu söyledi. Çünkü Yükselmişler'in devam etmesine izin veremezdi. Yarattıkları tehlikeyi herkesten iyi görüyordu." Bir kahkaha attı, neşeden yoksun bir kahkaha.

"Sürgün edilse bile kalıp savaşacaktı çünkü onur sahibi biriydi. Bahse girerim kimse bundan söz etmiyordur, değil mi?"

Aslında Eloana söz etmiş sayılırdı. Malec'in genel olarak iyi bir adam ve iyi bir kral olduğunu söylemişti. Sadece iyi bir koca değildi.

"O yüzden savaş başladığında beni Atlantia'dan kaçırdı ama yalnız gitmek zorundaydım. Yanımda birini götürmem çok riskli olurdu, oğlumuzu bile."

Kalbim duracak gibi oldu, "Oğlunuz mu?" diye sordu Casteel boğuk bir sesle.

Kraliçe başını salladı. "Onu zehirlenmeden önce doğurmuştum ve o tıpkı... senin gibiydi Penellaphe. Bir lütuftu. Gördüğüm en güzel erkek bebekti. Küçücük olduğu halde yeteneği olduğunu belli ediyordu." İçinden bir ürperti geçti. "Malec beni bulacaktı. Oradan ayrılmayı başarır başarmaz beni bulacağına söz vermişti. Oğlumuzu güvende tutacak ve bana getirecekti, sonra da sonsuza dek birlikte olacaktık, sadece üçümüz ne taç ne de krallık. Bizi Iliseeum'a götürmeye söz vermişti."

Gözlerini açtı, gözleri... yaşlarla doluydu. "Yıllar geçti, savaş başka topraklara da yayıldı. Ne olduğumu... saklamak zorundaydım. Karanlık gözlerim sayesinde diğer Yükselmişler ne olduğumu hiç sorgulamadı, böylece gün ışığından saklanıp Yükselmişler'in arasında yaşadım, hâlâ Malec'in gelip beni bulacağına inanıyordum. İnancımı hiç kaybetmedim. Bana kol kanat geren niceleriyle tanıştım, Vodina Adaları'ndan Jalara'nın güçlerini büyük bir Atlantia birliğinin toplandığı Pompay önünde toplayacağını öğrendim. Bunun Malec'e ve oğluma ne olduğunu öğrenmek için tek şansım olduğunu biliyordum." Burun delikleri genişledi. "Oğlum artık erkekliğin eşiğine gelmiş olacak ve muhtemelen beni tanımayacaktı ama bunun bir önemi yoktu. Hatırlamasına yardım edeceğimi biliyordum."

Kraliçe bir basamak aşağı indi. "Böylece Pompay'da Jalara'ya katıldım ve ne gördüm bilin. Tahta yeni çıkan Kral Valyn Da'Neer Atlantia ordusuna kumanda ediyordu. O zaman an-

ladım." Ellerini yumruk yaparken sesi titriyordu. "O zaman oğlumun öldüğünü anladım. Muhtemelen ben Atlantia'dan ayrılır ayrılmaz ölmüştü ve oğluma bir şey yapabilmeleri için Malec'e ulaşmış olmaları gerekiyordu. Yıllarca onları beklemiştim, umudumu hiç yitirmemiştim ve bunu benden almışlardı! Tek istediğim oğlumdu" diye bağırdı, söyledikleri karşısında titredim. Derin derin solurken göğsü elbisesini geriyordu. "*Her şeyimi* aldılar. *Oğlumu*. Malec'imi ve tek suçum sevmekti, tanrılar, bir daha *asla* öyle sevmeyeceğim. Hepsi buydu işte. Hepsi buydu." Elini hızla havaya savurdu. "Buna bir son verebilirlerdi. Malec ve benim hakkımdaki gerçeği söylemeleri gerekiyordu. Vampir olmadığımı söylemeleri gerekiyordu. Malec'in haksız yere sürgün edildiğini. Ama o zaman yaptıkları şeyi de itiraf etmek zorunda kalacaklardı. Söyledikleri yalanları. Çocukları öldürdüklerini" diye tısladı, o zaman irkildim çünkü bunu yaptıklarını biliyordum. "Ayrıca Malec'in istediği buysa tacı da geri vermek zorunda kalacaklardı. Elbette yapmadılar. Ve işte buradayız" dedi sessizce. "Tüm bunlar mı?" Ellerini kaldırıp kollarını iki yana açtı. "Bunlar hep onların yüzünden. Bu ateşi onlar yakıp harladı, şimdi her şey kontrolden çıktı çünkü ateş benim, onların her şeyini alacağım."

Onların.

Atlantia'nın değil.

Aslında onların da değil. O'nun demek istiyordu. Eloana'nın.

Soluğum tıkanıyordu. Yalanlar... kana bulanmış bir sürü yalan. Bu felakette iki krallığın da suçu vardı.

İki kraliçenin de.

"Tüm bunlar intikam için mi yani?" diye fısıldadım. "Bu kan ve yalanlar krallığını intikam almak için mi yarattın?"

"Başlangıçta evet ama şimdi bunu kat kat aşmış durumda. Şimdi beni aşmış durumda." Isbeth gözlerime baktı. Annem gözlerime baktı. "Benim için her şeyi geri alacaktın. Malik'le evlenecektin, ben de bu sayede Atlantia'yı ele geçirecektim."

Ürperdim. "Bu yüzden mi beni Bakire yaptın? Başka bir Bakire var mıydı?"

"Bunun bir önemi yok" dedi ellerini birbirine bastırarak. "Korunman gerekiyordu. Zamanı gelene kadar seni bu şekilde güvende tutuyordum."

"Yıllarca tutsak ettiğin bir adamla evleneceğim zamana kadar mı?" diye haykırdım.

"Tutsağa benzer hali var mı?" Dönen'in yanında duran Malik'e baktı.

"Casteel'e yaptıklarını biliyorum. Malik'e de aynısını yapmadığına inanacak kadar aptal ya da toy değilim" dedim alçak sesle, onu söylediğim sözlerden koruyabilirmişim gibi Casteel'in önüne geçtim. "İkinizin iddialarının da bir önemi yok, üzgünüm, tanrılar, bunu söylediğime inanamıyorum ama sana ve oğluna yapılanlar yüzünden üzgünüm."

"Senin de kardeşin" dedi Kraliçe gözleri büyüyerek.

"Benim kardeşim o." Ian'ı gösterdim. "Benim kardeşim o" dedim tekrar. "Sana yapılanlar yanlıştı. Oğluna yapılan korkunçtu."

"Evet" diye mırıldandı. "Gerçekten öyleydi."

"Ama senin de aşağı kalır yanın yok" dedim. "Çocuklara yaptıkların. Dönenler'in niteliklerini taşımayan ve tapınaklara verilen çocuklara. Ya hastalıktan ölen çocuklar, yaratılmalarına yardım ettiğin vampirlerin kanını emdiği çocuklar? Ya Yükselişin onlara tanrılar tarafından bahşedilen bir lütuf olduğuna inandırdığın ikinci oğullar ve kızlar? Ya tanrıların korkusuyla yaşayan Solis halkı? Ailesini güç bela geçindirirken çocuklarını vermeye zorlanan Solis halkı. Ya Craven'lar *Isbeth*?" diye sordum. "Ya ben? Ben senin kızınım, beni en büyük eğlencesi beni kırbaçlamak ve aşağılamak olan bir adamın yanında yaşamaya gönderdin."

Isbeth derin bir nefes alarak başını yukarı kaldırdı. "Bundan haberim yoktu. Bilseydim derisini yüzer diri diri akbabalara atardım."

"Ne fark eder!" diye bağırdım, gözlerim yaşlarla dolmuştu çünkü... tüm bunlar çok kötüydü. Çok yanlıştı. "Eloana'yı da Valyn'i de

Atlantia'yı da hiçbir şey için suçlayamazsın. Suçlusu sensin. Hepsi senin yüzünden. Sadece senin."

Casteel yanıma yanaşıp çekilmeye zorladı, Kieran'ın ellerini omuzlarımda hissedene kadar geri geri gittim. "Sanırım koşullarını kabul etmediğimizi söyleyebiliriz."

"Senin buna karar verme yetkin yok ki" dedi Kraliçe Isbeth, dudakları şimdi ince bir çizgi halini almıştı. "Penellaphe'nin ne olduğunu biliyorum. Atlantia'nın gerçek hükümdarı o. Sen sadece güzel bir aksesuvarsın."

"Ah demek güzelim, peki." Casteel başını eğdi. "Aynı zamanda son derece ölümcül bir aksesuvarım." Bunu unutma."

Kan Kraliçesi güldü. "Unutmadım. Merak etme."

Annemin Casteel'e –pek çok insana– yaptıklarını düşününce midem bulandı, neredeyse iki büklüm olacaktım. "Hayır" dedim güçlükle. "Hayır, koşullarını kabul etmiyoruz, hiçbir zaman da etmeyeceğiz."

"Beni reddederseniz olacaklar hiç hoşuna gitmeyecek" dedi Kraliçe usulca. "Yapma Penellaphe. Bana istediğimi ver de bitsin bu iş."

"Sana Atlantia'yı vermemle nasıl bitecek?" diye sordum, bunu gerçekten merak ediyordum. "Yükselmişler'in masumların kanını emmesine son mu vereceksin yani? Ayinleri durduracak mısın? Atlantia'yı sana vermek o insanlara yaptıklarını değiştirecek mi?"

Karanlık gözler gözlerime dikildi. "Değiştirmeyecek ama pazarlık edecek konumda değilsin." Başını iki yana salladı. "Beni buna zorladığına inanamıyorum."

"Seni hiçbir şeye zorlamıyorum."

"Zorluyorsun." Kraliçe Isbeth gözlerini gözlerimden ayırmadan omuzlarını geriye attı. "Öldürün."

Hemen Casteel'e doğru atıldım çünkü ondan bahsediyor olmalıydı ama muhafızlar da şövalyeler de Casteel'e doğru hareket etmedi. Dönen de öyle. Odayı gözden geçirdim...

Casteel bağırdı. "Hayır."

Ian'la göz göze geldik. Bir şövalye kılıcını kınından çekmiş arkadan Ian'a doğru yaklaşıyordu. Hızlıydı, kılıcını havaya savurup eti, kasları ve kemikleri kesiverdi. Ian'ın canını aldı.

47. BÖLÜM

Zaman yavaşlamıştı ve gördüklerime bir anlam veremiyordum. Ian artık tek parça halinde değildi. Her yerde çok fazla kırmızılık vardı, yerlerde, üstümde. Ian'ın bedeni yıkılıyor, kafası yerde yuvarlanıyordu. Bu çok anlamsızdı.

Refakatçi'nin elini havaya kaldırıp aralanan dudaklarından bir şok çığlığı koyuvermesi de öyle. Prens Malik'in geriye sıçraması, yakışıklı yüzündeki ruhsuz ifade yok olurken duygularının etrafındaki duvarın hafifçe çatlaması ve kapıldığı şaşkınlığı hissedebilmem de. Tawny'nin geri geri çekilirken attığı çığlıklara anlam veremiyordum, Emil'in gözlerinin o kadar açılmasına, Kieran'ın yüzünün nasıl bu kadar çabuk kana bulandığına ve Vonetta'nın yüzüne kazınan sessiz çığlığa. Naill'in gözlerini neden kapattığını, Casteel'in neden kolunu belime dolayıp beni başka tarafa çevirmeye çalıştığını da anlamıyordum ve kımıldayamıyordum. Kımıldayamazdım. Acı kalbimi parçalıyor, kafamın içini kemiriyordu. Ian'la birlikte yaşadıklarımız tekrar tekrar aklımdan geçiyor, ona dair her hatıram hızla gözümün önünde beliriyordu.

"Onu seviyordum. Onu kendi kanımdanmış gibi seviyordum!" diye bağırdı Isbeth, sonra sakinleşti. "Bana ne yaptırdığına bir bak."

Her şey durmuştu, sanki bütün krallık üstüme üstüme geliyordu. Gözlerimi Ian'dan kaldırdım.

Casteel belimi daha da sıkı kavradı. "Seni kinci sürtük" diye hırladı.

Kraliçe gözlerinde yaşlarla titriyordu. "Benim suçum yok." Bana döndü. "Seni uyarmıştım. Beni dinlemedin."

Sonra... sonra her şey hızlandı.

Boğazımdan o güne dek hiç çıkmamış bir ses çıktı. Yarılan göğsümden dışarı fışkıran şey saf öfkeydi. Düşünmek yoktu. Anlamak yoktu. Ültimatom falan olmayacaktı. Önemli olan tek şey Ian'ı benden almış olmasıydı, onu öldürmüştü, kendimi tamamen o eski içgüdüye teslim ettim. O bunca öfke ve acıyla ne yapılacağını bilirdi.

Casteel'in elinden kurtulup kollarımı iki yana açtım, içimden boşalan enerji salona yayılmaya başladı. Casteel geriye doğru savrulurken Kieran bana döndü. Kraliyet Muhafızları ve şövalyeler ileri atıldı. Olduğu yerde donup bana bakakalan Tawny'ye çarptılar. Adamlar, kalkanlar ve çekilen kılıçlar Kan Kraliçesi'nin etrafını sararken o kargaşada Tawny'yi gözden kaybettim. Perdeleri örtülü pencereler kırılıp parçalanırken Isbeth'in yüzünde bir şaşkınlık gördüm. Gözümün önünü gümüşi-beyaz bir ışık kapladı, zihnimde şekillenen kalın ağ bedenimden dışarı uzanırken ileri doğru bir adım attım. Önce Kraliyet Muhafızlarının işini bitirdim, kalkanlarını ve kılıçlarını, sonra da onları paramparça ettim.

İçeri muhafızlar dolarken Casteel kılıçlarını kınından çekti ama Isbeth'le benim aramda hiçkimse yoktu. Etrafımda titreşen öfkeyi ve korkuyu içime çektim, olanca nefretimi Isbeth'e doğru uzayan ipliklere yönlendirdim. Casteel'in babasına yapmak istediğim gibi zihninin etrafındaki duvarları yıkacaktım. Bu kez durmayacaktım. Zihnini parça parça soyarken vücudundaki kemiklerini birer birer kıracaktım. Gümüşi-beyaz ışık Isbeth'in üstüne düşünce...

Isbeth bir kahkaha attı.

Başını geriye atıp güldü. Casteel hızla dönüp gözlerini Kan Kraliçesi'ne dikerken kontrolümü tamamen kaybettim. "Söylediğime inanmadın mı sevgili yavrum?" Elini uzatıp kırmızı boyalı tırnaklarından biriyle uğuldayan güç duvarına dokundu. Işık bir an parladıktan sonra ışıldayan bir toz halinde yere döküldü. "En büyük zaaflarından biri hep buydu Penellaphe. Gözlerinle gördüğün, tüm kalbinle bildiğin şeyden şüphe etmen. Söylediğime gerçekten inansaydın böyle düşüncesizce bir işe kalkışmazdın. Bizim tanrı olduğumuzu ve bir tanrıyla böyle savaşamayacağını bilirdin."

Bir elini havaya kaldırdı. Buz gibi parmaklar boğazıma sarılıp soluk boruma bastırdı. Ellere uzandım, orada olmayan ellere. İncecik bir hava boğazıma sızarken gözlerim büyüdü, sonra... hiçbir şey olmadı. Boynumu tutarak geriye doğru sendeledim.

"Poppy!" diye bağırdı Casteel bir kılıcını yere atıp beni belimden yakalayarak. Gözlerimi yüzüne diktim, ağzım kımıldıyordu ama kelimelerime hayat verecek havayı bulamıyordum. Casteel başını Kan Kraliçesi'ne çevirdi. "Ona ne yapıyorsun?"

"Önemli bir ders daha veriyorum..."

Gözucuyla Lyra'nın şekil değiştirdiğini gördüm, giysilerinin parçalandığını duydum. Çok hızlı olmuştu. Bir anda ölümlü formundan kurda dönüşmüş ve...

Isbeth başını Lyra'ya çevirdi.

Kieran uyarmak için bağırdı, sonra Lyra'nın tiz haykırışıyla birlikte kırılma ve ezilme sesleri duydum. Başımı çevirmeye çalıştım ama yapamadım. Parmaklar boğazıma daha da çok yapıştı.

"Beni yemek olarak gören bir kurt daha yanıma yaklaşacak olursa ders daha da kötüleşecek. Aynı şey Atlantisliler için de geçerli" dedi Isbeth, boğazımdan acınası bir hırıltı çıkarken soğuk terler dökmeye başladım. "Yoksa Penellaphe'nin boynunu kırarım."

"Durun!" diye bağırdı Casteel. "Geri çekilin. Hemen!"

Sıkıca boğazımı tuttum, göğsümden bir panik yükseldi. Nefes alamıyordum. Tırnaklarım kana bulanırken boğazıma bir acı yayıldı.

"Bırak onu" dedi Casteel diğer kılıcını da atıp bileğimi tutarak. "Lanet olsun, bırak onu!"

"Hiç sanmıyorum. Görüyorsun ya, senin çok dayanıklı olduğun bu dersi onun da alması gerekiyor" dedi Isbeth. "Başka şansı yok. Hiçbir zaman da olmadı, yine de hâlâ tersini düşündüğüne eminim. Belki de tam sana göre bir eştir ve dersini asla almaz. Ağabeyin çok daha uzlaşmacı."

Ciğerlerim yanarken sivri iğneler ellerime, kollarıma, bacaklarıma batmaya başladı. Gözlerim kararadı. Kafatasımın içini bir basınç kapladı. O buz gibi parmaklar kafamın içine, zihnime geçti. İçimi

büyük bir acı sardı –bedenimin kontrolünü ele geçiren bir acı– ah, tanrılar, bu Isbeth'e yapmayı planladığım şeydi ama yeterince hızlı davranmamış ya da nasıl yapacağımı bilememiştim. Sanki Isbeth etlerimi parçalıyor, beynimi dağıtıyordu. Başımı iki yanından tutarak Casteel'in elinden kurtulmaya çalıştım. Kıvranırken nefes alabildiğimi fak ettim çünkü çığlık atabiliyordum.

"Poppy!" Casteel koluma yapışırken kafamı sıkıca kavradım, o pençeler etime batmaya devam ediyordu, saçlarımı yoldum. Burnumdan, kulaklarımdan ıslak bir sıcaklık fışkırıyordu, Casteel'in gözleri panikle doldu. "Hayır. Hayır. Hayır." Beni göğsüne çekip Isbeth'e döndü. "Lütfen. Sana yalvarıyorum. Dur. Lütfen dur. *Dur*! Ne istersen yaparım. Atlantia'yı mı istiyorsun? Senindir..."

"Sen tahtın gerçek varisi değilsin" diye sözünü kesti Isbeth. "Bana istediğimi veremezsin."

"Öldürürsen Penellaphe de sana bunu veremez" diye bağırdı Casteel *dişlerim* kanarken. "Poppy'yi kontrol etmek mi istiyorsun? Öyleyse beni istiyorsun demektir. Al beni. Sana karşı koymayacağım. Yemin ederim. Yeter ki dur. *Lütfen*." Sesi titriyordu.

Ruhumu parçalayan acıya gitgide yenik düşerken bilincim kapanmaya başlamıştı. Ne dediklerini zar zor duyuyordum. Düşünme yeteneğimi kaybediyordum ama Casteel'in yalvardığını duydum ve şiddetli acıya rağmen başımı iki yana salladım. İçimde gürleyen çığlıkları ve düşünce kırıntılarını toplayıp tek bir kelime haline getirerek defalarca söyledim. Etrafımdaki tüm ışık sönerken "Hayır. Hayır. Hayır" diye fısıldadım ve çığlıklar attım çünkü ölmeyi tercih ederdim. Çünkü...

"Onu öldürüyorsun. Lütfen" diye yalvardı Casteel. "*Lütfen* dur."

"Sen. Ah, her zaman en sevdiğim kanişim oldun. Penellaphe uyandığında hayatta kalman için ne yapması gerektiğini anlayacaktır" dedi Isbeth, sesi gitgide uzaklaşıyordu, sonunda duyduklarımın gerçek olduğundan şüpheye düştüm. "Malik. Kardeşini al götür."

Sonrası hiçlikti.

* * *

Gözlerimi açtığımda başım korkunç zonkluyordu ve ağzımda metalik bir tat vardı. Bir karaağacın sık dalları arasından güneş ışığı sızıyordu.

"Poppy?" Kieran'ın yüzü üzerime eğildi. Başım... başım Kieran'ın kucağındaydı. "Kendine geldin mi?"

Yutkunurken acıyla yüzümü buruşturdum. "Sanırım." Kalkmaya yeltendim. "Neredeyiz?"

Kieran kalkmama yardım ederken, "Oak Ambler yakınındaki ormanda" dedi Hisa. Ağrıyan başımı ovalarken gözlerimi kıstım. Hisa'nın yüzünde sert bir ifade vardı.

Etrafıma bakınırken kafamdaki sis yavaş yavaş dağıldı. Delano bir elini kalbine bastırmış olan Naill'in yanında oturuyordu. Emil ve Vonetta diz çökmüştü... yüzükoyun yatan birinin yanındaydılar. "Tawny?"

"Yaşıyor." Emil hemen başını kaldırdı, gözleri keder doluydu. "Ama yaralı." Kenara çekilince Tawny'nin pembe elbisesinin omzundaki koyu lekeyi gördüm. "Kanaması durdu ama..."

Vonetta Tawny'nin yakasını kenara çekince soluğum kesildi. Tawny'nin esmer teninin altındaki damarlar fırlamış, şişip kararmıştı. "Bu nedir bilmiyorum."

Sendeleyerek ayağa kalktım. Giysilerim kandan kaskatı olmuştu. Kanın birazı benim, çoğu Ian'ındı. "Ona yardım edebilirim."

"Bence biraz otursan daha iyi." Kieran yanımda ayakta duruyordu.

Bir elimi başıma bastırarak etrafıma bakınırken bölük pörçük hatırladıklarımı gözden geçirdim. Çatırtıları, kırılan kemikleri hatırlıyordum. "Lyra?"

Kieran başını iki yana salladı.

Elimi acıyan boğazıma götürünce kalbim deli gibi atmaya başladı. *Isbeth*. "Casteel nerede?"

Vonetta tekrar Tawny'ye döndü, omuzları gergindi... fazla gergin.

Sessizlik.

İçimi bir ürperti kapladı. Göğsümdeki uğultu şiddetlenip yayıldı ve kalbim –ruhum– burkuluverdi çünkü biliyordum. Ah tan-

nlar, ta içimde cevabı zaten biliyordum. Nefes almaya çalışırken kalbime korkunç bir acı saplandı.

Sendeleyerek olduğum yerde bir daire çizdim. Kieran'la göz göze gelince kalbimin daha da parçalandığını hissettim. "Hayır" diye fısıldadım, geri geri giderek Tawny'ye döndüm. Ona yardım etmem gerekiyordu ama eğilip iki büklüm oldum. "Hayır. Olamaz."

"Poppy" diye fısıldadı Kieran. "Yapabileceğimiz bir şey yoktu. Cas... kendisi teslim oldu. Oradan ayrılmak zorundaydık. Isbeth Tawny'nin bir hediye olduğunu söyledi... iyi niyetinin bir göstergesi olduğunu. Ve bunun karşılığını ödeyeceğini umduğunu söyledi."

"Hayır." Tawny'nin yanına gitmek için kendimi toplamaya çalışırken gözlerim yaşlarla doldu. Birden yüreğim ağzıma geldi, hemen doğrulup sol elime baktım. Damga hâlâ avucumdaydı. Avucumu, sonra da gözlerimi kapattım, Ian'ı gördüm... yere yıkıldığını. Isbeth'in güldüğünü duydum. Casteel'in yalvardığını duydum. "Hayır. Hayır." Dağılan saçlarımı tutup kafa derimin yandığını hissedene kadar çektim. Casteel'in sesini duyabiliyordum: *"Adı olmayan o şeyden fazlası değildim."* Isbeth'in ona yaptığı buydu. Yine yapmaya çalışacaktı. "Hayır. Böyle olmaması gerekiyordu."

"Poppy" dedi Delano, adımı söyleyiş şekli, bu kadar yumuşak söyleyişi hiç hoşuma gitmedi. Etrafındaki havaya dökülen, tenimi kaplayan acı hiç hoşuma gitmedi. Başımı iki yana sallayarak Vonetta'ya döndüm.

"Onu geri getireceğiz" dedi Vonetta ama... buna söz veremezdi. "İnan Poppy."

Kieran yanıma yaklaştı, elleri iki yanına sarkmıştı. "Bana bak Poppy."

Başımı iki yana sallamaya devam ederek geri çekildim. Nefes alamıyordum. Göğsüm ether'le zonklarken nefes alamazdım. Acı içimi parçalıyordu... acı ve korku, Ian ölmüştü ve Casteel'e ne olacağını biliyordum. Ona ne yapacaklarını biliyordum. Isbeth'in ona ne yapacağını biliyordum çünkü daha önce Casteel'e neler yaptığını biliyordum, Malik'e, Ian'a.

Gözüm Tawny'ye ilişti...

Başımı yukarı kaldırıp çığlık atarken içimden öfke fışkırıyordu. Tekrar tekrar Ian'ın düştüğünü gördüm. Tekrar tekrar Casteel'in bağırdığını, durması için Isbeth'e yalvardığını duydum. Gökyüzünde çakan şimşek havayı ısıttı. Şiddetli bir gök gürültüsü ağaçları sarsıp kuşları dört bir yana dağıttı. Hisa ve muhafızlar donup kaldı. Delano geri geri giderken Naill'e çarptı. Yavaşça gerilemeye başladılar, hiddetim havayı elektriklendirip fırtınayı kamçılarken benden uzaklaştılar. Zihnimin uzak bir köşesinde bunu hep benim yaptığımı fark ettim. Fırtınalara neden olan tanrılar değildi. Nyktos değildi. Kan yağmurunu onlar yağdırıyordu ama bu... bu bendim, içimden taşan korkunç enerji etrafımdaki dünyayla çarpışıyordu. Her zaman bendim, bu mutlak güç benden geliyordu.

Ama ben... ben değildim.

Ten ve Ateş Kraliçesi değildim.

Göğsüm hızla kalkıp inerken parmaklarımı açtım. Ben intikam ve gazabın vücut bulmuş haliydim ve şu anda tam da Alastir ve Görünmezler'in korktuğu şeydim. Ölüm ve Yıkım Getiren'dim, kendilerini korumak için ördükleri duvarları yıkacaktım. Evlerini yerle bir edecek, topraklarını yakacak, kaçacak saklanacak bir yerleri kalmayana dek sokaklarını kana boğacaktım.

Sonra da hepsini öldürecektim.

Gümüş-beyaz enerji tenimde çatırdarken ormanın kıyısına, şehre doğru döndüm.

"Poppy, lütfen..." diye bağırdı Vonetta önüme atlayarak.

Elimi savurunca uzun otların arasına savruldu. Rüzgâr havayı kamçılarken yürümeye başladım. Yapraklar kopup yere düşüyordu. Ağaçlar içimden boşalan öfkenin ağırlığı altında eğiliyor, dalları yere çarpıyordu.

"Poppy!" Vonetta'nın çığlığı rüzgârla sürüklendi. "Yapma!"

Yürümeye devam ettim, yer ayağımın altında sarsılıyor, Ian'ın yere düşüşü, Lyra'nın öldürülüşü tekrar tekrar gözümün önüne geliyor, Casteel'in yalvarışları... *ona* yalvarışları aklımdan çıkmıyordu.

Kieran yere düşerken ortalığı toza toprağa boğan bir ağaç dalının etrafından dolanarak yanıma koştu. "Bizi dinle" diye bağırdı, sesinin şiddetinden kıyafetleri parçalanıyordu. "Sakın ola..."

Onu geriye savurdum, ben çığlık atarken kayıp düştü. Ormanda bir enerji dalgası daha yankılandı. Önümdeki ağaçlar parçalanınca Oak Ambler yakınındaki köyü çevreleyen küçük Sur'un siyah duvarını gördüm. Muhafızlar onlara doğru geldiğimi gördü. Birkaçı kan taşından kılıcını çekerken diğerleri kapıya koştu. Zihnimde gümüş rengi ağ duvarların üstüne kapanıp büyük Sur'da gördüğüm çatlakları bularak içlerine sızmaya başladı. Bu zayıf noktalara odaklanıp duvarı parçaladım. Havaya uçan taşlar muhafızların üstüne yağmaya başladı.

Ortalığı panik çığlıkları sararken her yeri grimsi bir toz bulutu kapladı, gülümsedim. Çığlıklar havayı yırtarken tüyler ürpertici bir şeyin dudaklarımın yukarı kıvrılmasına neden olduğunu hissetim. Gümüşi-beyaz ışık parmaklarımın arasında çatırdarken yürümeye devam ettim.

Yoğun toz bulutunun içinde kıpırtısız bir gölge belirdi. Bu oydu. Refakatçi. Dumanın, çığlıkların ve panik dolu haykırışların içinde hareketsiz tek şey oydu, koyu renk saçları kalın bir örgü halinde bir omzunun üstünden sarkıyordu.

"Bu insanların orada olanlarla bir ilgisi yok. Onlar masum. Durdurun onu." Genç kadın yoğunlaşan enerjiden ve çakan şimşeklerden hiç etkilenmeden yayını kaldırdı. Bana nişan alırken tek bir kası bile titremedi. "Yoksa ben durdururum."

Başımı yana eğdim, gümüşi-beyaz ışığın ona doğru uzandığını görüyordum...

"Kusura bakma" dedi. "Bu bende işe yaramaz."

Enerji Dönen'den geri tepti. Gücümü daha da artırdım ama eter çatırdayıp cızırdayarak geri çekildi.

"Denemeye devam et." Gümüşi-beyaz ışık yüzünü aydınlatıyordu. "Bu arada, sende neyin işe yaradığını biliyor musun? Oklarımın her birinin ucunda bulunan gölge taşı. Biriyle kafanı deldiğim zaman belki yeniden ayağa kalkarsın ama bu pek kolay olmaz."

Göğsüm hızla kalkıp inerken okun ucuna odaklandım. Parlak siyah taş batmakta olan güneşin ışığıyla parıldıyordu.

"O yüzden bir daha söylüyorum" diye devam etti sesini yükselterek yürümeye başlarken. "Bu insanların olanlarla bir ilgisi yok. Onlar masum. Hemen dur, yoksa ben durdururum."

Masum.

Arkasında insanlar tozlu sokaklardan Sur'a doğru koşuyordu. Yanlarına hiçbir şey almamışlardı, çığlıklar atan kıpkırmızı yüzlü çocuklarından ve kendilerinden başka. Onlar sadece Kan Tacı'yla benim aramda kalmış ölümlülerdi ve durduğum yerden şehrin kapısının kapalı olduğunu görebiliyordum.

Hâlâ içeride olan Yükselmişler'in o kapıyı açmayacağını da biliyordum. İçlerinden biri... Ian gibi olsaydı bunu çoktan yaparlardı. Nabız gibi atan korkularıyla büyük Sur'un kapısında toplanan kalabalığa bakarak derin bir nefes aldım.

Ben Alastir ve Görünmezler'in iddia ettiği şey değildim.

Korktukları ilahlar gibi değildim.

Ve kesinlikle annem gibi de değildim.

"Üzgünüm" dedi Refakatçi, gözlerimi yeniden ona çevirince içime birden bir ürperti doldu. "Gerçekten üzgünüm. Ian'ı tanıyordum. Onu severdim. O... diğerleri gibi değildi."

İçimi paralayan kedere ve öfkeye rağmen Refakatçi'ye odaklanarak duyularımı açtım. Yeteneğim hâlâ işe yarıyordu çünkü duygularını okuyabiliyordum. Duygularının tadını alabiliyordum, şüphenin mayhoşluğu ve kederin acılığı.

"Ama gitmen gerek. Kan Tacı çoktan gitti. Olanlarda rolü olan kimse burada değil."

"Senin dışında" dedim.

Refakatçi hafifçe yüzünü buruşturdu. "Bakire iken seçme şansın var mıydı?"

Gözlerimi yüzüne diktim. İstese gölge taşlı oklardan biriyle beni vurabilirdi, ıskalayacağını da sanmıyordum. Ama yapmamıştı. Benimle şehrin önündeki köylülerin, Solis halkının en yoksullarının arasında duruyordu. Benimle Yükselmişler'in arasında değil.

Annem... Coralena ise farklıydı, değil mi? O da bir Refakatçiydi –Dönenler denilen şu şeylerden biriydi– ama Ian'ı ve beni Isbeth'ten almıştı. Leopold'u sevmişti. Birbirlerine nasıl baktıklarını *hatırlıyordum*. Dönenler'in ne olduğunu göstermesi için çağırıldığı zaman Refakatçi'nin yüzünde gördüğüm ifadeyi düşündüm, çaresizlik dalgasını ve ardından gelen teslimiyet duygusunu. Bu duyguları ne yazık ki iyi tanıyordum. Sonra Isbeth Refakatçi'yi yanına çağırdığında Prens Malik'in ne yaptığını düşündüm. Öne çıkmış ve sonra kendine hâkim olmuş gibiydi. Refakatçi'nin bu gösteri için kim bilir kaç kez kullanıldığını düşündüm, sonra da umursamadığıma karar verdim.

Kendimi kontrol edebilmek için tüm gücümü harcasam da enerjiyi geri çekmeyi başardım. Etrafımdaki havayı saran elektrik yok oldu. Rüzgâr dindi, arkamdaki ağaçlar inlemeyi kesti. "Casteel'i nereye götürüyor?" diye sordum bir adım öne çıkarak. Refakatçi gözlerini kıstı. "Oku atmayı düşünüyorsan ıskalamasan iyi edersin" dedim. "Seninle dövüşmek için ether'e ihtiyacım yok. Herhalde kesilen kolların ve kafanın yeniden çıkması epey acı verici oluyordur."

Refakatçi'nin dudaklarında hafif bir gülüşeme belirdi. "Merak etme. Iskalamam."

Ben de gülümsedim. "Onu nereye götürdüklerini söyle. Söylemezsen beni yere indirdiğinde öldürsen iyi edersin çünkü geri dönerim. Geri döner ve seni öldürürüm."

"Bunun gerçekten bir tehdit olduğunu mu düşünüyorsun? Ölmekten korktuğumu mu sanıyorsun? Şimdiye kadar defalarca öldüğüm halde?" Bir kahkaha attı, zoraki bir gülümseme gibi çabucak ufalanıp kaybolan bir kahkahaydı bu."Nihai bir ölüm hoşuma gider."

"Şu anda korumaya çalıştığın insanların ölmesi de hoşuna gider mi?" dedim onun için beslediğim empatiyi bir kenara bırakarak. "Kendi sonundan korkmasan da belki onlarınki için korkuyorsundur."

Burun delikleri açıldı. "Senin de onlardan aşağı kalır yanın yok."

"Yanılıyorsun. Ben durdum" dedim. "Onlardan biri olsa durur muydu? Kraliçen durur muydu?"

Cevap vermedi.

"Masumları öldürmek istemiyorum. Solis halkına yardım etmek istiyorum, onları Kan Tacı'ndan kurtarmak istiyorum. Yapmak istediğimiz buydu" dedim. "Ama ağabeyimi öldürdüler ve benim için her şeyden değerli olan insanı alıp götürdüler. Onu geri almak için her şeyi yaparım. Ruhumu ne kadar lekelerse lekelesin yaparım."

"Öyleyse onu nasıl geri alacağını biliyorsun" dedi tersçe. "Kraliçeye boyun eğip onun adına Atlantia'yı ele geçirerek."

Başımı iki yana salladım.

"Yani Casteel için hiçbir şey yapmayacaksın, öyle mi?"

"Isbeth istediğini elde edince Casteel'i öldürecek" dedim. "Beni de öldürecek."

"Öyleyse hapı yutmuşsun demektir."

"Hayır. Çünkü bu iki şeyin de olmasına izin vermeyeceğim" dedim. "Ona istediğini vereceğim ama düşündüğü şekilde değil."

Refakatçi'nin yüzünde merak dolu bir ifade belirdi, sonra bakışlarını hafifçe omzuma kaydırdı.

"Poppy" diye seslendi Kieran usulca, birkaç okçu Sur'un üstünde yerlerini almaya gidiyordu.

Refakatçi göğsünü şişirerek iç geçirdi. "Onu başkente götürecek. Nereye bilmiyorum. Kimse... kanişlerini nerede tuttuğunu bilmez."

Tenimden bir ürperti geçerken göğsüm öfkeyle zonkladı, Refakatçi tiksintiyle dudaklarını büzdü. Sadece bir anlığına yapmıştı. Farkında olduğundan bile emin değildim ama görmüştüm.

"Ama bunun bir önemi yok" diye devam etti. "Kraliçe elindeki bütün Dönenler'i başına nöbetçi koyacaktır. Kralınıza göz kulak olması için *onu* görevlendirecektir." Prens'ten bahsettiğini anladım. "Yanına yaklaşamazsın." Yayını indirdi, omuzları aşağı çöktü. "Yanınızda tanrıların ateşini getirmedikçe hiç şansınız yok."

Yüzüne bakarken içimden bir ürperti geçti. Tanrıların ateşi mi? Refakatçi gözlerime bakarak bir adım geriledi. "Eminim yine görüşürüz."

"Görüşürüz."

* * *

Casteel'in büyük risklere girerek hayatımı kurtardıktan sonra beni getirdiği avcı kulübesinde sandalyeye oturup gözlerimi yatağa dikmiştim.

Tawny yatakta yatıyordu, yüzü çok solgundu, zor nefes alıyordu. Onu iyileştirmeye çalışmıştım. Ormandan döndükten sonra. O zaman yeteneklerim yeniden canlanmıştı, yara da kapanmıştı ama Tawny uyanmamıştı. Hisa'nın getirdiği atlarla buraya gelirken yarı yola bir kez daha denemiştim. Kulübeye varır varmaz ellerimi fazla sıcak tenine yerleştirmiştim ama uyanmamıştı ve damarlarındaki siyahlık boynundan yukarıya yayılmıştı.

Buraya Çorak Topraklar'dan geçerek gelmiş, gece çökerken avcı kulübesine varmıştık. Mola vermemiz gerekiyordu. Herkes yorgundu ve Tawny... neyi olduğunu, neyle yaralandığını bilmiyordum, yeteneğim yarasını kapatmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Refakatçi'nin elindeki ok yine aklıma geldi. Gölge taşından yapılmıştı. Craven'ların hana geldiği gece annemde de aynı silahtan vardı. İlahlar da bu silahla gömülüyordu, iskelet askerlerin elinde de bu vardı. Muhafızların taşıdığı silahı gördüğümü hatırlamıyordum. Karşıma çıkanları yok etmiştim ama Refakatçi bu silahın beni bir süre etkisiz hale getireceğini söylemişti. Tawny'ye baktım. Gölge taşıyla yaralanmış olabilir miydi? Yeteneğim o yüzden mi belli bir yere kadar işe yaramıştı?

Bakışlarımı elime indirdim. Avucuma bakınca mum ışığında evlilik damgasının parladığını gördüm. Elimi kapadım, yanan gözlerimi sımsıkı yumdum.

Ağlamamıştım.

Ağlamak istiyordum. Ian'a ağlamak istiyordum. Lyra'ya ağlamak istiyordum. Bir daha gözlerini asla açmamasından korktuğum için Tawny'ye ağlamak istiyordum. Casteel'e ağlamak istiyordum çünkü neyle karşı karşıya olduğunu biliyordum, ağabeyinin

ona ihanet ettiği yetmezmiş gibi gardiyanlık vazifesini de üstlenmesinin onda ne düşünceler ne duygular uyandıracağını tahmin edebiliyordum.

Atlantia'ya yaklaştıkça içimdeki öfke büyüyordu. Kraliçe'nin gerçekte kim olduğunu bilseydik daha iyi hazırlanabilirdik. Yükselmiş olmasının mümkün olmadığını bilirdik. Başımıza her şeyin gelebileceğini bilirdik. Oysa görüşmeye yalanlarla elimiz kolumuz bağlanmış halde gitmiştik. Eloana'nın gerçeği bilmediğine hiç inanmıyordum. Belki Valyn bile biliyordu. Oysa sakladıkları bilgi her şeyi değiştirebilirdi.

Zaten değiştirmişti.

Kapıya hafifçe vurulunca düşüncelerimden sıyrıldım. Kalkıp hantalca kapıya yürüdüm.

Gelen Kieran'dı. "Uyuyamadım. Hiçbirimiz uyuyamıyoruz." İleride küçük bir ateşin başında oturanları gördüm. Kieran omzumun üstünden içeri baktı. "Tawny nasıl?"

"Hâlâ uyuyor."

"Senin de uyumadığını biliyorum."

Başımı iki yana sallayarak gecenin serinliğine çıkıp kapıyı arkamdan kapattım. Kieran'la birlikte diğerlerinin oturduğu yere doğru yürürken eğrilip bükülmüş ağaçlara göz attım.

Yanına otururken Vonetta başını kaldırıp bana baktı. Bana bir matara uzattı ama başımı iki yana salladım. Ondan ve Kieran'dan özür dilemiştim ama bunu bir kez daha yapmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Ağzımı açtım.

"Yapma" diye sözümü kesti Vonetta. "Ne söyleyeceğini biliyorum. Gerek yok. Anlıyorum. Hepimiz anlıyoruz."

Ateşin çevresinden onaylayan mırıltılar yükseldi. Hisa'nın, Delano'nun, sonra da Naill'in gözlerine baktım. "Casteel hâlâ hayatta" dedim boğuk bir sesle. "Isbeth onu öldürmeyecek. Çünkü onu kullanarak beni, Atlantia'yı kontrol edebileceğini düşünüyor."

Başlarını salladılar ama rahatladıklarını hissediyordum. Bunu duymaya ihtiyaçları vardı. Bunu söylemeye ihtiyacım vardı. "Gölge taşı hakkında bir şeyler bilen var mı? Refakatçi'nin elindeki gölge taşıydı."

"Refakatçi'nin söylediklerini duydum" dedi Kieran.

"Sence Tawny'yi yaralayan gölge taşı olabilir mi?" diye sordum.

"Bilmiyorum." Hisa bir elini başının üstünden geçirdi. "Tawny ölümlü. Daha önce hiç gölge taşıyla yaralanmış bir ölümlü görmedim. Evaemon'daki şifacılar ve yaşlı Büyükler'den bazıları görmüş olabilir."

Aklıma Willa, sonra da günlüğü gelince aldığım nefes canımı yaktı.

"Plan nedir?" diye sordu Emil, Vonetta'nın uzattığı matarayı alırken. Bir yudum içti.

Oak Ambler'dan gelirken hiç konuşmamıştık. Hiçbir konuda konuşmamıştık ama bol bol düşünmüştüm, Isbeth'in dediklerini, hatta Düşes'in Spessa's End'de söylediklerini, Refakatçi'nin sözlerini.

Teklifini reddetmeme rağmen Isbeth her şeyin yolunda olduğunu düşünüyordu. Prens ve şimdi de Atlantia Kralı elindeydi. Beni kontrol etmenin bir yolunu bulmuştu, aklınca bu sayede Atlantia'yı da kontrol edeceğini sanıyordu. Tıpkı Düşes Teerman'ın iddia ettiği gibi Kraliçe'nin başaramadığını ben başaracaktım.

Ama yanılıyorlardı.

Ellerime, evlilik damgasına baktım. *Güç daima içindeydi.* Düşündüğüm şeylerden biri de buydu. Bunu ilk kimden duyduğumu şimdi biliyordum. Ölümün eşiğindeyken gördüğüm kır saçlı sarışın kadındı. Bana böyle söylemişti.

Güç daima içindeydi.

Nyktos da bunu söylemişti. Gördüğüm kadın Nyktos'un eşi olabilir miydi? Beni uyarmak ya da yardım etmek için uykusunda bana ulaşıyor olabilir miydi? Bunu yapması akla yatkındı.

Ne de olsa ben onun torunuydum, tabii düşündüğüm kişiyse.

Parmaklarım avucumun içine doğru kıvrıldı. Göğsümün ortası güçle uğulduyordu, Tanrıların Kralı'nın ether'iyle. Her ne olduğuna inanırsa inansın Isbeth'i yok edecek türden bir güçle. Ama hazırlıksız yakalanmıştım. Bir tanrı gibi savaşmamıştım çünkü tanrı olduğuma inanmıyordum.

Ama Casteel inanmıştı, değil mi? Benim bir ilah olduğuma gerçekten inanıyor muydu?

İçimi çektim. "Haklıymış."

Vonetta bana baktı. "Kim?"

"Kraliçe. Ben bir tanrıyım" dedim.

Vonetta kaşlarını kaldırarak Emil ve Naill'e baktı. "Şey..."

"Hayır. Dur biraz." Kieran ayağa kalktı, durumu kavramış gibiydi. "Kraliçenin söylediği doğruysa ve Malec, Nyktos'la eşinin oğullarından biriyse –sen de torunlarıysan– tanrısın demektir" diyerek düşündüklerimi tekrarladı.

Delano yavaşça başını salladı. "Ileana'nın –Isbeth'in– kim olduğunun bir önemi yok. Sen Nyktos'un torunusun, İlkel bir tanrının. Soyunun bu kadar güçlü olmasının nedeni de bu. Sen bir tanrısın, ilah değil."

"Hassiktir" diye homurdandı Emil, Vonetta matarayı elinden çekmeden önce bir yudum daha aldı.

"Nyktos'un anlatmaya çalıştığı da buydu" dedim yutkunarak. "Aslında onun iznine asla ihtiyacım olmadı."

"Ne için?" diye sordu Naill.

"Muhafızlarını kullanmak için" dedim, Refakatçi'nin tanrıların ateşi derken bunu kastettiğini biliyordum. "Draken'ları çağırmak için."

48. BÖLÜM

Toz ve kan içindeki pantolonum ve tuniğimle Evaemon'daki sarayın koridorlarında yürüyordum. Sarayın ortasındaki güneşli avluya yönelirken hâlâ kurt formunda olan Kieran ve kız kardeşi de peşimden geliyordu. Nail ve Hisa da elleri kılıçlarında bizi takip ediyordu. Delano, Tawny'yi benimkinin üstündeki odalardan birine taşıdıktan sonra yanında kalmıştı. Şifacılar ve Büyükler çağırılmıştı.

Çizmelerimin topukları yerde kurtların pençeleri kadar sert takırtılar çıkarıyordu, yanlarından geçerken Kraliyet Muhafızları eğilerek selam verdi.

Vonetta kocaman bir stres yumağı halindeydi. Casteel'in annesini öldürürüm diye mi yoksa Evaemon'a gelirken konuştuğumuz planlar yüzünden mi daha çok endişelendiğini bilmiyordum. Ne gariptir ki ben çok sakindim. Az sonra Eloana'ya söyleyeceklerim de sonrasında yapacaklarım da beni endişelendirmiyordu. Sadece kararlılık ve öfke hissediyordum, çok öfkeliydim, kemiklerimden sızan öfke tenimi kaplıyordu ama yine de sakindim. İnsan bu kadar hiddete kapılmışken nasıl bu kadar dingin olabilirdi anlamıyordum.

Oturma odasının kapısı açıktı, burnuma dolan kahve ve kızarmış ekmek kokusu açlığımı körükleyecek yerde midemi bulandırdı.

Eloana yalnız değildi.

Lord Sven ve Lord Gregori'nin karşısında oturuyordu. Odanın arka tarafında birkaç Kraliyet Muhafızı duruyordu ama benim gözlerim Kraliçe'nin üzerindeydi.

Casteel'in annesi bana baktı, sonra bakışlarını arkama kaydırarak bulamayacağı kişiyi aradı. Anlamıştı. Casteel'i göremediği an içi sert ve keskin bir acıyla doldu. Bir eli titreyerek göğsüne giderken yanındaki boş sandalyeye uzandı, kocasının orada olmadığını o an fark etmiş gibiydi.

İki Büyük hemen ayağa kalktı. "Majesteleri" dedi Sven selam vererek. Kurt kardeşlere bakarken etrafına endişe yayıyordu. "İyi misiniz Majesteleri?"

Hayır. İyi değildim. Casteel yanıma gelene, Kan Tacı bir kül yığınına dönüşene kadar iyi olmayacaktım. Ama Casteel'in annesine bakarken duyduğum acı ve korku yerini öfkeye bıraktı. Bu öfkeye tutunup göğsümdeki uğultuyu sarmasına, kalbimin attığı yerdeki boşluğu doldurmasına izin verdim.

Bu öfke güç ve ölüm tadındaydı, Oak Ambler'a doğru yürürken hissettiğim öfkeye benziyordu ama bu kez her şey kontrolüm altındaydı.

Hemen hemen.

"Biliyordun." Gözlerimi Eloana'nın yüzüne diktim. "Ileana'nın ne olduğunu ve ne *olmadığını* biliyordun."

Eloana irkilirken yüzünün rengi bir anda soldu. "Penellaphe..."

"Kral nerede?" diye sordu Gregori öne çıkarak.

Başımı Gregori'ye çevirirken kurtlar tehdit edercesine hırladı. Ağzımdan dökülen kelimeler zehire bulanmış hançerler gibiydi. "Kral nerede *Majesteleri*?" diye düzelttim Casteel'in birinin kalbini yerinden sökmeden önce kullandığı ses tonuna benzeyen yumuşak ve ürpertici bir sesle.

Gregori kaskatı kesildi. "Kral nerede *Majesteleri*?" diye tekrarladı, öfkesi dilimi yakıyor, bana olan nefreti tenimi dağlıyordu.

Gerilim son raddeye varırken başımı yana eğdim. O anda bir şey oldu, derinlerde bir şey yırtılarak açıldı. Yalanlarla sarsılıp Casteel hayatımı kurtardığında iyice gevşeyen bir şeydi bu. Nyktos'un karşısına dikilip arkadaşlarıma zarar veremeyeceğini söylediğimde parçalanarak açılmıştı. Ian'ın düştüğünü gördüğümde ve uyanıp Casteel'in götürüldüğünü anladığımda onu yerinde tutan kilitler parçalarına ayrılmıştı. Bu yepyeni bir uyanıştı.

Ben Bakire değildim.

Prenses, hatta kraliçe değildim.

Ben bir tanrıydım.

Ve artık *bundan* bıkmıştım.

"Benden hoşlanmıyorsun, değil mi?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Gregori'nin içinden buz gibi bir şok dalgası geçti ama şaşkınlığını çabucak gizledi. Başını yukarı kaldırdı. "Sanırım bu sorunun cevabını biliyorsunuz."

"Biliyorum. Bak ne diyeceğim?" Tenim uğuldarken etrafımı saran hava elektrikleniyordu. Tenimden sızan gümüşi-beyaz ışık görüş alanımın iki yanını kaplarken Sven, Gregori'nin yanından yavaşça uzaklaşmaya başladı. "Her iki krallıkta da sen ya da başka bir Konsey üyesinin benden hoşlanıp hoşlanmaması zerre umurumda değil. Bu kraliçeniz olduğum gerçeğini de benimle konuşurkenki ses tonunun ve tavırlarının son derece yakışıksız olduğu gerçeğini de değiştirmiyor." Adamın yanaklarının kızardığını görünce zoraki gülümsedim. "Sadece kraliçeniz de değilim, Nyktos'un torunuyum ve sen bir *tanrı*'yla böyle saygısızca konuşabiliyorsun."

Eloana tıkanır gibi oldu, göğsümün ortasındaki durmak bilmez titreşimin yüzeye çıkmasına göz yumdum. Odaya dolan gümüşi-beyaz ışık duvarlardan yansıyarak camları ışıldayan elmaslara çevirdi. Sven çizgili halının köşesine takılınca düşmemek için bir sandalyeye tutundu. İleri doğru bir adım attığımda mobilyalar ve pencereler zangırdadı. Parmak uçlarımdan damlayan gümüşler yanardöner ışık ağları şeklini alarak yere dökülüp taşın içinde kayboluyordu ve bu güzel ışık hayat vermeye muktedirdi. Almaya da.

İlk davranan Hisa oldu, dizinin üstüne çöküp bir elini kalbine bastırırken diğer elini yere dayadı. Diğer muhafızlar da aynını yaptı, Sven de. Gregori olduğu yerde dururken gözlerini kocaman açmıştı.

"Hele bir dene" diye fısıldadım, bu iki kelime tüm odada yankılandı.

Gregori ürpererek yavaşça bir dizinin üstüne çöküp başını eğdi. "Özür dilerim" dedi bir elini göğsüne, diğerini yere koyarken. "Lütfen bağışlayın."

Benliğimin gizli, en karanlık köşelerinden gelen saldırma dürtüsünün cazibesi çok güçlüydü. Hissettiğim tüm acıyı ve öfkeyi serbest bırakmak, Gregori'nin derisini parçalayıp kemiklerini kırmak istiyordum. Sadece aklımdan geçirerek, sadece isteyerek bunu yapabilirdim. O zaman benimle bir daha bu şekilde konuşamaz, benimle böyle konuşan son kişi de o olurdu.

Isbeth olsa yapardı.

Ama ben Isbeth değildim.

Ether'i dizginleyip gücü derinlerime çektim. Işıma geri çekilip tenimin içine döndü. "Çık dışarı" diye emrettim. "Hemen."

Gregori kalkıp benim ve kurtların yanından dolaşarak apar topar dışarı çıktı. Gregori yanından geçerken Naill'in kıs kıs güldüğünü duydum. Bakışlarım Sven'e döndü. "Sen de gidebilirsin" dedim. "Muhafızlar, siz de çıkın."

Sven başını salladıktan sonra Gregori'den daha zarif bir şekilde dışarı çıktı. Kraliyet Muhafızlarından birkaçı hâlâ oyalanıyordu, anlaşılan hâlâ Eloana'ya bağlıydılar ya da onun için korkuyorlardı. Eloana'nın diz çöktüğü yere döndüm.

Eloana başını kaldırıp bana bakarken içimden gelen zalimce gülümseme isteğini dudaklarıma varmadan durdurdum. "Söyleyeceklerimi bu kadar çok kişinin duymasını istediğine inanamıyorum."

Eloana gözlerini kapatınca gözlerinin kenarında kışırıklıklar belirdi. "Kraliçenizi dinleyin" diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Çıkın."

Vonetta ve Kieran dışarı çıkan muhafızları takip etti. Naill ve Hisa kapıyı kapatınca, "Kalkabilirsin" dedim.

Eloana kalkıp kendini kanepeye bıraktı, parıldayan kehribar rengi gözleri yüzüme dikilmişti, yaklaşıp bir sandalyenin arkalığını tuttum. Sandalyeyi sertçe Eloana'nın karşısına çektim.

Yavaşça sandalyeye oturup gözlerine baktım, Kieran ve Vonetta gelip iki yanıma çöktüler. Naill ve Hisa ise kapının yanında kaldı. "Giysilerimdeki kanın kime ait olduğunu sorsana."

Eloana'nın dudakları titredi. "Kimin kanı?" Sesi titreyerek kurtlara bir göz attı. "Üstündeki kimin kanı?"

"Ağabeyimin." Avuçlarımı dizlerime dayadım. "Kan Tacı'yla işbirliği yapmayı, krallıkları Solis egemenliği altında birleştirmeyi reddettiğim için öldürüldü. Hem de hiç beklemediği bir anda. Kafasını kestiler, oysa bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Hiçbir şey. Ileana bunu sırf zevk için yaptı." Parmaklarımı dizlerime, kurumuş kanla kaskatı olmuş kumaşa bastırdım. "Şimdi oğlunun nerede olduğunu sor."

Eloana'nın gözleri kapanmaya başladı.

"Hayır." Öne eğildim. "Sakın gözlerini kapatma. Ağabeyimin boynunun kılıçla kesilişini izlerken ben kapatmadım. Sakın gözlerini kapatma. Buna katlanacak kadar güçlüsün."

Gözlerini açık tutarken göğsü derin bir nefesle şişti. "Oğlum nerede?"

"Ileana onu götürdü" dedim zar zor, kelimeler etimi kesiyordu sanki. "Neden biliyor musun? Ileana'nın *senin* oğullarını neden istediğini gayet iyi biliyorsun. Yeni Yükselmişler yapmak için değil. Kişisel nedenlerle."

Eloana'nın dudakları kımıldadı ama ses çıkmadı.

"Biliyordun. Başından beri biliyordun. Kraliçe Ileana'nın aslında kim olduğunu biliyordun." Öfke kanımı ısıtıyor, tenimi ateşliyordu. Eloana hafifçe geriye kaykıldı. "Onun Isbeth olduğunu da vampir olmadığını da biliyordun."

"Ben..."

"Isbeth'i zehirlediğin zaman Malec ona kanını verdi." Eğilerek aramızdaki mesafeyi tekrar kapadım. "Malec kanıyla birini vampir yapamazdı. İlk Yükselmiş Isbeth değildi."

"Başta bunu bilmiyordum" dedi Eloana. "Yemin ederim. Isbeth'in vampir olmadığını bilmiyordum. Tıpkı ondan sonra vampir yapılanlar gibi siyah gözleri vardı ve..."

"Gözleri siyah ama Yükselmişler gibi değil" diye sözünü kestim. "Gözleri her zaman siyahtı."

"Bilmiyordum" dedi Eloana yine, bir elini yumruk yaptı. "Malec'i bulup gömene kadar bilmiyordum. Isbeth'in vampir olmadığını, Yükseldiği zaman başka bir şeye dönüştüğünü o zaman öğrendim."

"Malec gibi bir şeye" diye sözünü kestim, söylediklerinin doğru olup olmaması şu anda pek umurumda değildi. "Gerçeği ne zaman öğrendiğinin bir önemi yok. Önemli olan Ileana'nın Isbeth olduğunu bildiğin halde bize söylememen. Bizi bir vampirle değil, çok daha güçlü bir şeyle karşı karşıya olduğumuz konusunda uyarmadın. Oğlun bu yüzden yanımda değil."

"Ben..." Eloana başını iki yana salladı, yüzü solup sararmaya başlamıştı. "Oğlum hayatta mı?"

"Hangisini soruyorsun?"

Gözleri büyüdü. "N-ne demek istiyorsun?"

"Malik'i mi yoksa Casteel'i mi soruyorsun?" dedim. "Malik hayatta. Aslında keyfi gayet yerinde, Isbeth'le de pek samimi."

Eloana taş kesildi. Nefes aldığını bile sanmıyordum. Haberi ona daha nazik bir biçimde verebilirdim ama o da bize bütün gerçeği anlatmalıydı.

"Hayır" diye fısıldadı.

"Evet." Başımı sallarken kafamda Isbeth'in sesini duydum. "Casteel'i o götürdü."

Gözünden süzülen bir damla yaş yanağından aşağı yuvarlandı. "Casteel hayatta mı?"

Sol elimi kaldırıp ışıldayan evlilik damgasını gösterdim. "Hayatta." Güçlükle yutkundum. "Ama eminim şu anda bunun pek bir anlamı olmadığını biliyorsundur."

Eloana ürperdi, rahatladığından mı yoksa korkudan mı ürperdiğini bilmiyordum. Uzun bir müddet konuşmadı. Sonra elleriyle yüzünü kapayarak, "Ah tanrılar" diye fısıldadı. Omuzları sarsılıyordu.

Eloana kendine gelene kadar kendimi tutup bekledim ve tam da ondan beklediğim gibi az sonra kendini topladı. Birkaç dakika

alsa da omuzları sarsılmayı kesti, elleri aşağı indi. Islak kirpiklerinin ardından şiş ve donuk gözlerle bana baktı. "Benim yüzümden."

"Hadi ya" dedim sertçe. En azından kısmen onun yüzündendi. Çünkü ben... kontrolümü kaybetmiştim. Isbeth'e istediği fırsatı vermiştim.

Eloana irkildi. "İnsanlar onun kazandığını bilsin istemedim."

Donup kaldım. İçimdeki her şey dondu. "Ne?"

"Hep... egom yüzümden. Başka açıklaması yok. Bir zamanlar Malec'i sevmiştim. Ayın ve güneşin onunla doğup onunla battığını sanırdım. Ve Isbeth diğer kadınlar gibi değildi. Pençelerini Malec'e geçirmişti ve... Malec'in onu sevdiğini biliyordum, onu benden daha çok sevdiğini biliyordum. İnsanların sonunda, Malec gömüldükten sonra bile, Isbeth'in kazanmakla kalmadığını, Kraliçe de olduğunu bilmesini istemedim" dedi boğuk bir sesle. "Bizi Skotos Dağları'nın arkasında kalmaya zorlayan, canavarlar yapmak için insanlarımızı kullanan ve... çocuklarımı alan bir kraliçe. Casteel'in ilk kocamı elimden alan kadınla önce onu, sonra da ağabeyini tutsak edenin aynı kadın olduğunu bilmesini istemedim. Sonunda kazandı ve... ailemi ve krallığı parçalamayı hâlâ becerebiliyor."

Şimdi dilini yutma sırası bana gelmişti.

"Utanç içindeydim" diye devam etti Eloana. "Ve ben gerçekten... Bunun bir mazeret olamayacağını biliyorum. Sonra sözü hiç edilmeyen bir şey haline geldi. Yüzlerce yıl sonra gerçeğe dönüşen bir yalan. Gerçeği sadece Valyn ve Alastir biliyordu."

Alastir.

Tabii ya.

"Ya oğulları?" dedim. "Isbeth ve Malec'in oğluna ne yaptın? Öldürttün mü? Bu işi Alastir mi halletti?"

Eloana dudaklarını bükerek tavana baktı. "Alastir yaptı. Benden önce çocuktan haberi vardı. Valyn ise hiçbir zaman bilmedi."

Gözlerimi yüzüne diktim. "Bu yüzden mi savaşmak istemedin? O zaman diğer her şeyle birlikte Ileana'nın gerçek kimliği de ortaya çıkacağı için mi?"

"Kısmen" dedi Eloana elleriyle gözlerinin altını silerek. "Hem de daha fazla Atlantislinin ve ölümlünün öldüğünü görmek istemediğim için." Titreyen ellerini aşağı indirdi. "Malik... iyi ve..." Boğazını temizledi. "Onunla birlikte ha?"

"İyi görünüyordu, ayrıca Kan Tacı'nı destekliyor. Tüm bildiğim bu" dedim oturduğum sandalyeye iyice gömülerek. Eloana'nın söylediklerinin ne kadarının gerçek olduğunu bilmiyordum ama onda hissettiğim acının sadece üzüntüden ibaret olmadığını biliyordum. Şimdi bu acının kısmen utanç olduğunu anlıyordum, yüzlerce yıldır bu utancı taşıyordu ve taşımaya da devam edecekti. Açıkçası onun yerinde olsam ne yapardım bilmiyordum. Isbeth'le arasındaki savaş ilk vampir yaratılmadan uzun zaman önce başlamış ve hiç bitmemişti. "Malec bir ilah değildi."

"Bunu... görebiliyorum." Burnunu çekti. "Yani Gregori'ye ne olduğunu gösterdiğin zaman gördüm. Ama anlamıyorum. Malec..."

"Sana yalan söyledi" dedim ellerimi sandalyenin kolçaklarına koyarak. "Neden yalan söylediğini bilmiyorum ama o Nyktos'un oğullarından biri. O bir tanrı."

Şaşkınlığı rol olamazdı, bunu görünce öfkem biraz yatıştı. "Bunu bilmiyordum."

"Biliyorum." Parmaklarımı kolçakların kenarına doladım. "Malec, Isbeth'e açılmıştı. Isbeth biliyordu."

Eloana irkilerek hafifçe ıslık çaldı. "Bu fazlasıyla acı verici."

"Belki de Malec'i sevmekten hiç vazgeçmedin."

"Belki" diye fısıldadı, şimdi gözlerini kucağına dikmişti. "Valyn'i seviyorum. Hem de çok seviyorum. Malec'i de sevmiştim, onu tanıdığımı... sanmasam da. Ama sanırım Malec'in kalbimde hep yeri olacak."

Ve Malec'in sahip olduğu yer hep ona ait kalacaktı ve bu... gerçekten üzücüydü.

"Isbeth benim annem" dedim, Eloana'nın gözleri hemen yüzüme döndü. "Ben Isbeth ve Malec'in kızıyım. Ve oğlunla evlendim."

Yine beti benzi attı.

"Bu Isbeth'in planının bir parçasıydı" diye devam ettim Vonetta bacağıma yaslanırken. "Planına göre Malik'le evlenecek ve Atlantia'yı ele geçirecektim. Geldiğim soy belliyken ve yanımda bir prens varken yapamayacağım hiçbir şey olamazdı. Ama kaderin cilvesi neticesinde Malik yerine Casteel'le evlendim."

"Öyleyse planı işe yaradı" diye soludu Eloana.

"Hayır, işe yaramadı" dedim. "Atlantia'yı onun adına ele geçirmeyeceğim."

"Malik ve Casteel elinde" dedi Eloana sertleşen bir sesle. "Nasıl kazanmamış oluyor?"

"Onları öldürmeyecek. Malik ona yardım ediyor, Isbeth senin oğullarını Atlantia'ya karşı nasıl kullandıysa Casteel'i de bana karşı kullanabilir."

Eloana dudak büktü. "Nasıl kazanmamış oluyor hâlâ anlamadım."

"Çünkü ben sen değilim." Hafifçe irkildiğini fark ettim, bunal neden olduğum için üzülmeye hiç niyetim yoktu. "Hayatım boyunca öyle ya da böyle kullanıldım, bir daha asla kullanılmayacağım. Artık ne olduğumu biliyorum. Bunca zaman içimde taşıdığım gücün ne anlama geldiğini biliyorum. Ağabeyimin ölümü boşuna değildi. Lyra'nınki de. Şimdi anlıyorum."

Eloana kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Nyktos'un muhafızlarını çağırabilirim, çağıracağım da. Isbeth'in Dönenler'i, şövalyeleri, askerleri ve destekçileri olabilir." Sandalyenin kolçaklarını sıktım. "Ama benim draken'larım olacak."

Eloana'nın sarsıldığı belliydi, cevap vermesi birkaç dakika aldı. "Peki sen?.. Affedersin. Elbette yapabilirsin. Sen bir tanrısın." Bir eliyle elbisesini düzeltti, bunun endişeliyken yapmayı huy edindiği bir şey olduğunu fark ettim. "Ama emin misin? Draken'lar vahşi bir soydur. Nyktos'la birlikte uykuya yatmaları boşuna değil. Onları sadece Nyktos kontrol edebilir."

"Ben Nyktos'un torunuyum" dedim ama draken'ların bana nasıl tepki vereceğini gerçekten bilmiyordum. Sadece Nyktos'un söyle-

diklerinden olumlu yaklaşacaklarını çıkarabiliyordum. "Ayrıca onları kontrol etmek istemiyorum. Sadece yardımlarına ihtiyacım var."

Eloana anlamış gibiydi. "Casteel'le savaşı önlemek istediğinizi sanıyordum. Draken'lar uyanırsa bu mümkün olmaz."

"Isbeth Casteel'i elinde tutarak beni durdurabileceğini sanıyor. Ama bazen savaş kaçınılmazdır" dedim Eloana'nın sözünü tekrar ederek, bunu bana Saion's Cove'a ilk gelişimden önce Nyktos'un eşinin fısıldadığını biliyordum.

Bunu Atlantia'ya dönüş yolculuğunda fark etmiştim. Artık görüşmeler de ültimatomlar da olmayacaktı. Yaklaşmakta olan durdurulamazdı. Bu mümkün değildi. Bir bakıma İki Krallar Savaşı hiçbir zaman bitmemişti. Sadece Isbeth'in dediği gibi zoraki bir ateşkes yapılmıştı. Casteel'in ağabeyini kurtarmak ve Atlantia'ya toprak kazandırmak için yıllarca gizlice sürdürdüğü arayışları boşa gitmemişti. Atlantia'ya sahip olmadığı şeyleri elde etmesi için zaman kazandırmıştı.

"Doğru" dedi Eloana kederle. "Bazen savaş kaçınılmazdır."

Naill'in yanında duran Hisa'ya baktım. "Lütfen Kan Tacı'na gelecek hafta sonu onlarla Oak Ambler yakınındaki ormanda buluşacağımı haber verir misin?" dedim. "Kraliçe ağırlamaya münasip birini gönderseler iyi ederler. Sadece kraliçe ya da kralla konuşacağımı söyle."

Eğilerek selam verirken komutanın dudakları yukarı kıvrıldı. "Başüstüne Majesteleri."

"Mesaj mı yolluyorsun?" diye sordu Eloana. "Ne planlıyorsun?"

"Öncelikle, arkadaşımı Solis'ten geri getirdim. Yükseldiğini düşündüğüm arkadaşımı. Yükselmemiş ama gölge taşının yol açtığını düşündüğüm bir yarası var ve yeteneklerim onu iyileştirmeye yetmiyor." Avuçlarımı dizlerime sürdüm. "Delano, Tawny'yi odalardan birine götürüp bir şifacı çağırdı. Senden onunla ilgilenmeni rica ediyorum. O benim..." Derin bir nefes aldım. "İlk dostumdu."

Eloana başını salladı. "Elbette. Ona yardım etmek için elimden geleni yaparım."

"Teşekkür ederim." Boğazımı temizledim. "Gidip banyo yapacağım." Duş... Casteel'i düşünmeden duş alamazdım ve şu anda

hayatta kalmamın tek yolu onu düşünmemekti. "Iliseeum'a gidiyorum. Döndüğümde Kan Kraliçesi'ne Casteel'i gururlandıracak bir mesaj yollayacağım."

"Oğlumu neyin gururlandıracağını bildiğim için" dedi Eloana boğuk bir sesle, "bunun nasıl bir mesaj olacağını tahmin edebiliyorum."

Dudaklarımın vahşi bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldığını hissettim. "Sonra da senin yüzyıllar önce başladığın işi bitireceğim. O toprakları Atlantia için geri alacak ve yanımda Kralımla geri döneceğim."

Altın sarısı gözler gözlerime kilitlendi. "Ya başaramazsan?"

"Başaracağım."

49. BÖLÜM

Birkaç saat uyudum ve sırf mecbur olduğum için bir-iki lokma yiyecek atıştırdım. Sonra pantolonumu ve Casteel'in beyaz gömleklerinden birini giydim. Bana çok büyüktü ama gömleğin üstüne giydiğim siyah korsaj üstüme oturmasını sağlıyordu.

Giyinme odasında şimdi bir sürü tuniğim ve gömleğim asılıydı ama Casteel'in gömleğini tenimde hissetmek bana iyi geliyordu. Hem yeleği son kez... onu son kez gördüğümde böyle giydiğim zaman hoşuna gitmişti.

Yatağın yanında durdum, gözüm komodine, küçük tahta ata kaydı. Kalbim sıkıştı. Hemen gidip atı elime aldım. Kapının yanındaki sandıkta bir kese buldum. Atı keseye koydum, yatak odasından, sonra da daireden çıkarken keseyi belime bağladım.

Kontrol etmek için Tawny'nin yanına uğradım, bıraktığım gibiydi, uyuyordu ve fazla hareketsizdi. Siyah damarlar çenesine kadar gelmişti. Eloana yanında oturuyordu. "Willa'yı çağırdım" deyince soluğum kesildi. "En yaşlı şifacılardan birini getirecek. O Tawny'yi nasıl tedavi edeceğini bilir."

"Teşekkür ederim" dedim yavaşça iç geçirerek.

Eloana başını salladı. "Dikkatli ol Penellaphe."

"Merak etme" diye fısıldadım, sonra göğsümde bir sızıyla odadan çıktım.

Kieran beni antrede bekliyordu, sonra Nyktos Tapınağı'nda Hisa'yla buluştuk. Bu kez yolculuğu sadece ikimiz yapacaktık. Vonetta bizimle gelmiyordu, annesiyle babası yeni kardeşleriyle birlikte Evaemon yolundaydı. Kieran'a kalabileceğini söylemiştim

ama kraliçe kartını oynamama ve ben-bir-tanrıyım-bana-itaat-edeceksin numarası çekmeme rağmen bir kulağından girip öbüründen çıkmıştı. Hangi yoldan gittiğimizi diğerlerinin hatırlamayacağını öne sürerek benimle gelmekte ısrar etmişti. Belki de haklıydı. Belki o da uyuyamıyor ve yerinde duramıyor, düşünceleri korkunç olasılıkların birinden diğerine kayıp duyuyordu. Planım işe yaramazsa ne olacaktı? Draken'lar beni reddederse ne olacaktı? Peki ya Isbeth Casteel'e zarar verirse? Ya Casteel'in beslenmesi gerekirse? Ya *benim*... beslenmem gerekirse? O zaman ne yapacaktım? Başka birinin kanını içmeyi düşünemiyordum bile. Ya Casteel'i kaybedersem? Ya Casteel yine kendini kaybederse?

Ayrıca bunun Kieran için kolay olmadığını biliyordum. Eskiden bağ sayesinde Casteel'in iyi olup olmadığını bilebiliyordu. Artık aralarında bağ yoktu. Onun elinde de benim gibi sadece olasılıklar vardı.

"Kieran?" dedim dar tünelden yürürken.

"Poppy?"

Yutkundum, boğazım kurumuştu. "Şey... iyi misin?"

Hemen cevap vermedi, meşaleyi tutan eli titriyor gibi gelmişti. "Hayır."

Bir anlığına gözlerimi kapadım.

"Ya sen?"

"Hayır" diye fısıldadım.

Bundan sonra dönemeçli yeraltı tünellerinden geçerken pek konuşmadık. Ne şakalaşmalar, ne de ciddi sohbetler vardı. İlk kez saatler önce geçtiğimiz göçük kısmı geride bıraktık, küçük ışığı görünce Kieran'ın önüne geçtim. Delikten dışarı çıktım, sonra da çorak araziyi geçtik. Kanatlı kadınların gölgesinden ilk ben geçmeye dikkat ettim. Yer sarsılmadı. Konsort'un muhafızları olduğunu düşündüğüm şeyler ayaklarımızın altında kalmıştı. Gölge taşından tapınağa yürürken Dalos şehri uzakta ışıldıyordu.

Dikkatimi çeken ilk şey uyuyan taş draken'ın yerinde olmamasıydı. "Nerede bu?.."

"Orada." Adımlarını yavaşlatan Kieran'ın baktığı yere, tapınağın basamaklarına baktım. Basamakların ortasında siyah saçları-

na kırlar düşmüş bir adam duruyordu, üstünde sadece siyah bir pantolon vardı. "Sence bu Nektas mı?" diye sordu Kieran sesini alçaltarak. "Ölümlü formunda?"

"Olabilir." Elmas parçaları çizmelerimin altında çıtırdıyordu.

Adam, "Kurt haklı" deyince kaşlarımı kaldırdım. Draken'ın işitme yeteneği olağanüstüydü. "Geçen seferden birkaç kişi eksik döndünüz. Bu hayra alamet değil."

Tapınağa birkaç metre kala durup kaskatı kesildim.

"Nyktos'u arıyorsanız şansınıza küsün" diye devam etti Nektas. "Yeniden uyumak için eşinin yanına gitti."

"Nyktos'u görmeye gelmedim" dedim sırtındaki çıkıntılara bakarak. Pula benziyorlardı.

"Anlıyorum." Bir an sessizlik oldu. "Yoksa sahip olduğun gücün farkına mı vardın?"

Draken'ın yaşadığım aydınlanmayı nereden bildiğini merak ederek Kieran'a bir göz attım. Kieran ise bana ipe sapa gelmez bir soru sormak üzere olduğumu biliyormuş gibi baktı.

Soru sorma dürtüsüyle savaştım ve kazandım. "Evet."

Nektas başını yana eğdi ama hâlâ bize bakmıyordu. "Konuşmaya başlamadan önce emin olmalısın çünkü ağzından çıkacakları geri alamazsın. Seni koruyup hizmet etmesi için, seni güvende tutması için tanrıların tenini ve ateşini çağırdıktan sonra sözlerini geri alamayacaksın."

Ağzım kurudu. "Eminim."

"Nasıl bu kadar eminsin?"

"Kan Tacı bana ait olanı aldı. Her şeyimi aldı ve almaya da devam edecek."

"Ve?" diye sordu Nektas sessizce. "Kan Tacı'nın her şeyini almak için bizi mi kullanmak istiyorsun? Onları, saklandıkları şehirleri ve onlarla arana girecek herkesi yok etmek mi istiyorsun?"

Evlilik damgasını içinde oyuncak atın olduğu keseye bastırdım. "Dönenler'e ve Yükselmişler'e karşı savaşmak için draken'ların *yardımını* istiyorum, Atlantia'nın yanında savaşmaları-

nı istiyorum. Şehirleri yok etmek ya da onlarla benim aramda kalanları öldürmek istemiyorum. Solis halkının büyük kısmı masum."

"Tanrıların muhafızlarını yanına alıp savaşacaksın ama şehirler düşmeyecek, öyle mi?" Bir kahkaha attı. "Savaşa hazır değilsin."

"Yanlış anladın" dedim dikkatle. "Ya da ben anlatamadım. Bu dediklerimi yapmak istemiyorum ama buna mecbur kalınabileceğini anlıyorum. Savaşa hazırım. Hazır olmasaydım buraya gelmezdim. Ama niyetim toprakları kana bulamak ve arkamda yıkıntılar bırakmak değil."

Kısa bir sessizlik oldu. "Yani sana ait olanı alıp iki tacı birden taşımayı mı planlıyorsun?"

Ellerimi gevşemeye zorladım. "Evet."

Nektas hafifçe başını eğdi. "Peki korumamız gereken şeyi geri getirmeye yardım edecek misin? Konsort'un uyanmasına izin verecek şeyi?"

Kieran endişeyle bana baktı, Nektas'ın neden bahsettiğini de Konsort uyanırsa ne olacağını da bilmiyordum. "Geri getirilmesine yardım etmem gereken şey nedir?"

"Baban."

Ağzımı açtıysam da konuşabilmem biraz zaman aldı. "Malec mi?"

"Malec bizim için öldü. Hem de biz farkına varmadan çok uzun süre önce."

Kieran da ben de şaşkınlık içindeydik. "Anlamadım" dedim. "Malec..."

"Malec senin baban değil" dedi Nektas. "Damarlarında dolaşan kan Ires'e, babanın ikizine ait."

İçimden bir şok dalgası geçerken gözlerimi draken'ın sırtına diktim. Isbeth... Malec'in babam olduğunu doğrulamamıştı... ve Malec'ten bahsederken geçmiş zaman kullanmıştı, öldüğüne inanıyormuş gibi. Ah tanrılar, Isbeth Malec'in nerede olduğunu bilmiyordu ve...

"Ires uzun süre önce kandırılarak Iliseeum'dan götürüldü" dedi Nektas. "Biz uyurken kızımla birlikte diyara çekildi. Ires'ı arayamadık. Çağırılmadan bunu yapamazdık ve o... o bizi çağırmadı. Ama yaşadığını biliyoruz."

Aklıma hemen Nyktos müzesinde gördüğüm tablo ve iki... iki büyük kedi geldi. "Ah, tanrılar..."

"Ne oldu?" Kieran bana baktı.

Yutkundum, sormaya adeta korkuyordum. "Ires şekil değiştirebiliyor muydu?"

"O da babası gibi diğer formlara geçebiliyordu. Nyktos beyaz bir kurt formuna girmeyi tercih ederken Ires genelde Malec gibi büyük gri bir kedi şekline bürünürdü."

"Hassiktir" diye fısıldadı Kieran.

Kalbim vücudumu terk etmiş gibi hissettiğim halde elimden orada dikilmekten başka bir şey gelmedi. "Onu gördüm" dedim. "İkimiz de gördük."

Nektas'ın sırtındaki kaslar dalga dalga hareketlenip gerildi. "Nasıl?"

"Casteel'i götüren kişi tarafından bir kafese kapatılmıştı" dedim. Bir an kafeste gördüğüm yaratığın Malec olduğunu düşünmüştüm ama o zaman Malec'in bir ilah olduğunu sanıyorduk. Nyktos'un oğlu olduğunu bilmiyorduk. İkizi olduğunu da. "Kan Kraliçesi" dedim boğuk bir sesle, sersemlemiştim. "Kan Kraliçesi... Malec onu Yükselttiği için bir tanrı olduğunu söyledi."

"Tanrı mı?" Kadim draken boğuk bir kahkaha attı. "Tanrılar doğar. Yaratılmaz. Kan Kraliçesi de... tıpkı Dönenler gibi lanetten başka bir şey değil."

Casteel haklıydı.

Nektas ellerini yumruk yaptı. "Öyleyse düşmanın gerçekten bizim de düşmanımız."

Öğrendiklerim beni çok sarsmıştı, avucumu göğsüme bastırdım. Isbeth bir tanrıyı nasıl kandırabilmişti? Malec ona önemli bir bilgi mi vermişti? "Ya kızın? Yaşayıp yaşamadığını biliyor musun?"

Nektas uzun süre cevap vermedi. "Bilmiyorum. Uykuya yattığımızda küçüktü. Ires onu uyandırdığında yetişkinliğe yeni yeni adım atıyordu."

"Adı ne?" diye sordu Kieran.

"Iadis."

"Güzel isim" dedim bir an gözlerimi kapatarak. Keşke kapatmasaymışım. Kemik parmaklıkların arkasındaki o zayıf adamı gördüm, yüzü aklındaki kaosu yansıtıyordu. Kedinin fazla zekice bakan gözlerini gördüm. Ve onu orada bırakmıştım. Ürperdim.

Bunu... bunu düşünmemeliydim.

Isbeth'in bir draken'ı bir yerlerde kafese kapatma olasılığını da babamın kim olduğu bilgisi ve Isbeth'le nasıl bir araya geldiklerine dair sorularla birlikte şimdilik bir kenara kaldırmak zorundaydım. Sadece bildiğim şeye odaklanmalıydım.

Babamın da Isbeth'in kurbanlarından biri olduğuna.

Kan Ormanı'nın altında gömülü olan Malec'i düşündüm. "İlkel kandan gelen bir tanrı gömülürse ne olur?"

"İlahların kemikleriyle gömülürse mi? Erimeye başlar, günden güne, yıldan yıla erir ama ölmez" dedi Nektas. "Can çekişmeyle ölüm arasında bir yere hapsolur."

Tanrılar.

Bu ilahların açlıktan yavaş yavaş ölmesinden daha da korkunç bir sondu ama Malec'in hâlâ hayatta olduğu ve Isbeth'in onu hâlâ sevdiği anlamına geliyordu.

Nektas'ın teni sertleşerek pul pul oldu. "Hazır mısın Nyktos ve Konsort'un oğlu Ires'ın kızı?"

İçimden bir ürperti geçti. "Evet."

"Öyleyse isteğini dillendir ve almaya geldiğin şeyi al."

Elim ayağım karıncalanıyor, göğsüm sızlıyordu. Kieran elimi tutup sıktı. Birden hafif bir esinti elmasların üzerinde girdaplar çizerek esmeye başladı. Burnuma leylak kokusu geldi, sonra düşüncelerimin arasında *onun* sesini duydum, Nektas'ın beklediği sözleri Konsort'un söylediğini duydum. "Beni... beni ve sevdiklerimi koruması için tan-

rıların tenini ve ateşini çağırıyorum. Yanımda durup beni kollaması için. Ten ve ateşten doğmuş soyu uyanmaya çağırıyorum."

Nektas başını yana çevirdi, irislerinin parlak mavisi dikey göz-bebeklerinin siyahıyla çarpıcı bir tezat oluşturuyordu.

Yer sarsılıp hafifçe uğuldadı. Kieran elimi daha da sıkarken birkaç adım geriledik. Tapınağın dibinden havaya tozlar ve küçük elmas parçacıkları püskürmeye başladı. Kristal parçaları patlayarak iki yana saçılıyordu. Toprağın altından siyah taşı kavrayarak uzanan parlak pençeler çıktı. Toz bulutunun içinde deriyle kaplı büyük bir şekil belirirken düzinelerce pençe kuleye dört bir yandan yapıştı. Pullu, kanatlı gövdeleriyle toprağın altından çıktılar. Grimsi siyah kuyruklarını havaya savurarak birer birer en yüksek kule tepesine tırmandılar. İlki tepeye ulaştı, üstündeki tozu silkelerken koyu mor-siyah pulları güneşin altında parlıyordu. Uzun boynunu uzatınca başını çevreleyen dikenler açıldı, sonra kocaman ağzını açıp kemiklerimi zangırdatan bir sesle kükredi.

Nektas bana döndü. "Şu andan itibaren emrindeler Ten ve Ateş Kraliçesi."

Nefesim kesildi, mor-siyah yaratığın burun deliklerinden çıkan dumanlar boğazımı yakıyordu. Yaratık ağzını açıp bir kez daha kükredi. Ağzından gümüşi-beyaz bir sel halinde alevler püskürdü. Obsidiyen kuleden gökyüzüne fırlarken açılan kanatları yerde ani bir rüzgâr oluşturdu. Diğerleri bağırıyor, çığlıkları canhıraş çağrılara dönüşüyordu. Derin uykularından uyanan düzinelerce draken daha geldi, birer birer kuleden atlayıp uçmaya başladılar. Nyktos Dağları'na doğru uçuyorlardı, sonra da Solis'e uçacaklardı.

Carsodonia'ya.

50. BÖLÜM

"Uyanman gerek. Draken'lar burada" dedim Tawny'ye. "Gerçek draken'lar."

Tawny uyanmamıştı ama damarlarındaki siyahlık yayılmayı kesmişti. Willa'nın getirdiği Şifacı Tawny'ye her ne verdiyse işe yarıyordu. Aynı zamanda onu değiştiriyordu.

Altınımsı bukleleri şimdi kemik beyazına dönüşmüştü. Nedense beyaz saçlarla çok daha çarpıcı görünüyordu.

"Draken'lar çok güzel." Bir bukleyi geriye ittim. "Biraz... asabi de olsalar. Çok uzun zamandır uyuyorlardı, sanırım biraz huysuz olmaya hakları var."

"Huysuz mu?" dedi Kieran gülerek, birden irkildim. İçeri girdiğini duymamıştım. Vonetta'nın yanındaydı, anne babalarıyla ve yeni kız kardeşleriyle vakit geçiriyorlardı. Şimdi burada olduğuna göre bunun ne anlama geldiğini biliyordum. "*Isırıkçı* desek daha doğru olur."

"Hak etmiştin" dedim Tawny'nin battaniyesini düzelterek. "Kieran uyurken birine fazla yaklaştı. Neredeyse elini kaybediyordu."

"Aslında kolumu" diye homurdandı Kieran.

Omzumun üstünden ona baktım. "Bu arada ısırıkçı diye bir kelime olduğunu sanmıyorum."

"Öyle mi?" diye mırıldandı Kieran arkama, yatakta yatan Tawny'ye doğru bakarak. "Daha iyi görünüyor."

"Gerçekten daha iyi." Kieran'a döndüm. "Vakit geldi mi?"

"Evet."

Tawny'nin elini son bir kez sıkıp yatağın üstüne bıraktım. Ayağa kalkıp Iliseeum'a giderken giydiklerime benzeyen giysilerimi

düzelttim. Gerçi bu kez korsajım daha kalın kumaştandı. Solis'in çoğu kısmında hava soğumuştu.

"Geri geleceğim..." Eğilip dudaklarımı Tawny'nin sıcak alnına bastırdım. "Geri geleceğim. Söz veriyorum."

* * *

Atlantia'nın en kuzey noktasına, Saion's Cove yakınındaki Atlantia Sütunları'na kadar uzanan duvara varmamız hemen hemen yarım gün aldı. Orada Setti'ye kavuştum. Burnunu okşayıp kulaklarını kaşıdım. Bende huysuzlanmasın diye dua ediyordum. Binicilik konusunda hayli yetersizdim ama ona da Savaş Tanrısı'nın atının adını boşa koymamışlardı herhalde.

"Geliyor" diye mırıldandı Kieran.

Omzumun üstünden Casteel'in babasının geldiğini gördüm, göğsü ve omuzları altın sarısı ve gümüş renklerinde bir zırhla kaplıydı, kolunun altına bir miğfer sıkıştırmıştı. Karnıma bir ağrı girdi. Evaemon'a döndüğümden beri onu yalnızca bir kez görmüştüm, o da koridorda karşılaştığımız zaman. Hemen krallığın kuzeyine geri dönmüştü.

Valyn yaklaşırken kurtlar başlarını kaldırarak çimenlerin üstünde kımıdandılar. Valyn eğilerek selam verince yine şekerlemelerine, hayal kurmaya ya da her ne yapıyor idiyseler ona geri döndüler.

"Hâlâ mesaj göndermeyi planlıyor musun?" diye sordu Valyn bakışları kafamın üstündeki taca kayarken. Tacı takmaya neden karar verdiğimi bilmiyordum ama başımda olması doğruymuş gibi hissediyordum.

Başımı salladım. "Casteel de böyle yapardı." Bunun doğru olduğunu biliyordum.

Valyn onaylar gibi bir ses çıkardı, birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Derin bir nefes aldım. "Onu geri getireceğim" dedim. "Onu geri getireceğiz. Söz veriyorum."

Valyn güçlükle yutkundu, başını sallayarak bana baktı. "Getireceğini biliyorum." Bir an sustu. "Oğlum seni bulup evlendiği için çok şanslı."

Sözleri yaralı kalbimi kucakladı, bu sözlerin arkasında yatan kabullenme soluğumu kesti. Konuşabilmek için kendimi toparlamam biraz vakit aldı. "Oğlunuz beni bulup evlendiği için asıl şanslı olan benim."

Valyn eldivenli elini yanağıma dayadı. "Gelinimiz olduğun için Eloana ve ben daha da şanslıyız."

Gözlerim yaşlarda doldu. Hiç ağlamamıştım ve kendime şimdi de ağlamayacağımı söyledim. Ağlamaya başlarsam duramazdım. "Teşekkür ederim."

Valyn başını sallayarak elini indirdi, gözleri duvara sabitlenmişti. "Senden bir iyilik isteyeceğim."

Profilden yüzünü incelerken duyularımı açtım. Çektiği acıyı hissedebilmek için fazla araştırmama gerek kalmadı. "Nedir?"

Altın ve çelik zırhın altında omuzları gerildi. "Öbür oğlumu benden önce görürsen tek istediğim onu mümkün olduğunca çabuk ve acısız öldürmen."

Boğazımdaki yumru büyürken hafifçe iç geçirdim. Söylediğim kelime canımı yaktı. "Tamam."

"Teşekkür ederim." Valyn başını sallayarak miğferini öbür eline aldı. "Dönüşünüzü Çorak Topraklar'ın sınırından Spessa's End'in duvarlarına kadar Skotos eteklerinde bekleyeceğiz Majesteleri." Selam verip yanımdan ayrıldı.

Atına doğru yürüyüşünü izledim. Mesajımı yolladıktan sonra onunla görüşecektim.

"Bunu istemek onun için çok zordu" dedi Kieran, atına binmişti bile.

"Biliyorum." Setti'nin dizginlerini tutarak sırtına atladım, kurt formundaki Vonetta, Delano'nun yanı sıra yürümeye başladı.

Kuzey duvarındaki kapılar birbiri ardına açılırken ikindi güneşinin sıcak ışıkları altında yumuşak çimenlerde yatmakta olan birkaç düzine kurt yerinden kalktı. Valyn ve muhafızların öncülüğündeki birkaç yüz kişilik gruplar kapılardan dışarı çıkarken altın ve gümüş zırhları sabah güneşinin altında parlıyordu. Taşlarda takırdayan binlerce toynağın sesi etrafımızda yankılanır-

ken tüm sancaklar havaya kaldırılmıştı. Atlantia armasını görünce nefesim kesildi. Şimdi ok ve kılıç tam ortadan çaprazlanmıştı.

Sancaklar Atlantia güneşinde dalgalanırken derin derin iç geçirdim, gözlerim yanıyordu. Gözlerimi kapatıp kendime Casteel'in bu sancakları göreceğini söyledim.

Gök gürültüsüne benzeyen hafif bir gümbürtü sesi geldi. Ardından yine tiz, canhıraş bir çağrı duyuldu. Gözlerimi açtım, kurtlar durup başlarını gökyüzüne kaldırmıştı. Kulakları havaya dikilmişti. Setti altımda huysuzlanırken tek elimdeki dizginleri daha sıkı kavrayıp diğer elimi belimdeki küçük keseye götürdüm. Oyuncak atın çıkıntıları avucuma battı. Sancaklara, Casteel'le beni simgeleyen armaya bakarken batıya yönelen Atlantia ordusunun üstüne büyük, kanatlı gölgeler düştü.

* * *

Dört gün sonra Oak Ambler yakınındaki ormanda, yere eğilmiş ağaçların arasında bekliyorduk. Güneşin son ışınları üstümüze vurup karanlık gökyüzünde yıldızlar belirdikten sonra atı keseye koyup oturduğum düz kayanın üstünden kalktım.

"Biraz uyusaydın" diye mırıldandı Delano yanıma gelerek.

"Uyudum."

Delano'nun bütün gözeneklerinden endişe sızıyordu. Yalan söylememiştim. Yani yalan sayılmazdı. Bir saat kadar uyumuş, uyandıktan sonra da vaktimi dinlenmek ya da yemek yemek için mola verdiğimiz saatlerde yaptığım gibi geçirmiştim.

Bir tanrı gibi dövüşmek için idman yapmıştım.

Kısa kılıcı alıp kınına koyarken hafifçe kaşlarımı çatarak etrafa bakındım. "Neredeler?"

"Draken'lar mı?" Hâlâ gururla dik duran ağaç kümesini işaret ederken Delano'nun gözleri keyifle parlıyordu. "Reaver orada, şu anda pis pis Kieran'a bakmakla meşgul."

Gözlerimi kısarak bakarken hafifçe sırıttım. Yüzüstü uzanmış olan Kieran'ı görebiliyordum. Birkaç metre uzağında büyükçe bir

draken tırnaklarıyla ön dişlerini karıştırıyordu. Nektas kadar büyük değildi ama Setti'nin beş katı uzunluğunda ve yaklaşık üç katı genişliğindeydi.

Reaver az kalsın Kieran'ı ısıracak olan draken'dı.

Bir kaşımı kaldırdım. Reaver'ı ölümlü formunda görmemiştim bile. Iliseeum'da kalmış olan Nektas ölümlü formunda gördüğüm tek draken'dı. Reaver'ın adını da Aurelia isminde dişi bir draken kısa süreliğine ölümlü formuna geçip bana isimlerini verdiği için biliyordum. Aurelia ve başka bir tanesi uyanmış olan tek dişilerdi. Anlaşılan dişi draken'ların sayısı hayli azdı.

"Vakit geldi" diye seslendim pelerinimin kopçasını takarak. "Planı unutmayın."

Reaver poflayarak yerinden kalktı, kanatlarını kaldırırken morumsu-siyah gövdesini esnetti. Bunu görünce plana uymayacak diye biraz endişelendim. Kieran kalktı, aslında draken'dan uzağa sıçramasını bekliyordum ama sakince bana doğru yürümeyi başardı.

Vonetta'nın ve Naill ve Emil'in yanındaki diğer kurtların beklediği yere döndüm. "Dikkatli olun."

Hepsinden çelik gibi bir kararlılık yükselirken dönüp yanımda ölümlü formundaki Delano'yla şehre doğru yürümeye başladım. İşler umduğum gibi giderse kurtların çoğu için hiçbir risk olmayacaktı. Kuru yaprak çıtırtıları Kieran'ın da harekete geçtiğini ve yukarıdaki dalların çatırtısı Reaver'ın havalandığını gösteriyordu.

Ay ışığı eğik ağaçlara vururken sol avucuma baktım. Evlilik damgası hafifçe parlıyordu. Elimi kapatıp pelerinin başlığını tacımı gizleyecek kadar yukarı çektim. Sağ elimi pelerinimin içine sokarken eğilmiş dallar boyunca sıralanan meşaleleri gördüm.

"Onları görüyorum" dedi Delano sessizce. "Bir düzine kadar varlar."

Düşündüğümden daha azdı, gücenmiştim doğrusu.

Kieran geride kalırken Delano'yla ikimiz ağaçların sınırına yaklaştık. Yan yana dizilmiş muhafızları görebiliyordum, harmanileri ay ışığında bile geceye karışıyordu. Şövalyeler. Açık duyularım bu kadarını doğruluyordu ama biri daha vardı, kenarda duran, siyahlar giymiş biri. Koyu renk saçlı genç bir adam. Ondan hiçbir duygu

algılayamıyordum ama hissettiğim şey bir Yükselmiş'in sonsuz boşluğu değildi. Kollarını kavuşturmuş bekleyen bu adam vampir değildi, Dönenler'den biri olduğuna bahse girebilirdim.

Daha biz Delano'yla birlikte ağaçların arasından çıkmadan şövalyeler hep birden harekete geçip kraliyet armasını taşıyan kalkanlarını havaya kaldırdılar. Kılıçları ellerindeydi. Gözlerimi armaya diktim, tam ortasından ok geçen bir daire. Sonsuzluk ve gücü simgeliyordu ama fark ettim ki Atlantia armasında ben oktum. Kılıç değil. Şimdi kraliyet armasını yepyeni bir ışıkta görüyordum. Gülümsedim.

"Neden güldüğünü bilmiyorum" dedi Dönen. "Buraya son geldiğinde talihin pek de yaver gitmemişti."

Ona şöyle bir baktım. "Umarım benimle konuşmaya seni göndermemişlerdir. Aksi takdirde bu gecenin senin için hiç de iyi bitmeyeceğinden emin olabilirsin."

Dönen koyu renk kaşlarından birini kaldırdı. "Of."

"Çekilin" dedi biri şövalyelerin arkasından. Bu sesi *yıllardır* duymamıştım.

Şövalyeler iki yana çekilerek kalkanlarını indirdi, o zaman arkalarında kimin durduğunu gördüm.

Kulaklarına kadar gelen altın sarısı saçlar hatırladığımdan daha uzundu ama yakışıklı yüzünü tanımıştım; kalın kaşlar, düz bir burun, köşeli çene ve gülümserken pek görmediğim ince dudaklar. Yakut tacı ay ışığında uğursuzca parıldıyordu.

Karşımdakinin Kan Kralı olduğuna inanamıyordum, kırmızısiyah süslemeli beyaz pelerininin göğüs kısmında çaprazlamasına kesişen koyu kırmızı çizgiler vardı. Isbeth isteğimi kabul edip benimle görüşmeye Kral'ı göndermişti. Birden içimden gülmek geldi, neredeyse kendimi tutamayıp bir kahkaha koyuverecektim ama sonra Solis'in gerçek kralını korumak için bir avuç şövalyenin içinde sadece tek bir Dönen olduğunu fark ettim. Kan Tacı'nın beni bir tehdit olarak görmediği çok açıktı.

Eh, işte şimdi gerçekten gücenmiştim.

"Bakire" dedi Kral Jalara, kaskatı kesildim. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu, değil mi?"

"Evet" dedim, Delano'dan ve ağaçların gölgesinde bekleyen Kieran'dan yükselen öfkeyi fark etmiştim. "Pek çok şey değişti, öncelikle artık Bakire değilim." Sol elimi kaldırıp pelerinin başlığını aşağı çektim. "Ama bunu zaten biliyorsundur."

Jalara'nın gözleri hafifçe büyüdü. "Yaldızlı taç" diye mırıldandı, sesi bir Yükselmiş'te hiç duymadığım kadar hayret doluydu ama bu yine de sönük bir tepki sayılırdı. Kılıcını daha da sıkarken elindeki mücevherler ay ışığında parıldadı. "Vay vay vay, Penellaphe" diye mırıldandı tacıma bakarak yaklaşırken. "Sen ne olmuşsun böyle?"

Delano kılıcını çekti, sertleşen yüz hatlarında ölümcül bir ifade belirdi. "Ona Kraliçe Penellaphe ya da Majesteleri diye hitap edeceksiniz."

Kral başını yavaşça kurda çevirdi, hareketleri yılanı andırıyordu. "Ya yanındaki?" Havayı kokladı. "Bir vahşiden fazlası değil. Fazla gelişmiş bir köpek." Kral dudaklarını büktü. "İğrenç."

"İğrenç mi?" dedim. "Yanımda duran kişi Nyktos tarafından ölümlü form bağışlanan soydan geliyor. Senin solunda duran ise leş gibi çürük kokuyor."

Dönen kaşlarını çattı. "Hiç de değil." Tuniğinin önünü çekiştirdi. "Ne kabalık."

"Ah, affedersin." Kan Kralı'na baktım. "Yoksa kokan sen misin?"

Kral Jalara'nın çenesinde bir kas gerilirken Dönen'den şekersi bir keyif patlaması yükseldi. "Yerinde olsam sözlerime dikkat ederdim *Bakire*."

Delano hırlayınca sol elimi kaldırdım.

Kral Jalara sırıttı. "Belki de etmezdim. Beni sinirlendiren her sözünün acısını kocam dediğin kişiden çıkaracağım."

Her zerrem öfkeyle haykırıyor, kan ve acı istiyordu, buna rağmen hiç renk vermeden Kan Kralı'na baktım. Çocukken bana hiç zalimce davranmamış olan Yükselmiş'e. Sadece orada, arka planda kalmış olan bu adama.

"Kendisinin bizimle kalmaktan pek de hoşnut olmadığını biliyorsundur. Sevgili Ileana yaptığı fedakârlığa rağmen seni yakaladığımıza onu neredeyse ikna ediyordu. Öfkeden attığı çığlıklar unutulmayacak bir serenat gibiydi."

Dişlerimi sıktım.

Yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirdi. "Ne oldu? Bir şey söylemeyecek misin? Kocanın iyi olup olmadığını sormayacak mısın? Yalvarmayacak mısın?" Başını yana eğdi. "Tehditler savurmayacak mısın? Senden en azından bir tehdit beklerdim, özellikle Ileana'nın hakkındaki şairane..."

"Ondan gerçek adıyla bahsetsene" diye sözünü kestim. "Eminim gerçek adının Isbeth olduğunu biliyorsundur."

Kral gözlerini kıstı. "O artık Isbeth değil."

"Peki ne sence? Tanrıça Ileana mı?"

"Başka ne olacak?" dedi meydan okur gibi.

"Bir tanrının yaratılamayacağını biliyorum" dedim. "Isbeth acı ve hırs karışımının sapkınca vücut bulmuş halinden başka bir şey değil."

"Bu durumda sen ne oluyorsun?"

"Gerçek bir tanrı" dedim Casteel'in takınacağı kadar soğuk bir tavırla.

"Yine de onu yenemiyorsun ha?" Soğuk bir sesle güldü. "Nyktos'un kanından olabilirsin ama ikimiz de senin ne olduğunu ve daima öyle kalacağını biliyoruz. Güzellik ve felaketin bir karışımı olan Bakire."

Hiçbir şey söylemedim. Hiçbir şey hissetmedim.

Jalara başını eğerek biraz daha yaklaştı. "Ileana ne isterse onu yapmalısın. O senin annen."

"Yine de umurumda değil." Gözlerimi gözlerinden kaçırmadım. "İster inan ister inanma buraya Kan Kraliçesi'ne hakaret ederek boşa vakit harcamak için gelmedim."

Kral Jalara sertçe içini çekti. "Teslim olmaya mı geldin? Boyun eğmeye mi?"

"Kan Kraliçesi'ne bir mesaj göndermek için geldim."

Kralın kaşları o kadar hızla ve o kadar yukarı kalktı ki kıymetli tacını devirmemelerine şaşırdım. "Mesaj mı? Çorak Topraklar'ın dibindeki bu lanet yere gelmek için onca yolu bir mesaj uğruna mı teptim yani?"

Başımı sallarken pelerinin altındaki sağ elimi karnımın üstünden geçirdim.

"Aklını kaçırmış olmalısın. Gerçekten kaçırdın, değil mi?" Kral Jalara'nın tuhaf gülümsemesi sivri dişlerini ortaya çıkardı. "Senden götüreceğim tek mesaj teslim olduğunun mesajıdır."

"Affedersin. Yanlış söyledim" dedim yapmacık bir gülüşle. "Mesaj *sensin*."

"Ne?.." Jalara'nın çarpık gülümsemesi yüzünde dondu. Bakışları omzumun üstüne kaydı...

Kieran gölgelerin içinden fırlayıp Jalara'ya çarptı. Jalara tökezlerken hırlayarak dişlerini gösterdi, koluna yapışıp Jalara'nın uzaklaşmasına izin vermedi. Pelerinin içinden kılıcımı çektim, hızla dönerek kılıcı havaya kaldırdım.

Hayatımda çok az şey kılıcın Kral Jalara'nın etine geçtiğini, kemiklerin mukavemetini, sonra da şok edici bir kolaylıkla yoluna devam edişini hissetmek kadar tatmin ediciydi. Bıçak boğazının derinliklerine girip omurgayı parçalayarak kafasını vücudundan ayırdı.

Donup kalmış şövalyelere, şoke olmuş Dönen'e baktım, ya kralların başının vücudundan ters yöne uçtuğunu ya da kurtların karanlığın içinden çıkışını gördükleri için taş kesilmişlerdi.

Sonra bir *tanrı gibi* dövüştüm.

Ether'e başvurmadım. Hiçbir şeyi kafamda canlandırmadım. Gücün içimde artmasını beklemedim. Buna gerek yoktu çünkü zaten hep oradaydı. Sadece istedim.

Kalkanlar havaya uçtu, sonra da kılıçlar. Şövalyelerin boyunları yana bükülürken çığlıkları daha oluşmadan susuverdi. Kolları kırıldı. Bedenlerindeki tüm kemikler çatırdadı. Bacakları geriye doğru büküldü, sonra hepsini parça parça ettim.

Kan sisinin içinde Dönen hemen hilal şeklinde iki siyah kılıcını çekti. Kurtlar hırlayıp ısırmaya çalışırken kılıçlarını elinde tutuyordu. "Bu bende işe yaramaz."

"Hayır. Yaramaz" dedim yukarıda sert bir rüzgâr eserken. Ayın ışığı birden kayboluverdi.

Dönen yukarı baktı. "Bu da ne?.."

Reaver yeri ve ağaçları titreterek önüme kondu. Kuyruğunu yere vurup kurtların arasından geçirirken kafasını uzatıp ağzını açtı. Boğazının derinliklerinden korkunç bir kükreme koparken yakasının üstünde incecik bir duman süzülüyordu.

"Ama bu yarar" dedim kılıcımı kınına koyarken. "İşte tanrıların ateşi. Bu seni öldürür."

"Tanrılar aşkına, bu?.." Dönen'in ayakları birbirine dolaştı. Tam kendini toparlamıştı ki Reaver'ın dikenli kuyruğu göğsüne çarptı.

Eh, planda bu yoktu diye düşündüm yana doğru uçup kayaya çarpmasını izlerken. Dönen kayaya sertçe yapıştı. Sonra dizlerinin üstüne kayıp inleyerek ellerinin üstüne düştü.

Yavaşça dönüp Revaer'a baktım. "Sana inanamıyorum."

Revaer tıslar gibi bir ses çıkararak kuyruğunu geriye savurdu, az kalsın Kieran'ı yere deviriyordu. Kurt kulaklarını geriye yatırarak hırladı.

"Sakin ol" dedim Reaver'ın kuyruğunun üstünden geçerken. "Bu savaşı kazanamazsın."

Kieran'ın duruşundan denemek istediği belli oluyordu. İnlemekte olan Dönen'in yanına gittim. Önünde diz çöküp göğsünü tutunca sesi kesildi.

"Bu kraliçenize iletmenizi istediğim mesajın bir parçasıydı" dedim, tam Casteel'in göndereceği türden bir mesajdı.

Dönen başını kaldırıp bana baktı, ağzından kanlar akıyordu. Bir an gözlerini benden ayırıp Delano'nun ayağının dibine bıraktığı şeye baktı.

Bu Kral Jalara'nın kafasıydı.

"Kahretsin" diye inledi.

Delano'nun uzattığı yakut tacı aldım. "Kralın kafasını kraliçeye götürmeni istiyorum. Ona tacı benim aldığımı söyle. O artık benim. Bana bir tanrı gibi dövüşmeyi öğrettiği için teşekkürlerimi ilet. Bunu Ian için yaptığımı da söyle."

Dönen donuk gözlerini gözlerime dikti.

"Şimdi söyleyeceğim şey çok önemli. "Ona meydan okumaya geldiğimi iyi anlasın. Onu korumak için karşıma çıkacak bütün Dönenler'i yakacağımı da söyle. Onu savunan her bir Yükselmiş'i öldüreceğimi. Saklanmaya çalışacağı her kaleyi yerle bir edeceğimi. Hayatta kalmasının Casteel'e bağlı olduğunu bilsin. Casteel'i serbest bırakmazsa tüm şehirlerini yerle bir edeceğim. Ona bir daha dokunacak olursa kıymetli Malec'ini mahvederim, evet bunu yapabilirim. Onu nerede bulacağımı biliyorum. Malec yaşıyor. Şimdilik. Ama Casteel'i öldürürse? Eğer herhangi biri onu öldürürse?" Başımı yana eğdim, Dönen draken'ın nereye uçtuğunu görmeye çalışırken gözlerimi gözlerine diktim. "Ona öyle bir ölüm reva görürürüm ki huzura ermek için yüzyıllarca acı içinde kıvranır. Anladın mı?"

"Evet" diye hırıldadı.

"Güzel." Ayağa kalktım, yakut taç parmaklarımın arasından sarkıyordu. "Kraliçeye benim Seçilmiş olduğumu, Kutsanmış kişi olduğumu ve damarlarımda Tanrıların Kralı'nın kanını taşıdığımı iyi anlat. Ben kurtların *Liessa*'sıyım, ikinci kızım, tahtın gerçek varisiyim, Atlantia *ve* Solis taçlarının sahibiyim. Ben Ten ve Ateş Kraliçesi'yim ve tanrıların muhafızları da benim yanımda. Söyle Kan Kraliçesi'ne savaşa hazırlansın."

